VĂN PHÒNG THÁM TỬ NHỊ LAM THẦN

Minh Nguyệt Thính Phong

Văn Phòng Thám Tử Nhị Lam Thần

Minh Nguyệt Thính Phong

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trinh Thám, Khác
Tác giả: Minh Nguyệt Thính Phong

Thể loại: Hiện đại, HE, Tình cảm, Trinh thám, Phá án, Giới giải trí, Hoan hỉ oan gia, 1v1

Số chương: 83 chương

Editor: Tử Phương Cốc

GIỚI THIỆU

Lam Diệu Dương – tổng giám đốc ngành giải trí muốn làm thám tử cùng Nghê Lam – nữ nghệ sĩ hacker chống khủng bố thành lập một văn phòng thám tử tên là Nhị Lam Thần.

Bọn họ nhận được một vụ án – một bà mẹ ủy thác cho Nghê Lam đi tìm 'linh hồn u uất' của đứa con gái đã chết của mình. Vốn tưởng là chấp niệm của một người mẹ yêu thương nóng lòng vì con, không ngờ lại kéo theo một loạt sự kiện không tưởng tượng được.

Lam Diệu Dương vừa muốn thu dọn cục diện rối rắm cho Nghê Lam vừa muốn nói chuyện yêu đương lãng mạn với cô. Tự do hoán đổi giữa vị trí tổng tài bá đạo và thám tử, ông chồng quản vợ và sợ vợ.

Đội chó săn vẫn tích cực làm việc như cũ. Cảnh sát tinh anh tận tụy với cương vị, vì nhân dân phục vụ.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68

- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83

Chương 1

Hôm nay Nghê Lam đến Blue có việc. Cô bấm thang máy đi thẳng đến tầng của bộ phận hành chính và kỹ thuật.

Vừa ra khỏi thang máy thì gặp hai nhân viên đeo thẻ Blue, bọn họ đang chuẩn bị xuống lầu, nhìn thấy Nghê Lam thì ngẩn người, biểu cảm có chút quái dị, chỉ lịch sự gật đầu với Nghê Lam một cái, sau đó cắm đầu chạy vào thang máy giống như bị lửa đốt mông.

Giống như muốn cười lại cố nhịn, sợ ở lâu một giây sẽ cười tới đánh rắm vậy.

Nghê Lam: "…"

Nghê Lam đi vào nhà vệ sinh, soi gương kiểm tra bản thân. Hôm nay cô sẽ họp với phòng kỹ thuật về hệ thống an ninh, cô cố ý ăn mặc theo phong cách công sở. Áo sơ mi trắng bằng lụa, áo vest thắt eo màu xanh nhạt, quần tây ống đứng, giày cao gót. Set đồ này là do bạn trai Lam Diệu Dương đích thân chọn cho cô.

Quần áo không có vấn đề, không quá già dặn nhưng lại rất chuyên nghiệp, rất có khí chất nữ nhân viên ở công ty. Mặt cũng không có vấn đề, cô thậm chí còn không trang điểm, buổi sáng chỉ thoa kem dưỡng da, lúc ra ngoài chỉ kẻ chân mày bôi chút son.

Dấu hôn ngay cổ đã được cổ áo che kỹ, cô xoay cổ, nhìn cũng không thấy ngay cả ở nhiều góc độ khác nhau.

Nghê Lam đưa tay chỉ vào gương: “Được rồi, ngoại trừ dáng dấp thật xinh đẹp ra mày không có gì phải chột dạ.”

Nghê Lam ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài. Lúc đi vào khu văn phòng, ánh mắt sắc bén của cô nhìn thấy có hai nhân viên thấy cô thì nhanh chóng cúi đầu, giấu mặt sau tấm vách chia bàn làm việc. Chỉ là trước khi bọn họ cúi đầu xuống, khoé miệng mỉm cười vẫn bị cô thấy được.

Nghê Lam: “…”

Trước phòng họp đã định còn có một nhà vệ sinh. Nghê Lam quẹo vào.

Ở sau lưng cô không xa, một vị khách trong phòng họp nhìn thấy Nghê Lam, anh hỏi vị quản lý cấp giữa của Blue: “Người kia có phải Nghê Lam không?”

“Đúng vậy.” Tất cả nhân viên Blue hết sức quen thuộc với cô bạn gái của thái tử gia tập đoàn này.

Vị khách kia liền cười: “Nghê Lam không phải là nghệ sỹ của Blue sao, sao lại vào phòng kỹ thuật? Tôi đọc trên mạng thấy họ nói các anh cho nghệ sỹ làm lập trình viên, chẳng lẽ là thật?”

“Trên mạng còn nói Blue chúng tôi cho Nghê Lam làm bảo vệ đó.” Mấy nhân viên ở trong tầng lúc này cũng cười.

“Cô ấy thực sự đấu súng với phần tử tội phạm à?” Vị khách kia không nhịn được nhiều chuyện.

“Những vụ đó tôi không thấy được, không dám nói. Nhưng kỹ năng về internet của cô ấy rất đỉnh. Lão Hồ bọn họ cải tiến hệ thống an ninh camera theo dõi đều phải nghe lời cô ấy. Tôi và bọn họ từng họp một lần. Lúc mới đầu mọi người vẫn rất

chướng mắt cô ấy, nhưng mấy vụ liên quan tới kỹ thuật này nọ thì không thể coi tướng mạo và tuổi tác, code chạy một vòng là rõ ràng hết. Không phục cũng phải chịu, người ta lợi hại như vậy mà."

Vị khách rất kinh ngạc: "Siêu như vậy còn làm nghệ sĩ? Tôi thấy tiểu Lam tổng của các anh hình như còn mở một văn phòng vì cô ấy thì phải."

"Đúng rồi, tên là Nhị Lam Thần." Nhân viên Blue kia nói: "Văn phòng kia cũng không tính là phòng làm việc của nghệ sĩ, tiểu Lam tổng nói rồi, công việc gì cũng tiếp nhận, chỉ cần anh ấy và Nghê Lam đồng ý."

"Tiểu Lam tổng hiện tại rất lộ liễu nha."

"Ha ha, gần đèn thì sáng."

Trong nhà vệ sinh, Nghê Lam soi gương nhìn bản thân một lần nữa, quả thực không lộ ra điểm gì nhìn không giống người bình thường. Nghê Lam nhíu mày, vì bản thân nghi thần nghi quỷ mà cảm thấy khó chịu. Cô lấy di động ra gửi tin nhắn WeChat cho Lam Diệu Dương: 'Lần sau nếu anh còn dám cắn em, em sẽ đánh anh đó.'

Lam Diệu Dương rất nhanh trả lời, gửi tới một icon run lẩy bẩy, chỉ là mặt icon kia lại cười hề hề.

Ngay sau đó anh lại nhắn tới một câu: 'Vết cắn của anh có là gì đâu, dấu răng trên bả vai anh kia mới gọi là bị cắn, em có muốn xem không?'

Phì! Da mặt dày!

'Xem!' Nghê Lam quả quyết trả lời anh.

Lam Diệu Dương lập tức gọi video tới.

Nghê Lam nhận máy, Lam Diệu Dương xuất hiện trong ống kính. Anh đang ngồi trong văn phòng của mình, chỉ cách Nghê Lam hai tầng. Anh cười tít mắt với cô: 'Em muốn nhìn dấu răng chỗ nào?'

Anh vừa nói vừa cởi nút áo đầu tiên trên áo sơ mi.

Ai u, làm thật à.

Nghê Lam nhanh chóng ngắt máy.

Lam Diệu Dương cười ha ha.

Bên bàn làm việc, trợ lý Cổ Hoắc vào đây chuẩn bị báo cáo công việc, kết quả boss bắt đầu trò chuyện trên WeChat không để ý tới anh chàng trợ lý cứ mãi ngồi chờ nghệt mặt. Anh thành khẩn gọi: "Lam tổng."

Lam Diệu Dương bình tĩnh nói: "Biết cậu ở đây rồi." Anh quét mắt một vòng nhìn màn hình di động, nhìn thấy Nghê Lam gửi tới một tin nhắn: 'Không phải, chẳng lẽ ngoại trừ bả vai còn có chỗ khác sao?'

Lam Diệu Dương nói với Cổ Hoắc: "Chính cậu có chân, thấy cái gì không nên thấy chẳng lẽ không tự mình ra ngoài?"

Cổ Hoắc: "…" Boss ơi anh thay đổi rồi, trước kia anh không phải như vậy.

Lam Diệu Dương: "Huống hồ cũng không có gì để xem. Cô ấy sắp họp rồi."

Cổ Hoắc cảm thấy giọng điệu ông chủ nghe vào vẫn rất tiếc nuối.

Lam Diệu Dương vừa nói với Cổ Hoắc vừa gửi tin nhắn cho Nghê Lam: 'Còn có một loạt dấu răng ở bụng. Em nhất định phải so cơ bụng với anh, thắng được rồi em nói nhất định phải dùng bụng anh để thử mài răng, có nhớ không?'

Nghê Lam: "…"

Mẹ nó, cô nhớ ra rồi. Khó trách cô cảm thấy bụng ngứa, tối hôm qua rõ ràng là anh thua không phục cắn cô trước.

Nghê Lam nhìn gương, sờ lên bụng dưới, những người kia cũng không thể nhìn xuyên qua quần áo để thấy a.

Lúc này di động vang lên, Nghê Lam có chút thẹn quá hoá giận, hừ, liền nhìn một chút nhưng cô sẽ không nhận điện thoại của anh.

Kết quả vừa nhìn thì thấy là Giang Húc Hồng.

Nghê Lam nhanh chóng nghe máy: "Dì Hồng."

Giang Húc Hồng thấp giọng nói: "Con bắt đầu họp chưa? Có tiện nói chuyện không?"

"Tiện ạ, dì nói đi."

Giang Húc Hồng nói: "Dì đã báo cho Liễu Vân kết quả trước mắt, cảm xúc của bà ấy có chút không ổn định."

Giang Húc Hồng là người liên lạc của văn phòng Nhị Lam Thần, xử lý những chuyện khác ngoài hoạt động nghệ sỹ của cô. Lúc này bà đang ở trong quán cà phê Bạch Lộ trên đường Hòa Bình, gặp gỡ vị khách đầu tiên của Nhị Lam Thần.

Giang Húc Hồng và Nghê Lam, Lam Diệu Dương quen biết

thông qua vụ án ‘tự sát’ của con gái bà. Con gái qua đời khiến cho một giáo viên trung học bình thường như bà và chồng tiến vào con đường tìm kiếm chân tướng gian nan. Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của ‘Nhị Lam’ và cảnh sát rốt cuộc tìm ra chân tướng.

Lam Diệu Dương và Nghê Lam trong quá trình phá án cảm mến nhau. Vì thân phận Nghê Lam đặc thù, sau khi kết án anh quyết định mở một văn phòng độc lập cho Nghê Lam, để Nghê Lam có thể tuỳ ý chọn lựa công việc, phát huy sở trường. Giang Húc Hồng và chồng Tôn Triết Ngôn được mời, trở thành nhân viên đầu tiên của văn phòng Nhị Lam Thần.

Hiện tại, ngồi trước mặt Giang Húc Hồng là Liễu Vân, chính là khách hàng đầu tiên của bọn họ.

Với người ngoài, văn phòng Nhị Lam Thần là một công ty vô cùng ‘không đứng đắn.’

Tất cả mọi người đều không làm việc đàng hoàng.

Tổng giám đốc công ty giải trí Lam Diệu Dương muốn làm thám tử, chuyên gia hacker chống khủng bố lại là nghệ sĩ, giáo viên toán trung học Giang Húc Hồng thảnh quản lý văn phòng, công nhân xưởng máy móc về hưu Tôn Triết Ngôn là quản lý an ninh của bọn họ…

Cứ như vậy một đội ngũ rất không ‘chuyên nghiệp’ lại là hy vọng cuối cùng của Liễu Vân.

Liễu Vân biết Nghê Lam từ trên mạng.

Lúc ấy Nghê Lam và Lam Diệu Dương, còn có nhóm Giang Húc Hồng, Tôn Triết Ngôn phối hợp với cảnh sát phá được vụ án lớn của một tập đoàn tội phạm xuyên quốc gia và một số nhân viên cảnh sát. Vốn dĩ quá trình cảnh sát tra án sẽ không tuyên dương quá mức trong cộng đồng, nhưng trong chuyện này có một ‘bug’

lớn đó chính là Nghê Lam.

Vị nữ nghệ sỹ rất không 'chuyên nghiệp' này vì mất trí nhớ mà quên mất thân phận tình báo thật của mình. Cô vào nghề bằng scandal, da mặt dày, bị dân mạng chửi rủa tứ phương, cuồng đánh ký giả, thông đồng với tổng giám đốc, đối kháng cảnh sát, còn thỉnh thoảng đắc ý quên hình tượng, hoàn toàn không khiêm tốn. Trước khi nhớ ra được mình là ai, cô đã nổi tiếng rồi, không thu dọn tàn cục được.

Lúc đó Nghê Lam vừa bị chó săn 'đốc thúc', còn vừa bởi vì bản lĩnh hơn người cùng kỹ thuật hacker mà phá án lập được công lớn, cuối cùng còn lãnh giải công dân tốt.

Liễu Vân cảm thấy người như thế hiếm thấy, đại khái cũng có thể chấp nhận một số chuyện không có căn cứ.

Liễu Vân tạo tài khoản Weibo, mang theo một tia hy vọng inbox cho Nghê Lam nhờ giúp đỡ.

Chuyện Liễu Vân xin giúp đỡ rất hiếm thấy.

Liễu Vân kể lại, chồng bà qua đời sớm, bà và con gái Trần Hân sống nương tựa lẫn nhau. Hai năm trước, Trần Hân xảy ra tai nạn giao thông, đụng vào một chiếc xe chở dầu, mất mạng.

Lúc chết Trần Hân bị thiêu cháy đến mặt mũi biến dạng, nhìn không ra diện mạo. Lúc ấy Liễu Vân hoàn toàn không nghi ngờ về cái chết của con gái. Xe là của Trần Hân, quần áo là của Trần Hân, đồ trang sức trên người là của Trần Hân, điện thoại, túi tiền, tất cả vật dụng tuỳ thân đều là của Trần Hân, hình xăm trên vai cũng là của cô. Cho nên Liễu Vân hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều, người chết chính là con gái bà Trần Hân.

Nỗi đau mất con khiến Liễu Vân thương tâm gần chết. Bà làm hậu sự cho con gái, còn giúp cô xử lý trách nhiệm về tai nạn giao

thông. Bởi vì Trần Hân phải chịu hoàn toàn trách nhiệm cho vụ tai nạn, Liễu Vân bồi thường cho công ty dầu một số tiền lớn. Hơn nữa sau đó bà phát hiện con gái lập nghiệp còn thiếu người khác 20 vạn, bà lại giúp con gái trả hết món nợ này. Khi đó Liễu Vân tiêu hết tiền tiết kiệm, mất đi người thương yêu nhất, cực kỳ đau khổ.

Nỗi đau này không thể tiêu tan trong hai năm. Liễu Vân ngày ngày đau lòng, nhớ thương con gái, luôn cảm thấy có chút lo lắng. Một ngày nọ, Liễu Vân ở trên đường Hòa Bình nhìn thấy một bóng người lướt qua rất giống bóng dáng con gái Trần Hân của bà. Lúc đuổi theo thì không thấy bóng dáng cô gái kia.

Bỗng nhiên một suy nghĩ to gan bắt đầu sinh sôi trong lòng bà. Con gái bà có lẽ nào chưa chết? Lúc đó cũng không kiểm tra DNA, bà hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này. Hơn nữa bởi vì bà không có bất kỳ nghi ngờ gì về thân phận cho nên đã đem thi thể về hỏa táng rồi.

Liễu Vân biết bản thân suy nghĩ hão huyền, nhưng lại không cách nào từ bỏ ý nghĩ này. Bà bị hy vọng không có khả năng này giày vò, liên tiếp mấy ngày đều đến đường Hòa Bình nhưng không thể gặp lại bóng dáng kia. Bà cầm ảnh chụp con gái tra hỏi xung quanh cũng không có kết quả. Bà gọi điện thoại cho bạn con gái, mọi người cho là bà điên rồi, có người tốt bụng khuyên bà nên gặp bác sỹ.

Liễu Vân báo cảnh sát, nhưng sau khi nghe rõ ý định của bà và điều tra tư liệu nội bộ, cảnh sát từ chối yêu cầu của Liễu Vân.

Cảnh sát rất lịch sự, nhưng câu trả lời cũng rất rõ ràng. Trần Hân đã qua đời, tang sự cùng tất cả thủ tục xác nhận đều là Liễu Vân tự mình làm, cảnh sát không thể bởi vì Liễu Vân ở trên đường nhìn thoáng qua một người giống con gái mình liền phái người giúp bà tìm một 'linh hồn' đã chết.

Cảnh sát trả lời có lý có cứ, Liễu Vân không cách nào phản bác. Sau đó, bà nhìn thấy Nghê Lam trong buổi họp báo của cảnh sát trên TV.

Nghê Lam nhìn thấy thư của Liễu Vân cảm thấy việc này rất thú vị. Mà đối với Giang Húc Hồng mà nói, chuyện này gây xúc động rất lớn với bà.

Lúc đó, con gái Giang Húc Hồng 'tự sát', có động cơ có chứng cứ, chỉ có bà và Tôn Triết Ngôn vì con gái yêu mà kiên định tin tưởng trực giác – con gái không thể nào tự sát. Cuối cùng chân tướng rõ ràng chứng thực sự kiên trì của bọn họ không có sai. Mà chỉ có người kiên trì như vậy mới có thể hiểu nỗi đau khổ và gian nan của bọn họ.

Cho nên Giang Húc Hồng vô cùng đồng tình và hiểu cho Liễu Vân.

Thế là Nghê Lam tra một chút, những chuyện Liễu Vân nói kia đều là thật. Bà để tang chồng, gia đình độc thân, tai nạn xe của Trần Hân, nhận định trách nhiệm tai nạn giao thông, trả các khoản nợ, những việc này đều có thể tra được.

Trần Hân có khả năng chưa chết sao? Có người thế thân lúc đó ư?

Tại sao? Làm sao làm được?

Chẳng lẽ vì để mẹ Liễu Vân giúp cô trả nợ? Hay là có ẩn tình khác?

Nghê Lam cảm thấy hứng thú với việc này. Cô nhận nhờ vả của Liễu Vân.

Nhưng trải qua một tuần điều tra, Nghê Lam và nhóm Giang Húc Hồng đều không thu được tiến triển nào.

Một người nếu như vẫn còn sống thì cần có thân phận, cần có tiền, sẽ dùng điện thoại, sẽ lên mạng…

Nghê Lam là một người có kinh nghiệp sống 'mai danh ẩn tích', hết sức quen thuộc đối với mấy thủ đoạn và phương thức này, nhưng cô không tra ra được bất kỳ tung tích gì của Trần Hân, cũng không tìm thấy khuôn mặt của Trần Hân trên camera theo dõi đường phố trên đường Hòa Bình.

Nghê Lam thậm chí còn cho chạy hình ảnh phân tích lúc Trần Hân còn sống, đối chiếu với người ra vào đường Hòa Bình thời điểm đó. Cho dù thay đổi gương mặt, dáng đi vẫn sẽ giống nhau. Nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Hôm nay Liễu Vân hẹn Giang Húc Hồng gặp mặt hỏi dò tiến triển điều tra, Nghê Lam bảo Giang Húc Hồng tìm hiểu kỹ, cũng hỏi Liễu Vân vài thứ – DNA và vân tay của Trần Hân.

Bất kỳ vật gì cũng có thể làm giả, hai thứ này thì không.

Nếu như Trần Hân còn sống trên đời, như vậy trong bất kỳ hồ sơ vụ án nào của cảnh sát cũng thu được hai thứ này, cũng sẽ cung cấp manh mối tung tích của Trần Hân cho bọn họ.

Trong điện thoại, Giang Húc Hồng tiếp tục nói: "Bà ấy nói mỗi ngày đều đến chỗ này trông chừng, lúc đó bà ấy chính là nhìn thấy bóng dáng kia ở gần đây. Dì nói chuyện DNA và vân tay với bà ấy, hy vọng bà ấy có thể cung cấp đồ cá nhân của Trần Hân. Bà ấy đồng ý rồi, nhưng bà ấy dường như có chút tuyệt vọng, nói có thể mình quả thật nhận lầm người. Vừa rồi bà ấy cứ khóc suốt, hiện tại đi toilet rồi."

Nghê Lam nghe ra chút ý tứ: "Dì nói là, bởi vì coi như lấy được DNA cũng phải chờ cơ hội, không có cách nào có kết quả nhanh chóng, dì cảm thấy bà ấy có thể không còn kiên nhẫn, sẽ rút lui

sao?"

"Đúng vậy." Giang Húc Hồng nói: "Cho nên dì muốn xác nhận một chút, nếu như bà ấy có yêu cầu gì chúng ta không làm được, bà ấy huỷ yêu cầu, vậy phải nói chuyện thế nào?"

"Đừng a." Nghê Lam vội vàng nói: "Chúng ta không thu tiền của bà ấy còn không được sao? Mua lại mấy thứ kia không được sao? Con muốn biết kết quả."

Giang Húc Hồng: "…"

"Dì cảm thấy thế nào?" Nghê Lam hỏi.

Giang Húc Hồng nói: "Sắp đến giờ con họp rồi phải không? Con đi họp đi. Dì và Lam tổng thương lượng một chút."

Nghê Lam: "…"

Giang Húc Hồng cúp điện thoại rồi.

Nghê Lam bĩu môi nói nhỏ: "Đều học thói xấu của Lam đáng yêu rồi. Thương nhân a…"

Có người đẩy cửa đi vào, trông thấy Nghê Lam ở chỗ này thì giật nảy mình, sau đó cười cười với cô.

Nghê Lam ngượng ngùng nhanh chân đi ra ngoài.

Họp, họp. Ai nói cô là kẻ phá của, cô cũng chăm chỉ làm việc nha.

Văn phòng Lam Diệu Dương, Cổ Hoắc rốt cuộc có thể tiếp tục báo cáo công việc.

"Lam tổng, việc này rất gấp. Hôm nay trên mạng có chỗ đăng

video quay lén, lên hot search rồi. Lúc tôi vào cũng chưa lên hạng mấy, mà giờ chắc sắp lên hot một hai rồi. Bên PR kia hỏi xử lý thế nào?"

"Video quay lén gì?"

"Anh và Nghê Lam."

Lam Diệu Dương: "..."

Chương 2

Lam Diệu Dương thật sự không hiểu nổi, tại sao lại quay lén?

Trước đây chó săn không biết bản lĩnh của Nghê Lam thì thôi, nhưng đến bây giờ vẫn còn lá gan lên mạng chỉnh Nghê Lam, đầu óc có vấn đề sao?

Lam Diệu Dương nhận lấy máy tính bảng Cổ Hoắc đưa.

Quả nhiên là video quay lén. Một chủ blog giải trí nào đó nói là nhận được thông tin riêng, vốn không dám đăng lên, nhưng nội dung quá đặc sắc không thể không đăng.

Lam Diệu Dương khịt mũi khinh thường, chính là ý tứ 'tự mình tìm chết'.

Chủ blog kia quả thực là muốn chết. Anh ta dùng hai cụm từ 'khó coi', 'làm người nghĩ ngợi' này làm tiêu đề, để tránh phiền phức anh ta lại còn bỏ vào dấu ngoặc kép, còn đăng thêm một cái đầu chó, sau hai từ đó còn có một câu: 'Lát nữa sẽ xóa, xem nhanh.'

Toàn bộ bản tin đều không nhắc đến tên Nghê Lam, nhưng rất nhiều người 'xem nhanh' đã tích cực chia sẻ, nhiệt tình để lại bình luận, nên video nhanh chóng lan truyền.

'Quả nhiên không lọt nổi vào mắt tôi…'

'Nhất thời khó mà đoán được là muốn bôi đen hay khoe

khoang…’

‘Đỡ tui với, tui vẫn có thể coi lại tới 800 lần.’

Lam Diệu Dương ấn mở video xem rồi vỗ trán.

Anh biết video này quay gì rồi.

“Lên hot search rồi?” Lam Diệu Dương vừa xem vừa hỏi Cổ Hoắc.

“Ừm.” Cổ Hoắc giả vờ nghiêm túc, hoàn toàn không nhắc tới chuyện mình đã xem xong rồi.

Lam Diệu Dương thở dài, xem ra phải an ủi Nghê Lam cho tốt. Lượng view này, muốn dập tắt cũng khó.

Khung cảnh trong video là một phòng luyện nhảy, có một mặt tường bằng gương, đối diện với gương là một bộ ghế sofa, một chiếc bàn nhỏ và tủ kéo. Trên chiếc bàn nhỏ đặt một chiếc máy nghe nhạc, trên tủ kéo có hoa, đồ sứ bày biện các loại.

Thiết bị quay lén hẳn là đặt ở trên tủ kéo kia, nó quay hình ảnh trong gương, góc độ không hề thay đổi.

Trong gương là hình ảnh Lam Diệu Dương và Nghê Lam luyện nhảy, còn có tủ kéo đối diện gương, ghế sofa các loại, nhưng không thấy người quay, cũng không nhìn thấy thiết bị quay, nhìn qua giống như bị giấu sau bình hoa.

Đây là buổi dạy nhảy Lam Diệu Dương mời thầy dạy nhảy về dạy cho Nghê Lam, kết quả là dạy được hai ngày mãi không có tiến triển, Nghê Lam học cũng không hăng say. Lam Diệu Dương cũng không tin, quyết định tự mình dạy. Hôm đó anh từ người nhà ngồi trên sofa quan sát học viên thăng cấp thành huấn luyện viên, nhân tiện mượn dùng luôn phòng nhảy, bắt đầu dạy.

Nhưng không ngờ thời gian bọn họ ở phòng nhảy này lại bị quay rồi?

Lam Diệu Dương nhớ lại lúc đó ngoại trừ trước lúc thầy dạy nhảy rời đi vẫn có người đi vào căn phòng đó. Cô bé trợ lý, một thầy dạy nhảy khác, cùng với hai học viên khóa khác… Là ai lén giấu máy quay đây?

Lam Diệu Dương tiếp tục xem video.

Trong video, Lam Diệu Dương đang rất cố gắng dạy Nghê Lam nhảy Tango, nhạc nền là bài 'Một bước xa xôi' rất nổi tiếng mà ai cũng biết. Mở đầu video là cảnh Lam Diệu Dương ôm Nghê Lam cùng nhau xem điện thoại, trong điện thoại vang lên chính là ca khúc này.

Lam Diệu Dương nói, "Đổi bài này đi, cực kỳ đơn giản."

Nghê Lam đứng đối diện với gương nên biểu cảm của cô bị quay lại rất rõ ràng. Cô nhíu mày có chút chán ghét nhìn chằm chằm vào điện thoại, xem xong nói: "Mắt em cũng nói là không khó."

"Mắt của em nối với não bộ, bộ não điều khiển tứ chi." Lam Diệu Dương quả quyết để điện thoại qua một bên, ấn mở ca khúc một lần nữa. "Bài này đi, đừng chọn nữa. Dù sao với em độ khó cũng như nhau thôi."

Nghê Lam lề mà lề mề. Bởi vì lần trước thất vọng nhiều quá nên rất nhanh khó chịu, cô có hơi ăn vạ nói: "Anh xem tụi mình nhảy Hiphop luôn được không?"

Lam Diệu Dương nghiêm túc: "Em tin anh, cứ cho là nhà anh không ngại em nhảy Hiphop trong tiệc tối tất niên, nhưng anh với em cùng nhảy chỉ mất mặt thôi. Ngoại trừ lộn ngược từ sau lưng anh ra trước, em còn làm được gì nữa."

Nghê Lam xị mặt giơ tay ra đánh anh. Lam Diệu Dương cười ha ha ôm cô, thuận thế xoay một vòng. Vòng xoay này rất đẹp, có chút cuốn hút. Lam Diệu Dương lại xoay cô thêm một vòng, "Em xem, rất đơn giản…úi…"

Lam Diệu Dương còn chưa dứt lời đã bị đạp vào chân.

Nghê Lam nhanh chóng cúi đầu nhìn. Lam Diệu Dương nói với cô, "Ngẩng đầu lên, lúc khiêu vũ, chân có thể sai nhưng dáng vẻ nhất định phải đẹp."

Nghê Lam hết sức tâng bốc lớn tiếng tán thưởng, "Wa, giống như cuộc sống đó hả?"

Lam Diệu Dương vừa định mở miệng lại 'úi' một tiếng, lại bị giẫm nữa.

Cổ Hoắc đứng ở một bên cố gắng khống chế cảm xúc. Anh không ngại xem thêm lần nữa, nhưng không dám ló đầu qua. Tuy nhiên chỉ nghe tiếng thôi thì trong đầu anh đã có hình ảnh rồi.

Thật sự là ấn tượng khắc sâu.

Dáng nhảy của Nghê Lam thật sự là – một lời khó nói hết. Bước nhảy chỉ là vấn đề nhỏ, lợi hại hơn chính là cô lắc eo rất cứng, tư thế cô nằm ngửa trên tay Lam Diệu Dương cũng ngay đơ, vốn nên là trượt nhẹ từ ngón tay Lam Diệu Dương đi ra thì cô lại làm như tư thế sẽ đá xoáy ngay một giây sau.

Cổ Hoắc không nghĩ ra được tại sao đánh nhau khó như vậy Nghê Lam có thể giải quyết được, nhưng chuyện khiêu vũ nhỏ nhặt này ngay cả tiểu Lam tổng cũng không dạy cô nổi.

Quá lợi hại, thật sự quá lợi hại.

Cổ Hoắc cảm thấy chỉ với video này có thể được hơn trăm cái mặt troll. Nhóm antifan của Nghê Lam hôm nay chắc tha hồ vui.

Lam Diệu Dương không cần nhìn cũng biết tình cảnh lúc ấy là gì, chỉ từ góc độ của người quay lén xem lại lại là cảm nhận khác.

Thật là đáng yêu nha.

Lam Diệu Dương không nhịn được cười rồi.

Khóe miệng Cổ Hoắc sắp méo, khống chế rất vất vả. Lam tổng à, anh soi sương thử ánh mắt của anh bây giờ được không? Thẩm mỹ của anh có vấn đề gì sao?

Nghê Lam kiên trì nhảy được ba phút xong liền ăn vạ rồi. Lúc Lam Diệu Dương yêu cầu cô luyện lần thứ hai cô đã gập cả người trên tay Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương không dỗ dành cô câu nào, dứt khoát thả cô xuống đất luôn.

Nghê Lam liền nằm thẳng xuống đất. Lam Diệu Dương không để ý tới cô, đi tới ghế sofa cầm điện thoại nghiên cứu bước nhảy, nghĩ xem làm sao để đơn giản hóa một chút. Hai tay hai chân Nghê Lam xoa xoa trên nền nhà được một lúc đã thấy không có ý nghĩa gì rồi, cô gào lên ăn vạ, Lam Diệu Dương bình tĩnh đến đầu không ngẩng lên.

Cổ Hoắc nghe thấy động tĩnh nhanh chóng cúi đầu xuống, cắn răng giữ biểu cảm.

Quả nhiên một giây sau Nghê Lam liền bò dậy đi đến chỗ sofa.

Lam Diệu Dương sau bàn làm việc liếc nhanh nhìn Cổ Hoắc. Cổ Hoắc làm bộ không nhìn thấy động tác nhỏ này của ông chủ.

Lam Diệu Dương cũng biết sau đó xảy ra chuyện gì – Nghê Lam đè anh xuống dưới ghế sofa.

Lam Diệu Dương giật giật hầu kết. Mặc dù quen Nghê Lam đã lâu, da mặt anh cũng dày hơn, nhưng bị quay cảnh thân mật với Nghê Lam, anh cũng sẽ cảm thấy lúng túng. May mà vị trí sofa bị khuất một nửa so với ống kính, đầu của Nghê Lam và anh vừa khéo bị che đi. Nhưng chỉ nhìn người thôi cũng có thể đoán bọn họ làm gì, thậm chí còn có không gian tưởng tượng nhiều hơn.

Lam Diệu Dương nhớ tới lúc đó vừa buồn cười vừa bực mình, nụ hôn của Nghê Lam cũng rất ngọt.

Nhưng anh bị hôn đến không so đo sự lười biếng của Nghê Lam, muốn ôm cô thật chặt hôn trả lại thì có người gõ cửa. Nghê Lam nhanh chóng đứng dậy reo lên: “Đồ ăn tới rồi.”

Trong video cánh tay Lam Diệu Dương muốn ôm Nghê Lam còn giơ lên, người còn nằm trên ghế sofa, Nghê Lam đã chạy đi mở cửa cho anh chàng giao đồ ăn….

Khúc sau video còn tầm khoảng 10s chính là Nghê Lam xé vỏ thức ăn, ngồi xếp bằng trên nền nhà, mà Lam Diệu Dương ngồi dậy từ sofa. Hai người mặt đối mặt, một người vẻ mặt cợt nhả ăn uống, một người thì tức giận. Nghê Lam còn nói: “Nhảy mệt quá, phải bổ sung năng lượng một chút.” Nhưng nhìn tư thế kia của cô cũng không có ý chia đồ ăn cho Lam Diệu Dương.

Video kết thúc.

Cổ Hoắc chờ Lam Diệu Dương nói chuyện.

Trong quá trình xem Lam Diệu Dương cũng đã nghĩ xong phải

xử lý thế nào, xem xong video chỉ để xác nhận không quay được gì quá giới hạn, nhưng tình huống bây giờ, mất mặt còn nặng hơn.

Đoán là Nghê Lam xem xong sẽ muốn giết người.

Lam Diệu Dương nhìn lướt qua bình luận ở phía dưới, quả nhiên đám dân mạng đã cười điên.

‘Hahahahahhaha, mẹ ơi, quả nhiên là Lam ca của ta, nhảy có một bản mà cứ như bị bỏng chân.’

‘Tui có tin tức nội bộ, nghe nói nhà họ Lam tính tổ chức tiệc, dùng danh nghĩa là chúc mừng 25 năm thành lập Blue, trên thực tế là tính công khai chính thức mối quan hệ của Lam Diệu Dương và Nghê Lam. Cho nên Lam Diệu Dương với Nghê Lam phải khiêu vũ trong buổi tiệc.’

‘Quan hệ của Nghê Lam với Lam Diệu Dương còn cần công khai? Chuyện bát quái của bọn họ đoán là đã lên tới trạm không gian luôn rồi thì có.’

‘Không phải, ý là nhà họ Lam muốn công khai bày tỏ đã tiếp nhận Nghê Lam.’

‘Vậy tức là trước đó bọn họ không chấp nhận Nghê Lam đúng không?’

‘Cuối cùng phát hiện không thể chọc phải người không thể chọc nên vẫn phải chấp nhận chứ gì! Đổi lấy bình an cho con trai!’ Phía sau câu nói này là một chuỗi icon cười haha.

‘Tôi chỉ quan tâm Nghê Lam khiêu vũ như vậy, buổi tiệc này còn tổ chức được sao?’

‘Mở không nổi đâu! Nghê Lam tiêu rồi, video này quá độc rồi.’

Lam Diệu Dương quay lại giao diện chính, trả lại máy tính bảng cho Cổ Hoắc, “Kêu phía Pháp vụ lưu lại mấy tư liệu kia để dùng chứng thực, xong bộ phận PR sẽ liên lạc xóa video, đè hot search xuống. Mức độ này tuy không vi phạm hình sự, nhưng quay lén phát tán phi pháp, theo ‘luật an ninh mạng’ ít nhất cũng tạm giam 5 ngày trở lên. Còn nữa, yêu cầu tài khoản đăng bài này phải công khai xin lỗi. Nếu không chúng ta sẽ tố tụng dân sự, đến lúc đó bồi thường không đơn giản vậy đâu.”

“Vâng.” Cổ Hoắc trả lời. Ông chủ thật sự thay đổi rồi. Anh bây giờ rất ra dáng người rành luật pháp như Nghê Lam trước đây, anh có nhận ra không?

“Cậu mang theo luật sư đến phòng nhảy tìm người quay lén kia. Bên ngoài phòng nhảy đều có camera, hôm đó ai ra vào đều biết được. Còn cái tài khoản phát tin sớm nhất này, yêu cầu anh ta nói rõ nguồn gốc video. Đối chiếu khẩu cung hai bên, xem xem thật hay giả. Cuối cùng đề cập đến số tiền giao dịch, kêu luật sư xem xét xem làm sao tăng thêm mức xử phạt.”

“Vâng.” Cổ Hoắc lại trả lời, sau đó hỏi, “Vậy phía Nghê Lam thì sao? Có khả năng là cô ấy sẽ thấy sớm thôi.” Cổ Hoắc nhắc nhở, “Lam tổng, mười phút nữa có cuộc họp, không thể vắng mặt.”

Cho nên cứ coi như thể diện bạn gái bị ném ra ngoài vũ trụ, dân mạng cười đùa, anh cũng không thể dỗ.

Lam Diệu Dương nói: “Gọi Thiệu Gia Kỳ vào đây.”

Lúc này Thiệu Gia Kỳ đang làm việc tại phòng quản lý nghệ sĩ, trợn mắt nhìn video kia tới lần thứ ba. “…”

Mẹ nó, thật là độc mà, càng xem càng xấu hổ, nhưng lại muốn coi lần 4 rồi.

Mấy bình luận này tất cả đều là tiếng lòng của cô.

‘Phía trước có lửa! Em gái sắt thép!’

‘Người đẹp bao nhiêu mà nhảy xấu bấy nhiêu!’

‘Đau lòng! Muốn cho Nghê Lam một cái xẻng để chị ấy đào một cái hố sâu để tránh.’

‘Nghê Lam ơi chị tỉnh dậy đi, đồ ăn sao ngon bằng Lam đáng yêu chứ?’

Điện thoại vang lên, ông chủ gọi.

Thiệu Gia Kỳ thở dài một hơi: “Mợ nó.”

Chương 3

Thiệu Gia Kỳ tính ra cũng là nhân viên văn phòng Nhị Lam Thần, nhưng Nhị Lam Thần chỉ có một nghệ sĩ với sự nghiệp không có gì khởi sắc như Nghê Lam, nếu như Thiệu Gia Kỳ đến Nhị Lam Thần làm, chỉ sợ sẽ rảnh tới mức phải đi quét dọn vệ sinh. Hơn nữa nghệ sĩ không có thành tích, thu nhập của quản lý cũng không cao. Cho nên ông chủ Lam Diệu Dương đưa Thiệu Gia Kỳ vào Blue làm, trên cơ bản chỉ cần Nghê Lam không có chuyện gì, Thiệu Gia Kỳ có thể làm việc ở phòng nghệ sĩ của Blue.

Thiệu Gia Kỳ từng là quản lý của Nghê Lam. Cô chính là quản lý của Nghê Lam lúc Nghê Lam vào nghề bằng bê bối bị dân mạng chửi rủa. Duyên phận hợp tác của hai người không dài, nhưng tình bạn xem như là 'khắc sâu.' Khắc sâu tới mức Thiệu Gia Kỳ có thể lọt vào được danh sách nhóm người dám rống tên Nghê Lam,.

Với tư cách là bạn bè, Thiệu Gia Kỳ vẫn rất thích Nghê Lam. Nhưng làm quản lý, Thiệu Gia Kỳ cảm thấy ai dẫn dắt Nghê Lam lại không may.

Lúc Thiệu Gia Kỳ đến Blue nhận việc khí thế bừng bừng dự tính khai sáng sự nghiệp, giám đốc phòng nghệ sĩ lại hỏi cô: "Cô rất quen thuộc với Nghê Lam đúng không?"

Nghe xong lời này Thiệu Gia Kỳ cảm thấy có dự cảm không lành.

"Ai ya, hiện tại danh tiếng của Nghê Lam rất lớn nha. Quản lý có

thâm niên chỗ chúng tôi phải dẫn dắt rất nhiều người, chăm sóc cô ấy không tốt. Quản lý không có kinh nghiệm cũng không dẫn dắt được cô ấy. Nghe nói trước đây cô với cô ấy hợp tác rất tốt, cô có thể dẫn dắt cô ấy được."

Không, không, cô không thể. Quan trọng là giấc mộng nghề nghiệp của cô là làm một quản lý xuất chúng trong nghề, Nghê Lam không tệ, nhưng làm nghệ sĩ, cô đỡ không nổi bức tường bùn kia.

"Nghe nói Nghê Lam còn cứu mạng cô?"

Thiệu Gia Kỳ: "..."

Được thôi, cô đồng ý làm quản lý của Nghê Lam

Bây giờ ông chủ triệu tập, Thiệu Gia Kỳ cũng có thể đoán được là vì chuyện gì.

Lam Diệu Dương dặn dò cô: "Bây giờ Nghê Lam đang họp với phòng kỹ thuật dưới lầu, chị đi canh chừng cô ấy. Đừng để cô ấy nghịch điện thoại, đừng để cô ấy lên mạng."

"Lam tổng." Thiệu Gia Kỳ nhắc nhở anh. "Đó là phòng kỹ thuật. Chỗ đó ngoại trừ nhân viên nam chính là máy tính và mạng rồi. Lúc họp Nghê Lam gõ gõ gì trên máy tôi cũng không biết em ấy đang làm gì."

Lam Diệu Dương nghĩ ngợi: "Được rồi, để tôi gọi điện thoại cho bên kia, kéo dài thời gian họp. Chị đưa Nghê Lam theo họp. Trước khi tôi xử lý xong vụ quay lén này, đừng để Nghê Lam nhúng tay vào."

"Nghê Lam không nghe lời tôi đâu."

"Nghe." Lam Diệu Dương lịch sự trả lời, "Cô ấy cực kỳ sợ những

người cô ấy thích."

Thiệu Gia Kỳ: "…" Phương thức ân ái yêu đương của ông chủ anh thật tuyệt rồi, thật sự, trong sự kín đáo toát lên sự đắc chí.

"Chị tìm chút chuyện cho cô ấy làm, kéo dài thời gian chờ tôi họp xong là được."

Thiệu Gia Kỳ tóm tắt lại ý đồ của sếp: "Chính là đừng để em ấy thẹn quá hóa giận tấn công server của trang, điều tra gốc gác trang đăng bài, hack tài khoản của người ta, làm cho máy tính người ta bị virus, hoặc là theo đường dây mạng leo đến trước mặt đánh người ta một trận. Không cho em ấy tự đăng Weibo chửi bậy để an ủi bản thân, không được giơ ngón tay thối, tạo chuyện scandal chém gió, phá hư kế hoạch sử dụng luật để giải quyết của Lam tổng anh, có đúng không?"

Lam Diệu Dương: "…" Có cần phải nói thẳng mà kỹ càng như vậy không?

"Cô ấy sẽ không làm vậy đâu, cô ấy có chừng mực." Lam Diệu Dương rất ngoan cường bảo vệ bạn gái.

Haha, anh là sếp, anh nói sẽ không thì sẽ không.

Thiệu Gia Kỳ không nói lời nào nữa.

Lam Diệu Dương lại nói: "Chị cứ ở cạnh cô ấy một lúc, dời sự chú ý của cô ấy sang chuyện khác, đừng để cô ấy quá thẹn là được."

Độ khó này cao quá, còn không bằng để cô đi cướp luôn cái tài khoản đăng bài kia.

Lam Diệu Dương lại dặn dò: "Chị cứ đưa cô ấy về nhà trước, mua cho cô ấy cái bánh ngọt, một cái không đủ thì hai cái. Canh chừng cô ấy. Tôi họp xong sẽ qua."

Thiệu Gia Kỳ nhận lệnh rồi đi.

Bấm thang máy xuống hai lầu, vừa vào khu làm việc đã cảm thấy có gì không ổn. Không ít người biết Thiệu Gia Kỳ là quản lý của Nghê Lam, không cần cô mở miệng đã có một đống cánh tay chỉ về phía phòng họp.

Mẹ nó, chủ động như vậy chắc chẳng phải chuyện tốt lành.

Thiệu Gia Kỳ chuẩn bị tinh thần, đi về phía phòng họp.

Còn chưa đi tới nơi đã nhìn thấy Nghê Lam qua tấm kính ngăn cách.

Nghê Lam đang khoanh tay trừng mắt nhìn phía trước, vì lưng quay về phía kính, Thiệu Gia Kỳ không nhìn thấy biểu cảm của cô, nhưng bờ vai cô cứng ngắc, nhìn bóng lưng đã cảm thấy cô nổi giận đùng đùng.

Mà đối diện cô không có ai, phòng họp lớn như vậy dường như trống không, chỉ có Nghê Lam ngồi chéo đối diện với hai người đàn ông trung niên. Trong đó một người xem ra là giám đốc, lúc này mặt mày lúng túng, miệng mồm giựt giựt, giống như đang nói gì.

Không phải đang họp kế hoạch xây dựng an ninh mạng cho hệ thống an ninh của Blue sao? Sao lại không có ai?

Thiệu Gia Kỳ không rõ bây giờ có phải lúc thích hợp để vào phòng họp hay không, cô đứng ngoài cửa do dự một hồi. Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, có người gửi tin nhắn cho cô. Thiệu Gia Kỳ còn chưa kịp đọc, người đàn ông đang nói chuyện với Nghê Lam nhìn thấy Thiệu Gia Kỳ, hai mắt anh sáng lên như nhìn thấy cứu tinh, đứng dậy ra mở cửa phòng họp.

“Là Thiệu Gia Kỳ hả?”

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng bày ra dáng vẻ giọng nói chuyên nghiệp: “Đúng vậy. Chào anh, tôi là quản lý của Nghê Lam, Thiệu Gia Kỳ, xin lỗi đã quấy rầy rồi. Có công việc quan trọng cần Nghê Lam đi xử lý ngay. Lam tổng nói sẽ giải thích với Hồ tổng, sợ là cuộc họp Nghê Lam đang dự phải tạm hoãn lại chút.”

“Tiểu Lam tổng có nói với tôi rồi, không thành vấn đề.” Hồ tổng khoát tay, mời Thiệu Gia Kỳ tiến vào phòng họp, đưa mắt ra hiệu cho một vị khác đang ngồi.

Người đàn ông kia nhanh chóng cầm lấy laptop và giấy tờ trên bàn, đi đến bên cạnh Hồ tổng.

Hồ tổng cũng không hề đi vào, đứng ngay tại cửa nói vào với Nghê Lam: “Nghê Lam, vậy cô đi trước nhé. Cái này chúng ta sẽ họp sau. Tôi sẽ cho bọn họ gửi báo cáo mới nhất cho cô, có vấn đề gì cô cứ gọi tôi nhé.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Thiệu Gia Kỳ rất lịch sự cúi người, khách sáo nói với hai người đàn ông kia, “Thật là ngại quá, tiến độ công việc bên này Nghê Lam nhất định sẽ bù lại.”

Hồ tổng khách sáo cười cười, đưa người nhanh chóng đi lên lầu.

Thiệu Gia Kỳ lúc này mới lấy điện thoại di động ra xem, quả nhiên là tin nhắn Lam Diệu Dương gửi tới: ‘Nghê Lam đã biết rồi, chị đưa cô ấy về nhà trước đi.’

Thiệu Gia Kỳ nhìn thoáng qua Nghê Lam. Nghê Lam không nhìn cô, cũng không nói chuyện, lại gõ gõ laptop ở trước mặt.

Thiệu Gia Kỳ đóng cửa phòng họp lại, nhìn ra bên ngoài một chút, sau đó đến ngồi xuống bên cạnh Nghê Lam: “Đừng giận nữa, đi thôi.”

“Em còn việc phải làm, làm xong sẽ đi.”

Phải không đó? Lại còn tâm tình làm việc? Thiệu Gia Kỳ thò đầu lén nhìn màn hình máy tính của Nghê Lam, tất cả đều là code, xem không hiểu được. Lại giương mắt nhìn thấy Nghê Lam đang trừng mình, cô vội rụt đầu về.

“Vậy cái đó, Lam tổng kêu chị nói với em…”

“Em sẽ không đụng vào Weibo.” Nghê Lam không đợi cô nói xong đã cắt ngang.

“Ồ.” Thiệu Gia Kỳ không nói gì nữa. Một lúc sau mới nói: “Vừa nãy chị nói với bọn họ em có việc khác phải đi, em tính ngồi trong đây bao lâu nữa?”

“Chị lo cái gì! Mọi người đều biết cuộc đối thoại vừa rồi đều là đối phương diễn trò, đều là giả, chỉ có cơn giận của em là thật thôi.”

“…” Thiệu Gia Kỳ: “Bây giờ em đang giận đó hả?”

“Cực kỳ.” Nghê Lam lạnh lùng nói, tốc độ gõ bàn phím thật nhanh.

Ai yo mẹ ơi, thật là đáng sợ a.

Thiệu Gia Kỳ không dám hỏi Nghê Lam, cũng không dám quấy rầy Lam Diệu Dương, liền nhắn tin cho Cổ Hoắc, ‘Người anh em, vừa rồi phòng kỹ thuật họp xảy ra chuyện gì anh nghe ngóng được không?’

Cổ Hoắc rất nhanh đã trả lời: ‘Câu hỏi này của chị làm như tôi nhiều chuyện lắm vậy.’

Ngay sau đó có một tin nhắn mới tới: ‘Nghe nói có người trong phòng họp nhìn thấy video kia, mọi người khống chế sắc mặt không được tốt, bị Nghê Lam bắt được.’

Mẹ nó, kích thích như vậy, bắt tại trận hay sao?

Cổ Hoắc lại gửi tin nhắn tới: ‘Nghê Lam xem video xong liền hỏi người ta, bộ mặt cười của anh là đang cười nhạo tôi hay là cười nhạo bạn gái của Lam Diệu Dương?’

Thiệu Gia Kỳ: …

Cổ Hoắc: ‘Trong này có phân biệt gì hả?’

Thiệu Gia Kỳ: ‘Khác biệt giữa làm nhục cô ấy và làm nhục Lam tổng.’ Công lực yêu đương của đôi nam nữ này bây giờ quả là thâm hậu, vô chiêu thắng hữu chiêu.

Cổ Hoắc: ‘À, hiểu rồi. Vậy cô ấy cũng rất bảo vệ cho ông chủ. Sau đó Nghê Lam còn nói người ta nhảy thử, nói chỉ cần nhảy đẹp hơn sếp cô ấy cổ liền đưa cho người ta 100 vạn.’

Thiệu Gia Kỳ: “…” Thật là có gan chém gió. Cô làm gì có 100 vạn, mười vạn còn chưa chắc đã có.

Cổ Hoắc: ‘Cô ấy còn nói anh cảm thấy tôi sỉ nhục các anh à? Các anh cười trước mặt tôi, trong lúc họp hành quan trọng cố ý coi cái này trước mặt tôi, các anh không biết tôn trọng là gì, nếu như có thấy nhục thì cũng là tự chuốc lấy.’

Thiệu Gia Kỳ: “…” Cho nên bọn họ vì sao lại cảm thấy Nghê Lam cần được an ủi? Cô hoàn toàn không biết phải an ủi cô gái yếu đuối này thế nào. Lại còn mua bánh ngọt? Hai cái?

Thiệu Gia Kỳ lại quan sát biểu cảm của Nghê Lam một chút, sắc mặt cứng ngắc như bức tường trắng, không nhìn ra được cảm

xúc gì. Chuyện này thật là quá sức, lửa nhỏ thì sặc người, lửa lớn thì án mạng nha.

Thật đáng sợ.

Thiệu Gia Kỳ lại nhắn tin cho Cổ Hoắc: 'Đợi Lam tổng họp xong, anh nhớ giúp anh ấy gạt hết mấy chuyện khác, nhắc anh ấy là Nghê Lam cực kỳ cần anh ấy.'

Cổ Hoắc trả lời: 'Hiểu, hiểu. Bảo trọng nhá.'

Thiệu Gia Kỳ: "..."

Tiêu rồi. Cô cất điện thoại đi, chờ Nghê Lam.

Nghê Lam liên tục gõ bàn phím, không chút biểu cảm, không nói chuyện. Thiệu Gia Kỳ nghĩ ngợi, tìm tiệm bánh ngọt ở hướng nhà Nghê Lam.

Một lát sau, rốt cuộc Nghê Lam cũng dừng lại, thấy cô còn muốn tìm con chuột, Thiệu Gia Kỳ vội nói: "Lam tổng nói chị nói với em..."

"Xong rồi, tụi mình đi." Nghê Lam lại ngắt lời Thiệu Gia Kỳ một lần nữa, tắt laptop một cách khí thế.

Thiệu Gia Kỳ thở dài một hơi, có thể đi là tốt rồi.

Hai người ra khỏi phòng họp, Nghê Lam nhìn không chớp mắt, đi thẳng về trước như không có người. Người làm việc xung quanh cũng cúi đầu không nhìn cô.

Lúc sắp ra khỏi văn phòng, bỗng nhiên có người hét lên một tiếng, nhảy dựng người lên, điện thoại cũng văng ra ngoài.

Thiệu Gia Kỳ giật nảy mình, vừa mới dừng bước lại gặp một

người cũng hét ‘a’ một tiếng như vậy, cà phê đổ ra cả bàn phím. Sau đó lại có mấy người kêu lên, còn có người không hét lên nhưng lại rúm ró người lại, cứ như bị thứ gì trong màn hình dọa sợ.

Thiệu Gia Kỳ nghi ngờ không thôi, nhưng dường như Nghê Lam không phát giác gì, bình tĩnh tiếp tục đi về trước. Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng bước theo sau.

Lúc hai người đang đứng trước thang máy chờ thang, Thiệu Gia Kỳ hỏi Nghê Lam: “Những người kia sao thế?”

“Đang xem video em khiêu vũ.” Nghê Lam cộc cằn nói, biểu cảm rất lạnh lùng.

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Thang máy tới, Thiệu Gia Kỳ theo Nghê Lam đi vào. Lúc cửa thang máy sắp đóng, Thiệu Gia Kỳ bỗng nhiên đoán ra: “Mẹ ơi, vừa rồi em gõ máy tính một hồi là hack mạng công ty sao?”

Nghê Lam cười lạnh: “Để cho bọn họ xem!”

Thiệu Gia Kỳ: “…” Cô không biết có nên báo tin này cho Lam tổng không? Bạn gái của anh quả thực rất nghe lời, không hề động gì đến tài khoản Weibo, nhưng cô lại ra tay với công ty nhà mình.

Lam Diệu Dương đang họp với mấy vị lãnh đạo cấp cao trên lầu. Cổ Hoắc đang ngồi tại bàn làm việc, các nhân viên khác đều vùi đầu trước máy tính, tạo ra bầu không khí làm việc yên tĩnh.

Cổ Hoắc nói chuyện xong với Thiệu Gia Kỳ, nghĩ đến biểu cảm lúc xem video của Lam Diệu Dương, không nhịn được lại ấn mở video kia xem lại. Tiểu Lam tổng nhìn thấy cái gì mà lại cười dịu dàng? Là lúc Nghê Lam cứng đờ trên khuỷu tay anh, anh nói

không cần lo lắng anh không để cô té hay là lúc Nghê Lam xoay mạnh từ đầu ngón tay anh ra ngoài, anh cố gắng kéo cô trở về….

Nghê Lam được kéo trở về, sau đó màn hình đột nhiên hiện ra bộ mặt xanh đen của một ma nữ, miệng mở to toàn máu nhào tới trước mặt, động tác nhanh chóng, hiệu quả chân thực, tựa như muốn lao ra khỏi màn hình cắn anh một cái, máu tươi từ miệng ma nữ kia phun ra, còn có màu xanh xanh vàng vàng không biết là gì, trong nháy mắt tung tóe đầy màn hình…

“A a a!” Cổ Hoắc sợ nhảy dựng lên, Ipad văng ra cửa phòng làm việc của Lam Diệu Dương.

Một vị đồng nghiệp ngồi bên cạnh anh cũng hét lên sợ hãi, ghế làm việc trượt hẳn ra ngoài đụng vào một vị đồng nghiệp khác.

Còn có vài tiếng hét liên tiếp, cả khu làm việc cứ vang lên từng hồi.

Cổ Hoắc kinh ngạc đến ngẩn người.

Cửa phòng làm việc Lam Diệu Dương mở ra, thư ký cuộc họp thò người ra hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có việc gì.” Mấy người cùng đồng thanh.

Giang Húc Hồng không kịp gọi điện thoại cho Lam Diệu Dương, bà nói chuyện với Nghê lam xong thì Liễu Vân từ toilet đi ra.

Giang Húc Hồng để điện thoại xuống, thấy cảm xúc của Liễu Vân dường như đã ổn định, liền an ủi vài câu.

Liễu Vân hỏi bà: “Lúc đó chị kiên trì bao lâu?”

Giang Húc Hồng ăn ngay nói thật: “Tôi đã chuẩn bị tâm lý cả đời này không từ bỏ, nhưng tình huống của tôi không giống chị.”

“Cũng đúng.” Liễu Vân nói, “Dù sao chị còn có chồng chị ủng hộ.”

Giang Húc Hồng im lặng một hồi, bà không biết nên nói cái gì, sợ nói bậy lại kích động Liễu Vân.

Liễu Vân cũng im lặng, một lát sau bà thở dài nói với Giang Húc Hồng: “Chị có thể đi cùng tôi một chút không?”

“Được.” Giang Húc Hồng thanh toán tiền, đi cùng Liễu Vân ra khỏi quán cà phê.

Hai người cực kỳ quen thuộc đường Hòa Bình. Liễu Vân lững thững bước đi, chỉ vào chỗ mình nhìn thấy bóng người cực kỳ giống con gái Trần Hân: “Chính là chỗ này. Lúc ấy tôi giật nảy mình, liền đứng lại. Lúc nhận ra thì đuổi theo, chỉ thấy bóng nó lẫn trong đám người.”

Giang Húc Hồng khẽ gật đầu, chuyện này bà biết. Bà từng tới xác nhận với Liễu Vân, cũng từng tìm kiếm ở con đường này.

Hai người tiếp tục đi lên phía trước, Liễu Vân lại hỏi bà: “Có phải tôi nên thử đi gặp bác sĩ tâm lý không?”

Giang Húc Hồng trả lời: “Chắc là có thể giúp được. Bất kể…” Bà còn chưa nói dứt lời thì ngưng lại.

“Sao thế?” Liễu Vân hỏi.

Giang Húc Hồng chỉ chỉ con hẻm nhỏ đối diện bên đường: “Ở đó có người….”

Liễu Vân nhìn theo hướng bà chỉ, có một cô gái đang leo ra ngoài cửa sổ tầng ba.

Đường Hòa Bình là khu phố cũ, nhà trong hẻm này cũng thuộc loại cũ xưa, các loại đường ống, cửa có lưới chống trộm, dây phơi quần áo,…. Cô gái kia chính là chui ra ngoài từ cửa sổ bị phá mất lưới chống trộm ở tầng ba, đang dò dẫm phía dưới tìm chỗ đặt chân.

Giang Húc Hồng nhíu mày nhìn, Liễu Vân cũng nhìn chăm chú, sau đó bà đột nhiên chụp lấy cánh tay Giang Húc Hồng: “Đó là, đó là…”

Bà kích động đến không nói ra lời, Giang Húc Hồng chợt hiểu ra. Tuy có chút nhìn không rõ, nhưng bà cũng xem đi xem lại ảnh chụp và video ngắn của Trần Hân lúc còn sống, qua lời nhắc của Liễu Vân, cảm thấy dường như rất giống.

Liễu Vân nhanh chân chạy tới phố đối diện, Giang Húc Hồng kêu to: “Cẩn thận xe.”

Thiệu Gia Kỳ lái xe, đang đưa Nghê Lam về nhà.

Một đồng nghiệp trong bộ phận nghệ sĩ nhắn tin cho cô, nói mạng công ty có vấn đề rồi, máy tính bị trục trặc, sau đó mọi người ném hư hết mấy chiếc điện thoại.

Thiệu Gia Kỳ giả vờ không nhìn thấy.

Nghê Lam vẫn ngồi yên trên ghế lái phụ.

Thiệu Gia Kỳ cảm thấy như vậy cũng không tệ, phẫn nộ trong yên tĩnh vẫn còn hơn nóng nảy ngượng ngùng.

Vừa mới nghĩ như vậy, Nghê Lam bên cạnh liền kêu to một tràng “Aaaaa”, hai chân đạp loạn xạ.

Thiệu Gia Kỳ giật mình, suýt chút nữa lạc tay lái.

“Còn dám quay lén!” Nghê Lam phẫn nộ la lên: “Quay em xấu như vậy!”

“Đừng có dậm chân, đừng có dậm chân…” Thiệu Gia Kỳ cũng kêu to. Mẹ nó động tác này cũng làm cô liên tưởng đến hình ảnh trong video.

Nữ cường mà làm nũng không phải ai cũng chịu được, hiểu không?

Nghê Lam quay đầu trừng mắt với cô.

Thiệu Gia Kỳ sợ Nghê Lam hiểu tiếng lòng mình, nhanh chóng chửi sang chuyện khác: “Não bộ phụ trách phản ứng xấu hổ của em cũng phản ứng quá chậm rồi hả?”

Nghê Lam vẫn nhìn cô chằm chằm.

Thiệu Gia Kỳ ngậm miệng lại.

Nghê Lam hỏi: “Chị cũng xem hả?”

“Xem cái gì? Em đang nói gì vậy?” Giọng điệu Thiệu Gia Kỳ cực kỳ vô tội.

Hi vọng đại não của Nghê Lam có thể khống chế khả năng kích động phạm tội của cô, cô không muốn là người đầu tiên bị giết người diệt khẩu.

Trong xe rất yên tĩnh, không khí hơi lạnh.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Nghê Lam.

Thiệu Gia Kỳ bỗng nhẹ nhàng thở ra, Lam tổng à, anh quá đúng lúc rồi, bạn gái anh quả thực rất cần an ủi, vẫn là anh hiểu cô ấy.

Nhưng người gọi điện là Giang Húc Hồng.

“Dì Hồng. Con không có họp, con đang ở ngoài. Cái gì? Hai người thấy Trần Hân rồi? Là cô ấy sao? Cầm súng à?”

Nghê Lam đang nói điện thoại, Thiệu Gia Kỳ nghe thấy mà tim cứ thót từng nhịp. Mẹ nó, chỉ làm quản lý thôi, ngày tháng có cần phải kích thích thế không?

“Báo cảnh sát chưa? Đừng sợ, một phút nữa tụi con tới!”

Thiệu Gia Kỳ không nhịn được liếc nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam cực kỳ có khí thế vung tay lên: “Rẽ phải, đường Hòa Bình, lên ga.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Gần vậy à? Thật đúng một phút là có thể tới.

Chương 4

Sở công an tỉnh.

Quý Dũng Quân ra khỏi phòng làm việc, ông hơi cúi đầu chau mày, biểu cảm và cơ thể lộ ra sự mệt mỏi.

Lưu Tống từ trước mặt đi tới. Ông vừa mới đi công tác về, vất vả mỏi mệt, còn cầm hành lý. Quý Dũng Quân thả lỏng người chào hỏi ông. Lưu Tống dừng bước hỏi ông: "Chúc mừng nha, lão Quý. Nghe nói lại mới diệt thêm một tụ điểm, thu hoạch rất lớn nhỉ."

Quý Dũng Quân khẽ lắc đầu, ông nhìn nhìn xung quanh, hất đầu chỉ vào một phòng họp trống. Lưu Tống hiểu ý, cùng ông đi vào.

Quý Dũng Quân và Lưu Tống cùng cấp, phần lớn vụ án ông phụ trách có liên quan tới các tập đoàn tội phạm có tổ chức. Trước mắt ông đang truy tra tổ chức tội phạm quy mô lớn nhất, điều tra tốn nhiều thời gian nhất, là vụ án có tên hiệu 'Phục ưng'.

Lúc ban đầu lập chuyên án 'Phục ưng' này từ một vụ điều tra ma túy đơn lẻ, về sau cảnh sát phát hiện một chợ đen giao dịch súng ống có liên quan tới tập đoàn buôn thuốc phiện này, rồi về sau lại phát hiện bọn chúng có dính dáng tới người buôn thuốc phiện.

Bắt được một nhóm nhỏ, một thời gian sau lại tìm thấy dấu vết vụ án của cùng một tổ chức ở địa phương khác. Cảnh sát liên hệ

tất cả các vụ án đơn lẻ này lại, so sánh tất cả khẩu cung và chứng cứ, lôi ra một mạng lưới tội phạm lớn đan xen, cuối cùng xác nhận đầu não của những vụ án nhìn tưởng như không liên quan này đều do một tập đoàn tội phạm dẫn dắt.

Cảnh sát đặt tên cho tổ chức tội phạm này là 'Tổ ưng', biệt hiệu điều tra hành động 'Phục ưng'.

Nhóm người 'Tổ ưng' này gây án cực kỳ linh hoạt, tổ chức nghiêm mật, hành động thận trọng. Một khi một vài nhánh bị chém đứt, chúng sẽ bỏ cả cánh tay để bảo toàn mạng, nhanh chóng lẩn vào rừng, cho đến khi tĩnh dưỡng xong lại xuất hiện lần nữa. Vô số lần cảnh sát bắt được đều chỉ là bọn lâu la, không thể lay chuyển được đám người ở tầng trung và cao của tổ chức này. Thậm chí ngay cả lão đại 'Kền kền' của 'Tổ ưng', cảnh sát cũng không thể tìm ra lai lịch.

Hai năm trước cảnh sát phái nội ứng, biệt hiệu 'Bồ câu.'

'Bồ câu' không phụ sứ mệnh, tốn hết ba tháng cuối cùng lấy được lòng tin của một nhóm nhỏ, lại tốn hơn một năm trèo lên trên, tiến vào tầng trung của 'Tổ ưng'. Nhưng anh vẫn không tra ra được 'Kền kền' là ai, anh còn cần nhiều thời gian hơn.

'Bồ câu' vẫn luôn giữ liên lạc riêng với Quý Dũng Quân, anh nằm vùng giữa đám tội phạm cực kỳ hung ác, tình cảnh vô cùng nguy hiểm, thân phận mang tính cơ mật cao. 'Bồ câu' càng leo cao trong 'Tổ ưng', liên lạc với Quý Dũng Quân càng thận trọng, có khi 1-2 tuần mất liên lạc cũng có. Về sau 'Bồ câu' cung cấp một đầu mối quan trọng – Thương mại Kim Dương.

'Tổ ưng' lợi dụng thương mại Kim Dương để buôn lậu thuốc phiện và linh kiện súng ống, cũng lợi dụng công ty này để rửa tiền qua nhiều tài khoản khống ở nước ngoài của công ty.

Đây là đột phá to lớn trong hành động 'Phục ưng'. Quý Dũng

Quân kết hợp đội ma túy và đội hình sự, một bước tiêu diệt toàn bộ thương mại Kim Dương này, bắt nhiều tên tội phạm, tiêu diệt luôn con đường buôn lậu này. Nhưng Kim Dương cũng chỉ là một cái xác, pháp nhân và giám đốc cũng không phải 'Kền kền'.

Cảnh sát gây thiệt hại nặng cho 'Tổ ưng' nhưng lại không bắt được 'Kền kền', mà hai tháng sau đó không có tin tức của 'Bồ câu'. Việc này khiến Quý Dũng Quân cực kỳ lo lắng. Ông sợ 'Bồ câu' dữ nhiều lành ít.

Khi đó Lưu Tống phụ trách một vụ án liên quan đến nội bộ cảnh sát, trong nội bộ cảnh sát có người cấu kết mưu đồ với tập đoàn tội phạm, không những khống chế camera giám sát an ninh của thành phố mà còn can thiệp thậm chí gây ra không ít vụ án lớn mà cảnh sát đang điều tra.

Lúc Lưu Tống truy ra được kẻ phản bội, Quý Dũng Quân báo cáo chuyện 'Bồ câu' mất liên lạc hai tháng, cấp trên cực kỳ quan tâm, nói Quý Dũng Quân và Lưu Tống hợp tác, bí mật điều tra xem thân phận của 'Bồ câu' đã bị lộ hay chưa, bố trí hành động của 'Phục ưng' phải chăng cũng bị ảnh hưởng vì chuyện này.

Lưu Tống không tra ra được liệu nội gián trong đội cảnh sát có nhúng tay vào 'Phục ưng' không, mà lúc này Quý Dũng Quân cũng nhận được một tin tức quan trọng của 'Bồ câu' gửi đến – hoạt động buôn bán súng trái phép.

Quý Dũng Quân như nhặt được bảo bối, 'Bồ câu' vẫn còn sống!

Nhưng khi nghĩ lại, ông lại lo lắng. Lúc 'Bồ câu' gửi tin tức này hoàn toàn không sử dụng ám ngữ của bọn họ.

Quy tắc liên lạc của Quý Dũng Quân và 'Bồ câu' là Quý Dũng Quân không chủ động nhắn tin cho 'Bồ câu', giảm bớt rủi ro bại lộ của anh. Nhưng khi 'Bồ câu' nhắn tin tình báo cho ông sẽ dùng hình thức 'giao hàng nhanh' để gửi đến dãy số giả lập đã

định sẵn.

Mở đầu tin mỗi lần đều là: ‘Chọn món giao hàng nhanh.’ Sau đó sẽ là đủ loại tên đồ ăn thức uống. Mỗi cái tên đều có một ý nghĩa. Sau khi nhắn tin xong, ‘Bồ câu’ sẽ xóa tin nhắn trên di động của mình.

Mà tin nhắn lần này của ‘Bồ câu’ lại là ‘Chọn món giao hàng nhanh.’ Phía sau lại trực tiếp nói: Súng, thời gian, địa điểm.

Ở đây có hai khả năng.

Một là xác thực ‘Bồ câu’ đã bại lộ, điện thoại của anh rơi vào tay ‘Tổ ưng’, Tổ ưng báo tin giả cho cảnh sát, muốn xác nhận thân phận của ‘Bồ câu’, thăm dò hành động của cảnh sát.

Cái còn lại là ‘Bồ câu’ chưa bại lộ, nhưng tình cảnh của anh vô cùng nguy hiểm. Anh chỉ có rất ít thời gian để mật báo ra bên ngoài bằng điện thoại, anh rất khẩn trương, không cách nào cẩn thận tổ chức ý nghĩa của biệt hiệu, thế là dùng ít chữ nhất để biểu đạt ý.

Hoạt động buôn bán súng phi pháp này chỉ diễn ra trong hai giờ, không kịp điều tra rõ ràng suy đoán kỹ càng, Quý Dũng Quân cược tin này là thật.

Quý Dũng Quân nhanh chóng báo cáo, rất nhanh cảnh sát đã tổ chức một nhóm nhỏ hành động cùng đội đặc công đến địa điểm bố trí giao dịch.

Quý Dũng Quân đã cược thắng.

Lần hành động này đại thắng, thu được một số lượng lớn súng ống, đạn dược tại chỗ, bắt được tám nghi phạm hai bên mua bán. Căn cứ vào khẩu cung của nghi phạm, sau đó trong vòng một tháng cảnh sát ra tay nhiều lần, tiêu diệt mấy nhà kho chế

súng ống bí mật, còn có nhà xưởng chế thuốc phiện, tiếp tục bắt thêm nhiều người. Đây là vụ án quan trọng liên quan đến súng và thuốc phiện quy mô lớn nhất trong vòng ba năm nay của tỉnh. Quý Dũng Quân và 'Bồ câu' đã lập đại công.

Nhưng Quý Dũng Quân vẫn vô cùng lo lắng.

Ông đóng cửa phòng họp lại, thấp giọng nói với Lưu Tống: "Sắp một tháng nữa rồi, vẫn chưa tra ra thân phận của Kền kền. Trong hiện trường giao dịch súng lần trước lọt mất hai tên, có lẽ là đàn anh lớn trong hội, nhưng đám lâu la bị bắt này lại không thể nói được tên thật của hai người này, một người là Dũng ca, một người Mãnh ca, toàn cái quỷ gì không. Cũng không có điểm gì đặc thù, đều là tóc húi cua, mặt mũi nghiêm nghị, mắt không to không nhỏ, mũi không cao không thấp, phác họa chân dung gặp khó khăn. Mấy lần hành động sau tuy chúng tôi có tra ra được cứ điểm và nhà xưởng của bọn chúng, nhưng phần lớn đồ trong đó đều đã dời đi rồi. Bọn chúng vẫn giống như trước kia, bắt đầu biến mất rồi. Chúng tôi cần nhiều thời gian hơn, nhưng tôi sợ Bồ câu không còn thời gian nữa."

Nghe được một lúc thì Lưu Tống đã hiểu, hành động giao dịch bị cảnh sát phá, nhà kho bị tiêu diệt, 'Tổ ưng' chắc chắn sẽ hoài nghi có nội gián. Sau vụ thương mại Kim Dương bị tra ra, 'Bồ câu' bị áp chế hai tháng không thể chuyển tin tình báo, cho thấy có khả năng anh đã bị để mắt tới. Mà tuy là hành động của tháng này thu hoạch rất lớn, nhưng vẫn như lúc trước chưa thể hoàn toàn diệt trừ 'Tổ ưng'. 'Kền kền' còn trong tối, hắn có thời gian và sức lực để thanh lý môn hộ.

Bây giờ 'Bồ câu' ở 'Tổ ưng' thêm một ngày thì lại gần một bước với cái chết.

"Hai giờ sáng hôm nay cậu ấy nhắn cho tôi cái này." Quý Dũng Quân lấy điện thoại ra cho Lưu Tống xem.

‘Cẩn thận.’

Lưu Tống nhìn chằm chằm hai chữ kia, chau mày.

Quý Dũng Quân nói: “Lão Lưu, nội bộ chúng ta thực sự không có người thông đồng với Tổ ưng chứ?” Kền kền lần nào cũng thoát được, nếu không phải nhận được tin từ trước thì hắn thật sự quá cao minh rồi.

“Không tra ra được có liên quan.” Lưu Tống cũng cực kỳ để tâm việc này, ông chân thành nói: “Sau chuyện Phó cục Chúc, toàn tỉnh bị thanh tra gắt gao, cấp trên ai cũng bị quét một lần, ai cũng cẩn thận từng li từng tí, dù có may mắn thoát được cũng không dám ngoi đầu lên trong thời điểm này. Hơn nữa, mức độ cơ mật của tài liệu về Bồ câu ngay cả tôi cũng chưa từng nhìn thấy. Phó cục Nghiêm, anh, tôi, chỉ ba người chúng ta biết sự tồn tại của cậu ấy.”

Lưu Tống lại nhìn điện thoại của Quý Dũng Quân: “Tại sao không phải giao hàng nhanh nữa?”

“Đây không phải là tình báo, đây là nhắc nhở.” Quý Dũng Quân nói.

“Tín hiệu điện thoại thế nào?”

“Vẫn vậy, nhắn xong thì tắt máy.”

Lưu Tống không nói nữa. Trước đó Quý Dũng Quân từng nói với ông, ‘Tổ ưng’ quản lý nghiêm ngặt, nội ứng ‘Bồ câu’ hai năm bị yêu cầu đổi số điện thoại ba lần, mà hai lần sau đều là số do ‘Tổ ưng’ cấp. ‘Bồ câu’ có lý do hoài nghi số điện thoại này sẽ bị giám sát, anh đành phải giấu cả điện thoại và sim điện thoại liên lạc với Quý Dũng Quân đi. Thời điểm bình thường không cần tới đều trong tình trạng tắt máy.

Quý Dũng Quân nói tiếp: “Địa điểm mở máy của cậu ấy ở đường Hòa Bình.”

Đường Hòa Bình.

Giang Húc Hồng theo sát Liễu Vân chạy đến đường đối diện, xông vào ngõ nhỏ.

Cô gái leo lầu kia bấu lấy lưới sắt phòng trộm của cửa sổ, cẩn thận dẫm lên mép trên cửa sổ phòng trộm ở lầu hai, ép người vào chuẩn bị leo xuống.

Cô nghe được động tĩnh, cúi đầu nhìn, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Cái cúi đầu này khiến Giang Húc Hồng nhìn thấy rõ mặt cô, vẫn rất giống, nhưng chỉ là giống mà thôi. Giang Húc Hồng cảm thấy không phải Trần Hân. Bà nhìn về phía Liễu Vân.

Vẻ mặt Liễu Vân có chút sững sờ, Giang Húc Hồng không kịp nghĩ có phải bà quá thất vọng hay không thì thấy cô gái leo lầu kia làm rớt một thứ từ trên người xuống.

Một tiếng ‘cộp’ vang nhỏ, đồ vật rớt ngay trước mặt Giang Húc Hồng.

Tim Giang Húc Hồng thót lên một nhịp, súng.

Cô gái kia càng bối rối, cô đè thấp người xuống, cố gắng tiếp cận Liễu Vân, run giọng nói: “Dì ơi, cứu con với. Con bị lừa tới đây, bọn họ ép con tiếp khách. Bọn họ có súng, nhân lúc bọn họ không chú ý con trộm súng chạy đi. Cứu con với, cầu xin dì, giúp con báo cảnh sát được không?”

Hốc mắt Liễu Vân tức khắc nóng lên, giang hai cánh tay về phía cô gái: “Con ơi!”

Giang Húc Hồng lập tức lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Cô gái kia nhanh chóng tiếp tục leo xuống, Liễu Vân ở phía dưới đã chuẩn bị sẵn tư thế tiếp ứng cho cô.

Giang Húc Hồng vừa báo cảnh sát xong, một người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên thò đầu ra từ cửa sổ lầu ba, nhìn thấy cô gái chạy trốn kia, hắn ta hét lớn một tiếng, chửi tục, sau đó bỗng nhiên lùi vào trong.

Cô gái kia bị dọa sợ thét lên, Liễu Vân cũng khẩn trương la to: "Nhanh, xuống đây."

Giang Húc Hồng theo quán tính gọi điện thoại cho Nghê Lam, bà vừa gọi điện thoại vừa quan sát xung quanh, muốn tìm người qua đường hỗ trợ.

Thiệu Gia Kỳ dồn sức đánh tay lái, sau khi rẽ phải nhấn ga chạy như bão táp: "Đồ gì! Súng! Con mẹ nó biết ngay mà!"

Dính vào Nghê Lam thì không có chuyện gì tốt, coi vận may này! Tuyệt rồi!

Đưa cô về nhà? Lại còn mua bánh ngọt? Dỗ tiểu công chúa? Lại còn mua hai phần?

Nghê Lam không để ý tới lời phàn nàn của Thiệu Gia Kỳ, cô bò xuống chỗ ngồi phía sau, gập ghế sau lại, lấy ra một túi hành lý xách tay. Chiếc xe này là Lam Diệu Dương tặng cho cô đi, có quần áo vật dụng thường ngày cô hay dùng.

Thiệu Gia Kỳ nhìn kính chiếu hậu thấy Nghê Lam đá giày cao gót ra, đổi sang giày thể thao. Cởi áo vest ra, mặc vào áo khoác thể thao. Miệng ngậm thun cột tóc, cột tóc đuôi ngựa rồi đeo khẩu trang lên.

Thiệu Gia Kỳ quả thực sắp phát điên, cô rống thật lớn tiếng: “Như vậy là không nhận ra em à?”

Nghê Lam lại đội chiếc mũ lưỡi trai lên.

Thiệu Gia Kỳ lại rống lên: “Chúng ta có súng không?”

“Không có.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Không kịp nói gì, hai người đã thấy Giang Húc Hồng. Bà cùng một phụ nữ trung niên khác đang che chở cho một cô gái trẻ lùi về sau. Cô gái kia cầm súng trong tay giơ ra phía trước, lớn tiếng thét lên.

Phía trước họ là hai tên thanh niên dáng vẻ lưu manh, trong tay bọn chúng cũng có súng.

Hai bên giơ súng về phía nhau nhưng không ai nổ súng.

Rất sợ. Thiệu Gia Kỳ thầm nghĩ.

Hai tên đàn ông cũng không hoàn toàn muốn đuổi theo cô gái kia, bọn chúng giơ súng uy hiếp người xung quanh giãn ra, chạy về phía chiếc xe bên cạnh.

Thiệu Gia Kỳ còn chưa dừng xe xong đã nghe Nghê Lam hét lớn: “Mở cửa.”

Thiệu Gia Kỳ nhấn xuống khóa, Nghê Lam đẩy cửa xe lao ra ngoài như một mũi tên.

Hai tên đàn ông đã chạy lên xe, người xung quanh trốn xa chừng nào thì tốt chừng đó. Xe khởi động, một bóng người cao gầy lao đến, tay vung côn xoạt xoạt.

Xe đã bắt đầu chạy, Nghê Lam xông lên nắp capo xe, vung côn choang một tiếng về trước kính xe.

Kính xe bị bể, tên lái xe bị dọa đến kêu to.

Xe lái về phía trước, Nghê Lam lăn một vòng trên đỉnh xe theo quán tính, rơi xuống đất.

Chiếc xe kia chạy chệch ra vài phần, suýt chút va vào lối đi bộ. Nhưng cuối cùng lái xe vẫn vững tay lái. Nghê Lam té xuống đất lăn một vòng, nhảy lên một cái, côn đã tuột khỏi tay, cô cũng mặc kệ, chạy nhanh về phía chiếc xe.

Thiệu Gia Kỳ trợn mắt há hốc mồm, thấy Nghê Lam phất tay với cô kêu to: "Đuổi theo! Ngăn hắn lại!"

"Mẹ nó! Mẹ nó!" Thiệu Gia Kỳ nhấn chân ga đuổi theo. Cô chỉ là một người quản lý thôi nha!

Chiếc xe bị mất kính của hai tên này bị những chiếc xe khác trong làn đường ngăn cản tốc độ, bọn chúng nhìn trong gương chiếu hậu thấy một chiếc xe đang đuổi tới, cùng… một người phụ nữ!

Tốc độ chạy của Nghê Lam cực nhanh, cô dốc hết sức chạy, dọa ngừng mấy chiếc xe điện.

Thiệu Gia Kỳ cố gắng ngăn chiếc xe chạy trốn. Chiếc xe kia chạy chưa xa, cuối cùng ngay khúc quẹo chỗ giao lộ tông họ va vào một biển quảng cáo ven đường.

Hai người đàn ông vội vàng đẩy cửa xe chạy trốn, Thiệu Gia Kỳ ở sau xe bọn họ lập tức giẫm phanh mới không đụng vào.

Nghê Lam đã đuổi tới! Tay cô khẽ chống vào nắp sau xe nhảy

qua, vừa khéo tóm được tên đàn ông vừa xuống xe từ ghế phụ.

Tên đàn ông kia còn không kịp phản ứng, súng đã bị Nghê Lam cướp. Nghê Lam bẻ tay hắn, đá gối, chặt tay vào phần gáy, tất cả động tác chỉ trong một hơi thở, tên kia ngã xuống đất trong nháy mắt.

Tên đàn ông xuống từ ghế lái chớp mắt đã thấy Nghê Lam cầm súng chỉa vào hắn.

Tên kia nuốt nước miếng, cầm súng giằng co với Nghê Lam, cố gắng giả vờ hung ác quát: "Đứng yên, tao nổ súng đó."

Nghê Lam tới gần hắn, hoàn toàn có khí thế: "Lúc tao nghịch súng, mày còn chơi với bùn, mày nghĩ mày có thể nhanh hơn tao à?"

Thiệu Gia Kỳ ôm ngực trong xe lo lắng nhìn tình cảnh trước mắt. Nghê Lam thật sự có độc, một giây trước cô còn cảm thấy cô ấy phiền chết được, giờ lại cảm thấy cô ấy siêu đẹp trai. Đẹp như thế cần gì đàn ông chứ.

Tên đàn ông cầm súng bị dọa đến run chân, vừa định nói gì thì trước mắt đã hoa lên, tay đau đớn, trời đất quay cuồng.

Nghê Lam đã tiến lại đủ gần, ra tay trong nháy mắt.

Cướp súng, gạt chân, đá xoáy. Tên đàn ông bị đạp bay ra ngoài, ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

"Vừa rồi là tôi khoác lác ấy." Hai tay Nghê Lam ước lượng hai cây súng, nói với tên kia: "Anh già hơn tôi vậy chắc chắn không thể nghịch bùn rồi. Nhưng mà câu này thì thật, tôi đoạt súng chắc chắn nhiều hơn anh sờ vào nó."

Chương 5

Nghê Lam lôi hộp đạn của hai cây súng ra, quả nhiên bên trong không có đạn. Số hiệu trên súng bị xóa đi rồi, nhìn súng có vẻ là loại tự lắp, muốn truy ra nguồn gốc sợ là không dễ dàng. Nghê Lam nhíu mày, không biết hai tên đàn ông này lấy được súng từ đâu.

Tội phạm phổ thông không thể biết đường lấy được đồ như vậy. Hơn nữa nhìn thân thủ phản ứng của bọn họ, tư thế cầm súng, hẳn là chưa được huấn luyện gì. Ít nhất, cơ hội dùng súng không nhiều.

Tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng đến, cảnh sát tới rồi.

Nhóm quần chúng vây quanh hai tên tội phạm như xem khỉ giãn ra, giao hai người này cho cảnh sát. Còn có người báo cáo với cảnh sát: "Đồng chí cảnh sát, là Nghê Lam đánh nhau với bọn họ, còn đoạt súng của bọn họ. Chính là cô gái đang đứng bên kia đeo khẩu trang đội mũ lưỡi trai che chắn cẩn thận ấy. Cụ thể xảy ra chuyện gì đồng chí phải hỏi cô ấy."

Nghê Lam: "…"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Mấy vị cảnh sát còng tay hai tên đàn ông kia lại, áp tải ra xe. Hai cảnh sát khác đi tới chỗ Nghê Lam.

Nghê Lam đi theo bọn họ lên một xe cảnh sát, Thiệu Gia Kỳ theo

sát. Nghê Lam kể lại tình huống cho cảnh sát, nộp hai cây súng. Còn nói tình hình súng ống và khả năng ứng đối, bản lĩnh, tình huống của hai người kia…

Cảnh sát ghi chép lại cẩn thận, nói cảm ơn Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ đã hỗ trợ, vụ án liên quan tới súng tính chất nghiêm trọng, e là còn cần các cô đến cục cảnh sát chính thức lấy khẩu cung một lần nữa.

Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ đương nhiên đều nói không thành vấn đề. Nghê Lam nói: “Chúng tôi còn một đồng nghiệp ở trước tòa nhà đó, đang ở với người bị hại.”

Cảnh sát gật đầu: “Đồng nghiệp của chúng tôi cũng ở đó rồi.”

Nghê Lam chỉ thấy ba chiếc xe cảnh sát, vì vậy nói: “Sợ là còn phải gọi tiếp viện. Giăng dây cảnh giới, bảo vệ hiện trường. Có phải bọn họ chỉ có hai người không, tình huống trong tòa nhà thế nào, còn người bị hại nào bị giam cầm hay không. Phải nhanh chóng điều tra, kiểm tra dấu vết hiện trường…”

Thiệu Gia Kỳ đá vào chân Nghê Lam một phát. Nghê Lam ngậm miệng lại, nuốt câu ‘cẩn thận bọn họ tiêu hủy chứng cứ’ vào trong.

Cảnh sát kia rất hòa nhã, cười cười nói: “Cảm ơn cô, công dân tốt. Chúng tôi đã báo cáo tình hình lên cấp trên, gọi tiếp viện rồi.”

Miệng Nghê Lam càng ngậm chặt hơn.

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng nói với cảnh sát: “Chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp. Các anh cứ làm việc trước đi, chúng tôi chờ trong xe, có tình huống gì thì cứ gọi chúng tôi.”

Cảnh sát kia đáp lời, Thiệu Gia Kỳ kéo Nghê Lam trở lại trong xe

chờ.

Thiệu Gia Kỳ đã đậu xe ở đầu hẻm nhỏ. Nghê Lam nhìn thấy Liễu Vân ôm một cô gái giống Trần Hân cùng cảnh sát tiến vào ngõ nhỏ, Giang Húc Hồng thấy Nghê Lam quay lại thì nhanh chóng đi qua nói cảnh sát đã lấy khẩu cung sơ bộ rồi, cô gái kia tên Dương Hiểu Phương, cô ấy nói trông chừng họ chỉ có hai người đàn ông kia, trên lầu còn có một cô gái bị nhốt nữa. Cảnh sát lên lầu ba xác nhận lại tình huống, bây giờ cần dẫn Dương Hiểu Phương đi xác nhận hiện trường.

“Vậy là không phải Trần Hân?” Nghê Lam hỏi.

“Không phải, nhìn giống thôi.” Giang Húc Hồng nói: “Dì với hai người họ cùng lên. Liễu Vân rất kích động, dì để ý bà ấy một chút.”

Nghê Lam đồng ý. Giang Húc Hồng nhanh chóng đuổi kịp Liễu Vân, cùng nhau tiến vào tòa nhà kia.

Có cảnh sát giăng dây phong tỏa ở đầu hẻm nhỏ, lúc này có hai xe cảnh sát đuổi tới, mấy cảnh sát xuống xe, hỗ trợ duy trì trật tự hiện trường.

Thiệu Gia Kỳ quan sát chung quanh, chợt thấy Nghê Lam nhìn chằm chằm mình không hài lòng.

Thiệu Gia Kỳ giang tay, rất vô tội. Nghê Lam bị sao vậy, vừa rồi cô rất anh dũng rồi nha! Hơn nữa cũng không phải cô chế giễu cô ấy là ‘công dân tốt’, tự cô ấy là cái kiểu có cố sức cỡ nào cũng không giành được giải gì trong ngành giải trí ngoài giải này.

Nghê Lam bắt đầu nói chuyện: “Sao chị lại đậu xe sau xe bọn họ? Lẽ ra phải chắn trước xe bọn họ chứ.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

“Phía sau họ còn có xe khác, lui cũng không lui được, bọn họ chỉ có thể lách nghiêng qua chỗ này mới lao ra được…” Nghê Lam khoa tay vẽ vẽ trong không trung vị trí đầu phố: “Cho nên chị phải ngăn cản chỗ này mới được.”

“Bọn họ có súng.” Thiệu Gia Kỳ tức giận, “Người bình thường đều sẽ dừng đằng sau, không ai lại đi lách xe đằng trước họng súng nha.”

“Chặn đường xong chị có thể xuống xe ngay, lấy thân xe che cho mình. Lỡ như không chặn được vẫn có thể leo lên xe đuổi theo tiếp. Cái này gọi là vừa có thể tiến vừa có thể thủ.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

“Lần này là chúng ta gặp may, hai tên ngu đó lái xe không giỏi. Bằng không thì quá nguy hiểm, suýt chút nữa em không đuổi kịp rồi.”

Như vậy mà gọi là suýt chút nữa không đuổi kịp sao? Em gái em như con bò kích động đằng sau bị kiếm dí đằng trước có người vung vải đỏ vẫy vẫy thì có, trạng thái này chắc chắn không thể không đuổi kịp.

“Em rảnh sẽ huấn luyện thêm cho chị.” Nghê Lam nói.

“Em rảnh thì luyện nhảy chút đi.” Thiệu Gia Kỳ lại chế giễu cô.

Nghê Lam nhìn cô chằm chằm.

Thiệu Gia Kỳ quyết định tìm đường lui cho hai người: “Chị mua cho em hai cái bánh ngọt.”

Nghê Lam: “…Ý là ăn no rồi luyện đó hả?”

Mợ nó.

Thiệu Gia Kỳ lấy điện thoại ra hung dữ nói: “Chị gọi điện tho Lam tổng.” Cái gì mà cô ấy cực kỳ sợ người nào thích cô ấy, toàn gạt người.

“Lại đi cáo trạng.” Nghê Lam nói thầm, cũng lấy điện thoại ra cầm chơi.

Trên lầu trong hẻm nhỏ, Dương Hiểu Phương ngân ngấn nước mắt miêu tả tình huống mình bị bắt giữ cho cảnh sát. Cô làm kinh doanh nhỏ, bán mỹ phẩm, lên mạng kết bạn trò chuyện, nửa tháng trước người bạn đó lừa cô nói có mối cho cô làm ăn, hẹn cô gặp mặt, cô liền tới. Không ngờ vừa lên lầu đã bị bắt nhốt lại ngay, bọn họ đánh đập cưỡng hiếp cô, còn nói muốn đưa cô đến khách sạn tiếp khách.

Dương Hiểu Phương muốn tiếp tục sống liền giả vờ thuận theo. Cô quan sát kỹ tình hình trong phòng, hôm nay nhân lúc bọn họ sơ suất liền trộm một khẩu súng của bọn họ, nghĩ rằng nếu như bị phát hiện thì sẽ liều mạng với chúng, dù sao cô chết rồi cũng không cần quay lại đó. Hơn nữa nếu như cô có thể trốn được, cô sẽ trực tiếp đi báo cảnh sát, có thể đưa ra bằng chứng nhóm tội phạm này có súng, có lẽ cảnh sát sẽ coi trọng hơn.

Dương Hiểu Phương leo ra khỏi cửa sổ phòng chạy trốn, vừa lúc đụng phải mấy người Liễu Vân.

Dương Hiểu Phương nói đến chỗ đau lòng thì khóc không thành tiếng. Liễu Vân thương xót ôm chặt cô vào lòng. Giang Húc Hồng đồng cảm với cảnh ngộ của Dương Hiểu Phương, cũng khâm phục sự dũng cảm của cô.

Cảnh sát cẩn thận hỏi kỹ tình huống, nghiêm túc ghi chép lại.

Thiệu Gia Kỳ gọi điện thoại kể lại chuyện xảy ra cho Lam Diệu

Dương. Lam Diệu Dương cúp máy rất nhanh, gọi cho Nghê Lam. Nghê Lam hào hứng kể lại một phen chuyện trải qua cho anh, sau đó nói: “Em nói anh biết, số phận xác định Liễu Vân là quý nhân của cô gái kia. Trùng hợp như vậy, tụi em còn cứu được cô ấy. Anh không cần qua đâu, chút nữa lấy khẩu cung xong tụi em về liền.”

Nghê Lam kể xong cho Lam Diệu Dương, vừa mới tắt điện thoại, liền nghe Thiệu Gia Kỳ thét lớn một tiếng: “Nghê Lam!”

“Gì vậy?”

“Không phải em nói em không đụng vào Weibo sao?”

“Lúc ấy trả lời chị thì đúng là không đụng. Qua lúc đó rồi em liền lên đăng thể hiện quan điểm một chút.”

“Quan điểm?” Thiệu Gia Kỳ dí điện thoại vào mặt Nghê Lam, “Em đọc thử xem, cái này gọi là quan điểm hay là uy hiếp?”

Nghê Lam lại còn đọc lại một lần lời mình viết, thẳng thắn hùng hồn: “Tôi biết video này dùng điện thoại của hãng nào quay, tôi biết anh dùng app nào để chỉnh sửa. Tôi biết IP của anh, địa chỉ của anh. Tôi còn có thể tìm ra thông tin cá nhân của anh. Trong một tiếng đồng hồ tốt nhất là đi tự thú, nếu không thì không có đơn giản vậy đâu.”

Thiệu Gia Kỳ: “….” Thật là chọc điên cô mà. “Em hơi chém gió rồi đấy! Thấy mình chưa đủ đen à!”

Nghê Lam rất thành khẩn: “Làm gì có, em nhận thức bản thân rất rõ ràng.”

Nghe lời em có mà quỷ kéo! Thiệu Gia Kỳ dữ dằn: “Xóa cho chị!”

“Xóa thì xóa.” Nghê Lam nghe lời xóa thật. Nhưng Thiệu Gia Kỳ

không có cảm động chút nào: “Bây giờ em xóa cũng vô dụng, người ta chụp màn hình lâu rồi.”

“Vậy nên?” Nghê Lam cũng không phục: “Chị kêu em xóa làm quái gì?”

“Chị…” Thiệu Gia Kỳ bị nghẹn. Cô mở Weibo. Hôm nay thật sự là lễ hội của nhóm anti Nghê Lam, đủ thể loại mặt troll, biểu cảm trong điệu nhảy của Nghê Lam trong video đều được ra lò, phối với chữ viết trào phúng, hiệu quả thực sự. Hình tượng biểu diễn nghệ thuật của Nghê Lam trước đây đã rất hạn chế vì một chuỗi sự kiện liên tiếp, bây giờ lại càng gian nan hơn chút, sợ là chỉ có thể diễn võ thuật hài thôi.

Thiệu Gia Kỳ lại lướt Weibo của Nghê Lam một lần nữa, suýt chút nữa lại không thở được.

Nghê Lam đã xóa bài viết kia rồi, nhưng cô lại đăng một bài viết khác: ‘Ngại quá, vừa nãy tôi bị hack nick, hihi, hihi, hihi, hihi.’

“Em không thể không nói gì sao!” Thiệu Gia Kỳ muốn đánh chết cô.

“Đây không phải là em muốn cứu chữa chút sao.”

“Cái này của em gọi là khiêu khích.”

Thiệu Gia Kỳ muốn đập điện thoại vào mặt Nghê Lam, để cô đọc lại kỹ một chút mọi người nói thế nào.

‘Nghê Lam bị hack nick cũng đáng tin y như cái miệng dẻo của đàn ông.’

‘Lam ca: Tôi biết video này dùng điện thoại của hãng nào quay, tôi biết anh dùng app nào để chỉnh sửa. Tôi biết IP của anh, địa chỉ của anh. Tôi còn có thể tìm ra thông tin cá nhân của anh.

Trong một tiếng đồng hồ tốt nhất là đi tự thú, nếu không thì không có đơn giản vậy đâu.' Bình luận đầu tiên này được bàn nhiều nhất, xếp ở vị trí đầu tiên.

Nghê Lam vừa đọc vừa không phục, vừa tính trả lời thì Thiệu Gia Kỳ lấy lại điện thoại của cô, lúc này WeChat của Nghê Lam nhảy ra một tin nhắn mới.

Lý Mộc: 'Nghê Lam, không phải tôi làm đâu.'

Thiệu Gia Kỳ: "…" Xí, muốn được chú ý gì đây.

Lý Mộc, chó săn số một ngành giải trí, không có thông tin gì anh không đào được, không có việc riêng tư gì anh không chụp được – đó là trước kia, sau này kỹ năng thần kỳ này bị thêm một dấu móc, ngoại trừ Nghê Lam.

Nghê Lam cũng thấy tin nhắn này, nói với Thiệu Gia Kỳ: "Lý Mộc nhất định có chuyện gì nhờ em đây."

"Đừng để ý đến anh ta."

"Đừng thế, mọi người đều là bạn mà, biết đâu ảnh cho em tiền thì sao."

Quả nhiên tin tiếp theo của Lý Mộc lại tới: 'Lâu rồi cô không có hot, bây giờ là cơ hội tốt, lên chương trình trực tiếp của tụi tui một lần đi.'

Nghê Lam nhắn lại cho anh: 'Anh liên hệ với người quản lý của tôi bàn giá catse nha.'

Thiệu Gia kỳ trợn trắng mắt, không muốn quan tâm hai người này. Sói hoang với chồn cùng nhau lên trực tiếp? Ha ha.

"Nghê Lam, không ấy em rút khỏi ngành giải trí đi." Thiệu Gia

Kỳ tận tình khuyên bảo, dù sao em cũng không có nghiêm túc muốn hoạt động trong ngành này.

Nghê Lam nhíu mày: "Trước khi em nổi tiếng chị khuyên em thì tốt biết bao, bây giờ không kịp rồi. Bạn trai em là lão đại ngành giải trí nha, em tự mình muốn rời khỏi ngành không phải anh ấy rất mất thể diện sao. Hơn nữa em muốn cùng làm việc với Lam Diệu Dương."

Thiệu Gia Kỳ không còn gì để nói.

Nghê Lam còn nói: "Hơn nữa, em quen Lam Diệu Dương, rời ngành giải trí hay không cũng không có khác biệt gì. Mọi người đều nhận ra em, có chủ đề gì là xào chủ đề đó."

Cực kỳ có lý, Thiệu Gia Kỳ nói không lại rồi.

Nghê Lam đang định nói thêm gì thì lúc này thấy một gương mặt quen thuộc: "A, Âu Dương Duệ cũng tới rồi."

Thiệu Gia Kỳ vội quay đầu nhìn, thấy Âu Dương Duệ đi về phía bên này, một cảnh sát ra đón, dường như đang kể lại tình huống cho anh. Thiệu Gia Kỳ kéo kính xe xuống, nghe thấy Âu Dương Duệ hỏi: "Nghê Lam với quản lý của cô ấy ở đây sao?"

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng xuống xe chạy tới, lịch sự nói: "Ở đây, ở đây, chào anh, tôi là Thiệu Gia Kỳ. Cảnh sát Âu Dương, trước đây chúng ta có gặp qua."

Âu Dương Duệ lúc này mới nhìn thấy xe Nghê Lam. Nghê Lam kề sát cửa sổ vẫy tay với anh: "Đã lâu không gặp, cảnh sát Âu Dương."

Âu Dương Duệ khẽ gật đầu với Nghê Lam, lại cười cười lịch sự với Thiệu Gia Kỳ: "Tôi nhớ ra cô. Ngại quá, xin chờ một chút."

Thiệu Gia Kỳ thấy Âu Dương Duệ đi xa mấy bước, lấy điện thoại ra bấm số, một lát sau đối phương nhận điện thoại, Âu Dương Duệ nói: “Lam Diệu Dương, anh ở đâu vậy?”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Cô chuyển hướng sang Nghê Lam, giơ hai tay ra, người quản lý như cô bị làm lơ sao?

Nghê Lam cũng nhướn mày tỏ vẻ oan ức với cô: “Em cũng rất phẫn nộ.”

Thiệu Gia Kỳ khinh khỉnh nhìn cô. Cút ngay cho chị.

Âu Dương Duệ còn nói với Lam Diệu Dương: “Liên quan đến súng ống thì cục thành phố sẽ tiếp nhận. Tôi sẽ đưa Nghê Lam về lấy khẩu cung trước, tốt nhất anh cũng nên ở đó. Ok, vậy chúng ta gặp ở cục thành phố.”

Chương 6

Cục cảnh sát thành phố.

Nghê Lam vừa tới nơi là vẫy chào khắp nơi, rất nhiều người quen, không ít bạn bè. Khen người này dạo này tóc nhiều hơn, khen người kia da đẹp rồi, lại còn gọi điện thoại cho cô bạn đáng tin Quan Phàn: "Ai ya, khó lắm mới tới một chuyến mà chị không có ở đây."

Có hoa khôi cảnh sát nói đùa với Nghê Lam: "Đại minh tinh đến rồi! Cô là nghi phạm hay là nhân chứng?"

"Này." Nghê Lam không hài lòng: "Tôi có nhận bằng khen công dân chính nghĩa đó. Sao có thể là nghi phạm được."

Hoa khôi kia cười ha ha: "Vậy thì có thể mời cô uống cà phê quý của đội chúng tôi."

"Cà phê hòa tan à?"

Hoa khôi càng cười lớn tiếng.

Thiệu Gia Kỳ hoàn toàn không thể hiểu nổi cuộc đối thoại ấy mắc cười chỗ nào. Cục cảnh sát là nơi mà có đi qua vì bất kỳ lý do gì đi chăng nữa cũng làm cô cảm thấy khẩn trương. Nhưng thấy Nghê Lam lại bắt đầu đắc chí nói đùa vui vẻ với các bạn cảnh sát, Thiệu Gia Kỳ muốn trợn mắt cũng trợn không nổi nữa.

Thiệu Gia Kỳ lại lướt Weibo theo thói quen nghề nghiệp, lúc này

cô lại thấy tin tức mới liên quan tới Nghê Lam.

Chính là chuyện truy đuổi phần tử có súng trên đường Hòa Bình.

Người quay phim vốn là phát hiện có cô gái muốn nhảy lầu, lưu manh đuổi tới, nhìn có vẻ rất kịch tính, thế là len lén dùng di động của mình quay lại. Lưu manh phát hiện cô gái có người giúp đỡ, lại cầm súng với tư thế liều mạng như vậy, liền bối rối chạy trốn. Cảnh quay này rất nhanh, người quay clip cũng trốn đi, cho nên ống kính bị rung mạnh. Sau đó thì Nghê Lam xuất hiện. Góc quay của người này là đằng sau xe tên lưu manh, cho nên anh ta quay được Nghê Lam nhảy lên capo xe quất côn vào kính xe, sau đó lăn xuống đất rồi lại nhanh chóng vọt lên, hình ảnh hồ hởi truy cản.

Người quay clip có chút quá khích đuổi theo nhưng tốc độ kém Nghê Lam quá nhiều, đành phải đứng ở đó: "Wow wow thấy không, siêu nhanh, quá nhanh" bla bla. Anh ta đuổi không kịp, ống kính liền chuyển qua cô gái kia.

Sau đó thì Giang Húc Hồng phát hiện ra anh ta, kêu lên: "Đừng quay nữa, không được quay."

Liễu Vân ôm cô gái kia vào lòng, dùng thân thể che chắn gương mặt cô. Người quay clip liền dừng lại.

Còn vài hình ảnh khác chính là chụp sau khi Nghê Lam chế ngự lưu manh để mọi người giữ chặt tên bắt cóc, Nghê Lam đứng ở bên cạnh, cũng bị người ta chụp được. Quá trình này không có quay được clip, toàn bộ đều là ảnh chụp ở phần bình luận, có người nói là thật, có người nói là lừa đảo. Thiệu Gia Kỳ cảm thấy Nghê Lam sẽ không để tâm những bình luận đó. Nhưng có một số bình luận có lẽ Nghê Lam sẽ không vui vẻ gì mà đọc.

'Tôi nói chớ, ai cũng khen Nghê Lam đẹp, tôi lại thấy chẳng đẹp.

Hơn nữa gu ăn mặc của cô ta quá kém, quần tây lại đi với giày thể thao, hahahaha, xấu dã man.'

'Thật chứ, áo thun bóng chày mà phối với quần tây thì xấu đệ nhất luôn, cô ta nghĩ gì vậy.'

'Không phải chứ, người này đeo khẩu trang đội nón rất kỹ, sao mấy người lại nhận ra là Nghê Lam?'

'Ok thôi, nếu không phải là Nghê Lam, tôi rút lại mấy lời nhận xét đó.'

Thiệu Gia Kỳ ra khỏi Weibo này, lại chuyển sang tài khoản khác, có người kết nối được video quay trước đó với mấy tấm hình chụp sau này. Trang phục của Nghê Lam giống nhau, xác nhận là cùng một bộ. Mấy fan kia của Nghê Lam lại bắt đầu chém gió 'Lam ca của tôi thật siêu', 'Nghê Lam cực kỳ đẹp trai', v.v, nhưng cũng có người không để ý đến Nghê Lam mà quan tâm hơn tới vụ án xảy ra, cô gái trẻ kia tại sao phải nhảy lầu chạy trốn.

Mấy bình luận phía dưới này gồm đủ loại suy đoán, độ hot cực cao. Thiệu Gia Kỳ còn chưa xem xong đã có cảnh sát đi qua nói cô đi lấy khẩu cung.

Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ lần lượt được cảnh sát tra hỏi. Câu hỏi xoay quanh tại sao các cô lại xuất hiện ở hiện trường, trước khi đến hiện trường đã xảy ra chuyện gì, có biết gì về tình huống hiện trường lúc đó không. Có quen biết với Liễu Vân, Giang Húc Hồng, Dương Hiểu Phương hay không, có quan hệ gì. Có biết hai phần tử có súng kia hay không, v.v.

Câu hỏi đặt ra rất cẩn thận, còn hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần. Sau khi ra ngoài, Thiệu Gia Kỳ cảm thấy rất mệt.

Vừa trở lại phòng chờ đã thấy Lam Diệu Dương đến rồi, mà dường như Nghê Lam cũng vừa mới ra không lâu, bởi vì chưa

thấy cô đụng vào bánh ngọt trước mặt. Quả nhiên Lam Diệu Dương là một anh bạn trai tận tâm, mua một ly cà phê tự pha cao cấp, lại còn có đồ ăn vặt. Thiệu Gia Kỳ cũng bái phục, đôi tình nhân này thật chẳng coi cục cảnh sát là chỗ nghiêm túc gì.

Thấy sắc mặt Thiệu Gia Kỳ không tốt, Nghê Lam nói: "Mệt rồi hả, uống ly cà phê đi, nè, bánh này cho chị. Có phải là hỏi tới hỏi lui không, bọn họ là vậy đấy, chút nữa còn đem đối chiếu khẩu cung của tất cả chúng ta một lượt, xem có chỗ nào sơ hở không. Cảnh sát phá án không dễ dàng, rất nhiều chi tiết phải hỏi phải tra, quá trình từng bước một, thà chậm một chút còn hơn có sơ sót, chứ không hậu họa khôn lường. Bây giờ Âu Dương Duệ không rảnh, bên chỗ dì Hồng còn phiền phức hơn tụi mình. Tụi mình chờ một chút, chị không cần vội."

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Bạn Nghê Lam à, bạn lại có thể lý lẽ rõ ràng hiền lành khéo hiểu lòng người vậy à? Là vì có bánh ăn hay là vì có Lam tổng ở bên cạnh?

Thiệu Gia Kỳ chào Lam Diệu Dương, cảm ơn Nghê Lam, rồi ngồi xuống một bên. Cô lại lặng lẽ lướt Weibo, xem thử mọi người bình luận chuyện của Nghê Lam hôm nay tới bộ dạng gì rồi.

Kết quả, không còn gì.

Thiệu Gia Kỳ rất kinh ngạc, cô dùng tất cả từ khóa đều không tìm ra.

Không còn gì.

Video, hình ảnh, nội dung bài viết các loại liên quan tới chuyện hôm nay đều không còn. Có người còn rên rỉ nói có gì giỏi hơn người, Nghê Lam siêu quá rồi, cái này gọi là ngon à? Có bản lĩnh thì cô xóa hết mọi thứ của mình trên mạng đi.

Thiệu Gia Kỳ nhíu nhíu mày, cô nhìn nhìn Nghê Lam và Lam Diệu Dương. Hai người đang to nhỏ thảo luận hệ thống an ninh của Blue, dường như không để ý tới việc này. Có lẽ là Lam Diệu Dương kêu bộ phận PR xử lý rồi. Thiệu Gia Kỳ quyết định đợi chút nữa mới hỏi.

Lại chờ thêm rất lâu, cuối cùng Âu Dương Duệ cũng xuất hiện.

Anh nhìn ba người trong phòng chờ, cuối cùng ánh mắt dừng nơi Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương liền nói với Thiệu Gia Kỳ: "Chị đi xem bên dì Hồng lấy khẩu cung xong chưa. Nếu như bên dì ấy kết thúc rồi, chị đưa dì ấy về nhà trước đi."

Thiệu Gia Kỳ đồng ý rồi đi.

Lúc này Âu Dương Duệ mới ngồi xuống, nói với Lam Diệu Dương và Nghê Lam: "Xin lỗi, có chút tình huống mới nên kéo dài thời gian chút."

"Xảy ra chuyện gì?" Lam Diệu Dương hỏi anh.

"Tháng trước phó cục phá một vụ án giao dịch súng ống quy mô rất lớn. Hôm nay Nghê Lam nói với cảnh sát tại hiện trường là hai khẩu súng kia là loại tự lắp, hơn nữa chúng tôi cũng đang điều tra sơ bộ căn phòng thuê kia, số căn cước của người thuê nhà trên hợp đồng chủ nhà báo lại chính là nghi phạm liên quan đến chợ đen giao dịch súng ống kia."

"Vậy sao phải gọi Lam Diệu Dương tới?" Nghê Lam rất chú ý chuyện này. Là không tin ai vậy?

Âu Dương Duệ nói: "Cảnh sát hiện trường nói cô và đồng nghiệp có mặt lúc đó là do nhận ủy thác của người phụ nữ tên Liễu Vân,

giúp bà ta xác nhận con gái mình có qua đời hay không. Hiện tại Dương Hiểu Phương đã bị cuốn vào vụ án này nên tương đối nhạy cảm, do đó tôi phải xác nhận với hai người chi tiết từ đầu đến cuối của chuyện ủy thác này. Còn nữa, về công về tư tôi đều phải nhắc hai người một chút, vụ án này thuộc về vụ án đặc biệt của tổ chức phạm tội, hi vọng hai người không cần vì bất kỳ lý do gì, bất kỳ sự hiếu kì gì, xâm nhập vào hệ thống của chúng tôi để tìm hiểu tình hình vụ án này."

Câu nói sau cùng kia là nói với ai thì mọi người đều rất rõ.

"Được, chúng tôi biết rồi." Lam Diệu Dương nghiêm túc xác nhận. Anh thoáng nhìn Nghê Lam, Nghê Lam cũng ngồi nghiêm túc, đồng thanh với Lam Diệu Dương: "Biết rồi."

"Còn gì khác chúng tôi phải chú ý không?" Lam Diệu Dương hỏi lại.

"Hôm nay Nghê Lam truy đuổi tội phạm ở đường Hòa Bình bị người ta quay phim, đồng thời cũng quay cả người bị hại. Vì để điều tra vụ án được thuận lợi và bảo vệ đời tư của người bị hại, chúng tôi đã sắp xếp cảnh sát an ninh mạng xóa bỏ tất cả nội dung liên quan, video, ảnh chụp hiện trường vụ án. Có thể sẽ có chút ảnh hưởng từ dư luận, hi vọng hai người có thể giúp đỡ dẹp yên."

"Ok." Lam Diệu Dương gật đầu, "Tôi sẽ kêu phòng PR phối hợp. Chuyện này bên công ty chúng tôi sẽ không nhắc tới, ký giả hay bên marketing chúng tôi sẽ xử lý. Nghê Lam cũng sẽ không tuyên bố bất kỳ thông tin gì trên mạng."

Nghê Lam ngồi bên cạnh gật đầu ngoan ngoãn.

Âu Dương Duệ cười: "Vậy thì cảm ơn nhiều rồi."

Cho nên mới tìm Lam Diệu Dương đó, xử lý sự việc đơn giản hơn

nhiều.

Nghê Lam nhìn nụ cười của anh có chút khó chịu: “Được rồi, yêu cầu của anh chúng tôi đều đáp ứng rồi, trong chuyện này có gì anh có thể nói cho chúng tôi rõ trước được không. Tôi nghe dì Hồng nói, Dương Hiểu Phương rất giống con gái của Liễu Vân. Liễu Vân ở hiện trường rất kích động. Sau này bà ấy quay lại tìm chúng tôi, chúng tôi cũng phải giải thích rõ.”

“Tôi cho Dương Hiểu Phương lấy khẩu cung xong rồi. Cô ta không phải con gái Liễu Vân, chuyện này rất rõ ràng. Cho nên vụ án của Dương Hiểu Phương và việc Liễu Vân ủy thác hai người điều tra không liên quan, cô không cần phải giải thích cho bà ấy.” Âu Dương Duệ nói: “Dương Hiểu Phương là nhân chứng quan trọng của vụ án này, phó cục tỉnh đã phái người tới tiếp nhận, sẽ chuyển Dương Hiểu Phương qua đó. Vụ án này do phó cục tỉnh phụ trách.”

Nghê Lam và Lam Diệu Dương liếc nhìn nhau một cái. Sao nghe giống như một vụ án lừa bán bình thường nhưng phía sau có nhiều âm mưu.

Âu Dương Duệ lại nói: “Tuy lai lịch của Dương Hiểu Phương rõ ràng, không liên quan gì đến Liễu Vân, nhưng cô ta là cô nhi, chỉ có một chú họ xa ở quê, nhiều năm rồi không quan tâm đến cô ta. Cô ta không có người thân ở thành phố, cũng không có bạn bè. Trước đó cô ta buôn bán nhỏ, bán loại sản phẩm không có nguồn gốc xuất xứ. Tiền không kiếm được bao nhiêu, cuộc sống cũng không tốt, sau đó lại trải qua chuyện như vậy. Bây giờ Liễu Vân cứu cô ta, biểu hiện quan tâm với cô ta, cô ta sinh ra chút tâm lý ỷ lại cũng là dễ hiểu.”

“Liễu Vân có lẽ cũng sẽ sinh tâm lý dời tình thương tới chỗ cô ta, sẽ quan tâm cô ta như con gái. Sau này có lẽ sẽ có ủy thác khác cho văn phòng của chúng tôi?” Lam Diệu Dương đã hiểu.

Âu Dương Duệ gật đầu: “Ví dụ sẽ nhờ hai người điều tra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao chỉ là một vụ án lừa bán cưỡng hiếp lại chuyển Dương Hiểu Phương tới lui, tại sao lại tra hỏi cô ta trong thời gian dài như vậy, tại sao lại phải có biện pháp bảo vệ cô ta, vân vân.” Âu Dương Duệ dừng một chút, nhấn mạnh thêm: “Có một chút tình tiết vụ án chúng tôi không thể tiết lộ ra bên ngoài.”

“Hiểu rồi.” Lam Diệu Dương lại liếc mắt nhìn Nghê Lam, “Chúng tôi sẽ không tiếp nhận phạm vi yêu cầu vượt khỏi giới hạn, chúng tôi sẽ không dùng cách phạm pháp để điều tra bí ẩn đằng sau vụ án này.”

Nghê Lam nhanh chóng phụ họa: “Đúng, đúng.”

Nhưng sau đó cô không nhịn được, nghiêng người tới trước, thấp giọng hỏi: “Tôi chỉ hỏi một câu thôi. Cần biện pháp bảo vệ là vì cô ta có nguy cơ bị diệt khẩu hả? Cái này không hợp lý lắm nha. Muốn diệt khẩu sao có thể thả cho cô ta sống chạy ra tới giờ. Hay thực ra thì chính cô ta cũng không biết rằng mình đã biết được một số tin tức quan trọng với cảnh sát, cảnh sát lấy lý do an toàn để bảo vệ cô ta trước? Băng đảng tội phạm trước đó không hề biết tầm quan trọng của cô ta, bây giờ có phải đã biết hay không?”

Âu Dương Duệ tức giận: “Cô đang hỏi rất nhiều câu đấy.”

Anh không trả lời một câu nào.

Lam Diệu Dương giải vây giúp anh: “Đây là vụ án của tỉnh, Âu Dương cũng mới lấy khẩu cung mà thôi, chưa nắm nhiều.”

Âu Dương Duệ hoàn toàn không muốn phản bác lại anh, giải thích như vậy là tốt rồi.

Nhưng Lam Diệu Dương lại chuyển sang nói với anh: “Tôi thỉnh

giáo một chút, cái này không phải câu hỏi, thuần túy chỉ là chỉ bảo của chuyên gia. Anh nói tháng trước đã phá được một vụ án đặc biệt, một giao dịch súng ống quy mô siêu lớn. Vậy theo lý thì cảnh sát vẫn còn tiếp tục điều tra, tránh cho cá lọt lưới. Băng đảng tội phạm này không phải đã bị tổn hại, nhanh chóng trốn đi, sao lại còn đi lừa người tổ chức bán dâm? Như vậy không phải càng nguy hiểm hơn sao?"

"Đúng." Nghê Lam hỏi tiếp: "Không phải nói trong phòng đó còn giam một cô gái khác sao, là tình huống thế nào?"

"Hai người thật là." Rốt cuộc Âu Dương Duệ nhịn không được, "Vừa rồi đồng ý với tôi cái gì?"

"Không hack vào hệ thống an ninh của các anh xem tư liệu." Nghê Lam đáp.

"Không dùng thủ đoạn phi pháp truy cứu bí mật của vụ án." Lam Diệu Dương đáp.

"Giờ chúng tôi đâu có phạm cái nào đâu." Nghê Lam tổng kết.

Âu Dương Duệ mỉm cười thân thiện: "Cảm ơn hai người đã phối hợp trợ giúp. Hôm nay cứ như vậy đi, hai người có thể về rồi."

Nghê Lam: "…"

Chương 7

Trong phòng thẩm vấn, Quý Dũng Quân vội vàng chạy đến quan sát tình huống trong phòng qua lớp kính một chiều. Ông vừa nghe nữ cảnh sát ông đưa tới thẩm vấn Dương Hiểu Phương, vừa đọc lại ghi chép thẩm vấn cục cảnh sát thành phố vừa làm trước đó.

Vừa rồi ông đã cùng đội trưởng phụ trách của cục thành phố Âu Dương Duệ nói về tình tiết vụ án. Nói rõ vụ án này liên quan đến một vụ án cơ mật, nhân chứng, vật chứng liên quan đều phải chuyển sang cho phía ông xử lý. Âu Dương Duệ rất phối hợp, đã sắp xếp nhân viên thực hiện thủ tục bàn giao liên quan.

Điều khiến Quý Dũng Quân nhanh chóng tham gia vào vụ này là một chuỗi dấu vân tay.

Vân tay của Bồ câu.

Trên bản báo cáo thu thập dấu vết, vật chứng ở hiện trường gian phòng giam giữ cô gái kia mà cục thành phố gửi qua, việc kiểm tra vân tay của Bồ câu trong kho dữ liệu liền kích hoạt cảnh báo vào điện thoại Quý Dũng Quân. Trước đó ông không có khẩn trương như vậy, nhưng từ khi Quý Dũng Quân lo lắng về an nguy của Bồ câu, ông liền bảo bên kỹ thuật tạo chương trình an toàn. Bất kỳ dữ liệu tra soát nào về vân tay, DNA và hình ảnh tướng mạo của Bồ câu, đều phải gửi tư liệu tương ứng đến điện thoại của ông trước.

Quý Dũng Quân lập tức liên hệ cục thành phố tìm hiểu tình

hình, sau đó hỏa tốc chạy đến tiếp nhận.

Cây súng tự lắp kia quả nhiên tương tự như cái bọn họ thu được, thẻ căn cước của người thuê phòng cũng là một nhân viên trong thương mại Kim Dương mà bọn họ bắt được, buôn bán người cũng là chuyện 'Tổ ưng' sẽ làm.

Quý Dũng Quân đọc ghi chép, nghe thẩm vấn trong phòng, tim muốn thắt lại.

Theo khẩu cung của Dương Hiểu Phương, vì không có tiền vốn nên cô lấy chút mỹ phẩm giá rẻ buôn bán, miễn cưỡng cũng sống tạm qua ngày. Cô cũng muốn tìm một công việc tốt chút hoặc tìm một số sản phẩm buôn bán mà không cần vốn đầu vào, thế là có để lại phương thức liên lạc của bản thân trong một nhóm buôn bán nhỏ trên diễn đàn. Hai tháng trước có người kết bạn với cô, nói họ có sản phẩm muốn tìm đại lý, cô liền chấp nhận.

Đối phương là một chàng trai trẻ tuổi, tự xưng là A Quang, nickname của anh ta là 'Ánh sáng trong sương mù', nói chuyện rất hài hước, cũng là người cố gắng phấn đấu ở thành phố. Cô với đối phương rất hợp ý, trò chuyện rất cởi mở, còn xem hình của đối phương, dáng dấp rất đẹp trai.

Quý Dũng Quân nhận ra nickname WeChat mà Dương Hiểu Phương khai chính là nickname Bồ câu từng dùng qua.

Dương Hiểu Phương nói, gần nửa tháng trước A Quang hẹn cô gặp mặt, kêu cô xem thử sản phẩm, hợp đồng đại lý, thật ra cũng coi như coi mặt. Dương Hiểu Phương không có tâm phòng bị liền đi. Sau đó A Quang rót nước cho cô, cô uống xong thì ngất đi. Lúc tỉnh lại mới phát hiện thân thể mình trần truồng, bị dính thuốc mê rồi. Lúc đó A Quang cũng không mặc quần áo, nói đã chụp hình khỏa thân của cô, gửi lại cho cô xem, bắt cô phải ngoan ngoãn nghe lời. Cô lập tức bị dọa sợ rồi. Cô tính liều

mạng với A Quang nhưng trong tay anh ta có súng, anh ta đánh cô, cô liền khuất phục.

Về sau cô cứ mơ hồ bị nhốt trong phòng đó mấy ngày, A Quang nhiều lần cưỡng hiếp cô.

Quý Dũng Quân gần như nghe không lọt tai, ông không thể tin được. Là Bồ câu sao? Bồ câu lại làm như vậy? Là có người ép, vì lấy tín nhiệm của 'Tổ ưng'? Quý Dũng Quân biết nhiệm vụ của nội gián cực kỳ gian nan, có lúc nhất định phải bước qua một vài ranh giới, nhưng chính tai nghe người bị hại nói lại những chuyện này, Quý Dũng Quân cảm thấy không thể nào chấp nhận được.

Có một số giới hạn là không thể phạm được.

Dương Hiểu Phương nói tiếp, trước đó đã nói qua một lần, bây giờ phải lặp lại lần nữa khiến cô cảm thấy cực kỳ đau đớn. Cô vừa khóc vừa nói mình bị giam ở đó suốt, thỉnh thoảng có đàn ông khác tới, bọn họ cho cô uống thuốc, đánh đập cô. Khoảng thời gian đó thần trí cô không được tỉnh táo, không nhớ rõ tướng mạo của bọn họ. Về sau A Quang cùng một người đàn ông khác đi rồi, còn lại hai người đàn ông bị bắt hôm nay. Hai người kia còn lừa một cô gái khác. Theo bọn họ nói, muốn bán hai cô tới khách sạn tiếp khách.

Dương Hiểu Phương không muốn tiếp khách, cũng không muốn chết, cô liền trốn.

Dương Hiểu Phương nói đến đây dường như nhớ tới tình cảnh lúc ấy, ôm mặt gào khóc.

Có nhân viên đi tới ra hiệu cho Quý Dũng Quân là thủ tục bàn giao đã gần xong. Quý Dũng Quân ra hiệu có thể tạm dừng việc thẩm vấn trong phòng, để Dương Hiểu Phương nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị đưa người sang bên cục cảnh sát tỉnh.

Quý Dũng Quân đi tìm Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ vừa mới ký xong tất cả văn bản, Quý Dũng Quân hỏi anh: "Các nhân chứng khác đều dặn dò xong rồi phải không?"

"Đã giải thích rõ ràng, không có vấn đề gì. Quý đội cứ yên tâm."

Quý Dũng Quân nắm chặt tay Âu Dương Duệ: "Cảm ơn nhé, sau này nếu phát hiện ra bất kỳ manh mối mới nào, hãy liên lạc với tôi ngay."

Lúc Lam Diệu Dương và Nghê Lam đi ra thì thấy người của Quý Dũng Quân đang áp tải hai phần tử có súng lên xe, sau đó có một nữ cảnh sát cùng một cô gái khác lên xe, rồi sau đó lại một nữ cảnh sát đưa Dương Hiểu Phương ra tới.

Liễu Vân nghênh đón nói vài lời với Dương Hiểu Phương, còn đưa cả số điện thoại của mình cho cô, nói sau này có khó khăn gì thì kiếm bà, bà có thể giúp được nhất định sẽ giúp. Bà còn ôm lấy cô gái cực giống con gái mình. Dương Hiểu Phương có chút kích động, lau nước mắt nói: "Dì, con cảm ơn dì."

Lam Diệu Dương nhìn tình cảnh này, dặn dò Giang Húc Hồng lát nữa đưa Liễu Vân về nhà nhớ lưu ý tinh thần của bà, an ủi bà một chút. Giang Húc Hồng đồng ý.

Dương Hiểu Phương nhìn thấy Lam Diệu Dương và Nghê Lam bên cạnh, rõ ràng hơi sững sờ. Xem ra cô nhận ra hai người nổi tiếng này.

Liễu Vân liền nói với cô: "Hôm nay là bọn họ hỗ trợ mới bắt được hai tên khốn kiếp kia."

Dương Hiểu Phương bình tĩnh, lau nước mắt, nói với Lam Diệu Dương và Nghê Lam: "Cảm ơn hai người."

Lam Diệu Dương vội khoát tay: “Đừng khách sáo.”

Nghê Lam nắm tay Dương Hiểu Phương: “Đừng sợ, cố lên nha. Cô có thể đem mấy tên tội phạm kia ra công lý.”

Dương Hiểu Phương mím chặt môi, dùng sức nhẹ gật đầu, đi theo cảnh sát.

Âu Dương Duệ cũng tiễn Quý Dũng Quân ra cửa, một lần nữa Quý Dũng Quân bắt tay tạm biệt anh. Lúc đi ngang qua Nghê Lam, ông nhìn cô một chút, khách sáo khẽ gật đầu với cô, nói: “Cảm ơn.”

Nghê Lam nhìn Quý Dũng Quân lên xe, hỏi Âu Dương Duệ: “Vị cảnh sát này còn to hơn anh hả?”

“Ừm.”

Nghê Lam chậc chậc hai tiếng: “Cho nên cảnh giới của người ta khác thật, thái độ với quần chúng nhân dân cũng tốt hơn nhiều.”

Âu Dương Duệ không thèm nói lại với cô.

Lam Diệu Dương cũng đang nhìn bóng đoàn xe rời đi, hỏi: “Có Dương Hiểu Phương với hai tên tội phạm này làm chứng, vậy có thể tiêu diệt băng đảng tội phạm kia rồi đúng không?”

“Có thể.” Âu Dương Duệ cũng không nắm rõ chi tiết vụ án, nhưng đáp lại đầy tự tin: “Lưới pháp luật tuy thưa mà khó thoát.”

Lam Diệu Dương lại hỏi: “Hai cô gái kia có thể bán được bao nhiêu? 50 vạn không?”

Âu Dương Duệ: “…”

Nghê Lam đáp: “Chắc chắn không nhiều như vậy.”

Âu Dương Duệ lại nhìn chằm chằm cả hai.

Lam Diệu Dương nói với Nghê Lam: “Anh lại rất chú ý đến chuyện chỉ vì một số tiền nhỏ như vậy mà lại mạo hiểm để bị bắt thóp ảnh hưởng tới lợi ích của toàn bộ tập đoàn.”

Âu Dương Duệ phẩy tay với hai người: “Hai người mau về đi.”

Nghê Lam bất mãn liếc xéo anh, không thấy Lam đáng yêu của cô đang phát biểu suy nghĩ sao, ít nhất cũng phải để anh phân tích thử xem sao chứ.

Âu Dương Duệ tiếp tục nói: “Ráng tập nhảy cho tốt, chú ý an toàn, đừng để bị quay lén nữa, bản lĩnh lắm mà, giống bộ dạng gì chứ.”

Nghê Lam bắt đầu xắn tay áo, Lam Diệu Dương ấn đầu cô vào ngực: “Đi thôi đi thôi, em đánh Âu Dương bị thương Quan Phàn sẽ đau lòng đấy.”

Âu Dương Duệ không vui, đang xem thường ai đấy. Anh nói sau lưng Lam Diệu Dương và Nghê Lam: “Đánh cảnh sát ở đồn là tội phương hại công vụ đó có biết không?”

Lam Diệu Dương giơ tay với anh: “Anh cũng chú ý an toàn nhé.”

Âu Dương Duệ nhìn bọn họ rời đi, trở lại phòng làm việc.

Tài liệu vụ án Dương Hiểu Phương vẫn còn để một bản trên bàn của anh, anh lật xem, không tìm ra điểm gì đặc biệt. Tại sao bên cảnh sát tỉnh lại khẩn trương như vậy?

Anh nhớ tới lời Lam Diệu Dương, anh nói rất có lý. Âu Dương

Duệ cũng cảm thấy không hợp lý, nếu như không phải băng đảng này quá lỏng lẻo thì lá gan bọn họ quá lớn rồi.

Quý Dũng Quân quay trở lại cục cảnh sát tỉnh, xử lý một số vấn đề thủ tục, tiến hành thẩm vấn hai tên có súng kia trước. Khẩu cung của bọn họ đều khớp với lời khai của Dương Hiểu Phương. Hai người bọn họ đến cách đây ba ngày. Một đại ca đường phố gọi là 'Băng ca' nói bọn họ qua đón gái, kêu bọn họ tối nay đưa hai cô gái tới tới khách sạn nào đó. Nói hàng đã có một người, còn một người bọn họ phải tự xử lý. Thế là bọn họ đi tìm cô gái bọn họ từng gọi. Cô gái kia là người mới, không có người bảo kê, không có phiền toái gì.

Người mua hàng do Băng ca tìm được, giá cả cũng do anh ta đàm phán. Bọn họ lấy tiền của Băng ca này, phụ trách đưa người qua đó.

Bọn họ chưa từng gặp người nào tên A Quang, nhưng có nghe Băng ca nhắc tới mấy ngày trước có chơi với một lão đại siêu giỏi ở phòng này. Băng ca còn nói trước đây căn phòng đó được dùng để chứa hàng, làm xong chuyện này rồi anh ta sẽ tìm cơ hội đưa bọn họ đi gặp đại ca.

Quý Dũng Quân không lấy được thêm thông tin gì từ hai người này, ông giao bọn họ cho đồng nghiệp khác. Ông đi gặp Dương Hiểu Phương.

Lúc này trời đã tối.

Dương Hiểu Phương đã thiếp đi một hồi, ăn cơm no, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Cô nhìn thấy Quý Dũng Quân, cảm thấy ông là lãnh đạo có chức to, liền có chút khẩn trương hỏi ông: "Ông là ai?"

Quý Dũng Quân tự giới thiệu một chút, Dương Hiểu Phương

biết ông là người phụ trách vụ án liền ngồi lại rất nghiêm chỉnh, như học sinh chăm chú ngồi chờ câu hỏi.

Quý Dũng Quân nói: “A Quang kia đã nói gì với cô?”

“Phương diện nào?”

“Anh ta có nhắc đến tên thật của mình không?”

Dương Hiểu Phương lắc đầu: “Tôi không biết tên đầy đủ của anh ta, anh ta chỉ nói mình là A Quang.”

“Cụ thể bọn họ có bao nhiêu người?”

“Có khi hai, có khi ba người.” Dương Hiểu Phương nói, “Lúc mới đầu chỉ có một mình A Quang.”

“Những người khác tới lúc nào?”

“Đại khái bốn năm ngày, hay sáu bảy ngày gì đó. Tôi cũng không nhớ rõ. Lúc đó tôi bị hạ thuốc, thời gian trôi qua rất mơ hồ. Điện thoại, túi xách của tôi đều bị lấy đi. Trong phòng cũng không có đồng hồ, tôi không biết thời gian.”

“A Quang kia là người cầm đầu bọn họ sao?”

Dương Hiểu Phương nghiêm túc suy nghĩ: “Không biết.” Cô bỗng nhiên nói: “Tôi đợt nhiên nhớ tới một chuyện, lúc bọn họ tưởng tôi hôn mê, tôi tỉnh nhưng không hề động đậy. Tôi nghe bọn họ nói chuyện trong phòng khách. Một người có vẻ hơi lớn tuổi một chút, người còn lại là A Quang.”

“Nói cái gì?”

“Người lớn tuổi nói Kim Dương cái gì đó…”

Quý Dũng Quân thầm giật mình, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

“Ông ta nói cái gì mà Kim Dương gì đó, không vấn đề gì. Cớm ngầm nói rồi, không tra ra được đầu não của bọn họ. Nhưng bây giờ bên kia điều tra rất gấp, cớm ngầm không dễ báo tin cho bọn họ. Gốc rễ bên Kim Dương nhổ tận gốc đi. Khi đó tôi rất hồi hợp, tôi sợ bọn họ phát hiện tôi tỉnh cho là tôi cố ý nghe lén. Tôi nhớ là người lớn tuổi kia nói với A Quang mấy lời không được khách khí, còn nói cậu giải quyết cho tốt, đừng để tôi thất vọng gì gì đó.”

“Người kia dáng dấp ra sao?”

“Tôi không biết. Tôi cứ giả vờ ngủ, người kia đi rồi, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa. Tôi lại nằm một hồi lâu mới giả vờ tỉnh dậy, nói khát nước, trong phòng chỉ còn một mình A Quang.”

“Giọng nói kia cô đã nghe mấy lần?”

“Chỉ một lần.”

“A Quang gọi ông ta là gì?”

“Không có xưng hô.”

“Ông ta gọi A Quang là gì?”

“Không có gọi.” Dương Hiểu Phương nghiêm túc nghĩ ngợi: “Không có gọi. Trong ấn tượng của tôi, bọn họ nói chuyện xưng là tôi, cậu. A Quang không nói lời nào, đa số toàn là người đàn ông kia nói.”

“Còn chuyện gì đặc biệt nữa không? Chuyện khiến cô có ấn tượng sâu hoặc là cô cảm thấy rất quan trọng.”

Dương Hiểu Phương cúi đầu, cắn cắn môi, nói: “Tôi, tôi rất hận A Quang. Nhưng cũng vì anh ta, tôi mới biết cái lưới bảo vệ kia bị hư. Bọn họ muốn giám sát tôi nên không cho đóng cửa phòng. Màn cửa cũng không cho kéo ra. Một ngày trước khi A Quang rời đi, anh ta kéo màn cửa ra, đứng trước cửa sổ nhìn một hồi lâu, còn đưa tay ra không biết vịn vào cái gì. Về sau có ngày tôi lén vén màn cửa lên, chỗ đó có hai góc cột bị lệch ra, tôi cảm thấy tôi có thể leo ra.”

Quý Dũng Quân hỏi: “Đêm qua, rạng sáng hôm nay, trong phòng kia có những ai?”

“Chỉ hai người kia, còn có một cô gái bị bắt tới, với tôi. Hai người kia chơi game suốt đêm, không có ai khác.”

“A Quang không xuất hiện sao?”

“Không có. Sau khi anh ta đi rồi thì không thấy quay lại nữa.”

“Cô biết tối hôm nay bọn họ tính đưa các cô đi sao?”

“Tối nay sao? Tôi biết cũng sắp rồi nhưng không biết là tối nay. Hôm nay tôi thấy vừa khéo có cơ hội nên nhanh chóng bỏ chạy.”

“Cô nhớ được dáng vẻ của A Quang không?”

“Nhớ, tóc húi cua, ngũ quan cân đối, mắt hai mí.”

Quý Dũng Quân lấy mấy bức chân dung vẽ tay ra, đặt từng tấm một trước mặt cô: “Cô có thể chọn hình A Quang trong số những bức hình này không?”

Tất cả mấy tấm hình chân dung kia đều là tóc húi cua, ngũ quan cân đối, nhìn thoáng qua rất giống nhau.

Nhưng rất nhanh, Dương Hiểu Phương đã chỉ ngón tay vào một

tấm trong đó: “Đây là A Quang.”

Bồ câu.

Tâm tình Quý Dũng Quân cực kỳ phức tạp.

Bồ câu vẫn còn bay.

Trong địa ngục.

Chương 8

Hàn Châu nằm mơ.

Trong mơ rất tối, không biết là ở đâu, đen hù hù vừa dơ vừa loạn, nhưng anh có thể nhìn rõ một người bị trói trên ghế, máu me đầy người. Anh đứng đối diện với người này. Tim anh đập rất nhanh, người này lại có gương mặt giống y như anh.

Chuyện này không đúng.

Anh không thấy mình, nhưng người này đang nhìn anh.

Anh cảm thấy là anh, cũng không phải là anh. Anh biết đây chỉ là một giấc mơ, tim anh càng đập càng nhanh, anh bị nhốt trong này.

Giống như bóng đè, không thể nào thoát được.

Anh nên trầm mặc, nên bình tĩnh, nhưng anh phát hiện mình đang hét lớn với người đang ngồi kia: “Sao mày có thể bán rẻ anh em, sao mày dám.”

“Tôi là cảnh sát.” Người đang ngồi trả lời.

Rắc một tiếng, là tiếng xương gãy. Trong giấc mơ không có tiếng kêu thảm, nhưng Hàn Châu nằm trên giường bỗng co người lại.

Hàn Châu cảm thấy mình bị hút ra xa, giống như anh bị ngăn cách bởi một khoảng không xa xôi, nhìn hai người đó nói

chuyện với nhau.

“Mày hại chết tất cả mọi người rồi còn thế nào nữa? Những chuyện này không phải chúng ta làm thì có người khác làm. Mày có thể làm gì nữa!!!” Bản thân đang đứng gầm lên.

“Tôi là cảnh sát.” Người ngồi trên kia chỉ có một câu nói.

Hai bản thể nhìn nhau, nhìn vào ánh mắt đối phương.

“Đừng ngu ngốc nữa, vẫn còn kịp.” Người đang đứng nói.

“Tôi là cảnh sát.” Người đang ngồi vẫn nói câu này.

“Cho mày tiền được không! Bao nhiêu tiền mới đủ! Mày nói xem!” Cuối cùng người đang đứng sụp đổ, ánh mắt đỏ ngầu, rống to lên: “Mười triệu, hai mươi triệu…”

“Tôi là cảnh sát!” Người đang ngồi cũng rống to lên.

Hai giọng nói giao với nhau, nổ tung.

Giống như tiếng súng.

Cảnh tượng vỡ vụn thành mảnh nhỏ, bị máu tươi bao phủ.

Hàn Châu đột ngột ngồi dậy, thở dồn dập hổn hển. Anh ôm đầu theo bản năng, tóc húi cua đâm vào tay, mồ hôi chảy ròng ròng trong lòng bàn tay anh.

Hàn Châu không nhúc nhích, ngồi một hồi.

Có một giọng nói yếu ớt vang lên cách đó không xa: “Anh, anh gặp ác mộng sao?”

Hàn Châu để tay xuống, từ từ xoay đầu lại nhìn về phía phát ra

giọng nói.

Một cô gái đang co ro ngồi trên chiếc ghế sofa đơn đặt ở một góc phòng, ôm một tấm thảm, lộ ra nửa gương mặt, cẩn thận dè dặt nhìn anh.

Hàn Châu nhớ ra rồi, đây là một trong mấy cô gái mà chú Bồi tìm đến, cô này tên Tiểu Hồng. Không phải tên thật, nhưng tên thật là gì, Hàn Châu cũng không quan tâm. Ở đây không có ai dùng tên thật.

Hiện tại bọn họ đang trốn trong một căn nhà lớn, trên dưới hai lầu, tổng cộng sáu phòng, đủ cho năm người bọn họ ở. Chú Bồi thường xuyên ra ngoài, chỉ để lại bốn người bọn họ dưới lệnh cấm, không có lệnh thì không thể ra ngoài. Hàn Châu cảm thấy bốn người bọn họ đều bị hoài nghi, cho nên mới vứt bọn họ ở đây, để bọn họ dò xét lẫn nhau, cãi nhau.

Tuy đang trong lúc ẩn núp nhưng đánh bạc, hút thuốc phiện, game, rượu, gái, vẫn không thể thiếu. Không có thú vui, ai mà bằng lòng bị giam trong phòng.

Chú Bồi tìm cho bọn họ bốn cô gái, Tiểu Hồng là một trong bốn người đó. Có lẽ là người mới, không biết quan sát, thường hay bị đánh mắng. Có lẽ là vì Hàn Châu ít nói, không để ý tới bọn họ, Tiểu Hồng cảm thấy anh dễ nói chuyện hơn, liền lặng lẽ đến hỏi anh: “Em phục vụ anh có được không?”

Kết quả bị người bên cạnh nghe thấy. Lúc này A Mãnh liền cười: “Dũng ca là gay, mày phục vụ cái gì?”

Hàn Châu phì phèo khói thuốc, nhếch miệng cười: “Còn không phải, Mãnh ca của tụi mày hiểu nhất, nó thường bị tao làm cho thét không nổi.”

Mọi người xung quanh cười vang, ngay cả Tiểu Hồng cũng nhịn

không được cười cười, nhưng lại nhanh chóng mím chặt miệng, sợ chọc giận Mãnh ca.

Quả nhiên A Mãnh vứt bài trong tay xuống nhào tới phía Hàn Châu. Hàn Châu dập thuốc lá trong tay, vung một đấm vào mặt A Mãnh.

Trong nháy mắt hai người quần nhau thành một nùi.

Các cô gái sợ hãi kêu la tứ tung, hai người khác là A Sinh và A Bình nhanh chóng lại can ngăn. Chú Bồi đang nghỉ ngơi trong phòng, nghe tiếng liền xông ra ngoài, mắng bọn họ.

A Dũng, A Mãnh dừng tay, nhưng đều bị thương.

A Mãnh mắng Hàn Châu: "Lần sau còn dám nói tao như vậy, mày chết chắc."

Hàn Châu cũng mắng lại: "Nếu không phải tao cứu mày khỏi họng súng, mày chết 18 ngày rồi, làm gì có chuyện giờ cho mày khua môi múa mép? Mày nói thì được người khác nói không được à? Khốn nạn vừa thôi."

"Tất cả câm miệng!" Chú Bồi rống to, thế là không ai dám nói chuyện.

A Mãnh căm tức nhìn chằm chằm Hàn Châu. Hàn Châu giương mắt nhìn anh ta. Anh biết tại sao A Mãnh lại ghét anh như vậy, anh ta hoài nghi anh, cứ cho là anh đã cứu mạng anh ta cũng không làm anh ta bỏ đi hoài nghi này. Cho nên lúc nào anh ta cũng canh me anh, không có việc gì thì khiêu khích một chút. Hàn Châu không quan tâm.

Một khoảng thời gian sau Tiểu Hồng luôn lặng lẽ lấy lòng Hàn Châu, cắt hoa quả cho Hàn Châu, bới đồ ăn cho anh cũng nhiều hơn một chút. Cô còn len lén nhìn anh.

Hàn Châu không để ý đến cô.

Hôm nay Hàn Châu bị cảm nhẹ, đau họng, tâm tình không được tốt. Lúc anh xuống lầu lấy nước thấy Tiểu Hồng bị A Mãnh đạp té xuống sofa, A Mãnh đánh rất hăng, còn muốn dí theo tát cho một bạt tai.

Hàn Châu liền đi qua xách Tiểu Hồng lên.

A Mãnh dừng lại nhìn anh chằm chằm, anh cũng trừng mắt nhìn A Mãnh.

Sau đó Hàn Châu đưa Tiểu Hồng quay lại phòng.

Hàn Châu không ngủ với Tiểu Hồng, anh ném cô sang một bên, tự mình uống thuốc cảm xong thì nằm xuống, không lâu sau đã thiếp đi. Sau đó anh nằm mơ.

Hàn Châu thoáng nhìn đồng hồ, mới mười giờ. Anh xuống giường, mang dép lê vào toilet. Anh rửa mặt, lấy vòi hoa sen xịt lên đầu, dội bớt mồ hôi lạnh, tỉnh táo hoàn toàn.

Hàn Châu thò tay muốn kéo khăn mặt, không sờ thấy. Một bàn tay nhỏ đưa tới, giúp anh lấy khăn, còn lau tóc cho anh.

Dáng Hàn Châu cao, Tiểu Hồng không dễ lau đầu. Hàn Châu cũng không muốn khom lưng với cô, thế là anh ra ngoài ngồi lại lên giường, Tiểu Hồng liền đứng trước mặt lau đầu cho anh.

Khăn mặt che kín mặt anh, Tiểu Hồng không nhìn rõ mặt anh, chỉ nghe anh hỏi: “Tôi nói mê sao?”

Tiểu Hồng dừng tay một chút: “Ừm, nói mấy câu.”

“Nói cái gì?”

Tiểu Hồng tiếp tục lau: “Trước đó nghe không rõ, lúc sau nói cái gì mà bao nhiêu tiền.”

Tóc Hàn Châu ngắn, rất dễ lau, một lúc sau đã lau khô. Nhưng tay Tiểu Hồng không dừng lại.

Hàn Châu đưa tay, nắm chặt tay cô, kéo tay cô và khăn mặt xuống. Sau đó ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô.

Ánh mắt anh rất hung dữ, mà ánh mắt Tiểu Hồng chớp chớp rất bất an.

“Tôi còn nói gì nữa?”

Giọng Tiểu Hồng rất nhỏ, ngập ngừng: “Cái gì mà cảnh sát, tôi, tôi không nghe rõ.”

Hàn Châu nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên cười: “Quả nhiên là mơ a.”

Tiểu Hồng không dám nói lời nào. Hàn Châu nắm tay cô rất đau, cô cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt của Hàn Châu.

Hàn Châu thả lỏng Tiểu Hồng, cô nhanh chóng cầm khăn mặt chạy vào toilet.

Lúc Tiểu Hồng đi ra, Hàn Châu đã ngồi dựa vào đầu giường, đang lướt điện thoại. Tiểu Hồng lo lắng xoa xoa bàn tay, hỏi anh “Anh ăn khuya không? Đau họng có thể ăn chút cháo.”

“Không ăn.” Hàn Châu nói.

Tiểu Hồng nhất thời không biết nói tiếp thế nào, lúng túng đứng đó.

Hàn Châu nói: “Cô muốn ở đây thì ở, tôi không đuổi cô ra ngoài.”

Tiểu Hồng lập tức thở nhẹ một hơi, cô đi về phía sofa nhỏ ngồi xuống.

“Lại đây.”

Tiểu Hồng nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên giường.

Hàn Châu vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Tiểu Hồng tháo giày, bò lên giường, cẩn thận bò tới bên cạnh Hàn Châu.

Hàn Châu đang coi video, Tiểu Hồng ở bên cạnh cùng xem.

“Lúc nãy sao không ngủ trên giường?” Hàn Châu đột nhiên hỏi.

Tiểu Hồng do dự đáp, “Sớm, sớm quá, không ngủ được, em trước ngồi một hồi.”

“Sao lại làm nghề này?”

“Nợ rất nhiều tiền.”

“Sao lại nợ?”

Tiểu Hồng cắn cắn môi: “Không đủ tiền tiêu, không ngờ vay nặng lãi lại khủng khiếp vậy.”

Hàn Châu hừ cười.

Tiểu Hồng cứng đờ người không dám nói gì.

“Bố mẹ cô không quan tâm cô?”

“Họ thích em trai.”

Hàn Châu lại cười lạnh một tiếng: “Thật biết kiếm cớ.”

Mặt Tiểu Hồng đỏ lên không dám phản bác.

“Tại sao muốn lấy lòng tôi?”

“Anh, không đánh tụi em. Cũng không hít thuốc phiện. Bọn họ giống như không quan tâm anh.”

“Bố mẹ tôi chết vì hít thuốc phiện. Mười tuổi tôi đã giúp bọn họ đi đưa hàng rồi. Tôi tận mắt nhìn bọn họ hít thuốc thành bộ dạng gì, đi vào địa ngục thế nào. Bọn họ không dám lôi kéo tôi hít, tôi mà điên lên cũng không chỉ đánh người không.”

Tiểu Hồng gật đầu, cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

Hàn Châu tiếp tục lướt video, một lát sau bỗng nhiên đưa màn hình di động tới trước mặt Tiểu Hồng: “Cô xem cái này, trưa hôm nay mới xảy ra ở đường Hòa Bình, hẻm nhỏ bên cạnh cách chúng ta không xa.”

Tiểu Hồng nghe lời xem. Thấy một cô gái cầm súng giằng co với hai người đàn ông, hai người phụ nữ trung niên che chở cho cô ta. Sau đó hai người đàn ông kia chạy mất, một người phụ nữ đeo khẩu trang đội mũ lưỡi trai ngăn cản bọn họ. Cuối cùng ống kính chỉa về chỗ cô gái cầm súng.

Tiểu Hồng có chút sững sờ.

Hàn Châu hỏi: “Biết cô ấy không?”

Tiểu Hồng nhanh chóng lắc đầu: “Không biết.”

Hàn Châu cười cười: “Nghê Lam mà cô không biết?”

Tiểu Hồng há hốc miệng, lại ngậm vào, cuối cùng nói: “Không

nhận ra được."

Hàn Châu lấy điện thoại lại, tắt màn hình, đặt điện thoại lên đầu giường.

"Tôi biết, cô, hoặc là các cô, tới để làm gì." Hàn Châu bỗng nhiên nói.

Tiểu Hồng giật nảy mình.

"Tôi không có vấn đề gì, tôi không sợ, tôi không phải kẻ phản bội. Cô thoải mái lục lọi, thăm dò, nhưng đừng vu oan hãm hại tôi. Bằng không, tôi giết chết cô." Hàn Châu nhẹ nhàng nói, khóe miệng còn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại sắc như dao.

Tiểu Hồng vội vàng nói: "Em không có. Em không biết anh đang nói gì."

Hàn Châu nằm xuống: "Không quan trọng. Phải thì phải, không phải thì không phải, đối với tôi không khác gì." Anh xoay lưng về phía Tiểu Hồng, "Nếu như cô muốn ngủ ở đây, có thể ngủ trên giường, thích ngồi sofa cũng được. Không muốn ở đây thì đi ra ngoài. Tôi cũng chẳng làm gì cô, chỉ là thuận tay để cô bớt bị đánh."

Hàn Châu nói xong, quả thật nhắm mắt ngủ rồi.

Tiểu Hồng ngồi một lúc lâu, khẽ giọng gọi anh: "Dũng ca…"

Hàn Châu không kiên nhẫn quát lên: "Tắt đèn đi."

Giọng anh khàn khàn rất có sức uy hiếp, Tiểu Hồng nhanh chóng xuống giường, sờ đèn tắt đi.

Kéo màn cửa lại, lộ ra một khe hở. Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào khe hở. Tiểu Hồng quen với bóng tối, có thể nhìn trong

phòng rõ hơn. Cô ôm tấm thảm ở ghế sofa leo lên giường nằm bên cạnh Hàn Châu.

Tiểu Hồng rất mệt mỏi, ở nơi này khiến cô khẩn trương cao độ. Cô không có lấy một ngày ngủ ngon. Bây giờ cô vào giấc rất nhanh.

Tiếng hít thở của Tiểu Hồng chậm rãi đều đều.

Hàn Châu mở mắt.

Trong bóng tối, ánh mắt anh rất sáng, sắc bén hung ác.

Chương 9

Đêm hôm ấy, Lam Diệu Dương, Nghê Lam và vợ chồng Giang Húc Hồng mở một buổi họp nhỏ, tổng kết tình huống hôm nay.

Giang Húc Hồng nói chi tiết đầu đuôi từ sáng tới tối một lần, sau khi Dương Hiểu Phương bị cục cảnh sát tỉnh đưa đi, bà tiếp tục cùng Liễu Vân đi ăn cơm tối, hai người trò chuyện rất lâu.

“Bà ấy cũng dần dần bình tĩnh lại. Hai dì thảo luận một chút, hôm đó hẳn là bà ấy thấy Dương Hiểu Phương. Hôm đó Dương Hiểu Phương đi gặp bạn trên mạng, muốn ký hợp đồng đại lý. Việc khiến Liễu Vân có chút khổ sở chính là, nếu như hôm đó bà có thể đuổi kịp Dương Hiểu Phương, bà ấy nhất định sẽ nói chuyện nhiều hơn với cô ấy, nói không chừng sẽ có cơ hội hiểu được tình hình của Dương Hiểu Phương. Đương nhiên bà ấy sẽ nhắc nhở cô ấy nguy hiểm khi đi gặp bạn trên mạng, có lẽ cũng giúp Dương Hiểu Phương tránh được những chuyện sau đó.”

“Hôm nay có thể cứu được đứa nhỏ này cũng là duyên phận.” Tôn Triết Ngôn – chồng của Giang Húc Hồng cũng nghĩ tới con gái mình, rất xúc động. “Nếu như không phải mấy bà ở đó, hai tên lưu manh kia lao xuống, nói không chừng lại trói cô ấy đem đi.”

“Đúng, hiện tại cứu ra được là tốt rồi.” Giang Húc Hồng nói, “Liễu Vân cũng cảm thấy rất vui mừng, chuyện vướng mắc trong lòng bà ấy cuối cùng cũng gỡ xuống được. Lúc dì đưa bà ấy về nhà, lúc đi ra thấy bà ấy lấy hình Trần Hân ra, bà ấy nói muốn kể chuyện này cho Trần Hân. Bà ấy còn nói cảm ơn nhóm chúng

ta, cũng nói điều tra của chúng ta có thể kết thúc rồi, mấy ngày nữa dì sẽ cùng bà ấy tính số tiền thanh toán còn lại."

"Vậy là hết rồi?" Nghê Lam nhướn lông mày.

"Vậy em cho rằng còn thế nào nữa?" Lam Diệu Dương hỏi cô.

"Chả thú vị gì." Nghê Lam co chân lên ghế, "Còn tưởng là giả chết gì đó, nội tình ẩn nấp kích thích, kết quả chúng ta còn chưa kịp điều tra gì, chưa kiểm tra DNA, kiểm tra sổ hộ khẩu này nọ, mấy cách thông thường còn chưa triển khai đã kết thúc rồi. Cốt truyện bình thường như thế lại là vụ án đầu tiên chúng ta tiếp nhận, ai ya, em bị đả kích."

"Đả kích lớn cỡ nào? Nghiêm trọng hơn cả chuyện nhảy?" Lam Diệu Dương trêu cô.

Nghê Lam há miệng ra làm bộ thở phì phì.

Tất cả mọi người cười lên.

Họp xong ăn khuya xong, Lam Diệu Dương và Nghê Lam quay về nhà. Chỗ bọn họ ở là một căn biệt thự cách văn phòng làm việc – căn biệt thự cho vợ chồng Giang Húc Hồng ở không xa. Hai người tay trong tay đi bộ về.

Nghê Lam vừa đi vừa thảo luận điệu bộ nhảy với Lam Diệu Dương: "Em đã nghiên cứu cẩn thận rồi, chính là em có chút khẩn trương. Sau đó động tác quá gồng."

"Đúng đúng." Lam Diệu Dương phụ họa với cô.

Nghê Lam xoay một vòng, "Anh xem, bây giờ em không khẩn trương, có phải là xoay rất đẹp."

"Đúng đúng." Lam Diệu Dương tiếp tục phụ họa.

“Anh dìu em xoay một chút.”

Lam Diệu Dương nắm tay cô, cô cầm đầu ngón tay anh xoay một vòng tròn.

“Đẹp không?” Nghê Lam hỏi rất to.

“Tạm được.”

Nghê Lam không phục vứt tay Lam Diệu Dương ra, tự mình giơ cánh tay còn lại xoay một vòng.

Lam Diệu Dương sắp chịu không nổi rồi, nhịn cười rất vất vả.

Nghê Lam lại vẫn hỏi: “Có phải tiến bộ rồi không?”

“Đúng đúng.”

Nghê Lam xoay vòng vòng về hướng nhà, Lam Diệu Dương đi sau lưng cô.

“Sao anh không bảo em dừng lại vậy?”

“Tự em muốn xoay mà.”

“Em muốn thể hiện là em có cố gắng.”

“Anh thấy rồi.”

Nghê Lam dừng lại, trừng mắt nhìn Lam Diệu Dương, hai tay chống nạnh.

Lam Diệu Dương rất vô tội: “Thấy rồi vẫn không được?”

“Chỉ thấy mà không biểu dương thì được gì?”

“Anh khen rồi.”

“Anh không có.”

“Anh có.”

Nghê Lam tiếp tục chống nạnh: “Anh chỉ nói đúng đúng thôi.”

“Anh khẳng định bản thân em chính là biểu dương rồi.”

“Hơn nữa, anh cũng chưa hề nói nhảy được rồi, đừng vất vả quá, nghỉ một chút đi.”

Lam Diệu Dương: “…”

“Em xoay bị chóng mặt.”

Lam Diệu Dương: “…Anh cõng em.”

Khuôn mặt Nghê Lam tươi cười, lập tức lao đến, nhảy một cái lên lưng Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương cõng cô, từ từ đi về nhà. “Nếu như bệnh nhân trong bệnh viện bị chóng mặt đều mạnh mẽ như em, đoán chừng bác sĩ vui vẻ chết được.”

“Em không có chóng mặt trước mặt bác sĩ nha.”

Lam Diệu Dương cười phá lên.

Nghê Lam co hai đầu gối lên vai anh, trọng lượng toàn thân dồn lên anh.

Lam Diệu Dương càng cười lớn tiếng, anh xốc cô lên, cõng Nghê Lam tiếp tục đi. Đi được một đoạn, anh bỗng nhiên nói: “Nhảy

rất đẹp, thật sự có tiến bộ. Hơn nữa, cho dù nhảy thế nào, anh cũng nhảy với em mà."

Chính là ý mất mặt thì cùng nhau mất mặt chứ sao.

Nghê Lam ôm Lam Diệu Dương thật chặt.

Buổi sáng, Quý Dũng Quân triệu tập tổ viên tổ chuyên án 'Phục ưng' lại họp.

Mọi người gần như không được nghỉ ngơi, cả đêm căn cứ vào đầu mối mới sắp xếp lại khẩu cung, thẩm vấn phạm nhân, phân tích vật chứng các loại, hiện tại mặt ai cũng đều uể oải.

Thẩm Hoa phụ trách đi nhắc thẩm vấn phạm nhân nói: "Giám đốc Kim Dương – Lý Quảng Tào không nhận ra Dương Hiểu Phương, chưa từng nghe nói đến cô ta, cũng không biết A Quang, Băng ca nào. Ông ta vẫn kiên định bản thân không biết gì về việc kinh doanh của Kim Dương. Ông ta nói ban đầu là Tống Xương nói có nguồn hàng và phương pháp, nhưng công ty vận hành không đủ tiền, muốn hùn vốn với ông ta. Ông ta bỏ 40%, làm pháp nhân đại diện, nắm 60% cổ phần. Nhưng ông ta không có hỏi tới nghiệp vụ của Kim Dương, ngay cả văn phòng ông ta cũng chỉ ghé qua ba lần. Ông ta có việc kinh doanh trà của mình, tâm sức đều dồn ở bên đó. Việc kinh doanh của Kim Dương đều do Tống Xương quản lý."

Quý Dũng Quân hỏi: "Tống Xương thì sao, cũng không hỏi ra được gì mới hả?"

"Không. Anh ta cũng không biết Dương Hiểu Phương, cũng không có phản ứng gì với chân dung của A Quang, Băng ca. Tất cả những người tôi nói anh ta phân biệt anh ta đều nói không quen. Ép quá, anh ta còn nói một câu."

"Nói gì?"

“Mấy người thích phán thế nào thì phán thế đó, không cần hỏi. Cho dù có chết cũng thoải mái, chung thân cũng có cơm tù ăn, còn làm phản đồ thì sống không bằng chết.” Thẩm Hoa nói: “Anh ta nói anh ta không biết gì hết.”

Quý Dũng Quân im lặng.

Sắc mặt những người khác nghiêm túc, tra lâu như vậy, tuy mỗi lần đều có thể có một chút đột phá mới nhưng rất khó khăn, ‘một chút’ đó thực sự quá ít. Lần này A Quang, Băng ca cũng chỉ giới hạn là hình chân dung, thân phận bối cảnh thật hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Quý Dũng Quân gõ gõ lên mấy tấm hình chân dung dán trên bảng tình tiết vụ án: “Phát lệnh truy nã, bắt những người này về.”

“Rõ.” Mọi người đáp lời.

“Trong vụ buôn bán người này còn rất nhiều chi tiết, chuyện mấy tên tép riêu kia kêu bên cảnh sát thành phố sắp xếp tiếp tục điều tra. Chúng ta phụ trách A Quang và Băng ca, hai người này là mấu chốt, tìm ra được bọn họ sẽ có đột phá quan trọng. Kim Dương giao dịch với chợ đen vẫn phải tiếp tục điều tra.”

Hàn Châu ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn nhiều. Anh ngồi trong phòng khách cùng chơi game điện thoại với A Sinh, Tiểu Hồng ngồi bên cạnh anh. A Mãnh lên xuống lầu mấy lần, nhìn chằm chằm anh với Tiểu Hồng mấy lần, Hàn Châu không để ý tới anh ta.

Chú Bồi quay lại một chuyến, gọi A Mãnh vào trong phòng, một lát sau A Mãnh đi ra. Ông lại gọi A Bình vào phòng.

A Sinh nhìn tới mấy lần, hỏi Hàn Châu: “Chú Bồi muốn làm gì

vậy?"

"Không biết." Hàn Châu cũng liếc mắt nhìn căn phòng trên lầu, nói: "Đừng hỏi, bớt gây chuyện."

Nhưng A Sinh nhịn không được, chờ lúc chú Bồi xuống lầu đi ra ngoài, anh hỏi: "Chú Bồi, khi nào tụi con mới được ra ngoài."

Chú Bồi đáp: "Sắp rồi." Sau đó mở cửa ra ngoài.

Tim Hàn Châu thót một cái, tay càng tăng tốc bấm phím.

———————

Cuối cùng Nghê Lam cũng họp xong với phòng kỹ thuật, cô mỉm cười nói cảm ơn với mọi người, sau đó đoan trang ôm sổ với laptop rời khỏi phòng họp, giữ nụ cười suốt tới tận cửa thang máy. Bốn bề vắng lặng, cuối cùng cô xụ mặt xuống, hơi thả lỏng biểu cảm.

Một lần cuối cùng, chỉ cần bọn họ không gây ra vấn đề gì nữa, cô sẽ không cần phải tới đây họp nữa.

Nghê Lam thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi vào thang máy, nhắn WeChat cho Thiệu Gia Kỳ: 'Em họp xong rồi.'

Thiệu Gia Kỳ trả lời ngay: 'Không có thương vong gì chứ?'

'Không có. Tất cả mọi người đều mỉm cười họp, không khí cực kỳ hòa thuận.'

Thiệu Gia Kỳ lại nhắn: 'Rất tốt, quản lý của em được an ủi rồi.'

Nghê Lam bĩu môi, lần này cô tới họp, Lam Diệu Dương đã làm việc với phòng kỹ thuật rất nhiều, giúp cô giảng hòa, sắp đặt xong xuôi.

Nghê Lam hỏi Thiệu Gia Kỳ: ‘Có phải EQ của em rất thấp không?’

‘Em bỏ ba chữ có phải không đi liền không thành vấn đề rồi.’

Cửa thang máy mở ra, Thiệu Gia Kỳ đang chờ bên ngoài.

Nghê Lam nói với cô: “Nhưng mà bọn họ thật sự rất quá đáng nha, cười cái rắm chứ, hơn nữa đang họp, không có tôn trọng người khác chút nào. Sao em nhịn mà không chửi bọn họ được.”

Thiệu Gia Kỳ nói: “Nếu như là chị, gặp tình huống như vậy coi như không thấy, nhắc nhở mọi người tập trung họp, có vấn đề gì để giải quyết sau.”

“Không, không.” Nghê Lam rất nghiêm túc thảo luận, “Em thấy đây không phải vấn đề EQ, đây là quả đấm của chị không đủ cứng, chị không dám làm căng với bọn họ.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Nghê Lam bày ra vẻ mặt ’em nói đúng rồi chứ gì’.

Thiệu Gia Kỳ trừng mắt với cô: “Cho nên nói EQ em thấp em không chịu, sao em có thể vạch mặt chị ra như thế?”

Nghê Lam: “…”

Thiệu Gia Kỳ tiếp tục lớn tiếng: “Đúng không?”

Nghê Lam nghĩ ngợi: “Có lý chút đỉnh.”

Lại còn chút đỉnh, Thiệu Gia Kỳ không thèm quan tâm cô. “Em đến văn phòng chị, có bản thảo phỏng vấn cần em xem qua, còn có một hoạt động công ích, tập thể hình nữ, còn có một lời mời quay video kỹ thuật phòng ngự kẻ xấu.”

“Có tiền không?” Nghê Lam đi theo sau cô.

“Có một chút.” Thiệu Gia Kỳ tức giận, “So với tiền lương bỏ ra cho phòng PR xóa hot search cho em chắc chỉ là hạt cát trong sa mạc.”

Nghê Lam: “…”

Thiệu Gia Kỳ: “Em là nghệ sĩ chị dẫn dắt nổi tiếng nhất mà cũng hao tiền nhất.”

Nghê Lam: “…” Cô muốn tranh đấu vì chút năng lực kiếm tiền của mình: “Lý Mộc lại hỏi em lên chương trình trực tiếp của anh ta, cái đó có thể ra giá cao đúng không, làm thịt chắc anh ta không đau lòng.”

“Đó là Lý Mộc nha, bị em làm thịt sao?” Tuy Thiệu Gia Kỳ không vui, nhưng thật đúng là nên thảo luận một chút. “Lý Mộc nói anh ta với em có giao tình, em miễn cưỡng cũng coi như do anh ta nâng đỡ, lên chương trình mà nói chuyện tiền bạc không thích hợp.”

“Wow, da mặt thật là được đấy.” Nghê Lam không còn lời nào để nói.

“Cho nên chị từ chối rồi.” Thiệu Gia Kỳ nói lời chính nghĩa. Cô ấn Nghê Lam xuống ghế, ném cho cô mấy phần văn bản: “Em đọc thử đi, có thể nhận hay không, chị còn biết để tiếp tục thương thảo với người ta.”

Nghê Lam thở dài, thật nhàm chán, còn không thú vị bằng giúp người ta đi tìm oan hồn nữa.

———-

Quý Dũng Quân hít một hơi thuốc mạnh, dưới chân là mấy mẫu đầu thuốc đã hút hết. Thời tiết hôm nay không đẹp, bầu trời âm u.

Lưu Tống lên tới, từ xa nhìn thấy ông liền nói: "Sao lại chọn nơi như thế?"

"Chỗ này không có người, lại có thể hút thuốc." Quý Dũng Quân hút hết hơi cuối cùng vào lại phun khói ra. Ném mẫu thuốc lá xuống chân, di di đầu thuốc.

Lưu Tống nhìn động tác của ông: "Tôi xem bản ghi chép thẩm vấn anh đưa rồi. Đều đã xem hết của bên cảnh sát thành phố với bên này."

Chân Quý Dũng Quân vẫn dùng sức tiếp tục nghiền nát đầu thuốc lá, lúc này mới nói: "Dương Hiểu Phương nói nội bộ chúng ta vẫn có nội gián."

"Tôi sẽ tiếp tục điều tra, nhưng khẩu cung của cô ta có thật hay không cũng phải tra."

"Đang tra." Giọng nói Quý Dũng Quân khàn khàn vì mệt mỏi. "Vân tay đã xác nhận, DNA lấy từ hiện trường cũng cần thời gian kiểm tra, tôi cảm thấy khả năng lớn cũng sẽ có. DNA trên người Dương Hiểu Phương thì hết cách, đã nhiều ngày như vậy, cô ta đã tắm rửa nhiều lần, thay đồ, giặt quần áo. Hiện trường có lục ra được một ít flo và bột trắng, cũng tương ứng với lời Dương Hiểu Phương nói. Hôm qua tôi sắp xếp nghiệm vết thương cho cô ta, bác sĩ chứng thực cô ta có bị bạo lực trong hai tuần."

"Thời gian và địa điểm cô ta bị giam cầm có chút đáng ngờ." Lưu Tống chỉ ra.

"Quả thực là vậy. Nhưng tạm thời tôi chưa tìm ra chứng cứ cho thấy Dương Hiểu Phương nói dối. Bối cảnh và tài liệu cá nhân

của cô ta toàn bộ đều là thật, lịch sử trò chuyện của cô ta với 'Ánh sáng trong sương mù' kia cũng lấy ra rồi, cơ bản đồng nhất với những gì cô ta khai. Nickname đó là nickname thứ hai Bồ câu đổi sau khi gia nhập 'Tổ ưng'. Ở phía trên Bồ câu có gửi hình cho cô ta, sau đó xóa rồi.

Tình huống cô ta nói cũng giống với khẩu cung của hai tên kia. Trên người cô ta không có vết thương mới là do Băng ca dặn hai người kia không đánh bọn họ nữa, lúc giao hàng nhìn không đẹp. Băng ca nói đưa hai món hàng, nhưng thiếu một, hai tên tay chân kia tự đi tìm, sau khi hoàn thành sẽ dẫn bọn họ đến bến tàu làm ăn. Hai tên tay chân kia không phải lần đầu làm chuyện này, bọn họ chuyên ra tay với người mới, trước kia cũng đã thành công hai lần rồi. Không có ai báo cảnh sát, không ai truy cứu. Cho nên lần này cũng như thế."

Lưu Tống hỏi: "Anh cảm thấy Bồ câu cũng bị giao nhiệm vụ như vậy? Lựa chọn mục tiêu, đưa tới địa điểm chỉ định gây tội. Kền kền muốn thử thách cậu ta, kéo cậu ta vào bùn, kiểm tra sự trung thành của cậu ta?"

"Rất có thể." Quý Dũng Quân nói: "Tôi chỉ có thể nói, rất có thể. Nếu là như thế cũng giải thích được vì sao Dương Hiểu Phương bị giam thời gian dài như vậy. Người Kền kền muốn tra tấn không phải Dương Hiểu Phương mà là Bồ câu."

Lưu Tống không nói lời nào. Quý Dũng Quân cũng trầm mặc.

Mãi một lúc sau Quý Dũng Quân mới nói: "Theo manh mối chúng ta có được hiện giờ, những đàn anh tầm trung của Tổ ưng đều tóc húi cua, ngũ quan cân đối, trẻ tuổi, khỏe mạnh, thân hình giống nhau. Trong lúc bọn họ hành động, chỉ cần mặc cùng áo đen, che mặt, cấp dưới trong nội bộ tổ chức cũng khó lòng phân biệt là ai. Kền kền đặc biệt thích lựa chọn người trẻ cho nhóm quản lý trung cấp cũng là một biểu hiện cho thấy tính chặt chẽ đặc biệt của tổ chức bọn chúng. Người chúng ta

bắt được, rất nhiều người đều không thể giải thích rõ rốt cuộc có bao nhiêu người trong nhóm này. Anh này anh kia, tất cả đều là biệt danh."

Lưu Tống hiểu ý ông, Bồ câu ở trong nhóm người này áp lực cực kỳ lớn. Muốn trổ hết tài năng thực sự quá gian nan.

"Bồ câu là tự tôi tuyển ra. Trẻ tuổi, thông minh, ương ngạnh, chịu đựng gian khổ rất giỏi. Ngoại hình và tâm lý đều cực kỳ tốt. Điểm số khảo hạch của cậu ấy là cao nhất." Trong đầu Quý Dũng Quân hiện ra bộ dáng dũng cảm không sợ, tinh thần phấn chấn hai năm trước của Bồ câu. "Tôi hỏi cậu ấy, cậu biết nhiệm vụ này là gì không? Cậu ấy nói biết, vào địa ngục bắt quỷ."

Lưu Tống cúi thấp đầu, có chút xúc động.

"Tôi hỏi cậu ấy, cậu có sợ không? Cậu ấy nói có một chút. Vì cậu ấy phải ngụy trang thành quỷ thì mới bắt được quỷ."

Lưu Tống khẽ cắn môi, trong lòng như có một tảng đá đè nặng. Nhân viên cảnh sát làm nội ứng thật sự vô cùng gian nan, nguy hiểm, đau khổ, sợ hãi, vượt xa tưởng tượng của người thường.

"Cậu ấy nói nếu như ngụy trang lâu quá có khả năng biến thành thật. Nếu như xảy ra tình huống như vậy, cậu ấy hi vọng tôi có thể kịp thời ngăn cản cậu ấy." Quý Dũng Quân nhìn chằm chằm nơi xa, bây giờ cao ốc ở thành phố quá nhiều, chỉ ở góc này mới có thể nhìn thấy một chút đường chân trời từ khe hở giữa hai tòa nhà.

Tuy chỉ có thể nhìn được một góc, nhưng ông biết, đó là sự tồn tại hùng vĩ không giới hạn.

"Trong lòng tôi cực kỳ tin tưởng cậu ấy. Tin tưởng thanh niên ban đầu nói chuyện với tôi như vậy. Thậm chí lúc cậu ấy thảo luận ám ngữ còn nói đùa rằng, chọn món giao hàng, tôm cay

mặt quỷ liền không chịu được rồi." Quý Dũng Quân im lặng rất lâu sau đó, thở ra một hơi. "Cậu ấy không thích ăn cay. Cậu ấy không cho tôi phát ra ám ngữ như vậy, nhưng bây giờ bất kể là tình huống gì, cũng nên kêu cậu ấy quay về rồi."

"Ám ngữ báo quay về là gì?"

"Vì kinh doanh không tốt, cửa hàng đóng cửa, cảm ơn quý khách hàng và bạn bè đã ủng hộ. Chúc mọi người sức khỏe và vui vẻ." Quý Dũng Quân quay đầu nhìn Lưu Tống: "Tôi đã nhắn đi rồi. Hôm nay còn gửi đi năm lệnh truy nã, trong đó có cậu ấy. Cậu ấy biết tình hình hiện tại như thế nào, hẳn sẽ quay về tự thú. Lão Lưu, tôi đưa cậu ấy trở về, anh tìm ra nội gián."

———

Cuối cùng Nghê Lam chốt lại công việc cần chốt ở chỗ Thiệu Gia Kỳ, sau đó cô lê chân bước tới văn phòng Lam Diệu Dương.

Trong văn phòng chỉ có một mình Lam Diệu Dương.

"Tan ca được chưa?" Nghê Lam hỏi.

Lam Diệu Dương ngoắc cô vào: "Em qua đây, đúng lúc muốn tìm em."

Nghê Lam đi qua nhìn, Lam Diệu Dương đang nghiên cứu lại bản đồ đường Hòa Bình. Tổng giám đốc, anh đúng là không làm việc đàng hoàng, gia đình còn trông chờ anh kiếm tiền nuôi đây.

"Anh nghĩ lại hôm đó vẫn cảm thấy có gì không ổn."

"Chỗ nào không ổn?"

"Liễu Vân nhận nhầm người đúng không?"

“Đúng.”

“Nhưng Dương Hiểu Phương quả thực giống Trần Hân, giống bảy tám phần.”

Nghê Lam có phần không rõ: “Vậy thì sao?”

“Liễu Vân nhìn thấy một người dáng dấp cực kỳ giống con gái bà ấy, tại sao tất cả hình ảnh giám sát trong chương trình phân tích của em lại không nhận ra?”

Nghê Lam ngẩn người.

Lam Diệu Dương lấy ra bản đồ đường đi: “Chỗ này, chỗ này, chỗ cửa hàng này, chỗ này…” Anh chỉ ra từng vị trí camera, “Mấy camera ở đường phố cũ này có rất nhiều góc chết, nhưng nếu Dương Hiểu Phương di chuyển bình thường, cho dù là ngồi xe buýt, hay đi tàu điện, hay đi taxi, đúng rồi, cô ta nói cô ta không có tiền, chúng ta loại trừ trường hợp cô ta đi taxi…”

“Cô ta đi taxi tới đầu hẻm thì Liễu Vân cũng không thấy được cô ta.”

“Đúng.” Lam Diệu Dương đánh dấu vòng tròn các điểm cho Nghê Lam xem, “Trạm xe buýt chỗ này, trạm xe lửa chỗ này, cứ cho là cô ta đi bộ hoặc đi xe đạp mấy cây số, camera em điều tra trong những phạm vi này tại sao không quay được một chút nào.”

Nghê Lam im lặng.

“Chương trình của em phải khớp trăm phần trăm mới chạy sao?”

Nghê Lam lắc đầu: “Dù có mờ cũng bắt được. Anh nói đúng, lúc tìm không ra chúng ta cho rằng bà ấy nhìn nhầm, nhưng thực ra

không phải vậy."

Cô nhìn Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương nhún vai: "Anh không có ý gì khác, chỉ đột nhiên nghĩ tới thôi, cảm thấy có chút kỳ quái."

Trong lúc đi làm lại ngồi nghiên cứu mấy tài liệu này còn nói không có ý gì khác. Hừ, anh thanh niên à, lòng hiếu kỳ không nên có nhiều.

"Quay về phòng làm việc đi, em chỉnh lại chương trình một lần nữa." Nghê Lam cảm thấy việc này thú vị.

"Ok." Lam Diệu Dương hứng chí thu thập đồ đạc.

Cục cảnh sát thành phố.

Âu Dương Duệ nghe cấp dưới báo cáo. Tài liệu phía tỉnh gửi tới cùng yêu cầu hỗ trợ điều tra đã sắp xếp ổn thỏa. Phải điều tra khu vực hoạt động mấy tên lưu manh kia thường không tới, Băng ca là người như vậy mà lưu manh ở mấy đường phố đó cũng chưa từng nghe tới, cần cảnh sát ở các khu vực khác hỗ trợ điều tra.

Những tình huống thế này rất thường thấy, Âu Dương Duệ cũng không suy nghĩ gì. Sắp xếp công việc thỏa đáng theo dõi sát là được. Nhưng anh vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, đồng nghiệp nói dữ liệu camera từ cảnh sát giao thông và đơn vị liên quan khác đều không tìm thấy A Quang, Băng ca hay bất kỳ kẻ nào trong danh sách truy nã.

Hôm nay Âu Dương Duệ vô cùng bận rộn, tăng ca buổi tối xong, lúc anh lái xe về nhà lại nghĩ tới việc này, anh quay đầu xe về đường Hòa Bình.

Đường Hòa Bình không có cửa hàng gì, tòa nhà cũ tương đối nhiều cho nên cuộc sống về đêm cũng không tính là náo nhiệt. Âu Dương Duệ đi từ đầu đường đến cuối phố, đi qua hành lang sáng đèn, qua biển hiệu xe buýt, còn có siêu thị nhỏ ở mặt tiền tòa nhà cũ mở cửa.

Có rất nhiều góc chết của camera, nhưng không chụp được một tấm hình nào thì quả thật hơi lạ.

Âu Dương Duệ gọi điện thoại cho Quý Dũng Quân, nói lại tình huống một lần, nói ra suy nghĩ của mình.

"Bọn chúng không thể biến mất không tăm hơi, tại sao tất cả mọi người có thể tránh được camera trên hai con đường này. Ngay cả camera giao thông cũng tránh được? Quý đội, có thể nào bọn đang ở khu lân cận? Không cần đi vào góc chết camera của con đường này cũng có thể ra vào tòa nhà. Đây là nguyên nhân bọn họ lựa chọn địa điểm này. Cứ cho là người thuê nhà bị cảnh sát bắt lập biên bản, nhưng chỉ cần không có chuyện xảy ra, Dương Hiểu Phương không chạy trốn, bọn họ sẽ thành công chuyển người đi, như vậy địa điểm này đối với bọn họ vẫn là thuận tiện khống chế nhất."

Quý Dũng Quân vừa mới lái xe ra khỏi bãi đỗ xe cục cảnh sát tỉnh không xa. Ông quá mệt mỏi, cần về nhà ngủ một giấc thật ngon. Mệt mỏi khiến ông phản ứng chậm một chút, ông hơi sững sờ, sau đó đã hiểu.

Bên này, Âu Dương Duệ nghe tiếng nhắc có cuộc gọi tới, anh nhìn một chút, là Lam Diệu Dương.

Âu Dương Duệ không để ý tới cuộc gọi này, cũng không thấy Quý Dũng Quân nói gì, liền bổ sung: "Chỉ là trực giác của tôi, còn cần phải kiểm chứng."

"Chúng ta gặp mặt đi." Quý Dũng Quân nói: "Cậu ở đâu?"

Chương 10

Âu Dương Duệ và Quý Dũng Quân hẹn nhau ở một của hàng tiện lợi trên đường về nhà Quý Dũng Quân.

Địa điểm kia nằm giữa cục cảnh sát tỉnh và đường Hòa Bình, Quý Dũng Quân đúng lúc định dừng ở cửa hàng đó mua bao thuốc và ăn mì.

Âu Dương Duệ cúp điện thoại của Quý Dũng Quân, Lam Diệu Dương lại gọi điện thoại tới một lần nữa.

Lần này Âu Dương Duệ nghe máy.

“Âu Dương.” Giọng Lam Diệu Dương rất vang: “Anh có tiện nói chuyện không?”

“Xung quanh không có ai, anh có thể nói nhỏ chút, giữ bí mật thì càng tốt.”

“Giọng chúng tôi không lớn nha.” Nghê Lam xen vào.

“Chuyện gì?” Âu Dương Duệ không định tranh cãi việc giọng to giọng nhỏ với bọn họ, anh còn việc cần làm.

“Chúng tôi phát hiện một tình huống, không biết có ích gì với các anh không.” Lam Diệu Dương nói, “Là thế này, chúng tôi tiếp nhận ủy thác của Liễu Vân đúng không, giúp bà ấy xác nhận xem rốt cuộc trước đây con gái bà ấy đã qua đời thật hay không. Bà ấy nói nhìn thấy con gái ở đường Hòa Bình. Vì chuyện này,

Nghê Lam tạo một chương trình thu nhập tất cả dữ liệu camera trong khu Hòa Bình kia."

Âu Dương Duệ hoàn toàn không muốn hỏi phương pháp Nghê Lam thu thập dữ liệu camera có hợp pháp hay không. "Trọng điểm là gì?"

"Trọng điểm là tất cả hình ảnh camera giám sát mà chương trình của Nghê Lam tìm không hề phát hiện Dương Hiểu Phương. Cho nên chỉ có một khả năng là Dương Hiểu Phương ngồi xe hơi hoặc taxi tới đó, taxi lái thẳng vào điểm mù của camera, sau khi cô ta xuống xe thì đi tìm ngõ nhỏ vào tòa nhà kia. Đoạn đường ngắn đó chính là chỗ Liễu Vân nhìn thấy cô ta, cũng vừa khéo ngay điểm mù của camera. Nhưng chỗ ở của Dương Hiểu Phương cách đường khoảng 10km, với điều kiện kinh tế của cô ta đi taxi có phần không đúng."

Âu Dương Duệ không nói gì.

Lam Diệu Dương dừng một chút nói: "Chính điểm này làm tôi cảm thấy có chút kỳ quái, nên muốn trao đổi với anh một chút."

Nghê Lam ở một bên lại chen vào: "Em đã nói không cần nói cho anh ta rồi mà."

Âu Dương Duệ vội nói: "Không, không, điểm này rất quan trọng."

Bên Lam Diệu Dương và Nghê Lam lập tức yên tĩnh.

Âu Dương Duệ nói: "Hai người lấy được nội dung toàn bộ camera trên hai con đường này sao?"

"Ba con đường, hai đường nối với đường Hòa Bình nữa, vì có trạm xe lửa, dính tới phán đoán lộ trình di chuyển của đối tượng." Lam Diệu Dương nói.

“Trong bao lâu?”

“Một tháng.”

“Bao gồm cả camera cửa hàng tự gắn sao?”

“Tất cả Nghê Lam đều lấy được.”

Âu Dương Duệ có tính toán, đó là tất cả rồi. Chỉ cần Nghê Lam xoay một vòng ở những khu phố này, tất cả mạng lưới có thể lục soát cô đều có thể xâm nhập vào. Mà hiện tại camera là mạng lưới liên lạc, cho nên cái cô có thể tìm ra đã là tất cả.

“Anh nói cho anh ta biết nhiều quá rồi.” Giọng Nghê Lam khô khan truyền tới, cô đang trách Lam Diệu Dương.

“Nghê Lam, chuyện này rất quan trọng.” Âu Dương Duệ nghiêm túc nói, “Hai người chờ tôi một chút, tôi liên lạc với Quý đội bên tỉnh, vừa rồi tôi với ông ấy cũng nói chuyện này, hai người chờ một chút tôi sẽ gọi lại cho.”

Lam Diệu Dương còn không kịp nói gì, Âu Dương Duệ đã cúp máy.

Lam Diệu Dương trừng điện thoại: “Anh ta muốn báo cáo với ông sếp lớn ngày hôm qua đó hả?”

Nghê Lam tức giận: “Đúng, báo cáo chúng ta xâm nhập mạng phi pháp, đánh cắp dữ liệu cá nhân, cố tình vi phạm, còn chạy đến khoe khoang trước mặt cảnh sát.”

Lam Diệu Dương: “…”

“Em đùa anh đấy.” Nghê Lam vung bừa tay lên: “Anh ta không dám đâu.”

Lam Diệu Dương: "..."

"Trước khi không lấy được bằng chứng thì coi là anh ta vu hãm. Anh gọi điện thoại cho anh ta đều là chém gió nói đùa. Anh ta không lấy được bất kỳ chứng cứ nào chúng ta vượt ranh giới hết."

Thật là vô lại mà, cực kỳ đáng tin tưởng.

Lam Diệu Dương không lo lắng việc này. Anh đang nghĩ tới Dương Hiểu Phương, tuy hiện tại không thể xác định nhưng có chút khả nghi. Toàn bộ khẩu cung của cô ta là thật sao? Dù chỉ là một chút khoa trương hay bịa đặt cũng không có, cẩn thận truy xét một chút cũng phải có chứ. Dù sao cảnh sát cũng nói vụ án này là cơ mật, Dương Hiểu Phương là nhân chứng quan trọng.

Âu Dương Duệ bên này lại gọi điện cho Quý Dũng Quân, nói với ông tình huống Lam Diệu Dương và Nghê Lam phát hiện ra.

"Dương Hiểu Phương cũng giống như mấy tên trong lệnh truy nã, không thấy bóng dáng trong camera." Âu Dương Duệ nói: "Trong này khả năng thật sự có chút vấn đề."

Quý Dũng Quân nghĩ ngợi, hỏi: "Nghê Lam kia rất nổi tiếng hả?"

"Ừm. Lam Diệu Dương cũng vậy. Hai người bọn họ là kiểu người nổi tiếng đứng bên đường cũng có người gọi tên bọn họ."

Quý Dũng Quân hạ giọng: "Tôi không hi vọng có người biết bọn họ tham dự vào chuyện này."

Âu Dương Duệ lập tức giải thích cho Lam Diệu Dương và Nghê Lam, "Quý đội, bọn họ không tham dự. Bọn họ chỉ là chứng thực một chút về ủy thác trước đó của khách hàng. Vì cảm thấy nhân chứng của chúng ta có chút đáng ngờ, nên mới có lòng tốt cảnh

báo.”

“Tôi muốn mượn dùng dữ liệu và chương trình kiểm tra của bọn họ.” Quý Dũng Quân nói.

Âu Dương Duệ: “….”

“Tôi cần phương pháp hiệu quả cao để tra rõ một số chuyện, rất quan trọng. Nếu hai người bọn họ dễ bị thấy như vậy, tới cục cảnh sát không thích hợp. Cậu có thể nói bọn họ bây giờ ra gặp chúng ta được không? Mang theo dữ liệu với chương trình của bọn họ.”

Dữ liệu camera giám sát ba con đường trong một tháng, cân đối các bản quay, điều tra cẩn thận từng video, những việc này đều cần thời gian. Nếu như có thể đẩy nhanh tiến độ này thì không gì tốt hơn. Quý Dũng Quân thầm lo, nếu Dương Hiểu Phương nói dối, vậy nghĩa là có một số chuyện sẽ phát sinh, mà ông cũng không xác định được là gì.

Trước mặt ông, cô ta xác nhận Bồ câu, nếu nói là để thăm dò ai là nội ứng cũng không hợp lý. Quý Dũng Quân tự nhận mình không thể hiện chút sơ hở nào, ông cầm rất nhiều hình khác nhau đến cho cô ta xác nhận. Ông còn kêu cô ta mô tả tướng mạo Băng ca, hỏi rất nhiều câu hỏi về những người khác.

Đừng nói là cô ta, ngay cả tổ viên của ông cũng không biết có nội ứng, càng không biết A Quang này chính là Bồ câu.

Vậy thì cô ta thật sự có thể giả làm người bị hại sao? Mục đích là gì?

Quý Dũng Quân cảnh giác với Dương Hiểu Phương, không có bất kỳ chứng cứ nào, ông cũng mạnh mẽ xin bảo vệ nhân chứng quan trọng, phái hai nữ cảnh sát và một nam cảnh sát đưa cô ta tới một phòng trong khách sạn hợp tác bảo vệ với cảnh sát.

Trước mắt, Dương Hiểu Phương bị hạn chế, không thể liên lạc với bên ngoài. Nhưng lấy cớ 'bảo vệ' này sẽ không được lâu, nếu như cô ta thật sự có âm mưu vậy hẳn phải nhanh chóng tìm ra được chứng cứ rõ ràng là cô ta ngụy tạo chứng cứ.

Âu Dương Duệ liên lạc với Lam Diệu Dương nói rõ sự tình, Lam Diệu Dương đồng ý.

Âu Dương Duệ dặn anh đừng lái chiếc xe quá sang, dễ bị chú ý.

Lam Diệu Dương im lặng mấy giây.

Âu Dương Duệ đoán chắc anh đang suy nghĩ một lượt xem thử chiếc xe nào thì phù hợp.

Âu Dương Duệ cúp điện thoại rồi lái tới chỗ đã hẹn.

Rất nhanh Lam Diệu Dương và Nghê Lam cũng lên đường.

Nghê Lam lại chửi trên đường: "Anh xem Âu Dương đi, thật không hiểu nổi. Còn không bằng vạch trần chúng ta xâm nhập mạng phi pháp nữa. Giờ thì hay rồi, anh ta tính chiếm đoạt thành quả lao động của chúng ta."

Lam Diệu Dương còn chưa kịp nói thì Nghê Lam lại tiếp tục lên án: "Hơn nữa chắc chắn sẽ không đưa tiền, còn không bằng chúng ta đi tìm oan hồn giúp người khác nữa."

Lam Diệu Dương cười: "Vậy mà em còn tích cực nữa, điện thoại chưa xong em đã thay đồ ôm máy tính xong rồi."

"Em đây không phải là nể mặt anh sao, anh đã đồng ý rồi."

Lam Diệu Dương nói: "Âu Dương cao ngạo như vậy, mở miệng ra nhờ cũng không dễ."

“Anh ta có cao ngạo bằng em không?” Nghê Lam không phục: “Không chịu nổi một lần kích động?” Nghê Lam hát lên.

Lam Diệu Dương: “…”

(Ghi chú: Ca khúc ‘Anh cũng đừng nhớ tới em nữa’, thơ: Thi Nhân Thành. Lời: Anh có thể cao ngạo thế nào, không chịu nổi một lần kích động.”)

Quý Dũng Quân và Âu Dương Duệ nói điện thoại xong, tinh thần tỉnh táo hơn rất nhiều. Ông lái xe, chợt phát hiện ở sau xe ông, cách một chiếc xe có một chiếc Passat màu đen. Ông mơ hồ có chút ấn tượng, cảm thấy lúc vừa ra khỏi bãi đậu xe có thấy chiếc xe này.

Quý Dũng Quân để ý, ông không lái thẳng tới điểm hẹn mà đi một vòng, quan sát. Lúc ông quẹo vào điểm thứ hai, chiếc Passat này lái về phía trước, đi ngược hướng với ông.

Quý Dũng Quân đi tiếp qua một giao lộ, lúc này mới xác định chiếc xe kia không theo mình.

Quý Dũng Quân đi một vòng lớn nhưng vẫn tới địa điểm trước. Ông dừng xe ở chỗ dễ thấy trước cửa hàng tiện lợi, nhắn tin cho Âu Dương Duệ là ông đã tới, xe gì màu gì. Sau đó ông bước vào cửa hàng tiện lợi, mua thuốc lá, mua ly mì tôm, kêu ông chủ châm nước nóng cho ông.

Quý Dũng Quân tốn thêm mấy phút ăn mì, ra khỏi cửa hàng, mở bao thuốc lá ra, hút thuốc, đứng bên đầu xe mình rít một hơi thật sâu.

Sau đó ông lấy điện thoại ra nhìn, hai phút trước Âu Dương Duệ nhắn tin: ‘Tôi đến ngay.’

Quý Dũng Quân lại rít một hơi thuốc, lúc này phát hiện chỗ tối phía đối diện có một chiếc xe đang đậu, xe Passat màu đen.

Quý Dũng Quân ngay lập tức cảnh giác, ông nhìn chằm chằm chiếc xe kia, còn chưa kịp phản ứng gì chợt thấy một người đi lại.

Quý Dũng Quân đột ngột xoay người.

'Pằng pằng pằng', ba tiếng nhẹ vang lên.

Quý Dũng Quân chỉ nhìn rõ đối phương mặc áo da lái xe mô tô, đội mũ bảo hiểm, dáng người cao gầy, cao khoảng 1m8.

Lồng ngực đau đớn một trận.

Quý Dũng Quân ngã xuống.

Súng lục.

Thiết bị giảm thanh.

Một chiếc xe mô tô dừng sau xe ông.

Chiếc xe Passat khả nghi chắn trước ông theo một góc chệch.

Đầu óc Quý Dũng Quân hỗn độn, không nghĩ được gì, thân thể bị đau đớn bao phủ, cuối cùng trước khi trút hơi thở cuối cùng, ông cảm giác có người rút mất điện thoại trong tay ông.

Chương 11

Tên lái xe mô tô kéo tay Quý Dũng Quân, dùng ngón tay của ông để mở khóa màn hình, sau đó nhanh chóng nhấn vào chức năng cài đặt, xóa bỏ cài đặt mật khẩu và mã vân tay.
Trong cửa hàng tiện lợi phía sau có người thét lên.
Tên lái xe mô tô nhanh chóng chạy về phía xe của mình, nhét khẩu súng sau lưng, phóng người lên, vặn tay côn nhấn chân ga nhanh chóng rời đi.
Từ lúc nổ súng tới lúc chạy trốn không tới mười giây.
Một chiếc xe kính mờ đột nhiên nhấn chân ga lao tới, ánh đèn sáng chiếu về hướng chiếc xe mô tô.
Lúc leo lên xe tên lái xe quét mắt nhìn nhanh về phía cửa hàng tiện lợi, chủ cửa hàng cầm điện thoại trốn sau quầy thu ngân, lộ ra nửa cái đầu lén chụp hắn, khuôn mặt đầy sợ hãi.
Xe mô tô lao vùn vụt đi, tên lái xe quay đầu nhìn chiếc xe hơi đuổi theo đằng sau.

Lúc này tên lái xe mô tô chạy sượt qua chiếc xe Passat đen đang đậu kia.

Cửa sổ xe Passat mở, tên lái xe mô tô liền ném điện thoại của Quý Dũng Quân vào mà không hề giảm tốc độ xe, xông thẳng về trước.
Lúc Âu Dương Duệ quẹo vào con đường này, từ xa đã thấy biển hiệu cửa hàng sáng đèn và xe của Quý Dũng Quân, nhưng một giây sau anh đã nhìn thấy một tên mặc áo da toàn thân, đội mũ

bảo hiểm kín không thấy mặt, dáng người cao gầy đứng dậy từ phía đầu xe Quý Dũng Quân chạy về hướng chiếc xe mô tô.
Âu Dương Duệ lướt mắt nhìn thấy cây súng và điện thoại trên tay tên kia, tim anh như thắt lại.

Giây tiếp theo khi chiếc xe di chuyển về phía trước, anh nhìn thấy bóng dáng Quý Dũng Quân bị xe che khuất.
Quý Dũng Quân ngã trên đất không nhúc nhích, cả người toàn là máu.
Toàn thân Âu Dương Duệ căng cứng, anh nhấn chân ga, lái xe lao tới xe mô tô.
Tốc độ chiếc mô tô kia cực nhanh, lúc đi sát qua chiếc xe hơi Passat dường như có ném thứ gì vào xe.

Âu Dương Duệ nhìn không rõ, anh quay đầu lại thoáng nhìn Quý Dũng Quân nằm trên đất, ông vẫn nằm im không động đậy, máu dưới người nhanh chóng lan ra.

Có người trong cửa hàng tiện lợi cầm điện thoại vọt ra, lớn tiếng kêu: “Cứu mạng, cứu mạng a.

Tên lái mô tô kia giết người rồi.”
Tim Âu Dương Duệ quặn thắt lại, anh nhấn hết chân ga, nhìn thấy khoảng cách với chiếc xe mô tô kia gần lại một chút.
Cho anh thêm năm giây, cho anh thêm năm giây thôi.
Ánh mắt Âu Dương Duệ chăm chăm nhìn bóng lưng tên lái mô tô kia.
Tên kia bỗng nhiên xoay người lại, thình lình giơ khẩu súng trong tay lên.
Âu Dương Duệ thấy tên kia cầm súng hơi chấn động, nhanh chóng cúi đầu xuống.
Một tiếng ‘pằng’ vang lên, đạn ghim vào kính trước xe Âu Dương Duệ, kính nứt thành hình hoa.
Âu Dương Duệ đánh tay lái, xe lao vào làn đối diện.

Anh nhanh chóng ổn định tay lái.

Làn xe đối diện có một chiếc Audi bạc lái tới, Âu Dương Duệ không quan tâm nên không nhìn kỹ, lúc này phát súng thứ hai bắn qua.
'Pằng!'
Lần này viên đạn trúng lốp xe Âu Dương Duệ.
Âu Dương Duệ không giữ được tay lái nữa, toàn bộ chiếc xe lao tới ven đường, suýt chút nữa là đụng vào chiếc Audi màu bạc kia.
Tiếng thắng xe rít lên giữa tiếng náo động ồn ào xung quanh, trong chớp mắt, trong đầu Âu Dương Duệ lóe lên một ý nghĩ.
Điện thoại.
Tên lái xe kia tay phải cầm di động.

Mà bây giờ, tay phải hắn cầm súng bắn.
Thứ đồ hắn ném vào trong xe Passat chính là điện thoại!
'Rầm!'
Một tiếng vang thật lớn, xe Âu Dương Duệ đụng vào một cây đại thụ ven đường.

Lúc xe Âu Dương Duệ lao qua trước mặt chiếc Audi màu bạc kia thì nhìn thấy người ngồi trong xe.
Dây an toàn siết chặt Âu Dương Duệ.
"Lam Diệu Dương!"
Âu Dương Duệ chỉ kịp gọi một tiếng như vậy, túi khí an toàn bung ra, bao lấy anh và âm thanh xung quanh.
Chiếc xe màu bạc kia dồn sức bẻ lái, lao tới hướng chiếc xe mô tô.
Xe mô tô không kịp phòng bị, bị dọa khiến tay lái rung lắc, suýt chút nữa thì trượt chân.

Nhưng trong lúc xe bị nghiêng, hắn gượng người lại, cố gắng dựng thẳng xe lại, chỉ là tốc độ bị chậm lại, xe Lam Diệu Dương đã vọt tới.
Đầu xe Audi lướt sát qua đuôi xe mô tô, ép tên lái xe không lách

qua được, muốn ngăn hắn lại.
Tên lái xe nhanh chóng lách tay lái, né xa được một chút, đồng thời thắng xe lại, thấy xe mô tô sắp rớt lại sau xe Audi.
Lái xe giơ súng lên, nhắm chuẩn vào bánh xe Audi.
Lúc này chiếc xe Audi đột nhiên cũng phanh lại.
Tiếng thắng xe chói tai, cửa bên tay lái phụ đột nhiên mở ra, đánh tới chiếc xe mô tô.

Tên lái xe hoàn toàn không ngờ lúc này cửa xe hơi lại có thể mở ra, liền trốn một bên xe theo bản năng.
Xe mô tô rốt cuộc ngã lật, thân xe chà sát lên mặt đường phát ra tiếng rê ken két, xông ngang qua dải phân cách bằng cây xanh.
Tên lái xe lộn mấy vòng, mắt nhìn thấy một bóng người từ xe Audi nhảy xuống, vừa lúc ngăn hắn với chiếc xe mô tô.
“Cẩn thận hắn có súng.”
Tên lái xe nghe thấy giọng nói thanh niên trẻ kêu to trong chiếc xe Audi, mà trước mặt hắn lại là một phụ nữ mặc áo khoác thể thao màu đen, đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang giơ súng lên đối diện hắn.
Mẹ nó, cẩn thận ai có súng chứ.
Tên lái xe còn chưa kịp phản ứng đã bị phun đầy mặt thuốc màu phân xanh.
Tên lái xe suýt chút nữa buồn nôn ói ra, mà cảm giác bị mù làm hắn thấy bối rối.
Tên lái xe nhanh chóng né sang bên cạnh, vừa di chuyển vừa gỡ mũ bảo hiểm ra.
Nghê Lam vọt tới phía hắn.

———
Bốn người bọn Hàn Châu tối nay đều rất ngoan ngoãn.

Không có cãi nhau, không có ai tranh luận.

Không chơi game, không cá độ.
Chú Bồi ở đây, ông còn đưa tới ba người.
Chú Bồi yêu cầu tất cả mọi người tới phòng khách xem TV, thế là

tất cả mọi người đều xuống phòng khách xem TV.

Sau đó chú Bồi bảo đám người kia đưa bốn cô gái lên lầu, khóa ở trong phòng.
Tiếp đó chú Bồi đi lên, mãi một lúc sau vẫn không thấy xuống.
Tất cả mọi người trong phòng khách đều rất yên tĩnh, bầu không khí có chút kỳ lạ.
Hàn Châu để ý thấy bọn A Mãnh sẽ lén nhìn lên lầu một chút, đều đang đoán chú Bồi đang làm gì.

Hàn Châu đoán chú Bồi đang hỏi chuyện, nhịp tim anh hơi nhanh, anh cảm thấy anh có thể đoán được sẽ hỏi những gì, nhưng anh không biết tại sao lại chọn tối nay.
———
Âu Dương Duệ dùng chìa khóa đâm thủng túi khí bảo vệ, leo ra khỏi xe.

Lúc leo ra khỏi buồng lái thì thấy chiếc xe Passat màu đen đang chạy rời đi.
Âu Dương Duệ cắn răng đứng lên, anh móc súng ra nhắm ngay bánh xe, nhưng cú va chạm vừa rồi làm đầu óc anh choáng váng.

Anh nháy nháy mắt ổn định tay, chiếc xe kia đã chạy xa rồi.
Chiếc Audi bạc đột nhiên dừng trước mặt anh, Âu Dương Duệ khom lưng nhìn vào trong xe, Lam Diệu Dương lớn tiếng hỏi: “Đuổi theo không! Tôi nhớ bảng số xe rồi!”
Âu Dương Duệ vỗ mui xe một cái.

Cái vị có tiền này, mẹ nó thật sự quá đáng yêu rồi.
Âu Dương Duệ lấy di động gọi trung tâm chỉ huy, nói sơ lược tình huống, sau đó đưa điện thoại cho Lam Diệu Dương: “Đọc số xe, trung tâm chỉ huy sẽ sắp xếp cảnh sát truy dấu.

Anh nghe tin tức một chút, tôi sẽ lập tức quay lại.”
Lam Diệu Dương nhận điện thoại tiếp tục báo cáo, Âu Dương

Duệ chạy về phía Quý Dũng Quân.
“Quý đội, Quý đội.” Chủ cửa hàng tiện lợi mặt trắng bệch kêu lớn, áo khoác của ông đặt trước ngực Quý Dũng Quân, ông lấy tay đè xuống, muốn cầm máu đang chảy ra.
Bên cạnh có người nói to: “Đã gọi xe cứu thương rồi.”
Lại có người nói: “Tôi đã báo cảnh sát lần nữa rồi, bọn họ nói sẽ tới ngay.”
“Không kịp rồi, không kịp rồi.” Chủ cửa hàng khóc lên, “Ảnh là người tốt, là người tốt.”
Lúc nào cũng tăng ca, nghiện thuốc lá không cai được, mua thuốc lá trong cửa hàng bọn họ hút xong mới về nhà, không thì về nhà lại bị vợ nói.

Không muốn làm phiền người nhà làm đồ ăn khuya nên chỉ ăn mì gói hay làm nóng bánh mì trong cửa hàng.

Ông là khách quen, luôn mang dáng vẻ rất mệt mỏi nhưng chưa từng phàn nàn lấy một câu.

Khóe miệng có nếp nhăn có phần nghiêm khắc, cười lên lại rất hòa nhã.

Từng giúp bọn họ thay bóng đèn, lại còn đưa ra lời khuyên về luật cho bọn họ.
Chủ cửa hàng càng nghĩ càng khổ sở, lầm bầm hô: “Không kịp rồi, phải làm sao bây giờ?” Bàn tay vẫn không buông ra.
Âu Dương Duệ chạy tới đám người, vừa nhìn liền biết đã không còn kịp.

Anh thăm dò mạch trên cổ Quý Dũng Quân, nói với chủ cửa hàng: “Không cần ấn nữa rồi.”

Chủ cửa hàng ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt trượt xuống gương mặt.
Âu Dương Duệ đưa thẻ ra: “Tôi là cảnh sát.”
Chủ cửa hàng đứng tránh ra.

Âu Dương Duệ lục soát trên người Quý Dũng Quân, không thấy di động đâu.

Anh lớn tiếng hỏi những người xung quanh: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì, ai nhìn thấy?”
Chủ cửa hàng vội nói Quý Dũng Quân vào tiệm mua đồ ăn này nọ, lúc xe mô tô đó tới ông cũng không để ý.

Nhưng ông nhìn thấy tên lái xe đó đi về phía Quý Dũng Quân sau đó đột nhiên nổ súng.
“Bọn họ có nói chuyện không?”
“Không có”
“Tên lái xe đó có vào cửa hàng không?”
“Không có.”
“Ông có biết tên lái xe đó hoặc có từng gặp qua khách hàng nào ăn mặc giống vậy không?”
“Không.”
“Ông biết người chết sao?”
“Anh ấy là khách quen, cũng là cảnh sát, họ Quý.”
“Có người nào từng hỏi thăm ông về người khách quen này không?”
“Không có.”
“Sau khi nổ súng tên lái xe từng ngồi xuống, hắn làm gì?”
Chủ cửa hàng lắc đầu: “Lưng hắn ta vừa khéo xoay về phía tôi, tôi không thấy rõ.”
Một người bên cạnh nói: “Tôi thấy được.

Hắn cầm điện thoại của người này, sau đó dùng ngón tay ổng nhấn vào điện thoại.”
Âu Dương Duệ: “!!!”
Âu Dương Duệ xoay người chạy về chiếc xe Audi, Lam Diệu Dương đã lái xe đến bên cạnh.

Âu Dương Duệ lấy lại điện thoại của mình, gọi điện thoại báo cáo trung tâm chỉ huy số điện thoại của Quý Dũng Quân.

“Định vị chiếc điện thoại này, nhất định phải chặn chiếc xe kia, không cho nó mang điện thoại đi.”
Âu Dương Duệ dừng một chút hỏi: “Có thể khóa số điện thoại đó không? Không cho người khác mở ra, cũng không cho sao chép thông tin bên trong.”
Bên trung tâm chỉ huy ngẩn người: “Tôi phải báo cáo cho cấp trên…”
Âu Dương Duệ lập tức khẩn trương, báo cáo cái con khỉ á, không kịp nữa rồi.
“Nghê Lam đâu?” Âu Dương Duệ rống lên với Lam Diệu Dương.
“Đuổi theo rồi.” Mặt Lam Diệu Dương vô tội.
Âu Dương Duệ nhắm mắt lại, anh cúp điện thoại rồi lại gọi đi: “Quan Phàn, anh cho em một số điện thoại, em có thể hack nó không?”
Lam Diệu Dương: “…”

Chương 12

Trong nháy mắt tên lái xe gỡ mũ bảo hiểm ra liền thấy Nghê Lam xông tới hắn.
Tốc độ rất nhanh, dáng vẻ dũng mãnh.
Tên lái xe bỏ chạy.
Người phụ nữ này rõ ràng thấy hắn nổ súng bắn chiếc xe kia mà trên tay cô ta chỉ có một cây súng nước, thế mà không chút e sợ.
Tên lái xe không đoán được nội tình của Nghê Lam.

Lúc này đầu hắn đã mất đi đồ che chắn, lộ rõ diện mạo, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị chụp, lập tức rời khỏi chỗ này mới là thượng sách.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, hiện tại chuyện hắn phải làm là thành công thoát đi.
Người xung quanh bị tên lái xe giơ súng đe dọa đều sợ hãi nấp kỹ bốn phía, mà Nghê Lam bị nhóm người tán loạn này cản trở, tuy vậy cô vẫn đuổi theo không ngừng.
Hai người truy đuổi một trước một sau xuyên qua con đường này, chạy về phía đầu đường nhỏ.
Tên lái xe dốc hết sức bỏ chạy, quẹo hai lần vẫn không thể cắt đuôi Nghê Lam.

Hắn có thể nghe thấy Nghê Lam đang lớn tiếng báo cáo vị trí, không biết đang nói chuyện với ai.

Việc này khiến tim hắn đập mạnh, cực kỳ dồn dập.
Tên lái xe nhảy qua một lan can, xuyên qua bãi đỗ xe, ngay sau đó lại chạy vào một đường nhỏ khác, lách mình trốn trong một góc rẽ.

Tầm nhìn rất tốt, có thể quan sát mọi động tĩnh ở giao lộ kia.

Trái phải không có người, hắn giơ súng chỉa về phía giao lộ.
Nhịp tim 'bình bịch bình bịch' gần như xé rách màng nhĩ, tên lái xe khống chế nhịp thở, chờ Nghê Lam đuổi tới.
Chỉ cần người phụ nữ kia tiến vào đường nhỏ, hắn nhắm mắt lại cũng có thể bắn trúng cô.
Giết chết cô, sau đó mới có thể thoát thân.
Hắn thấy cô rồi.
Tên lái xe nín thở.
Nghê Lam vọt tới giao lộ.
Tên lái xe giơ súng, chờ cô tiến vào phạm vi tầm bắn.
Tốc độ Nghê Lam rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy tới giao lộ, nhưng cô không xông vào con đường nhỏ mà dựa vào lực đạp vào mặt tường nhảy lên nóc nhà trệt.
Tên lái xe cứ vậy trơ mắt nhìn Nghê Lam biến mất khỏi tầm mắt.
Mẹ nó!
Tên lái xe thu súng lại xoay người chạy.
Nghê Lam nhìn từ trên cao xuống, nhanh chóng bắt được vị trí của hắn.
"Hắn chạy trong hẻm, về hướng đông!"
Tên lái xe nghe thấy Nghê Lam đang lớn tiếng báo vị trí của hắn.
Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!
Tên lái xe chạy như điên, thầm chửi tục hàng trăm ngàn từ.
Chỗ này không có camera, lại có cái loa phóng thanh!
Nghê Lam nhảy trên nóc nhà, từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, độ cao nóc nhà khác nhau nhưng cô vẫn có cách theo sát tên lái xe.

“Hắn chuyển sang phía tây rồi, tới đầu đường Hối Ninh chặn hắn lại.”
Mẹ nó! Tên lái xe nhanh chóng đổi phương hướng, quay lại hướng đông.
Hắn xoay người mấy lần, muốn tìm cơ hội nổ súng, nhưng bắn từ dưới lên rõ ràng không phải góc tốt, hơn nữa Nghê Lam khá linh hoạt, hắn cũng mấy lần không nhìn thấy bóng cô, nhưng giọng nói oang oang của cô vẫn cho thấy cô đang theo sát hắn.
Con bà nó! Tức chết mà!
Phía Âu Dương Duệ khẩn trương đến lòng bàn tay đổ mồ hôi.
Anh không biết cụ thể tình huống thế nào, nhưng nếu vụ án thuộc độ cơ mật cao, Quý Dũng Quân chú ý cẩn thận, chỗ này chắc chắn vẫn còn giấu ít đồ.

Hung thủ giết người bên đường, không nói chuyện trực tiếp đã nổ súng giết người, mục đích này quá rõ ràng.
“Không, không, anh không biết phải hack cái gì, anh không biết trong điện thoại này có gì.” Âu Dương Duệ giải thích rất nhanh cho Quan Phàn, anh hiểu Quan Phàn hỏi mấy câu này là vì có thể giúp anh giải quyết càng nhanh, nhưng anh lại không biết. Cái anh có chỉ là trực giác của cảnh sát hình sự.
Quan Phàn hiểu.
Quan Phàn cũng là cảnh sát hình sự, lại cùng một tổ với Âu Dương Duệ, lại còn là vị hôn thê của Âu Dương Duệ.

Sở trường của cô là xử lý phân tích vật chứng điện tử, nhưng hiện tại cô cũng không có biện pháp nào cấp tốc mà hữu hiệu hơn.
“Có thể phát virus, nhưng cần đối phương mắc lừa click vào mới có thể thành công.

Còn có thể gửi lượng lớn dung lượng dữ liệu cho số điện thoại này, cùng với tấn công DDoS, làm hệ thống điện thoại chết máy.

Em còn có thể tạm thời dừng số điện thoại này không thể sử

dụng app đã đăng ký, chặn đường tin nhắn của nó." Quan Phàn nói, "Nhưng trong điện thoại này có khả năng vẫn còn thẻ nhớ, số liệu nội dung có khả năng vẫn đăng trên cloud, Âu Dương, số điện thoại là số điện thoại, điện thoại là điện thoại, nếu như không biết chúng ta phải ngăn cản đối phương cái gì, chúng ta có thể sẽ phí thời gian vô ích."
"Anh không biết, Quan Phàn.

Anh không kịp hỏi.

Ông ấy chết rồi." Âu Dương Duệ kêu lên: "Dùng tất cả các biện pháp em có thể dùng được, không kịp xét xem cái nào có tác dụng cái nào không.

Em cứ làm đi, hậu quả anh chịu."
Âu Dương Duệ nói xong lời này nhìn thấy Lam Diệu Dương giật mình.
Lam Diệu Dương bỗng nhiên quay đầu nhìn đám người, rồi lại nhìn Âu Dương Duệ.
Phía bên kia điện thoại, Quan Phàn đã bắt đầu thao tác, Âu Dương Duệ cúp điện thoại.

Anh khẽ gật đầu với Lam Diệu Dương, khó nén tiếc nuối và khổ sở trong lòng: "Quý đội hi sinh rồi."
Lam Diệu Dương sững sờ tại chỗ, vừa rồi anh lái xe lại đây chỉ thấy tên lái mô tô nổ súng về phía xe Âu Dương Duệ, trước khi Nghê Lam xuống xe có dặn anh nhanh đi hỗ trợ Âu Dương Duệ.

Anh cố gắng đuổi lại đây, nhìn thấy Âu Dương Duệ muốn ngăn một chiếc xe rời đi.

Sau đó lại báo cáo về trung tâm chỉ huy, còn phải chuẩn bị xe di chuyển bất kỳ lúc nào, còn muốn kết nối kênh liên lạc của Nghê Lam và Tôn Triết Ngôn với văn phòng bọn họ.

Thần kinh Lam Diệu Dương luôn căng thẳng, không để ý tới vừa

rồi xảy ra chuyện gì.
Sao lại có thể hi sinh rồi.
Trong đầu Lam Diệu Dương hiện ra gương mặt của Quý Dũng Quân, nhớ lại hôm qua lúc ông ra khỏi cửa cục công an thành phố còn lịch sự nói 'cảm ơn' với Nghê Lam.
Quá đột ngột.
Anh và Nghê Lam mang máy tính tới chính là muốn giúp ông.
Có tiếng xe cảnh sát vang lên, cảnh sát đã đuổi tới rồi.
Âu Dương Duệ tạm thời không quản bên kia, anh xác nhận tình huống của Nghê Lam với Lam Diệu Dương trước.

Biết được Tôn Triết Ngôn bên văn phòng Nhị Lam Thần đã giúp Nghê Lam báo cảnh sát, đang ngó chừng vị trí của Nghê Lam để liên lạc với cảnh sát bất kỳ lúc nào.

Một lần nữa Âu Dương Duệ lại gọi trung tâm chỉ huy, nói bên kia nhất thiết phải phái người hỗ trợ Nghê Lam.
Vị cảnh sát đang nói chuyện xem xét hiện trường xác nhận sự việc với người dân đi về phía Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ vội vàng dặn Lam Diệu Dương đừng xuống xe, đừng gây chú ý, sau đó anh ra chào hỏi vị cảnh sát đi tới.
Lam Diệu Dương nhìn qua cửa sổ thấy Âu Dương Duệ và cảnh sát đi về phía đám người, đám người giãn ra nhường đường cho bọn họ, lần này Lam Diệu Dương nhìn thấy Quý Dũng Quân nằm trên mặt đất và máu tươi chảy dưới người ông.

"Cảm ơn."
Lam Diệu Dương còn nhớ rõ biểu cảm lúc Quý Dũng Quân nói hai chữ này.
Lam Diệu Dương tức giận đánh lên tay lái.
Đám rác rưởi này! Mẹ kiếp!
Lam Diệu Dương đeo tai nghe lên, mở tần số truyền tin, anh nghe tiếng thở lúc Nghê Lam chạy băng băng, nghe thấy Tôn Triết Ngôn báo cáo vị trí cho cảnh sát, Lam Diệu Dương lớn tiếng chen vào một câu: "Bắt hắn lại, Nghê Lam, bắt hắn lại.

Hắn giết cảnh sát Quý rồi."
Trong băng tần yên lặng hai giây.
Sau đó Nghê Lam đáp lại "Biết rồi!"
Lam Diệu Dương kéo balo laptop Nghê Lam ở phía sau lên, nhấn số điện thoại của Quan Phàn: "Quan Phàn, Nghê Lam đang bận, tôi biết không nhiều nhưng cô có cần server hỗ trợ không?"
"Cần, cần." Quan Phàn nói cực nhanh, cô đang gõ bàn phím: "Chúng ta gặp may, thẻ điện thoại kia vẫn còn hoạt động."
Chiếc Passat lái ra khỏi con đường cửa hàng tiện lợi thì chạy vào một đường khác, sau đó rẽ vào bãi đỗ xe ngầm của một cửa hàng.

Điện thoại Quý Dũng Quân đặt ở ghế phụ, lúc này phát ra tiếng chuông nhắc nhở, thể hiện phần mềm lắp đặt hoàn tất.
Tài xế Passat ở trên xe đổi chiếc áo khoác màu xanh sang màu đỏ, tháo khẩu trang màu đen xuống, đó là một gương mặt trẻ tuổi, đường nét cân đối.

Hắn đổi sang khẩu trang màu trắng, đổi lại mũ lưỡi trai màu xanh đậm, che đi kiểu tóc đầu đinh của mình.

Hắn nhét quần áo đã thay vào bọc.

Sau đó hắn cầm điện thoại Quý Dũng Quân lên, đeo balo, sau khi bước xuống xe vài bước, leo lên một chiếc Toyota màu xám cách đó không xa.
Ngồi lên ghế lái chiếc Toyota, tên tài xế này dùng điện thoại Quý Dũng Quân đăng nhập vào phần mềm vừa cài đặt, gửi ra một yêu cầu kết nối.

Tai hắn đeo tai nghe bluetooth, điện thoại của hắn đang bận máy.
"Gửi đi rồi." Hắn nói.
Trên điện thoại lập tức hiện lên 'kết nối thành công', phía dưới có một thanh tiến độ thể hiện tốc độ truyền dữ liệu.

Trong một căn phòng nào đó, trên bàn sách với ánh đèn ấm áp, một bình pha lê trong suốt ngâm trà, nước trà tỏa hơi nóng, lá trà đọng dưới đáy bình, nhẹ nhàng hiện lên màu xanh vàng nhạt.

Một màn hình laptop trên bàn hiện lên dữ liệu đang chép từ điện thoại của Quý Dũng Quân – tin nhắn, hình ảnh, video, ghi chú, lịch sử WeChat, các loại app, v.v.

Chương 13

Tên lái xe ra sức chạy nhanh, hắn tránh đi khu nhà trệt thấp tầng, đụng ngã hai người trên đường, chạy về hướng còn lại.
Chạy được một đoạn, phát hiện không nghe thấy tiếng Nghê Lam nữa.

Hắn vừa chạy vừa đưa mắt nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Nghê Lam.

Hắn không thể chắc chắn mình đã cắt dấu được Nghê Lam chưa.

Nhưng có khả năng là đã cắt đuôi được rồi, dù sao thì kiến trúc khu này tương đối phức tạp, nhà cao tầng tương đối nhiều, trừ phi người phụ nữ kia biết bay, còn không thì không thể nào nhảy qua nóc nhà như thế.
Tên lái xe lại chạy một đoạn, sau đó trốn vào góc tường một tòa nhà.

Không có đèn đường, không có ánh trăng, bóng tối nơi này che giấu cho hắn.

Hắn thoáng yên tâm, lắng tai nghe, không nghe thấy giọng nói của Nghê Lam, không nghe thấy tiếng bước chân, nhưng dường như có tiếng còi xe cảnh sát truyền lại từ xa.
Tên lái xe lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua.

Không có tin nhắn gì mới.

Mà app bản đồ thể hiện hắn đang ở rất gần đường lớn.
Chắc chắn người phụ nữ kia đã báo cảnh sát hoặc là cô ta là cảnh sát chìm.

Cảnh sát rất nhanh sẽ bao vây khu này.
Bộ quần áo da này của hắn quá dễ thấy, hắn phải tìm một tòa nhà có người hay phơi quần áo ở mái nhà, hắn cần phải đổi một bộ quần áo khác, lẫn trong đám người thoát đi.

Hoặc là tìm một căn nhà không có người, hoặc phòng của một cô gái độc thân tạm lánh một đêm, chờ cho quá trình lùng bắt kết thúc hắn sẽ rời đi.
Tên lái xe lấy di động tra địa hình khu vực lân cận, sau đó cất gọn điện thoại đi, cởi áo khoác ra vắt lên tay che súng.

Hắn ra khỏi góc tối, muốn giả dạng làm người bình thường đi qua đường, đi về phía một tòa nhà cũ 6 tầng ở góc xéo kia.
Sau bức tường lộ ra một thân hình, từ một góc nghiêng tòa nhà đánh tới một quyền, đấm liên tiếp lên mặt hắn.
Tên lái xe giật nảy mình.

Khóe mắt hắn thấy người ra tay, chính là người phụ nữ mặc áo đen che mặt kia.

Mặt hắn đau đớn, quay đầu né đi theo bản năng, cùng lúc giơ tay lên muốn bắn người phụ nữ này một phát.
Một tay Nghê Lam ra đòn, tay còn lại chụp vào cánh tay đang dùng áo khoác che kia.

Lúc quả đấm trúng vào tên lái xe, hắn né nhanh, Nghê Lam trượt tay không nắm được, nhưng chụp được áo khoác của hắn.

Thế là Nghê Lam thuận thế kéo áo khoác kia ra.

Tên lái xe bóp cò súng.
Một tiếng ‘pằng’ nhỏ, tiếng súng giảm thanh nhỏ hơn tiếng súng thường rất nhiều.
Không bắn trúng.
Tên lái xe bị chiếc áo khoác cuộn lại ném vào mặt.

Phát súng nổ kia bắn lên trời.
Tay trái tên lái xe đánh về phía đầu Nghê Lam.
Nghê Lam ngồi xuống tránh được đòn này, ngồi xổm đá xoay phía bên phải, chuyển qua đằng sau người hắn, cầm áo khoác của hắn vặn một phát, thuận thế bẻ tay phải đang cầm súng của hắn ra đằng sau, ép khuỷu tay hắn ra sau lưng, ép hắn vào tường.
Tên lái xe bị đau kêu lên đau đớn, nhanh chóng lấy tay trái chống lên tường che đầu của mình lại, sau đó hất đùi phải qua, tấn công phần dưới của Nghê Lam.
Nghê Lam bị soạt ngã.
Lúc ngã xuống đất, cô kịp thời vặn được tay tên lái xe, đoạt lấy súng của hắn, sau khi ngã xuống đất thì giơ thẳng chân đạp vào bộ hạ dưới chân hắn, cũng mượn lực đạp này nhanh chóng lùi về sau, phòng ngừa tên lái xe phản đòn đoạt lại súng.
Tên lái xe kêu đau đớn, bị một cước này của Nghê Lam đá ngã trên đất.
Một cô gái vừa cúi mặt nhìn điện thoại vừa đi qua, nghe thấy tiếng hét ngẩng đầu nhìn, lập tức cứng đờ.
Tên lái xe liền lăn một vòng, móc ra một con dao từ trong giày, sau đó nhảy lên một cái, nhào về phía cô gái kia.
Cô gái hét lên, rớt điện thoại xuống đất.
Nghê Lam quỳ một chân xuống đất, cầm súng nhắm vào tên lái xe.
Tên lái xe kéo người cô gái qua đường ngăn trước họng súng của Nghê Lam, con dao kề trên cổ cô gái.
Động tác của hai người đều rất cương quyết, trong nháy mắt tạo thành cục diện giằng co.
“Anh thả con tin ra, tôi sẽ để súng xuống cho anh đi.” Nghê Lam nói.

Trong máy truyền tin Tôn Triết Ngôn lập tức hiểu tin, ông báo cáo với cảnh sát, sau đó nói với Nghê Lam: “Cảnh sát đã đến rồi, con ráng cầm cự một chút.

Chú đã gửi định vị của con cho họ, họ cách con khoảng 600 mét.

Còn nữa, Quan Phàn đang cố chặn một chiếc điện thoại.

Bên cục trưởng Viên đã biết tình hình rồi, ông ấy nói sẽ sắp xếp, tình hình tương đối phức tạp, yêu cầu con không để lộ thân phận…”
“Nghê Lam, mau cứu em.” Con tin kêu to.
Nghê Lam: “…”
Tôn Triết Ngôn: “…Chú sẽ nói cục trưởng Viên con đã cố gắng hết sức rồi.”
———————
Mấy người Hàn Châu vẫn ngồi ở phòng khách.

A Bình đã mất kiên nhẫn, anh ta đứng lên: “Tao đi toilet.”
Một người lạ chú Bồi đưa tới cũng đứng lên, “Tôi đi với anh.”
A Bình: “…”
A Mãnh chửi một tiếng mẹ kiếp.

Hàn Châu không có biểu cảm gì, chỉ nhìn.
Lúc này chú Bồi từ dãy phòng trên lầu đi ra, lúc đi xuống lầu thấy tình hình phòng khách hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”
A Sinh cười nói: “A Bình muốn đi toilet, nhưng nó không quen có người đỡ chim cho.”
A Bình chửi tục, Hàn Châu cười.
Chú Bồi đi tới, liếc nhìn Hàn Châu.

A Mãnh cũng trừng mắt nhìn Hàn Châu.

Hàn Châu ngừng cười, nghiêm túc nói: “Tôi chỉ không tự chủ được tưởng tượng cảnh kia một chút.”
A Sinh cười ha hả, A Bình cầm quả táo nện A Sinh, A Sinh càng

cười dữ dội hơn.
Hàn Châu lại cười: “Vậy rốt cuộc mày còn muốn đi nữa không?”
“Đi!” A Bình nhấc chân đi về phía toilet, mà người lạ kia quả thật cũng đi qua theo.
Chú Bồi không nói chuyện, không có cản người ông mang tới đi theo.

Ông ngồi xuống ghế sofa.

A Bình vừa tức vừa đi về phía toilet, rất nhanh đã quay lại.
“Thật đúng là còn không cho đóng cửa nữa.” A Bình sau khi trở lại nói khó nghe.
“Đi đái nhanh như vậy?” A Sinh hỏi.
“Đái cái rắm, tao đi rửa tay.”
Hàn Châu lại cười lên.
“Nhịn tạm đi.” Chú Bồi nói, “Ngồi với tôi một lúc.”
Hàn Châu không cười nữa.

A Sinh cũng ngoan ngoãn.

A Bình ngồi xuống.

A Mãnh trầm mặc.
————-
Trung tâm chỉ huy, mọi người đang theo sát hàng loạt màn hình trên tường, chương trình kiểm tra không phát hiện ra bảng số xe Lam Diệu Dương báo.
“Hắn đã tiến vào bãi đậu xe ba phút rồi.”
“Không thấy xe đi ra, cũng không có xe nào tương tự đi ra.”
“Đã liên hệ bãi xe rồi, bảo vệ đang trông chừng, cảnh sát tuần tra sẽ tới ngay.”
Người phụ trách trung tâm chỉ huy nhíu mày, hỏi kỹ thuật viên bên cạnh: “Định vị số điện thoại bên kia thế nào rồi?”
“Đang di chuyển, thuận theo đường Văn Tuyền đi về phía nam.”
Người phụ trách lại nhíu mày càng sâu, anh bỗng kêu lên: “Sau khi tên kia vào bãi đậu xe, có xe nào đi về hướng đường Văn

Tuyền không?" Anh phất phất tay với kỹ thuật viên tra số điện thoại kia, kỹ thuật viên hiểu ý, chuyển bản đồ định vị chiếc điện thoại lên màn hình tường.
Trong màn hình, tín hiệu điện thoại di động là một điểm đỏ, nó đang trên đường Văn Tuyền tiếp tục đi về hướng nam.
Hai kỹ thuật viên khác nhanh chóng chuyển lên hình ảnh hàng xe xếp dài.
Trên chiếc Toyota màu xám, tốc độ truyền dữ liệu trên điện thoại Quý Dũng Quân hiện 20%, đột nhiên trên màn hình di động nhảy ra một giao diện xác nhận, trên đó viết: 'Thao tác trước mắt có dữ liệu không an toàn, tiếp tục hay không?'
Phía dưới là hai ô chọn, 'Rời khỏi', 'Tiếp tục'.
Thanh niên sững người, theo bản năng tính nhấn vào 'Tiếp tục', nhưng trước khi ngón tay đụng vào, hắn dừng lại.
Hắn hỏi: "Bên anh tiếp nhận dữ liệu bình thường không?"
"Bình thường." Trong tai nghe truyền tới lời đáp, giọng nói của đối phương đã qua máy biến giọng, là một giọng AI nam, trầm ổn nhưng lại máy móc.
"Tôi bị phát hiện rồi." Tên thanh niên trên xe Toyota lập tức nhận ra, "Bọn họ biết điện thoại ở chỗ tôi, đồng thời muốn làm gì rồi."
"Cứ kiên trì một chút, đảm bảo toàn bộ nội dung trong thẻ nhớ và điện thoại truyền xong."
Tên thanh niên nhíu mày: "Bọn họ có thể truy ra định vị của điện thoại, tôi đổi xe không còn tác dụng rồi."
"Có.

Bọn họ cần nhiều thời gian hơn."
Tên thanh niên không nói lời nào, hắn nhìn giao diện xác nhận trên màn hình điện thoại, giao diện này che mất thanh tiến độ truyền dữ liệu, hắn không nhìn thấy được, nhưng hắn cũng không đụng vào màn hình điện thoại.
Quan Phàn nhìn chằm chằm màn hình máy tính, thông tin phía trên không chút động đậy.
"Nhấn đi người anh em, anh nhấn bừa vào là được rồi.

Ok, Ok, không nhấn thì không nhấn, anh muốn nhấn cũng không còn cơ hội rồi." Quan Phàn lại tiếp tục gõ máy tính: "Kế hoạch B, kế hoạch B, bên Lam tổng các anh tiếp tục theo tình hình."
Lam Diệu Dương và Giang Húc Hồng đều cố gắng nhanh chóng nhập địa chỉ IP vào giao diện, đây là địa chỉ server, bọn họ đang chuẩn bị dữ liệu giúp Quan Phàn tấn công DDoS.
"Chúng tôi chuẩn bị xong rồi." Lam Diệu Dương vừa làm vừa mạnh miệng.
Quan Phàn ngẩn người, tâm tình tổng giám đốc ôn nhu không được tốt lắm?
"Cô còn ầm ĩ hơn Nghê Lam." Lam Diệu Dương còn phê bình.

Lúc Nghê Lam gõ máy tính tương đối yên tĩnh, không có lẩm bẩm như Quan Phàn.
Quan Phàn: "…" Xem ra tâm tình vị tổng giám đốc này quả thực không tốt.
"Cô nhất định phải hack được chiếc điện thoại đó." Lam Diệu Dương dùng giọng điệu lãnh đạo rất là nghiêm túc.
Quan Phàn không nói lời nào.

Việc này phải đi cáo trạng với Nghê Lam sau đó mới được.
Thanh tiến độ chuẩn bị server trên màn hình máy tính Quan Phàn đã đầy, Quan Phàn mừng rỡ, hoán đổi giao diện.
Trong xe Toyota, tên thanh niên bị tiếng ting ting ting của điện thoại làm giật nảy mình.

Hắn quay đầu lại nhìn, màn hình điện thoại Quý Dũng Quân không ngừng nhảy ra giao diện trống, từng cái nối tiếp từng cái, đầy kín màn hình.
"Bên anh nhận dữ liệu bình thường không?" Tên thanh niên hỏi.
"Bình…" Giọng nói máy móc kia nuốt chữ 'thường' vào, tiến độ dữ liệu từ 31% sang 32%, sau đó dừng lại.
"Bên cậu sao thế?" Giọng nam máy tính hỏi.
Trên màn hình máy tính trên bàn có con trỏ chuột đang di

động, xem xét nội dung tin tức nhận được.
Danh bạ, lịch sử cuộc gọi, lịch sử tin nhắn, một phần hình ảnh…
"Điện thoại bị hack rồi." Tên thanh niên trên xe Toyota nói: "Vẫn còn sáng, nhưng không động đậy gì."
"Vứt điện thoại đi." Giọng nam máy tính nói, "Để bọn họ truy dấu."

Thông tin nhận được đủ dùng rồi.
Tên thanh niên xe Toyota nhanh chóng hạ kính xe xuống, vứt điện thoại vào dải cây xanh ven đường.
Trong trung tâm chỉ huy có người kêu lên: "Là chiếc này." Anh đọc bảng số xe, chỉ vào một chiếc Toyota màu xám trên đường Văn Tuyền, "Từ bãi xe đến đường Văn Tuyền, có chiếc này phù hợp."
Anh vừa dứt lời thì lại thấy tín hiệu điện thoại trên hình ảnh đã dừng, đứng im bất động, mà chiếc xe Toyota màu xám vẫn tiếp tục đi về trước, chạy thẳng tới giao lộ, rẽ phải vào đường Tĩnh An.
Tín hiệu điện thoại vẫn không nhúc nhích.
Đầu đường Văn Tuyền, có mấy chiếc xe đang xếp hàng chờ đèn đỏ.
Người phụ trách nhìn chằm chằm màn hình, cuối cùng ra lệnh: "Thông báo tuần cảnh, chặn chiếc Toyota kia lại."
———
Nhóm người Hàn Châu ngồi trong phòng khách, không ai nói lời nào.

Mở TV lên cũng không có ai xem, chỉ có chú Bồi dường như cảm thấy rất hứng thú với nội dung trong TV, ánh mắt cứ dán vào đó.
A Mãnh lấy di động ra lướt lướt.

Vừa mới cầm tới tay, chú Bồi bỗng nhiên nói, "Đúng rồi, đừng nghịch điện thoại nữa, lấy ra hết đi."
A Mãnh ngẩn người.
Anh ta nhìn ba người khác.
A Bình nhíu mày, ném điện thoại lên bàn trà.

Hàn Châu và A Sinh cũng đặt điện thoại lên bàn trà.

A Mãnh không vui vẻ gì cầm lấy điện thoại, một lát sau vẫn phải đặt lên bàn trà.
Bỗng nhiên Hàn Châu đứng lên.
Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh.
Hàn Châu chỉ chỉ chai nước khoáng: "Tôi lấy chai nước." Anh nhìn chú Bồi, "Hay là nói mông chúng tôi không được rời sofa, lấy chai nước cũng phải phiền anh em mới?"
Ánh mắt chú Bồi dời khỏi mặt anh, không trả lời.
Hàn Châu cười cười với A Bình, A Sinh, nghênh ngang đi lấy nước.

A Sinh bị giọng điệu khoe khoang chọc cười: "Tao cũng muốn, lấy giùm tao luôn."
Hàn Châu ừ một tiếng, anh có thể cảm thấy người chú Bồi đưa tới đang theo dõi sau lưng mình.

Anh ngồi xổm xuống, tay phải luồn vào thùng nước, tay trái giống như đang đẩy vạt áo, nhưng từ khe nhỏ phía dưới dây lưng quần móc ra một chiếc thẻ điện thoại nhỏ.
Một tay anh kẹp hai chai nước, lúc xoay người, tay trái gãi gãi mặt, thật ra là nhét thẻ điện thoại vào trong miệng.
Điện thoại chú Bồi kêu lên, ông nghe máy.
Hàn Châu ngồi trở lại sofa, đưa một chai nước cho A Sinh, tự mở nắp cho mình.
Chú Bồi rất nhanh đã nói điện thoại xong.

Toàn bộ quá trình ông không hề nói chuyện, cuối cùng chỉ ừ một tiếng rồi cúp máy.

Ông bỏ điện thoại vào túi, nói với bốn người trẻ tuổi trên ghế sofa: "Ngày 18 giao dịch thất bại, đúng là có người mật báo."
Hàn Châu uống một hớp nước, cổ họng anh khẽ động, nuốt ngụm nước kia xuống.

“Người mật báo kia, tối hôm trước đó đã cảnh báo cho cảnh sát.”
Chú Bồi rất nghiêm túc, “Giao dịch ngày 18 là bốn người các cậu phụ trách, chỉ có các cậu biết trước.

Chuyện trả miếng với cảnh sát cũng chỉ đề cập với bốn người các cậu.”
A Bình cười lạnh: “Cho nên trong bốn người chúng tôi có nội gián chứ sao.”
A Sinh nhìn người khác, không nói gì.
Hàn Châu đặt chai nước đã đóng nắp lên bàn trà: “Chú Bồi cứ việc nói thẳng đi, là ai?”
A Mãnh nhìn chằm chằm Hàn Châu.
Chú Bồi nhìn một vòng bốn người: “Kế hoạch tôi nói với bốn người các cậu không giống nhau, nhưng tin báo cho cảnh sát chỉ có hai chữ: Cẩn thận.”
Hàn Châu bật cười khanh khách: “Bà mẹ nó, thật thông minh.”

Chương 14

Tên lái xe trừng mắt nhìn Nghê Lam, dùng khuỷu tay trái ghì bả vai và cánh tay cô gái đi đường kia, bàn tay thì bịt miệng cô lại, dùng lực nhấn con dao bên tay phải xuống.
Tư thế khống chế rất thành thục.
Nghê Lam nhìn chằm chằm động tác của hắn.
Cô gái kia ngay lập tức chỉ có thể phát ra tiếng 'ư ư', cần cổ có tơ máu chảy xuống, sợ đến phát run, không dám gọi nữa.
"Đừng giãy dụa, đừng sợ, duy trì hơi thở, duy trì tỉnh táo." Nghê Lam nói với cô gái kia.
Cô gái kia bị dao kề cổ, không dám gật đầu, chỉ nháy nháy mắt, nước mắt chảy xuống.
Tên lái xe kéo cô gái lui về sau, lùi vào trong bóng tối nơi góc tường.
"Mày không phải cảnh sát, mày không dám nổ súng." Tên lái xe kia nói.
Nghê Lam không nhìn rõ động tác của hắn, cũng không dám bức ép.

Tên lưu manh này vừa giết một cảnh sát, hắn đương nhiên sẽ không quan tâm mà giết thêm một con tin.
"Anh nói đúng." Tay Nghê Lam cầm súng khẽ động, hai tay tách ra, súng và hộp đạn chia làm hai, mỗi tay cô cầm một cái, giơ cao về phía tên lái xe biểu hiện cô đã gỡ đạn ra.

"Tôi sẽ không bắn.

Nhưng cảnh sát sắp tới rồi.

Trước khi bọn họ tới, chúng ta giải quyết cho xong chuyện này được không?"
"Mày nói xem." Tên lái xe đương nhiên biết tình hình không ổn, cái hắn muốn chính là thoát khỏi đây, giết chết con tin cũng không giúp được hắn.
"Tôi ném hộp đạn qua cho anh." Nghê Lam nói, khẽ cúi người, rất thoải mái ném hộp đạn qua đó.

Hộp đạn trượt trên đất lăn vào trong bóng tối, Nghê Lam nghe thấy một âm thanh rất nhỏ vang lên, hộp đạn bị tên lưu manh giẫm lên rồi.
Nghê Lam tiếp tục nói: "Anh thả cô gái này ra, tôi sẽ đưa súng cho anh.

Anh có súng, có thể liều mạng mở đường thoát.

Anh trốn đi đâu trốn thế nào không liên quan đến chúng tôi, để cảnh sát tự xử lý."
Tên lái xe thầm chửi thề, mẹ nó, bây giờ cô nói mấy lời này, trước đó đuổi theo hắn như chó không buông là thế nào.
"Đương nhiên chúng ta có thể tiếp tục giằng co như vậy, nhưng một lát nữa cảnh sát tới, trong tay anh có tới 100 người cũng vô dụng.

Đừng tưởng rằng có thể dùng con tin để yêu cầu xe hay máy bay trực thăng gì, đó cũng chỉ là phim lừa người thôi.

Cảnh sát sẽ bố trí một người bắn tỉa trong góc khuất, một phát bắn chết anh."
"Mày ném súng qua đây." Tên lái xe hô lên.
"Anh thả cô gái kia ra, để cô ấy đi tới, tôi muốn nhìn thấy cô ấy."
Giọng điệu của Nghê Lam rất gấp, làm bầu không khí rất khẩn

trương: “Nhanh chút, cảnh sát chỉ còn cách 500m thôi.

Này, người đẹp, lúc anh ta thả lỏng em, em bước lên trước hai bước, đừng chạy, đừng chọc giận anh ta.

Chúng ta từ từ xử lý việc này, được không?”
Tên lái xe thả lỏng tay bịt miệng cô gái, cô gái khóc trả lời:
“Được.”
Tên lái xe thả cô gái ra, nhưng con dao vẫn kề ngay cổ, “Đừng có giở trò, một dao là tao giết được mày đấy.”
Cô gái hơi run chân nhưng vẫn vững vàng bước lên hai bước.
Cô đứng dưới ánh đèn, dưới ánh trăng.

Mà tên lái xe vẫn tránh sau lưng cô, vẫn trong bóng tối.
Nghê Lam có thể nhìn thấy nước mắt trên mặt cô gái, Nghê Lam nói với cô: “Chút nữa kêu em chạy, em cứ chạy ra đằng sau chị.

Phía sau lưng chị có một bức tường ở khúc rẽ, em cứ rẽ vào chỗ đó, súng không bắn tới em đâu.

Em cứ chạy sẽ nhìn thấy cảnh sát.”
Cô gái mím môi gật mạnh đầu.
“Được rồi, tôi đếm một hai ba…”
“Chờ chút.” Tên lái xe cắt lời Nghê Lam: “Mày nằm xuống.”
“Cái gì?” Nghê Lam cho là mình nghe nhầm.
“Tao biết mày rất có bản lĩnh, tao có thể thả con tin, nhưng mày cũng phải bảo đảm không tấn công tao.” Tên lái xe cũng có đầu óc, với tốc độ của Nghê Lam, lúc hắn cúi xuống nhặt súng với hộp đạn, Nghê Lam có thể lại xông lên đoạt súng một lần nữa.
Nghê Lam không nhúc nhích.
Tên lái xe kích động la to: “Nhanh lên! Nếu tao không thoát được, cô ta cũng đừng mong sống.”
Tên lái xe kích động làm con tin cũng sợ run thét lên.
Nghê Lam quỳ một chân xuống.

Cô cắn răng, mặt lạnh như băng.

Con tin nước mắt tràn mi: “Nghê Lam…”
“Nằm xuống! Cả người, tay chân đều sát đất!”
Nghê Lam nằm sấp xuống, trên tay cầm súng.
“Bây giờ,” Giọng Nghê Lam vừa lạnh vừa trầm, kiềm không được sự giận dữ: “Anh thả con tin ra, tôi ném súng cho anh.”
Con dao trên tay tên lái xe đè xuống cổ con tin, quát: “Ném qua.”
Nghê Lam ra sức ném khẩu súng, hô to: “Chạy!”
Con tin nhanh chân chạy về phía Nghê Lam.

Tên lái xe khom lưng nhặt hộp đạn lên, nhanh chóng chuyển qua cầm lấy cây súng.
Nghê Lam chống đất, nhảy lên.
Tên lái xe đã lắp hộp đạn vào súng.
Nghê Lam vọt tới chỗ hắn.
Tên lái xe đưa tay bóp cò súng về phía ngực Nghê Lam
‘Cạch, cạch’ hai tiếng.
Hết đạn.
“Mẹ nó.” Lái xe xoay người chạy.

Mắc lừa rồi, là hộp đạn rỗng.
Nghê Lam đuổi theo không bỏ.
Con tin nghe lời Nghê Lam chạy theo đường đã dặn.

Cô chạy ngang qua Nghê Lam vượt qua phía góc tường, không quay đầu lại, cắm đầu chạy về phía trước, chạy một hồi liền thấy cảnh sát.
“Ở bên kia ở bên kia!” Con tin lớn tiếng khóc, không chạy nổi nữa, ngã ngay sau đó, ngón tay chỉ về phía Nghê Lam và tên lưu manh: “Ở bên kia!”
Cảnh sát nhanh chóng tiến lên, một người đưa tay vịn cô, những người khác nhanh chóng đi về hướng cô vừa chỉ.
Tên lưu manh liều mạng chạy, Nghê Lam theo sát.
Xông qua một giao lộ, có cảnh sát đuổi tới: “Đứng lại!”
Sau lưng là tiếng bước chân băng băng đuổi theo, còn có tiếng điện đàm thông báo vị trí.

Não tên lưu manh vang ong ong, hắn bị bao vây rồi.
Trước mắt chính là giao lộ, chạy khỏi đó là đường lớn.

Hắn phải nhanh lên, còn có cơ hội cướp được một chiếc xe!
Một cảnh sát đánh tới phía tên lưu manh, tên lưu manh đột nhiên đổi hướng.

Phía bên này Nghê Lam đuổi tới, đánh quyền về phía hắn.
Một người cảnh sát la to với Nghê Lam: "Cẩn thận, hắn có súng."
Tên lưu manh bắn về phía cảnh sát, đồng thời chụp nắm đấm của Nghê Lam, tính ném Nghê Lam ra.
Thân thể Nghê Lam bay lên, cô trở tay chụp lấy tay tên lưu manh, lúc rơi xuống đất, dựa vào lực vung này quét chân phía dưới tên lưu manh, vung mạnh cánh tay, quật tên lưu manh ra ngoài.
Tên lưu manh ngã xuống đất lăn mấy vòng.

Hắn không quan tâm, đứng lên liền cắm đầu xông ra đường.
Mấy người cảnh sát lao theo.
Nhưng không kịp.
Tên lưu manh vọt ra làn xe, một chiếc xe lao tới tránh không kịp, tuy đã giãm phanh lại nhưng vẫn đụng vào tên lưu manh kia.
Tên lưu manh bị tông bay ra ngoài, lại lăn vài vòng, sau đó nằm im trên đất không nhúc nhích.
"Trời đậu!" Nghê Lam trợn mắt há miệng, vung tay phẫn nộ kêu to: "Có cần kịch bản cũ rích vậy không!"
Nhóm cảnh sát không bất ngờ, mọi người nhanh chóng lao lên vây tên lưu manh lại, cũng có người chỉ huy giao thông, chặn dòng xe phía sau lại.
Một cảnh sát kiểm tra tình hình tên lưu manh: "Chưa chết, gọi xe cứu thương."
Nghê Lam thở phì phò chống nạnh: "Chưa chết là được, chưa chết là được." Bà đây còn phải tính sổ với hắn nữa!
Phía bên đường lớn nhiều người qua lại, một hồi sau đã không ít người vây lại coi náo nhiệt.

Một cảnh sát đi qua dẫn Nghê Lam quay lại con hẻm nhỏ.

“Mời cô về tránh trước một chút.

Lát nữa chúng tôi sẽ có xe cảnh sát đưa cô đến cục cảnh sát lấy khẩu cung.”
Nghê Lam quá quen thuộc câu nói phía sau này.
Cô thở dài, đi theo cảnh sát vào trong ngõ.

Khiêm tốn chút, đừng để lộ thân phận, cô nhớ mà.
Sờ sờ khẩu trang, đeo rất kỹ.

Không biết mũ bay đi nơi nào, thôi bỏ qua.
Nghê Lam đi vào ngõ nhỏ, có một cảnh sát khác tới dẫn cô đi tới một chiếc xe cảnh sát gần giao lộ.

Đi một đoạn nhìn thấy bên đường có cảnh sát nói gì với cô gái kia, cô gật đầu: “Dạ, dạ, yên tâm.

Em sẽ không nói.

Em không gặp Nghê Lam.”
Một giây sau cô thấy Nghê Lam đi tới, nhanh chóng nhào ra:
“Nghê Lam!”
Nghê Lam: “…”
Cảnh sát: “…”
Cô gái kia ôm Nghê Lam rất kích động: “Cảm ơn chị.”
Nghê Lam nhìn cảnh sát một chút, hơi lúng túng vỗ vai cô gái kia: “Không có gì, đừng khách sáo.”
“Em, em là fan của chị.” Cô gái càng kích động.
Nghê Lam nhìn thoáng qua cảnh sát, cảnh sát đi qua đem cô gái kia đi tiếp tục thẩm vấn.

Cô gái thả Nghê Lam ra, nhoẻn cười thật to với cô: “Cảm ơn chị.

Em cực kỳ thích chị.

Chị cố gắng luyện nhảy nha."
Nghê Lam: "…" Không nói câu cuối kia thì tốt biết bao, như vậy mọi người đều có tâm tình vui vẻ.
"Cố lên cố lên cố lên!" Cô gái con tin còn cổ vũ Nghê Lam trước khi đi.
Cảnh sát đứng bên cạnh nín cười.
Nghê Lam nhìn anh: "Buồn cười à?"
"Không không." Anh cảnh sát nhanh chóng nghiêm túc chối: "Tôi chưa xem."
Nghê Lam: "…"
———
Lưu Tống cực kỳ nghiêm túc sải bước vào khách sạn, theo sau là Tăng Vĩnh Ngôn trong tổ của ông và Thẩm Hoa trong tổ của Quý Dũng Quân.
Hai cảnh sát trong khách sạn bảo vệ Dương Hiểu Phương đã nhận được thông báo, đang chờ bọn họ.
"Người đâu?" Lưu Tống hỏi.
"Vẫn đang bên trong, đang ngủ." Nam cảnh sát kia nói.
"Từ phòng thẩm vấn là đưa cô ta tới thẳng chỗ này.

Chưa từng đi ra ngoài, cũng không tiếp xúc với bất kỳ ai, buổi tối xem TV một lúc rồi đi ngủ rất sớm." Nữ cảnh sát nói, "Chúng tôi vẫn trông chừng cô ấy suốt."
Lưu Tống chỉ chỉ cửa ra vào, nữ cảnh sát tiến lên gõ cửa.
Rất nhanh đã có một nữ cảnh sát mở cửa ra, trong phòng có ánh đèn lóe lên, Dương Hiểu Phương nằm ngủ trên giường.
"Đánh thức cô ta dậy." Lưu Tống nói.
Nữ cảnh sát mở hết đèn lên, đi qua gọi Dương Hiểu Phương.
Dương Hiểu Phương mở mắt giật mình, ôm chăn ngồi dậy, "Sao thế?"
Lưu Tống nhìn chằm chằm cô một hồi, nói: "Có khả năng chỗ này không được an toàn, chúng tôi cần di chuyển cô sang một chỗ khác.

Cô mau dậy thu dọn đồ đạc đi."
Dương Hiểu Phương rất kinh ngạc: "Xảy ra chuyện gì sao?"
Lưu Tống chỉ nói: "Thu dọn nhanh đi.

Hai nữ cảnh sát sẽ hỗ trợ cô."
Dương Hiểu Phương lộ ra biểu cảm phòng bị: "Ông là ai? Cảnh sát Quý đâu?"
Lưu Tống nhìn cô: "Tôi là Lưu Tống, từ giờ trở đi tôi sẽ phụ trách vụ án của cô."

Chương 15

Chiếc Toyota màu xám thuận lợi rẽ phải vào một con đường rồi đi thẳng, không gặp trở ngại nào.

Lúc sắp tới giao lộ, đèn giao thông vừa chuyển xanh lại đột nhiên thành màu đỏ.

Xe phía trước dừng lại, tên lái xe Toyota đeo khẩu trang phanh xe lại, giảm tốc độ.
Hắn vẫn luôn mở cửa sổ, để ý tiếng vang bên ngoài, thỉnh thoảng cũng quan sát kính chiếu hậu.
Lúc này trong kính chiếu hậu hiện ra một chiếc xe cảnh sát từ xa đến gần, không mở còi hú, tốc độ xe lại rất nhanh.
Hắn bỗng nhiên đánh tay lái, xe Toyota chen vào làn xe bên phải.

Lái xe ở làn phải đang chạy bình thường bỗng giật mình, đột ngột đạp phanh lại.

Chiếc Toyota cọ vào đầu xe kia, chen vào làn xe, xông thẳng về phía trước, đụng đổ mấy chiếc xe đạp điện, xe đạp trên đường.
Xe Toyota bị kẹt không xa tại ngã tư đường, làn xe sau lưng đã chen chúc thành một cụm.

Hắn hét lên rồi chửi bới xung quanh, đeo balo lên, quơ điện thoại chạy xuống xe.

Giao lộ phía trước có hai chiếc mô tô tuần cảnh vùn vụt lao tới, tên đeo khẩu trang này không thèm để ý, xông lên lối đi bộ, chạy vọt vào trạm tàu điện ngầm.
Mô tô tuần cảnh mở còi hú, chạy băng qua ngã tư đường đuổi theo tên đeo khẩu trang.

Hắn xông vào trạm tàu, người qua đường bị va trúng sợ hãi kêu, nhao nhao né ra.
Bảo vệ trong trạm tàu vừa nhận được thông báo đã thấy một người đàn ông trẻ xông lại, chưa kịp ngăn lại đã bị đụng té lăn ra.
Bảo vệ té xuống đất gọi lớn: “Bắt hắn lại.”
Một bảo vệ khác xông lên, tên đeo khẩu trang phi qua lan can chạy tới chỗ đợi tàu.

Một đoàn tàu điện chuẩn bị vào trạm, còn một đường ray chưa có tàu đến.

Tên kia phóng tới đường ray kia, một bảo vệ khác đã tuổi tới.
Tên kia thấy thế liền lẩn vào đám đông đợi xe.

Bên này tàu đã vào trạm, cửa khoang tàu mở ra.
Nhóm người xuống xe xen lẫn với nhóm người đợi tàu, dòng người trở nên hỗn độn.

Bảo vệ ấn chuông liên lạc để báo đoàn tàu không rời đi, nhiều bảo vệ khác xông tới đám người tính bắt tên đeo khẩu trang này.
Tuần cảnh đã đuổi tới, đám người đứng ở trạm chờ kinh loạn tứ tán.
Tên kia đã mất đường lui, hắn chộp được một nữ sinh, một ông chú đi đường bên cạnh dùng sức đẩy hắn ra: “Cậu làm gì vậy!”
Một thanh niên dáng vẻ học sinh đánh tới hắn, một cô gái mặc đồ trắng bên cạnh kéo nữ sinh ra.
Bảo vệ xông lại, tuần cảnh áp sát, tên đeo khẩu trang móc súng ra.

Một tiếng ‘phụp’ vang lên.
Súng vừa móc ra còn chưa kịp dùng, một bác gái lấy dù đánh vào tên đeo khẩu trang.

Dù không giữ được bỗng phụp một tiếng mở bung ra, ngay chính giữa mặt hắn.
Bác gái giật nảy mình, hét còn to hơn tên đeo khẩu trang.
Một vị tuần cảnh xông tới, chụp lấy tên đeo khẩu trang đè xuống.

Một tuần cảnh khác đoạt súng.

Một bảo vệ cầm cây côn xông tới chắn ngay cổ tên đeo khẩu trang, giúp khống chế hắn.
Mấy người phối hợp với nhau nhìn rất trôi chảy.
Nhóm người xung quanh vỗ tay khen hay.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn qua là biết bắt được người xấu, thật vui vẻ.

Càng có thêm nhiều người vỗ tay ào ào, bác gái vung dù không có tham dự, dù của bà không gập lại được, luống cuống tay chân.
———
Lúc Lưu Tống nhận được tin Quý Dũng Quân bị sát hại là lúc ông vừa về tới nhà không bao lâu.
Sở trưởng Nghiêm Thụy gọi điện thoại cho ông.
Tình huống cực kỳ khẩn cấp, Âu Dương Duệ ở công an thành phố bắt được hung thủ tại chỗ, trung tâm chỉ huy thành phố đang tiến hành điều tra, đặc công đã xuất phát, cục trưởng công an thành phố Viên Bằng Hải nhận được báo cáo lập tức báo ngay cho Nghiêm Thụy.

Các phòng ban phối hợp toàn lực truy bắt hung thủ.
Nghiêm Thụy không có phỏng đoán nào đối với vụ án lần này, ông cho rằng Quý Dũng Quân bị mưu sát hẳn là có liên quan đến

‘kế hoạch Phục ưng’, có liên quan đến vấn đề nội bộ cảnh sát hay không vẫn chưa kết luận được, mà vai trò của Bồ câu trong đây là gì cũng khó nói.

Ngoài Quý Dũng Quân ra thì Lưu Tống là người nắm rõ tình hình nhất, thế là Nghiêm Thụy ra lệnh trực tiếp trong điện thoại, kêu Lưu Tống tiếp nhận ‘kế hoạch Phục ưng’, tra rõ vấn đề của Bồ câu và nội bộ cảnh sát.
Lưu Tống nhanh chóng liên lạc với các bên, những công việc khác đều có người sắp xếp, đuổi bắt tại hiện trường cũng có một nhóm lớn người tham gia, nhưng có một người không ai chú ý đến – Dương Hiểu Phương.
Theo như trực giác trước đó của Lưu Tống thì vụ án Dương Hiểu Phương bị giam cầm cưỡng hiếp cần phải kiểm chứng, như vậy cái chết của Quý Dũng Quân lại càng khiến Lưu Tống thêm nghi ngờ về vụ án này.
Thời gian thực sự quá khéo.
Quý Dũng Quân dẫn đội tiêu diệt ‘Thương mại Kim Dương’, nơi bơm máu cho ‘Tổ ưng’, phá được giao dịch chợ đen súng ống, giao nộp kho hàng.

Việc này khiến ‘Tổ ưng’ bị tổn hại nặng, lại còn đắc đội với mafia.

‘Kền kền’ ghi hận với Quý Dũng Quân là chuyện hiển nhiên.

Mà Quý Dũng Quân nhận được tin cảnh báo của Bồ câu, cũng chứng thực ‘Kền kền’ có kế hoạch trả thù.
Lúc này Dương Hiểu Phương lại dũng cảm thoát ra chạy tới báo án, báo ra Bồ câu.
Quý Dũng Quân đã từng nói đây là lần đầu tiên ông nghe được người bị hại chỉ chứng Bồ câu.
Quá trùng hợp rồi.
Lưu Tống không còn thời gian để đi sâu vào chi tiết, trước tiên phải khống chế tình hình, nắm bắt được chứng cứ.
Lưu Tống lập tức đi tìm Thẩm Hoa và thành viên trong đội

mình, Tăng Vĩnh Ngôn.

Một người hiểu rõ kế hoạch 'Phục ưng', một người rất ăn ý với mình.
Lưu Tống nói đơn giản sự tình với hai người, sau khi sắp xếp liền nhanh chóng tới khách sạn.
Nói đổi chỗ vì lo lắng cho sự an toàn của Dương Hiểu Phương chỉ là cái cớ.

Mục đích của Lưu Tống là tránh đánh cỏ động rắn để tiếp tục điều tra Dương Hiểu Phương.
Lưu Tống đã xem qua hồ sơ ghi chép vụ án.
Lúc Dương Hiểu Phương tới cục công an thành phố, cảnh sát đã tra soát đồ vật bên người cô.

Ngoại trừ bộ quần áo này ra thì không còn vật gì khác.
Theo lời khai của cô thì lúc đó cô đeo một balo nhỏ bằng da PU nâu đi đến đường Hòa Bình, bên trong có điện thoại, ví tiền, thẻ căn cước, hơn một trăm tệ, vân vân.

Cô nói tìm thấy cái túi đó trong tủ dưới kệ TV trong phòng khách, ngoại trừ chiếc ví tiền trống trơn và thẻ căn cước ra thì những thứ đáng tiền khác đều không còn.

Cảnh sát nói tất cả vật phẩm điều tra đều là vật chứng, cần lấy vân tay chờ kiểm tra phân tích, nên không giao lại cho Dương Hiểu Phương.
Dương Hiểu Phương cho lời khai ở cục công an thành phố, sau đó được chuyển tới công an tỉnh, giữa khoảng đó có sắp xếp cho cô đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, sau đó lại quay về công an tỉnh lấy khẩu cung, làm thủ tục, rồi tới khách sạn theo diện bảo vệ.
Toàn bộ quá trình đều có cảnh sát đi theo, cô không có biểu hiện gì bất thường, vẫn luôn thành thật trả lời câu hỏi.

Không có người nào khả nghi tiếp xúc với cô, cô cũng chưa từng nhắc tới yêu cầu liên lạc với bên ngoài.

Cô cũng rất nghe lời phối hợp với việc sắp xếp chỗ ở và biện pháp bảo vệ, quần áo vật dụng thường ngày đều là cảnh sát mua cho.
Trong khách sạn không có điện thoại, có một nữ cảnh sát túc trực bên cạnh cô.

Đêm đó Dương Hiểu Phương tắm rửa ở khách sạn, xem TV một hồi, sau đó uống thuốc của bác sĩ rồi đi ngủ rất sớm.
Nghe qua thì không có gì khác thường.
Dương Hiểu Phương chuyển đi, nữ cảnh sát kêu cô thay đồ, xếp tất cả vật dụng của cô vào một cái túi, rồi kiểm tra gian phòng trong ngoài một lần nữa, không phát hiện vấn đề gì.
Thẩm Hoa đưa người dẫn Dương Hiểu Phương đi, Tăng Vĩnh Ngôn xem giám sát camera trong khách sạn, xem có tình huống nào có thể điều tra không.
Lưu Tống lần lượt hỏi ba vị cảnh sát trông coi Dương Hiểu Phương, xác thực không phát hiện vấn đề gì.
Lúc này Lưu Tống nhận được điện thoại, là Âu Dương Duệ gọi tới.
Âu Dương Duệ nói đã bắt được kẻ tấn công, một tên bị thương đang chạy chữa, một tên áp tải về công an thành phố.
“Đã tìm ra điện thoại của Quý đội, nội dung trên điện thoại bị sao chép một phần, chi tiết nội dung có thể lấy ra.

Địa chỉ IP thu nhận thông tin dùng proxy server, lúc tìm thấy điện thoại thì đã gián đoạn đường truyền, không thể truy ra địa chỉ thật.

Không lục được điện thoại trên người tên bị bắt, điện thoại của tên bị thương nát rồi, cần thời gian khôi phục.”
Lưu Tống ừ một tiếng, hỏi Âu Dương Duệ: “Cậu là người phát hiện Quý đội bị hại sớm nhất? Sao cậu lại ở đó?”
“Tôi hẹn gặp Quý đội.”

“Tại sao?”
“Tôi với Lam Diệu Dương phát hiện một số tình huống, Quý đội hẹn chúng tôi gặp mặt nói chuyện.”
“Lam Diệu Dương?”
“Cậu ấy với Nghê Lam đang đi tới công an tỉnh, Viên cục với sở trưởng Nghiêm ở đó chờ chúng ta.” Âu Dương Duệ nói.
“Còn có Nghê Lam?” Lưu Tống gãi gãi lông mày.
“Có Lam Diệu Dương chắc chắn có cô ấy rồi.”
Lưu Tống không biết là gặp may hay không may nữa.
Âu Dương Duệ nói: “Trong tay Nghê Lam có dữ liệu camera giám sát ở đường Hòa Bình của một tháng này, cô ấy có thể giúp chúng ta tăng tốc điều tra.”
Được rồi, xem ra lúc này vẫn là gặp may.

Lưu Tống nói: “Vậy chút nữa gặp ở công an tỉnh.”
————-
Trong căn nhà nhiều tầng.
Chú Bồi nhìn bốn người trẻ tuổi, nói: “Các cậu còn lời nào muốn nói với tôi không?”
“Tôi không có.” A Bình nói.
A Sinh cũng lắc đầu.
Hàn Châu không lên tiếng.
A Mãnh nhìn chằm chằm Hàn Châu.
“A Mãnh.” Chú Bồi thấy hành động của anh ta.
A Mãnh dựa vào ghế sofa: “Tôi vẫn là mấy lời đó, tôi thấy A Dũng rất khả nghi.

Tôi không tin nó.”
Chú Bồi nhìn về phía Hàn Châu.
Hàn Châu cũng dựa vào ghế: “Coi như cậu ta không tin tôi, tôi cũng nhớ tụi tôi là anh em cùng một thuyền.

Giao dịch ngày 18 đó là tôi cứu cậu ta, đây là chuyện mọi người đều biết.

Tôi là người thế nào mọi người đều biết.

Hắt nước bẩn vào tôi như vậy, chỉ có thể là bao che cho nội gián thực sự thôi."
Chú Bồi không nói gì, ông cầm điện thoại của bốn người lên, kiểm tra tất cả một lượt.

Ông vừa kiểm tra vừa nói: "Hôm nay cớm mới nhắn cho nội gián một tin."
Ông nói, mắt nhìn bốn người.

A Mãnh cau mày dịch người ra, ba người khác không có động tĩnh gì.
"Tôi biết số điện thoại liên lạc kia không phải số các cậu dùng."
Chú Bồi nhìn bốn người một lần nữa, ông đã kiểm tra xong nội dung điện thoại.
A Bình hơi giật giật, dáng vẻ không kiên nhẫn.
Chú Bồi mở điện thoại của bốn người ra, bên trong vỏ điện thoại không giấu đồ gì cả, mọi thứ đều bình thường.
"Cho nên chắc chắn còn thẻ điện thoại, điện thoại giấu đi." Chú Bồi nói, ra hiệu cho A Sinh đứng lên, "Tôi phải lục soát."
Sắc mặt A Sinh khó coi, đứng lên cởi áo khoác vứt xuống đất, lại cởi tiếp áo trong.
Người chú Bồi đưa đến tiến lên cầm lấy đồ của anh ta lục lọi kiểm tra.
Một người khác cũng bước tới, chú Bồi hất cằm ra hiệu, A Bình chửi thề, đứng bên cạnh người kia bắt đầu cởi đồ.
Cởi từng cái từng cái một.
Người này kiểm tra cực kỳ cẩn thận.

Nhưng không tìm ra gì.
Sau đó chú Bồi kêu ba người kia đi lên lầu, lục soát phòng.
Bốn người ngồi chờ trong phòng khách.

Mọi người bị lục soát người, sắc mặt khó coi.

Nhưng thời gian chờ đợi quá dài, mọi người ngồi đó đều nhúc

nhích.

Hàn Châu nhỏ giọng nói với A Sinh: “Dáng mày ngon đó.”
“Cút.”
“A Bình có bụng nhỏ.”
“Cút mẹ đi.”
Hàn Châu còn lải nhải, “Tuy A Mãnh không thích tao, nhưng tao vẫn nói đúng trọng tâm, chân nó to nhất.”
“Đại hội thưởng thức hả?” A Sinh mỉa mai anh.
Hàn Châu buông tay: “Tụi mày cũng có thể bình phẩm tao nha.”
A Mãnh bỗng nhảy dựng lên, còn chưa kịp chửi thì ba người kia đi xuống lầu.

Một người trong đó đeo găng tay, trong tay thật sự có một chiếc điện thoại.

Căn phòng cuối cùng bọn họ lục soát là của A Mãnh, nên ba người kia thấy thế cùng nhau nhìn về phía A Mãnh.
Đó là một chiếc điện thoại kiểu dáng cũ, nhỏ gọn, loại cũ, chỉ có thể gọi điện nhắn tin.
“Đây không phải của tôi, trước giờ tôi chưa từng thấy.” A Mãnh kêu lên.
Người kia cất điện thoại vào túi trong suốt đưa cho chú Bồi, thấp giọng nói câu gì, ánh mắt nhìn về phía A Mãnh.
A Mãnh xanh mặt kêu lên: “Thật sự không phải tôi!” Anh ta bỗng chuyển hướng qua Hàn Châu: “Là mày vu oan cho tao!”
Hàn Châu giật giật tay áo: “Thái độ nó như vậy, tôi nói gì cũng không được, không giải thích nữa.”
“Đ* mẹ mày.” A Mãnh nhào về phía Hàn Châu, một người bên cạnh chú Bồi giữ anh ta lại.
“Tao thu lại câu khen chân mày dài lúc nãy.” Hàn Châu cười lạnh.
Chú Bồi đứng lên, chiếc điện thoại cũ nhỏ trong chiếc túi trong suốt giống như lóe sáng.
“Không phải tôi, chú Bồi.

Thực sự không phải tôi.” A Mãnh khàn giọng la: “Chắc chắn là A Dũng.”
Chú Bồi nhìn về phía Hàn Châu, anh thản nhiên nhìn lại.
A Sinh ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Sao nó lại không vu oan cho tao.”
“Đừng có vô góp vui.” Hàn Châu quay đầu khẽ quát anh ta.
Chú Bồi nói: “Gần đây bốn người các cậu làm gì, có hành động gì, tôi đều đã hỏi rồi.

A Mãnh, sẽ cho cậu cơ hội giải thích.”
A Mãnh bị người ấn đi, hơi run.
Anh ta đã từng thấy ‘cho cơ hội giải thích’.

Anh ta không có cơ hội.

“Thật sự không phải tôi!”
Chú Bồi lạnh lùng nhìn anh ta.
A Mãnh bị kéo xuống dưới, sau đó không còn âm thanh nào truyền đến.
Chú Bồi quay lại nhìn ba người: “Thu dọn đồ đạc, tối nay rời khỏi đây, có việc cho các cậu làm.”
Ba người đồng thanh đáp rồi đứng lên.
Hàn Châu theo A Sinh lên lầu, anh nhìn thấy căn phòng nhốt mấy cô gái kia không biết đã mở từ lúc nào.

Tiểu Hồng lo lắng nhìn anh.
Hàn Châu không đổi sắc mặt bước qua cô.

Chương 16

Lưu Tống xử lý xong chuyện bên Dương Hiểu Phương liền chạy qua công an tỉnh.
Nghiêm Thụy và Viên Bằng Hải đang đóng cửa thảo luận.

Âu Dương Duệ, Quan Phàn, Lam Diệu Dương, Nghê Lam ngồi bên ngoài phòng làm việc.
Đây đều là người quen biết cũ, Lưu Tống gật đầu chào hỏi bọn họ, sau đó gõ cửa.
Cửa phòng làm việc mở ra, Nghiêm Thụy kêu Lưu Tống đi vào.
Bốn người Âu Dương Duệ cứ vậy nhìn Lưu Tống đi vào.
"Làm bộ thần bí ghê." Nghê Lam bình luận.
Không có ai nói gì.
"Đừng nói là có nội gián nha." Nghê Lam lại nói.
Âu Dương Duệ và Quan Phàn quay đầu nhìn cô.
Nghê Lam phất phất tay: "Tư liệu trong điện thoại kia chính là ý đó.

Dễ đoán cỡ nào."
Âu Dương Duệ lại quay đầu nhìn Quan Phàn.
Quan Phàn vội nói: "Em không nói gì với em ấy hết."
Âu Dương Duệ lại nhìn Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương nói: "Chúng tôi không có dùng cách làm phi pháp, cũng không có xâm nhập phi pháp chỗ nào…" Anh dừng một chút, có chút lưỡng lự, rồi quay sang Nghê Lam: "Đúng không?"

“Đúng.

Dùng cách làm phi pháp xâm nhập điện thoại của người ta là Quan Phàn nha.

Viên cục phê chuẩn rồi.

Chúng tôi chỉ sử dụng server trợ giúp lúc nguy cấp thôi.” Nghê Lam nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Tôi tự xem trên server, đây cũng chỉ là để backup dữ liệu an toàn, tôi sẽ chuyển lại cho Quan Phàn, không có xóa bất kỳ ký hiệu nào.”
Âu Dương Duệ không còn cách nào khác: “Chút nữa hai vị lãnh đạo hỏi việc này hai người đừng nói gì.”
Nghê Lam không lên tiếng.
Lam Diệu Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ ót cô.
“Ok.” Nghê Lam thuận theo.

“Vốn không có ý định nói gì, tôi không có ngốc vậy.”
Quan Phàn nói: “Viên cục có hỏi em rồi, em nói hết sự tình cho ông ấy biết, ông ấy biết tình hình thế nào.

Ông ấy biết dùng server của Nghê Lam thì chắc chắn đoán được là Nghê Lam cũng biết.”
Trong văn phòng, Nghiêm Thụy hỏi Lưu Tống: “Thế nào?”
Lưu Tống nói: “Không phát hiện ra thiết bị liên lạc, biểu hiện của Dương Hiểu Phương cũng bình thường.”
Nghiêm Thụy và Viên Bằng Hải nhìn nhau, Nghiêm Thụy nói với Lưu Tống: “Viên cục đã biết tình hình rồi.

Đêm nay biểu hiện của các đồng chí công an thành phố rất xuất sắc, là bọn họ kịp thời tìm cách mới có cơ hội xoay chuyển tình thế, bắt được hung thủ.”
Viên Bằng Hải và Lưu Tống trao đổi thêm chuyện phát sinh đêm nay.
Nghiêm Thụy nói: “Nhất định phải nhanh chóng phá án và bắt

giam ‘Tổ ưng’.

Đây là vụ mưu sát nhắm vào nhân viên cảnh sát.

Không loại trừ khả năng trong đội ngũ chúng ta vẫn còn vấn đề.

Anh tiếp tục điều tra, bao gồm cả Bồ câu.

Cậu ta ở bên ngoài lâu như vậy, đã xảy ra tình huống gì? Lão Quý kiểm soát cậu ta cũng không nghiêm ngặt, có vài tình huống không nắm bắt được.

Là chúng ta quá bất cẩn rồi.

Bi kịch như vậy không thể xảy ra lần nữa.

Trước đó lão Quý đã phát lệnh truy nã, anh ấy nói Bồ câu sẽ tự thú, anh ấy sẽ xử lý vấn đề của Bồ câu.

Giờ anh ấy không còn nữa, chuyện này giao cho anh.

Anh tuyệt đối không được nương tay như lão Quý nữa.”
Lưu Tống gật đầu: “Tôi sẽ tìm Bồ câu về, bắt được Kền kền.”
Nghiêm Thụy lại nói: “Cũng phải chú ý tới sự an toàn của Bồ câu.

Trước khi Bồ câu thuận lợi quay lại, không được lộ chuyện của cậu ta với bất kỳ ai, bao gồm cả cấp dưới của anh và của lão Quý.”
Lưu Tống đáp ứng.
Viên Bằng Hải nói: “Việc Quý đội bị cướp điện thoại chắc chắn sẽ gây ra nhiều ngờ vực vô căn cứ.

Vừa nãy sở trưởng Nghiêm đã nói với tôi, cục công an thành phố chúng tôi sẽ phối hợp công việc với các anh.

Nhân lực bên Quý đội đang theo vụ Thương mại Kim Dương và hành động sau đó của đá lửa, còn công an thành phố chúng tôi sẽ phối hợp với anh điều tra vụ mưu sát Quý đội."
Nghiêm Thụy nói: "Hai vị nổi tiếng kia cũng có hỗ trợ, cảm ơn bọn họ.

Nhưng có bọn họ làm người khác chú ý nhiều.

Cần phải cân đối thật tốt với bọn họ một chút, đừng để truyền thông chú ý, đừng gây ra phiền toái hay trở ngại gì cho vụ án.

Chuyện này tới đây là dừng, đừng để bọn họ tham dự nữa.

Cũng nhờ bọn họ phối hợp thật tốt, đừng tiết lộ tin tức ra bên ngoài."
Lưu Tống và Viên Bằng Hải liếc nhìn nhau.
Nghiêm Thụy nói: "Hai người cũng quen biết bọn họ rồi, xử lý cho tốt."
Viên Bằng Hải nói: "Lam Diệu Dương và Nghê Lam đều rất ưu tú, bọn họ hỗ trợ rất lớn cho cảnh sát, sẽ phối hợp với chúng ta."
"Sở trưởng yên tâm, chắc chắn bọn họ không có vấn đề gì." Lưu Tống nói.
————-
Hàn Châu về phòng bắt đầu thu dọn.

Đồ của anh không nhiều, lấy túi xách ra xếp dăm ba lần đã xong rồi.

Sau đó anh vào toilet, bỏ hết mọi thứ vào túi nhựa.

Rồi sau đó dọn ga giường, chăn mền, cuốn tròn nhét vào một bao lớn.

Coi như đã dọn dẹp xong.

Tiếp đó anh tốn chút thời gian kiểm tra toàn bộ trong ngoài

phòng, xác nhận không bỏ sót gì.
Kế đó anh đeo găng tay lên, cầm khăn bắt đầu lau cẩn thận trong trong ngoài ngoài.

Lúc lau tới bệ cửa sổ, anh nhìn xuống lầu một chút.

Dưới lầu có một chiếc xe hơi màu đen đang đậu.

Có hai thanh niên mang A Mãnh lên xe.

Sau đó chiếc xe kia rời đi.
Hàn Châu không có biểu cảm gì, vẫn tiếp tục động tác trên tay.
Có người đứng ở cửa ra vào.

Hàn Châu nhìn thoáng qua, không nói chuyện.
Người kia là Tiểu Hồng.
Tiểu Hổng cắn cắn môi, đi đến, đóng cửa lại.
Hàn Châu ném khăn vào trong chậu, nhìn cô.
“Tụi em cũng phải đi rồi.” Tiểu Hồng đến gần anh nói.
“Muốn tôi tiễn cô?” Hàn Châu cà lơ phất phơ hỏi, bộ dạng vô lại.
“Chú Bồi kia hỏi rất nhiều vấn đề, em không kể chuyện anh nằm mơ.” Tiểu Hồng nhỏ giọng nói.
“Nói thì sao, không cho nằm mơ nữa?” Hàn Châu cười.
Tiểu Hồng nhất thời nghẹn lời, dừng lại một chút: “Ý em muốn nói, em thật sự không hại anh.

Em không phải như anh nghĩ.”
“Tôi nghĩ như thế nào, chỉ có loại người như thế mới hiểu.” Hàn Châu nói.
Tiểu Hồng lại nghẹn lời, một lát sau cô nói: “Em ở Kim Khổng Tước, anh biết chỗ đó chứ? Nếu rảnh, anh có thể tới tìm em, em mời anh uống rượu.”
Hàn Châu cười lên: “Tôi đi bar tìm gái, gái lại mời tôi uống rượu à?”
Mặt Tiểu Hồng đỏ lên, cúi đầu xuống, “Em không phải ý đó.

Ý em là… em nói với chú Bồi, em giả bộ rất đáng thương, anh mềm lòng, còn rất tin tưởng em, còn kể cho em chút chuyện hồi nhỏ của anh."
Hàn Châu không nói lời nào nhìn cô.
Tiểu Hồng khẽ ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn anh, đối diện với ánh mắt anh, cô lại cắn môi nói: "Cho nên nếu anh tới tìm em, nghĩa là anh thật sự rất thích em, em cảm thấy, lần sau nếu bọn họ sắp xếp người, không chừng sẽ còn cho em tới."
Bị người khác giám sát, không bằng để cô giám sát sao? Vì cô sẽ không hại anh?
Hàn Châu cười cười: "Đừng ngốc nữa.

Tim tôi không mềm, tôi cũng không thích cô."
Tiểu Hồng lại cúi đầu, giọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn: "Dù sao, không làm cái này cũng bị bắt làm cái khác.

Em tình nguyện đi cùng anh."
"Cần gì phải giả vờ như thế.

Cô không cần ở cùng tôi, cô cũng không cần làm mấy cái này.

Tuổi còn trẻ, có tay có chân, làm gì không dược."
"Vậy sao anh cũng như thế." Tiểu Hồng mạnh miệng.
Hàn Châu lại cười: "Cũng biết thảo mai lắm.

Được rồi." Anh phất tay: "Mau cút đi."
Tiểu Hồng lại nhìn vào mắt anh, đi ra ngoài.
Hàn Châu thu dọn xong đồ đạc, cầm lấy đồ của mình xuống lầu.

Trong phòng khách có 4 người đang lau dọn, bốn cô gái cầm theo đồ đạc của mình ngồi trên sofa.
Chú Bồi đang nhìn điện thoại, một lát sau ông nói: "Được rồi, các cô đi đi.

A Tường sẽ đưa các cô đi, ngày mai sẽ chuyển tiền tới tài khoản

của các cô.”
Bốn cô gái đồng ý, cầm lấy túi đồ nhỏ của mình, tạm biệt chú Bồi, chào hỏi A Sinh, A Bình.
Tiểu Hồng nhìn Hàn Châu một chút, rồi đi theo chị em của mình.

Hàn Châu vẫn luôn nhìn bóng lưng cô.
Chú Bồi nhìn chằm chằm cử động của bọn họ, không nói gì.
Rất nhanh phòng khách đã trống không, người quét dọn cũng dời sang nơi khác.

Vì mới xử lý A Mãnh, bầu không khí giữa ba người Hàn Châu và chú Bồi có chút lạnh lẽo.
Chú Bồi nghịch điện thoại, rốt cuộc buông xuống, nói: “Tôi biết các cậu không dễ chịu.

Nhưng chúng ta có thể lăn lộn tới hôm nay là vì đoàn kết, là dựa vào sự trung thành và tin tưởng lẫn nhau.

Tuyệt đối không cho phép phản bội.

Không phải tôi ác, nhưng nếu phản đồ không chết thì người chết chính là chúng ta.”
Ông nhìn chằm chằm ba người trẻ tuổi, nhìn tới mức A Bình không chịu được, chủ động nói: “Chú Bồi, tụi tôi biết rồi.”

Chú Bồi tiếp tục nhìn chằm chằm bọn họ, nói: “A Mãnh dán điện thoại chỗ góc dưới đầu giường, suýt chút nữa thì nó thoát được.

Không thấy thẻ nhớ, nhưng nó gửi nội dung gì tôi đã biết.

Tại sao nó làm thế, có đồng bọn hay không, tôi sẽ hỏi rõ ràng.

Tôi hi vọng các cậu thấy bài học của nó, không có bất kỳ ý đồ khác.”
A Sinh hỏi: “A Mãnh báo cho cớm cái gì, chúng ta có bị nguy

hiểm không?"
"Cảnh sát muốn câu cá lớn, thứ tôm tép như các cậu tạm thời họ không đụng vào.

Huống hồ, chúng ta đã giết tên đội trưởng phụ trách vụ án này rồi.

Hiện tại đoán chứng bọn họ đang luống cuống tay chân, đang cáu kỉnh đây."
A Bình, A Sinh và Hàn Châu đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, liếc nhìn nhau.
Chú Bồi chăm chú nhìn bọn họ nói: "Tôi nói rồi, sẽ bắt cớm trả giá đắt, các cậu tưởng tôi đang nói đùa sao?"
"Không có, chỉ là không ngờ lại nhanh vậy.

Lần trước sau khi nói xong thì không nhắc gì đến nữa." Hàn Châu nói.
A Sinh nói tiếp: "Vì lần trước nói là muốn thăm dò ra nội gián.

Không phải kế hoạch thật sự."
"Được rồi." Chú Bồi cắt lời bọn họ: "Lần này là thật.

Có việc cho các cậu.

A Bình cậu đi theo tôi.

Chúng ta đi xử lý đám người Hắc Hổ, lần trước hàng bị cớm cướp, mấy nhà kho cũng bị điều tra rồi.

Bên Hắc Hổ rất không vui.

Người của bọn họ cũng mất hai, bọn họ muốn chúng ta giải thích, hàng phải bổ sung lại cho bọn họ."
"Chúng ta lấy đâu ra hàng? Kim Dương cũng bị cảnh sát điều tra rồi, chúng ta phải mở đường mới.

Chuyện này không phải dăm bữa nửa tháng mà thành.” A Bình nói.
“Cấp trên có cách, chúng ta chỉ cần làm theo là được.”
“Ừm.” A Bình đáp lời.
“Hai người các cậu.” Chú Bồi móc ra hai tấm ảnh, một tấm đưa A Sinh, một tấm đưa cho Hàn Châu.
“Các cậu mỗi người phụ trách một người, xử lý sạch sẽ chút.”
“Đây là ai?” A Sinh nhìn tấm hình, trên đó là một người đàn ông trung niên.
“Biệt danh Băng ca.

Đừng để cho cảnh sát bắt được hắn.

Tránh phiền phức.” Chú Bồi nói.
“Tôi đi đâu tìm hắn ta?”
“Trong cốp sau xe KIA màu đen đuôi 475 trong kho.” Chú Bồi ném ra một chiếc chìa khóa.

“Lôi hắn ra ngoài, đừng để lại dấu vết.”
A Sinh còn chưa lên tiếng, Hàn Châu đã kêu lên: “Mẹ kiếp, cái này không phải bất công à.

Cái của A Sinh thì nằm yên ngoan ngoãn chờ đó, của tôi thì phải tới cục cảnh sát giết cô ta sao?”
Trên tay Hàn Châu là tấm hình một cô gái trẻ, rõ ràng là Dương Hiểu Phương.

Chương 17

Trong một phòng khách sạn.
Dương Hiểu Phương nhìn nữ cảnh sát Tống Hân kiểm tra phòng, bản thân cô cũng đi một vòng trong phòng, sau đó đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Đêm đã khuya, xe bên ngoài không nhiều.

Khách sạn này cách khách sạn trước đó không xa, đồ trang trí cũng giống nhau, đều có chút cũ kỹ, khách khứa cũng không nhiều.

Ít nhất là lúc Dương Hiểu Phương vào ở hai khách sạn này đều không thấy người khác.
Tống Hân mặc thường phục, nhìn qua giống như khách thuê phòng bình thường.

Cô đi từ phòng vệ sinh ra, nói với Dương Hiểu Phương: “Được rồi, có thể nghỉ ngơi rồi.”
Dương Hiểu Phương rời khỏi cửa sổ, ngồi xuống mép giường hỏi, “Chị Tống, cảnh sát Quý thật sự bị giết rồi hả?”
Tống Hân cũng ngồi xuống một bên mép giường khác: “Tin tức tôi biết cũng giống như cô.

Lưu đội nói vậy thì chắc chắn là vậy.

Nếu không sẽ không sắp xếp thế này."
Dương Hiểu Phương ngồi vào đầu giường, hai tay ôm đầu gối, cuộn người thành một khối, giọng nói nho nhỏ: "Liên quan gì tới tôi chứ? Tại sao cảnh sát Lưu lại cảm thấy tôi sẽ gặp nguy hiểm?"
"Chỉ làm theo thông lệ thôi." Tống Hân nói.
Dương Hiểu Phương lại hỏi: "Bị giết thế nào? Có phải có chứng cứ gì cho thấy liên quan tới vụ án của tôi không? Có phải mấy tên lưu manh kia rất lợi hại, A Quang kia…" Cô hít một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, lúc này mới nói tiếp: "Bọn họ sẽ trả thù tôi, phải không?"
"Cô không cần suy nghĩ nhiều, chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho cô.

Sớm nghỉ ngơi đi."
Dương Hiểu Phương không nói gì thêm, cô duy trì tư thế đó ngồi một hồi rất lâu, sau đó đờ đẫn nằm xuống, xoay lưng về phía Tống Hân, kéo mền qua đắp, bao mình lại.
Tống Hân tắt đèn phòng, chỉ để lại đèn toilet.
Trong nháy mắt căn phòng tối đi, ngoại trừ ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng ô tô chạy, trong phòng rất yên tĩnh.
Một lúc sau, tiếng nức nở của Dương Hiểu Phương phá vỡ sự yên tĩnh này.

Vừa bắt đầu chỉ là tiếng nấc buồn bực khe khẽ, về sau dường như kiềm không được, bờ vai run lên, giọng càng lúc càng lớn.
"Tôi rất sợ, ngay cả cảnh sát bọn họ cũng dám giết." Dương Hiểu Phương không kiềm được khóc, "Tôi quá ngu rồi, sao tôi lại ngu như vậy.

Sao tôi lại có thể tin người trên mạng, bọn họ toàn là đồ lừa đảo, rõ ràng trên mạng đã có nhiều vụ án như vậy, tôi còn cười mấy cô đó ngốc, chính tôi là ngu nhất.

Tôi… tôi còn may mắn chạy ra ngoài."

“Cô rất dũng cảm.” Tống Hân an ủi cô.
“Bọn họ là người nào, sao lại có súng, rồi còn giết cả cảnh sát.”
“Chúng tôi sẽ tra rõ ràng.

Nhất định sẽ lôi toàn bộ bọn chúng ra công lý.”
Dương Hiểu Phương xoay người lại, trên mặt toàn là nước mắt.

Cô dùng ánh mắt ngấn nước nhìn Tống Hân: “Chị Tống, cảnh sát Quý là người thế nào?”
Tống Hân như bị một tảng đá đè trong lòng, hốc mắt cũng nóng lên: “Ông ấy là một cảnh sát tốt.”
Rất lâu sau Dương Hiểu Phương không nói gì.
Tống Hân bình ổn lại cảm xúc, nói với cô: “Đừng lo, nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Phàm là chuyện đã làm qua đều để lại dấu tích.

Lưới pháp luật tuy thưa mà khó lọt, không ai trốn thoát được.”
Dương Hiểu Phương qua một lúc sau mới ừ một tiếng, nói “Được vậy là tốt rồi.”
————-
A Sinh thò đầu nhìn hình trên tay Hàn Châu, nói: “Đây không phải con nhỏ trên mạng hôm qua hả? Chính là cái chỗ đường Hòa Bình bên cạnh chúng ta kia.”
“Cô ta đó.” Hàn Châu nói, giơ tấm hình cho chú Bồi: “Hôm qua tụi tôi đều xem cái video kia rồi, con nhỏ này giờ đang ở cục cảnh sát.”
Chú Bồi nói: “Không kêu cậu đi cục cảnh sát.

Cô ta là người bị hại, mấy ngày nữa sẽ thả ra.”
“Vậy thì sao?” Hàn Châu nói: “Cô ta nói hết trong cục cảnh sát rồi, giết cô ta có tác dụng gì nữa? Hơn nữa thân phận cô ta như vậy, cảnh sát sẽ giám sát chặt chẽ.”
“Cô ta làm xấu chuyện của chúng ta.” Chú Bồi nói.
Hàn Châu cười cười, ném tấm hình lên bàn.

“Giết một thằng cớm thì còn nhiều cớm khác, giết nhân chứng này trong nhà giam còn rất nhiều nhân chứng khác, bọn nó đều làm xấu chuyện của chúng ta, có thể giết toàn bộ sao? Tôi cho rằng chúng ta theo công ty lăn lộn để cùng nhau kiếm tiền, có mạng thì cùng cược.

Từ khi nào trở thành Avengers rồi? Giết người không sợ, lợi ích là gì? Không có lợi thì có hận cũng ráng mà nhịn một chút, càng làm nhiều càng sơ hở nhiều.”
Chú Bồi không vui: “Công ty muốn làm thế nào tới phiên cậu dạy sao? Cậu cũng biết hoạt động càng nhiều sơ hở càng nhiều, vậy thì nghiêm túc làm việc, đừng lộ sơ hở.”
“Tôi làm gì dám dạy dỗ.” Hàn Châu lại cười, ánh mắt lóe sáng, “Hay là chú Bồi nói rõ, rốt cuộc chúng ta đang làm gì? Giờ Kim Dương không còn, nhà kho cũng bị mất.

Công ty sẽ sắp xếp gì sau đó? Giết người cũng được, giết hết rồi thì công ty có lợi ích gì, tụi tôi cũng được cái gì?”
A Sinh hiểu ra: “Đúng, sau khi hàng bị tịch thu không phải nói để chúng tôi lẩn đi trước một thời gian sao, chờ qua phong ba lúc này.”
A Bình cũng thử dò xét nói: “Là muốn trấn an bên Hắc Hổ miễn trừ hậu hoạn rồi mới lui?”
Chú Bồi trầm mặt, quét mắt nhìn ba người bọn họ một vòng: “Sắp xếp của công ty, khi nào nên nói với các cậu thì sẽ nói.

Tình hình hiện tại của công ty không ổn, rất nhiều kế hoạch đều bị ngừng.

Chuyện quan trọng trước mắt chính là nhanh chóng dọn dẹp, ngõ ngách nào cũng phải dọn sạch.” Ông nhìn chằm chằm Hàn Châu, giọng điệu không vui: “Kêu các cậu làm gì cũng có nguyên nhân, cứ làm là được.

Cậu không làm thì người khác làm, nhưng cậu vô dụng thì công ty cũng không giữ lại nữa.”

Hàn Châu không nói lời nào.

Anh nhìn A Sinh, A Bình.

A Bình sờ mũi, hòa hoãn nói: “Được rồi, chú Bồi, tụi tôi biết rồi.”
Hàn Châu phụ họa một tiếng, sau đó nói: “Chú Bồi, tôi không có ý gì khác.

Lúc này tai bay vạ gió, cảnh sát vừa chết, cái gì cũng dính líu liên quan, theo lý chúng ta né còn không kịp, giờ lại còn chỉa súng vào, quả thật là hành động không ổn lắm.

Tôi phải hỏi cẩn thận từng tình huống, không để xảy ra chuyện, nếu không cũng liên lụy tới mọi người.

Một mình tôi thì không sao, nếu liên lụy tới anh em khác, công ty cũng không được lợi gì.”
Chú Bồi lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, ừm một tiếng.
“Tôi cần giúp đỡ.” Hàn Châu nói, “Kêu A Sinh giúp tôi, được không?”
“Được.” Chú Bồi gật đầu, “Sắp xếp thật kỹ, sau khi cô ta ra ngoài thì xử lý sạch sẽ.

Rồi hai người các cậu ra nước ngoài.”
“Tôi không thích ra nước ngoài.

Nói tiếng không hiểu, đồ ăn cũng chán.” A Sinh nói: “Tôi đi tỉnh Y mở khách sạn.”
“Tùy, cứ tìm chỗ thanh tĩnh mà ở.

Đợi tôi tìm các cậu.”
“Được.” Hàn Châu liếc mắt nhìn A Sinh, gật đầu.
Chú Bồi nói: “Cứ vậy đi, các cậu về nhà trọ đi thôi, tôi sẽ gửi thông tin qua, tiền sẽ chuyển khoản vào ngày mai.

Mọi thứ theo quy tắc cũ.”

———

Công an tỉnh.

“Dù sao vẫn là những gì đã nói trước kia, cô đừng quên.” Lưu Tống kiên nhẫn dặn đi dặn lại Nghê Lam.

“Biết rồi, biết rồi, lôi thôi thì khỏi nghe nữa.” Nghê Lam kéo Lam Diệu Dương đi.

Trước đó thì sở trưởng Nghiêm, Viên cục thân ái chân thành cảm ơn sự hỗ trợ của hai công dân tốt bọn họ, sau đó thì phái Lưu Tống, Âu Dương Duệ ra đóng vai ác, lại còn muốn tài liệu camera giám sát của cô, còn muốn chương trình kiểm tra của cô, sau đó yêu cầu cô không được can dự vào vụ án này, giữ bí mật vụ án, còn khuyến khích cô phát triển tốt sự nghiệp diễn viên.

Xí, ức hiếp người.

Nghê Lam không vui.

Chờ coi, cô sẽ lấy giải ảnh hậu cho mấy người coi.

Lam Diệu Dương cùng Nghê Lam về nhà, Nghê Lam còn tức anh ách cả bụng, mà Lam Diệu Dương vẫn luôn im lặng.

Nghê Lam hỏi anh: “Nhìn anh có vẻ mất tinh thần.”

Lam Diệu Dương đang nhìn điện thoại: “Mẹ anh nhắn tin, bảo chúng ta ngày mai về nhà cùng ăn sáng.”

Nghê Lam nhanh chóng tiến tới: “Tụi mình làm sai gì hả? À, không, em làm sai gì rồi hả?”

Lam Diệu Dương lắc đầu: “Ngoại trừ vụ video khiêu vũ bị quay lén thì gần đây không có gì.”

Nghê Lam: “…”

Đúng, khiêu vũ.

Nghê Lam bắt đầu luống cuống, phiền phức rồi, trước đó cô khoác lác với mẹ Lam Diệu Dương là màn khiêu vũ mở màn tuyệt đối không có vấn đề, nhưng giờ trình độ khiêu vũ của cô bại lộ rồi.

“Lam tổng à, mẹ anh có tin em không vậy, có khi nào ra ngoài nói chuyện với mấy bà phu nhân tổng giám đốc, với lão đại trong giới nghệ sĩ là em rất tài giỏi?”

“Không đâu.

Em còn chưa gả vào nhà mà.”
Nghê Lam thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.

Vậy dì cũng không mất mặt lắm.”
Lam Diệu Dương: “…” Anh xoa đầu Nghê Lam, “Anh đi tắm.” Sau đó đi lấy quần áo.
Nghê Lam phồng má, đuổi theo sau mông anh: “Không được, anh còn chưa an ủi em nữa.”
Lam Diệu Dương lấy quần áo đi vào phòng tắm: “Em rất lạc quan.”
Ý là cô không cần an ủi? Nghê Lam nhìn Lam Diệu Dương đi vào phòng tắm, cô xoa xoa eo lẩm bẩm: “Nhưng mà anh cũng không rủ em đi tắm chung nha.”
Nghê Lam suy nghĩ một hồi, đi qua một phòng tắm khác.

Vừa rửa mặt vừa cảm thán, tìm đàn ông gì chứ, lại còn hao tâm tổn phí hơn.
Tắm xong, Lam Diệu Dương sấy tóc cho Nghê Lam như bình thường, hai người dọn dẹp một chút rồi lên giường nằm.
Lam Diệu Dương nhắm mắt lại, Nghê Lam nhìn gò má anh, cảm thấy rất không ổn.
Cô sờ sờ đầu Lam Diệu Dương: “A Dương.”
Lam Diệu Dương hơi cựa mình, mở mắt ra nhìn cô.
“Lam đáng yêu.” Nghê Lam lại gọi anh.
Lam Diệu Dương cười cười, lại gần hôn cô một cái.
“Anh sao thế?” Nghê Lam hỏi.
Lam Diệu Dương tính nói không có gì, nhưng anh nhìn ánh mắt Nghê Lam, anh nuốt câu này vào trong.

Lam Diệu Dương im lặng một hồi, Nghê Lam kiên nhẫn chờ đợi.

Vừa chờ vừa nghịch tóc anh.
“Hôm nay anh, nhìn thấy thi thể của cảnh sát Quý.” Lam Diệu Dương điều chỉnh lại cảm xúc, rốt cuộc nói.

“Sợ rồi?”
“Không phải.” Lam Diệu Dương lấy tay Nghê Lam ra khỏi đầu, nắm lấy tay cô.

“Cũng không phải không sợ, nhưng không phải vì sợ.

Anh chỉ cảm thấy… rất khó vượt qua.”
Nghê Lam nhích lại gần, ôm lấy Lam Diệu Dương.
“Có một cảm giác bất lực, rất khó chịu.

Cảm thấy không chân thực.” Lam Diệu Dương nói, “Anh nghĩ bên cảnh sát Lưu bọn họ hẳn còn khó chịu hơn.”
Nghê Lam vỗ vỗ sau lưng anh, người đàn ông của cô thật sự quá cảm tính rồi, một người dịu dàng tốt bụng.
Lam Diệu Dương nói: “Nghê Lam, nếu như chúng ta phát hiện vấn đề sớm hơn chút, có phải đã giúp được ông ấy, có thể ngăn ngừa bi kịch lần này.”
“Không thể, không có đâu.” Nghê Lam nhìn vào mắt Lam Diệu Dương, “Hôm trước chính cảnh sát Quý đã nhận được cảnh báo lúc nửa đêm, nội ứng cảnh báo ông ấy cẩn thận.

Sau đó chính ông ấy cũng không tránh được.”
“Vậy sao?” Ánh mắt Lam Diệu Dương ảm đạm, Nghê Lam nhịn không được hôn lên mắt anh.
“Nội ứng có nói cho ông ấy biết kế hoạch tập kích cụ thể không?”
“Không có, chỉ có hai chữ cẩn thận.”
“Tại sao?”
“Chắc anh ta nghe phong phanh vậy, cũng không rõ nội dung kế hoạch bên trong.”
Lam Diệu Dương không nói gì, một lát sau nói: “Nhưng nếu nghe phong phanh, tình huống nguy cấp như thế, sao không tìm hiểu cụ thể một chút? Chỉ nhắn hai chữ cẩn thận không có ý nghĩa gì.”
Nghê Lam không nói gì, cô cũng không rõ đầu đuôi câu chuyện là thế nào.

Lam Diệu Dương nói: “Nếu phòng marketing mà gửi báo cáo, không phân tích số liệu gì mà viết nghệ sĩ này rất nổi tiếng, anh cho nghỉ luôn.”
Nghê Lam bị giọng điệu của anh chọc cười, cô nghĩ ngợi: “Có điều nội ứng của cảnh sát Quý có hơi kỳ quái.

Anh ta nhắn tin tình báo, sau đó sẽ có ám ngữ.

Trước đó đều có ám ngữ, em đọc chẳng hiểu gì, nhưng hai tin cuối cùng lại không có.”
Lam Diệu Dương cau mày: “Vậy hả? Sao vậy?”
“Không biết.

Có thể là tình huống khẩn cấp chăng.”
“Hai chữ cẩn thận thì khẩn cấp cỡ nào?” Lam Diệu Dương nói xong đột nhiên giật mình: “Có khi nào anh ta nghe lén được gì xong bị phát hiện, sau đó chỉ kịp nhắn hai chữ cẩn thận là bị bắt đi rồi.”
“Không biết.” Nghê Lam nghĩ ngợi, “Đúng rồi, nội ứng từng tới căn phòng Dương Hiểu Phương bị giam.”
Lam Diệu Dương kinh ngạc: “Cái này em cũng biết à?”
“Trong điện thoại của cảnh sát Quý có một chương trình cảnh báo, nếu trong hệ thống cảnh vụ có tra ra được vân tay và DNA của anh ta, ông ấy sẽ nhận được thông báo.

Hôm qua ông ấy nhận được một thông báo, chính là vân tay ở hiện trường vụ Dương Hiểu Phương.”
“Hèn chi cảnh sát Quý muốn chuyển vụ án của Dương Hiểu Phương sang công an tỉnh.

Khả năng là Dương Hiểu Phương đã gặp qua nội ứng kia.”
“Đúng.

Còn nữa, tin tức của nội ứng kia cực kỳ ít, em quét qua một chút, gần như hai tháng mới gửi một tin.

Cảnh sát Quý cũng quá tin tưởng anh ta rồi.” Nghê Lam hỏi Lam Diệu Dương: “Anh muốn xem không?”
“Không xem.” Lam Diệu Dương trả lời rất thẳng thắn, “Đã hứa với cảnh sát Lưu và Viên cục rồi.

Viên cục còn nói hai người bọn họ còn cam đoan về chúng ta trước mặt sở trưởng Nghiêm nữa.”
“Đọc thôi thì liên quan gì, không có phá rối.

Anh không nói sao bọn họ biết anh từng xem.”
Lam Diệu Dương vò đầu cô: “Đi ngủ nhanh.

Sáng mai 6 rưỡi phải dậy rồi.

Bây giờ sắp một giờ rồi, không phải lúc nãy em còn lo lắng đi gặp mẹ anh sao, ngủ đi.”
“Đúng rồi, hẹn bữa sáng là có ý gì?”
“Trưa mai bà ấy bay đi công tác.”
“Thế đợi dì về rồi hẹn ăn tối cho thư thả thì tốt biết bao.” Nghê Lam thật sự có chút lo lắng, “Làm ra vẻ khẩn cấp, hù dọa ai chứ.”
Lam Diệu Dương im lặng một hồi, lại nói: “Em nói thử cái nhóm tội phạm kia giết cảnh sát Quý làm gì? Cướp điện thoại của ông ấy để xác nhận nội ứng? Việc này ngu quá đi.

Xác nhận nội ứng không phải chỉ cần có nghi ngờ thì lôi ra hành hạ tra hỏi một chút, sau đó giết chết là được?”
“Đi ngủ!” Nghê Lam nhắm mắt.
Lam Diệu Dương lại nhịn một hồi, nhịn không được, anh lấy chân cạ cạ vào chân Nghê Lam: “Trong điện thoại của cảnh sát Quý có phải còn nội dung quan trọng khác?”
“Em làm sao biết, em chỉ lướt qua một cái thôi.” Nghê Lam mở mắt, tức giận: “Muốn nghiên cứu anh tự đi nghiên cứu.”
Lam Diệu Dương đấu tranh tư tưởng: “Vậy anh… cũng lướt vài cái?”

Chương 18

A Sinh lái xe.

Hàn Châu ngồi ở ghế lái phụ.

Bọn họ làm xong việc xử lý Băng ca nằm ở cốp sau xe, đang trên đường quay về.
Hàn Châu nhắm mắt định thần, mãi không nói lời nào.

A Sinh liếc mắt nhìn anh: “Tao nói chứ, lá gan mày cũng lớn.

Chắc chắn là chú Bồi không vui.”
“Vậy thì sao? Tao cũng không vui đây.” Hàn Châu hí mắt, “Mẹ nó, ông đây bán mạng chứ không phải một con chó.”
Anh dừng lại một chút, lại nói: “Hơn nữa, cho dù là bán mạng, cũng phải đáng tiền chút.

Tao không muốn bị ổng bẫy.”
A Sinh trầm mặc: “Mày cũng có cảm giác này?”
“Tao không ngu.” Hàn Châu ngồi thẳng lên.

“Rốt cuộc thằng Mãnh xảy ra chuyện gì? Nếu nói nó là phản đồ thì tao không tin.

Chú Bồi chỉ nói, cũng không lấy ra được bằng chứng.

Ai mà biết được điện thoại kia tìm được dưới giường nó hay là móc từ túi mấy anh em của ổng."
A Sinh nhìn anh: "Vậy mày nghĩ là ai? Tin tức giao dịch ngày 18 đó quả thực bị lộ."
"Là phe mình sao? Chẳng lẽ không phải bên Hắc Hổ?"
A Sinh nhíu mày.
Hàn Châu im lặng một hồi, nói: "Đống hàng đó bị mất đi thì công ty chắc chắn không ổn rồi.

Nhóm đầu sỏ hình như có ý hư rồi phá cho nát.

Chuyện chính không làm, làm chuyện nhảm nhí.

Bây giờ nghĩ lại, bọn họ đang chuẩn bị bùm đi? Nhưng bọn họ không dám trực tiếp loại bỏ ngay mấy kẻ tiểu tốt như mình, thế là gọi mấy tên khác tới dọn dẹp sạch sẽ, còn lại một ít có thể trung thành bán mạng cho bọn họ là được.

Lý do bắt nội gián này dễ dùng cỡ nào.

Nói ai là nội gián thì là người đó.

Giờ tới thằng Mãnh rồi, kế tiếp tới ai?"
"Mày nói đúng, tụi mình phải cẩn thận." A Sinh nói: "Bây giờ kêu tụi mình đi quét dọn, ai biết lúc nào thì quét mình."
"Phải kiên định, xem tình hình đã rồi tính.

Dù sao chuyện nên làm chúng ta làm tốt, đừng để lại nhược điểm để bọn họ nắm thóp.

Xem xem sau đó rốt cuộc họ có tính toán gì." Hàn Châu nói,
"Mày nói với thằng Bình, kêu nó thông minh nhanh nhạy lên chút."
"Ừ, biết rồi."
Hàn Châu lại nói: "Còn nữa, tụi mình phải chừa đường lui.

Nếu như bọn họ tính bùm luôn, bên cớm là bọn họ chẳng quan tâm rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện, chú Bồi chắc chắn có cách chạy, nhưng lỡ như ổng mặc kệ sống chết của tụi mình đây, tụi mình không thể ngồi chờ chết."
"Hiển nhiên rồi." A Sinh nghĩ ngợi, hỏi: "Mày nói xem, có khi nào gặp rồi tan với công ty không?"
"Không thể nào." Hàn Châu nói, "Ít nhất mấy năm nay, chỉ thấy chết, chưa thấy có vụ rửa tay vàng gác kiếm."
A Sinh không nói nữa.
Hàn Châu lại tiếp tục dựa vào ghế, nhìn ra rừng cây ngoài cửa sổ trong đêm tối lờ mờ, nhánh cây như móng vuốt ma quỷ dữ tợn duỗi ra, bị chiếc xe bỏ lại phía sau.

Nhưng tốc độ xe rất nhanh, lao vun vút trong bóng tối.
"Tao đã chuẩn bị tâm lý lâu rồi." Hàn Châu nói.
"Cái gì?" A Sinh nghe không rõ.
"Tao nói, tao đã nghĩ tới mình chết như thế nào rồi." Hàn Châu nói.
"Mẹ.

Ông đây méo muốn chết." A Sinh nói.
"Ai cũng phải chết, chỉ là có hài lòng với cách chết của mình không thôi." Hàn Châu nói: "Ví dụ, chết già trong lúc âu yếm trong khách sạn, chết trong lòng cô em xinh đẹp."
"Có mặc đồ không?" A Sinh hỏi.
Hàn Châu cười: "Mày muốn mặc không?"
A Sinh nói: "Tao không thèm chết trong lòng gái đẹp, tao chỉ hi vọng con cháu tao vây quanh giường đưa tiễn tao một đoạn, như vậy là tốt lắm rồi."
"Nghĩ gì vậy!" Hàn Châu liếc mắt nhìn anh ta, "Tụi mình như thế, đừng có con cháu nữa.

Sinh một đứa hại một đứa, chỉ làm người ta hận."
A Sinh nhớ tới thân thế của Hàn Châu, phản bác: "Tốt xấu gì cũng sinh mày ra, nếu không sao có anh em như bây giờ?"

“Méo ai cảm kích bọn họ.” Hàn Châu tức giận: “Tao rất hận bọn họ.” Anh nhìn về phía A Sinh: “Thật, cuộc sống không ổn, không có cách nào nuôi dưỡng cho tốt thì đừng có sinh.”
A Sinh bị anh nói đến nổi da gà: “Má, giọng điệu mày cứ như là lựa chọn sinh đẻ giúp tao vậy.

Không sinh không sinh, chúng ta không sinh, được chưa con dâu.”
Hàn Châu bật cười.
Hai người không nói chuyện tiếp.

Một lúc sau A Sinh lái chiếc xe tới chỗ chú Bồi chỉ định.

Hàn Châu nhìn xung quanh, xác nhận không có vấn đề gì, sau đó anh xuống xe, đeo bao tay xong, mở cốp xe sau, dùng đồ bên trong dọn sạch sẽ cốp xe sau một lượt, sau đó trở lại xe, cẩn thận lau dọn lại một lượt chỗ ghế lái, ghế lái phụ, và ghế sau xe.
A Sinh quan sát hai bên, cầm bao, đợi Hàn Châu làm xong thì bỏ vào.

Sau đó bọn họ đi bộ một đoạn, trở lại nhà trọ.
‘Nhà trọ’ là cách gọi ‘nhà’ của mấy người trong nhóm này.

Hàn Châu và A Sinh cùng một nhóm, đều là nhóm trung cấp của công ty.

Công ty mua nhà cho bọn họ, không lớn, khoảng 70m2, xem như quà thăng chức của bọn họ.
A Sinh và Hàn Châu ở cùng một tòa nhà, cách hai tầng.
Chú Bồi nói đã đưa tài liệu đến rồi.

Hàn Châu vừa mở cửa ra đã thấy trên bàn phòng khách có một túi da.
Hàn Châu không để ý tới phần tài liệu kia, anh đi tắm một cái, để vòi nước xả xuống đầu, nhắm mắt ngẩn người một hồi lâu, mãi đến khi có tiếng chuông làm anh tỉnh lại, anh mới tắt nước

bước ra ngoài.
Người tới là A Sinh.
Anh ta mang đồ ăn khuya tới cho Hàn Châu, còn có một tin tức.
“Mày bị truy nã rồi.” A Sinh mở điện thoại cho anh xem, “Bạn tao gửi tới.

Phía trên còn có tụi thằng Mãnh, còn Băng ca tụi mình vừa giết, còn có chú Bồi nữa.”
Hàn Châu lấy lướt lướt xem mấy tấm hình chân dung tóc húi cua, anh là một trong số đó.

Nhưng chân dung vẽ ra rất thật, biệt hiệu trên bức chân dung được dùng để nhận dạng mọi người, chú Bồi thì ngược lại, hơi lớn tuổi, nhận biết rõ, nhìn qua giống sáu bảy phần.

Biệt danh phía trên chú Bồi viết là chú Kim.
Hàn Châu bật cười: “Vẽ thành như vậy.

Báo chú Bồi chưa?”
“Báo rồi, ổng không phản ứng gì, cũng chẳng nghĩ ngợi gì.

Chỉ nói chúng ta cẩn thận một chút.

Thực sự làm không được thì nói ổng.” A Sinh nói, trao đổi ánh mắt ngầm hiểu với Hàn Châu: “Làm xong vụ này nghĩ cách rút lui đi.” Anh ta nhìn thử tấm hình: “Má nó, giống tao ghê.

Tóc húi cua dài như vậy, chú Bồi yêu cầu chúng ta để cùng một kiểu tóc cũng có lý nữa.”

“Mày nhận được đồ chưa?” Hàn Châu hỏi A Sinh.
“Nhận được rồi.

Tên Dương Hiểu Phương.” A Sinh nhìn Hàn Châu: “Mày biết cô ta không?”
“Không biết.” Hàn Châu mở tài liệu chú Bồi đưa, hỏi A Sinh:

“Mày có thể tìm thằng bạn cớm nào hỏi vụ án này một chút không? Ai chịu trách nhiệm, khi nào thả cô ta ra, có kế hoạch bảo vệ gì không?”
“Không tìm được.

Nhiều lắm tao chỉ quen mấy tên cảnh sát địa phương, bọn họ chả nhúng tay vào loại án thế này.”
“Mày nói xem chú Bồi bọn họ có đường luồn không? Cảnh sát cũng dám giết, chắc phải có tin tức gì?”
“Không biết.”
Hàn Châu gãi gãi mái tóc ngắn của mình: “Việc này không dễ, chúng ta phải nghĩ cách lấy chút tin tức.

Sao tao luôn cảm thấy đây là cái bẫy.”
“Mẹ nó, vậy mày kéo ông đây xuống nước à.” A Sinh đập đầu Hàn Châu.
“Tao cũng phải thử thái độ chú Bồi chứ.”
A Sinh ngã vật ra ghế salon: “Tao đi nghe ngóng chút, nhưng tao thấy không ổn.

Kiểu này chẳng dễ làm.

Trước đó không phải có tin nói lãnh đạo tỉnh bị rút ra một người để truy tra vì ở đó có việc sao.

Tao nghe nói sau đó bọn họ bị tra hỏi cực kỳ nghiêm, cả đám đều ngoan ngoãn, cấp dưới cũng rất quy củ.”
“Tao hỏi lại chú Bồi, kêu ổng nghĩ cách.” Hàn Châu nói.
“Nếu mà ổng có cách thì hôm nay đã nói thẳng là chờ tin của ổng rồi.”
Hàn Châu im lặng một hồi: “Mẹ.” Anh trách móc: “Tao tính sai rồi, không nên kéo mày vào.

Một mình tao, lúc muốn bỏ chạy còn tiện hơn chút.”
“Cút mẹ mày đi.” A Sinh đá anh một cái.

“Tao nghĩ ra rồi, nếu như chú Bồi thật sự đào hố cho tụi mình nhảy, mày nhảy xong thì tiếp theo là tao, sớm muộn gì cũng phải nhảy.

Nói không chừng Băng ca tối nay là bị vậy rồi.”
Hàn Châu nghĩ ngợi: “Đêm nay chúng ta chắc không sai sót gì hả.”
“Không.

Tao chú ý lắm.”
Hàn Châu hít thở, anh lại vò tóc: “Chúng ta phải nghĩ cách, chuyện này phải làm cho tốt.”
“Mai tao đi tìm thằng Bình, bây giờ nó ở với chú Bồi, nói nó để ý hỗ trợ thăm dò.”
Hàn Châu loay hoay điện thoại: “Nếu như không thể lấy tin tức từ cớm, chúng ta tìm cách khác.”
Đã biết Dương Hiểu Phương, lại còn quen cảnh sát.
Điện thoại Hàn Châu chạy một video: Một cô gái đeo khẩu trang đội mũ, mặc áo khoác, tay vung côn đánh vào cửa sổ chiếc xe bỏ chạy, sau đó lăn xuống đất.
Nghê Lam.
Hàn Châu cụp mắt xuống, tắt màn hình điện thoại di động.
————————-
Nghê Lam và Lam Diệu Dương mặc đồ ngủ, chụm đầu vào nhìn màn hình máy tính.
Lam Diệu Dương nói: “Quý đội nhắn tin này cho nội ứng, chắc là kêu anh ta kết thúc công việc quay trở lại.”
“Em cũng thấy vậy.”
“Đã đăng tin một ngày rồi.” Lam Diệu Dương tự lẩm bẩm, “Không cho anh ta làm nữa, là không tin nữa sao? Vì trong vụ án Dương Hiểu Phương, nội ứng này đã xuất hiện nhưng lại không báo cáo cho ông ấy?”
“Nếu như công việc nhất định phải vượt qua ranh giới, vậy chắc chắn sẽ phải báo cáo.

Không báo cáo là có vấn đề.”

“Khi đó em có vậy không?”
“Tình huống của em khác.” Nghê Lam nói: “Hơn nữa ngày nào em cũng xem tin tức, xác nhận xem có tình huống nào cần theo không.”
“Đúng.” Lam Diệu Dương ngồi thẳng: “Vậy sao nội ứng này không có chút phản ứng gì?”
Anh suy nghĩ, nói: “Chúng ta soát lại một lần, Dương Hiểu Phương báo án, một tên tội phạm có thể là nội ứng của Quý đội, sau đó Quý đội kêu nội ứng quay về, sau đó Quý đội hi sinh, là mốc thời gian này.”
“Đúng.”
“Quý đội không thả Dương Hiểu Phương về, hoặc là cảm thấy cô ta đang gặp nguy hiểm, hoặc cảm thấy cô ta khả nghi, đúng không?”
“Đúng.”
“Anh cảm thấy hẳn là khả nghi.” Lam Diệu Dương còn nói: “Gặp nguy hiểm phái người bảo vệ thì có thể bảo vệ ở nhà cô ta, hơn nữa nếu như dụ tội phạm tới, bắt tại trận càng tốt.

Ừm, đúng, chắc chắn là thấy cô ta có điểm đáng ngờ.”
Nghê Lam tựa đầu lên vai Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương nghiêng đầu hôn vào trán cô một cái, tiếp tục suy nghĩ: “Nghi ngờ cô ta điểm gì? Khẳng định là trong lời khai có sơ hở.

Vấn đề giao thông chúng ta phát hiện ra là một trong số đó chứ? Tuy không tính là chứng cứ rõ ràng.

Thời gian? Cô ta bị giam lâu như vậy, trong khu nhà như vậy, phạm tội như thế rất dễ bị phát hiện.

Cô ta bị giam nửa tháng sao không kêu cứu, cô ta có thử cách nào cầu cứu chưa?”
Nghê Lam nghiêng đầu nhìn anh.
Lam Diệu Dương chống cằm: “Nhất định là trong lời khai của cô

ta."
"Anh muốn xem không?"
Lam Diệu Dương mừng rỡ: "Em có hả?"

"Không có.

Nhưng trong hệ thống mạng của cảnh sát chắc chắn có."
"Không xem không xem." Lam Diệu Dương quả quyết từ chối, "Đã hứa với Viên cục và cảnh sát Lưu rồi."
"Ờ." Nghê Lam hoàn toàn không khuyến khích anh, tiếp tục dựa đầu vào vai anh.
Lam Diệu Dương: "..."
Lam Diệu Dương tiếp tục xem nội dung trong điện thoại của Quý Dũng Quân, tạm thời chưa phát hiện được gì.

Suy nghĩ của anh vẫn xoay quanh Dương Hiểu Phương: "Tác dụng của Dương Hiểu Phương là chỉ ra nội ứng.

Sau đó thì sao? Cứ cho là cô ta muốn tra ra gì đó, cô ta cũng không có cơ hội truyền tin ra bên ngoài."
Anh tiếp tục lướt xem: "Anh vẫn cảm thấy muốn xác nhận nội ứng không cần phải giết Quý đội.

Có thể trộm mà.

Như vậy ít nguy hiểm hơn.

Hơn nữa coi điện thoại của nội ứng không phải sẽ biết sao?"
"A..." Lam Diệu Dương đột nhiên nghĩ đến: "Nhưng nếu như xác nhận lời khai của nội ứng thì phải tìm đến cảnh sát.

Có vân tay của nội ứng, có người bị hại, như vậy cảnh sát phụ trách nội ứng này chắc chắn phải lộ diện."
Nghê Lam cũng ngồi thẳng: "Sau đó ông ấy lấy hình của nội ứng hỏi Dương Hiểu Phương, cô ta nói chính là người này sao?"
"Đúng!" Lam Diệu Dương hưng phấn.

“Sau đó thì sao?”
“…” Lam Diệu Dương nghẹn lại, sau đó không biết nữa.
Lam Diệu Dương tiếp tục lật xem nội dung: “Giết Quý đội ngăn cảnh sát phá án có tác dụng không? Chắc chắn vô dụng nha.”
Nghê Lam chờ Lam Diệu Dương một hồi, rốt cuộc không nhịn được: “Anh xem lần thứ ba rồi đó.”
“Em ngủ trước đi.”
“Lam Diệu Dương.”
“Được rồi được rồi.” Lam Diệu Dương không nỡ gập máy tính, nhìn đồng hồ: “Nhanh, đi ngủ, chỉ còn hai tiếng để ngủ.”
Hai người nhào lên giường, kéo chăn lại.

Nghê Lam gác chân lên lưng Lam Diệu Dương, nằm sấp chẳng ra bộ dạng gì.
Đầu Lam Diệu Dương lại lướt qua nội dung kia một lần nữa, tính một hồi không nghĩ ra được gì.

Không biết tình tiết vụ án, chỉ có thể đoán mò.

Anh thở dài, từ bỏ.
Lại nằm một lúc lâu, vẫn còn rất tỉnh, nhìn đồng hồ một cái, xong lại nhìn Nghê Lam.
Nghê Lam vẫn mở to mắt nhìn anh, thấy anh nhìn sang nói: “Anh cứ giữ tư thế vừa rồi thì tốt biết bao, lông mi của anh thật đẹp.”
“Em nhìn lông mi anh nửa tiếng?”
“Không phải, là em nhìn anh ngẩn ngơ nửa tiếng.”
Lam Diệu Dương bỗng nhiên lật người lại, tay mò vào trong áo Nghê Lam.

“Dù sao cũng không ngủ được, thôi đừng ngủ nữa.

Vận động chút nào.”
Nghê Lam bị nhột hơi co lại, cười ha ha: “Nếu mẹ anh bảo em làm hư anh, em nhất định sẽ kháng nghị.”
Lam Diệu Dương hôn môi cô: “Anh xấu chỗ nào?”

Hôn một hồi, lại hôn tiếp: “Mẹ anh nói lúc nào?”
Nghê Lam ôm cổ anh: “Dì nói bằng ánh mắt.”
Lam Diệu Dương đè cô xuống: “Em nói đúng, suy nghĩ có thể trợ hứng.”
“Em nói lúc nào?”
“Ánh mắt em bây giờ đang nói.”
Nghê Lam cười hi hi, “Ngày mai em, a, không, hôm nay em sẽ nói cho mẹ anh biết, con trai bảo bối của dì nói suy nghĩ có thể trợ hứng, hình tượng anh trong lòng dì chắc chắn sẽ sụp đổ.”
“Lúc anh thừa nhận thích em mẹ đã trợn tròn mắt rồi, chuyện gì sau này cũng không đả kích được bà.” Lam Diệu Dương cắn Nghê Lam một cái, “Em chuyên tâm chút đi.”

———

Ba giờ sau, biệt thự nhà họ Lam.
Hứa Quyên trừng mắt nhìn Lam Diệu Dương và Nghê Lam.
Hai vị này bị người ta quay lén đăng lên mạng làm bà mất mặt cũng thôi đi, bà hẹn ăn sáng nói chuyện, hai người bọn họ thì cả đêm gió xuân, mặt mày hớn hở túng dục quá độ là thế nào? Sợ bà không biết tình cảm của bọn họ à?

Chương 19

Nghê Lam ngồi rất nghiêm chỉnh dưới ánh nhìn này của Hứa Quyên.
Lam Diệu Dương tính hòa hoãn bầu không khí một chút, anh hỏi: “Mẹ, lần này mẹ ra nước ngoài nửa tháng hả?”
“Ừm.” Hứa Quyên ăn cháo, chuyển hướng sang Nghê Lam: “Con có muốn mua gì không?”
“Dạ không.” Nghê Lam lắc đầu, “Dì thích gì thì mua là được.”
Hứa Quyên: “…” Trấn định ăn hai chén cháo.
Bà vẫn đang thích ứng với cá tính của cái cô Nghê Lam này.

Khác biệt giữa kính trọng và tùy tiện quả thực vi diệu.

Nghê Lam không có đòi hỏi gì về vật chất, nhưng cô cũng không khách sáo với bạn.

Bạn nói cho cô ấy đồ thì cô ấy nhận, đắt cỡ nào cũng không ngại, không cho cái gì cô ấy cũng không để tâm.

Kiểu sảng khoái này đôi khi khiến người ta cực kỳ thoải mái, nhưng có đôi khi làm người ta có chút nghèn nghẹn.
Lúc này Nghê Lam khẽ ngáp một cái, Hứa Quyên rốt cuộc nhịn không được, hỏi cô: “Tối qua con ngủ không ngon sao?”
“Cả đêm không ngủ đã nhanh chóng qua đây rồi ạ.” Nghê Lam đáp.
Lam Diệu Dương húng hắng một tiếng.

Nghê Lam cảnh giác nhìn qua.

Lam Diệu Dương nhìn cô một cái.
Nghê Lam hiểu ra, nhanh chóng chữa lại: “Tối qua tụi con học hành chút đó dì.”
“Mẹ, ăn bánh bao hoàng kim đi.” Lam Diệu Dương ngắt lời Nghê Lam.
Hứa Quyên nhận lấy bánh bao hoàng kim, nhưng vẫn hỏi: “Học cái gì, khiêu vũ sao?”
Nghê Lam: “…” Cô thoáng nhìn Lam Diệu Dương, sau đó mạnh miệng trả lời: “Còn học máy tính, sinh học gì đó.”
Lam Diệu Dương từ bỏ vẻ mặt giảng hòa, tự mình đút bánh bao vào miệng.
Nghê Lam cũng bắt chước, cũng nhét bánh bao vào miệng mình.
Hứa Quyên đặt bánh bao trong tay xuống, nhìn hai người đang nhai bánh bao trước mặt, thật là không thở dài nổi.
“Chuyện video xử lý thế nào rồi?” Hứa Quyên hỏi Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương vội nuốt bánh bao xuống, uống một hớp nước, đáp: “Điều tra ra rồi mẹ, là trợ lý bên phòng vũ đạo.

Cô ta lăn lộn trong nghề, có quen biết với mấy trang quảng cáo.

Trước đó Nghê Lam đi học khiêu vũ cô ta có lén xem, sau đó tám nhảm với mấy trang kia Nghê Lam khiêu vũ ra sao thế nào.

Mấy trang này liền bảo cô ta quay lén lúc Nghê Lam học khiêu vũ.

Cho nên hôm đó cô ta lén để điện thoại di động ở đó, vừa khéo quay được con với Nghê Lam.

Con đã kêu luật sư xử lý rồi, mấy cái cô ta quay cũng xóa rồi.

Bên trang quảng cáo với phòng vũ đạo sẽ phát tuyên bố xin lỗi hôm nay, bên phòng PR cũng sẽ theo vào."
"Ngoại trừ đoạn trên ghế sofa kia không chụp được hình ảnh khác của hai đứa chứ?"
"Không có." Lam Diệu Dương đáp.
Nghê Lam thầm thở dài một hơi, dì chủ tịch Hứa chỉ lưu tâm đoạn thân mật trên sofa, còn may còn may.
Kết quả câu tiếp theo Hứa Quyên liền nói với Nghê Lam:
"Chuyện khiêu vũ..."
Nghê Lam nhanh chóng nuốt miếng bánh bao xuống, ngồi thẳng lên.
"Nếu như cảm thấy khó khăn, lịch trình tiệc kỷ niệm có thể đổi lại." Hứa Quyên nói.
"Không khó không khó." Nghê Lam đáp rất kiên cường: "Hôm đó cháu với Lam Diệu Dương đùa nhau thôi, gọi là gì nhỉ? Tình thú, đúng, tình thú."
Lam Diệu Dương không nói gì, lại lấy thêm một cái bánh bao.
Nghê Lam nhìn động tác của anh, cũng muốn lấy thêm một cái bánh bao, nhưng thấy Hứa Quyên còn nhìn cô nên không vươn tay ra.

Cô đoan trang đáp: "Dì cứ yên tâm ạ."
Lam Diệu Dương ra sức nhai bánh bao.
Nghê Lam liếc nhìn anh một cái.
Lam Diệu Dương cầm bánh bao đút vào trong miệng cô.
Nghê Lam vội vàng bắt đầu nhai nhồm nhoàm, a, bánh bao mang lại cảm giác an toàn, có chút hạnh phúc.
Hứa Quyên nhìn hai người bọn họ, thật sự không nói được gì.

Bà yên tĩnh ăn sáng, Nghê Lam cũng nhẹ nhõm.

Lúc sau Hứa Quyên chỉ hỏi Lam Diệu Dương chuyện công ty, Nghê Lam mừng rỡ thả lỏng, cảm thấy bữa sáng này cũng không tệ lắm.
Sau bữa sáng Hứa Quyên đưa bọn họ ra ngoài, nói với Nghê Lam, "Hay là đổi sang bài khác, hoặc dì kiếm thầy dạy cho con."

“Không cần không cần.” Nghê Lam khoát tay, “Dì yên tâm, con làm được.”
Hứa Quyên nhìn Lam Diệu Dương.
Nghê Lam cũng nhanh chóng nhìn Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương phụ họa nói: “Cô ấy có thể.”
Lam Diệu Dương cùng Nghê Lam lên xe, trên đường về anh hỏi: “Rốt cuộc em cứ quật cường làm gì vậy?”
Nghê Lam kéo cửa kính xe: “Mẹ em nói em là vịt.”
“Cái gì?”
“Có thể lên trời xuống biển, lại còn mạnh miệng.”
Lam Diệu Dương: “…” Tổng kết thật là đúng chỗ.
Thấy Nghê Lam nhận biết bản thân sâu sắc như vậy, Lam Diệu Dương cũng không nói gì.
Nghê Lam chờ một hồi, lặng lẽ liếc nhìn anh một cái.

Lam Diệu Dương chăm chú lái xe.
Nghê Lam lại chờ một hồi, xe đã chạy qua hai con đường rồi, Lam Diệu Dương vẫn chưa lên tiếng.
Nghê Lam bỗng ngồi thẳng dậy: “Chính là, anh không cần để ý em, dù sao thì em cũng không quá mất mặt.”
Lam Diệu Dương bật cười, duỗi tay ra nắm chặt tay cô: “Lái xe nè.”
Nghê Lam chọc chọc ngón tay anh, lẩm bẩm: “Em nhất định có thể tập tốt.”
“Mẹ nói không sao hết, có thể đổi lịch.”
“Vậy không được, đã mất mặt trái thì phải bảo vệ mặt phải.

Bây giờ tất cả mọi người đều cười em, nếu đổi lịch, mọi người càng cười lớn tiếng hơn.”
Lam Diệu Dương cảm thấy không có gì khác biệt, nhưng anh cũng không giội gáo nước lạnh vào Nghê Lam: “Vậy em ráng luyện cho tốt, còn một tháng nữa.”
“Chưa tới một tháng.”
“Vậy cũng kịp.” Lam Diệu Dương khuyến khích cô.
Được thôi.

Tâm tình Nghê Lam tốt lên.

Lúc Nghê Lam tỉnh lại đã là buổi chiều.

Lam Diệu Dương không ở nhà.

Anh để lại tờ giấy trên gối đầu, nói anh ra ngoài làm việc, chút nữa về sẽ mua cơm tối cho cô.
Nghê Lam gãi gãi đầu, ngáp một cái thật to, cuối tuần Lam Diệu Dương còn có chuyện gì muốn làm nữa?
Cô nhắn tin cho Lam Diệu Dương nói cô dậy rồi, thấy tờ giấy anh nhắn rồi.
Một lát sau Lam Diệu Dương gửi cho cô một meme hôn thân thiết.
Nghê Lam lướt Weibo tìm tên cô, xem thử 'siêu thoại' của Nghê Lam, bình luận trên mạng về việc khiêu vũ kỷ niệm thành lập Blue vẫn rất nhiều, có người khuyến khích, cũng không ít người đang mong chờ cười vào mặt Nghê Lam.
Nghê Lam nhếch miệng, tính toán, dù sao cô lợi hại như vậy, mất mặt chút thì có sao.
Cô lại tìm kiếm vụ án trên đường Hòa Bình, dường như không tìm thấy bình luận liên quan tới bản thân hay người bị hại, xem ra là xóa rất sạch sẽ.
Nghê Lam lười biếng quay lại giường, mở lại video luyện nhảy 'Por una Cabeza' ra xem, sau đó cô bò lên giường, đi chân đất mặc đồ ngủ giả vờ bước bước theo vũ điệu trong video, xoay vòng vòng, lúc xoay tới vòng thứ hai, cô chợt nhớ ra.
Cô gửi tin WeChat cho Lam Diệu Dương: 'Có phải anh tới cục cảnh sát không?'
Lam Diệu Dương quả thật đi đến cục cảnh sát.

———

Hôm nay Lưu Tống và Âu Dương Duệ đều tăng ca.

Lam Diệu Dương tới công an thành phố tìm Âu Dương Duệ.

Anh mua một đống đồ ăn vặt và đồ uống, còn mua cho bọn họ

một thùng mì gói và nước khoáng.
Âu Dương Duệ: "…"
Vị khách quý này ít gặp, khách sáo thế này là ý gì?
"Âu Dương à." Giọng điệu Lam Diệu Dương rất thân thiết.
Âu Dương Duệ cảnh giác nhìn anh.
"Tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện."
"Chuyện của vụ án thực sự không tiện tiết lộ với anh."
"Không không, không phải chuyện này." Lam Diệu Dương dùng vẻ mặt chân thành nói: "Là việc riêng."
"Được rồi, anh nói đi." Âu Dương Duệ chỉ ngủ ba tiếng rồi chạy về cục làm việc, gặm hamburger ăn trưa, bây giờ anh rất mệt mỏi, xem như nghỉ ngơi một chút, nghe xem Lam Diệu Dương nói cái gì.
"À, anh học ở đâu cách đánh nhau này nọ vậy?"
"Trường cảnh sát." Âu Dương Duệ trả lời chắc nịch, vẻ mặt 'tôi biết tỏng anh muốn làm gì."
Lam Diệu Dương lại nói: "À, ý của tôi là, muốn tìm thầy dạy một chút.

Anh bận quá rồi, chắc chắn không rảnh."
Âu Dương Duệ: "…Không phải Nghê Lam rất rảnh sao?"
"Anh nói vậy cô ấy không vui đâu."
Âu Dương Duệ khẽ gật đầu, "Anh chỉ có việc này đúng không? Muốn học võ?"
Lam Diệu Dương không nói gì.
Âu Dương Duệ đứng lên: "Cảm ơn anh đã tặng đồ ăn tăng ca, tôi đi làm trước."
Lam Diệu Dương vội vàng kéo anh lại: "Còn nữa còn nữa, cái người bị Nghê Lam đánh chạy ra đường bị xe tông thế nào rồi? Nghê Lam là người trong cuộc, tôi phải hỏi một chút, lỡ như anh ta muốn kiện chúng tôi, chúng tôi còn phải chuẩn bị."
"Bị thương rất nặng, chưa tỉnh.

Chúng tôi có hỏi đồng bọn của hắn, bọn chúng bảo không biết, không biết nhà hắn có ai, làm sao liên lạc.

Luật sư bên anh tạm thời không cần cân nhắc việc này."
"Ra thế."
Âu Dương Duệ liền nhìn Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương lại hỏi: "Vậy Quý đội thì sao, người nhà ông ấy ổn chứ?"
"Bên công an tỉnh bố trí người đi thăm hỏi với chăm sóc rồi.

Vinh dự với trợ cấp cho gia đình ông ấy sẽ không thiếu.

Yên tâm đi."
Lam Diệu Dương dừng một chút, hỏi lại: "Nội ứng kia trở về chưa?"
Vẻ mặt Âu Dương Duệ bất đắc dĩ.
Vẻ mặt Lam Diệu Dương vô tội.
Âu Dương Duệ: "Chưa quay lại.

Ít nhất một giờ trước tôi gọi điện thoại cho Lưu đội thì chưa quay lại."
Lam Diệu Dương cau mày, hạ giọng: "Anh nói xem anh ta là không thấy tin tức triệu hồi của Quý đội hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Âu Dương Duệ không nói lời nào.
Lam Diệu Dương lại nói: "Âu Dương, tôi cảm thấy, đương nhiên là tôi đoán mò.

Đám lưu manh giết Quý đội không phải vì điện thoại.

Hay là nói, mục đích quan trọng nhất không phải vì chiếc điện thoại.

Giết người mới là mục tiêu đầu tiên, đánh cắp thông tin trên điện thoại của Quý đội là mục tiêu thứ hai."
Âu Dương Duệ chăm chú nhìn anh.
"Lỡ như trong điện thoại không có thông tin bọn họ muốn, hoặc bọn họ không giải được mật mã đã giết người trước rồi, chẳng

phải là công dã tràng sao.

Cho nên, tôi cảm thấy về mức độ ưu tiên của nhiệm vụ thì giết người đứng đầu."
"Nhưng điện thoại cũng rất quan trọng với bọn họ." Âu Dương Duệ nói: "Lúc bọn họ lấy được điện thoại hẳn là lập tức tắt máy lấy thẻ nhớ ra, cất điện thoại với thẻ vào chỗ an toàn chờ giải mã phân tích.

Nhưng bọn họ lại trực tiếp sao chép thông tin, bọn họ rất gấp gáp."
"Đó là vì chúng ta.

Lúc bọn họ ra tay không ngờ chúng ta cũng ở đó.

Chiếc Passat kia lấy được điện thoại xong cũng không rời đi ngay.

Anh truy đuổi xe mô tô, bị súng bắn tông xe, chúng tôi đuổi theo sau, tôi lại quay lại, thời gian này đủ cho chiếc xe đó rời khỏi con đường, sẽ không chờ anh leo ra khỏi xe ngăn hắn ta."
Lam Diệu Dương nói: "Hắn ta đang quan sát, hoặc là báo cáo.

Việc chúng ta đột nhiên xuất hiện là biến cố khiến hắn quyết định lập tức truyền tin."
Âu Dương Duệ nghĩ ngợi, đúng, quả thực là thế.

"Kế hoạch ban đầu của bọn họ sau khi lấy được điện thoại, nửa đường sẽ lặng lẽ đổi xe.

Coi như lúc đó anh nhìn thấy tên mô tô ném di động cho hắn, nhưng hắn đổi xe thì rất khó truy tung tích."
"Nhưng vì hắn lập tức chuyển thông tin nên không thể tắt máy, cho nên các anh mới có thể truy tung tích tín hiệu điện thoại, hắn ta đổi xe cũng vô dụng."
"Anh nói đúng." Âu Dương Duệ tán thành ý nghĩ của Lam Diệu

Dương: “Điện thoại không phải quan trọng nhất.

Bọn họ truyền tin được 32% đã vứt điện thoại.

Hắn không rút thẻ nhớ ra làm mất tín hiệu mà lại vứt điện thoại đi.”
“Dùng tín hiệu điện thoại dẫn dụ cảnh sát dễ chạy trốn.” Lam Diệu Dương nắm chặt tay lại, “Nhưng lúc đó hắn đã bị để ý rồi, cho nên điện thoại quan trọng với bọn họ nhưng không phải quan trọng nhất.”
“Hoặc là 32% thông tin kia đã đủ với bọn họ rồi.”
“Tôi xem mấy tấm ảnh truyền đi kia không có gì quan trọng, chỉ có ghi chú với tin nhắn là có giá trị chứ? Có lẽ có liên quan tới nội ứng.”
Âu Dương Duệ hỏi: “Sao anh lại xem mấy nội dung trong điện thoại?”
Lam Diệu Dương: “…Cái này không quan trọng.”
Âu Dương Duệ: “…” Vị tổng giám đốc này, anh có biết da mặt anh và Nghê Lam dày như nhau không?
“Nội ứng đã bại lộ rồi.” Lam Diệu Dương nói: “Dương Hiểu Phương tới là để xác nhận.”
“Lưu đội điều tra cô ta rồi.

Cô ta không có cơ hội báo tin ra bên ngoài.”
“Cô ta không cần.” Lam Diệu Dương nói: “Tự Quý đội báo tin.

Sau khi ông ấy gặp Dương Hiểu Phương đã nhắn tin triệu hồi cho nội ứng.”

Chương 20

Công an tỉnh.
Lưu Tống cùng người trong tổ chuyên án đang họp.
Tổ viên của Quý Dũng Quân biểu lộ sự bất mãn mãnh liệt: "Án mạng của Quý đội chắc chắn có liên quan đến Tổ ưng, tại sao không cho chúng tôi cùng điều tra?"
Lưu Tống bình tĩnh nói: "Chắc chắn có liên quan tới Tổ ưng, vậy thì gấp rút điều tra Tổ ưng cho rõ ràng, tiến độ hiện tại không hề tốt, mục đích đối phương giết Quý đội có lẽ chính là vì điều này, nhiễu loạn tiến độ điều tra của chúng ta, để cho hắn có nhiều thời gian tính kế thoát thân."
Lưu Tống nhìn vẻ mặt của mọi người: "Quý đội hi sinh, tất cả chúng ta đều rất đau lòng, nhưng càng như vậy, càng không thể để cho Kền kền thực hiện được kế hoạch." Ông nhấn mạnh: "Bắt Kền kền! Đừng để Quý đội thất vọng!"
Có người đỏ mắt, có người đập mạnh xuống thành ghế một cái.
Lưu Tống tiếp tục nói: "Vụ án của Dương Hiểu Phương và vụ án của Quý đội sẽ chuyển qua bên cục công an thành phố điều tra, đội phó Tăng và một nhóm bên chúng ta cùng cộng tác điều tra với họ.

Nhất định sẽ đẩy nhanh tốc độ điều tra, việc này mọi người yên tâm.

Nhưng bây giờ điều tra Tổ ưng và bắt được Kền kền cũng quan trọng như vậy."

Thẩm Hoa nói: “Quý đội có tình báo ngay từ đầu, nhưng chúng tôi không biết người đó là ai.

Quý đội bị giết xong thì bị cướp điện thoại, thông tin bị trộm, có liên quan tới người này sao?”
Lưu Tống nói: “Sẽ điều tra rõ, không bỏ sót chi tiết nào.

Tôi sẽ theo điều tra, có bất kỳ tin tức nào liên quan đều sẽ tập trung về bên này.” Lưu Tống dừng một chút rồi nói: “Mặt khác, còn có một chuyện.

Nội bộ tổ điều tra sẽ tiến hành tra hỏi mọi người một chút theo thông lệ, hi vọng mọi người có thể phối hợp.”
Lời này của ông vừa dứt, mọi người lập tức có chút bất bình.

Có người nhảy dựng lên: “Lại tra hỏi! Mấy tháng rồi, ngày nào cũng theo dõi người mình, còn muốn chúng tôi phá án hay không.”
“Tôi có thể hiểu được tâm tình của mọi người.

Quả thực mấy tháng nay áp lực của mọi người đều rất lớn, bầu không khí không được tốt lắm.

Ai ở đây cũng đều phải được tra hỏi, bao gồm cả tôi.

Đây không phải gây thêm phiền phức cho mọi người, trở ngại phá án.

Ngược lại, chính là vì muốn quét sạch con đường mới không sợ người khác làm phiền.” Lưu Tống nói: “Đừng vì cho mình thoải mái mà cho kẻ xấu được thuận tiện.

Đạo lý đó có lẽ mọi người đều hiểu.”
Mọi người trầm mặt không nói gì nữa.
Lưu Tống nhìn mọi người một chút, chuyển chủ đề.

Ông chỉ vào tấm bảng tình tiết vụ án, nói: “Chuỗi án ba năm trước tôi không cần phải nói nữa.

Năm nay, ngày 15 tháng 01 bắt đầu thanh tra thương mại Kim Dương, cùng với cảnh sát biên giới chặt đứt con đường buôn bán phi pháp của bọn họ, bắt được 24 người, chặn nguồn cung cấp của bọn họ, tiêu hủy được hai kho súng.

Ngày 25 tháng 03 thanh tra kho Shimen, kho súng cải tạo phi pháp, ngày 30 tháng 03 đường Đào Sinh, xưởng chế thuốc phiện, ngày 10 tháng 04, phố Kiến Hoa, kho súng gốc, trống không.

Ngày 18 tháng 04, đường Hòa Bình, cứ điểm buôn bán người…” Phía dưới có nối với người: “Ngày 19 tháng 04, Quý đội hi sinh.” Căn phòng yên tĩnh trong chốc lát, Lưu Tống lấy lại bình tĩnh nói: “Tôi đã trao đổi với Âu Dương Duệ bên cảnh sát thành phố về tình huống Quý đội bị hại.

Hung thủ nổ súng trọng thương nhập viện, bây giờ chưa tỉnh, không cách nào tra hỏi.

Căn cứ vào vân tay và hình dáng bên ngoài kiểm tra, hắn tên Lạc Giang, 16 tuổi từng vào tù vì tội cướp của đánh người bị thương, là tội phạm thiếu niên.

Trước mắt vẫn chưa liên lạc được với người thân của hắn. Nghi phạm cướp điện thoại tên Thẩm Hợp, có tiền án trộm cắp, lúc học phổ thông từng làm công cho tiệm sửa xe, giỏi máy móc xe cộ…, năm năm trước ra tù.

Sau khi ra tù không có việc làm.

Hắn khai trước nhiệm vụ này không hề biết Lạc Giang, hắn nhận được mệnh lệnh giám sát Quý đội, báo cáo hành tung của

Quý đội, nếu có người ném cho một chiếc điện thoại, hắn liền mang điện thoại đi.

Nếu như không lấy được điện thoại, hắn cũng sẽ rời đi sau khi Quý đội bị sát hại."
Lưu Tống dừng một chút, phát hình trên camera lên máy chiếu: "Lúc Quý đội rời khỏi bãi xe công an tỉnh, chiếc Passat này vẫn luôn theo anh ấy.

Ở đoạn đường Dương Tường này, Quý đội hẳn là nhận ra có người theo dõi, cho nên không đi thẳng về nhà mà đánh một vòng rất lớn.

Chiếc Passat rất cảnh giác không tiếp tục theo nữa.

Sau đó chiếc mô tô này từ xa đi theo.

Tiếp đó Quý đội tiến vào đường Phương Đình, thêm hai giao lộ nữa chính là nhà anh ấy.

Lúc này chiếc xe mô tô ở đây…."
Lưu Tống chỉ vào hình, mô tô dừng ở giao lộ xa xa.

"Quý đội xuống xe tiến vào cửa hàng tiện lợi.

Chiếc Passat này từ một hướng khác đi lại, đậu chếch đối diện với xe của Quý đội, chỗ này có thể thấy được bên trong cửa hàng tiện lợi.

Sau đó lúc Quý đội đi ra, chiếc mô tô chậm rãi đi tới…"
Mọi người im lặng nhìn quá trình này trên màn hình, có vài người siết chặt nắm đấm.
Lưu Tống nói: "Bọn họ rất có tổ chức, phối hợp cũng rất tốt.

Súng bọn họ dùng giống như súng thu được trong hành động ngày 18, hẳn là Tổ ưng ra tay.

Kết quả do một loạt hành động trước đó, Tổ ưng đã cùng đường bí lối, không loại trừ đây là hành động điên cuồng cuối cùng của bọn họ, vì hận mà tiến hành trả thù.

Các vị đang ngồi ở đây là tổ viên kế hoạch Phục ưng, xin cực kỳ cẩn thận.

Chúng ta không chắc chắn còn ai nằm trong danh sách trả thù của bọn họ."
Một người nhẹ giọng hỏi: "Bọn họ lấy danh sách ở đâu?"
Thẩm Hoa cũng đưa ra nghi vấn: "Làm sao bọn họ xác định được Quý đội?"
Mọi người nhìn nhau, lúc này đều có suy đoán không hay.

Nếu như không phải nội gián, không phải người của mình, Tổ ưng làm sao biết được tổ kế hoạch Phục ưng.
Lưu Tống nói: "Ghi chú trên điện thoại của Quý đội bị sao chép rồi, trên đó có tên của mọi người.

Không biết có tạo thành ảnh hưởng gì không, nhưng xin mọi người nhất định phải chú ý an toàn."
Mọi người im lặng một hồi, Lưu Tống lại nói: "Trước khi bọn họ quyết định ra tay với cảnh sát chắc chắn đã chuẩn bị kỹ.

Hơn nữa mấy tháng này bọn họ đã mất không ít người, nội bộ nhất định hỗn loạn, tạo nên áp lực đối với những người bị bắt.

Tống Xương của Kim Dương kia không phải đã nói hậu quả làm phản đồ của Kền kền càng đáng sợ hơn bị pháp luật phán xét sao? Nói cho hắn ta biết hiện tại ông chủ của hắn ta đã bị chúng ta bức vào đường cùng, bên ngoài đều biết đây là công lao của hắn ta.

Nếu như hắn ta không chịu phối hợp, chúng ta cũng sẽ cho hắn ta tìm người bảo lãnh hậu thẩm vì có biểu hiện lập công."

Thẩm Hoa gật đầu.

“Được.”
“Quý đội phát ra lệnh truy nã năm người, dựa vào đó đốc xúc các khu, kiểm tra rõ ràng xem nghi phạm có thuê phòng, két sắt, nhà kho gì hay không.

Còn nữa, biệt danh của bọn họ có khả năng không chỉ có một.

Trong lời khai của mấy người, chú Kim, chú Bồi, xem ra là cùng một người.”
Một tổ viên nói: “Quả thực như vậy, không giống như mấy tên tóc húi cua kia, đặc thù nhận diện của chú Kim, chú Bồi này khá cao.

Chúng tôi cho rằng ông ta là một trong số quản lý cấp cao.

Tống Xương bên Kim Dương cũng có phản ứng với người này, nhưng hắn ta không nói rõ người này là ai.”
“Nhưng ông ta không phải Kền kền.” Thẩm Hoa nói, “Tạm thời tới giờ, chúng ta không biết Kền kền là ai.

Có người cung khai nói là từng nghe tới chú Kim, hình như lão đại là đại ca cùng thôn với chú Kim, chú Kim này do hắn dẫn ra làm ăn, cùng làm hai ba mươi năm.

Phỏng đoán này là do lúc chú Kim khuyến khích cấp dưới làm tốt từng kể lại mình từng cùng lão đại thế nào thế nào trong gần ba mươi năm.

Nhưng chúng tôi không tra ra được thân phận cụ thể của chú Kim, ông ta cũng không dùng khẩu âm gì, người cung khai không nghe ra được giọng vùng nào, cho nên cũng không cách nào xác nhận.”
“Trọng điểm là nhắm vào chú Kim này.” Lưu Tống nói: “Thông báo cho sân bay, trạm tàu, cao tốc các loại, nhất định phải lưu

tâm bọn họ có lẩn trốn hay không?"
"Còn Dương Hiểu Phương thì sao?" Thẩm Hoa hỏi: "Vai trò bên trong của cô ta là gì?"
Lưu Tống đáp: "Tạm thời chưa tra ra được điểm khả nghi của cô ta."
Thẩm Hoa không nói gì nữa, lúc đó Quý đội muốn áp dụng biện pháp bảo vệ cưỡng chế với Dương Hiểu Phương bọn họ cũng cảm thấy có nghi vấn, nhưng Quý đội không nói nhiều, chuyện ông quyết định, bọn họ là cấp dưới liền làm theo.

Nhưng bây giờ Quý đội không còn nữa, nghi vấn này càng lớn hơn.
Lưu Tống nói: "Đồng chí Tăng và Âu Dương sẽ điều tra cô ta một lần nữa, nếu không có vấn đề gì sẽ thả cô ta ra."
Phía Âu Dương Duệ, anh đang nói chuyện với Lam Diệu Dương: "Theo như suy đoán này của anh, Dương Hiểu Phương kia gần như không có chút hiềm nghi rồi."
"Tại sao?"
"Cô ta là người bị hại, cố gắng trốn thoát, sau đó báo với cảnh sát cô ta bị người xâm hại, cô ta đã không mật báo ra bên ngoài, cũng không hại thêm người khác, anh nói thử cô ta có vấn đề gì không?"
Lam Diệu Dương ngẩn người: "Nhưng chúng ta không thấy cô ta trên camera."
"Cô ta nói cô ta gọi xe."
Khả năng này Lam Diệu Dương có nghĩ tới: "Nhưng cô ta từng nói cô ta rất nghèo đúng không, còn nữa, taxi có ghi chép thanh toán, có thể tra."
"Cô ta trả tiền mặt."
"Trả bao nhiêu?"
"Cô ta nói lâu quá rồi, thời gian bị giam cầm bị tra tấn rất nhiều, tinh thần lo lắng cực độ, rất nhiều chuyện đã không nhớ rõ.

Cho nên màu xe, nhãn hiệu gì cô ta đều không nhớ."
Lam Diệu Dương: "…" Biểu cảm của Lam Diệu Dương có chút đả kích: "Tối qua tôi nói với anh vấn đề giao thông có chút đáng

ngờ, anh giống như rất có hứng thú.

Tôi còn tưởng có vấn đề gì quan trọng."
"Hai người có tư liệu camera ròng rã một tháng, đương nhiên tôi quan tâm, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian và sức lực điều tra của chúng tôi."
"Đúng rồi, Nghê Lam nói thông tin trong điện thoại của cảnh sát Quý thật ra có bảo mật an toàn, cần mật khẩu.

App truyền tin kia có chương trình giải mã, cái này không phải mua bình thường được, có thể tra một chút."
"Quan Phàn đã điều tra rồi.

Chúng tôi tìm được một lập trình viên bán cái này ở chợ đen."
Lam Diệu Dương thở dài, quả nhiên cảnh sát lợi hại, không cần phải nhắc nhở gì.
Lúc này điện thoại anh kêu lên, anh lấy ra nhìn: "Nghê Lam dậy rồi, tôi trả lời cô ấy xíu."
Âu Dương Duệ cũng muốn thở dài: "Không có việc gì thì về đi."
Lam Diệu Dương vội nói: "Chờ một chút, tôi còn một vấn đề cuối cùng.

Vậy các anh giữ cô ta lại không cho về, chắc chắn có hoài nghi với cô ta.

Điểm đáng ngờ nằm ở đâu?"
"Thời gian, địa điểm."
"Đúng, đúng, tôi cũng cảm thấy chỗ giam cầm kia trong một thời gian dài quá nguy hiểm cho phần tử tội phạm.

Cuối cùng còn bị người ta trộm súng chạy mất… chờ chút."
Âu Dương Duệ rốt cuộc thở dài: "Không ngờ có một ngày tôi phải gọi Nghê Lam để kêu cô ấy đến lãnh anh về."
"Tôi còn một câu hỏi cuối."
"Vừa rồi anh cũng nói câu này."

“Nội ứng có khả năng phản bội không?” Lam Diệu Dương hỏi rất cẩn thận.
Âu Dương Duệ im lặng: “Nếu như không phải anh phải thừa kế tài sản mười tỷ, tôi thật sự sẽ khuyên anh ghi danh thi công chức cảnh sát.”
“Anh khuyên cũng không được.

Anh trai tôi không muốn thừa kế ba mẹ tôi đã muốn tức chết rồi, chị gái tôi chỉ muốn giúp tôi kinh doanh không muốn thừa kế, ba mẹ tôi chỉ có thể trông cậy vào tôi, tôi không thể không quản tài sản gia đình được.”
Anh trai họa sĩ nổi tiếng kia của anh, anh rể nổi tiếng màn ảnh của anh… Âu Dương Duệ lại trầm mặc: “Việc nhà của gia đình có tiền cũng không cần phải báo cáo cho công chức.”
“Anh vẫn chưa trả lời tôi.

Thật sự là câu cuối đó.”
“Chưa điều tra được gì rõ ràng, chuyện gì cũng có khả năng.” Âu Dương Duệ chỉ có thể nói như vậy.
“Hiểu rồi.” Lam Diệu Dương thoáng có chút an ủi.
Vậy phỏng đoán của anh quả thực là một trong số đó.

Nếu như Dương Hiểu Phương quả thực không có điểm đáng ngờ, chỉ là người bị hại, vậy thì khả năng rất lớn là nội ứng đã phản bội, nội ứng phải trải qua toàn bộ khảo nghiệm của tập đoàn, cho nên khi anh ta phạm tội liền biến thành tội phạm.

Anh ta lập được công, phải khai ra cấp trên của mình.

Sau khi thấy người bị hại báo án, Quý đội gửi tin tức triệu hồi kia, tổ chức tội phạm sẽ xác nhận danh sách anh ta cung cấp không sai.

Bọn họ giết chết Quý đội, khiến nội ứng không còn đường lui nữa.
“Các anh sẽ thả Dương Hiểu Phương đúng không? Xác nhận sau

khi cô ta rời khỏi đây sẽ tiếp xúc với ai."
Âu Dương Duệ không nhịn được nữa: "Anh đã hỏi mấy câu cuối cùng rồi." Anh bắt đầu đuổi người, "Phá án không phải trò chơi giải mã, tiêu diệt tội phạm là chuyện nghiêm túc."
"Tôi rất nghiêm túc a."
"Anh đi đi." Âu Dương Duệ lôi kéo Lam Diệu Dương ra khỏi phòng khách.
"Được rồi, được rồi, tôi đi." Lam Diệu Dương đi vài bước lại quay đầu: "Nếu có gì cần giúp đỡ thì anh cứ tìm tôi nha.

Tôi muốn tiền có tiền, muốn người có người, muốn kỹ thuật có kỹ thuật."
Âu Dương Duệ: "…"
"Hơn nữa tôi sẽ giúp các anh quản Nghê Lam thật tốt."
Âu Dương Duệ: "…" Anh vẫn là tự quản tốt anh đi.
Trước kia anh thật sự có hiểu lầm với vị tổng giám đốc này, anh nhìn sai người rồi.

Tên này thực sự có đầu óc, đáng tiếc bị tiền làm mai một rồi.
Âu Dương Duệ đi về phòng làm việc, suy nghĩ về vụ án.

Anh và Lưu Tống quả thực dự định nếu như không tìm được sơ hở nào của Dương Hiểu phương sẽ thả cô ta đi.

Phái người giám sát, xem có thu hoạch gì không.
———————
Hàn Châu đội tóc giả lên đầu.

Tóc dày, cắt mái ngang che trán, tóc mai dài che cả đỉnh tai, để lại ít râu không cạo, dáng mạo của anh khác ban đầu rất nhiều.
Anh đeo một chiếc kính đen, mặc đồ vest dạng rộng, đeo balo laptop, giống như một lập trình viên văn phòng.
Anh lấy bộ dạng này bước vào một khu nhà cũ, trước tiên đến lầu sáu mái nhà quan sát, sau đó lại xuống lầu ba.

Anh giả vờ gõ cửa một cái, không có người canh cửa.

Tiếp đó anh lại dùng đồ mở ổ khóa không gắn chống trộm trên cửa kia.
Chỗ này là nhà thuê của Dương Hiểu Phương.

Vừa rồi anh đã lấy danh nghĩa đi thuê nhà nói chuyện với mấy ông bà xem trong khu này có an toàn hay không, có vấn đề không, nghe nói khu cư xá này đã có cảnh sát ghé qua.

Cho nên rất có thể cảnh sát đã ghé qua chỗ ở của Dương Hiểu Phương.
Hàn Châu vào phòng, đeo bao giày, găng tay, bắt đầu tìm kiếm xung quanh, tất cả các phòng và ngóc ngách anh đều xem qua.

Đồ dùng tắm gội, gia vị nhà bếp, thức ăn còn lại anh đều kiểm tra hết.

Anh còn kiểm tra cả giày dép quần áo đồ dùng trong nhà của Dương Hiểu Phương, sách, đồ chơi các loại, còn mở cả TV của cô.
Sau khi kiểm tra toàn bộ, anh gắn một chiếc camera nhỏ trên đỉnh kệ sách dính tường của Dương Hiểu Phương, chỗ đó hướng ra phòng khách và cửa, nếu Dương Hiểu Phương về thì anh có thể biết.
Hàn Châu hoàn tất lắp đặt, xác nhận không có vấn đề trên điện thoại, sau đó ra khỏi cửa.
Tháo bao giày, găng tay, đút vào trong bọc, Hàn Châu thong dong đi xuống lầu, lại quan sát hoàn cảnh chung quanh tòa nhà một phen, lúc này anh mới rời đi.
Hàn Châu đi bộ, tuy camera giám sát khu này không nhiều nhưng anh vẫn rất cẩn thận, cố gắng né tránh.

Đi được ba km, tới dưới một cây cầu, có một chiếc xe dừng ở đó.
Hàn Châu đi qua, gõ gõ cửa sổ xe, A Sinh ngồi ở ghế lái mở cửa cho anh.
Hàn Châu leo lên xe, thở phào nhẹ nhõm.
“Thế nào?” A Sinh hỏi anh.

“Chuẩn bị tốt rồi.” Hàn Châu mở di động cho A Sinh xem.

A Sinh cũng lấy điện thoại của mình nhìn thoáng qua: “Ok, không vấn đề.”
“Chỗ đó rất tốt, xung quanh ok, người già nhiều, tiểu khu không có cửa bảo vệ, xe ra vào thoải mái.

Nhưng có chó khắp nơi, còn có người nuôi gà, giữ yên lặng hơi khó.

Tao đã xem kỹ tuyến đường rồi, tốt nhất là dàn dựng thành một vụ tự sát, dù sao cô ta trải qua chuyện thế này cũng coi như hợp tình hợp lý.

Tạo chút động tĩnh, sau đó chúng ta lẫn vào đám người, như thế là an toàn.” Hàn Châu dừng một chút: “Nhưng vẫn cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Bên mày thì sao?”
“Tao gặp thằng Bình rồi.

Nó nói hôm nay chú Bồi bắt đầu để râu.”
Hàn Châu cười cười.
“Còn nữa, chú Bồi thương lượng với Hắc Hổ, dường như lấy địa bàn với khu vực ra đền.”
Hàn Châu thu lại tươi cười: “Vậy là thực sự muốn rút lui?”
“Không chắc.

Thằng Bình nói lúc ở cạnh ổng cũng không nói nhiều.

Tối qua bọn họ về lại nhà cũ, ngoại trừ nó còn có một thằng tên A Lượng.

Là một trong ba người hôm qua.”
“Còn hai thằng khác?”
“Thằng Bình không rõ lắm.”

“Chắc chắn bọn họ còn có sắp xếp khác.

Chú Bồi dẫn bọn nó tới thu dọn tụi mình, sẽ không chỉ như vậy là xong.” Hàn Châu nói: “Hôm nay tao tìm đồng bọn nghe ngóng chuyện giết cảnh sát.”
“Thế nào?”
“Huyên náo rất lớn, ở cửa ra vào của một cửa hàng tiện lợi, nổ ba phát súng bên đường.”
“Mẹ nó.

Cũng gan lắm.”
“Sau đó vừa lúc đụng cảnh sát, hai đứa bị bắt rồi.

Thằng nổ súng bị xe đụng bị thương nặng, không rõ nó còn sống hay không.”
“Trùng hợp vậy à?”
“Chắc là trùng hợp.” Giọng điệu Hàn Châu rất có thâm ý.
“Lại bị nhốt hai thằng, bà mẹ.”
“Đơn giản là tiễn vào chỗ chết.

Giết cảnh sát bị bắt tại chỗ thì chết chắc rồi.” Hàn Châu nói:
“Hơn nữa còn là đội trưởng tổng đội, chức rất lớn.

Tiêu thật rồi.

Người ta không lỗ, nghe nói chết được ghi công tăng huân chương phát tiền.

Hai đứa bị bắt kia không chừng chưa bị xử án đã bị đùa chết rồi.”
A Sinh không nói lời nào, một lúc sau đập lên tay lái một cái.
“Chú Bồi còn kêu không có tay chân bên cớm.” Hàn Châu nói,
“Nhưng sao có thể giết cảnh sát ngay lúc có cảnh sát canh chừng?”
“Lúc chúng ta ra tay với Dương Hiểu Phương sẽ thế nào?”
“Chúng ta…” Hàn Châu dừng một chút, không nói tiếp.

A Sinh bực mình cào đầu.
Hàn Châu đột nhiên hỏi: “Chú Bồi vừa mở miệng đã chỉ định thằng Bình làm chung, có phải ổng thấy thằng Bình đáng tin không, trong danh sách trắng của ổng? Tao vừa mở miệng nói cần mày hỗ trợ ổng đã đồng ý rồi, kỳ thật trong lòng ổng đã tính toán đặt tụi mình vào cùng một chỗ rồi.”
A Sinh cắn răng: “Chắc là ý đó rồi.”
“Thằng Bình rất trượng nghĩa, tao tin nó.”
“Sao ai mày cũng tin được vậy.” A Sinh nguýt anh một cái.
Hàn Châu nói: “Thời điểm này nhất định phải đoàn kết.

Mày phải vững lên, nắm chắc thằng Bình.

Tìm lúc rảnh chúng ta đi uống rượu, thăm dò thái độ của nó, có thể lôi kéo được thì lôi kéo.”
“Uống rượu cái rắm.”
“Nói không chừng thằng Bình đã gặp được lão đại.”
“Vậy thì sao?”
“Tao muốn biết lão đại là ai, tao muốn cho ổng thấy tao ngon.”
Hàn Châu nghiêm túc nói: “Dựa vào cái gì mà bị chú Bồi nắm ở giữa.

Ổng lớn tuổi rồi, còn cản đường người trẻ.

Không phải mày nói gặp rồi cũng có lúc tan sao? Trong địa bàn này, chết hay về hưu do lão đại quyết định.”
A Sinh ngồi thẳng dậy, nhìn Hàn Châu: “Đúng, đã liều mạng thì liều cho đáng.” Anh ta nghĩ ngợi, “Nhưng vấn đề bây giờ là Dương Hiểu Phương, nếu chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, đừng nói là gặp lão đại, chú Bồi đã có lý do xử chúng ta rồi.

Tao nghe ngóng thấy thằng Mãnh đi đời rồi.”
“Không tin.” Hàn Châu lắc đầu, “Xử lý phản đồ trước đó đều cho chúng ta thấy, lấy đó dằn mặt.

Lần này lặng lẽ mất rồi?”

A Sinh nghĩ ngợi, cũng cảm thấy thế.
“Ai nói mày thằng Mãnh không còn?”
“Thằng Bình.

Nó nghe chú Bồi nói trên điện thoại.”
Hàn Châu nói: “Nếu như chúng ta thành công nhiệm vụ của Dương Hiểu Phương, có khi nào cũng vừa khéo bị công an tóm?”
“Mẹ nó.” A Sinh chửi một tiếng.
“Vụ Băng ca tối qua, mày chắc tụi mình không để lại sơ hở không?”
“Tuyệt đối không.

Không phải tao nghe lời mày à, đổi chỗ khác, không theo chỗ chôn chú Bồi nói à.”
Hàn Châu nghĩ ngợi, bỗng nhiên vỗ trán than thở, “Mẹ, tao sai rồi, đầu tao đúng là đầu heo rồi.”
“Cái gì?”
“Nếu chú Bồi cho người đi đào, phát hiện chúng ta không làm theo yêu cầu của ổng, sẽ biết chúng ta sinh nghi, cảnh giác với ổng.”
“Nhưng mày nói đúng, nếu chỗ đó có cạm bẫy, sắp xếp kiểm lâm đi tuần rừng vừa khéo gặp chúng ta không phải xong đời sao.

Tao cảm thấy không làm sai.

Nếu ổng dám hỏi, ông đây sẽ nói lái xe tới đó thấy người đành phải đổi.

Vừa hay ổng tới hỏi ông đây cũng biết tâm tư của ổng.”
“Được rồi.” Hàn Châu khẽ cắn môi: “Chúng ta chuẩn bị chút, vụ giết Dương Hiểu Phương có thể hoãn cứ hoãn.”
“Sao hoãn được? Chú Bồi không có ngu.”
“Nếu Dương Hiểu Phương cứ bị cảnh sát dính lấy là được rồi.”
“Cảnh sát nghe lời mày, mày nói dính là dính chắc?”
“Nghĩ cách.” Hàn Châu nói.
“Há.” A Sinh đập đầu Hàn Châu một cái.

“Ông đây thích mày điểm này, quá mẹ nó bình tĩnh rồi.

Không quan tâm có tác dụng không, ít nhất có khí thế.

Đúng rồi, mày phải đổi tên đi, đừng để giống tên truy nã.”
“Chú Bồi đổi thành gì?”
“Kiểu ổng đổi hay không cũng như nhau, mày còn đỡ được chút.”
Hàn Châu cười lên: “Mày gọi A Sinh là thích con cháu đầy đàn?”
“Đúng vậy.”
“Vậy mày gọi tao là A Hành đi.”
“Ý là rất được?”
Hàn Châu gật đầu.
A Sinh lườm anh một cái: “Móa, đúng là trơ trẽn.

Không phải A Dũng cũng là được à.”
Hàn Châu cười chỉ phía trước: “Lái xe đi.”
“Đi đâu?”
“Đi tìm bạn trước, làm giấy chứng nhận cho tụi mình, chuẩn bị chạy trốn.”
“Ok.” A Sinh khởi động xe.
Xe lái đi, Hàn Châu nói: “Giờ thằng Bình hành động tự do không?”
“Có thể.”
“Hẹn nó uống rượu đi.”
A Sinh nhìn anh một chút: “Thật tình?”
Hàn Châu gật đầu.
“Được thôi, đi đâu?”
“Kim Khổng Tước.” Hàn Châu nói: “Thăm dò tin tức cho rõ đã, sau đó chúng ta thử xem có thể làm cho Dương Hiểu Phương không ra được không.”

Chương 21

Hàn Châu và A Sinh đến một tiệm cầm đồ mua bán.
Ông chủ thấy bọn họ thì cười híp mắt chào hỏi: “Hai vị muốn tự xem hay cần tôi giới thiệu một chút?”
Hàn Châu nói: “Muốn tìm loại đầu nhỏ chút, giá không dao động nhưng có giá trị, năm sản xuất gần đây.

Nếu có loại có thể tăng giá chút, ông chủ có thể giới thiệu không?”
Ông chủ cười mắt càng híp hơn: “Có.” Nói thì nói như vậy nhưng lại không động đậy, chỉ nhìn A Sinh.
Hàn Châu nói: “Đây là anh em của tôi, thân.”
Lúc này ông chủ mới nói: “Vậy cùng tôi ra phía sau xem thử hàng?”
Hàn Châu đưa mắt ra hiệu cho A Sinh, A Sinh khẽ gật đầu.

Thế là hai người liền theo ông chủ ra phía sau quầy, đi vào phòng phía sau.
Phòng sau nhỏ hơn quầy khách một chút, bày đầy tủ cao tới trần.

Ông chủ dẫn bọn họ vòng qua hai cái tủ, vào dãy cuối cùng, chỗ đó có một quầy hàng sát tường.

Trong quầy bày một ít đồ cổ, đồng hồ nổi tiếng, trang sức các loại.

Ông chủ cười hỏi: “Gần đây cậu tên gì?”
A Sinh nghe xong liền vui, xem ra thật đúng là người quen.
“A Hành.” Hàn Châu cũng cười.
Anh chuyển sang A Sinh, chỉ chỉ ông chủ: “Ông chủ Tiền, một người cực kỳ đáng tin cậy.

Gọi chú Tiền là được.”
Ông chủ Tiền cười càng thân thiết hơn: “Vụ đổi tên này có phải thường xuyên không vậy.

Tôi nói chứ chân dung truy nã kia có phải hơi giống cậu không, lại còn viết tên cậu nữa.”
“Còn không phải sao, ngay cả chú cũng nhận ra tôi, cho nên phải đổi.” Hàn Châu đáp lại.
“Mắt tôi sắc lắm à.” Ông chủ Tiền thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi: “Có tính toán gì chưa?”
“Làm hai giấy chứng minh, loại ra nước ngoài.” Hàn Châu hỏi: “Nhanh nhất khi nào có thể giao hàng?”
“Loại A không nhanh vậy được, phải một tuần.”
Hàn Châu và A Sinh liếc nhìn nhau, quả thật hơi chậm.

Không biết có chống đỡ được tới khi đó không.
“Nhanh nhất rồi.” Ông chủ Tiền nói: “Đồ của tên nhóc cậu tôi chắc chắn sẽ đưa lên đầu, nhưng bây giờ kỹ thuật rất lợi hại, muốn làm xuất nhập cảnh không tra ra được rất khó.

Nếu sốt ruột, tôi tìm đường khác cho các cậu, nhưng phải khổ xíu, ở nước ngoài không dễ lăn lộn.”
“Tụi tôi không gấp.” Hàn Châu thả balo trên quầy hàng, mở ra, lấy hai cọc tiền từ bên trong.

“Làm đi.”

Ông chủ Tiền cũng không đếm, ước lượng trên tay rồi bỏ vào két sắt.
A Sinh và Hàn Châu lấy ra ảnh chân dung bọn họ đã chuẩn bị

trước đó, trong ảnh bọn họ đều không để tóc húi cua.

Ông chủ Tiền cầm giấy, kêu bọn họ điền rõ ràng tên bọn họ muốn, ngày tháng năm sinh các loại.
Đợi xác nhận mọi thứ rõ ràng, ông chủ Tiền lại hỏi: “Cùng nhau hay tách ra?”
“Tách ra.” Hàn Châu đáp.
Ông chủ Tiền lấy ra hai cái khóa.

Khóa đựng trong túi trong suốt, bên trong có hai tấm giấy.

Ông chủ Tiền lấy xuống hai chìa khóa, một cái giao cho Hàn Châu, một cái cho A Sinh.

Sau đó đối chiếu giấy tờ rồi lấy ra một tờ đưa cho bọn họ.
Trên tờ giấy là địa chị, tủ khóa ở đâu số mấy.

Khoảng cách hai địa điểm rất xa, không đụng gì nhau.
“Bảy ngày sau tới đây lấy đồ của các cậu.

Sẽ cho các cậu mười ngày để lấy hàng.”
“Được.” Hàn Châu cũng rất thẳng thắn, nhận lấy.
Lúc hai người chuẩn bị tạm biệt rời đi, Hàn Châu lại nói: “Đúng rồi, công ty chúng tôi, hay là bên Hắc Hổ nếu như cũng có người tới mua hàng, giúp chúng tôi tránh đi chút.”
“Yên tâm, sẽ không cho mấy cậu đụng mặt nhau lúc lấy hàng đâu.”
Hàn Châu khẽ gật đầu, cảm ơn chú Tiền rồi đưa A Sinh đi.
Hai người lên tới xe, A Sinh hỏi: “Sao lúc cuối mày lại nói vậy với ổng?”
Hàn Châu nói: “Chú Tiền làm nghề này lâu rồi, giữ nguyên tắc, miệng rất kín, hỏi thẳng thì không ra.

Nhưng nếu ông ấy đã nói sẽ không đụng mặt lúc lấy hàng, vậy nghĩa là nói bên chú Bồi hay Hắc Hổ thật sự có người tới đặt hàng rồi.”

A Sinh nói: “Sao mày quen ổng?”
“Trước đây ba tao muốn tìm đường chạy, chính là tìm ổng.

Tao đi lấy đồ, thừa dịp chạy tới ăn một bữa MacDonald, lại đi chơi game thật lâu, về đến nhà thì thấy thi thể ba tao.”
A Sinh: “…”
Hàn Châu nhìn thấy ánh mắt A Sinh, cười cười: “Lúc đó ông đây thấy nhẹ nhõm cả người.”
A Sinh cũng thở phào, không cần an ủi ai thì tốt quá rồi.

“Sau đó thì sao?”
“Sau đó tao trả lại giấy tờ cho chú Tiền, không có làm cảnh sát phát hiện ra.

Còn cảnh báo cho chú Tiền, nên ổng nhớ kỹ tao rồi.”
“Mày chỉ là đi lấy hàng sao biết chú Tiền ở đâu?”
“Tao đem trả lại giấy tờ, viết số điện thoại của tao lên, sau đó viết câu cảnh báo.

Mười ngày sau chú Tiền sẽ đến kiểm tra hàng còn hay không, sau đó ổng tới tìm tao.” Hàn Châu nói: “Tao còn kéo ít mối làm ăn cho ổng, kiếm ít tiền trung gian.”
Hàn Châu dừng một chút, lại nói: “Mang mày qua đây là để chú Tiền nhận mặt.

Ổng biết tao không dễ gì dẫn người tới.

Sau này nếu xảy ra chuyện, không chờ được hàng, tao lại có cách phối hợp với mày, mày chạy qua kiếm ổng.

Ổng không làm gì khác, nhưng giúp người chạy trốn thì được.”
A Sinh khẽ gật đầu.
Hàn Châu lại nhắn nhủ, “Đừng đưa người khác tới.

Chú Tiền rất cảnh giác, sẽ không giúp mày đâu.

Lúc đầu tao cũng mất nhiều thời gian mới khiến ổng tin tao.”
“Ok.” A Sinh đồng ý.
Hàn Châu lấy điện thoại mở app giám sát camera ra, trong gian phòng Dương Hiểu Phương không có chút động tĩnh nào.

“Mấy ngày này đã chuẩn bị sẵn sàng, người khác cũng muốn chạy, chúng ta không thể trễ.

Trễ chính là kẻ thế mạng.

Quay về thu dọn đồ đạc, đừng ở nhà trọ nữa, đề phòng lỡ như.”
Lúc Lam Diệu Dương về tới nhà, đã nghe thấy trên lầu vang lên ca khúc ‘Por una Cabeza’, tiếng đã vang ra tới phòng khách.
“Anh về rồi.” Lam Diệu Dương gọi một tiếng.

Anh thay giày xong, đang tính đi lên lầu, bỗng vèo một cái có người trượt xuống lan can cầu thang hình tròn, cực kỳ tiêu sái nhảy tới trước mặt anh: “Anh đi đâu vậy?”
Lam Diệu Dương nhìn bộ dạng phồng má hoạt bát cười cười của cô, chọc chọc vào má cô nói: “Không phải em đoán được rồi sao? Đến cục cảnh sát.”
“Âu Dương Duệ thế nào? Có để ý anh không?” Nghê Lam lẩm bẩm, “Cũng không thèm đưa em theo, em chán gần chết đây.”
“Không phải em đang khắc khổ luyện tập sao?” Lam Diệu Dương chỉ chỉ trên lầu.
Nghê Lam bĩu môi, “Nghe thấy coi như đã luyện rồi.” Cô nhìn tay Lam Diệu Dương một chút, lại nhìn nhìn trên bàn: “Không phải anh nói mang đồ ăn về sao?”
Lam Diệu Dương: “…Ra ngoài ăn?”
“Không đi.” Nghê Lam ngồi trên bậc thang, “Lỡ như có ai nhận ra em, lại nói cố gắng nhảy đi, sao mà ăn nổi.”
Lam Diệu Dương cười, anh mở tủ lạnh ra: “Bánh sủi cảo, bò beefsteak, em ăn cái nào?” Dù sao cũng toàn là đồ ăn nhanh.
“Bánh sủi cảo đi.”
Lam Diệu Dương lấy bánh sủi cảo ra, đun nước trên bếp.

Nghê Lam lại ôm eo anh: “Sớm biết anh như vậy, em liền qua chỗ dì Hồng ăn cho rồi.

Lúc dì Hồng hỏi em còn ra vẻ nói không cần, Lam Diệu Dương sẽ mang nhiều đồ về cho con.”
“Xin lỗi em.” Lam Diệu Dương quay đầu hôn cô.

“Anh quên mất tiêu.”
“Anh đi hỏi Âu Dương Duệ vụ án sao? Anh ta nói gì với anh?”
Lam Diệu Dương liền kể lại nội dung hai người nói chuyện một chút.
“Quả thật là vậy, chưa tra được rõ ràng, mọi thứ đều có thể xảy ra.” Nghê Lam nói: “Em tra ra được địa chỉ IP tiếp nhận thông tin trên điện thoại của cảnh sát Quý rồi.”
Lam Diệu Dương mừng rỡ: “Thật không? Là chỗ nào?”
“Ở tiểu khu tên Vườn Hạnh Phúc.

Cụ thể thì em chuyển cho Quan Phàn rồi.

Giờ chắc bọn họ đang đi xác minh.” Nghê Lam nói: “Em không phải cố ý muốn nhúng tay vào, em chỉ là buồn bực quá thôi, một cô gái cô độc đáng thương bị vứt bỏ trong nhà đành phải tự tìm thú vui.”
“Không có ai trách em.” Lam Diệu Dương tràn đầy phấn khởi, “Em còn tra ra được gì nữa?”
Nghê Lam nhìn anh chằm chằm: “Quan Phàn nói với em, anh cam đoan với Âu Dương Duệ sẽ quản tốt em.”
“Làm gì có.” Lam Diệu Dương nói năng hùng hồn: “Em như vậy mới là nữ tính độc lập thời đại mới, ngay cả ba em còn không quản được, sao anh có thể quản.

Đừng nghe bọn họ nói.”
Nghê Lam: “…” Cô nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của Lam Diệu Dương, nói: “Nhưng cũng chẳng tra ra, em chỉ thuận tay giúp Quan Phàn một chút.

Kỳ thật chị ấy cũng tự tra ra được, chỉ là cần thời gian, em chỉ giúp đẩy nhanh tiến độ thôi."
Lam Diệu Dương có chút thất vọng, quay người lại tiếp tục nhìn chằm chằm cái nồi, chờ nước sôi.
Tiếng nhạc mơ hồ truyền đến, Nghê Lam nhịp chân theo nghênh ngang nhảy qua anh.

Lam Diệu Dương bị cô chọc cười, lúc cô đi qua sau lưng lấy mông ủn cô một cái: "Đi đập tỏi, đổ chút giấm."
"Ok." Nghê Lam nghe lời đi làm, lấy hai củ tỏi ra sức đập, một tiếng bộp vang lên.

Lam Diệu Dương a một tiếng, Nghê Lam giật bắn mình: "Gì vậy?" Có cảm ứng với cả tỏi hả?
"Anh nghĩ ra rồi."
"Cái gì?"
"Anh cho rằng Dương Hiểu Phương tự nói mình rất nghèo cho nên không đi taxi, vì vậy camera không chụp được hình cô ta, cô ta có vấn đề.

Tuy khẩu cung của cô ta có chút không hợp lý nhưng cũng có thể lách qua được."
"Cho nên?" Nghê Lam không hiểu.
"Âu Dương biết khẩu cung của Dương Hiểu Phương, cho nên anh ấy không cảm thấy quá hứng thú với việc Dương Hiểu Phương không xuất hiện trong camera.

Nhưng hôm qua anh ấy thực sự muốn chúng ta mang theo tài liệu giám sát đi gặp cảnh sát Quý.

Cái bọn họ muốn tra là người khác."
"Không phải nói rồi sao, vân tay nội ứng xuất hiện ở hiện trường, nội ứng từng ở đó."
"Đúng, nhưng bọn họ không thấy anh ta.

Lúc bọn họ coi camera giám sát không thấy được anh ta.

Hơn nữa, sẽ không chỉ có một mình nội ứng, còn có những người khác tham gia nữa.

Nhưng bọn họ tìm không thấy người." Lam Diệu Dương nói: "Đây là nguyên nhân cảnh sát Quý sốt ruột muốn lấy thêm tư liệu camera."
"Sau đó thì sao?"
Lam Diệu Dương đẩy tay ra: "Cái này không bình thường nha, Dương Hiểu Phương bị giam gần nửa tháng không đi ra, camera không có hình cô ta cũng coi như thôi, mấy tên tội phạm kia, còn có nội ứng, bọn họ ra ra vào vào, biến đâu rồi? Âu Dương tra được rất ít, anh ấy không tìm được, cho nên chắc chắn anh ấy hoài nghi.

Hoặc là camera bị sửa, chuyện này gần như không thể, trên đường người qua lại.

Hoặc chính là..."
Lam Diệu Dương dừng một chút, lại nói: "Bọn họ trốn bên kia đường, hoặc khu lân cận.

Ngay chỗ không có camera giám sát.

Âu Dương nói rồi, thời gian, địa điểm mấy người kia mướn phòng là có nguyên nhân, bọn họ có thể tránh camera làm rất nhiều chuyện.

Khu vực đó không chỉ có một phòng bị bọn họ thuê."
"Sau đó thì sao?" Nghê Lam buông dao xuống, quay qua bỏ sủi cảo vào trong nước sôi.
Lam Diệu Dương nản lòng: "Sau đó nhóm Âu Dương đều hiểu ra, bọn họ đều đã biết, chắc chắn đang điều tra tiếp." Anh nhận lấy hộp sủi cảo trong tay Nghê Lam, tiếp tục thả sủi cảo vào nước.
Nghê Lam hôn mặt anh: "Anh biết không, lúc anh động não, ánh mắt lấp lánh, cực kỳ đẹp trai."

“Cảm ơn em, lúc em khích lệ anh cũng cực kỳ xinh đẹp.”
Nghê Lam cười ha ha.
Lam Diệu Dương quay đầu, Nghê Lam kiễng mũi chân, hai người dịu dàng hôn đối phương.
“Em xem tụi mình tra một chút hôm đó có bao nhiêu xe taxi ra vào đường Hòa Bình có quá nhàm chán không?” Lam Diệu Dương hỏi.
“Không chán.”
Lam Diệu Dương cười, cũng chỉ có Nghê Lam mới có thể điên như vậy cùng anh, không ghét bỏ ý tưởng điên rồ của anh.
“Em chỉ cảm thấy, tại sao không gọi xe công nghệ đi chứ? Như vậy không tiết kiệm tiền sao?”
“Vì nhất định phải dùng app hoặc WeChat thanh toán, coi như cô ta nói cô ta quên rồi, nhưng ghi chép thanh toán vẫn có thể bị kiểm chứng.”
Lam Diệu Dương gật đầu: “Chính là điểm này.

Tìm ra tất cả xe taxi, công ty cho thuê cũng có xe có camera, ghi ký sự lịch trình, tuy chậm một chút nhưng vẫn có thể xác định Dương Hiểu Phương có nói dối hay không.

Có điều khẳng định bên Âu Dương cũng nghĩ tới rồi.”
“Bọn họ đang bận đó, từng chuyện từng chuyện một.” Nghê Lam nói: “Chúng ta nói dì Hồng đi hỏi Liễu Vân thử, lúc bà ấy thấy Dương Hiểu Phương là tầm mấy giờ, có thể thu hẹp được phạm vi.”
———
Cục cảnh sát.
Lưu Tống ngồi trong văn phòng Viên Bằng Hải, bên cạnh là Âu Dương Duệ.
“Chúng tôi đã tìm được người bán phần mềm truyền thông tin điện thoại và phần mềm giải mã ở chợ đen, hắn ta khai ra tất cả số điện thoại mua phần mềm này.

Trong đó có một người chúng ta muốn tìm.

‘Ánh sáng trong sương mù’.” Âu Dương Duệ đưa tư liệu cho Lưu Tống.
“Bồ câu.” Lưu tống nhíu mày.
“Còn nữa, tối qua đã điều tra ra địa chỉ IP tiếp nhận thông tin trong điện thoại của Quý đội.

Vườn Hạnh Phúc, nhà cho thuê trên mạng.

Người sử dụng phòng tên…”
Lưu Tống đã thấy rồi, ông thở dài một tiếng.
“Đã phái người đi điều tra rồi, vườn không nhà trống.

Toàn bộ được quét dọn sạch sẽ, nhưng chúng tôi tìm được một vân tay trên bàn đọc sách trên ghế.”
“Bồ câu?”
Âu Dương khẽ gật đầu.
Lưu Tống cầm tài liệu trên tay đọc, im lặng hồi lâu: “Quý đội cực kỳ tin tưởng cậu ta, cực kỳ tin tưởng.” Lưu Tống còn nhớ rõ biểu cảm của Quý Dũng Quân khi nói tới Bồ câu, sự tự hào và lo lắng kia, giống như Bồ câu là con trai ông vậy.
Bây giờ tuy chưa thể khẳng định Bồ câu phản bội, nhưng có mấy phần khả năng như vậy cũng làm cho Lưu Tống cảm thấy đau lòng.
“Còn một việc, năm ngoái Bồ câu vừa mua một căn nhà, cậu ta có báo cáo cho Quý đội không?” Viên Bằng Hải hỏi.
“Nhà?” Lưu Tống lắc đầu.

“Trong văn bản không có.

Nhưng thiếu ghi chép của nội ứng có thể cũng vì bảo vệ bọn họ.”
Viên Bằng Hải hỏi lại: “Có nhắc qua với anh không? Tôi hỏi sở trưởng Nghiêm, ông ấy nói không biết việc này.”
Lưu Tống rất khó chịu trong lòng: “Không có nhắc tới.

Lần cuối Quý đội nói với tôi việc này là tin tức anh ấy triệu hồi

Bồ câu về, kêu Bồ câu tự thú quay lại.

Sau đó anh ấy hỏi rõ ràng mọi chuyện rồi mới xử lý."
"Hai ngày rồi." Âu Dương Duệ nói, tin tức triệu hồi đã phát ra ngoài hai ngày rồi.
"Không thể loại trừ khả năng cậu ta không thấy tin." Lưu Tống vẫn hi vọng, hi vọng này xây dựng trên tình cảm với Quý Dũng Quân, ông ấy tín nhiệm Bồ câu.

"Dù sao trước đó cậu ta chỉ kịp nhắn tới hai chữ cẩn thận, cho thấy chỗ cậu ta cũng không ổn, có lẽ chưa có cơ hội nhìn thấy."
Viên Bằng Hải và Âu Dương Duệ không nói lời nào.
Lưu Tống dừng lại rồi nói: "Sở trưởng Nghiêm phê chỉ thị rồi, tuyên bố thông cáo, công bố ra ngoài chuyện Quý đội hi sinh.

Đêm nay sẽ đăng lên trên mạng lẫn TV.

Coi như Bồ câu có không thấy tin triệu hồi thì thấy thông báo Quý đội hi sinh cũng biết xảy ra chuyện gì.

Theo quy trình, cấp trên hi sinh, cậu ấy nhất định phải liên lạc với tổ chức lần nữa.

Sở trưởng Nghiêm nói, cho cậu ấy thêm hai ngày."
Viên Bằng Hải nói: "Ừm, tôi đã phái người đi tra nhà của cậu ta.

Xem trước một chút tình hình cậu ta thế nào.

Nếu như cậu ta không liên lạc lại trong hai ngày này, chúng ta bắt cậu ta trở lại."
———
Trong một khu dân cư.
Hàn Châu đang uống bia xem TV, A Sinh ở bên cạnh gọi điện thoại.
TV đang đưa tin về sự việc bên cảnh sát, thông tin đưa ngày 19 tháng 04 xảy ra sự việc nghiêm trọng, đội trưởng công an tỉnh

Quý Dũng Quân anh dũng hi sinh vì nhiệm vụ, nghi phạm bị bắt ngay tại chỗ, vụ án đang trong quá trình điều tra xử lý.

Nội dung sau đó liên quan tới câu chuyện lúc Quý Dũng Quân còn sống, vân vân.
Hàn Châu xem xong nét mặt không thay đổi, cầm lấy điều khiển tắt TV.

Chương 22

Liễu Vân nhận được điện thoại của Giang Húc Hồng thì rất bất ngờ: “Không phải tôi từng nói với chị về thời gian và địa điểm rồi sao? Không lẽ chuyện tôi ủy thác mọi người có phát hiện gì mới?”
“Không phải.

Chỉ là muốn xác nhận thêm lần nữa.” Giang Húc Hồng nói: “Lúc đó chị nói là buổi chiều, chúng tôi muốn biết rõ thời gian cụ thể hơn, chị còn nhớ không?”
“Hỏi cái này làm gì?”
“Chúng tôi muốn xác nhận xem khi đó chị nhìn thấy có phải là cô ấy không.

Nên phải đối chiếu lại thời gian một chút.”
“Tôi không hiểu…” Liễu Vân nói: “Có điều không sao, khi đó chắc tầm khoảng ba giờ, ừm, khoảng từ hai giờ đến bốn giờ.

Cụ thể thì tôi cũng không xem đồng hồ, chỉ là ăn cơm trưa được một lúc rồi đi dạo trên đoạn đường đó cũng được một thời gian.

Dù sao qua hai giờ là chắc chắn.”
Giang Húc Hồng ngẩng đầu nhìn Lam Diệu Dương đứng ở bên cạnh một chút.
Phạm vi hai giờ tới bốn giờ này lúc đó bà ấy nói không nhiều người qua lại, cũng không thu hẹp được phạm vi bao nhiêu.

Lam Diệu Dương nghĩ ngợi, viết câu hỏi xuống giấy, Giang Húc Hồng tiếp tục hỏi: “Lúc đó chị tới đó làm gì, có hẹn với ai hay sao? Có gì có thể giúp nhớ lại thời gian không?”
Bên Liễu Vân im lặng một hồi, giống như đang suy nghĩ, sau đó bà nói: “Không có.

Không phải tôi nói rồi sao, lớp tôi huấn luyện một tháng sau có buổi biểu diễn công ích, tôi muốn tìm cho bọn nhỏ ít quần áo biểu diễn, đường Hòa Bình có một chỗ, cách không xa chỗ chúng ta uống cà phê, gần giao lộ.

Tôi ăn trưa xong liền bắt tàu điện ngầm qua, từ cửa hàng quần áo ra thì đi dọc theo đường phố dạo một hồi.

Sau đó thì thấy Dương Hiểu Phương.

Lúc đó trên tay tôi cầm mấy bộ quần áo, hành động cũng không tiện, cho nên không đuổi kịp cô ấy.”
Liễu Vân mở một lớp dạy nhảy cho thiếu nhi, còn có một số chương trình dạy âm nhạc, quy mô tầm trung.

Liễu Vân không đứng lớp mà mời giáo viên.

Đây là sở thích ban đầu của Trần Hân con gái bà.

Trần Hân vay tiền để lập nghiệp làm cái này.

Sau khi Trần Hân qua đời, Liễu Vân tiếp nhận sự nghiệp của con, điều hành lớp.
Liễu Vân hỏi Giang Húc Hồng: “Chuyện này có quan trọng không? Không thì các chị đi thăm dò tiệm quần áo kia, trước quầy hình như có camera giám sát.”
Lam Diệu Dương khoát tay với Giang Húc Hồng, bà liền nói: “Vậy không có việc gì, không sao rồi.”
Liễu Vân hỏi: “Là cảnh sát kêu các chị hỏi sao?”
“Không phải cảnh sát hỏi.

Chỉ là chuyện ủy thác này kết thúc rồi, tôi phải viết báo cáo nhanh cho Lam tổng.

Mà trong camera không có hình của Dương Hiểu Phương nên tôi muốn xác nhận một chút người chị nhìn thấy rốt cuộc có phải cô ấy không."
"À, ra thế."
"Hai ngày nay chị ngủ được không? Ngủ thế nào?" Giang Húc Hồng thể hiện sự quan tâm với Liễu Vân.

"Cũng được, so với lo buồn trước kia thì tốt hơn chút.

Nhưng lại cảm thấy vắng vẻ.

Có hơi lo lắng cho Dương Hiểu Phương, cô ấy gặp phải chuyện như vậy, lại không có người thân, không biết sau này phải làm sao.

Hai ngày rồi, cô ấy cũng không gọi điện cho tôi.

Chị biết tình hình của cô ấy không?"
Giang Húc Hồng nói: "Cảnh sát đang bảo vệ cô ấy, chị yên tâm."
"Được rồi." Liễu Vân thở dài, "Hi vọng cô ấy bình an, vượt qua cửa ải khó khăn này."
Lam Diệu Dương lại viết một câu, Giang Húc Hồng vội nói: "Nếu như cô ấy liên lạc với chị, chị báo tôi một tiếng nhé, tôi xem có thể giúp được gì không."
"Được." Liễu Vân và Giang Húc Hồng nói thêm vài câu, lúc này mới cúp điện thoại.
Giang Húc Hồng nhìn Lam Diệu Dương một chút, Lam Diệu Dương nhún nhún vai.

"Không có việc gì rồi, tôi đi xem Nghê Lam."
Nghê Lam đang ở phòng làm việc lầu hai của biệt thự văn phòng, bị Thiệu Gia Kỳ đối chiếu bản thảo phỏng vấn.

Chiều mai trên mạng có một hoạt động livestream nhãn hiệu đồ tập thể thao, Nghê Lam là một trong khách mời phỏng vấn, nói chuyện về chủ đề phụ nữ tập thể hình.

Hiện trường cũng sẽ có một ít máy tập thể dục, có huấn luyện viên và đại diện nhãn hàng, cũng không cần Nghê Lam phải đi làm mẫu dụng cụ gì, nhưng có lẽ cũng mời cô cùng tham gia một số hoạt động.
Người đại diện nhãn hiệu này là ngôi sao thể thao, hoạt động mời Nghê Lam qua là để cọ nhiệt bên ngôi sao giải trí.

Nhưng mấy ngày nay video khiêu vũ của Nghê Lam bị lộ, lại còn sự kiện bắt lưu manh cầm súng trên đường, còn chuyện nửa đêm bắt cướp thành tin đồn cuối cùng không có ai chứng thực kết quả nên bị phủ định.
Luận điệu phủ định cũng rất có chủ đề: 'Bạn tưởng lưu manh toàn thành phố đều do Nghê Lam bắt sao?'
'Gotham có Batman, thành phố ta có nữ đại hiệp khoe khoang?'
Những lời công kích này bị fan của Nghê Lam đánh một trận cuồng điên, trên mạng quả thật náo nhiệt một hồi.

Nhưng vì không có căn cứ xác nhận, sóng dư luận đã chìm xuống.
Thiệu Gia Kỳ vì tránh MC chương trình muốn tăng tỉ lệ người xem mà hỏi những câu gây sóng gió, mà Nghê Lam lại kiểu thoải mái, nên cô cố ý lại đây duyệt qua bản thảo với Nghê Lam một lần, mô phỏng quá trình phỏng vấn.
"Khiêu vũ, nữ đại hiệp là những từ chị đã nói với bên tổ tiết mục rồi, tuyệt đối không được phép xuất hiện." Thiệu Gia Kỳ nói.
"Nữ đại hiệp khoe khoang là gì?" Nghê Lam hỏi.
"Đại hiệp xốc nổi lại thích khoe khoang."
Nghê Lam: "…"
"Tuy chị đã nói với họ, nhưng nếu MC giở trò, ví dụ hỏi Nghê Lam, cô luyện khiêu vũ chăm chỉ không? Nghe nói cô sẽ nhảy mở màn tiệc kỷ niệm khánh thành Blue là thật sao?" Thiệu Gia Kỳ bắt chước ngữ điệu MC chương trình.

Nghê Lam đoan chính: “Hoạt động kỷ niệm thành lập tôi vẫn chưa rõ chương trình.

Học khiêu vũ rất chăm chỉ nha, làm người nên giữ sự nhiệt tình học hỏi, là một người học hỏi suốt đời.”
“Vậy cô có lòng tin với việc học khiêu vũ không?”
“Mong mọi người chờ đợi kết quả học tập của tôi nhé.”
Thiệu Gia Kỳ vui mừng: “Tốt lắm.” Cô tiếp tục: “Đối với mấy từ mới xuất hiện trên mạng, cô cảm thấy thế nào, đại hiệp khoe khoang, đây là biệt danh mới mọi người đặt cho cô, cô cảm thấy thế nào?”
Nghê Lam chững chạc đường hoàng: “Nếu như phía trước cho thêm hai chữ xinh đẹp tôi thấy cũng được.”
Thiệu Gia Kỳ: “…”
Nghê Lam nhìn biểu cảm của cô liền đổi giọng: “Rất hài hước.”
Không đợi Thiệu Gia Kỳ thở phào, Nghê Lam vẫn cười giả tạo nói: “Không biết bọn họ đặt biệt danh gì cho mình, anh hùng bàn phím?”
Thiệu Gia Kỳ: “…”
Nghê Lam buông tay: “Không hài hước sao?”
“Bỏ nửa câu sau đi!”
“Ok.” Thiệu Gia Kỳ nhìn bộ dạng Nghê Lam nghe lời mà tức.

———————

Lưu Tống đi lên sân thượng, đứng ngay chỗ Quý Dũng Quân đứng trước đó.
Lại một ngày nữa trôi qua.
Mặt trời đã xuống, lặn xa xa sau cao ốc kia.
Lưu Tống nhìn cảnh hoàng hôn một hồi, xê dịch vị trí, muốn tìm đường chân trời mà Quý Dũng Quân nói đến.

Nhưng ông tìm không thấy, chỉ thấy những tòa nhà cao thấp nối tiếp nhau.
Lưu Tống thở dài.

Ông hút một điếu thuốc, để khói thuốc lượn lờ trên hàng rào sân thượng.

“Quý đội, hôm nay chúng tôi hỏi ra được chút chuyện.” Lưu Tống nói với đám khói kia: “Cái tên Tống Xương lôi Lý Quảng Tào xuống nước, chịu tội chống đỡ cho Kim Dương, hôm nay cuối cùng đã mở miệng.

Sau khi hắn ta nhìn thấy tin tức anh bị mưu sát xong thì sợ rồi.

Hắn khai ra chú Kim để đổi lấy điều kiện chúng ta không thả hắn ta ra ngoài.”
“Hắn nói khoảng mười tám năm trước, hắn quen biết Kim ca.

Tên đầy đủ của Kim ca là Kim Thụ Bồi, là đồng hương của hắn, đều xuất thân từ thôn Lâm Thủy.

Bọn họ lăn lộn giang hồ kiếm cơm, đã lâu rồi không về nhà, cho nên đồng hương gặp đồng hương, rất thân thiết, rất nhanh đã quen thuộc.

Lúc đó Kim Thụ Bồi dẫn hắn đi gặp đại ca, tên Lưu Hồng Giang.

Vị Giang ca này rất biết đường đi, đưa bọn họ bắt đầu ra hàng.

Về sau dần dần có quy mô, bắt đầu chia công xây dựng tổ chức.

Giang ca này ra khỏi nước làm ăn, tạo lập đường dây.

Tống Xương tìm người mở mấy công ty thương mại, dùng kinh doanh hợp pháp để đưa hàng, sau đó có mấy công ty không làm được, chỉ còn lại Kim Dương là thành thục nhất.

Kim Thụ Bồi phụ trách đường chợ đen, ra hàng và thu tiền.”
Sắc trời dần tối, một cơn gió thổi qua, tàn thuốc nhen nhóm chợt lóe lên.
Lưu Tống lại nói tiến độ điều tra với đám khói kia.
Tống Xương nói ông ta chỉ gặp Lưu Hồng Giang ba lần, sau đó công việc vào nếp nên cũng không gặp Lưu Hồng Giang nữa.

Nghe nói là ra nước ngoài làm ăn, đặt chút cơ sở bên ngoài.

Mà Kim Thụ Bồi cực kỳ độc quyền, tiếp nhận làm ăn trong nước.

Rất nhiều mệnh lệnh của Lưu Hồng Giang đều là Kim Thụ Bồi truyền đạt.

Tống Xương ít nhiều có chút không phục với Kim Thụ Bồi, nhưng lợi ích khiến hai người không thể tách rời.
"Không xác định được lời của Tống Xương có bao nhiêu phần thật giả.

Nếu như là thật cũng không thể chắc chắn Kền kền là Lưu Hồng Giang hay Kim Thụ Bồi, hay là cả hai người bọn họ?"
Lưu Tống nhìn chằm chằm khói thuốc, nhớ tới quá trình thẩm vấn.
Có một điểm đáng ngờ khiến ông nghi hoặc.

Ông hỏi Tống Xương: "Anh đang sợ cái gì?"
Lúc trước hỏi thế nào cũng rất nghĩa khí gánh hết, dường như đã sớm chuẩn bị cho kết quả này.

Bất quá bây giờ bọn họ dùng chút tiểu xảo đã hỏi ra rồi? Tiểu xảo này khẳng định Quý Dũng Quân đã dùng qua.
Lúc đó không có tác dụng, bây giờ sao lại thế?
"Hắn ta giết cảnh sát a, hắn ta điên rồi! Đây không phải muốn chết sao! Còn làm ra chuyện như vậy." Tống Xương lúc đó liền hét lên như vậy.

Tối hôm qua lúc hắn thấy tin tức trên TV, cả đêm không ngủ.

"Không nên như thế, hắn điên rồi."
"Hắn là ai? Ai điên rồi?"
"Không biết." Tống Xương lắc đầu, "Hiện tại tôi cảm thấy rất

nhiều thứ mình không biết.”
Lưu Tống để suy nghĩ của mình chìm vào quá trình thẩm vấn, ý định tìm ra gì đó, nhưng có quá nhiều manh mối vụn vặt cần bọn họ kiểm chứng, hiện tại ông cũng không cách nào xác nhận bên trong có bao nhiêu phần trăm là thật.
“Bồ câu từng báo cáo với anh những chuyện này chưa? Kim Thụ Bồi, Lưu Hồng Giang, cậu ta từng nói chưa? Anh vẫn luôn không truy bắt nhóm lãnh đạo cấp cao của Tổ ưng là đang chờ cá lớn sao? Hay là anh căn bản không biết.”
Quý Dũng Quân không cách nào trả lời rồi.
Lưu Tống thở dài, nói: “Ba ngày rồi, không hề có chút tin tức nào của Bồ câu.

Tối qua tin anh hi sinh vì nhiệm vụ đã truyền đi khắp các kênh nhưng cả ngày hôm nay vẫn không có tin tức của cậu ta.

Cậu ta mua một căn nhà, anh có biết không? Tài sản hai triệu.

Tối qua cục cảnh sát phái người qua đó điều tra rồi, kết quả không có người.

Chỗ đó dọn dẹp rất sạch sẽ, không có ai.

Không tìm được Bồ câu.

Camera ra vào chung cư cũng không có Bồ câu.”
“Có lẽ cậu ta hi sinh rồi, lúc cậu ta nhắn tin bảo anh cẩn thận.

Hoặc có lẽ…” Lưu Tống nghĩ tới vân tay trong căn phòng tiếp nhận thông tin điện thoại của Quý Dũng Quân, nghĩ tới tài khoản mua phần mềm ở chợ đen: “Đối với Tống Xương, Kền kền điên rồi.

Hóa ra quy tắc đã định có thể đã không giữ được, hắn yêu cầu chúng ta bảo vệ người nhà hắn.

Mà với chúng ta, Bồ câu mất khống chế rồi.”
Kỷ luật đã không còn tồn tại, Bồ câu vẫn còn bay trong địa ngục, nhưng không biết tung tích.
“Tôi hi vọng tôi có thể tín nhiệm cậu ta, giống như anh tín nhiệm cậu ta vậy.

Nhưng cậu ta nhất định phải nhanh chóng quay lại.”
———
Hàn Châu, A Sinh và A Bình uống rượu ở Kim Khổng Tước, bên cạnh có mấy cô gái gọi ngồi cùng, cho nên không có nói chuyện gì nhạy cảm.

Hàn Châu còn một lúc gọi sáu cô, sợ chưa đủ náo nhiệt không bằng.
Má mì Tang đặc biệt ân cần với phòng của bọn họ, vào xem tới mấy lần.
Hàn Châu khoác lác nói phét tung trời với mấy cô gái, giở trò, ồn ào nhất nhóm.
Hàn Châu uống nhiều rồi, ra ngoài đi bộ tìm toilet, bước chân anh có phần không vững, đi xiên vẹo, sau đó ở khúc quanh anh nhìn thấy Tiểu Hồng.
Hàn Châu đội tóc giả, nhìn qua không hung dữ như lúc để tóc húi cua.

Tiểu Hồng nhận ra anh, lộ ra nụ cười: “Anh tới rồi.”
“Không có tìm cô.” Hàn Châu uống tới đỏ mặt, cười lên có chút xấu xa.
Tiểu Hồng lại đỡ anh, nhỏ giọng nói: “Anh uống nhiều rồi? Cẩn thận một chút.

Chỗ này người nhiều, tai mắt của chú Bồi cũng nhiều nữa đấy.”
“Thật sao?” Hàn Châu cười ôm eo Tiểu Hồng, xoay người ép cô vào tường: “Ngoại trừ cô, còn ai là tai mắt của ổng nữa?”
Tiểu Hồng sờ lên mặt anh: “Anh thật sự uống nhiều rồi.”
Hàn Châu cúi đầu cắn môi cô: “Lúc nãy gọi người sao không thấy cô chứ, mẹ Tang đúng là không có lòng với cô mà.”

Tiểu Hồng vừa định mở miệng thì đã bị Hàn Châu hôn.
Tiểu Hồng không giãy dụa, bị hôn tới thở hồng hộc, thật lâu sâu mới thả lỏng, cô nói: “Anh có thể gọi tên em.”
“Tôi không gọi.” Hàn Châu đè ép cô cười hì hì.

“Tôi thử xem địa vị của cô trong này là gì.”
Tiểu Hồng cười khổ: “Anh muốn dẫn em ra sân khấu sao?”
“Không có tiền, tiết kiệm chút.” Hàn Châu cười.
Tiểu Hồng nhếch miệng.

Hàn Châu nắm tay cô đi lên trước.

“Tôi đi toilet, cô tới không?”
Lời mời này quá rõ ràng, nhưng một giây trước anh nói không muốn bỏ tiền ra.
“Không đi.” Tiểu Hồng lắc lắc tay, không tránh ra.
Hàn Châu cười ha ha, dắt tay cô, hai người do dự mở một cánh cửa, khách bên trong, mấy cô gái la hoảng lên.

Tiểu Hồng vội vàng kéo Hàn Châu ra ngoài, xin lỗi rối rít.
Một vị khách không vui gọi: “Tiểu Hồng!”
Hàn Châu trách móc: “Gọi ai đó, gọi con mẹ mày.”
Mấy vị khách bên trong đang tức, nghe thấy lời này liền xông lên đánh Hàn Châu một quyền.

Hàn Châu bị đánh, không chút do dự đánh lại.
“Đừng đánh nữa.” Tiểu Hồng thét lên, ra sức kéo Hàn Châu ra ngoài.
Bảo vệ hộp đêm đã tới rất nhanh, kéo Hàn Châu và vị khách kia ra.
Tiểu Hồng đưa Hàn Châu ra bên ngoài, Hàn Châu hất tay cô ra, lảo đảo đi tới.

Tiểu Hồng lại đi qua dìu anh: “Em đưa anh về.”
“Được a.” Hàn Châu nắm chặt cổ tay cô đi ra ngoài, kéo cô thẳng

ra cửa lớn.
“Anh đi đâu vậy?” Tiểu Hồng kêu.
Hàn Châu ôm cô hôn: “Không phải nói đưa tôi về nhà à.” Anh vẫy tay, một chiếc taxi ngừng lại, Hàn Châu kéo Tiểu Hồng lên xe.
“Em nói là đưa anh về phòng.” Tiểu Hồng nói.
“Được, chúng ta đi khách sạn.” Hàn Châu áp sát Tiểu Hồng hôn không ngừng, nói với tài xe tên khách sạn.
Lúc Hàn Châu trở lại phòng thuê, A Sinh cũng say rượu vừa tỉnh.

Anh ta thấy Hàn Châu liền lấy gối đập tới tấp: “Mẹ nó nếu không phải mày trả tiền trước, ông đây đánh bể đầu mày.”
Hàn Châu lấy gối ném về sofa, ngồi cái phịch lên: “Còn thiếu nhiêu, tao đưa mày.”
“Mày đi đâu vậy?”
“Đi khách sạn.”
“Mẹ mày, anh em không cấm mày đi khách sạn, mày có thể chào hỏi một tiếng bình thường không.”
“Lúc đó tao đang say, không thể bình thường.”
A Sinh chửi tục, nhưng bỗng nhiên hiểu ra, anh ta ngồi xuống: “Xảy ra chuyện gì?”
“Chỗ đó giống Kim Dương, đều là của công ty.”
“Cái này biết, bằng không chú Bồi sao có thể điều gái từ chỗ đó đi theo chúng ta.”
“Canh chừng chúng ta.”
“Đúng, canh chúng ta.”
“Tiểu Hồng kia thích tao.” Hàn Châu nói.
“Đắc ý cái gì?” A Sinh đạp anh một cước.
“Tao thử cô ta một chút.”
A Sinh vội vàng nghiêm chỉnh lại: “Kiểm tra xong gì rồi?”
“Kỹ năng giường chiếu bình thường, không giống người tiếp khách, chưa từng luyện.

Chuyện này muốn giả vờ cũng hơi khó.

Trước đó là cô ta nói dối.” Hàn Châu lục gói thuốc trên bàn.
A Sinh lại đá anh một cước.
“Lúc chúng ta bị giam, cô ta đã ngủ với ai chưa?” Hàn Châu vừa đốt thuốc vừa hỏi.
A Sinh nghĩ ngợi, không có ấn tượng gì.

Khi đó tâm tình mọi người không tốt lắm, A Mãnh gắt gỏng quạu cả ngày, tính tình thất thường.

A Sinh có khi phiền cũng quay về phòng mình tự chơi, dù sao anh ta cũng chưa từng ngủ với Tiểu Hồng, nên cũng không chú ý tới người khác.
Hàn Châu phun một vòng khói: “Nhìn Tiểu Hồng có vẻ đáng thương nhất, nhưng kỳ thật ba người kia đang âm thầm che chở cô ta.”
“Phải không?” A Sinh suy nghĩ một chút: “Mẹ nó, mày sẽ không nhìn chằm chằm xem ai ngủ với ai chứ, cứ như thái giám ghi sổ cho hoàng thượng.”
Hàn Châu không để ý anh ta chửi bậy, tiếp tục nói: “Ở Kim Khổng Tước tao không gọi cô ta, cô ta ghen rồi.”
“Đừng khoe khoang.”
“Mới đầu mẹ Tang không biết chúng ta là ai, lúc gọi em gái thì không thấy mẹ Tang đưa Tiểu Hồng vào.

Tiểu Hồng lại biết chúng ta tới rồi, còn biết tao ở phòng nào.

Tao cố ý phá cửa một phòng, có khách nhận ra Tiểu Hồng, nhưng không mắng cô ta.

Tao với người ta đánh nhau, Tiểu Hồng kêu đừng đánh nữa, mấy tên khách kia liền không động thủ.

Bảo vệ tới đặc biệt nhanh.”
A Sinh hiểu rõ: “Tiểu Hồng cũng là quản lý có cấp bậc.”
“Cô ta còn biết Dương Hiểu Phương.”
“Đ* mẹ.” A Sinh kinh ngạc: “Cô ta nói cho mày biết?”

“Lần trước tao cố tình xem video Dương Hiểu Phương được cứu trước mặt cô ta, nét mặt cô ta cho thấy cô ta quen Dương Hiểu Phương.” Hàn Châu dừng một chút, hỏi A Sinh: “Bên thằng Bình thế nào?”
“Không nói gì, mày gọi cả đống gái, bận không chịu nổi, không có nói chuyện chính.”
“Vậy được.

Dù sao chuyện ba người chúng ta tụ tập sẽ truyền tới tai chú Bồi rất nhanh.

Ổng sẽ hỏi thằng Bình.”
“Chuyện Dương Hiểu Phương làm sao bây giờ? Mày có thăm dò Tiểu Hồng được gì không?”
“Không có thăm dò.”
A Sinh lại muốn đập đầu anh: “Vậy cả một đêm mày…” Nhìn thấy biểu cảm của Hàn Châu, anh nhanh chóng dừng lại: “Phì, ông đây không hỏi, đừng khoe khoang.”
Hàn Châu cười: “Bây giờ không phải lúc hỏi thăm.

Hơn nữa hỏi thăm cũng không giải quyết được vấn đề trước mắt của chúng ta.”
“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nhảy vào trong bẫy?”
“Mày biết văn phòng thám tử Nhị Lam Thần không?”
“Nghê Lam với Lam Diệu Dương?”
“Không phải bọn họ nói là chỉ cần không phạm pháp, ủy thác gì cũng nhận sao.”
“Chúng ta không phạm pháp sao?” A Sinh xem thường nhìn Hàn Châu.
“Vì an toàn của Dương Hiểu Phương, kêu cảnh sát đừng thả cô ta ra, đồng thời giữ bí mật, ủy thác này không phạm pháp chứ?”
“Người ta chịu nghe mày sao?”
“Thử một chút.” Hàn Châu cười cười, anh lấy điện thoại ra lướt Weibo, đưa tin tức cho A Sinh xem: ‘Hoạt động nhãn hiệu A, ba giờ chiều, khách mời đặc biệt: Nghê Lam.’

Chương 23

Một đội cảnh sát cầm súng xông vào một nhà kho, dọa sợ một người lang thang đang ở trong đó sắp xếp đồ bị vứt đi.
Tên lang thang khẽ buông tay, bình nước trống trên tay rơi xuống đất.

Hắn giơ hai tay lên, vẻ mặt kinh hoàng nói với cảnh sát: "Tôi thấy nơi này không có người nên mới vào ở tạm.

Tôi không có trộm đồ."
Một cảnh sát đi lên khống chế tên lang thang, những người khác nhanh chóng giãn ra, tiến hành điều tra.
Một lát sau, Thẩm Hoa gọi điện cho Lưu Tống: "Địa chỉ Tống Xương khai sớm đã không có ai rồi, đồ đạc thu dọn rất sạch sẽ, không phát hiện cái gì.

Có một tên lang thang ở đây, hắn nói hắn vào đây ở từ tháng một.

Trước đó hắn chỉ hoạt động ở vùng lân cận, khoảng trong tháng 1, hắn thấy có xe tải lớn lại đây chở đồ, về sau bên trong không có người, hắn mới vào ở."
"Được, tôi biết rồi." Lưu Tống cẩn thận nghe Thẩm Hoa báo cáo, cúp điện thoại, tiếp tục báo cáo cho sở trưởng Nghiêm: "Chúng tôi đã sắp xếp cẩn thận cho người nhà Tống Xương, cho vợ ông ta tới thăm hỏi một lần.

Nhưng trước mắt mọi thứ ông ta khai đều không có tác dụng gì.

Vừa rồi Thẩm Hoa nói, địa điểm Tống Xương khai ông ta và Kim Thụ Bồi dùng làm chung, cũng là nơi cuối cùng ông ta gặp Kim Thụ Bồi, cũng đã trống không rồi.

Việc này giống như dự đoán của Tống Xương.

Ông ta nói bọn họ hẹn rõ, bất kể bên nào vào trong này, đầu tiên phải dọn dẹp chỗ giao dịch sạch sẽ, tự mình gánh tội, không làm liên lụy đối phương."
"Bên thôn Lâm Thủy thế nào rồi?"
"Đã phái người đi rồi." Lưu Tống nói: "Thôn Lâm Thủy lúc đó là thôn Đại Hà, ba mươi bốn mươi năm trước nổi tiếng là thôn buôn bán lừa đảo, vì chỗ đó xa xôi, lại ở trong núi, không có nghề nghiệp gì tốt, người trong thôn nghèo, trọng nam khinh nữ, không cần bé gái, gần như không có phụ nữ trẻ tuổi, hơn phân nửa thôn đều dựa vào việc buôn bán nữ giới để kéo dài hương hỏa.

Mua bán nhiều, quen biết với người buôn thuốc phiện vào đó, cảm thấy đây là cửa làm ăn, liền bắt đầu kết bạn ra ngoài buôn bán lừa đảo.

Lúc đó vụ này là vụ án lớn của cả nước."
Nghiêm Thụy gật đầu: "Tôi nhớ ra rồi."
"Lúc đó nhóm buôn lậu thôn Đại Hà đã bị quét sạch.

Toàn bộ thôn được dời ra, giúp đỡ người nghèo, phát triển đặc sản các loại, bây giờ hoàn toàn khác rồi.

Trong chuyện làm ăn của Tổ ưng có người mua bán thuốc phiện, Lưu Hồng Giang, Kim Thụ Bồi, Tống Xương đều là người của thôn Lâm Thủy, tuy Tống Xương nói bọn họ ra làm ăn lâu

lắm không trở về, nhưng đây cũng là manh mối quan trọng, phải tra kỹ một chút."
Nghiêm Thụy nói: "Kỳ thực Bồ câu đã tra được ngọn ngành của bọn họ, nhưng lại không tiếp tục."
Lưu Tống không tiếp nhận ý trong lời nói này, chỉ nói: "Tình báo thương mại Kim Dương và hành động Đá lửa là đột phá cực kỳ lớn.

Sau đó cậu ấy cung cấp tình báo bằng ám ngữ không hoàn chỉnh, tin là tình cảnh cực kỳ nguy cấp."
"Vậy thì tìm ra cậu ta, cứu cậu ta trở về."
"Mấy phương thức liên lạc cậu ta để lại cho Quý đội giờ đều vô hiệu.

Tổ ưng đã đổi ba số cho cậu ta, sau hành động Kim Dương, cả ba số đều không hoạt động.

Số điện thoại cậu ta báo cáo hành động Đá lửa và cảnh báo có mã hóa kia cũng chỉ hoạt động hai lần, lần cuối xuất hiện ở đường Hòa Bình.

Phạm vi trạm tín hiệu chỉ khoảng một hai km, cục thành phố đã tiến hành điều tra khu vực đường Hòa Bình, trước mắt vẫn chưa tìm ra Bồ câu.

Tuy có nhân chứng từng thấy qua Băng ca nhưng bây giờ cũng không tìm được hắn.

Người nhà, đồng bọn của hắn cũng không gặp hắn từ sau hôm đó."
"Nói cách khác, theo chứng cứ hiện tại, hắn và Bồ câu cùng xâm hại Dương Hiểu Phương, sau đó hai người đều biến mất."
Lưu Tống trầm mặc: "Đúng vậy."
Nghiêm Thụy không nói gì, Lưu Tống tiếp tục nói: "Công an thành phố đã sắp xếp xong, sẽ thả Dương Hiểu Phương.

Xem thử có tìm được manh mối mới nào từ cô ta không.”
————-
Cục công an thành phố.
Quan Phàn đang tiến hành tra hỏi Dương Hiểu Phương: “Cô có bạn bè thân thiết nào có thể ở nhờ không?”
Dương Hiểu Phương lắc đầu.
“Vậy sau khi rời khỏi đây cô sẽ ở đâu?”
“Vẫn về lại phòng thuê.

Hiện tại tôi cũng không có tiền chuyển nhà.

Trong phòng còn có ít hàng hóa.” Dương Hiểu Phương có chút lo lắng: “À, trước đó tôi không biết mấy loại hàng này không có nguồn gốc, tôi cũng chỉ bị lừa thôi.

Quay về tôi sẽ bỏ đi, có thể đừng phạt tôi hay không.”
“Chúng tôi là cảnh sát hình sự, không quản mấy cái đó.” Quan Phàn nói: “Cửa hàng nhỏ của cô đã bị phong tỏa rồi, cô nên nghĩ chút đường mưu sinh đi.”
“Tôi có thể đi giao đồ ăn.” Dương Hiểu Phương nói: “Trước kia tôi sợ vất vả, giờ không nghĩ vậy nữa rồi.” Cô ta dừng một chút, hỏi: “Có thể cho tôi về nhà sao? Những người bắt tôi, các chị đã tra rõ ràng chưa, đã bắt được người chưa? Bọn họ sẽ không trả thù tôi chứ?”
“Người tên A Quang mà cô nói chúng tôi chưa tìm ra.

Chúng tôi có phát lệnh truy nã anh ta rồi.” Quan Phàn ăn ngay nói thật, cũng quan sát phản ứng Dương Hiểu Phương.
Dương Hiểu Phương chà chà bàn tay mình, mím môi: “Tôi, tôi lúc trên mạng tôi không có nói cho anh ta biết địa chỉ cụ thể của tôi ở đâu, chỉ nói tên đường, lúc đó anh ta nói cách anh ta không gần.”
“Thời gian cô bị giam có nhắc qua chỗ của mình không?”
Dương Hiểu Phương nghĩ ngợi: “Tôi nghĩ chắc không có.”
“Vậy cô vẫn muốn về nhà sao?”
“Muốn.” Dương Hiểu Phương khẽ gật đầu, vừa cười chua xót: “Ở

khách sạn giống như ngồi tù, không thoải mái."
Quan Phàn nói: "Tôi sẽ báo cáo với cấp trên xem bọn họ quyết định thế nào.

Chúng tôi nhất định phải bảo đảm an toàn cho cô trước mới có thể để cô về, cũng hi vọng cô có thể hiểu được."
Dương Hiểu Phương vội nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu, cảm ơn chị."
Viên Bằng Hải buông tai nghe nghe cuộc hội thoại xuống, nói với Âu Dương Duệ: "Tôi tạm điều Trâu Úy qua đây, để cô ấy chuẩn bị kỹ xong, sẽ xác nhận rõ với bên Lưu đội, rồi để Dương Hiểu Phương trở về."
Âu Dương Duệ đồng ý.

———————

Khu nhà Dương Hiểu Phương thuê, một cô gái mặc đồ công sở, đeo mắt kính, ba lô nhỏ, đi theo người môi giới và chủ nhà, đi ra từ một phòng trong khu nhà Dương Hiểu Phương thuê.
"Tôi thấy ok, vậy lấy căn này đi." Cô gái kia nói.
Chủ nhà rất vui, môi giới vội nói: "Vậy chúng ta về văn phòng đi."
Cô gái đi theo bọn họ đến văn phòng môi giới bất động sản lân cận, cô móc thẻ căn cước ra, môi giới làm hợp đồng thuê cho cô:
"Trâu Úy… cô làm nghề gì?"
Trâu Úy cười cười: "Làm công, là nhân viên văn phòng phổ thông thôi."

———————

Hàn Châu đội tóc giả hợp mốt, đeo một cặp kính đen, trên tai còn đeo một chiếc bông tai long lanh, áo khoác rộng, quần jean màu xám nhạt, giày trắng.

Nhìn trẻ tuổi lại hợp thời trang, có cảm giác thiếu niên khỏe mạnh.
Anh đứng ngoài cửa hàng flagship của nhãn hiệu A, là nơi có hoạt động livestream của nhãn hàng, sân khấu đã dựng xong, bảng sân khấu lớn, xung quanh giăng dây phạm vi hoạt động.

Cũng có không ít người đã ngồi vào vị trí khán giả bên trong.

Vì có minh tinh, bên ngoài khu vực hoạt động và gần lan can mấy tầng lầu thấp tụ tập không ít người, chỉ chờ hoạt động bắt đầu.
Hàn Châu tìm hiểu kỹ hoàn cảnh xung quanh, gọi điện thoại cho A Sinh: "Thế nào, thấy anh ta chưa?"
"Thấy rồi.

Tao cách hắn chưa tới mười mét."
Hôm nay Lam Diệu Dương cũng có hoạt động.

Là người đầu tư, hôm nay anh được sắp xếp chỗ ngồi dự lễ khai mạc.

Khu vực khai mạc có rất nhiều fan, mọi người hô tên diễn viên chính, cũng gọi tên Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương cười với mọi người, vẫy vẫy tay.

Rất nhiều người lấy điện thoại di động ra chụp.
A Sinh cũng cải trang, mặc một bộ đồ của nhóm đu sao, lẫn trong đám người, đứng sau một tên mập, cũng chụp hình Lam Diệu Dương.
Hình chụp gửi tới máy của Hàn Châu, Hàn Châu xem, nói: "Được rồi, mày rời khỏi chỗ đó đi, cẩn thận đừng để người khác chú ý.

Lái xe tới đón tao."
A Sinh nói: "Kịp giờ không? Hoạt động sắp bắt đầu rồi."
"Kịp.

Tao cúp đây, mày qua đi." Hàn Châu cúp điện thoại, bước mấy bước xung quanh, nhìn thấy balo của một cô gái mở ra.

Anh nhìn thấy điện thoại, đi qua bên cạnh cô gái, thò tay lục lấy điện thoại.

Anh điềm nhiên như không có việc gì nhấn điện thoại, cần mật khẩu.

Anh thuận tay ném điện thoại xuống đất, quẹo qua một chỗ khác tiếp tục quan sát.
Nhìn thấy một anh chàng đang gọi điện thoại, nói xong màn hình điện thoại vẫn còn sáng đã nhét vào túi áo khoác, sau đó tiếp tục ăn.

Hàn Châu đi qua, lần này rất may mắn, điện thoại này có thể dùng.
Thiệu Gia Kỳ đang tán gẫu với quản lý hoạt động, Nghê Lam ngồi bên cạnh chơi điện thoại.

Cô đã trang điểm xong, chỉ đợi ra sân khấu.

Điện thoại của Thiệu Gia Kỳ vang lên, quản lý hoạt động vội chào hỏi rồi nói mình đi trước xem cái vấn đề khác, lại nói chút nữa gặp Nghê Lam.
Nghê Lam rất khách sáo cười chào quản lý.

Thiệu Gia Kỳ bên này nhận điện thoại.
“Xin chào, tôi tìm Nghê Lam, tôi có chuyện muốn ủy thác cho Nhị Lam Thần.”
“Vậy phiền anh gọi điện thoại cho bên văn phòng trước nhé.”
Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng đọc một chuỗi số.

90% người tìm văn phòng Nhị Lam Thần toàn chuyện không đàng hoàng.
“Tôi tìm Nghê Lam, tôi cần cô ấy nghe điện thoại ngay lập tức.”
Giọng đàn ông bên kia trầm ấm dễ nghe nhưng nói chuyện thật không lịch sự, Thiệu Gia Kỳ không được vui: “Bây giờ Nghê Lam không rảnh.”
“Chuyện mạng người quan trọng.”
Thiệu Gia Kỳ rất khí thế nói: “Thế cô ấy càng không rảnh, anh nên tìm cảnh sát.” Thiệu Gia Kỳ cúp điện thoại.

Hàn Châu nhìn điện thoại bị cúp, mỉm cười.

Rất chảnh nha.
Hàn Châu nhắn tin gửi qua, miêu tả trang phục của Thiệu Gia Kỳ và Nghê Lam hôm nay, phía sau gửi kèm icon mặt cười nham hiểm.
Thiệu Gia Kỳ thấy tin nhắn, nhảy dựng lên: “Mẹ nó, Nghê Lam chúng ta gặp biến thái rồi.”
“Chị giống như đang hưng phấn lắm vậy.” Nghê Lam tràn đầy phấn khởi: “Cho em xem thử, biến thái thế nào?”
Cầm điện thoại Thiệu Gia Kỳ lên nhìn: “Vậy thôi hả?” Mức độ này không đáng chú ý nha.
Ngay sau đó một tin nhắn tới.
Nghê Lam mở hình chụp, mặt trầm xuống.
Hình chụp Lam Diệu Dương hôm nay, hơn nữa ngay tại lúc này.
Chuông điện thoại vang lên lần nữa, vẫn là số vừa rồi.
Thiệu Gia Kỳ lo lắng nói: “Chính là anh ta, chính là anh ta.

Là nam, anh ta nói có chuyện muốn ủy thác Nhị Lam Thần, còn nói mạng người quan trọng.”

Nghê Lam nhận điện thoại: “Tôi là Nghê Lam.”
Giọng điệu này cách qua sóng điện thoại cũng có thể cảm nhận được.

Hàn Châu cười cười.
Tiếng cười khẽ kia khiến Nghê Lam càng tức giận: “Anh là ai?”
Hàn Châu nói: “Cô sắp lên sân khấu rồi, chúng ta nói thẳng chuyện chính, tôi cần cô giúp đỡ một chút.

Người bên cạnh có được không? Nội dung cuộc điện thoại này cần giữ bí mật.”
Xung quanh không có người khác, Nghê Lam hỏi thẳng: “Gấp cái gì?” Cô cầm điệm thoại của mình, nhắn số điện thoại này cho Tôn Triết Ngôn trong văn phòng, đồng thời nhắn: ‘Định vị số này.’

“Tôi cần cô nói với cảnh sát một tiếng, tạm thời đừng thả Dương Hiểu Phương ra.”
“Tại sao?” Nghê Lam tiếp tục thao tác điện thoại, cô gửi tấm hình cho Lam Diệu Dương và vệ sĩ Trần Châu của anh.
Bên kia Trần Châu nhận được tin lập tức đưa Lam Diệu Dương qua một bên.

Lam Diệu Dương nhìn góc độ chụp của tấm hình kia, cũng giơ tay lên chụp lại toàn bộ nhóm người xung quanh.
“Có người muốn giết Dương Hiểu Phương.” Hàn Châu nói.
“Ai muốn giết cô ta?”
“Tôi.”
Nghê Lam cười lạnh: “Vậy anh nên kiểm soát mình một chút.”
“Tôi cũng là bất đắc dĩ.”
“Anh ở đâu, tôi báo cảnh sát giúp anh.”
“Tôi trong danh sách bị truy nã của cảnh sát.”
Nghê Lam nhíu mày, mẹ nó, tất cả mọi người đều đề phòng cô, kêu cô đừng quan tâm đừng quản, cô thật không có chú ý cảnh sát đã truy nã ai rồi.

“Anh là ai?”
Hàn Châu im lặng, trong đầu đột nhiên hiện ra ký ức đối thoại, anh thở dài: “Tôi là ma quỷ.”
Nghê Lam: “…” Còn giả vờ giả vịt hơn cô.
“Nói cho cảnh sát biết, nếu không muốn Dương Hiểu Phương chết thì đừng thả cô ta ra.

Còn nữa, nếu không thể giữ bí mật cuộc điện thoại này, người chết còn nhiều hơn.

Nếu như cô có thể tiếp nhận ủy thác này, trong thùng rác nhà vệ sinh sát hướng bắc lầu 4 có một túi da chứa 10 vạn, cô có thể lấy.

Nếu như cô không chấp nhận, vậy tôi phải làm một số chuyện không muốn.

Tôi biết các người là ai, tôi cũng biết có thể đi đâu tìm các người.” Hàn Châu bắt chước giọng điệu Nghê Lam ở câu cuối. “Anh dám đụng tới một cọng tóc của Lam Diệu Dương, tôi sẽ băm nát anh ra.

Tôi sẽ tìm được anh, đừng nghĩ tôi khoác lác.

Cái đám người trước kia dám uy hiếp tôi đã đi gặp thượng đế hết rồi.”
“Vậy thì sao?” Hàn Châu cười nói: “Cô có bản lĩnh giết toàn bộ thế giới, anh ta cũng không còn.

Đây chính là cuộc sống.”
Hàn Châu cúp điện thoại.

Thiệu Gia Kỳ cẩn thận lại gần: “Anh ta nói gì vậy?”
Nghê Lam không trả lời, điện thoại của cô vang lên, là Tôn Triết Ngôn.
“Chú Tôn.”
“Định vị được rồi.

Anh ta ở trong cửa hàng, chỗ của con.”

Chương 24

Thiệu Gia Kỳ còn muốn hỏi lại, nhưng nhìn sắc mặt Nghê Lam thì không dám hỏi nữa.
Nghê Lam hít sâu mấy hơi, trong đầu nghĩ tới vài thứ, cuối cùng ổn định lại bản thân.
Lẫn trong đám người, thông tin này chẳng có ích gì với cô.

Cho dù là lẫn trong đám người bên ngoài, bên trong trung tâm thương mại hay tại sân khấu chương trình, cô cũng không thể nào bắt hắn.
“Ơ, hắn tắt máy rồi.” Bên Tôn Triết Ngôn vẫn tiếp tục báo cáo.
“Theo sát số này.” Nghê Lam dặn dò, “Có tin tức thì báo cho con.”
Nghê Lam cúp điện thoại Tôn Triết Ngôn, lại gọi điện cho Lam Diệu Dương.
Có người gõ cửa, nhân viên phụ trách ở bên ngoài khẽ gọi tên Thiệu Gia Kỳ.

Thiệu Gia Kỳ mở cửa, nhân viên kia lịch sự nói: “Chị Gia Kỳ, nói Nghê Lam chuẩn bị đi, hoạt động bắt đầu rồi.

Chút nữa sẽ mời Nghê Lam ra sân khấu.”
Quả nhiên tiếng vỗ tay bên ngoài đang vang lên như sấm, tiếng MC vui vẻ từ xa xa truyền tới.
“Ok, ok.” Thiệu Gia Kỳ quay đầu nhìn thoáng qua, nói với nhân viên kia: “Nghê Lam đang gọi điện thoại, sẽ ra ngay.

Tụi chị sẽ ra ngay nhé."
Nhân viên phụ trách đóng cửa lại, ý tứ là bản thân đứng bên ngoài chờ.
Thiệu Gia Kỳ xoay người lại, Nghê Lam đưa tay ngăn cô nói chuyện.

Cô đang nói với đầu dây bên kia: "Em gửi tình hình, số điện thoại cho anh, anh liên lạc với Âu Dương.

Em cảm thấy có liên quan đến đám người họ đang tìm.

Em sắp phải ra sân khấu rồi, chỗ này cũng không tiện nói gì.

Ừm, là tên nhà nghề, hắn chọn thời gian cực kỳ tốt, làm em không cách nào có thời gian truy tìm hắn.

Hoàn cảnh này chỉ dùng một chiếc điện thoại không thể nào truy tìm được, nhất định phải tra camera.

Anh nói rõ với Âu Dương nhé.

Ừ, xíu gặp."
Thiệu Gia Kỳ nghe mấy lời này lo lắng nắm chặt hai tay.

Bà cô của tôi ơi, cô còn nhớ rõ phải lên sân khấu, cảm tạ trời đất.
Nghê Lam cúp điện thoại, nói với Thiệu Gia Kỳ: "Trong thùng rác toilet ở tầng bốn hướng bắc có một túi da, nghe nói bên trong có mười vạn."
Thiệu Gia Kỳ: "..."
Nghê Lam lấy trong túi của mình ra một đôi găng tay y tế cùng một cái túi lớn đựng vật chứng, giao cho Thiệu Gia Kỳ: "Phòng khi có chuyện, chị cầm lấy mấy cái này.

Nếu như phải đụng vào cái túi kia thì nhớ đeo găng tay vào.

Bỏ cái túi đó vào trong này.

Trên túi với đồ vật bên trong có thể có dấu vân tay hoặc manh mối khác có thể phân tích.”
Thiệu Gia kỳ trợn mắt nhìn găng tay với túi vật chứng, trong túi nghệ sĩ nhà cô đựng cái gì vậy trời?
“Mấy đồ này em nhớ phải cất kỹ nha, đừng để chó săn chụp được.” Thiệu Gia Kỳ nói.
Khó quá rồi.

Người quản lý như cô khổ thật.

Nhà khác lo lắng nghệ sĩ của mình bị chụp ra bao cao su trong túi, cô thì lo lắng nghệ sĩ của mình bị chụp ra vũ khí phi pháp hay đồ vật kỳ quái gì gì.
Nghê Lam nhìn cô.

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng quay lại chủ đề chính: “…Tình huống nào thì phải đụng vào cái túi kia?”
“Ví dụ như nhân viên vệ sinh tới dọn rác nhặt nó đi.”
“…Ý em là nếu như không có người đụng nó thì chị cũng không đụng?”
“Đúng.” Nghê Lam vừa nhắn tin cho Lam Diệu Dương vừa nói: “Lam Diệu Dương sẽ gọi cảnh sát đến, để họ xử lý, lỡ như bên trong có gì nguy hiểm.

Chị lên lầu bốn hướng bắc, tìm thùng rác ở trước nhà vệ sinh, tạm thời đừng đụng vào nó.

Tìm một chỗ xa xa quan sát là được.

Người kia đương nhiên để tiền ở đó nghĩa là chỗ đó thường không có ai đi.

Camera trong điện thoại chị cứ mở sẵn, chụp được gì cứ chụp.

Tóm lại chị hành động theo tình hình, nếu như thấy nguy hiểm thì rời đi ngay."
Thiệu Gia Kỳ bị Nghê Lam nói tới sợ: "Sẽ có nguy hiểm gì?"
"Khả năng lớn là không có nguy hiểm, nhiệm vụ của chị chủ yếu là bảo vệ vật chứng."
Thiệu Gia Kỳ: "…"
Hay rồi, cô đường đường là quản lý nghệ sĩ lại phải đi bảo vệ vật chứng.
Bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, nhân viên phụ trách khẽ giọng thúc giục: "Chị Gia Kỳ, Nghê Lam phải ra sân khâu rồi."
Nghê Lam vẫn còn gọi điện thoại, cô dặn dò Tôn Triết Ngôn nếu một lúc nữa chiếc điện thoại kia khởi động, gửi qua đó một tin nhắn, nếu người ta click vào thì có thể khởi động được camera của điện thoại kia, chụp được dáng vẻ của người nọ.
Thiệu Gia Kỳ nghe tiếng thúc giục bên ngoài, nhìn nhìn Nghê Lam đang nghiêm túc chỉ người cách xâm nhập phi pháp điện thoại của người khác, thật là nhức đầu.
"Được rồi." Rốt cuộc Nghê Lam nói điện thoại xong, cô lại nói với Thiệu Gia Kỳ.

"Chị lên lầu 4 đi, chú ý an toàn.

Em đeo tai nghe, có gì chị cứ gọi sang bên văn phòng, chú Tôn sẽ nhận tín hiệu bên chị." Nghê Lam vừa nói vừa đeo tai nghe nhỏ lên tai.
Nghê Lam mở cửa ra, nhân viên chương trình bên ngoài nhìn thấy biểu cảm trầm mặc của cô, còn dáng vẻ lúng túng của Thiệu Gia Kỳ, nhất thời có chút sửng sốt.
Thiệu Gia Kỳ vội cười: "Ngại quá, bên chị chuẩn bị xong rồi."
Một nhóm người hướng về phía sân khấu, dọc đường đi Nghê Lam chú ý quan sát chung quanh, mọi người đều rất bình thường.

Muốn tìm ra hắn trong đám người như vậy rất khó.
Cô có dự cảm điện thoại này cũng không phải của hắn.

Nhưng chút nữa cô có thể phân tích tấm hình Lam Diệu Dương mà hắn gửi đến.
Thiệu Gia Kỳ đụng đụng cánh tay Nghê Lam, dùng khẩu hình nói: 'Biểu cảm!'
Nghê Lam quay đầu nhìn cô, cũng dùng khẩu hình: 'Lên lầu bốn!'
Rất nhanh đã đến sân khấu, khán giả có người kêu tên Nghê Lam, MC cũng cười lớn nói: "Nào chúng ta cùng chào đón Nghê Lam!"
Nghê Lam bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay, chớp mắt lên sân khấu đã thay đổi thành bộ mặt tươi cười xinh đẹp.

Cô nhìn xung quanh một vòng, vẫy tay với mọi người: "Xin chào mọi người, tôi là Nghê Lam."
Sau đó cô lại ngẩng đầu nhìn nhóm người vây quanh rào chắn kính trên lầu hai, vẫy tay với bọn họ: "Các bạn ở trên lầu, xin chào các bạn."
Cô không thấy ai khả nghi, hoặc là cô nhìn không ra.

Nghê Lam cười, trong lòng vẫn luôn cảnh giác, cô nhất định phải tìm ra hắn.

Dám có suy nghĩ động vào Lam đáng yêu nhà cô, cô bắt hắn quỳ xuống nhận sai.
Nghê Lam thấy Thiệu Gia Kỳ đi lên thang cuốn, cô lại nhìn một vòng xem có ai chú ý đến hành động của Thiệu Gia Kỳ hay không, dường như không có.
MC đứng bên cạnh giới thiệu mấy vị khách mời khác cho Nghê Lam, Nghê Lam chuyển sự chú ý sang chỗ khác, chào hỏi mấy vị khách mời.
Thiệu Gia Kỳ lo lắng đi lên lầu bốn, trên đường đi cô mở camera ra, giả vờ như đang đi dạo xung quanh lấy điện thoại ra chụp một vòng, cũng không biết có chụp được gì không.

Người trên lầu bốn cực kỳ ít, có một rạp chiếu phim đang sửa chữa, một khu trò chơi không hoạt động, góc phía nam có một

khu bán vật dụng nhà cửa, rồi tới một phòng gym.

Phía bắc chắc là có một phần rạp chiếu phim, còn có một phần đang đăng cho thuê, có bạt che lại.
Thiệu Gia Kỳ đi về hướng bắc, nhìn thấy nhà vệ sinh, còn thấy một thùng rác lớn hình tròn ở đầu nhà vệ sinh.
Thùng rác sạch sáng loáng giống như mới.
Thiệu Gia Kỳ quan sát một vòng xung quanh, không thấy có ai.

Cô đi qua, thò đầu nhìn vào trong thùng rác, ôi, thật sự có một túi da màu nâu.
Tim Thiệu Gia Kỳ thót lên, giống như ăn trộm nhìn nhìn xung quanh.
Không có ai.
Thiệu Gia Kỳ theo lời dặn dò của Nghê Lam nhanh chóng lùi ra xa một chút.
Cô gọi điện thoại cho văn phòng, nói Tôn Triết Ngôn cô tìm thấy túi da Nghê Lam nói rồi, hiện đang trông chừng.
Tôn Triết Ngôn dặn cô phải cẩn thận, cũng kêu cô đừng cúp máy, giữ liên lạc, nếu có tình huống gì thì bên ông cũng có thể biết trước.
Thiệu Gia Kỳ cảm thấy hai người chú Tôn và dì Hồng thật sự quá tri kỷ rồi.

Nghê Lam thật sự may mắn, luôn có thể tìm được sự giúp đỡ.

À, đúng, giống như người quản lý như cô, ưu tú dũng cảm như vậy, Nghê Lam thực sự quá hời rồi.
Thiệu Gia Kỳ dựa vào rào chắn, đưa đi động hướng về phía thùng rác, như vậy chụp được hình gì, bên Tôn Triết Ngôn cũng có thể nhận được.
Vị trí hiện tại của cô không nghe được âm thanh của sân khấu.

Trong lúc rảnh rỗi, Thiệu Gia Kỳ lấy tai nghe ra lướt mạng xem livestream trực tiếp, xem được vài phút thấy rất mừng, Nghê Lam lanh lợi bình tĩnh, luôn giữ nụ cười, hoàn toàn không làm

trò.

Trong dàn bình luận đang thảo luận động tác hướng dẫn của huấn luyện viên thể hình cũng không nhắc đến Nghê Lam.
Thiệu Gia Kỳ lại lướt bình luận phía dưới, lướt tới một bình luận suýt chút nữa thì hộc máu.

'Mấy bạn có thấy không? Phút thứ 8 giây thứ 12, khúc Nghê Lam ra sân khấu.

Mặt cổ đen thui kìa, đây là nhãn hiệu lớn cỡ nào.

Cả sân khấu chỉ mình cô ta đến trễ.

Sau đó trợ lý nhắc nhở biểu cảm của cô ta, cô ta còn kêu người ta đi chết đi.

Mọi người nhìn khẩu hình kìa!'
Thiệu Gia Kỳ: "..."
Là 'lên lầu bốn', lên lầu bốn, được không!
Sao mà thành 'đi chết đi'?
Đoạn này lại có người tải xuống rồi, Thiệu Gia Kỳ xem nhiều lần, mẹ nó, khẩu hình đó đúng thật là 'đi chết đi'.
Đoạn clip ngắn này được chia sẻ trên Weibo, sau đó càng nhiều người vào xem chương trình trực tiếp này.
Thiệu Gia Kỳ cảm thấy không thể nhịn được nữa, nhất định phải làm sáng tỏ giúp Nghê Lam, 'lên lầu bốn' không phải đi chết đi.
Nhưng lên lầu bốn làm gì? Canh thùng rác? Không hợp lý.
Mua giường? Không được, cái này rất dễ liên tưởng đến màn thân mật trên ghế sofa trong video hôm trước, dễ rước họa.
Thiệu Gia Kỳ co ngón tay chuẩn bị gõ chữ.
Làm người quản lý của Nghê Lam thật sự quá khó rồi.
Theo đoạn clip gây scandal 'Trợ lý có lòng tốt nhắc thì bị ăn chửi', mưa bình luận trên màn hình tiết mục livestream đã bắt đầu thảo luận về Nghê Lam.

‘Cô ta cười giả tạo ghê á.’
‘Ban tổ chức mời cô ta tới làm gì vậy, tập thể hình thì có huấn luyện viên, nhãn hiệu thì đã có đại diện phát ngôn, cô ta đứng bên cạnh không làm gì hết, cũng không có một tác phẩm ăn khách nào, tới góp đủ mặt sao?’
‘Góp đủ mặt cũng không chuyên nghiệp nha, tốt xấu gì cũng phải tiếp lời chứ.’
‘MC để cô ta thử xem, cô ta khoa tay múa chân qua loa cho xong.

Tiền dễ kiếm thật.’
Thiệu Gia Kỳ thật sự bực mình, mấy người bị bệnh à? Tám trăm năm Nghê Lam mới nghiêm túc được lần này, quản lý như cô phải dạy rất vất vả có biết không? Cái gì mà cười giả tạo ghê.

Mắt của mấy người mới giả!
Mấy người cũng biết làm mẫu đã có huấn luyện viên, Nghê Lam đã cố tình không cướp sân diễn nha, cũng tạo ra nhiều không gian cho quán quân thể hiện, không đúng sao! Mấy người móc lương tâm ra nói xem Nghê Lam có chỗ nào không đúng!
Thiệu Gia Kỳ lập tức liên lạc với bên PR, kêu phòng PR nhanh chóng khống chế dư luận.

Vốn dĩ cho rằng hôm nay Nghê Lam chỉ là nhân vật nhỏ, lại đã hứa với cô chắc chắn sẽ ngoan trong toàn bộ chương trình, không thể nào lại dính nhọ, không cần phiền phòng PR theo sát.

Kết quả thì sao? Sức mạnh của Nghê Lam là vô biên.
Thiệu Gia Kỳ nhìn thùng rác vài lần lại lướt điện thoại vài lần, núp bóng hô hào ‘tẩy trắng’ cho Nghê Lam.

Đang khí thế chiến đấu hừng hực bỗng liếc mắt thấy có người đang đi tới gần cô.
Thiệu Gia Kỳ giật mình suýt nữa kêu thành tiếng.

Cô giật nảy mình xoay lại, phát hiện là Lam Diệu Dương và vệ sĩ Trần Châu của anh, phía sau bọn họ còn có hai người.

“Lam tổng.” Thiệu Gia Kỳ đứng nghiêm chỉnh.
“Là cái kia?” Lam Diệu Dương chỉ chỉ thùng rác ở phía xa xa.
“Đúng.” Thiệu Gia Kỳ vội vàng nói: “Tôi xem rồi, đồ ở trong đó.

Chưa có ai tiếp cận qua chỗ đó.”
Lam Diệu Dương xoay lại nói với hai người sau lưng mấy câu.

Hai người kia đeo bao tay vào, mang một thùng dụng cụ đi qua.
“Bọn họ là cảnh sát, giao cho bọn họ xử lý.” Lam Diệu Dương nói.
Thiệu Gia Kỳ vội vàng gật đầu: “Ok, ok.” Mỗi người tự lo chức vụ công việc của mình, cô làm tốt việc của mình là được.

Thiệu Gia Kỳ đứng một bên chờ dặn dò, sau đó tiếp tục lấy tài khoản nhỏ đào spams.
Lam Diệu Dương nhìn thấy cô vậy liền hỏi: “Sao thế?”
“Nghê Lam lại bị đen rồi.” Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng báo tình hình một lần, trọng điểm là nói một lần không cách nào tẩy trắng vụ ‘đi chết đi.”
“Kêu cô lên lầu bốn xem cửa hàng để đầu tư, câu trả lời này không được ư?” Lam Diệu Dương hỏi.
Thiệu Gia Kỳ: “…”
Xin tha thứ cho người quản lý cùng khổ như cô hoàn toàn không có tư duy của người giàu có.
“Giờ tôi sẽ giải thích.” Thiệu Gia Kỳ ra dáng quay video cửa hàng lầu bốn, lại chụp mấy tấm hình, sau đó đăng lên Weibo.
Phía cảnh sát cũng nhanh chóng hoàn tất kiểm tra túi da, xác thực chỉ có mười vạn, không còn gì khác.
Năm mươi phút sau, Nghê Lam, Lam Diệu Dương lại ngồi trong cục cảnh sát.
Âu Dương Duệ, Quan Phàn, Viên Bằng Hải, còn có Lưu Tống.
Mọi người đang xem hình ảnh camera lấy từ cửa hàng lầu bốn, có một người đội mũ đeo khẩu trang chợt lóe lên trước camera, không chụp được chính diện mặt, nhưng từ dáng người hình thể, xem ra là một thanh niên.
“Hắn có thể miêu tả được trang phục của Nghê Lam, rất có thể ở trong cửa hàng cách Nghê Lam không xa.

Tôi dùng phạm vi từ chỗ Nghê Lam bước vào khu thương mại tới phòng nghỉ để kiểm tra camera lân cận, tạm thời chưa tìm thấy người nào có trang phục tương tự.

Xung quanh khu sân khấu cũng không tìm thấy.

Muốn mở rộng phạm vi điều tra thì cần thêm thời gian." Quan Phàn nói.
"Người đăng ký sử dụng số điện thoại kia là một sinh viên năm hai, thân hình mập mạp, một mét bảy, không tìm được người tương tự vậy trong camera lầu bốn.

Chúng tôi đã lấy được thông tin liên quan đến cậu ta rồi.

Hôm nay cậu ta tới sân khấu chương trình, chúng tôi liên lạc với một người bạn học đi cùng cậu ta để tìm, cậu ta mới phát hiện điện thoại của mình bị mất." Âu Dương Duệ nói.
Viên Bằng Hải hỏi: "Người đàn ông kia nói hắn bị ép giết Dương Hiểu Phương, nói cảnh sát bảo vệ cô ta trước, đừng thả ra?"
"Là ý này.

Nhưng hắn uy hiếp tôi." Mặt Nghê Lam sưng lên, vẫn còn rất tức giận.
"Hẳn là muốn chắc chắn em sẽ báo cảnh sát, cũng để chắc chắn cảnh sát sẽ làm theo, phải không?" Lam Diệu Dương hỏi.
"Không, em cảm thấy hắn rất phách lối." Nghê Lam trả lời: "Hắn nói hắn trong danh sách truy nã của cảnh sát, còn nói hắn là ma quỷ."
Lưu Tống vẫn luôn im lặng nói: "Quý đội…"
Tất cả mọi người nhìn về phía ông.
Lưu Tống nói: "Quý đội tự mình tuyển một nội ứng, biệt hiệu là Bồ câu.

Bồ câu từng nói với Quý đội, cậu ta muốn ngụy trang thành ma quỷ, tới địa ngục bắt ma quỷ."

Lam Diệu Dương nói: “Vì Dương Hiểu Phương tố cáo anh ta, nên anh ta cũng nằm trong danh sách truy nã?”
“Đúng vậy, nếu không sẽ bại lộ thân phận nội ứng của cậu ta.”
Lưu Tống nói: “Nhưng tôi không hiểu tại sao cậu ấy lại không liên hệ trực tiếp với chúng tôi, ngược lại lại tìm Nghê Lam.”
“Cậu ấy không muốn quay lại.” Viên cục nói.
“Ít nhất bây giờ chúng ta có thể xác định anh ta còn sống.” Âu Dương Duệ nói: “Anh ta chắc chắn có lý do không liên lạc trực tiếp với tổ chức, có lẽ bên đó đã có tiến triển rồi, anh ta không muốn từ bỏ nhiệm vụ.

Anh ta biết Quý đội đã hi sinh vì nhiệm vụ, anh ta càng không muốn từ bỏ.

Nếu không, Quý đội hi sinh vô ích rồi.”
Quan Phàn hỏi Lưu Tống: “Đã tra nội bộ rõ ràng rồi sao? Có khi nào Bồ câu cảm thấy liên lạc với tổ chức không an toàn, ảnh hưởng tới nhiệm vụ của anh ấy.”
“Lúc Quý đội còn sống, chúng tôi đã hợp tác điều tra một lần rồi, đến giờ vẫn chưa phát hiện ra vấn đề gì.”
“Vậy lúc anh ta liên lạc với tôi có thể nói với tôi chứ.” Nghê Lam nói.
“Có lẽ bên cạnh anh ta có người.

Còn nữa, anh ta không hề biết em.

Tuy em trợ giúp cảnh sát là chuyện ai cũng biết, nhưng anh ta không thể hoàn toàn tín nhiệm em.” Quan Phàn nói: “Anh ta lựa chọn em vì lúc em cứu Dương Hiểu Phương bị chụp lại, anh ta biết em có liên quan đến chuyện này, có thể em đã tiếp xúc với cảnh sát của vụ án.

Em thông báo cảnh sát sẽ giảm đi khâu trung gian, giảm đi số người biết chuyện này, giảm bớt nguy hiểm.”
“Cho nên vẫn là nội bộ cảnh sát các chị có vấn đề, chứ không

phải Bồ câu này có vấn đề sao?" Nghê Lam rất phản cảm với người uy hiếp cô, "Trước khi các chị tra rõ ràng anh ta, em vẫn giữ nguyên thái độ về mục đích động cơ của anh ta.

Em mặc kệ anh ta có mang thân phận nội ứng hay không, anh ta làm hại tới em hay người bên cạnh em, em sẽ không bỏ qua cho anh ta."
"Nghê Lam." Lam Diệu Dương khẽ giọng gọi.

Uy hiếp cảnh sát trong cục cảnh sát không được thích hợp.
"Vậy Dương Hiểu Phương, các anh dự tính gì, thả hay không thả?" Giọng điệu Nghê Lam mềm lại, đổi đề tài.
"Thực ra chúng tôi đang sắp xếp chuẩn bị thả người thì đột nhiên nhận được tin báo của cô." Viên Bằng Hải nói: "Hiện tại chúng tôi cần làm rõ chuyện này, cân nhắc lại lần nữa."
Lưu Tống nói: "Người kia còn nói gì với cô không?"
"Hết rồi."
Lam Diệu Dương bỗng nhiên nói: "Xem ra anh ta có vẻ không dự tính liên lạc lại với Nghê Lam."
"Tại sao?" Nghê Lam hỏi.
"Anh ta không có số điện thoại của em." Lam Diệu Dương nói: "Anh ta có hỏi em không?"
"Không có." Nghê Lam lắc đầu.
"Điện thoại làm việc của Thiệu Gia Kỳ là số công khai, điện thoại của Blue và văn phòng Nhị Lam Thần cũng có thể tra được, nhưng số đi động của Nghê Lam người bình thường không thể biết." Lam Diệu Dương nói với mọi người: "Người này gọi điện thoại tìm Nghê Lam thông qua quản lý, anh ta biết quản lý đang đứng cạnh Nghê Lam.

Lần sau thì sao? Cơ hội hôm nay tốt như vậy anh ta cũng không xin số, vậy dự định chỉ liên lạc lần này."
Nghê Lam gật đầu: "Anh ta mượn tay tôi ngăn cản các anh thả Dương Hiểu Phương, mà anh ta tranh thủ thời gian hoàn thành việc mình muốn làm là được.

Anh ta không tính dùng tôi làm kênh liên lạc với cảnh sát.

Anh ta có mục đích riêng."
Nghê Lam nhìn một lượt các vị cảnh sát tại đây: "Các anh thật sự xác định Bồ câu này không có vấn đề gì sao?"
Các vị cảnh sát không trả lời được.
Việc này cần điều tra.
Nghê Lam và Lam Diệu Dương trở về.
Cơn giận của Nghê Lam vẫn không tiêu được.

Hôm nay cô khổ cực che giấu tâm trạng hoàn thành công việc, chính cô cảm thấy quả thực có thể cho mình 100 điểm, kết quả là đen thui trên mạng, cô càng tức giận hơn.
Toàn bộ đều tại cái tên 'ma quỷ' kia hại.
"Lam Diệu Dương, nếu như anh nhận được nhiệm vụ, kêu anh giết Dương Hiểu Phương, anh sẽ làm thế nào?"
"Trước hết xác định hành tung của cô ta, tìm cơ hội ra tay."
"Làm sao anh xác định hành tung, anh còn không biết cảnh sát giấu cô ta ở đâu."
"Cho nên anh chỉ có thể trông chừng khu lân cận nhà cô ta.

Mà không biết canh được mấy ngày, anh lại bị truy nã, lúc ẩn lúc hiện ở cùng một nơi dễ bị người khác nhận ra." Lam Diệu Dương nghĩ ngợi: "Anh sẽ mua tin tức nội bộ của cảnh sát, hoặc là….

lén gắn camera ở trong nhà Dương Hiểu Phương?"
"Đúng, em cảm thấy có khả năng này.

Chúng ta phải xác nhận xem anh ta có giấu camera không.

Nếu như muốn giám sát từ xa thì lên mạng.

Camera sẽ truyền hình ảnh đến điện thoại của anh ta."
"Nếu như anh ta lắp rồi, không phải chúng ta vừa vào nhà sẽ thấy sao?"
"Sẽ không cho anh ta thấy." Nghê Lam lấy laptop của mình ra,

“Em chỉ cần biết được là tín hiệu mạng nào thì có thể truy được số điện thoại của anh ta.”
“Bây giờ đi sao?” Lam Diệu Dương cũng đứng dậy.
“Hai mình cùng đi dễ bị thấy, đi mấy tiểu khu đó xe anh không vào được.”
Lam Diệu Dương: “…” Anh bị bỏ rơi sao? “Xe của anh không phải xe của em à?”
“Em tìm tài xế.” Nghê Lam bắt đầu gọi điện thoại.
Lam Diệu Dương: “…” Anh biết cô muốn tìm ai rồi.
Lúc nào cũng dùng chó săn làm đặc công, có được thật không?

Chương 25

Lý Mộc nhận được điện thoại của Nghê Lam cũng rất bất ngờ dù anh vẫn dự định tiếp tục liên lạc với Nghê Lam làm việc trực tiếp với công ty anh.
Nghê Lam thật sự là một nghệ sĩ tạo chủ đề nha, đi tới đâu đen tới đó, bất kể làm gì cũng có thể khiến người ta tìm ra điểm đen, quả thực làm người ta thích.

Thể loại tự làm đen mình tăng lưu lượng và bản thân tạo chủ đề thế này cũng không có ai.
Nhưng Lý Mộc nhìn dãy số điện thoại có chút cảnh giác, anh tìm Nghê Lam là một chuyện, Nghê Lam chủ động tìm anh là chuyện kỳ quái rồi, bình thường không phải chuyện gì tốt lành.
Lý Mộc nghe điện thoại.
“Anh Lý Mộc.” Nghê Lam chào hỏi vẫn rất ngọt.
Lý Mộc cười ha ha: “Nghê Lam, chào cô.”
“Anh Lý Mộc, chương trình livestream trực tiếp hôm nay của tôi anh có xem không?”
Lý Mộc tiếp tục cười: “Có xem một chút, biểu hiện cực kỳ tốt.

Tôi còn giúp cô tập hợp hình ảnh với bình luận đặc sắc, đăng siêu thoại lên Weibo của cô rồi.

Chắc cô không có thời gian xem nhỉ.”
Nghê Lam: “…”
“Vừa ra sân khấu cực kỳ phong độ, mặt hằm hằm ha.

Lúc đó cô nghĩ gì thế?" Lý Mộc liền trêu: "Kêu Gia Kỳ đi chết đi, thật quá cá tính rồi.

Tôi tin mấy lý do cô Gia Kỳ giải thích là cô muốn thuê cửa hàng làm ăn trên kia, tuy dân mạng không tin nhưng mà tôi tin.

Tôi hiểu cô rất rõ, cô không có tiền chứ tiểu Lam tổng có tiền mà."
Nghê Lam: "…Anh Lý Mộc thật là tri âm của tôi, chỉ có anh tin sự thật.

Hôm nay tôi thực sự rất cố gắng rồi, lúc tôi ra sân khấu không phải hằm hằm, lúc đó đang có chút lo lắng."
Lại còn lo lắng, ha ha.

"Tôi tin cô." Lý Mộc nói: "Lên sân khấu liền nháy mắt liền chuyển sang tươi cười, diễn xuất quả thực tiến bộ rồi.

Xởi lởi chào hỏi khán giả toàn chương trình, thảo mai chiếm sân khấu, không để ý tới khách mời trên sân khấu, tự cao tự đại áp đảo tinh thần người ta.

Sau đó lại muốn tham gia hoạt động, thích quan tâm không quan tâm thì tùy, thái độ qua loa…"
Nghê Lam: "…"
"Mấy lời này không phải tôi nói, dân mạng nói á.

Tôi đều chuyển thành siêu thoại rồi, cô có rảnh thì xem thử.

Nói thật, những lời phê bình này vốn dĩ không nên xuất hiện, nhưng tại trình tự làm việc của cô không đúng, không nắm rõ giao tiếp xã hội.

Lên sân khấu đầu tiên phải chào MC, chào hỏi khán giả, sau đó

chào những người đứng bên cạnh.

Dù sao cô cũng không phải vai chính, đúng không.

Tiếp đó mới tới người xem trực tiếp.

Gia Kỳ không tập trước với cô sao? Cô nói xem cô bị mắng vậy cũng hợp lý đúng không?"
Bị mắng hợp lý cái đầu anh.

Bây giờ Nghê Lam nghiêm túc hoài nghi vụ phê bình nặng nề này có phải do bút tích của Lý Mộc hay không.
Nghê Lam cười ha ha: "Vẫn là anh Lý Mộc nắm bắt tâm lý của antifan, quá kinh nghiệm rồi.

Chị Gia Kỳ sống quá trong sáng, chưa đủ sỏi đời.

Anh Lý Mộc, hay là anh dạy tôi nhiều một chút.

Tôi vẫn nên tham gia chương trình trực tiếp của anh nhỉ, phong cách bên các anh hẳn là hợp với tôi."
Đề nghị này thực sự quá tốt, nhưng Lý Mộc cảnh giác: "Tôi vô cùng mong muốn cô tham gia, nhưng lần trước Gia Kỳ từ chối tôi rồi.

Catse yêu cầu hơi cao."
"Chị ấy không hiểu tình huống, không biết giữa chúng ta có tình bạn sâu sắc." Nghê Lam trơ mặt nói bừa.
Lam Diệu Dương húng hắng một tiếng, nghe không lọt tai rồi.

Anh ra khỏi phòng, xuống lầu lấy nước uống.
Bên Lý Mộc cũng im lặng mấy giây, nghe thấy Nghê Lam nhắc đến vụ tình bạn làm người ta cũng nơm nớp lo sợ.
"Anh Lý Mộc, giờ anh đang làm gì vậy? Có phải đang ngồi chụp lén đời tư của ai không?"
"Nghe cô nói kìa, chúng tôi là công dân tốt tuân thủ pháp luật,

có giấy chứng nhận hẳn hoi nha."
"Nếu anh Lý Mộc rảnh, hay là giờ chúng ta gặp mặt đi."
Lý Mộc: "..." Nếu không biết đây là Nghê Lam, nghe giọng điệu lại tưởng nữ nghệ sĩ hạng bét nào đang nịnh bợ anh để kiếm chút PR.
"Hôm nay tôi chịu đả kích quá lớn, tôi muốn nhanh chóng xác định buổi livestream kế tiếp, cứu vãn hình tượng, làm sáng tỏ sự thật.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có anh Lý Mộc có thể giúp tôi trong chuyện này."
"Thôi nói nhảm đi." Lý Mộc không giả bộ được nữa, "Cô muốn làm gì?"
"Anh tới đón tôi một chuyến, chở tôi đi một chỗ.

Để cảm tạ, tôi sẽ lên tiết mục trực tiếp của các anh giúp lôi kéo khán giả.

Không hạn chế chủ đề, thoải mái trò chuyện, thế nào?"
"Thông tin đen, đời tư đều nói được?"
"Thoải mái hỏi.

Nhưng tôi trả lời hay không thì tùy tâm tình, trả lời thế nào thì tùy phản ứng đi."
Lý Mộc dao động, Nghê Lam không cần nghiêm túc, cô ngồi đó nói bậy nói bạ đánh MC chương trình bọn họ càng tốt.

Người bị Nghê Lam đánh cơ bản đều nổi tiếng được, đó mới thần kỳ.
"Cô muốn đi đâu? Có nguy hiểm không? Có trái pháp luật không?" Lý Mộc hỏi.
"Một khu trong Dương Quang Bắc, không nguy hiểm.

Tôi muốn đi tìm bạn nói chút chuyện.

Nhưng không thể để Lam Diệu Dương với nhà họ Lam biết.

Anh phải giữ bí mật giúp tôi.”
Lam Diệu Dương cầm ly đi vào vừa lúc nghe thấy câu này.

Anh bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục nghe Nghê Lam chém gió.
“Anh Lý Mộc, tôi cực kỳ tin tưởng anh, đều nói chuyện đời tư mình cho anh rồi.

Lúc cần trợ giúp nhất, tôi liền nghĩ tới anh.”
“Bạn nam?”
“Đúng.”
Lý Mộc: “…”
Nghe có vẻ giống bí mật hào môn.
‘Liều mình vào hào môn, chưa thỏa mãn lại ngoại tình trước’, ‘Đả nữ Nghê Lam lại biến thành nữ sắc, tình nhân thần bí xuất hiện’, ‘Tổng giám đốc bị cắm sừng, ngoại trừ đóng băng nghệ thuật còn làm gì?’, ‘Quan hệ Nhị Lam thần tan vỡ, cuối cùng thành trò cười…’
Bản năng nghề nghiệp của Lý Mộc khiến đầu anh lập tức nhảy ra mấy tiêu đề.
Đáng tiếc a! Không thể tin Nghê Lam.
Nhưng mà nghĩ tới cô có thể lên chương trình trực tiếp của bọn họ, hơn nữa hôm nay xem coi cô làm trò quỷ gì, thời điểm phát sóng có thể thành chủ đề độc nhất vô nhị, đáng để đi một chuyến.
“Tôi phải để MC chính thông báo trước, nói sẽ có khách mời thú vị tham gia tiết mục, chủ đề không giới hạn, để mọi người đoán là ai.

Sau đó cô đi chia sẻ một chút, viết thời gian tiết mục, trong tuần này thế nào? Chúng tôi phối hợp với cô, cô chọn ngày nào là ngày đó.”
“Được.

Ngày mai luôn anh thấy sao?" Nghê Lam rất hào phóng.
Lý Mộc mừng rỡ: "Được chứ."
"Vậy anh tới đón tôi." Nghê Lam báo địa chỉ đầu phố cách nhà không xa, "Kêu MC bên chương trình các anh thông báo trước đi, tôi sẽ chia sẻ ngay."
Lý Mộc cúp điện thoại, lập tức gọi cho Điền Điền phụ trách dẫn chương trình trong công ty, "Đúng vậy, Nghê Lam, cô ấy đồng ý rồi, tối ngày mai.

Thời gian hơi gấp, nhưng thông tin của chúng ta đủ, em đọc tài liệu của cô ấy kỹ một chút, anh xong việc sẽ về bàn bản thảo với em.

Giờ em đăng tin Weibo trước đi, cô ấy đồng ý chia sẻ ngay.

Hình đăng thông báo để một mặt nghiêng màu đen.

Ừm, đúng…."
Từ Hồi, cấp dưới đắc lực của Lý Mộc, ngồi ở vị trí lái lắng tai nghe.

Lại là Nghê Lam à.
Cô tới rồi, lại tới rồi.
Lại còn lên chương trình phát sóng trực tiếp của bọn họ? Từ Hồi có chút đau lòng cho Điền Điền.

Cô có thể tiếp chuyện được Nghê Lam sao?
Lý Mộc dặn dò Điền Điền xong chuyển sang Từ Hồi: "Lái xe đi, chúng ta đi đón Nghê Lam."
"Em cũng đi à?" Từ Hồi hỏi: "Không canh chỗ này nữa sao?"
Hiện tại anh với Lý Mộc đang canh chụp mối tình mới của một hoa đán đang nổi.

Trước đó đôi này luôn phủ nhận, phủ nhận chồng phủ nhận, giờ lại vào khách sạn rồi.
"Kêu bọn Tiểu Lưu tới." Lý Mộc lại gọi điện thoại, rất nhanh đã

chuyển người lại đây canh.

Sắp xếp xong anh lại nói với Từ Hồi: “Tôi không thể một mình gặp Nghê Lam, trai đơn gái chiếc, không thích hợp.”
Từ Hồi khởi động xe: “Cùng Nghê Lam không thể gọi là trai đơn gái chiếc.”
“Thế gọi là gì?”
Từ Hồi nghĩ ngợi: “Gần vua như gần cọp?”
Lý Mộc: “…”
Từ Hồi thở dài, chuyên chú lái xe.
Đường hơi đông, Lý Mộc bận công việc, vừa phải kiểm tra xem bọn Tiểu Lưu canh ở cửa khách sạn có bỏ lỡ gì không, vừa chỉ đạo bọn họ làm sao nói lời khách sáo với người canh cửa, lại xem tình hình bên Điền Điền.
Điền Điền viết xong Weibo, sau khi xác nhận với Lý Mộc thì đăng lên.

Lý Mộc chuyển cho Nghê Lam, Nghê Lam vui vẻ chia sẻ ngay, còn phụ thêm một cái meme khiêu vũ vui vẻ tưng bừng: ‘Tối mai gặp.’
Ngay cả icon khiêu vũ này cũng dùng giúp bọn họ, độ phối hợp này có chút đáng sợ rồi.
Lý Mộc nói: “Sao tôi cứ có linh cảm không lành.”
Từ Hồi nói: “Anh nhận điện thoại vừa mở miệng đã gọi Nghê Lam thì em đã có cảm giác này rồi.”
Lý Mộc: “…”
———————
A Sinh lái xe chở Hàn Châu tới tòa nhà cũ gặp chú Bồi.
Giống như Hàn Châu tính toán, chú Bồi đã biết chuyện bọn họ tới Kim Khổng Tước ăn chơi, ông không có phản ứng gì lớn, nhưng giờ đột nhiên nói muốn gặp bọn họ, nói chuyện nhiệm vụ của bọn họ.
Dường như Hàn Châu cũng không lo lắng, trên đường còn gọi điện thoại cho Tiểu Hồng: “Thật sao? Tối nay không có? Vậy mai thì sao?”
A Sinh liếc qua Hàn Châu đang cười nhẹ tán tỉnh con gái, không

rõ sao anh không chút nào khẩn trương.
Hàn Châu trò chuyện với Tiểu Hồng một hồi lâu, cúp điện thoại.

Lúc này A Sinh mới có cơ hội chen vào nói: “Làm gì mà cứ dính với nhỏ đó vậy? Không phải mày nói nó là người của chú Bồi à.”
“Là người của công ty, chưa chắc là của chú Bồi.” Hàn Châu xoay xoay điện thoại: “Trước đây chúng ta chỉ biết biểu hiện trước mặt chú Bồi, quá kém rồi, ngu ngốc.”
“Nói ra trước kia đúng thật mày rất khiêm tốn, chuyện gì cũng không ngóc đầu lên.

Công ty xảy ra chuyện xong, mày thay đổi rất nhiều.”
Hàn Châu im lặng một hồi: “Tao chỉ muốn đổi đường sống.”
A Sinh nhìn anh, không hiểu rõ ý Hàn Châu.
Hàn Châu đổi đề tài: “Chút nữa tới đó cứ nói như chúng ta đã thương lượng.

Tao sẽ nói chuyện riêng với chú Bồi, mày tìm cơ hội xem thử tình hình chỗ đó.”
“Ok.” A Sinh nói: “Nghê Lam kia có thể giúp chúng ta không?”
“Chỉ cần cảnh sát nhận được báo án của cô ta là ok.

Tao thấy vấn đề không lớn.

Cảnh sát đều sợ trách nhiệm, bọn họ sẽ canh giữ chặt Dương Hiểu Phương, chúng ta ổn định một tuần, lấy được giấy tờ rồi đi.

Về sau ra sao thì không liên quan tới chúng ta rồi.”
A Sinh nghĩ ngợi lại hỏi: “Mày thấy chú Bồi đột nhiên tìm tụi mình có khi nào lộ chuyện rồi không, ổng tìm tụi mình tính sổ?”
“Không thể nói là tuyệt đối không thể.” Hàn Châu nhìn đường phía trước: “Nếu thực sự vì chuyện này, nghĩa là chú Bồi có nội gián trong cảnh sát.

Nhiệm vụ Dương Hiểu Phương này là ông ta chơi chúng ta.

Lộ hay không lộ không liên quan, dù sao cũng muốn chúng ta chết.

Mày đánh tiếng với A Bình chưa?”
“Nói rồi.”
“Đám anh em chết cũng nhiều rồi.

Bây giờ loạn như vậy, muốn phản chẳng lẽ không dễ? Tao cược nó không dám.”
A Sinh nhất thời không nói gì.
Hàn Châu đột nhiên hỏi anh: “Sợ sao?”
“Có chút.”
Hàn Châu cười cười: “Tao cũng sợ.

Đến lúc đó tùy cơ ứng biến.

Nếu có gì thật, mày cứ chạy trước, không cần để ý tao.

Đi tìm chú Tiền, tụi mình đưa tiền rồi, ổng sẽ sắp xếp cho mày.”
———————
Lý Mộc đón Nghê Lam ở giao lộ.

Cô mặc một bộ đồ thể thao màu xám, đeo balo, đội mũ với khẩu trang.

Vừa lên xe đã thảo mai gọi: “Chào anh Lý Mộc, chào anh Từ Hồi.”
Từ Hồi cũng nhanh chóng đáp lại: “Chào cô Nghê Lam.”
Lý Mộc vừa định nói chuyện, điện thoại của Nghê Lam vang lên.

Nghê Lam giơ tay suỵt một tiếng, Lý Mộc nhanh chóng im miệng.
Nghê Lam nhận điện, tiếng Thiệu Gia Kỳ gầm gừ lập tức vang ra từ điện thoại: “Nghê Lam em muốn chết hả! Em đăng Weibo gì đó! Muốn chọc chị tức chết phải không!”
Lý Mộc: “…”

Từ Hồi: "…"
Nghê Lam vội vàng nói: "Chị Gia Kỳ, em với anh Lý Mộc bàn chuyện hợp tác quan trọng, chút về em báo cáo chị nha.

Em cúp máy trước đây."
Lý Mộc nhìn bộ dạng sợ sệt của Nghê Lam thì không cách nào chửi.

Kiểu sợ này chắc chắn là sợ giả vờ.
Nghê Lam cất điện thoại đi, nói với Lý Mộc: "Anh Lý Mộc, anh cũng thấy rồi, vì lên tiết mục của anh, tôi phải chịu áp lực lớn cỡ nào, chút nữa thì bị quản lý sa thải."
Lý Mộc không muốn nói chuyện với cô.
"Cho nên chút nữa tôi có thể cần thời gian nhiều một chút, các anh đừng hối đừng phàn nàn tôi nha."
Lý Mộc: "…"
Hơn một tiếng sau, Lý Mộc hối hận rồi.
Nghê Lam căn bản không có đi gặp bạn gì cả, cô chỉ huy bọn họ chạy vòng qua tiểu khu, sau đó tìm chỗ hẻo lánh ẩn nấp rồi dừng lại.

Cô vẫn liên tục gõ máy tính.
"Nếu như các anh cảm thấy chán quá có thể ra ngoài đi bộ, thuận tiện quan sát chung quanh xem có ai khả nghi không, chụp hình giúp tôi." Nghê Lam còn dày mặt nói.
Lý Mộc và Từ Hồi đều không có phản ứng, cũng không muốn hỏi rốt cuộc cô đang làm gì.
Từ Hồi nhắn tin WeChat an ủi Lý Mộc: 'Nghĩ tốt chút, dù hơi nhàm chán, nhưng không có đạn bay tới bay lui cũng đã rất tốt rồi.'
Lý Mộc không thèm trả lời anh, cũng không thèm nhìn anh lấy một cái.
Nhưng ngồi mãi cũng nhàm chán, Lý Mộc lướt điện thoại cũng mỏi cả mắt, anh ngó qua cửa sổ nhìn chung quanh.

Sau đó thấy một người, "Mẹ nó."

Nghê Lam cũng ngẩng đầu nhìn.
Ba người cùng lúc hành động giống nhau, nhanh chóng thụt vào trong xe, ý định giấu mình đi.
Trâu Úy kéo hai túi rác từ chỗ không xa đi ra.
Ba người yên tĩnh chờ, thấy Trâu Úy quăng rác xong, một lần nữa đi qua.

Trên đường đi dường như còn nhìn thoáng qua xe bọn họ.
Hình ảnh Trâu Úy biến mất, ba người lại bò lên.
Lý Mộc thẹn quá hóa giận, hạ giọng la Nghê Lam: "Còn nói cô không làm chuyện phi pháp! Cô thấy cảnh sát tránh làm gì hả?"
Nghê Lam hỏi lại: "Đúng vậy ha, tôi núp, anh không làm gì phi pháp, anh tránh cái gì chứ?"
Lý Mộc: "…"
Lý Mộc quay đầu trừng mắt nhìn Từ Hồi.
Từ Hồi vội vàng nói: "Em thấy hai người tránh nên em mới tránh."
Máy tính Nghê Lam bỗng nhiên nhảy ra một thông báo nhắc nhở.
"À ha." Nghê Lam không gây với bọn họ nữa, cô ôm máy tính: "Tìm ra rồi."

Chương 26

Hàn Châu và A Sinh tới ‘tòa nhà cũ’.
Gọi là ‘tòa nhà cũ’ vì nghe nói tòa nhà này là cứ điểm sáng lập ban đầu của ‘công ty’.

Họp hành, hàng tồn, nơi ở, v.v đều ở đây.

Sau khi phát triển, thế lực phân tán, mới từ từ chia địa bàn ra.
Tòa nhà cũ trở thành nơi chỉ các thành viên nòng cốt mới biết, mới có thể tới được.
Hàn Châu vẫn cảm thấy khoác lác, hoặc có thể nói là hoang đường lôi kéo nhân tâm.

Để những người bọn họ gọi tới đây cảm thấy mình rất quan trọng, thỏa mãn lòng hư vinh của bọn họ, tăng thêm cảm giác vinh dự, khiến bọn họ càng thêm trung thành.
Hàn Châu tới tòa nhà cũ này bốn lần, hai lần tới chịu giáo huấn, hai lần tới ăn tiệc lấy tiền.

Từ trước tới nay anh chưa từng gặp lão đại.

Cho nên cái gì mà thành viên nòng cốt chó má, mấy thứ này đều là lời ngon ngọt của loại người như chú Bồi, chú Xương.
Bây giờ chú Xương đã vào tù rồi, chú Bồi độc chiếm, nhưng ông ta cũng bị truy nã.

Theo Hàn Châu thấy, công ty tiêu đời rồi.

Nhưng chú Bồi giống như người không có việc gì.

Hàn Châu cảm thấy bảy tám phần là cái đám ngây thơ tên lót chữ 'A' đã thấy không ổn rồi, lòng người tán loạn, tất cả đều lặng lẽ quan sát.
Thời điểm như vậy cần nhất là ổn định lòng người, khích lệ ý chí của mọi người, nói chuyện nghĩa khí tiền đồ, vỗ về lòng tin.

Trong truyền thuyết những tướng lĩnh xuất chúng dũng mãnh anh minh là người cổ vũ nhân tâm tốt nhất, hắn phải bảo đảm với mọi người chú Xương không còn, chú Bồi bị nguy hiểm nhưng hắn vẫn còn, hắn sẽ không để chú Bồi xảy ra chuyện, cũng sẽ trông nom mọi người, sẽ lãnh đạo mọi người tạo tiền đồ mới.
Nhưng hắn chưa từng, hắn vẫn không xuất hiện.
Nhất định có kế hoạch gì, bí mật, tàn nhẫn, coi bọn họ là vật hi sinh… Hàn Châu phỏng đoán các khả năng.

Anh rất tò mò, lão đại và chú Bồi rốt cuộc đang muốn làm gì trong tình cảnh này?
A Sinh lái xe tới sân trước tòa nhà.

Đây là một khu nội thành cũ, đường hẹp, có một ít nhà xây theo kiến trúc cũ, tòa nhà này là một trong số đó.

Nhà hai tầng, sân trước sau, đừng xem thường vẻ ngoài cũ nát, nghe nói giá thị trường rất cao.
A Sinh thò người ra vẫy vẫy tay với camera giám sát ở cửa sân.
Một lát sau cánh cửa tự động ở sân nhỏ từ từ mở ra, A Sinh lái xe vào trong.
Một chàng trai đầu đinh ngồi trên ban công lầu hai, đó là một trạm gác.

Anh ta nhìn Hàn Châu và A Sinh xuống xe, báo cáo một tiếng qua bộ đàm.
Hàn Châu xuống xe quan sát một chút theo thói quen, trước khi bọn họ đến, trong sân đã có bốn chiếc xe đậu.

Anh đều nhận ra bốn chiếc này, là của chú Bồi và mấy anh em khác.
Hàn Châu bước về phía nhà, vẫy vẫy tay với anh em đang báo cáo ở lầu hai.

Đã gặp qua, không quen, tùy tiện chào hỏi một chút.
A Sinh cũng quan sát một phen sau khi xuống xe, đi theo Hàn Châu vào.
A Bình ngồi trong phòng khách, A Lượng cũng ở đó.

A Lượng nhìn thấy bọn họ đi vào liền đứng dậy ra sau phòng.

A Bình chào hỏi bọn họ, nhỏ giọng nói: “Cứ chờ một chút, chú Bồi đang mắng người.

Tầm chiều tối nay tâm tình ổng cực kỳ không tốt.”
“Xảy ra chuyện gì?” A Sinh hỏi.
“Cũng không rõ lắm.” A Bình nhún nhún vai, “Nhưng buổi trưa dẫn tụi tao đi ăn trưa với mấy người bên Hắc Hổ, tao ở ngoài trông chừng, A Lượng đi theo ổng, nghe nói không được vui lắm.

Thái độ bên Hắc Hổ rất tệ.

Sau khi trở về chú Bồi liền nhốt mình trong phòng không ra ngoài.

Rồi sau đó kêu tao kêu tụi mày về.”
Hàn Châu và A Sinh liếc nhìn nhau: “Bao nhiêu người quay lại?”
“Trừ bọn mày ra còn bốn đứa khác.”
“Để làm gì?”

A Bình thấp giọng nói: “Nghe nói đi thu dọn dấu vết chú Xương bên Kim Dương cho sạch sẽ.” A Bình nhìn xung quanh một lúc lại nói: “Còn nữa, tin tức mới, cảnh sát đi phá kho lương rồi, điều này nghĩa là chú Xương đã khai rồi.

Tuy kho lương gì gì đó không còn, nhưng chú Bồi vẫn rất giận.”
“Vậy ở đây không phải cũng nguy hiểm sao?”
“Có khả năng, chú Bồi kêu chúng ta thu dọn đồ đạc.

Hôm nay gọi mọi người trở lại, thẩm tra từng bước.

Nếu làm việc không sạch sẽ thì phiền phức rồi.” A Bình thần thần bí bí, “Có người nói chỗ này là chỗ của chú Bồi, chú Xương có thể không biết.”
“Chú Bồi kêu dọn đồ đi đâu?”
“Không nói.

Chỉ kêu mọi người chuẩn bị trước đi.”
Hàn Châu và A Sinh lại liếc mắt nhìn nhau.
Lúc này A Lượng đi ra, A Bình hỏi anh ta: “Thế nào?”
“Có vẻ vẫn ổn.” A Lượng vừa nói xong, phía sau phòng vang lên tiếng nện đồ.
A Bình: “…”
Một tên đầu đinh mặt mày hằm hằm đi tới cuối phòng, cũng không thèm nhìn bọn họ, đi lên lầu.
A Lượng vẫy tay với Hàn Châu và A Sinh, “Tụi bây đi đi, chửi sớm xong sớm.”
Hàn Châu đi cùng A Sinh, vừa gõ cửa đã nghe giọng chú Bồi vang lên: “Vào đây!”
Hàn Châu vặn nắm tay cửa, A Sinh theo sau lưng anh.
Trên sàn nhà gian phòng có mảnh vỡ bình hoa gốm sứ, Hàn Châu làm như không thấy, đạp lên đi qua, ngồi lên ghế sofa đối diện chú Bồi.

A Sinh cũng đi qua ngồi cạnh anh.
Chú Bồi vẫn không có biểu cảm gì, bỏ qua mấy mảnh vụn trên

đất ra thì theo A Lượng nói, quả thực vẫn có thể gọi là 'vẫn ổn.'
Ánh mắt chú Bồi sắc bén nhìn chằm chằm hai người, nhìn một hồi lâu hỏi: "Mấy ngày nay hai cậu làm gì?"
Hàn Châu đáp: "Điều tra chỗ ở của Dương Hiểu Phương và chỗ cô ta có thể đi, lắp camera giám sát, chuẩn bị ra tay." Anh lấy di động ra, mở app giám sát, đưa hình ảnh cho chú Bồi xem: "Đây là nhà cô ta, cô ta vẫn chưa về."
Chú Bồi nhìn lướt qua rồi thôi.
Hàn Châu lấy điện thoại lại, bình tĩnh ngồi xuống.
Chú Bồi lại lạnh lùng hỏi: "Còn gì nữa?"
"Chúng tôi dọn khỏi nhà trọ, sợ sau khi ra tay xảy ra chuyện gì bất ngờ bại lộ lai lịch, cho nên không tính về nhà trọ nữa." Thời điểm chuyển đi đã báo cáo qua với chú Bồi, bởi vì làm trái yêu cầu của ông là quay về nhà trọ công ty.

Hàn Châu tiếp tục nói: "Chúng tôi chuẩn bị trước cho việc rút lui.

Nhưng Dương Hiểu Phương còn chưa về nhà, chúng tôi chưa xác định được thời gian động thủ, cho nên lui thế nào cũng chưa nghĩ ra, đến lúc đó định rồi sẽ báo cáo."
Chú Bồi nhìn bọn họ chằm chằm, không nói chuyện.
Hàn Châu lại nói: "Chúng tôi nhận được tiền rồi.

Tối hôm qua đi Kim Khổng Tước chơi một chuyến, xem như tạm biệt anh em.

Có lẽ rất nhanh sẽ ra tay, gặp lại cũng không biết lúc nào."
A Sinh rất phối hợp hỏi một câu: "Chú Bồi, công ty còn sắp xếp gì sau đó không? Chúng tôi hoàn thành xong nhiệm vụ thì đi luôn sao?"
Chú Bồi im lặng một hồi rồi nói: "Nhiệm vụ Dương Hiểu Phương tạm thời hủy bỏ đi."
Hàn Châu: "…" Khóe mắt anh liếc sang thấy A Sinh đang nhìn mình, hai mắt nhìn nhau.

A Sinh hỏi chú Bồi: “Tại sao?”
“Việc này bị lộ một ít rồi.” Chú Bồi nói.
A Sinh có phần khẩn trương lấy tay sờ cổ.
Hàn Châu nói: “Lúc chúng tôi tìm hiểu rất cẩn thận, không hề kinh động bất kỳ ai.

Camera cũng không ai phát hiện, phòng Dương Hiểu Phương cũng không ai vào.”
Chú Bồi không nói chuyện.
Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hình như có người tới canh giữ ở cửa.
A Sinh cố gắng im lặng nhưng khẩn trương tới mức nắm chặt tay trên đầu gối.

Anh ta thoáng nhìn Hàn Châu, Hàn Châu không có biểu hiện gì.
Lúc này điện thoại của hai người bỗng nhiên kêu ‘ting’ một tiếng, có tin nhắn tới.
A Sinh suýt chút nữa bị âm thanh này dọa nhảy dựng lên.

Một khu trong Dương Quang Bắc.
Nghê Lam ôm máy tính gõ, Lý Mộc hạ giọng lên án cô: “Rốt cuộc cô đang làm gì? Có phải cảnh sát đang có hoạt động gì cô lại tham gia náo nhiệt rồi không? Nhanh chóng dừng lại, đừng gây thêm phiền phức cho người khác.”
“Người khác là ai?” Nghê Lam hỏi.
Lý Mộc: “…”
Từ Hồi giúp anh trả lời: “Cảnh sát Trâu Úy.”
“Làm sao anh biết người ta có hành động?” Nghê Lam hỏi lại.
“Người ta đường đường là đặc công lại chạy tới đây làm nội ứng giả dạng dân văn phòng, chắc chắn là có hành động.” Lý Mộc tức giận.
“Làm sao anh biết người ta là nội ứng chứ không phải ở chỗ này?”
“Cô ấy không ở đây.”
“Cái này anh cũng biết à.” Nghê Lam nhìn chằm chằm màn hình

gõ bàn phím, “Vậy có khi nhà bạn trai người ta ở đây thì sao?”
“Bạn trai cô ấy không ở chỗ nghèo nàn như vậy?”
Nghê Lam ngước mắt nhìn Lý Mộc: “Cũng không phải bạn trai anh, anh ghét cái gì?”
“Không phải, cô đừng gây rối nữa.”
“Tôi không có nha.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, sao anh biết người ta giả làm nhân viên văn phòng.”
Giọng điệu Lý Mộc càng ghét bỏ: “Kịch bản của cô ấy kém, trước giờ toàn lừa người ta là dân văn phòng.”
“Cô ấy lừa người nào rồi?” Nghê Lam hỏi.
“Thôi cô im miệng nhanh đi.” Lý Mộc không muốn quan tâm đến cô nữa.
Nghê Lam im miệng thật, một lát sau Lý Mộc lại nhịn không được: “Rốt cuộc cô đang làm gì?”
“Đang tìm kẻ thù.”
“Có liên quan tới Trâu Úy?”
“Chắc là liên quan gián tiếp.

Tôi cũng không hỏi qua.” Nghê Lam nhìn màn hình, thông qua mạng giám sát camera trong phòng truy ra được hai số điện thoại, cô đã định vị được vị trí tín hiệu của hai số điện thoại này.

Bây giờ bọn họ đang ở cùng một nơi, cách cô không quá xa.
Là đang ở cùng chỗ hay đang làm gì? Nghê Lam tự hỏi kế tiếp phải làm gì, cô lẩm bẩm: “Được rồi, để tôi xem trước dáng dấp các người ra sao.”
Lý Mộc: “…”
Từ Hồi: “…”
Hai người nhìn về phía Nghê Lam, Nghê Lam không ngẩng đầu lên, hiển nhiên là không phải nói bọn họ.
Nhưng một giây sau Nghê Lam ngẩng đầu: “Hai anh, trong điện thoại có đoạn clip nào kích thích không?”
Lý Mộc: “…”
Từ Hồi: “…”

“Không có.” Lý Mộc dữ dằn.

Thật sự chỉ cần ở cùng Nghê Lam thì chắc có ngại ngần nam nữ, chỉ có bực mình.
“Vẫn ra vẻ đạo mạo.” Nghê Lam bình luận.
Lý Mộc: “…”
Nghê Lam bắt đầu gọi điện thoại: “Lam Diệu Dương, anh mở cái laptop trong phòng đọc sách giúp em.

Ừm, em cần chút clip kích thích làm mồi dụ, để trong ổ cứng của em.

Anh mở máy em ra là được, tự em tìm.”
Lý Mộc chống trán, vò mặt, so ra bọn họ còn may mắn, Lam Diệu Dương hẳn là đáng thương hơn một chút.
“Clip kích thích nhất trong điện thoại tôi là đoạn cô khiêu vũ thôi.” Lý Mộc không nhịn được nói.
“Ha ha.” Nghê Lam mỉm cười, “Kẻ thù tìm kiếm hôm nay là kẻ khiêu khích tôi.”
Lý Mộc: “…Tôi rút lại lời vừa rồi.”
Nghê Lam không để ý tới anh, cô đang tạo virus, tạo tới tạo lui lại hỏi: “Anh yêu, anh nói nếu muốn xem, tiếp đó có video, họ có bấm vào không?”
“Anh yêu cái gì mà yêu, phục vụ khách hàng đào bảo vật sao?” Lý Mộc chửi thầm.
“Viết cục cưng đi.” Từ Hồi đề nghị.
Nghê Lam: “…Cục cưng?”
Lý Mộc nói: “Giờ trên mạng ba không phải ba, con không phải con, cục cưng cũng không phải nghĩa cục cưng kia.”
Từ Hồi: “Vịt cũng không phải vịt kia.”
Nghê Lam: “Tôi hiểu mạng.”
“Cho nên viết cục cưng, cho anh xem vịt, đằng sau để một biểu cảm đáng yêu.” Từ Hồi đáp.
Nghê Lam do dự một hồi: “Tôi gửi cho phần tử xã hội đen, tội phạm giết người.”
Lý Mộc: “…”

Từ Hồi: "… Lời vừa nãy tôi thu hồi.

Tuyệt đối đừng nghe tôi."
"Ok." Nghê Lam bắt đầu nhắn tin: 'Cục cưng, anh muốn xem vịt, cho anh xem vịt…'
Từ Hồi thở dài, vuốt mặt.
Anh và Lý Mộc mỗi người tựa mặt vào cửa xe, không còn muốn sống.
Nghê Lam nhấn nút enter: "Xong."

Lý Mộc và Từ Hồi hoàn toàn không có phản ứng.
Nghê Lam vỗ vỗ thành ghế Từ Hồi: "Anh Từ Hồi, phiền anh lái xe đến đường Vi Dân."
Lý Mộc cảnh giác: "Làm gì, còn kẻ thù thứ hai nữa?"
"Không phải, cùng một tên."
Từ Hồi kinh ngạc hỏi: "Tội phạm xã hội đen giết người?"
"Yên tâm, tín hiệu điện thoại chỉ đưa ra phạm vi, sẽ không đối mặt với bọn họ."
Lý Mộc càng hoảng: "Lại còn 'bọn' nữa?"
———————
Đường Vi Dân, tòa nhà cũ.
Chú Bồi nhìn chằm chằm A Sinh và Hàn Châu, điện thoại hai người đều đồng thanh kêu, nhưng không ai xem.
Chú Bồi đưa tay về phía bọn họ.
Hàn Châu thò tay móc điện thoại trong túi quần, A Sinh cũng lấy điện thoại ra.

Hai người đều đặt điện thoại lên bàn trà trước mặt chú Bồi.
Chú Bồi lấy điện thoại A Sinh trước, dùng vân tay mình để mở khóa, tìm xem một lượt lịch sử trò chuyện và nội dung ghi chép gần đây trước rồi mới xem tin nhắn vừa nhận được.
Ông cẩn thận đọc một lần, không ấn vào đường link có hình ảnh đằng sau đó, lại xem điện thoại Hàn Châu.

Nội dung Hàn Châu và A Sinh nhận được giống nhau, chỉ là hình ảnh và đường link không giống.

Chú Bồi đặt điện thoại của bọn họ xuống.
Hàn Châu thấy không có việc gì liền hỏi: “Chú Bồi, vừa rồi chú nói bị lộ phong phanh, đã xảy ra chuyện gì?”
Nghê Lam ngồi trên xe xuất phát tới đường Vi Dân, cô nhìn chằm chằm máy tính chờ đợi: “Nhấn đi, sao còn chưa nhấn?”
Lý Mộc và Từ Hồi coi như không thấy.
Trong phòng làm việc tòa nhà cũ, chú Bồi nói: “Hôm nay bên cảnh sát chuẩn bị thả Dương Hiểu Phương ra, sau đó lại đổi ý.

Chỉ sợ bên đó có chuẩn bị, đề phòng lỡ như có gì, tạm dừng việc này lại.”
A Sinh và Hàn Châu liếc nhìn nhau.
Hàn Châu nói: “Nguồn tin đáng tin?”
Chú Bồi nói: “Đáng tin.”
Hàn Châu lại hỏi: “Tin tức của cảnh sát?”
Chú Bồi lắc đầu: “Không phải.”
Hàn Châu lùi dựa ra sau: “Chú Bồi, chú có thể tin tưởng chúng tôi.”
Chú Bồi nói: “Thực sự không phải.”
Hàn Châu cười cười: “Được thôi.

Dù sao đều nghe lệnh công ty.

Tạm thời không đụng tới Dương Hiểu Phương, bước kế tiếp làm gì?”
Chú Bồi không nói gì, lại tựa như nhớ ra gì đó, cầm lấy điện thoại của A Sinh xem lại tin nhắn kia.

Lần này, ông nhấn vào đường link.
Clip mở ra rất nhanh, điện thoại A Sinh lập tức phát ra tiếng rên rỉ và hơi thở dốc…
A Sinh: “…”
Hàn Châu nhìn về phía A Sinh, vẻ mặt A Sinh không hiểu và lúng túng.
“Yes!” Máy tính bên Nghê Lam thể hiện kết nối thành công, camera của đối phương mở ra, chụp mặt người đang xem video.

Nghê Lam: "…Ơ, là một ông già."
Lý Mộc mặc niệm trong lòng: Được rồi, chữ bọn kia là một ông già, biết rồi.
Chú Bồi tắt video đi, ném điện thoại A Sinh lên bàn.

Ông cũng không thèm nhìn điện thoại Hàn Châu, chỉ trách mắng: "Hai người các cậu, bảo các cậu làm việc đúng đắn, các cậu làm loạn cả lên.

Làm cho tốt, muốn chơi sao mà không được."
A Sinh không dám nói lời nào.
"Chú Bồi." Hàn Châu còn muốn hỏi lại, nhưng lúc này truyền tới tiếng gõ cửa bên ngoài.
"Vào đây." Chú Bồi hô lên.
A Lượng đẩy cửa vào, ghé vào tai chú Bồi nói vài câu.

Chú Bồi nghe xong liền nói với A Sinh và Hàn Châu: "Hai cậu ra ngoài đi, đêm nay ở đây, tôi làm xong thì lại tìm các cậu."
A Sinh ra bên ngoài, vội vàng mở điện thoại của mình ra xem: "Vừa rồi là thứ gì vậy? Mấy cô nàng bên Kim Khổng Tước gửi à?"
Hàn Châu nhìn điện thoại của mình, nhìn lại một chút, nhíu mày rồi xóa thẳng.
Nghê Lam nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi trên màn ảnh: "A, đây mới là anh."
Cô gõ bàn phím, bắt đầu sao chép nội dung trên điện thoại, truyền đến server mã hóa của văn phòng.
Từ Hồi lái xe chở Nghê Lam và Lý Mộc, khoảng cách tới đường Vi Dân càng lúc càng gần.

Chương 27

Nghê Lam ngồi trên xe gọi điện thoại cho Lam Diệu Dương, nói cô đã tìm ra tung tích của hai số điện thoại kia, giờ đang đi về hướng đường Vi Dân.
“Chỉ có một chiếc điện thoại nhấn vào link thôi, chiếc còn lại không có động tĩnh.

Em chụp được hai người, một ông già một người trẻ, có một người khác ló mặt ra trước ống kính một chút thì rụt lại, có khả năng là anh ta nhìn lướt qua điện thoại người kia, em không thấy bộ dạng anh ta.” Nghê Lam nói: “Quỹ tích của hai chiếc điện thoại này mấy ngày nay đều không ở khu này, em nghi ngờ tối nay họ tới làm việc.

Em sẽ tra thử một chút lệnh truy nã của cảnh sát.

Anh đừng lo, em sẽ cẩn thận.”
Lý Mộc cảm thấy mình thật bội phục Lam Diệu Dương, trái tim phải kiên cường cỡ nào mới dám yêu đương với Nghê Lam chứ.
Nghê Lam cúp điện thoại, tiếp tục gõ bàn phím, khoảng cách tới đường Vi Dân càng lúc càng gần.

Lý Mộc không nhịn được hỏi: “Cô đang kiểm tra lệnh truy nã gì của cảnh sát? Là công khai trên mạng hay là người ta không cho xem, có phải cô lại hack hệ thống nhà người ta không?”
Nghê Lam không nói chuyện.

Lý Mộc lại cố ý hỏi: “Có phải chúng ta nên báo cảnh sát không?”
Nghê Lam vẫn chưa nói chuyện.
Lý Mộc cảm thấy vô nghĩa, cũng không nói chuyện nữa.
Xe từ từ đi về phía đường Vi Dân, lúc sắp tới giao lộ, Nghê Lam đột nhiên nói: “Có thể phải báo cảnh sát thật.”
“Không phải chứ, hai chữ ‘có thể’ này là có ý gì vậy?” Lý Mộc giật mình.

Thật hay giả vậy? Báo cảnh sát cái gì?
“Cô bình tĩnh một chút.” Lý Mộc bắt đầu khuyên, “Cô bị cảnh sát phát hiện phải không? Có thể kéo dài chút không? Tối mai xong chương trình đi tự thú còn kịp chứ?”
Từ Hồi: “…”
“Ông già kia trong danh sách truy nã, tôi chụp được ngay mặt ổng, rất có thể ông ta là thủ phạm chính.

Mà cũng có thể bắt được cá lớn.” Nghê Lam cau mày nhìn thông tin trên màn hình máy tính.

“Anh nói xem ông ta trong danh sách bị truy nã, còn tên trẻ tuổi kia chắc không phải ông ta.

Haiz, rốt cuộc có phải không đây.

Anh nói xem vẽ chân dung truy nã mà còn không dễ nhận ra, phát lệnh ra làm gì không biết?”
Lý Mộc: “….”
Từ Hồi: “…”
Lời cô nói người khác không hiểu nói ra làm gì vậy.
Nghê Lam lại không nói lời nào, trong xe tràn ngập không khí lo lắng.

Lý Mộc và Từ Hồi liếc nhìn nhau.
Xe tiến vào đường Vi Dân, Từ Hồi húng hắng một tiếng, lại nhìn Lý Mộc, bây giờ tiếp tục lái hay sao?
“Dừng bên kia đường đi.” Cuối cùng Nghê Lam lên tiếng.

Từ Hồi thở dài một hơi, đậu xe ven vỉa hè ở cuối đường.
Nghê Lam tiếp tục gõ máy tính, còn đeo tai nghe lên.

Cô liên lạc Tôn Triết Ngôn giúp cô lục tìm tài liệu liên quan của hai số điện thoại trên chương trình server của văn phòng thám tử.
“Bọn họ đăng ký mua thức ăn ngoài, mua qua app, địa chỉ lưu là đường Vi Dân hoặc là địa chỉ hai con đường gần đây.

Ừm, nếu không có, vậy lịch sử tin nhắn trong điện thoại của bọn họ có số mua ngoài, mua qua internet trong khu này.

Ừm, chú cấp quyền cho con đi, con thao tác từ xa nhanh hơn…”
Lý Mộc và Từ Hồi mỗi người dựa vào một bên cửa sổ xe, lại bắt đầu suy nghĩ tiêu cực.
Từ Hồi nhắn một tin cho Lý Mộc: ‘Cảm giác cuộc sống không có một chút an toàn nào, lên mạng mua đồ ăn cũng bị truy tung tích rồi.’

Lúc này Lý Mộc nhắn tin cho anh: ‘Không sao, dù sao dạng biến thái như Nghê Lam rất ít, hơn nữa cô ta cũng sợ cảnh sát.’
‘Phải không?’ Từ Hồi thực sự không tin lắm.
‘Cô ta còn sợ Lam Diệu Dương.’
‘A, đúng.’ Lúc này Từ Hồi có chút yên tâm.
Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Nghê Lam gõ bàn phím cùng tiếng tin nhắn ting ting của Lý Mộc và Từ Hồi.
“Hai người đang chửi tôi ngay trước mặt có thể yên tĩnh một chút không?” Nghê Lam bỗng nhiên nói.
Điện thoại của Lý Mộc, Từ Hồi lập tức yên lặng.
Nghê Lam ngẩng đầu lên cười: “Thực ra tôi không biết hai người đang nói tôi.”
Lại còn cài bẫy bọn họ.
Lý Mộc không muốn nói chuyện với cô.
Từ Hồi cất kỹ điện thoại.
Nghê Lam cho máy tính vào balo, đeo lên lưng, “Tôi tra xong rồi, giờ đi do thám đường.”

“Không phải mới vừa nói muốn báo cảnh sát sao?” Lý Mộc vội vàng nói.
Ba chữ ‘do thám đường’ này nghe rất nguy hiểm.
“Tôi xác định tình hình một chút, báo cảnh sát cũng phải nói sự tình cho rõ ràng.”
Để phòng chuyện bất ngờ, nếu như trong nhóm cảnh sát có nội gián thì báo cảnh sát có khả năng đánh rắn động cỏ, cô phải tìm hiểu một chút, xác nhận xem trước sau báo cảnh sát có gì khác biệt không, cũng có thể cung cấp chút tham khảo phán đoán có ích cho Lưu Tống.
“Đúng, đúng.

Còn phải giải thích kỹ cô có nguồn thông tin phi pháp thế nào.” Từ Hồi nhắc nhở.
Lý Mộc lườm anh một cái.
Nghê Lam đẩy cửa xe đi xuống.
Lý Mộc vừa định nói gì với Từ Hồi, Nghê Lam đột nhiên quay đầu, Lý Mộc lập tức ngậm miệng lại.
Nghê Lam nói với bọn họ: “Nếu thấy tình huống gì không ổn, hai người nhanh chóng rời khỏi, không cần để ý tới tôi.”
Lý Mộc và Từ Hồi gật mạnh đầu.
“Đương nhiên nếu thấy tình huống gì khả nghi, có thể chụp được làm bằng chứng là tốt nhất.”
Lý Mộc: “…”
Từ Hồi: “…”
Hai người bèn nhìn Nghê Lam nhanh chóng bước về phía trước, rất nhanh đã biến mất ở chỗ ngoặt.
Từ Hồi: “Vậy gặp tình huống thì chúng ta chạy hay là chụp?”
“Vừa chụp vừa chạy chứ sao.” Lý Mộc tức giận.
“Nhưng mà đến lúc đó chúng ta không thử đi cứu cô ấy sao? Dù sao chúng ta có xe.”
Lý Mộc suy nghĩ hồi lâu: “Quả thực nan giải.

Dù sao ngày mai cô ấy còn phải lên tiết mục của chúng ta.”
Nghê Lam cẩn thận đi tới gần mục tiêu theo bản đồ chỉ dẫn trên điện thoại.

Đã tra được địa chỉ nghi ngờ.
Hai số điện thoại kia không đặt thức ăn ở khu này nhưng cô đã xâm nhập thành công hai số điện thoại kia, trong tập tin tải về có số mấy người bạn từng gọi đồ ăn ở đây, thời gian khác nhau nhưng cùng một địa chỉ.

Cho nên tám chín phần là địa chỉ kia không sai.
Nếu như đụng vào ổ tội phạm, đoán chừng xung quanh sẽ có camera, sợ là chuyên nghiệp hơn một chút còn có trạm gác.
Nghê Lam rất cẩn thận.

Cô không đi thẳng tới địa chỉ kia mà đi vòng quanh, quan sát tình hình kiến trúc và địa hình xung quanh, xác nhận an toàn mới tiến lại gần một chút.
Nghê Lam tìm tới tòa nhà kia.

Nhà hai lầu, có sân trước sau.

Phía sau vườn có một cánh cửa nhỏ, trước sân có đường xe chạy.

Ngoài tường phía sân gắn một camera giám sát.

Nghê Lam đi vòng một vòng, tránh chiếc camera này, tìm tới một tòa nhà thấp ba lầu tự xây ở góc nghiêng đối diện.
Trước tòa nhà thấp có một cây đại thụ.

Nghê Lam rút dây thừng từ trong balo ra, quấn vào cây leo lên.

Cô leo lên tầng hai tòa nhà, tránh cửa sổ của gia đình này, không làm kinh động cuộc trò chuyện trong phòng, yên tĩnh lặng lẽ leo lên mái lầu ba.
Mái nhà có sân thượng, vây quanh sân thượng là tường xi măng.
Nghê Lam hóp lưng lại như mèo, men theo tường di chuyển về phía tòa nhà của ‘băng cướp’.

Cô đứng đối diện trước sân ‘băng cướp’, lặng lẽ thò đầu ra.

Năm cái camera, ban công lầu hai giống như trạm gác, cửa sân điều khiển đóng mở từ xa, cửa lớn chống trộm.
Lầu hai có hai cửa sổ, bốn cái cửa sổ lầu hai đều đóng chặt, màn cửa kéo lại nhưng đèn phòng vẫn sáng.

Trên ban công lầu hai chỉ duy nhất một người ngồi, trước mặt người kia là bàn trà, để đồ uống và một cái đĩa nhỏ, đang lướt điện thoại chơi.
Nghê Lam quan sát chi tiết sân nhỏ và căn phòng qua ống nhòm, thấy rõ bộ dạng của tên gác cửa.

Tên này không có trong lệnh truy nã.
Trong sân có năm chiếc xe, dường như xe đã tắt máy.

Nghê Lam chụp hết hình căn nhà, người, xe gửi qua cho Tôn Triết Ngôn.
Nghê Lam viết miêu tả camera và trạm gác cho Tôn Triết Ngôn, nói ông chút nữa báo cảnh sát thì nói rõ cho họ, thời điểm bọc đánh phải chú ý, không thể đánh rắn động cỏ, nhất định phải một đòn bắt hết.
Tôn Triết Ngôn trả lời lại rất nhanh: “Đã rõ.” Ông và Giang Húc Hồng ngồi trước máy tính khẩn trương chờ lệnh.
Nghê Lam bỏ ống nhòm xuống.

Tình hình camera đã rõ rồi, có phần chắc chắn có thể xâm nhập vào hệ thống của bọn họ, xem trong phòng bọn họ có lắp camera hay không, nếu như may mắn, có thể sớm nắm cụ thể số người và vũ khí của bọn họ.
Nghê Lam vừa tính lấy máy tính ra thì thấy tên canh gác kia bỗng nhiên đứng lên, hắn đi vào phòng, kéo cửa sắt chống trộm ở ban công xuống.

Nghê Lam không chắc hắn đã khóa cửa chưa, nhưng kéo cửa cho thấy trong một thời gian ngắn hắn sẽ không quay lại.

Không có người thay ca?

Nghê Lam đẩy máy tính vào trong balo, tiếp tục quan sát.
Cửa lớn tầng trệt mở ra, có một người hút thuốc đi ra.

Hắn hít hai hơi, sau đó tản bộ trong sân, chậm rãi tới chỗ đậu xe, ngồi xổm xuống.
Mới đầu Nghê Lam không thấy rõ động tác của hắn, cho đến lúc hắn tới gần chiếc xe thứ tư, lúc này Nghê Lam đã thấy rõ.

Người này đâm lủng lớp xe.
Chỉ để lại chiếc xe thứ năm.

Đó là một chiếc KIA màu trắng.
Nghê Lam nhanh chóng liếc nhìn camera trong sân, tín hiệu đèn đỏ phía trên đã tắt.
Nhưng vừa nãy cô quan sát vẫn thấy sáng.
Nghê Lam thầm cười lạnh một tiếng.
Người mình hại mình sao?
“Chú Tôn, chú gọi điện thoại cho Lưu Tống với Âu Dương, nói bọn họ sắp xếp người ngay, chỗ này hình như sắp có nội chiến rồi.”
Tôn Triết Ngôn nhanh chóng làm theo.

Nghê Lam nhìn người đâm lốp xe kia ung dung đi về lại chỗ cửa phòng, đứng ở cửa hút mấy hơi thuốc, sau đó dập tắt thuốc trên tường, đi vào phòng.

Mà thiết bị camera không sáng lên.

Không còn thời gian rồi, nhất định có chuyện.
Bất luận thế nào, tên ‘ma quỷ’ kia vẫn là nội ứng cảnh sát, cô không thể để anh ta xảy ra chuyện.
Dùng phương pháp loại trừ, anh ta hẳn là người không bấm vào link virus kia.
Nghê Lam vừa quan sát căn phòng kia vừa nói: “Chú Tôn, giúp con gọi số đuôi 82 kia.”
‘Tút…’

Rất nhanh, Nghê Lam đã nghe tiếng bấm số vang lên trong tai.
———————-
Lý Mộc cùng Từ Hồi nhìn hình ảnh Nghê Lam biến mất, hai người nhiều chuyện vài câu, cuối cùng vẫn quyết định chờ Nghê Lam một lúc.
Bọn họ đậu xe ở chỗ này rất tốt, trong bóng râm, lại ở ngay cuối dãy đậu xe, lúc muốn bỏ chạy cũng thuận tiện, lại gần giao lộ, tầm nhìn tốt.
Thế là Từ Hồi lấy máy ảnh chụp thử để chuẩn bị, Lý Mộc cúi đầu xem điện thoại, Điền Điền đã chuẩn bị gần xong bản thảo câu hỏi ngày mai, nhưng Lý Mộc cảm thấy câu hỏi chưa đủ sắc bén, thông tin chưa đủ đen.

Không đáng cho một đêm anh bỏ ra thế này.

Lý Mộc đang suy nghĩ cân nhắc sức ảnh hưởng của đề tài tám nhảm này thì có một bóng đen đi qua, có người đứng ngay trước cửa sổ xe bọn họ.
Sát thủ? Xã hội đen?
Lý Mộc và Từ Hồi đều giật mình, một người hét lên, người kia cũng hét theo.
Trong tiếng thét, bọn họ tập trung nhìn.
Mẹ nó.
Trâu Úy.
Trâu Úy nhíu lông mày nhìn vào hai người đàn ông đang ngớ người.
Lý Mộc nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, chỉnh lại áo khoác.

Từ Hồi hạ tay che ngực xuống.
Lý Mộc hạ cửa sổ xe xuống.
Trâu Úy chống tay vào khung cửa sổ: “Anh Lý Mộc.”
Lý Mộc theo bản năng nhìn ra sau lưng Trâu Úy, nhỏ giọng hỏi: “Không cần giả bộ không biết cô hả, đúng không?”
“Không cần.”
Từ Hồi nhanh chóng chào hỏi: “Chào cảnh sát Trâu.”
Trâu Úy nói: “Tôi đã cảm thấy giống xe anh.”

“Ha ha, mắt của cảnh sát Trâu thật tốt.” Lý Mộc cười gượng, dễ dàng nhận ra như vậy, không biết nên vui hay nên sợ.
“Hai người đi theo Nghê Lam tới?”
“Không có, không có.” Lý Mộc nhanh chóng đáp, “Chúng tôi chờ người ở đây.”
“Phải không? Từ khu Dương Quang Bắc lái tới đây chờ người?” Trâu Úy nói.
Lý Mộc: “…” Cái đầu heo này của anh, đương nhiên là cô nói nhận ra xe anh ở Dương Quang Bắc chứ không phải bây giờ.

A, chẳng lẽ cô theo dõi bọn họ sao?
“Nghê Lam đâu?” Trâu Úy hỏi lại.
Lý Mộc và Từ Hồi đồng thời chỉ tay vào chỗ ngoặt Nghê Lam biến mất: “Hướng bên đó.”
“Tôi theo tới, nhưng mất dấu rồi.” Trâu Úy nói.
Lý Mộc chửi thầm trong lòng, vậy mà mới rồi cô còn hỏi, nói lời khách sáo chi vậy.
“Cô ấy muốn làm gì, có phải phát hiện ra gì rồi không?” Trâu Úy hỏi, cô lấy thẻ cảnh sát cho hai người xem.
Lý Mộc và Từ Hồi lập tức nghiêm túc, biết người quen cũ này có ý gì, cô đang giải quyết công việc.
“Cụ thể cô ấy làm gì chúng tôi thật sự không biết.

Cô ấy cứ gõ máy tính suốt.” Lý Mộc giải thích: “Cô ấy thương lượng với tôi một chút việc ngày mai lên sóng trực tiếp ở văn phòng chúng tôi, chúng tôi liền đồng ý để Từ Hồi lái xe chở cô ấy.

Những chuyện khác chúng tôi thật sự không biết.”
Từ Hồi chọc eo Lý Mộc.

Lý Mộc vội vàng nói: “À, đúng rồi, cô ấy giống như đang đi tìm tội phạm truy nã gì đó, cô ấy lẩm bẩm, chứ cụ thể tôi không có hỏi.

Nói cái gì mà có ông già.”

Từ Hồi bổ sung: “Cô ấy nói phải báo cảnh sát.”
“Đúng, đúng.” Lý Mộc nói: “Cô ấy nói cô ấy muốn báo cảnh sát, sau đó cô ấy đi tìm hiểu tình huống một chút, để dễ báo cảnh sát.”
“Địa chỉ ở đâu?” Trâu Úy hỏi.
“Không biết.” Lý Mộc và Từ Hồi cùng lắc đầu.
Trâu Úy nghĩ ngợi, lấy điện thoại ra gọi.
“Lam Diệu Dương…”
Lý Mộc và Từ Hồi đồng thời thở phào.

Đúng đúng, giờ Nghê Lam đang ở chỗ nguy hiểm, không được tìm cô ấy trực tiếp.

Tìm Lam Diệu Dương là đúng rồi.

Nếu như Nghê Lam trách bọn họ bán đứng cô, còn có Lam Diệu Dương chặn trước.
“Ừm, tôi ở gần đó.

Tôi thấy nhóm Lý Mộc rồi.

Ừ, biết rồi.

Bây giờ tôi sẽ qua đó, sẽ cẩn thận.” Trâu Úy cúp điện thoại, nói với Lý Mộc: “Tôi đi tìm Nghê Lam.

Bọn họ đã báo cảnh sát rồi, một hồi cảnh sát sẽ cho người đến.

Lam Diệu Dương cũng sắp tới.

Các anh chú ý an toàn một chút.

Nếu phát hiện gì khả nghi, có thể chụp được thì chụp.”
Lý Mộc: “…”
Chó săn bọn họ không phải phụ trách chụp hoạt động xã hội đen.

Lý Mộc còn chưa kịp nói gì, bỗng nhiên một tiếng ‘đùng’ vang thật lớn.
Nơi nào đó nổ mạnh rồi.
Lý Mộc và Từ Hồi kinh ngạc đến ngây người.
Trâu Úy xoay người chạy về hướng đó, cũng phất tay với nhóm Lý Mộc hét to: “Ở đây!”
Lý Mộc cũng la lên: “Cô cẩn thận đó.”
————————-
Trong tòa nhà cũ, Hàn Châu và A Sinh ra khỏi phòng làm việc thì tự tản ra.
Lúc bọn họ đi ra, chỗ cửa phòng có một người lạ đứng đó.

Nhìn thấy bọn họ sau khi ra ngoài thì gật đầu chào một cái rồi đi.
A Sinh cũng không xác nhận xem ai là người gửi cho anh ta clip kia, anh ta cũng mặc kệ.

Theo như thương lượng trước đó với Hàn Châu, bọn họ cần tra rõ ràng tình thế công ty hiện giờ ra sao.
A Sinh tới phòng khách, vừa tám nhảm với A Bình vừa quan sát động tĩnh bên phòng làm việc.
A Lượng không ra khỏi phòng làm việc mà theo lối nhỏ lúc nãy người kia đi hút thuốc, mở của ra sân.
“Nó là ai vậy?” A Sinh nhỏ giọng hỏi A Bình về cái bóng lưng kia.
“Người mới, gọi A Cát.

Hồi tụi tao về lại đây thì nó ở đây rồi.

Nó với thằng A Tuyền ở ban công trông coi chỗ này.

Rất lịch sự, với tiền bối tụi tao cũng rất khách sáo.” A Bình trả lời.
“Nó đứng đó làm gì vậy?”
“Ai biết.” A Bình hạ giọng, “Dạo này chú Bồi làm việc thần thần bí bí.

Chúng ta kiềm chế đừng để phạm sai lầm là được.”
A Sinh cũng nhỏ giọng: “Mấy đứa mới này, muốn thay chúng ta sao?”
A Bình lắc đầu: “Tao nghĩ không, số lượng căn bản chưa đủ, mất quá nhiều người rồi.” Anh ta nhìn thoáng qua hướng phòng làm việc, xích lại chỗ A Sinh một chút: “Chuyện thằng Mãnh tao hỏi thăm rồi, thật sự không còn nữa.

Còn một thằng nữa, chúng ta gặp hai lần, tên A Nhạc, mày nhớ không?”
“Cái thằng nhìn ngu ngu đó hả?”
“Người ta không ngu.” A Bình nói: “Thằng đó cũng bị xử rồi.

Chú Bồi tự ra tay.”
“Nguyên nhân gì?”
“Muốn bỏ công ty, theo bọn Hắc Hổ làm.”
“Mẹ.” A Sinh hiểu: “Hèn chi gây hắn với bọn Hắc Hổ.”
“Còn không phải sao.” A Bình nói: “Trước mặt là cảnh sát sau lưng là Hắc Hổ, mày nói chú Bồi có đen mặt lên không.”
“Vừa rồi tao với A Hành ở trong phòng, chú Bồi nghe thấy tiếng tin nhắn còn tra cả điện thoại của tụi tao.

Quá mức cảnh giác rồi.”
A Bình chậc chậc, “Tao cũng bị xem.”
Ở chỗ khác, Hàn Châu đi vào phòng bếp, thấy một thằng anh em đang úp mì ăn, là một trong bốn người A Bình nói lần trước.

Hàn Châu nói vài câu với anh ta, người đó dường như cũng giống bọn Hàn Châu, cũng không rõ chú Bồi đang tính toán gì.
Hàn Châu cũng không hỏi nhiều, nhìn phòng bếp với tình hình cửa sau thế nào rồi đi ra.
Hàn Châu lên lầu, phòng nào có người ở sẽ buộc một sợi dây đỏ ở trên, chỉ có một phòng trống.

Hàn Châu đẩy cửa vào xem xem, lại đi ra.

Anh ra hành lang nhìn một chút, đang tính gõ đại cửa một phòng, lại thấy lối đi nhỏ ra ban công, tên gác cổng vào rồi.
Hàn Châu liền dừng lại, chào hỏi anh ta: “Chào, tao là A Hành.”
Người kia hơi gật đầu: “A Tuyền.” Anh ta nói xong thì quay đi kéo cửa sắt ban công, còn khóa lại.
A Tuyền đi xuống lầu.
Hàn Châu nhìn bóng lưng anh ta biến mất, đang tính tiếp tục đi gõ cửa phòng, điện thoại của anh lại vang lên.
Hàn Châu nhìn thấy một số lạ.
Anh nghĩ ngợi, quay lại phòng mình, nhận cuộc gọi.
“Anh nói bừa vài câu để tôi xác nhận có phải anh hay không.”
Hàn Châu sững sờ: “Nghê Lam?”
“Tôi nói rồi, tôi sẽ tìm được anh.”
Hàn Châu cười: “Giỏi! Có thể nói tôi biết làm sao làm được không?”
“Không phải không thể, nhưng không có thời gian.

Nghe anh nói chuyện có vẻ vẫn tiện.”
“Tạm được, bên cạnh không có người.”
“Anh đang ở đâu?”
“Cô giỏi vậy, có thể tra ra chứ?”
“Đi đến cửa sổ kéo màn ra để tôi nhận diện anh một chút.”
Hàn Châu lại sững sờ: “Mẹ nó!”
“Chị đây không phải chém gió, siêu thực nhé.

Nhanh lên, thời gian cấp bách, anh nói anh trong lệnh truy nã, để tôi xem thử, nếu anh là người tôi muốn tìm, tôi có thể giúp anh.”
“Giúp tôi cái gì?” Hàn Châu đi đến bên cửa sổ, kéo màn cửa ra.

Anh nhìn quanh một chút, không thấy bên ngoài có người.
“Ok, tôi nhìn thấy anh rồi.” Tốc độ nói của Nghê Lam rất nhanh: “Có người đến sân trước đâm thủng lốp xe bốn chiếc, để lại một chiếc KIA.

Người ở trạm gác đã bỏ đi rồi, không thấy thay ca.

Camera tòa nhà này của các anh bị tắt rồi.

Nếu như là anh làm… thì tốt.

Tôi thấy biểu cảm của anh rồi, không phải anh làm….”
Hàn Châu không đợi Nghê Lam nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại, đi ra khỏi phòng.
Anh bước nhanh xuống lầu, nhìn thấy A Sinh, A Bình và người đi ra lối nhỏ lúc nãy đang ngồi trên salon.

Ba người thấy bộ dáng vội vàng của Hàn Châu thì đều ngẩn người.
Hàn Châu liếc mắt nhìn ba người, nghi ngờ chỉ vào người đi lối nhỏ kia: “Mày là ai?”
A Bình trả lời: “Nó là A Cát, người mới.”
“Mày vừa đi ra ngoài?”
A Cát có phần chột dạ: “Sao thế, tôi đi hút điếu thuốc, ra ngoài tản bộ.”
“Ở nhà này không cấm hút thuốc, mày hút thuốc còn lịch sự vậy.” Hàn Châu trầm mặt: “A Sinh, mày đi ra sân xem thử xe của tụi mình.”
A Cát bỗng nhiên đứng lên.
Không chờ Hàn Châu nói tiếp, A Lượng đột nhiên xuất hiện: “Chuyện gì vậy?”
A Sinh đã kịp hiểu ra, anh ta đứng lên tính đi ra ngoài.
A Lượng quát: “Tụi mày làm cái quỷ gì vậy! Đây là chỗ gây chuyện à!”
Hàn Châu cũng quát: “A Sinh, đi! Đưa theo A Bình.”
A Bình do dự một chút, anh ta đứng lên, thấy A Cát móc từ túi quần ra một vật nhỏ, trên đó có một cái nút.
A Bình nhíu nhíu mày, vừa định mở miệng thì thấy A Cát trốn ra sau ghế, đồng thời đè cái nút xuống.

Chương 28

Trong chớp mắt xảy ra một loạt hành động.
Lúc Hàn Châu xuống lầu đã mang đầy cảnh giác.

Thông tin Nghê Lam báo cho anh đảo liên tục trong đầu, anh phỏng đoán đủ loại khả năng và kết quả.
Chú Bồi muốn diệt hết mấy người bọn họ?
Hắc Hổ cài cắm người?
Hay là kế hoạch mới của cảnh sát.
Nhưng không kịp nghĩ ra gì.

Anh chất vấn, tên A Cát kia đã bại lộ ngay.

Bại lộ cũng không sao, chó cùng rứt giậu lại là chuyện phiền toái.
Lúc A Cát vừa có hành động, Hàn Châu đã phóng tới chỗ A Sinh.
Điều khiển từ xa?!
Đây hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hàn Châu.
“Nằm xuống!” Hàn Châu ấn A Sinh xuống, hô to với A Bình.
A Bình nhìn thấy A Cát tự nấp đi rồi ấn nút cũng hiểu ra, anh ta bỗng bổ nhào xuống đất.
Động tác của Hàn Châu rất mạnh, xung lực quá lớn, anh và A Sinh cùng đụng lật sofa, trượt vọt vào góc tường.
Một tiếng ‘đùng’ thật lớn, nổ mạnh.
Nguồn vụ nổ ở hướng sau bếp, tiếng vang ầm ầm làm điếc hết tai bọn họ.

Tòa nhà rung lắc mạnh, trần nhà vỡ vụn, đèn thủy tinh trên trần đổ ập xuống, kiếng cửa sổ vỡ nát thành một mớ hỗn độn.
Sau bếp và chỗ phòng khách bọn Hàn Châu đứng cách nhau một khoảng, nhưng Hàn Châu vẫn bị chấn động đến hai tai vang lên ong ong, não có lúc trống không.
Hàn Châu không dám nghĩ tới người trên lầu thế nào rồi.

Mấy căn phòng đó đều nằm ở phía trên bếp.
Tấm gỗ treo nện vào bên hông Hàn Châu, cả căn phòng bụi mù chắn tầm mắt nhưng anh vẫn thấy có người xông ra cửa sổ, chạy về phía sân sau.
Hàn Châu nghe thấy tiếng A Sinh dưới người mình chửi ầm lên, anh cố gắng chống người dậy.

A Sinh được anh che chở không bị thương, hành động nhanh nhẹn hơn anh.

Anh ta bò lên, quan sát tình huống xung quanh, đỡ Hàn Châu, rồi đá văng tấm gỗ qua một bên, kéo Hàn Châu ra phía sau một chiếc sofa khác.
Hàn Châu cảm thấy sau lưng đau nhức, hẳn là vừa rồi bị va đập tổn thương.

A Sinh hạ giọng hỏi anh: “Mày sao rồi, có bị thương không?”
Hàn Châu lắc lắc đầu, nắm lấy A Sinh: “Chú Bồi!”
“Cái gì?” A Sinh vừa tức vừa vội: “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây!”
Hàn Châu vẫn kiên trì: “Tìm chú Bồi!”
“Đ* mẹ!” A Sinh thò đầu ra khỏi ghế, bụi mù trong phòng dần tản ra, nhìn rõ hơn nhiều: “A Bình!”
A Sinh nhìn thấy chỗ A Bình có động tĩnh, nhanh chóng chạy tới.
Đèn thủy tinh trong phòng khách rơi, một nửa nện vào bàn trà, một nửa trên người A Bình, A Sinh gỡ mấy mảnh vụn ra, đào bới tìm A Bình.

Vừa mới lôi được người ra thì lại nghe một tiếng ầm, màn cửa sổ phòng khách bắt lửa cháy.
Hàn Châu có phần lấy lại sức, anh nhanh chóng đi qua, giúp A Sinh đỡ A Bình dậy.
Trên người A Bình chảy không ít máu, nhưng vẫn tỉnh táo: "Tao không sao, đi được.

Mẹ nó, ông đây muốn làm thịt nó!"
Lửa bên cửa sổ cháy càng lúc càng lớn, bên ngoài vang lên tiếng động cơ ô tô.

Có hai thùng xăng nện vào cửa sổ, phòng khách bùng lên thành ngọn lửa.
Hàn Châu thử cửa lớn, phát hiện không nhúc nhích, bị kẹt chết rồi.

"Tao đi tìm chú Bồi, chút nữa tập hợp.

Tụi mày cẩn thận."
Không đợi A Sinh, A Bình đáp lời, Hàn Châu đã chạy về phía phòng làm việc.
"Chú Bồi tính diệt chúng ta, ổng tính giết chúng ta!" Nửa người A Bình đau gần như không động đậy được, anh ta rất giận!
"Đừng nói nữa, chúng ta ra ngoài trước." A Sinh thấy máu trên người A Bình thì hơi hoảng: "Mày giữ sức đi, cố mà chống đỡ!"

Lúc vụ nổ xảy ra, Nghê Lam vẫn còn quan sát trên lầu bằng ống nhòm.

Hàn Châu biến mất khỏi cửa sổ, không biết đi đâu.

Nghê Lam không cách nào đoán trước được hành động của anh ta, nhưng cô không thể gọi điện cho anh ta.
Bây giờ chỉ có thể xem ứng biến tại chỗ của anh ta, nếu như anh ta cần cô hỗ trợ sẽ liên lạc với cô.

Hơn nữa, chẳng mấy chốc cảnh sát sẽ đến, chờ cảnh sát đến…
‘Đùng!’
Một tiếng vang lớn làm Nghê Lam trợn mắt há mồm.
Cô trơ mắt nhìn tòa nhà kia nháy mắt sụp một nửa, mà khói bụi tựa như cuốn tới phố cách đó.

Nghê Lam bỗng ép người xuống, trốn sau bức tường.

Kính ở lầu dưới tòa nhà này rung lên ken két, chỗ khác có âm thanh vỡ, có người thét lên, còn có tiếng còi phòng trộm của ô tô rú lên inh ỏi.
“Shit!” Lúc Nghê Lam nhô đầu ra chỉ thấy có hai người trong sân, một người khởi động xe, một người đốt màn cửa, rồi ném hai bình xăng vào.

Mà cửa lớn đã bị cài then chắc chắn.
‘Ma quỷ’ vừa nãy xuất hiện ở lầu hai giờ không còn nữa, phòng khách toàn là lửa, không biết là tình hình gì.
“Shit! Shit!” Nghê Lam đứng lên, nhìn thấy chiếc KIA đang lái ra khỏi sân.
Nghê Lam không quan tâm balo của mình, cô chạy như điên trèo lên ban công của tòa nhà kia, lớn tiếng nói với Tôn Triết Ngôn: “Báo cảnh sát số xe chiếc KIA màu trắng, ngăn nó lại!”
Chiếc KIA màu trắng kia ở ngay dưới Nghê Lam, chạy băng băng cùng một hướng với cô.
Nghê Lam lao nhanh lên bức tường ở ban công, nhảy lên đỉnh nhà, đạp lên tường nhún người nhảy một cái lên cái cây lúc nãy cô trèo.
Một tiếng ‘rắc’, nhánh cây Nghê Lam nắm bị gãy, nhưng Nghê Lam nhanh chóng nắm một nhánh khác, cả người rung lên, ôm thân cây to trượt xuống.
Chiếc KIA màu trắng chạy qua cái cây, Nghê Lam tụt xuống đất.
Trong tai nghe, Tôn Triết Ngôn nhanh chóng thông báo tình hình với các kênh.

Nghê Lam không để ý tới chiếc xe KIA, cô nhanh chóng chạy ra

sân sau của 'băng cướp' này.
Sân trước không có đường ra, chỉ có thể nhìn sân sau một chút.
Ma quỷ, anh phải tiếp tục sống.

———————

Hàn Châu xông vào phòng làm việc của chú Bồi.
Phòng làm việc cách bếp không xa nhưng ngăn với lối đi nhỏ bằng hai bức tường, sau bức tường là giá sách rất nặng, rất may mắn căn phòng này không sập.
"A Hành, đi mau." A Sinh ở phía sau gọi.
Hàn Châu không để ý.

Anh nhanh chóng liếc nhìn trong phòng, giá sách bị đổ, tường nứt, trên đất loạn xạ nát bét không chỗ đặt chân.

Bàn làm việc lệch sang một bên, phía trên rỗng tuếch, không có laptop.

Hàn Châu lại nhìn trên đất, trên đất cũng không có.
Cả phòng ngổn ngang, chỉ sợ không kịp tìm ra cái gì.

Hàn Châu đi vào trong, không thể nghe thấy âm thanh rên rỉ nào.
Hàn Châu tăng tốc, đuổi tới đằng sau bàn làm việc nhìn, thấy chú Bồi.
"Chú Bồi!"
Kim Thụ Bồi mở mắt, há miệng tính trả lời nhưng không phát ra thành tiếng.
Hàn Châu ngồi xuống cẩn thận quan sát tình hình ông.

Trước ngực và bụng bị thương, máu đang chảy ra bên ngoài.

Hẳn là phải trúng tim.

Nếu như không phải người nổ súng quá kém thì là chú Bồi trốn kịp, tay bắn súng không kịp làm bị thương.
"Chú Bồi, ráng chịu đựng, tôi đưa chú ra ngoài." Hàn Châu cởi áo

khoác, buộc lại ngực cho chú Bồi, tuy không mấy tác dụng nhưng có còn hơn không.
Hàn Châu đỡ chú Bồi dậy: “Là ai làm?”
Kim Thụ Bồi lắc đầu, không nói gì.
Hàn Châu cõng ông lên: “Không sao, chúng ta sẽ đòi lại.”
Đường thông ra sân sau đã bị nổ không còn hình dạng, Hàn Châu ngửi thấy mùi, lúc đi qua phòng bếp nhìn tình cảnh chỗ đó một chút, anh đoán đại khái là thiết bị gây nổ làm nổ hai bình gas kia.
Trong đống gạch vụn ngói vụn có chân tay đứt, Hàn Châu nghĩ đến người anh em tính ra không quá thân quen vừa nãy ăn mì trong bếp kia, anh cắn răng, cõng chú Bồi giẫm lên đá gian nan ra phía sân sau.
A Sinh đỡ A Bình tựa ở cửa sau, hai người nhìn thấy Hàn Châu cõng chú Bồi trọng thương ra đều giật mình.
Không phải chú Bồi làm sao?
“Má, nhất định là bang Hắc Hổ.” A Bình lại chửi.
“Tạm thời không nói mấy cái này, chúng ta nhanh chóng rời đi.

Động tĩnh lớn vậy, cảnh sát và chữa cháy lập tức tới rồi.” Lưng Hàn Châu cũng bị thương, cõng chú Bồi cảm thấy có phần mất sức.
“Tao có dự bị một chiếc xe dừng ở ngõ đối diện.” A Bình móc túi lấy ra một chiếc chìa khóa xe.

Trước đó A Sinh có nhắc nhở anh ta, anh ta liền đề phòng, lén chuẩn bị phương tiện chạy trốn.
“Tụi tao đi lấy xe.” A Sinh nói với Hàn Châu, “Chút nữa tới đón hai người.”
Hàn Châu theo sau lưng bọn họ, “Tao đưa chú Bồi tìm chỗ trốn trước, chỗ này không thể nán lại.”
“Được.” A Bình đồng ý, A Sinh dìu anh ta ra ngoài.

Anh ta đưa tay kéo cửa sau…
Tim Hàn Châu thót một cái, hô lên: “Chờ một chút…”
———————

Nghê Lam vọt tới chỗ tường sân sau, bỗng nhiên dừng chân lại.
Cô áp sát tường, thò đầu vào cửa sân xem.
Trong bóng tối chân tường đối diện cửa sân có một chiếc mô tô đang đậu, một thanh niên tóc húi cua cao gầy đứng cạnh xe mô tô, trong tay cầm một cây súng có gắn thiết bị giảm âm.
Nghê Lam nhận ra người đàn ông này.
Là người gác trạm kia.

Là người đột nhiên khóa cửa ban công lại chạy trốn khỏi lầu hai.
Hắn cầm súng chờ, chuẩn bị sẵn tư thế bỏ trốn.
Phía trước không đi được, người còn sống chỉ có thể trốn ở sân sau.
Rất thông minh.

Bản thân không ở bên trong mạo hiểm, chỉ chờ ở cửa ra vào nhặt nhạnh miếng ngon, cảnh sát tới rồi thì hắn lái mô tô vào hẻm nhỏ, đuổi cũng đuổi không kịp.
Lúc này Nghê Lam nghe tiếng người trong sân nói chuyện.
Là giọng của 'ma quỷ', anh ta còn sống.
Tên gác trạm giơ súng lên, nhắm ngay cửa sân sau.
Thật là mẹ nó mà!
Kêu to cảnh báo sẽ làm cho mình nguy hiểm hơn người trong sân.

Cô không có súng, chỉ có thể tập kích bất ngờ.
Chân Nghê Lam vừa tiếp đất, xông thẳng tới tên gác trạm đang nhìn chằm chằm cửa sân sau này.
Hi vọng kịp!
Hai tiếng 'bụp bụp', tên gác trạm nổ súng rồi.
Lúc Hàn Châu hô 'chờ một chút', A Bình đã mở cửa sắt sân sau được một đoạn.
Viên đạn lao từ bóng tối ra.
A Bình la một tiếng ngã xuống đất.
Một viên đạn khác bắn vào cửa sắt, một tiếng keng nhỏ vang lên, tựa như tử thần lỡ tay gõ cửa một cái.
A Bình té ngửa ra sau, A Sinh đứng ở cửa sân kêu to lên ôm A

Bình núp vào tường.
Hàn Châu cõng chú Bồi nhanh chóng trốn bên chân tường khác gần cửa sân.

Anh sờ lưng chú Bồi, sờ thấy súng.

Hàn Châu cầm súng lên, giữa tường và cửa sắt có một khe hở nhìn ra ngoài.
Nghê Lam nhìn thấy tên gác trạm nổ súng rồi, cô không cách nào quản được hắn ta bắn ai, bắn trúng không, thân hình cô giống như mũi tên, sự tập trung của cô cũng giống như thế.
Khóe mắt A Tuyền phát hiện có gì đó với tốc độc cực nhanh xông tới hắn, cho nên phát súng thứ hai của hắn bị lệch.

Hắn không thèm để ý mấy tên kia, theo bản năng chỉa súng vào bóng người đánh úp mình.
Là một người, là phụ nữ.
Nhưng lúc người này đối đầu với họng súng của hắn đột nhiên lộn xuống đất, tập kích hạ thân hắn.
A Tuyền ngã xuống đất nhưng tay vẫn cầm súng.

Hắn lăn mình tránh người, nhảy lên giơ súng bắn về phía người phụ nữ kia.
Nghê Lam đánh một đòn thành công, thấy tên kia cuộn người vọt lên, tay cô khẽ chống đất, toàn thân chống ngang, hai chân đạp một cái, trúng vào bụng dưới tên kia.
A Tuyền chưa có cơ hội bóp cò lại bị đạp liền một cước.

Hắn đau tới hoa mắt, nhìn thấy người phụ nữ kia đạp xong thì bay người đánh tới phía hắn.
Hắn không quan tâm, chưa kịp ngồi dậy đã giơ súng lên.
Nhưng không bóp cò được.
Súng bị nắm chặt rồi.
Là cao thủ.
A Tuyền giương mắt lên, nhìn thấy đôi mắt trên gương mặt đã

che khẩu trang của Nghê Lam, đây hẳn là ánh mắt đẹp nhất hắn từng thấy, cũng là ánh mắt hung ác nhất.
A Tuyền không kịp phản ứng gì.
Nghê Lam nắm chặt súng của hắn, tung cước.
A Tuyền ngẩng đầu, đầu bị đạp một cú nặng nề, hắn không kịp la lên tiếng nào thì bỗng ngã xuống đất.
Trong sân, A Bình nắm thật chặt tay A Sinh, hít lấy hơi cuối cùng.

Anh ta đưa chìa khóa dính đầy máu trong tay cho A Sinh.
A Sinh đỏ mắt, phát ra tiếng thút thít.
Hàn Châu thấy rõ tình thế bên ngoài.
Nghê Lam!
“Đi, chúng ta còn cơ hội!” Hàn Châu gọi A Sinh.
“A Bình chết rồi.” Giọng A Sinh nghẹn ngào.
“Chú Bồi còn sống, chúng ta phải đưa ổng đi!” Hàn Châu kêu lên.
Chú Bồi? A Sinh ngẩn người.

Mấy suy nghĩ lóe lên trong đầu anh ta.

Nếu như chú Bồi chết rồi, đây không phải cơ hội tốt cho bọn họ rời khỏi công ty sao?
“Người khác sẽ tưởng là chúng ta làm.” Hàn Châu hét với anh ta.
A Sinh lại sững sờ.
“Nhất định phải biết chuyện gì xảy ra.

Nghe lời tao đi.” Giọng nói Hàn Châu hoàn toàn không cho phép cự tuyệt.

Anh giao chú Bồi cho A Sinh.

“Tao đi mở đường, mày đưa chú Bồi đi tìm xe, chúng ta nhanh chóng rời đi.”
A Sinh bị Hàn Châu trấn trụ rồi.

Anh ta hoàn toàn tin tưởng Hàn Châu, ‘Chúng ta cùng nhau rời

đi,’ anh đã nói như vậy thì chắc chắn là có thể.
Hàn Châu đi ra khỏi cửa.
Anh giơ súng lên, nhắm ngay Nghê Lam.
Nghê Lam đá tên trạm gác một cước, phát hiện có người ra tới, lập tức giơ súng lên.
Ma quỷ!
Hai người đều không nói gì.
Tiếp đó A Sinh cõng chú Bồi ra, anh ta nhìn thấy tình cảnh hai người cầm súng giằng co, bước chân dừng một chút.
“Đi! Lái xe!” Hàn Châu nhìn chằm chằm Nghê Lam, ra lệnh cho A Sinh.
A Sinh cõng chú Bồi tăng nhanh bước chân.
“Không ai được phép đi!” Nghê Lam quát.

Chương 29

Trâu Úy trên đường chạy về phía vụ nổ thì nhận được thông báo của Tôn Triết Ngôn.
Xe KIA màu trắng, biển số XXXXXX.
Tôn Triết Ngôn sử dụng hệ thống truyền tin của văn phòng Nhị Lam Thần, đưa tất cả vào một kênh nói chuyện, bên phía Nghê Lam có bất kì tin tức gì, ông đều kịp thời thông báo cho mọi người, cũng bảo đảm Nghê Lam không bị quấy nhiễu bởi tin tức hỗn loạn của các bên.
“Tôi đang trên đường rồi.

Ba phút nữa người bên chúng tôi có thể đến.” Giọng Âu Dương Duệ vang lên trong kênh: “Trâu Úy, canh kỹ hiện trường.”
“Nghê Lam đang ở tại hiện trường.” Tôn Triết Ngôn nói.
Lúc này Trâu Úy nhìn thấy chiếc xe kia rồi.
Chiếc xe KIA màu trắng kia từ xa tới, tốc độ kinh người.
Bởi vì tiếng nổ, không ít người ra khỏi nhà nhìn quanh.

Chiếc xe KIA chạy rất nhanh, mọi người đều hoảng sợ lùi về sau.

Có người còn chỉ vào xe chửi ầm lên, nhưng chiếc KIA trắng kia không thèm quan tâm, càng lái càng nhanh.
Một ông cụ mặc đồ ngủ ôm một đứa bé chạy ra, giống như bị vụ nổ làm hoảng sợ, không rõ tình hình, nhanh chóng chạy ra ngoài trốn.
Tốc độ chiếc xe KIA màu trắng kia không giảm chút nào, không

thèm quan tâm đụng thẳng vào.
Xung quanh hét lên.

Trâu Úy ngẩn người, xông về trước, cô đưa tay ra theo bản năng.

Nhưng quá xa rồi! Cô trơ mắt nhìn đứa trẻ bị tông văng lên trời, mà ông cụ bị cuốn vào gầm xe.
Nhưng chiếc KIA chèn người xóc nảy một chút vẫn chạy về phía trước với tốc độ cao.
Đám người phẫn nộ hét lên, có người cầm đồ ném về phía chiếc xe nhưng không thể ngăn cản chiếc xe thoát đi.
Trâu Úy rút súng ra hét lên: "Dừng xe!"
Chiếc KIA màu trắng kia nhìn thấy súng lại càng điên cuồng, nhấn chân ga phóng thẳng tới.

Trâu Úy hướng súng lên trời cảnh cáo.

Trong nháy mắt chiếc KIA kia vọt tới, Trâu Úy không kịp nổ súng, lách người tránh qua bên cạnh.
Thân xe lướt qua cánh tay cô, biến mất dạng ở một chỗ rẽ.
Trâu Úy va vào bên tường, cánh tay và lưng đều đau rát.

Vừa rồi lúc xe sượt qua người, cô nhìn thấy tên lưu manh trong xe có súng.
"Bọn họ có súng!" Trâu Úy cắn răng, xoay người lao tới một bên ngõ nhỏ.

Nhờ vừa rồi theo dõi Nghê Lam, cô mới biết tình hình mấy con đường này.
Đi tắt qua đường gần đó! Trước khi chiếc xe này gây ra nhiều thương vong hơn nữa, phải chặn nó lại!
Trâu Úy chạy nhanh trên đường, báo cáo lại tình huống vừa rồi:
"Bọn họ tông người, mau gọi xe cứu thương!"
"Gọi rồi, đang trên đường." Âu Dương Duệ đáp lớn.

Anh đạp mạnh chân ga.
“Trâu Úy, nhất định phải ngăn chiếc xe kia lại.” Lưu Tống cũng đang trên đường đuổi tới, “Nhóm người này mới vừa cho nổ tung tòa nhà, ném xăng dầu.

Không rõ trên đường còn gì nguy hiểm nữa hay không.”
“Mọi người bình tĩnh một chút.” Lam Diệu Dương định trấn an mọi người: “Tôi sắp tới rồi.”
Trong kênh nói chuyện, ngoài tiếng thở dốc lúc chạy của Trâu Úy, không còn âm thanh gì khác.
“Sao đột nhiên yên tĩnh vậy? Tôi bị rớt mạng à?” Lam Diệu Dương hỏi.
Không ai đáp lại.
Chỉ có Tôn Triết Ngôn giữ thể diện cho sếp: “Đều online đây.”
Lưu Tống nói: “Cảm ơn anh đã hòa hoãn không khí.”
Âu Dương Duệ nói: “Ừm, chỉ là nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào.

Hai câu kia của anh không có liên quan gì.”
Lam Diệu Dương: “…” Ý là anh có tới hay không thì cũng không liên quan gì à.
Lưu Tống quay lại chuyện chính, hỏi: “Tình hình bên Nghê Lam thế nào rồi?”
Trong kênh nói chuyện lại im lặng.
“À…” Tôn Triết Ngôn nghe một giọng khác trong kênh, đáp: “Cô ấy mãi không nói gì, chắc đang bận.”
Âu Dương Duệ: “…”
Lưu Tống: “…”
Hai người lại đồng thời tăng tốc độ lên một chút.
“Kêu cô ấy chú ý…”
“An toàn!” Lam Diệu Dương bổ sung.
Nghê Lam và Hàn Châu mỗi người một khẩu súng chỉa vào đối phương.
“Không ai được phép đi!”
“Đi!”
Hai người một trước một sau ra lệnh, khí thế như nhau.

A Sinh cõng chú Bồi chạy cực nhanh.

Hàn Châu theo chuyển động của A Sinh cũng thay đổi vị trí của mình, ngăn trước họng súng Nghê Lam.
“Chuyện này không liên quan gì tới cô, tôi không muốn bắn cô, thả chúng tôi đi đi.” Hàn Châu nói.
“Nổ súng chưa biết người nào thắng, thử xem sao?” Nghê Lam tới gần Hàn Châu.
Hàn Châu lùi lại.
Từ sau khi có ý định ủy thác văn phòng Nhị Lam Thần anh đã cẩn thận nghiên cứu về Nghê Lam, anh đã xem qua tất cả video và bản tin của cô.

Gần người đoạt súng, cô quá quen thuộc.

Anh phải thừa nhận, cùng nổ súng, chưa chắc anh có thể thắng.
Hàn Châu lui về sau, khóe mắt anh thấy bóng dáng A Sinh đã biến mất, anh hạ giọng: “Thả tôi đi, để tôi làm cho xong việc.”
“Anh nhất định phải tự thú.” Nghê Lam cực kỳ hoài nghi Hàn Châu, cô cảnh giác nhìn xung quanh xem có mai phục khác hay không? Cô quan sát tên gác trạm ngã trên đất, cô chuyển bước, tìm vị trí an toàn.
“Tự thú?” Hàn Châu cười, “Tôi đâu có ngu.”
“Đừng nói nhảm.” Nghê Lam quát.

“Tôi đếm đến ba, trong vòng ba tiếng, anh phải vứt súng xuống giơ hai tay lên cao nằm rạp xuống đất, tôi coi như anh tự thú.

Nếu không tôi sẽ nổ súng, anh sống hay chết thì cũng đều là tôi tự vệ.”
Nghê Lam vừa dứt lời, Hàn Châu đột nhiên xoay người bắn một phát, ‘pằng’, đầu tên gác trạm trúng đạn.
Nghê Lam trợn mắt há mồm.
Hàn Châu bắn chết tên gác trạm nhanh chóng quay về hướng

Nghê Lam: “Đây là biểu đạt một chút quyết tâm tôi sẽ không tự thú.”
“Anh điên rồi sao? Anh nhất định phải quay về giải thích.” Nghê Lam khuyên anh.
“Không còn thời gian rồi, tôi nhất định phải đi.” Hàn Châu nói.
“Đừng giả ngớ ngẩn nữa, đây là cơ hội tốt nhất của anh.

Bọn họ bị diệt rồi, toàn bộ đã kết thúc.”
“Không có.

Sự tình vượt xa dự liệu của tôi, căn bản cũng không phải như các người có thể tưởng tượng.

Tuy mục đích của chúng ta khác nhau nhưng mục tiêu lại giống.

Nghê Lam, coi như trò chơi đi.

Thả tôi đi, lần sau lúc cô tìm đến tôi, cô có thể quyết định tiếp tục nhận ủy thác của tôi hay không.

Nhưng quy tắc như cũ, không cần cảnh sát, tôi chỉ có thể ủy thác Nhị Lam Thần các cô.”
Đầu ngõ nhỏ có tiếng ô tô chạy tới, A Sinh lái xe lại rồi.
Hàn Châu hạ giọng, nhanh chóng báo tọa độ một vùng ngoại thành trên núi: “Đây là ủy thác lần này của tôi, một thi thể, bảo mật nguồn tin tức, cô hiểu quy tắc này chứ.”
Xe chạy ra tới rồi.
A Sinh ngồi ở ghế lái khẩn trương nhìn bên này.
Hàn Châu giơ súng về phía Nghê Lam, từng bước lui về hướng xe.
Nghê Lam cau mày, do dự.
Hàn Châu bỗng xoay người lên xe, A Sinh không đợi anh ngồi vững đóng cửa xe đã giẫm mạnh chân ga, xe rít lên rời đi.
Nghê Lam trừng mắt nhìn đuôi xe, bỏ súng xuống.
“Chú Tôn, xe Chery màu bạc, bảng số XXXXXX, điều tra thêm

chiếc xe này.

Tiếp tục theo dõi hai số điện thoại vừa nãy." Nghê Lam dừng một chút.

"Đừng cho cảnh sát biết."
"Được."
Nghê Lam hít thở, xoay người đi về hướng sân sau, xem thử có thể tìm thấy cái gì bên trong không.
Trâu Úy ra sức chạy, lúc xông ra cửa ngõ nhìn thấy chiếc KIA màu trắng.

Chiếc xe đang tăng tốc chạy nhanh, sắp xông ra khỏi con hẻm quẹo vào đường lớn.
Trâu Úy xông lên tường thấp, nhảy bước lớn, định ngay góc quanh chặn đứng chiếc xe kia.
A Cát trong xe nhìn thấy Trâu Úy, "Má, mấy con này điên rồi sao!" Hắn mở cửa sổ, chuẩn bị lúc cần thì bắn Trâu Úy.
A Lượng lái xe lúc này chửi lớn: "Con mẹ nó…"
Một chiếc xe đối diện chạy tới đột ngột ngăn giữa đường.

Hai người trong xe vội vàng chạy xuống, đây là cố tình ngăn bọn họ?!
"Sao lần nào chúng ta cũng như vậy chứ!" Từ Hồi vừa la vừa chạy vào ven đường trốn.
Lý Mộc cũng la lên: "Cũng không phải kêu cậu uy phong lẫm liệt, nhưng cũng phải có bản lĩnh mới được."
Lý Mộc không yên tâm, kêu Từ Hồi lái xe tới xem tình hình Trâu Úy với Nghê Lam một chút xem thế nào, kết quả thấy Trâu Úy đang đuổi theo xe, mỗi lần chó săn công dân tốt bọn họ gặp tình cảnh này là có thể giúp một tay.
A Lượng nhanh chóng đánh tay lái, đụng lệch đuôi xe của nhóm Lý Mộc sang một bên, chen tường đi qua.
"Mẹ nó mẹ nó, không ngăn được." Lý Mộc gọi Từ Hồi: "Lên xe lên xe."
Từ Hồi thở phì phò chạy trở lại.

Chiếc KIA màu trắng kia bị chậm trễ, Trâu Úy bắt được cơ hội, cô tiến lên nắm lấy gương chiếu hậu, bấu vào bên ngoài cửa sổ, đấm một quyền vào mắt A Cát.
A Cát kêu thảm một tiếng, tay bị Trâu Úy bắt lấy.

A Cát nhớ ra mình có súng, nhưng Trâu Úy nắm cổ tay hắn đập vào thành cửa sổ.

A Cát lại kêu thảm thiết lần nữa, súng rơi ra ngoài.
Trâu Úy bám lấy xe nghiêm nghị hét lớn, đấm liên tiếp vào trong chiếc xe đang lao nhanh, còn lấy đầu A Cát dọng vào A Lượng.
Từ Hồi cùng Lý Mộc đang vội vã chạy về phía xe tiếp tục lái chiếc xe bị tông chuẩn bị chi viện thấy vậy đều ngẩn người ra.
Từ Hồi nuốt nước bọt: "Anh nói Trâu Úy với Nghê Lam đánh một trận, ai thắng?"
"Đương nhiên là cảnh sát Trâu." Lý Mộc không chút do dự.
"Tại sao?"
"Cái này còn phải hỏi sao?" Lý Mộc quả thực là giọng điệu phấn chấn của cổ động viên: "Trên người cảnh sát Trâu là chí khí cương trực, mang theo sứ mệnh vì dân phục vụ, cậu xem xem, cậu xem xem!" Lý Mộc chỉ về dáng vẻ cực kỳ dũng mãnh của Trâu Úy đằng trước: "Cảm giác sứ mệnh! Nghê Lam có sao? Giờ hỏi cậu Nghê Lam có sao? Cô ta có gì hơn được cảnh sát Trâu."
"…" Từ Hồi: "Em cảm thấy Nghê Lam có nhiều kinh nghiệm với phần tử khủng bố hơn, vẫn có chút phần thắng hơn."
Lý Mộc: "…"
Trên chiếc KIA trắng, A Lượng suýt chút nữa không vững tay lái, chân ga dưới bị lỏng, xe lắc qua lại.
Hắn ta chửi lên, móc súng ra nhắm ngay Trâu Úy.
Trâu Úy nắm bắt thời gian tập kích, ngắm ngay tình hình trong xe, đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

A Lượng vừa móc súng ra, cô dùng sức cổ tay, nhún người nhảy một cái vượt lên mui xe, lăn xuống đất.

Viên đạn sượt qua vai Trâu Úy, cô rơi xuống đất đau đến cắn răng, nhưng vẫn tiếp tục móc súng, bắn vào lốp xe chiếc KIA trắng.
Sau lưng cô, Lý Mộc la lớn: “Cẩn thận, cẩn thận đừng đụng vào!”
Từ Hồi và Lý Mộc trợn mắt nhìn vết máu trên người cùng phản ứng bắn súng tức thì của Trâu Úy, chờ đợi…
‘Pằng’, viên đạn bắn ra, nhưng chiếc KIA kia lách một cái né được.

Thấy chiếc KIA này sắp lên đường lớn.

Một chiếc Mercedes Benz cao cấp dòng G việt dã sáng loáng vọt ra, đụng vào đuôi xe chiếc KIA này.
Chiếc KIA bị tông văng lên lối đi bộ, lao vào vườn hoa.

Nhưng A Lượng rất ngoan cường càn qua vườn hoa nhanh chóng chạy về phía trước.
Cửa xe chỗ ghế lái chiếc G mở ra, Lam Diệu Dương ngồi bên trong hỏi: “Lên không?”
Trâu Úy nhanh chóng leo lên.
Lý Mộc: “…”
Từ Hồi: “…”
Thiệt mẹ nó, đẹp trai như vậy làm gì chứ!
Từ Hồi: “Lam tổng trẻ đẹp như thế không làm nghệ sĩ thật tiếc.”
Lý Mộc: “Im miệng.”
Chiếc G đuổi theo chiếc KIA, chiếc xe nát nhỏ của nhóm Lý Mộc cũng ra sức đuổi theo.
Từ Hồi: “Chúng ta còn cần làm hậu viện không? Coi xe người ta kìa…”
Lý Mộc vừa định chửi thì chiếc KIA bỗng nhiên quẹo một cái, chiếc G cũng nhanh chóng lái qua chỗ khác, dùng thân xe chẹt chiếc KIA.

Hai phát đạn bắn từ trong chiếc KIA về phía chiếc G.
Từ Hồi và Lý Mộc bị dọa sợ la to một tiếng, Lý Mộc kêu to: “Nhất định phải có hậu viện a!”

Đạn bắn vào thân xe G, chỉ tạo hai vết lõm.
Lý Mộc: "…"
Từ Hồi buồn bã nói: "Người ta còn có chống đạn."

Chương 30

Lúc mọi người đều dồn sự chú ý vào chiếc KIA trắng kia, chiếc Chery màu bạc rẽ qua hướng ngược lại lặng lẽ rời đi.
Trên xe, Hàn Châu nhìn vết thương của chú Bồi một chút, sắc mặt ông đã tái nhợt vì mất máu quá nhiều.
Hàn Châu nói với A Sinh: "Đưa di động cho tao."
"Sao thế?" A Sinh vừa lái xe vừa đưa di động cho Hàn Châu.
Hàn Châu tắt máy, lấy sim điện thoại của A Sinh ra, "Đường link coi clip sex hẳn là có virus, chúng ta bị theo dõi rồi."
"Đ* mẹ." A Sinh trải qua sự cố liên tiếp, đầu óc có chút hỗn loạn, cũng không kịp nghĩ lại.

Anh ta nhìn Hàn Châu tắt điện thoại của mình, lấy sim điện thoại ra.
A Sinh nói lớn: "Tới chỗ thằng thọt sao?"
Thằng chọt là bác sĩ, có phòng khám riêng, thường xuyên khám bệnh trị bệnh cho anh em bọn họ.

Nhưng không biết thằng thọt có chữa được vết thương hiện tại của chú Bồi không.
"Nó còn đáng tin không?" Lúc Hàn Châu nói lời này thì nhìn về phía chú Bồi.
Ban đầu Kim Bồi Thụ không nói chuyện.
Hàn Châu lại hỏi ông ta: "Là ai nổ súng?"
A Sinh nghe thấy câu này vội nói: "Thằng Cát kia ở phòng khách với chúng ta suốt."

“Là thằng Lượng hay thằng Tuyền?” Hàn Châu hỏi.
Kim Bồi Thụ nháy nháy mắt, cố sức mở miệng nói chuyện.

Hàn Châu nhanh chóng cúi đầu xuống cẩn thận nghe.
“…Không…tôi….” Mép miệng chú Bồi giật giật, gần như không phát ra âm thanh, Hàn Châu hoàn toàn không nghe thấy ông ta nói gì.
A Sinh ở phía trước kêu: “Ổng nói gì vậy?”
“Đến chỗ thằng thọt trước đi.” Hàn Châu nói.

Anh sờ mạch trên cổ chú Bồi, sau đó lục lọi trên người chú Bồi, sờ trúng điện thoại nằm trong túi áo trên của ông.
Cầm điện thoại, anh thấy chú Bồi đang theo dõi anh.

Tuy cặp mắt kia bởi vì trọng thương sắp chết không có thần thái, nhưng ánh mắt lộ ra dưới mí vẫn còn vài phần sắc bén trước đây.
Hàn Châu làm như không nhìn thấy, anh kéo tay chú Bồi qua, dùng vân tay ông mở điện thoại di động.

Lúc anh bấm vào lịch sử cuộc gọi của chú Bồi, tìm kiếm mấy người liên hệ trước đó.

Mới nhìn không ai có cái tên nào đặc biệt, Hàn Châu giơ di động lên trước mặt chú Bồi, lướt qua danh bạ hỏi ông: “Tôi nên liên hệ với ai, làm sao để tôi giúp chú?”

Kim Bồi Thụ không nhìn điện thoại, nhưng lại nhìn chằm chằm Hàn Châu.

Ông phẫn nộ vì Hàn Châu đụng vào điện thoại của mình.
Hàn Châu lại nói với ông: “Chú không thể chết.

Chú Bồi, ráng chịu đựng.

Không thì các anh em phải làm sao? Tôi nên liên lạc với ai, công

ty xảy ra chuyện thế này, dù sao cũng phải có người nắm cục diện, chú nói cho tôi, nên tìm ai?"
A Sinh rất khẩn trương nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, cũng đang chờ chú Bồi nói.

Bọn họ mạo hiểm nhiều như vậy để cứu ông ta ra, dù sao cũng phải lấy lại được gì đó.
Kim Bồi Thụ vẫn nhìn chằm chằm Hàn Châu.
Hàn Châu cũng nhìn ông ta.
A Sinh ngồi ở phía trước chờ hồi lâu vẫn không thấy được chút động tĩnh nào phía sau, không khỏi truy vấn: "Ổng nói cái gì, chúng ta phải làm sao?"
"Ổng chết rồi." Hàn Châu nói.
Anh nhìn cặp mắt nhìn chăm chăm mình từng chút từng chút mất đi sự sống, cuối cùng vẩn đục như trời đen.
"Hả!" A Sinh quả thực muốn điên.
Hàn Châu sờ lên mạch cổ của chú Bồi, xác nhận: "Ông ta chết rồi." Anh đưa tay vuốt đôi mắt đang nhìn chằm chằm của ông lại.
"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Cũng không thể ôm cái thi thể này chạy khắp nơi.
"Địa chỉ lần trước chú Bồi cho bảo chúng ta đi chôn Băng ca."
"Tao nhớ."
"Lần trước chúng ta không dùng, lần này dùng đi."
A Sinh: "…"
"Tin chú Bồi chết tạm thời đừng để lộ ra ngoài.

Chúng ta xử lý ông ấy cho tốt.

Tìm chỗ nào thay quần áo rồi ngủ một giấc cho ngon.

Đêm nay cảnh sát chắc chắn sẽ có hành động lớn.

Ngày mai chúng ta nghỉ ngơi khỏe, tỉnh táo, não thông rồi, hiểu rõ tình huống một chút rồi quyết định xem làm thế nào."
A Sinh không nói lời nào, anh ta đánh tay lái, hướng về địa điểm

lần trước chú Bồi chỉ định.
Hàn Châu ngồi ở ghế sau trầm mặc một hồi lâu, sau đó lấy điện thoại chú Bồi gọi.
Số anh bấm là của Tiểu Hồng, trong điện thoại của chú Bồi đã lưu lại, để tên là Tiểu Hồng.
Hàn Châu bấm vào, tiếng đổ chuông vang lên hồi lâu, lúc này Tiểu Hồng mới nghe máy.
Hàn Châu không nói chuyện trước, anh nghe thấy tiếng Tiểu Hồng trong điện thoại: "Chú Bồi, có chuyện gì không?"
Hàn Châu chờ mấy giây.
Tiểu Hồng lại kêu: "Chú Bồi?"
Hàn Châu lúc này mới nói: "Là tôi, Tiểu Hồng, là tôi."
Nghe thấy Hàn Châu lại có thể tìm Tiểu Hồng, A Sinh nhíu mày, liếc mắt nhìn Hàn Châu trong kính chiếu hậu.

Ánh mắt Hàn Châu đụng mắt anh ta trong kính chiếu hậu, Hàn Châu thản nhiên nhìn anh ta.
"Đêm nay xảy ra chuyện rồi.

Tôi phải nói với em một tiếng, mấy ngày này sợ là không tiện tìm em.

Ừm, tôi ở với chú Bồi.

Di động của tôi không dùng được, số bị theo dõi.

Về sau em đừng gọi số kia nữa, đừng liên hệ tôi.

Tôi thu xếp ổn rồi, an toàn xong sẽ tìm em."
A Sinh thu hồi mắt, chăm chú lái xe.
Hàn Châu vẫn nhìn gương chiếu hậu, nhìn mình trong kính:
"Chú Bồi bị thương, tôi cứu được chú ấy rồi.

Là người trong công ty làm, không biết bọn họ còn muốn làm gì, nếu có người tới tìm em, em cẩn thận một chút, đừng phản ứng gì với họ.

Chuyện tối nay sẽ rất ồn ào, sẽ lên tin tức.

Cảnh sát sẽ tới rất nhiều.

Đường phố chắc chắn cũng sẽ truyền tin… ừm, tùy em, tôi không còn chuyện gì, chỉ là báo bình an cho em."
Hàn Châu cúp điện thoại rất nhanh, sau đó tắt điện thoại của chú Bồi, lấy sim điện thoại ra.
A Sinh nhìn động tác của anh một chút, hỏi: "Tìm nó làm gì, nó nói gì rồi?"
"Nghe có vẻ cô ta không biết chuyện này.

Nhưng ai biết được, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." Hàn Châu dừng lại, "Còn có thể liên lạc với ai trong công ty nữa?"
A Sinh im lặng một hồi: "Mấy đứa quen đều không còn nữa rồi."
Hàn Châu ừm một tiếng, âm cuối kéo hơi dài, không quen thì thời điểm này cũng không cần thiết phải liên lạc.
Trong tòa nhà cũ, Nghê Lam cầm súng mạo hiểm vào trong, cô cẩn thận quan sát, lầu hai đã sập một nửa, không phát hiện người sống.

Bên ngoài sân trước càng lúc càng nhiều người tụ tập, Nghê Lam lui trở về tránh để người khác phát hiện.
"Tra được thông tin xe rồi, là một chiếc xe hãng taxi." Lúc này Tôn Triết Ngôn nói, "Thông tin người thuê xe phải liên lạc công ty bên kia mới biết được.

Hai chiếc điện thoại kia tắt rồi, đã mất tín hiệu."
"Ừm." Nghê Lam tiến vào căn phòng nhìn giống phòng làm việc.
"Cảnh sát đến rồi." Tôn Triết Ngôn lại nói.
"Con nghe tiếng xe cảnh sát rồi." Nghê Lam nhanh chóng xem một lần nữa, không thấy đồ điện tử nào.

"Lam Diệu Dương đâu?"

“Lam tổng đang đuổi theo chiếc KIA trắng kia.”
Trên đường, chiếc Mercedes Benz việt dã ép sát chiếc KIA màu trắng.
“Dừng xe!” Trâu Úy hét to về hướng chiếc xe kia.
Chiếc KIA trắng kia rơi vào chỗ kẹt, lợi dụng đường dành cho người đi bộ tìm lối thoát.
Tiếng còi xe cảnh sát vang từ xa lại gần, giáp kích trước sau.

Chiếc KIA lao về phía trước như điên, đụng vào hàng rào chắn vườn hoa, cả chiếc xe bay lên, đụng lên trên thùng xe một chiếc xe khác ở phía trước, lao về trước, phá tan một chiếc xe cảnh sát đang chắn đường nó, sau đó mất khống chế hoàn toàn, đập mạnh xuống đường.
Không biết thứ gì trong xe rớt ra, lúc rớt xuống đất kêu rầm một tiếng, mà cốp xe phía sau phát ra một tiếng nổ nhỏ, ngay sau đó ngọn lửa bốc lên, khói đặc vây quanh, lửa càng cháy càng lớn.
Nhân viên cảnh sát trong chiếc xe bị tông hư nhanh chóng xuống xe lui vào khu vực an toàn.
Một tiếng ‘ầm’, chiếc xe kia nổ mạnh, lúc này hẳn là lửa vào bình xăng.
Ba chiếc xe cảnh sát đuổi tới, vây quanh từ xa.
Lam Diệu Dương và Từ Hồi đều ngừng xe.

Từ Hồi chạy xuống xe nhìn, giơ điện thoại lên chụp.

Lam Diệu Dương ôm một bình chữa cháy to từ trên xe xuống, chạy vội tới cạnh xe, mở bình chữa cháy ra phun lên chiếc xe.
Từ Hồi: “…”
Lam Diệu Dương vừa phun vừa chỉ huy: “Nhanh, vẫn còn cơ hội, xem người còn sống hay không? Hộp đen của xe, điện thoại, trên xe còn đồ điện tử nào khác không, có thể lấy được cứ lấy, đều là vật chứng quan trọng.”
Từ Hồi: ”…”
Cảnh sát khác cũng tìm bình chữa cháy tới, còn có tài xế một chiếc xe buýt cũng đưa cho anh bình chữa cháy của xe.

Rất nhanh mọi người đã dập được lửa.

Cảnh sát tiến vào xem xét tình huống trong xe.
Lý Mộc không chạy tới trước, anh đảo mắt một lượt không tìm thấy Trâu Úy, liền chạy tới chỗ chiếc Mercedes Benz việt dã.

Trâu Úy còn ngồi kế bên ghế tài xế, sắc mặt có chút tái nhợt.

Bên cạnh cô là một chiếc hộp cứu thương, cô đang lấy một miếng gạc băng vết thương lại.
Lý Mộc: "…" Lợi hại, xe này là túi thần kỳ à, thứ gì cũng biến ra được.
"Cô không sao chứ?" Sắc mặt Lý Mộc nghiêm túc, tới cũng tới rồi, nhất định phải chào hỏi một tiếng.
Trâu Úy cười cười với anh, "Cảm ơn anh, Lý Mộc."
Lý Mộc mỉm cười đáp lại, nhưng cái đầu giỏi đặt tiêu đề bản thảo giờ đột nhiên trống không, nói chuyện với cảnh sát không phải điểm mạnh của anh.
Lúc này Lam Diệu Dương quay lại, nói với Trâu Úy: "Xe cứu thương đã tới giao lộ rồi, cô xuống xe chờ nhé.

Tôi muốn quay lại đường Vi Dân đón Nghê Lam."
"Cảm ơn." Trâu Úy khẽ gật đầu, "Vậy chút nữa chúng ta nói rõ tình hình hơn."
"Không thành vấn đề." Lam Diệu Dương mở cửa xe giúp Trâu Úy, lại nói với Lý Mộc: "Anh với Từ Hồi lên xe tôi.

Tôi sẽ tìm công ty xe kéo tới kéo xe các anh đi.

Tiền sửa tính cho tôi."
Lý Mộc không vui, ai sửa xe không nổi mà phải vậy chứ, dựa vào cái gì mà phải lên xe sang.

Phóng viên giải trí bọn họ có xe sang gì mà chưa thấy qua, máy bay riêng nào mà chưa từng chụp!
A, đúng, máy bay riêng anh từng chụp cũng là của Lam Diệu

Dương.
Lý Mộc lại càng không vui, mặt xụ xuống.
Lam Diệu Dương nói: “Nghê Lam nói các anh qua giúp chúng tôi yểm trợ một chút, xe này dễ thấy, tôi lái xe đưa cô ấy ra càng dễ bị nhận ra.”
Trâu Úy xuống xe, vỗ vai Lý Mộc: “Mau đi đi, vất vả rồi.”
Lý Mộc bĩu môi, cũng không phải vất vả, anh đường đường là đệ nhất chó săn, lại đi đánh yểm trợ cho cậu ấm và nữ minh tinh.

Lại không phải một lần hai lần.

Ức hiếp ai vậy, bọn họ có tôn nghiêm nghề nghiệp.
Lý Mộc vừa thầm gào lên vừa kêu: “Từ Hồi, đi, có việc rồi.”
Trâu Úy cười cười với anh, vẫy tay với bọn họ: “Bye bye.”
Từ Hồi ngồi lên ghế tài xế, Lý Mộc ngồi ở ghế phụ.

Anh bất mãn khẽ trừng Lam Diệu Dương ngồi ở ghế sau, thật coi bọn họ là tài xế.
Lam Diệu Dương không thấy ánh mắt của anh, anh đang dùng bộ đàm liên lạc với văn phòng, “Chú Tôn, giờ chúng tôi quay về đường Vi Dân, cho chúng tôi vài người, đừng quá gây chú ý cho người đi đường.”
Tôn Triết Ngôn trả lời, Lam Diệu Dương báo đường kính cho Từ Hồi, sau đó ngồi tại chỗ xử lý công việc.

Lý Mộc dựng tai lên nghe ngóng, tựa hồ người bên văn phòng Nhị Lam Thần đang báo cáo tình huống với vị tổng giám đốc này.
Lam Diệu Dương nghe rất nghiêm túc, biểu cảm trấn tĩnh, trả lời ngắn gọn.

“Chú nói Nghê Lam đừng nói nhiều, có gì để tôi tới rồi nói.

Tài liệu cứ chuẩn bị kỹ, chút về tôi xem.

Giúp tôi nghe điện thoại của Viên cục, việc này tôi có báo trước với ông ấy rồi."
Lý Mộc đang nhìn lén, thình lình ánh mắt Lam Diệu Dương lướt thấy, Lý Mộc nhanh chóng giả vờ giả vịt nhìn ngoài cửa sổ.
Vị tổng giám đốc này, anh thay đổi rồi.
Lam Diệu Dương muốn nói chuyện, Nghê Lam và Âu Dương Duệ cũng đang nói với Lưu Tống.
"Phải, tôi thả anh ta đi rồi.

Tôi còn cách nào đâu.

Anh ta cầm súng chỉ vào tôi.

Tôi cũng sợ chết chứ.

Anh ta không chút nghĩ ngợi đã bắn vào đầu người kia rồi, phát sau chính là tôi.

Tôi đương nhiên chỉ có thể để anh ta chạy thoát."
Âu Dương Duệ và Lưu Tống nhìn chăm chú, thật không giống Nghê Lam.
"Anh ta còn nói gì nữa?" Lưu Tống hỏi.
"Tôi có khuyên anh ta tự thú, nhưng anh ta không muốn.

Anh ta nói có việc chưa làm xong."
"Còn gì nữa không?" Âu Dương Duệ hỏi.
"Hết rồi."
Âu Dương Duệ và Lưu Tống nhìn cô chằm chằm, không tin.
"Anh ta nói chuyện gì chưa xong?"
"Không biết.

Anh ta chỉ nói mục tiêu mọi người như nhau."
"Anh ta đưa ai đi?"
"Không biết, tôi không biết."
"Anh ta còn nói cái gì?"
"Mọi người chỉa súng vào nhau, tâm tình không thoải mái, thời

gian cấp bách không khí khẩn trương, chẳng dễ nói chuyện gì.

Anh ta không cho tôi chuyển đạt bất kỳ chuyện gì cho cảnh sát, thật".

Nghê Lam còn nhấc tay lên xin thề.
Lưu Tống không nói lời nào.

Âu Dương Duệ vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại: "Tôi đi xem thử Lam Diệu Dương đến đâu rồi."
Nghê Lam: "…" Lại cáo trạng, sao anh không đi tìm cha tôi mà cáo trạng chứ.

Chương 31

Lam Diệu Dương tới rồi.
Ngay chính Nghê Lam cũng cảm thấy sự tình bây giờ đã trở nên rất khó nói.

Kỳ thật với cá tính của cô, thật sự không thích giải thích gì với người khác, hơn nữa còn phải nhìn sắc mặt người khác nói chuyện, việc này càng khiến cô không thoải mái.
Lam Diệu Dương xác định tình hình tại hiện trường một phen trước, cũng chào hỏi đơn giản Lưu Tống và Âu Dương Duệ, mọi người nhất trí quyết định quay về cục triển khai cuộc họp.

Viên Bằng Hải vẫn đang chờ bọn họ ở cục.
Lý Mộc và Từ Hồi lái chiếc xe sang kia cũng đi theo vào cục, bọn họ cần lấy khẩu cung gì đó.

Việc này làm bọn họ có chút lo lắng, không có cơ hội nói chuyện với Nghê Lam đã bị cảnh sát cách ly rồi, lỡ như nói sai cái gì thì phải làm sao?
Vào trong cục, bọn họ đi theo một vị cảnh sát đến phòng ghi chép, trên đường đụng phải Nghê Lam đi đến phòng pha cà phê.

Lý Mộc nhanh chóng đi tới, kết quả đi vào đã thấy Âu Dương Duệ cũng ở đó.

Lý Mộc tính hỏi dò có muốn bịa lời khai hay không thì lập tức

nuốt lời vào.
Âu Dương Duệ nhìn Lý Mộc, Lý Mộc đành phải giả vờ nhắc nhở Nghê Lam: “Đừng quên tối mai cô còn lên sóng chỗ chúng tôi, tám giờ.”
“Ok ok, chắc chắn không đến trễ.” Nghê Lam gật đầu mạnh.
Lý Mộc gượng cười đi theo cảnh sát.
Âu Dương Duệ lại nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam khí thế đàng hoàng: “Tôi là nghệ sĩ, có nhớ không?”
Âu Dương Duệ: “…” Quả thực là không dễ nhớ gì.
Nghê Lam pha hai ly cà phê, một cho mình, một cho Lam Diệu Dương, sau đó cùng Âu Dương Duệ đi vào phòng họp.

Tất cả mọi người đang chờ bọn họ.
Trên đường đi Lam Diệu Dương đã nghe đoạn ghi âm trong quá trình Nghê Lam hành động mà Tôn Triết Ngôn gửi, Nghê Lam cũng đã kể lại tình huống cho anh, anh đã biết rõ xảy ra chuyện gì, cũng biết tên ‘ma quỷ’ này nói gì với Nghê Lam.

Thế là trong buổi họp, Lam Diệu Dương phát biểu đầu tiên.
“Hôm nay Nghê Lam đến khu Dương Quang Bắc là vì vị ‘ma quỷ’ kia, cũng chính là nội ứng mà các anh nhắc tới.

Lúc chiều người này nói chuyện với Nghê Lam có uy hiếp đến an toàn của tôi.

Vì để tránh nguy hiểm xảy ra, Nghê Lam mới muốn tìm anh ta.

Lúc chúng tôi đột nhiên nghĩ tới nếu người này có kế hoạch muốn giết Dương Hiểu Phương, vậy thì anh ta phải có cách giám sát Dương Hiểu Phương, lắp camera trong nhà là một trong những cách đó.

Cho nên Nghê Lam đi điều tra chuyện này.

Vì không quấy nhiễu hành động của cảnh sát, không gây chú ý với người chỗ đó, Nghê Lam tìm bạn là phóng viên hỗ trợ.

Ít có người biết xe của bọn họ, họ cũng rất có kinh nghiệm ẩn nấp."
Âu Dương Duệ chen vào một câu: "Tình huống như vậy không phải nên thông báo cho cảnh sát chúng tôi biết trước sao?"
Lam Diệu Dương chưa mở miệng, Nghê Lam đã cướp lời: "Không phải, tình huống này là kiểu tôi ra ngoài ăn cơm tối, sau đó vô tình gặp một tên mắt chột móc túi, nhưng tôi không thể vì thấy người ta xấu xí mà báo cảnh sát đúng không? Tôi chắc chắn phải xác định trước anh ta có nghi ngờ phạm tội gì không, như vậy tôi mới báo cảnh sát đúng chưa? Tôi chỉ đi xem một chút, lỡ như không phải cũng không làm phiền các vị cảnh sát bận rộn đúng không?"
Nhìn một chút mà thấy được đại bản doanh của người ta luôn? Đây không phải chơi xấu là gì?
Âu Dương Duệ vừa tính phản bác thì Lam Diệu Dương đã giơ tay ngăn cản anh, "Xin lỗi, Âu Dương, anh để tôi nói cho xong." Anh lại quay qua Nghê Lam, "Em cũng vậy, để anh nói xong đã."
Giọng nói Lam Diệu Dương ôn hòa nhưng lại có khí thế không cho người ta cự tuyệt.

Âu Dương Duệ tựa lưng vào ghế.

Nghê Lam cũng không nói chuyện nữa, cúi đầu uống cà phê.
Lam Diệu Dương liền nói tiếp: "Văn phòng chúng tôi liên quan tới vụ án này ngay từ đầu chỉ là một sự trùng hợp, ngoại trừ việc vô tình cứu được Dương Hiểu Phương, giúp cảnh sát bắt được hai tên lưu manh bên ngoài, những chuyện khác không liên quan tới chúng tôi.

Tuy chúng tôi có tò mò, nhưng cũng chưa vượt ranh giới, hoàn toàn phối hợp công việc của cảnh sát.

Nhưng vì chuyện của Dương Hiểu Phương, Nghê Lam bị nhân

vật mục tiêu của các anh chú ý để mắt tới.

Anh ta không trực tiếp tìm cảnh sát các anh mà tìm tới Nghê Lam, còn tiếp cận Nghê Lam trái phép, còn uy hiếp sự an toàn của chúng tôi.
Chuyện này chúng tôi đã lập tức báo cảnh sát.

Tuy sau đó Nghê Lam có dùng chút cách thức của mình điều tra người này, muốn nói truy cứu hành động của cô ấy vượt quyền, đúng là có thể thảo luận, nhưng tôi cảm thấy mọi người không thể lấy tiêu chuẩn đối xử với người bình thường mà đối xử với Nghê Lam.

Vì cô ấy không phải người thường.

Người thường sẽ yêu cầu cảnh sát bảo vệ, trong điều kiện chưa xác thực được khả năng bị gây thương tổn hay không, bình thường cảnh sát đều từ chối yêu cầu này.

Vì không đủ nhân viên.
Chúng tôi không làm lãng phí nguồn lực của cảnh sát, trái lại tận dụng sở trường của mình để trợ giúp cảnh sát.

Các vị cảnh sát ở đây, chúng ta đều đã quen thuộc nhau rồi, mọi người đều là bạn bè, nhưng tôi phải nói một lời thật lòng, các vị không thể vừa lấy kết quả Nghê Lam vượt giới hạn điều tra ra lại vừa yêu cầu cô ấy không được vượt ranh giới, chuyện này không công bằng với cô ấy."
Có lý lẽ, ba vị cảnh sát không có lời nào phản bác lời Lam Diệu Dương.
Nghê Lam thực sự giấu không được khóe miệng cười, không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực.

Lam đáng yêu nhà cô đúng là đáng yêu! Chẳng còn người đàn ông nào vừa có thể dịu dàng lại bá đạo như vậy.

Quá hiểu cô.

Quá biết cách làm chỗ dựa cho cô!
Lam đáng yêu khéo hiểu lòng người, thông minh cơ trí, biết ăn nói, đẹp trai anh tuấn, đẹp trai nhất thiên hạ!
Nghê Lam càng nghĩ càng đắc ý, cười đến miệng mở tới tận mang tai.
Lam Diệu Dương không đổi sắc mặt tiếp tục nói, nhưng đồng thời anh cũng xòe bàn tay ra úp lên mặt Nghê Lam, che đi biểu cảm của cô, đẩy mặt sang một bên.
Cười ngọt như vậy sẽ làm ảnh hưởng khí thế của anh.
Nghê Lam bị đẩy đầu ra, nhanh chóng ra dáng cúi đầu uống cà phê, che đi gương mặt cười.
Lưu Tống thực sự không thể nhìn nữa, ông cũng bắt chước Âu Dương Duệ khoanh hai tay trước ngực dựa vào ghế.

Nói chuyện thì cứ nói, cứ cho là nói rất có lý, nhưng cũng đừng diễn ân ái ở đây.

Toàn bộ đang ngồi ở đây không còn độc thân, ai có nhà nấy, đây là diễn cho ai xem chứ.
Lam Diệu Dương tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy mấu chốt hiện tại là vì sao người nội ứng kia lại không muốn tiếp xúc trực tiếp với cảnh sát, không muốn quay về bàn giao giải thích công việc.

Cho dù không hoàn thành chuyện, cũng không cần phải hoàn toàn né tránh cảnh sát.

Điều này không hợp lý.

Truy cứu nguyên nhân của chuyện này quan trọng hơn truy cứu vì sao Nghê Lam lại tìm được ổ của băng đảng đó.

Tôi với Nghê Lam phối hợp toàn lực với cảnh sát, vị nội ứng này cũng vậy hay sao?"
Câu hỏi này đâm vào chỗ đau của cảnh sát.

Âu Dương Duệ, Lưu Tống và Viên cục đều không cách nào trả lời được.
Hiện tại không ai dám bảo đảm chuyện của Bồ câu là thế nào.
Lần này Nghê Lam lại đắc ý.

Đúng vậy đúng vậy! Nội bộ các anh có một đống vấn đề, chuyện người trong nhà còn không giải quyết được, lại đi trách cô.

Mắc mớ gì tới cô chứ, cô còn không lãnh lương cảnh sát.
Nghê Lam lại lộ mặt cười, ngẩng đầu ưỡn ngực.
Lam Diệu Dương liếc mắt qua, Nghê Lam nhanh chóng cúi đầu xuống uống cà phê.

Nhưng cà phê trong ly cô đã hết rồi, cô đưa cái ly không cho Lam Diệu Dương, lấy ly của anh đổi qua để trước mặt mình.

Lam Diệu Dương đưa tay giữ ly cà phê lại, nói với cô: "Trễ rồi, đừng uống nhiều quá."
Thế là Nghê Lam nằm sấp lên bàn, lấy cái ly che trước mặt, bộ dạng sợ sệt.
Lam Diệu Dương lại tiếp tục nói: "Nếu như các vị cảnh sát đồng ý với quan điểm vừa rồi của tôi, vậy thì tôi muốn đưa ra một đề nghị với mọi người."
Đề nghị? Âu Dương Duệ và Lưu Tống nhìn qua Viên Bằng Hải theo quán tính.
Viên Bằng Hải khẽ gật đầu, ông đã nói chuyện sơ bộ qua với Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương nói: "Về vị 'ma quỷ' này chủ động tìm tới Nghê Lam, đêm nay đã bị Nghê Lam tóm được chân tướng."
Âu Dương Duệ giật giật chân mày, Lam Diệu Dương nhìn thấy, liền nói tiếp: "Nghê Lam bị anh ta uy hiếp bằng súng, để anh ta rời đi, đây là phản ứng bình thường ai cũng sẽ làm."
Lưu Tống uống một hớp trà, gật đầu.
"Huống hồ Nghê Lam cũng không phải cảnh sát, cô ấy đã tận lực hỗ trợ, các vị cũng không thể lấy tiêu chuẩn nhân viên hình sự

liều mạng bắt hung thủ để yêu cầu Nghê Lam, đúng không?" Lam Diệu Dương nói.
Đầu Lưu Tống cúi cúi, tiếp tục gật.
Âu Dương Duệ xê dịch chai nước suối tới trước mặt mình, ngăn ánh nhìn về phía Nghê Lam.

Lý lẽ thì không sai, nhưng Nghê Lam cứ cười trộm thật là chướng mắt, thà không nhìn còn hơn.
"Lần này Nghê Lam tìm tới hang ổ của bọn họ, lại gặp cảnh bọn họ đấu nhau, xem như cô ấy cứu ma quỷ một mạng, nhưng cô ấy cũng có xung đột với anh ta, có ân có oán, mối này coi như đã kết thù.

Ma quỷ không muốn liên lạc với cảnh sát các anh, lại vẫn còn tiếp xúc với văn phòng chúng tôi, cho nên tôi đề nghị, vụ án này, cảnh sát có thể hợp tác cùng văn phòng chúng tôi, để chúng tôi hỗ trợ cảnh sát.

Chúng ta trao đổi tất cả tin tức tình báo của vụ án này, các anh tiếp tục điều tra manh mối của các anh, chúng tôi phụ trách theo dõi ma quỷ, biết rõ ý đồ của anh ta.

Giải quyết vấn đề của anh ta, vụ án này sẽ có tiến triển lớn."
"Trao đổi tất cả tin tức?" Lưu Tống nhìn Viên Bằng Hải một chút.
Là nhân vật có chức vụ lớn nhất trong phòng họp này, biểu hiện của Viên Bằng Hải bình tĩnh ổn trọng nhất: "Anh không trao đổi Nghê Lam cũng sẽ biết, hơn nữa anh còn không biết cái cô ấy biết."
Nghê Lam ngẩng đầu lên nhìn một chút, muốn nhìn biểu cảm của Âu Dương Duệ và Lưu Tống.

Cảm giác quá thoải mái, cô muốn biểu đạt chút tâm tình vui vẻ tới mọi người.
Lam Diệu Dương liếc cô một cái, Nghê Lam lại cúi đầu xuống.

Được rồi, tiếp tục cười lén là được, về nhà rồi ăn mừng.
Viên Bằng Hải nói: “Thay vì như hiện tại, không bằng nâng cao hiệu suất.

Cũng không phải lần đầu tiên chúng ta hợp tác với Nghê Lam, huống gì lần này không phải hợp tác với cá nhân cô ấy, mà cô ấy có đội của mình, mọi người phối hợp hẳn sẽ càng thuận lợi hơn lúc trước.

Quá trình và thủ tục tôi có thể giải quyết, mọi người chỉ cần chuyên tâm phá án là được.

Lam Diệu Dương nói đúng, Bồ câu mất khống chế rồi, việc đội trưởng Quý hi sinh khiến chuyện này trở nên phức tạp, chúng ta không có ai biết rõ Bồ câu, anh ta lại để mắt tới Nghê Lam và Lam Diệu Dương, đây là cơ hội của chúng ta.

Ý đồ của Bồ câu rất quan trọng với vụ án này, cậu ấy nhất định biết gì đó.”
“Vậy hai người dự định liên lạc với anh ta thế nào?” Âu Dương Duệ hỏi Lam Diệu Dương.
“Tạm thời chưa có kế hoạch.

Nhưng anh ta nói có chuyện ủy thác cho văn phòng thám tử chúng tôi.” Lam Diệu Dương đáp.
Âu Dương Duệ và Lưu Tống cùng trừng mắt về phía Nghê Lam.
Nghê Lam vẻ mặt vô tội, ngồi thẳng lên mở tay ra: “Anh ta không cho tôi truyền đạt bất kỳ chuyện gì cho cảnh sát, tôi không nói láo nha.

Anh ta còn kêu tôi giữ bí mật với cảnh sát đó.

Sự tình phức tạp như vậy, đương nhiên tôi phải thương lượng với sếp mình một chút.

Bây giờ kết quả thương lượng không phải là nói cho các vị biết

sao.”
Được, có lý lẽ.

Không còn lời nào để nói.

Âu Dương Duệ và Lưu Tống không thèm để ý gì tới cô, bọn họ nhìn Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương báo một địa chỉ, nói: “Anh ta kêu chúng tôi đi đào một thi thể.”
“Thi thể của ai?” Lưu Tống hỏi.
Nghê Lam cướp lời: “Anh ta không nói.”
Âu Dương Duệ nói: “Không hỏi cô.”
Nghê Lam bĩu môi.
Lam Diệu Dương đáp: “Anh ta không nói là ai.

Nhưng anh ta yêu cầu chúng tôi bảo mật nguồn thông tin cung cấp.

Tôi cảm thấy hay ở chỗ, anh ta không muốn chúng tôi báo cảnh sát.”
Lam Diệu Dương dừng một chút: “Tôi cảm thấy, anh ta muốn mượn thi thể này báo tin cho cảnh sát, nhưng anh ta hi vọng văn phòng thám tử chúng tôi giúp anh ta chặn cảnh sát trước.

Chuyện này sau này phát sinh thế nào, anh ta muốn biết.

Anh ta nhất định sẽ liên lạc với Nghê Lam.

Lần này, anh ta có số của Nghê Lam rồi.”
“Anh ta thật kỳ quái, không hiểu rốt cuộc là đang nghĩ gì.” Nghê Lam nói.
Không ai để ý gì đến cô.

Âu Dương Duệ nói: “Một thi thể.”
Lưu Tống tiếp vào: “Người nào đó còn nói với chúng tôi là anh ta không nói gì.”

Nghê Lam: "…"
Cảnh sát còn biết nói lời trào phúng nữa?
————————-
Khu ngoại ô, Hàn Châu và A Sinh chôn chú Bồi.

Trước khi chôn Hàn Châu đã cẩn thận lục soát trên người chú Bồi, ngoại trừ điện thoại và tiền, không tìm thấy cái khác.

Trong ví tiền có thẻ, không có giấy tờ cũng không có tiền mặt.
Hai người chôn rất cẩn thận, sắp xếp lại hiện trường một phen.
A Sinh hỏi: "Mày nói với Tiểu Hồng là cứu được chú Bồi rồi, mày muốn giấu tin ổng chết à?"
"Cho dù là ai ra tay, bọn họ cũng không phải chủ mưu."
"Vậy thì sao?" A Sinh nói: "Kết thúc rồi, anh em, chú Bồi đã chết.

Chúng ta có thể rời khỏi công ty, muốn đi đâu thì đi."
"Người kia có truy giết chúng ta không?"
A Sinh: "…"
Hàn Châu nói: "Chỗ bình gas kia sớm đã lắp thiết bị nổ rồi, giết chết chú Bồi, âm thầm rời đi, sau đó bấm kíp nổ, tất cả chúng ta tan tành…Vốn dĩ sự tình có lẽ là vậy, nhưng mà giờ chúng ta lại trốn ra được, sẽ có hậu quả gì?"
A Sinh hỏi: "Làm sao mày biết thằng Cát ra ngoài phá xe?"
"Tao ở trên lầu nhìn thấy có người lén lút hút thuốc, vốn cũng không nghĩ nhiều, sau đó thằng Tuyền rời trạm gác, biểu cảm rất khả nghi.

Tao đợi mãi mà nó vẫn không quay lại, tao nghi xảy ra chuyện."
A Sinh hỏi lại: "Người phụ nữ ngoài cửa sân sau là ai?"
"Nghê Lam.

Không nhận ra sao?" Hàn Châu nói: "Không phải chúng ta hù dọa cô ta, kêu cô ta báo lại cho cảnh sát sao.

Nên cô ta tìm tới tính sổ."
"Vậy sao cô ta lại thả chúng ta?"

“Cô ta tiếc mạng hơn tao.”
“Sao cô ta tìm thấy chúng ta?” A Sinh càng hỏi càng thấy điểm nghi ngờ càng nhiều.
“Không biết.

Nhưng tao đoán đường link bậy kia là cô ta gửi virus tới.

Chú Bồi nghi ngờ linh tinh, tưởng là chúng ta giở trò, tiện tay bấm giúp mày một cái.”
A Sinh trầm mặc: “A Hành, tao không rõ mày đang nghĩ gì.

Bây giờ có kế hoạch gì quan trọng hơn cao chạy xa bay với an toàn à?”
“Mày không cần hiểu.” Hàn Châu thu dọn đồ đạc lên xe, “Chúng ta tránh trước mấy ngày, sau đó mày lấy giấy tờ rồi đi liền.

Chuyện còn lại để tao xử lý.”
“Xử lý cái gì? Mày điên rồi sao? Việc này chắc chắn là bang Hắc Hổ làm.

Một mình mày sao liều với bọn nó được.

Chúng ta đổi thân phận đi, đi thật xa mới an toàn.”
“Không phải bọn Hắc Hổ.” Hàn Châu nói.
“Cái gì?” A Sinh kinh ngạc, “Làm sao mày biết?”
“Vì chú Bồi không tức giận.” Hàn Châu nói: “Ông ấy biết ai muốn mạng ổng, ổng hận người này lại không tức giận bằng chuyện tao nhìn trộm điện thoại của ổng, xem đời tư của ổng.”
A Sinh: “…”
“Mày nói đúng, chú Bồi chết rồi.

Công ty tiêu đời rồi.

Nhưng tao muốn biết chuyện gì xảy ra.” Hàn Châu khởi động xe, đưa A Sinh về lại thành phố.

“Chờ mày an toàn rời khỏi đây, tao sẽ tra rõ ràng.”

Chương 32

Lam Diệu Dương và Nghê Lam cùng cảnh sát đã chính thức quyết định hợp tác với nhau.
Đúng như Viên Bằng Hải nói, đây không phải là lần đầu bọn họ hợp tác với Nghê Lam.

Cho nên tuy Âu Dương Duệ và Lưu Tống tương đối cảnh giác với phong cách làm việc băng băng thái quá của cô, nhưng bọn họ vẫn tin tưởng Nghê Lam và Lam Diệu Dương.

Hai bên đã hiểu rõ lẫn nhau, cho nên cuối cùng bàn bạc về hạng mục công việc cũng rất nhanh.
Phía Âu Dương Duệ lập tức phái người đến địa chỉ Lam Diệu Dương cung cấp để tìm thi thể.
Việc điều tra căn nhà tại đường Vi Dân và truy manh mối vụ án Tổ Ưng thì do Lưu Tống sắp xếp.
Hai người trọng thương trên chiếc KIA trắng đã được đưa tới bệnh viện cấp cứu.

Trong vụ nổ có nhân viên thương vong, danh tính vẫn còn đợi điều tra.

Nghê Lam báo cáo lại một phen tình huống cô quan sát được ở hiện trường, sau đó gửi cho Lưu Tống hình ảnh chụp được tên thanh niên và ông già kia.
Lưu Tống không biết người trẻ nhưng ông nhận ra ông già kia.

“Kim Thụ Bồi.” Lưu Tống nói.

“Một trong những thủ phạm của Tổ Ưng.

Chúng tôi có chứng cứ cho thấy ông ta là người đứng thứ hai của Tổ Ưng, nhưng mãi vẫn không tìm được ông ta.”
“Ma quỷ chính là đem hai người này đi rồi.” Nghê Lam nói.
Lưu Tống và Âu Dương Duệ đã rất bình tĩnh, không đưa ra bình luận gì.
Lam Diệu Dương chen vào đúng lúc: “Đợi chúng tôi về rồi sẽ chỉnh trang lại manh mối và tài liệu của tối nay.”
Viên Bằng Hải nhìn Âu Dương Duệ một chút, Âu Dương Duệ nói: “Tôi sẽ theo sát chuyện thi thể kia, tìm được xác thì sẽ cắm người vào đội pháp y.”
Lưu Tống nói: “Bên đường Vi Dân đoán chừng phải làm suốt đêm.

Chúng tôi cần chút thời gian kiểm tra loại trừ, phân tích dấu vết hiện trường.

Đợi tài liệu của mọi người chuẩn bị xong rồi gặp mặt.”
Lam Diệu Dương gật đầu: “Chúng tôi tra được bất kỳ manh mối nào, hay ma quỷ có liên lạc Nghê Lam, sẽ thông báo với các anh.”
“Không không.” Lưu Tống vội vàng khoát tay.
“Hai người có bất kỳ suy nghĩ gì cứ thông báo cho chúng tôi.” Âu Dương Duệ tiếp lời, “Đừng đợi tra ra được mới báo.”
Lưu Tống gật đầu.

“Được.” Lam Diệu Dương bắt tay bọn họ.
“Vậy không còn gì chúng tôi về đây.” Nghê Lam cười híp mắt nhảy ra ngoài.
“Cô nghệ sĩ này.” Âu Dương Duệ gọi cô lại.
“Đừng quên phải giữ bí mật tình tiết vụ án.

Mai cô lên chương trình trực tiếp gì đó, chú ý một chút.” Âu Dương Duệ nói.

Lưu Tống nghe vậy nhanh chóng tiếp lời: “Nếu bị người ta để ý rồi, mấy hoạt động công khai có thể giảm bớt được thì giảm đi.”
Lam Diệu Dương nói: “Yên tâm, thông cáo báo chí của Nghê Lam không nhiều.”
“Vậy là tốt, tôi cũng đoán vậy.” Lưu Tống nói.
Nghê Lam: “….”
Bực mình.

Lam đáng yêu thế mà lại làm cô thất vọng.

Thông cáo của cô sao lại không nhiều, cô cũng rất nổi tiếng nha.
Lam Diệu Dương đi qua vỗ đầu cô một chút, rồi đưa cô đi.
Nghê Lam đi ra khỏi cửa phòng họp còn nghe Lưu Tống và Âu Dương Duệ sau lưng nói: “Cậu không nhắc tôi suýt chút cũng quên cô ấy là nghệ sĩ.”
Nghê Lam: “…”
Đây thật là sự nhục nhã trong nghề nghiệp của cô mà.
Nghê Lam về nhà xem điện thoại, rốt cuộc có thời gian trả lời quản lý của mình.
Thiệu Gia Kỳ đã phát điên, cả một đêm không liên lạc được, là Giang Húc Hồng nói cho cô biết Nghê Lam đang bận vụ án.

Lúc này Thiệu Gia Kỳ không quan tâm Nghê Lam có làm việc đàng hoàng hay không, cô rống lên với Nghê Lam: “Tiết mục Điền Điền không ngọt ngào là chương trình em lên được sao? Cái cô Điền Điền nói chuyện không kiêng kị gì, các nghệ sĩ khác đều lãng tránh, em thì tới tận cửa?”
“Không kiêng kị gì thì có gì đâu mà sợ?” Nghê Lam không phục.
“Sao lại không sợ! Sợ em nổi tâm ganh đua so sánh!” Thiệu Gia Kỳ có thể tưởng tượng ra khung cảnh kia, Điền Điền tự biên tự diễn thế nào cô không quan tâm, nhưng Nghê Lam thì không được.
Nhưng mà không kịp rồi.

Trước đó Thiệu Gia Kỳ đã liên hệ với Lý Mộc.

Lý Mộc nói vì Nghê Lam nên anh ta phải vào cục cảnh sát lấy khẩu cung, bây giờ mới ra ngoài.
Giờ thì hay ho rồi, nợ người ta ân tình, muốn thương lượng cũng khó nói.
“Mai chị đi chung với em.” Thiệu Gia Kỳ hung dữ nói, “Nói họ sắp xếp cho chị một chỗ cạnh máy quay.”
Nghê Lam: “…” Quản lý của cô càng lúc càng biết nắm trọng điểm.
Đêm nay, Âu Dương Duệ và Lưu Tống tăng ca suốt đêm.
Âu Dương Duệ phái người vào núi sâu vất vả một đêm, sáu giờ sáng hôm sau rốt cuộc tìm thấy thi thể.
Thi thể đã mục nát, phân biệt không rõ hình dáng, lại chôn ở chỗ bị động vật rỉa qua, thi thể không còn hoàn chỉnh, thiếu một cánh tay.

Nhân viên điều tra không cách nào phán đoán được nhiều từ hiện trường, bọn họ nhanh chóng đưa thi thể tới chỗ pháp y.
Pháp y đã nhận được văn bản thủ tục của Âu Dương Duệ và mệnh lệnh của cấp trên, họ xếp những chuyện khác qua một bên, tiến hành kiểm tra thi thể này trước.
Cả ngày này bên phía Lưu Tống điều tra cũng gặp chút trở ngại, nhưng cũng có chút tiến triển.
Lạc Giang, hung thủ bắn chết Quý Dũng Quân, ra tay với Nghê Lam, bị đặc công truy đuổi gặp tai nạn xe, ngay hôm nay không thể điều trị mà tử vong.

Mà hai người trong xe KIA trắng bị Lam Diệu Dương ép sát trên đường cũng đã tử vong.
Lưu Tống căn bản không thể lấy được bất kỳ khẩu cung nào từ phía bọn họ.
Mà Thẩm Hợp, kẻ tiếp ứng cho Lạc Giang lấy điện thoại, cuối cùng bị bắt lúc đứng ở tàu điện ngầm, một mực không mở miệng nói gì.

Cảnh sát tra được thì hắn ta thừa nhận.

Cảnh sát không biết thì hắn nói không biết.
Nhưng lần này Lưu Tống lợi dụng vụ nổ ở nhà cũ và nội chiến của Tổ Ưng, ông cho Thẩm Hợp xem ảnh tòa nhà bị nổ, cho hắn xem ảnh chụp những thi thể vụn tàn trong đóng đổ nát, còn nói với hắn theo khẩu cung của người chứng kiến, rất có thể Kim Thụ Bồi đã chết trong sự kiện lần này.
Trải qua một ngày áp lực tâm lý cao, cuối cùng Lưu Tống cũng cạy được miệng Thẩm Hợp.
Quản lý cấp cao trong tổ chức mà Thẩm Hợp có khả năng tiếp xúc chính là chú Bồi.
Sắp xếp hành động ngày giết Quý Dũng Quân là do chú Bồi ra lệnh, kêu Thẩm Hợp phối hợp hai người.

Một người là Lạc Giang, một người khác hắn chưa gặp, chỉ liên lạc qua điện thoại.

Người kia là nam, giọng nói ngụy trang.

Từ lúc bắt đầu hành động người này sẽ chỉ thị qua điện thoại Thẩm Hợp phải làm gì.
Đầu tiên, kêu Thẩm Hợp đến bãi đậu xe tòa nhà công an tỉnh chờ bên ngoài.

Người này gửi ảnh của Quý Dũng Quân, nhãn hiệu xe, bảng số xe cho Thẩm Hợp.

Thẩm Hợp chờ ba tiếng đồng hồ mới đợi tới lúc Quý Dũng Quân tăng ca xong.

Bước thứ hai, là thông báo liên tục tuyến đường và động tĩnh của Quý Dũng Quân.

Bọn họ đoán trước hẳn là Quý Dũng Quân sẽ về nhà, nếu ông ấy về nhà thẳng không dừng giữa đường thì bọn họ cần phải chờ sang hôm sau lúc Quý Dũng Quân đi làm, ra tay trong lúc ra khỏi nhà lên xe.

Nếu như không đợi được cơ hội thì lại chờ lần sau.
Tóm lại, nhiệm vụ của Thẩm Hợp là phối hợp với Lạc Giang theo dõi Quý Dũng Quân, tìm cơ hội giết chết ông ấy.

Bọn họ đều được cảnh báo Quý Dũng Quân là cảnh sát dày dặn kinh nghiệm, nên hành động nhất định phải cẩn thận, lúc ra tay phải nhanh gọn.
Tối đó Thẩm Hợp nhận ra dường như Quý Dũng Quân đã phát hiện ra việc hắn theo dõi ông, người bên đầu kia điện thoại nói Thẩm Hợp rời đi, chuyển sang Lạc Giang lái mô tô tiếp tục theo dõi.

Lạc Giang theo dõi phát hiện Quý Dũng Quân dừng xe ở một cửa hàng tiện lợi.

Đây thật là một cơ hội tốt bất ngờ.

Thế là Thẩm Hợp đi một vòng, dừng ở đối diện cửa hàng tiện lợi.

Hắn muốn đốc thúc Lạc Giang ra tay, cũng lấy được điện thoại.
Bước cuối cùng này bị xáo trộn hết vì Âu Dương Duệ và Lam Diệu Dương xuất hiện.

Nhưng Thẩm Hợp vẫn lấy được điện thoại.

Vốn dĩ hắn sẽ lấy sim điện thoại ra ngay, sau đó tìm một chỗ an toàn lắp thẻ lại, rồi tiến hành truyền thông tin điện thoại.

Làm như vậy lúc cảnh sát dò thấy tín hiệu điện thoại, tìm tới chỗ điện thoại sẽ không phát hiện ra bọn họ.
Nhưng Âu Dương Duệ đến quá đúng lúc, thấy ngay cảnh Lạc Giang ném điện thoại cho hắn.

Thẩm Hợp thừa dịp Âu Dương Duệ truy đuổi Lạc Giang thì báo cáo tình huống này cho người bên kia điện thoại.

Người kia liền chỉ thị hắn ta nhanh chóng gửi thông tin qua, bắt đầu truyền ngay lập tức.
Cho nên cảnh sát mới có cơ hội định vị tín hiệu di động và việc Thẩm Hợp đổi xe, Thẩm Hợp mới bị bắt.
Trên đường chạy trốn Thẩm Hợp cũng đã tắt máy điện thoại của mình và ném bừa vào cống bên đường.

Chuyện này cũng đã khai trước đó, vì phòng ngừa cảnh sát tra ngay ra được số và định vị địa chỉ hắn vừa liên lạc.
Mà sau đó cảnh sát muốn lấy được lịch sử ghi chép thì đã qua một khoảng thời gian.

Trong khoảng thời gian này đủ cho người bên kia điện thoại rút lui.
Thẩm Hợp không biết đối phương ở đâu nhưng bây giờ hắn còn nhớ rõ dãy số của đối phương.
Thẩm Hợp khai ra số điện thoại kia, Lưu Tống cũng biết, trong hồ sơ cơ mật Quý Dũng Quân ghi lại, là dãy số của Bồ câu sau khi vào Tổ Ưng.
“Tại sao lại giết chết cảnh sát kia?” Lưu Tống hỏi.

Câu hỏi này từ lúc bị bắt tới giờ Thẩm Hợp đã bị hỏi vô số lần.
Thẩm Hợp vẫn lắc đầu: “Tôi thật sự không biết.

Tôi không có hỏi.

Chúng tôi làm việc không cần hỏi lý do.”
Tất cả mọi người quay trở lại điểm ban đầu.
Lần này Lưu Tống hiểu rõ thêm nhiều tình tiết, Thẩm Hợp dường như biết gì nói đấy, nhưng Lưu Tống nghi ngờ càng nhiều.
Người ra lệnh cho bọn họ trong điện thoại quá sức lão luyện.
Hắn không chỉ có kinh nghiệm phản điều tra phong phú, hơn nữa theo Thẩm Hợp nói, giọng điệu người này cực kỳ trấn định, mệnh lệnh rõ ràng, không do dự.

Là Bồ câu sao?
Bồ câu được huấn luyện, quả thực có bản lĩnh này.

Cậu ấy cũng biết quá trình và cách thức điều tra của cảnh sát, đồng thời cậu ấy cũng biết Quý Dũng Quân.
Thật sự có khả năng là cậu ấy sao?
Lưu Tống không dám nghĩ, ông thật sự không rõ.
Lưu Tống lại lên sân thượng.

Trời đã tối, trên sân thượng có thể nhìn thấy các tòa nhà lập lòe trong ánh đèn, đủ loại ánh sáng, so với ngôi sao sáng cũng rất đẹp.
Lưu Tống châm một điếu thuốc, đặt lên cạnh rào chắn ngày đó Quý Dũng Quân đứng.
Rốt cuộc Bồ câu sao thế? Là số điện thoại của cậu ta đổi cho người khác sử dụng hay là cậu ta bị bắt buộc làm những chuyện đó? Là cậu ta sát hại Quý Dũng Quân sao? Cậu ta tự xưng 'ma quỷ' với Nghê Lam, cậu ta không muốn trở lại, là vì điều này sao?
'Ma quỷ' ở trong địa ngục lâu, đã trở thành 'ma quỷ' thật rồi sao?
Lưu Tống nhìn giờ, tiết mục trực tiếp của Nghê Lam hẳn đã bắt đầu.

Đợi cô xong chương trình, ông dự tính sẽ hỏi kỹ cô lại lần nữa, rốt cuộc 'ma quỷ' đã nói thế nào.

Dương Hiểu Phương đóng vai trò gì trong này?
Điện thoại Lưu Tống vang lên, ông nhìn dãy số, là vợ của Quý Dũng Quân.
"Anh Lưu!" Giọng vợ Quý Dũng Quân có chút run rẩy: "Xảy ra chuyện gì vậy, tên giết anh Quý chết rồi? Tên nổ súng đó chết rồi?"
"Chị dâu."
Lưu Tống chỉ kịp gọi một tiếng đã bị cắt ngang, vợ Quý Dũng Quân khóc lên: "Tên khốn kiếp đó sao lại chết dễ dàng như vậy,

nó còn chưa bị xét xử, tên súc sinh đó, sao lại chết đơn giản như vậy! Sao lại đơn giản cho nó như vậy!"
"Chị dâu." Lưu Tống không biết nên nói gì.
Vợ Quý Dũng Quân khóc hu hu, đau lòng lại nói xin lỗi, "Xin lỗi, anh Lưu, thật xin lỗi, tôi không nên như thế, thật xin lỗi…"
Điện thoại đầu kia cúp máy.

Lưu Tống nhìn màn hình điện thoại tắt đi, lòng trĩu nặng.
Bỗng nhiên, một chiếc điện thoại khác trong túi áo ông vang lên thông báo có tin nhắn.
Lưu Tống chấn động, vội vàng lấy điện thoại ra xem.
Đây là điện thoại của Quý Dũng Quân.

Vì lo lắng Bồ câu không hiểu rõ tình hình sẽ còn liên lạc số điện thoại này, hoặc dự phòng có tình huống gì khẩn cấp, tóm lại, Lưu Tống vẫn giữ suốt bên mình.
Tin nhắn đúng là có liên quan tới Bồ câu.
Nhưng không phải do Bồ câu gửi tới.
Quý Dũng Quân từng kêu người cài đặt một chương trình cảnh báo trong điện thoại của ông, khi có người trong hệ thống cảnh sát kiểm tra ra vân tay, DNA hoặc tin tức liên quan đến Bồ câu, chương trình này sẽ gửi cảnh báo tới Quý Dũng Quân.
Đó là một cảnh báo.
Có người trong hệ thống cảnh vụ tra tìm DNA, DNA này thuộc về Bồ câu.
Kiểm tra IP nội bộ thì thấy đến từ phòng pháp y cục thành phố.
Lưu Tống trừng mắt nhìn cảnh báo này, rất lâu vẫn không nhúc nhích.

Ông giống như bị ai bóp nghẹn tim, suýt chút nữa không thở được.
Một lát sau điện thoại của Lưu Tống vang lên.
Là Âu Dương Duệ.
"Lưu đội." Giọng Âu Dương Duệ không giống bình thường: "Lưu đội…" Anh lại gọi một tiếng, giống như cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc.

“Xác nhận danh tính rồi?” Lưu Tống hỏi không đầu không đuôi, nhưng hai người đều hiểu đang hỏi gì.
Buổi sáng chuyển thi thể kia tới phòng làm việc của pháp y, buổi chiều đã có báo cáo kết quả sơ bộ.
Nam, khoảng 25 tuổi, 1m8.

Lúc còn sống bị tra tấn nghiêm trọng, dã man, xương cốt đều không còn lành lặn.

Cánh tay có thể không phải do bị động vật cắn mất, mà có dấu hiệu bị chém lúc còn sống.
Đây là người bị Tổ Ưng hại? Một nhân vật có thể mang lại manh mối quan trọng cho bọn họ?
Không cách nào xác nhận danh tính, chỉ có thể xét nghiệm DNA đối chiếu thân phận.
Hiện tại đã tra ra kết quả.
Hốc mắt Lưu Tống nóng lên, ông nghe Âu Dương Duệ nói: “Là Bồ câu, thời gian tử vong khoảng tháng một.”
Tháng một.
Lưu Tống nhắm mắt lại.
Đó là sau khi thương mại Kim Dương bị điều tra.
Bỗng nhiên, mọi thứ trở nên rõ ràng.
Tại sao từ đó trở đi Bồ câu không còn tin tức, tại sao tình báo hoạt động Đá Lửa bây giờ đã không còn dùng ám ngữ….
Bồ câu gãy cánh, không thể bay ra khỏi địa ngục…
Ánh mắt Lưu Tống bị nhòe nước, lòng ông đau nhói.
Ông đau đớn, xúc động.
“Lão Quý, Bồ câu không tầm thường! Không tầm thường! Anh rất đúng, cậu ấy không phụ lòng tín nhiệm của anh.

Chưa từng phụ lòng!”
Cậu ấy giống như anh, là anh hùng!

Chương 33

Tin tức Nghê Lam lên chương trình trực tiếp ‘Điền Điền không ngọt ngào’ vừa đăng lên thì trên mạng đã bùng nổ.
Tại sao! Tại sao hả Nghê Lam!
MC Điền Điền dung mạo rất ngọt ngào, giọng nói cũng ngọt ngào nhưng câu từ sắc bén, thường dùng ánh mắt mà chửi thầm.
Nội dung tiết mục của cô là bình luận những tin tức giải trí vừa mới ra lò, tám nhảm, hóng phim bàn điện ảnh, bình phẩm khả năng ca hát, khả năng diễn xuất của các vị minh tinh.

Việc này nghe qua nghĩ là không khó, rất nhiều kênh đều có thể làm được, nhưng nếu có thể phát triển một bước mới cho những câu chuyện này, câu chuyện liền trở nên thú vị, vì vậy rất cần người có thực lực.
Nhân vật Điền Điền là ‘Cô tám chuyện giải trí biết trăm thứ’, danh hiệu của cô là thiếu nữ trưởng thành nhờ theo đuổi sao, thích đủ thứ, không thật lòng, tâm như gương sáng, ánh mắt sắc bén.

Một khi có sự kiện nóng trong giới giải trí, cô mở miệng ra thì có thể liên kết lại năm ngàn năm trong giới giải trí, chẳng những quan hệ của nhân vật được tỉa tót rõ ràng, người ta còn có thể nói tới năm sáu bảy tám phiên bản, cuối cùng thì có thật hay không? Đã tới bảy tám phiên bản rồi, thì cái nào là thật, bạn tin cái nào cũng được.

Vì điều này, Điền Điền nhanh chóng tích lũy cho mình không ít fan, cũng nhận rất nhiều công kích.

Nhưng cô không thèm để ý, tiếp tục duy trì phong độ.
Có người vạch trần Điền Điền có thể nhanh chóng nổi tiếng như vậy là do dựa hơi một công ty truyền thông nào đó, mà hễ có tin tức tám nhảm đều có thể mở miệng ra là nói được thì sau lưng cũng có nguyên một đội vận hành cho cô, viết bản thảo cho cô.

Nhưng điều này có liên quan gì không? Fan của Điền Điền không quan tâm, chính Điền Điền cũng không quan tâm, cô bình luận thẳng: 'Bị đần à? Nếu có đoàn đội vận hành thì việc gì phải đơn thân chiến đấu? Lúc đi học còn có thầy cô dạy cho bạn biết, không lẽ bạn không thể được gọi là học bá hả?'
Vì phong cách như vậy của Điền Điền, độ nổi của tiết mục rất cao, nhưng fan đều là ghét sao, đập sao, đủ các sao.

Tiết mục 'Điền Điền không ngọt ngào' chính là tiết mục nhiều anti-fan, thị phi nhiều.

Chương trình trực tiếp vừa mới ra mắt thì rất nhiều nghệ sĩ đã tham gia vì muốn nâng cao tuyên truyền hình ảnh, sau đó Điền Điền càng lúc càng bay bổng thì nghệ sĩ dám tới tham gia trực tiếp càng ngày càng ít.
Bây giờ, Nghê Lam đã tới.
Cả ngày này Nghê Lam toàn bận chuyện vụ án.

Vì Lam Diệu Dương đã hứa hẹn với cảnh sát sẽ nộp báo cáo, mà đêm hôm đó thật sự Nghê Lam thu được không ít tư liệu.
Ngoại trừ chụp được mặt Kim Thụ Bồi và A Sinh, cũng vì tải về được toàn bộ nội dung trong điện thoại của A Sinh, những thứ có thể phân tích được quá nhiều.

Thông tin trong điện thoại như một con nhện, nhả mỗi chỗ một thứ ti ti kết lại với nhau thành một cái lưới.
Nghê Lam không cần phải để ý đến tấm lưới này nhưng cô cần

phân tích con nhện này, nói rõ lai lịch và tình huống của con nhện này.

Trong văn phòng thám tử người giỏi việc này chỉ có cô.

Nói cách khác, người có thể thực sự viết báo cáo chỉ có cô.
Lam Diệu Dương đi làm kiếm tiền rồi.
Cùng với hai chiếc điện thoại liên quan tới 'ma quỷ' vẫn luôn tắt máy, việc truy tung tích không có tiến triển.

Nghê Lam ở văn phòng thám tử vừa viết báo cáo vừa dạy Tôn Triết Ngôn và Giang Húc Hồng sử dụng chương trình cô lập trình.

Thiệu Gia Kỳ tới rất sớm để bắt Nghê Lam duyệt lại một lượt phỏng vấn vào buổi tối mà không có cơ hội, cuối cùng cô vào phòng giải trí xem chương trình hài xoa dịu tâm tình.
Buổi tối, trong đầu Nghê Lam còn đảo qua nội dung báo cáo, nghĩ cách điều tra manh mối rồi cứ thế lên xe Thiệu Gia Kỳ, đi thẳng tới văn phòng Lý Mộc.
Chương trình trực tiếp của Điền Điền diễn ra trong một căn chung cư Lý Mộc thuê, địa điểm ngay trong khu gần bên cạnh văn phòng Lý Mộc.

Rất gần, rất thuận tiện.
Tất cả mọi người trong văn phòng Lý Mộc rất coi trọng buổi trực tiếp tối nay.

Điền Điền mặc một bộ trang phục đẹp như tiên, trang điểm cũng kỹ càng.

Cô đọc bản thảo thuộc làu làu, xem lại rất nhiều lần tất cả tài liệu của Nghê Lam, từ bài viết tới hình ảnh, video.
Lý Mộc gọi hơn 10 cuộc điện thoại xác nhận là Nghê Lam không cho bọn họ leo cây.

Bảy giờ Điền Điền đã bắt đầu lên sóng, tạo thêm bầu không khí nóng cho chương trình, đợi Nghê Lam.

Chương trình cũng tạo bảng quảng cáo tức thời để tuyên truyền lớn cho cuộc phỏng vấn.
Fan Nghê Lam vào xem trực tiếp, dân mạng tràn vào xem trực tiếp, anti-fan cũng lao vào xem trực tiếp.
'Lam ca của tui không hay lên chương trình, vừa lên đã chọn ngay không ngọt ngào?'
'Người ta có thể ngọt có thể mặn, Nghê Lam là vừa mặn vừa muối?'
'Phong cách tiết mục này rất hợp với Nghê Lam, vừa đỏ vừa đen.'
Điền Điền nắm chắc thời gian tổng kết mấy chuyện tám nhảm trước khi Nghê Lam tới, bao gồm cả quá trình ra nghề bê bối của cô, chương trình thực tập sinh lúc Nghê Lam mới ra mắt, chưa được mấy kỳ thì đã bị rớt, rồi tới tâm tư muốn leo lên giường Lam Diệu Dương không thành bị Lam Diệu Dương ném ra khỏi phòng khách sạn, từ đây thì một bước lên mây.

Rồi lại nói đến cả chặng đường rong ruổi của mình, đá trái đánh phải, bắn súng bốn phía, không rõ nghề chính nghề phụ của cô là cái gì, cuối cũng đã đoạt tới tay 'người đàn ông độc thân hoàng kim' Lam Diệu Dương.
"Các bạn có câu hỏi bùng nổ nào thì nhanh chóng nhắn lại, một chút nữa Nghê Lam đến rồi.

Lúc cô ấy hỏi trực tiếp các bạn dám sao? Vẫn là để tôi ghi vào sổ thì hơn." Điền Điền nói rất hưng phấn, vừa kể lại chuyện này chuyện kia của Nghê Lam, vừa kích động mọi người.
Tám giờ đúng Nghê Lam vào phòng.

Điền Điền hét lên khoa trương: "Cô ấy tới thật rồi!"
Màn mưa bình luận lại ào ào trên màn hình.
Nghê Lam mỉm cười ngồi bên cạnh Điền Điền, chào hỏi.
"Hoan nghênh Nghê Lam!" Điền Điền làm ra vẻ vỗ tay, sau đó

nói: “Chúng ta hãy bỏ qua phần chào hỏi xã giao, câu hỏi đầu tiên, cô và Lam Diệu Dương đã xếp hình mấy lần rồi?”
‘Quả nhiên là Điền Điền!’
‘Hahahahahha, tôi nghi là tôi lên xe thì chỉ cần chờ tài xế thôi.’
‘Chờ mong câu trả lời của Lam Lam.’
‘Quá siêu rồi, tôi thích câu này.’
“Là ai hỏi vậy?” Nghê Lam mỉm cười với camera.
Màn mưa bình luận trên màn hình bỗng dưng biến mất.
Sau đó có có người cẩn thận gõ mấy dấu chấm …..
Tiếp theo đó là nguyên mảng ….
Wa, sao có người mỉm cười mà khí thế như vậy, hơi sợ.
Nghê Lam bĩu môi: “Không dám nhận à?”
Điền Điền vốn rất linh hoạt, bây giờ lại không biết nói tiếp thế nào, bầu không khí đột nhiên có gì không đúng rồi?
Lý Mộc đang ngồi trong phòng khách bên ngoài trước màn hình, cầm điện thoại di động lên nhắn vào: ‘Là tôi hỏi.’
Sau đó anh đổi sang chiếc điện thoại khác, dùng một tài khoản khác nhắn ra giống như vậy.
“Nhắn cùng anh mày đi.” Lý Mộc còn đánh tiếng với Từ Hồi và một đồng nghiệp phụ trách kiểm soát bình luận.
Từ Hồi lắc đầu, đút khoai tây chiên vào trong miệng.

Vị đồng nghiệp phụ trách bình luận kia lại nhanh chóng nghe theo mệnh lệnh, dùng máy tính vào chương trình kiểm soát bình luận, dùng rất nhiều tài khoản thủy quân nhắn ra giống vậy: ‘Là tôi hỏi.’
Kích động như vậy, rất nhiều dân mạng đã nhao nhao nhắn lên lời này, trên màn mưa bình luận đều là câu này.
Nghê Lam lại cười: “Rất tốt, những ID này của các bạn tôi nhớ kỹ rồi.” Cô chỉ ngón tay vào màn hình: “Những tài khoản marketing hay thủy quân trong này, nghe kỹ nhé, tôi tuyên bố, tài khoản của các bạn sống không quá đêm nay.”
Lý Mộc: “…”
Đồng nghiệp của Lý Mộc: “…”
Từ Hồi tiếp tục ăn khoai tây chiên, chân thành nói: “Đừng làm nữa, thật đấy, mua lại tài khoản cũng tốn tiền.”

“Thật.” Thiệu Gia Kỳ ngồi ở một góc hẻo lánh cầm một gói khoai tây chiên cũng nói: “Tới lúc đó lại ảnh hưởng tình cảm.”
Trong phòng trực tiếp, Điền Điền tìm đường lui: “Hahaha, Nghê Lam cực giỏi nha, giống y trong lời đồn.”
“Không phải lời đồn.” Nghê Lam nghiêm mặt: “Thật đó, hôm nay tôi đến để xem rốt cuộc ai muốn đào đời tư làm tôi khó chịu.”
Điền Điền: “…” Vậy là bản thảo cô học thuộc đành phải bỏ phế đúng không?
Lý Mộc bỏ đi động lên bàn.
Từ Hồi buồn bã nói: “Không phải nói cô ấy càng giận thì hiệu quả Điền Điền càng tốt?”
Lý Mộc nhìn màn hình, nói: “Là rất tốt, cậu xem số người tham gia trực tiếp đi.” Vượt gấp ba lần kỷ lục, còn đang tăng thêm.
Nghê Lam đặc biệt thu hút người khác, không phải fan không phải anti-fan cũng muốn xem rốt cuộc cô ấy là thế nào, đang phách lối đắc ý cái gì.
Trong một căn phòng nhỏ, Hàn Châu cầm chiếc máy tính bảng cũng đang xem trực tiếp Nghê Lam.
Cách anh không xa là A Sinh, anh ta đang xem TV.
Vì lý do an toàn, bọn họ không thể dùng điện thoại, cũng tạm thời không thể ra ngoài.

A Sinh xem TV đến buồn chán, quay đầu trừng mắt nhìn Hàn Châu: “Mày đang làm gì vậy?”
“Xem trực triếp.”
A Sinh lại gần: “Hay không?”
“Cũng tạm.”
A Sinh nhìn thấy thì ngẩn người: “Nghê Lam? Mày xem cô ta làm gì?”
“Đẹp chứ sao.” Hàn Châu nhìn biểu cảm của A Sinh một chút, không nói qua loa: “Cô ta không phải dễ chọc, tao quan sát một chút.”
A Sinh im lặng, liếc nhìn Hàn Châu.
Bên phòng làm việc của Lý Mộc.
Từ Hồi nhìn Điền Điền miễn cưỡng cười giữ thể diện, Nghê Lam

thờ ơ, trò chuyện không hợp, bầu không khí cực kỳ lúng túng, thật sự có chút không đành lòng.

“Chúng ta phải theo mấy chục triệu người xem xem Nghê Lam và Điền Điền trò chuyện một giờ sao?”
Thiệu Gia Kỳ cũng không đành lòng, tốt bụng truyền thụ kinh nghiệm: “Nhanh báo cho MC các anh khen Lam tổng, khen nhiều vào.”
Từ Hồi: “À?”
“Hôm nay Nghê Lam viết báo cáo cả một ngày rất mệt mỏi rồi, tâm tình không tốt.

Tìm chủ đề cô ấy có hứng thú chút.

Các anh muốn kéo giẫm cô ấy để tạo hiệu quả chắc chắn cô ấy không tiếp lời, nhưng khen Lam tổng cô ấy có thể nói liên hồi, một giờ kia còn ngắn.”
“Cô ấy phải viết báo cáo nữa à?” Từ Hồi kinh ngạc.
“Chắc chắn là Lam tổng kêu viết.” Lý Mộc gửi tin cho Điền Điền, chỉ đạo thay đổi chủ đề.
Điền Điền rất thông minh, bắt đầu trò chuyện từ văn phòng thám tử Nhị Lam Thần của Nghê Lam và Lam Diệu Dương.

Nghê Lam trả lời cũng không hứng thú gì, hỏi một câu đáp hai chữ.

Sau đó Điền Điền bắt đầu nói Lam Diệu Dương đang bận cái này lại bận cái kia, thực sự quá hiệu quả, quá có năng lực.
Lúc này Nghê Lam nói tiếp: “Đúng, anh ấy thực sự là một người biết quản lý thời gian, hơn nữa rất kiên nhẫn.

Sẽ không vì công việc bận rộn mà nổi nóng.

Anh ấy làm xong việc, còn rất chăm sóc người nhà, rồi còn sắp xếp thời gian tập thể hình, còn học thêm kiến thức mới.”

Điền Điền lại bắt đầu hỏi Lam Diệu Dương đang học cái gì vậy, lại hỏi anh ấy kiên nhẫn như thế nào.
Lần này Điền Điền hỏi một câu Nghê Lam đáp 10 câu, vẽ cầu vồng lên tận mây xanh.
Trên màn bình luận lại nhảy như điên, cực kỳ high.

Dáng vẻ 'mê muội' 'cuồng chồng' này của Nghê Lam quá buồn cười.

Có fan của Lam Diệu Dương cùng lên với Nghê Lam, cảm xúc Nghê Lam từ từ dâng lên, hưng phấn đọc khích lệ trong bình luận về Lam Diệu Dương.

Người ta nói đúng cô liền nói: "Đúng đúng, chính là như vậy.

Anh ấy chính là ưu tú như vậy."
Nếu có anti-fan nói không tốt, cô liền giận người ta.
Điền Điền muốn nói sâu vào chủ đề, Nghê Lam còn cắt lời cô: "Chờ chút, câu này khen hay quá rồi, tôi phải đọc một chút."
Tất cả mọi người trong phòng đều thoáng nhìn Thiệu Gia Kỳ, Thiệu Gia Kỳ đắc ý hất cằm: "Không cần cảm ơn.

Nhưng cũng nhắc nhở MC một chút, giảm bầu không khí, Nghê Lam hễ mà nóng lên thì lại dễ nóng quá, vừa đắc ý là mất hình tượng.

Đến lúc đó gây ra phiền toái gì, tôi sẽ không bỏ qua cho các anh đâu."
Lý Mộc: "…"
Nghê Lam thật là có độc, khả năng truyền nhiễm thật quá mạnh.

Ngay cả Thiệu Gia Kỳ còn dám nói kiểu 'Tôi sẽ không bỏ qua cho các anh đâu.'
Trong phòng trực tiếp, Nghê Lam đã khống chế cục diện, đây chính là đại hội khen ngợi Lam Diệu Dương.

Điền Điền cười bụm mặt, từ bỏ cướp lời nói chuyện.
Fan của Lam Diệu Dương còn đăng lên màn mưa bài hát chế 'Ông chủ ấy' lúc Lam Diệu Dương yêu Nghê Lam, Nghê Lam còn hát lên.
"Ông chủ ấy, hoàn toàn yêu em… Ông chủ ấy yêu em, trái tim thút thít.

Em nhiều chuyện xấu như vậy, tin xấu như vậy, sao em có thể đáp lại tình yêu của anh ta… Chúng tôi hi vọng thế nào anh ấy mau chóng vứt bỏ em…" (Ca khúc gốc: Người đàn ông ấy, biểu diễn Dương Tông Vỹ)
Thiệu Gia Kỳ bật dậy: "Cái này mạnh quá rồi, kêu MC các anh khống chế một chút."
"Khống chế thế nào?" Lý Mộc hỏi.
Thiệu Gia Kỳ nghẹn lời, bịa đại ra một giải pháp: "Chọc chọc cô ấy, để cô ấy bình tĩnh chút."
Từ Hồi chỉ vào màn hình: "Xem kìa, có người chọc rồi, nói Nghê Lam lần nào cũng dựa hơi Lam tổng để tăng nhiệt cho mình."
Tất cả mọi người nhìn chằm chằm màn hình, vì câu nói này bị người kia bình luận suốt, Nghê Lam chắc chắn nhìn thấy.
Nghê Lam quả nhiên đáp lại: "Vậy giờ bạn đang dựa hơi tôi để lên bình luận đấy, nếu không ai thèm đọc bình luận của bạn."
Người kia nói tiếp, nói bình luận là quyền lợi của anh ta, mà anh ta cũng không mưu lợi gì.

Cho nên việc Nghê Lam dựa hơi không thể đánh đồng với bình luận của anh ta.
"Nói dóc à.

Anh dựa hơi tìm chủ đề phê bình người khác trước mặt mọi người rồi tìm được sung sướng, việc này sao không mưu lợi gì, lời lẽ của anh thẳng thắn cái gì!" Nghê Lam chọc điên anh ta.
Lý Mộc hưng phấn, hahahha, trâu bò, như vậy cũng có thể cãi được, Nghê Lam cô thật là ưu tú.
Nghê Lam bắt đầu cầm chuột lên click click: "Block rồi, kế tiếp."

Điền Điền: "…" Cô mới là MC chủ trì nha.
Người kế tiếp tới.
'Nghê Lam chị có bằng lòng hi sinh vì Lam Diệu Dương không?'
Nghê Lam đáp lại ngay: "Không bằng lòng, tôi làm gì phải hi sinh vì anh ấy.

Bạn có biết ý nghĩa của hi sinh là gì không? Không có thời gian đánh máy giải thích cho bạn, người tiếp theo."
'Nghê Lam, nếu Lam Diệu Dương không đẹp trai cũng không có tiền như vậy, cô còn yêu anh ấy không?'
Nghê Lam: "Đây không phải nói nhảm à.

Tôi yêu anh ấy, vừa hay anh ấy vừa đẹp vừa có tiền.

Sao tôi không yêu một người khác vừa đẹp vừa có tiền? Sao bạn không hỏi một người khác vừa không đẹp không tiền sao tôi không yêu anh ta? Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, không hiểu câu này có ý nghĩa gì nữa, kế tiếp."
Xem ra cảm xúc của Nghê Lam càng ngày càng tăng vọt, hết cái này tới cái khác, hoàn toàn không cần động não.
Thiệu Gia Kỳ lắc đầu: "Không được, mấy câu này không được."
Lý Mộc cầm điện thoại: "Để tôi hỏi một câu."
Tài khoản của Lý Mộc đặt câu hỏi khác: 'Nghê Lam, cô luyện nhảy thế nào rồi?'
Thiệu Gia Kỳ sững sờ: "Trời má, chúng ta kết thù rồi, thật sự.

Lúc Nghê Lam phách lối như vậy sao anh có thể hỏi câu này!"
"Đánh vào tử huyệt!" Lý Mộc đắc ý.
Trong phòng trực tiếp, Nghê Lam nhìn thấy câu hỏi, sắc mặt cô hoàn toàn không thay đổi, mặt mày hớn hở không chút xấu hổ: "Tôi nói với bạn, bạn đừng tưởng lấy câu này ra làm nhục tôi.

Tôi là người cực kỳ dễ nhận cổ vũ, tôi là kiểu người dốc lòng chỉ cần cố gắng là có thể đi báo danh chương trình 'Chúng ta hãy khiêu vũ đi' đấy."
Màn hình bình luận đầy tiếng cười, toàn hahahahahaha

Thiệu Gia Kỳ che mặt.

Thật sự, cô thật sự bái phục Nghê Lam.
‘Chúng ta hãy khiêu vũ đi’ là chương trình nhảy múa văn nghệ, tìm những người có chí hướng học nhảy múa nhưng không có cơ hội được huấn luyện chính quy, hoặc là thông qua học nhảy mà thay đổi tâm tính và cách sống của mình.

Mọi người thông qua mấy tuần huấn luyện, thi đấu bằng kỹ năng khiêu vũ không am hiểu ban đầu của mình thắng 50 vạn và cơ hội tham gia đội vũ đạo.
Phạm vi chiêu mộ người thi không hề hướng tới những người nhảy múa chuyên nghiệp, cũng không có minh tinh tham gia.

Là chương trình dành cho người không chuyên, bây giờ đang trong giai đoạn tuyên truyền, khắp nơi đều có thể nhìn thấy quảng cáo chiêu mộ của bọn họ.
Bất kể là danh tiếng hay thân phận của Nghê Lam, tham gia cái này đều không thích hợp.
Giáng cấp, mất mặt.
Nghê Lam nói lời này trong chương trình trực tiếp cũng cực kỳ không thích hợp.
Da mặt dày, không có trách nhiệm.
Lại còn quảng cáo miễn phí giúp người ta.
Trong chương trình trực tiếp, mọi người đều đang hahahaha nói chuyện khiêu vũ của Nghê Lam, không ai để ý tới câu này của Nghê Lam.
Nhưng trên Weibo, trang Weibo chính thức của ‘Chúng ta hãy khiêu vũ đi’ lặng lẽ đăng tải một câu: ‘Chúng tôi vừa hưng phấn lại thấp thỏm, chân thành mời Nghê Lam tham gia tiết mục của chúng tôi.’
Vì quá biết Nghê Lam có độc, cho nên Lý Mộc nghe xong câu nói kia của Nghê Lam liền quan tâm một chút động tĩnh trên Weibo.

Anh nhìn thấy trang chính của tiết mục này đăng câu này thì cười ra tiếng.
Mẹ nó, dựa hơi chuyên nghiệp tới rồi.
Thiệu Gia Kỳ lại gần xem thử: “Anh Lý Mộc, nếu anh mà châm lửa thổi gió, tôi không có quản nổi Nghê Lam đâu.”
“Không dám, không dám.” Lý Mộc đặt điện thoại xuống, không nhắc Điền Điền chuyện này.
Nhưng trong màn bình luận có người nói: ‘Nghê Lam, cơ hội dốc lòng của cô tới rồi!’
Có người phát hiện ra thư mời của chương trình, chia sẻ trực tiếp trên màn bình luận.

Trong màn bình luận nhao nhao lên, mọi người cười không thể nhịn được.
Vẻ mặt Nghê Lam đơ ra.
Chém gió phát mà ra bom nguyên tử rồi?
Thiệu Gia Kỳ quả thực sắp phát điên, nhìn xem, đã nói đừng để cô mất bình tĩnh, đắc ý quên hết hình tượng.
Có người gõ cửa, Từ Hồi chạy ra mở cửa.
Thiệu Gia Kỳ nói với Lý Mộc: “Nhanh, nói MC của các anh cứu nguy đi, nói lịch trình của Nghê Lam rất kín, không thể tham gia tiết mục này.

Chuyện này qua rồi, chúng ta vẫn là bạn bè.”
“Lịch trình của Nghê Lam rất kín ai mà tin mấy lời này chứ.” Lý Mộc vừa nói xong đã nhìn thấy Lam Diệu Dương, suýt chút nữa là anh bị nghẹn.
Sao Lam Diệu Dương lại tới rồi.
“Phòng trực tiếp ở đâu?” Lam Diệu Dương hỏi, vẻ mặt anh có chút nghiêm trọng, làm Lý Mộc hoảng sợ nhanh chóng chỉ chỉ gian phòng.
Lam Diệu Dương đi thẳng qua đẩy cửa ra, không có ai ngăn anh.
Lý Mộc và Thiệu Gia Kỳ nhìn chằm chằm màn hình.
Lý Mộc có chút khẩn trương: “Đùa quá mức rồi phải không? Tiểu Lam tổng bực mình rồi?”
Trong màn hình, Lam Diệu Dương dịu dàng cười: “Có chỗ cho

tôi không?"
Lý Mộc: "…" Mẹ nó, khả năng diễn này.
Từ Hồi lại ngồi xuống lần nữa: "Gương mặt này với khả năng diễn xuất này, không làm diễn viên quá đáng tiếc."
"Làm diễn viên thì kiếm được bao nhiêu tiền?" Thiệu Gia Kỳ lạnh nhạt nói.
Lý Mộc: "…"
Từ Hồi: "…" Lời này nói Lam Diệu Dương thì quả thực có lý.
Trong phòng trực tiếp, Nghê Lam rất kinh ngạc khi thấy Lam Diệu Dương tới.
Lam Diệu Dương mỉm cười: "Anh tới dựa hơi em."
Điền Điền ở bên cạnh thét lên cười nói: "Không được rồi, màn ân ái này muốn xỉu rồi."
Lam Diệu Dương lại nói: "Anh thấy sắp tới giờ rồi, anh đón em về.

Vừa nãy nghe nói có phượt thủ phát hiện thi thể ở núi Lộc, hiện tại an ninh không tốt, cho nên nghĩ ngợi một chút vẫn nên tới đón em."
"Phát hiện thi thể?" Điền Điền khoa trương la lên ở một bên.
Nghê Lam: "…" Cô nhìn ánh mắt Lam Diệu Dương, đã hiểu ra.
Nhưng vẫn còn đang trong tiết mục, Nghê Lam đành phải tiếp tục diễn: "Yên tâm, em sẽ bảo vệ anh."
Lam Diệu Dương: "…"
Cả màn mưa bình luận lại toàn hahahaha
'Lộ chân tướng rồi, Lam Diệu Dương tới đón cô ấy là muốn cô ấy bảo vệ mình.'
'Ai công ai thụ đã rất rõ rồi.'
Trong cục cảnh sát, Âu Dương Duệ đang xem trực tiếp, "Được rồi, Lam Diệu Dương gặp được rồi, anh ta đã nói ra.

Địa điểm núi Lộc này rất rõ ràng.

Nếu như ma quỷ đang theo sát Nghê Lam, chương trình này anh ta sẽ không bỏ qua."
Lưu Tống đang trên điện thoại, nói: "Chuẩn bị tốt việc anh ta sẽ

liên lạc với Nghê Lam.”
“Lam Diệu Dương đã sắp xếp rồi.

Chúng tôi đang chờ, bên kỹ thuật đang chờ mệnh lệnh.

Lam Diệu Dương nói một lúc nữa sẽ đón Nghê Lam tới, ông cũng qua đi.”
“Tôi đang trên đường.” Lưu Tống trả lời.
Bọn họ cần thảo luận gấp đối sách.

‘Ma quỷ’ này là nhân vật nằm ngoài dự liệu của bọn họ.
Anh ta rốt cuộc là ai, muốn làm gì?

Chương 34

Cuộc họp đầu tiên sau khi Nhị Lam Thần xác định hợp tác với cảnh sát vẫn là vào đêm khuya.
Vẫn là phòng họp trong cục cảnh sát thành phố.
Trước khi Nghê Lam và Lam Diệu Dương đến, Âu Dương Duệ đã cho người chuẩn bị kỹ lưỡng tư liệu liên quan tới vụ án, viết xong trọng điểm trên bảng phân tích vụ án.
Trên đường đi Nghê Lam nghe Lam Diệu Dương thuật lại tình huống, cô im lặng cả dọc đường.
Hai người tiến vào phòng họp, nhóm người Âu Dương Duệ đang thảo luận.

Mọi người không xã giao gì, trực tiếp đi vào chủ đề chính.
"Nghê Lam, cô nói 'ma quỷ' cô thấy trong lệnh truy nã của chúng tôi, là người nào?" Âu Dương Duệ bày hình chân dung mấy tên đầu đinh trong lệnh truy nã ra trước mặt Nghê Lam.
Nghê Lam chỉ vào người có biệt danh 'A Dũng' kia.

"Thực ra vẽ cũng không giống lắm, nhưng là anh ta."
Âu Dương Duệ và Lưu Tống liếc nhìn nhau.
Lưu Tống nói: "Là sai lầm của tôi.

Tôi nghe từ 'ma quỷ' này, lại nghe anh ta báo tin ý định ngăn cản giết Dương Hiểu Phương, liền cho rằng anh ta là nội ứng Bồ câu.

Là tôi làm cô nhầm lẫn."
"Bồ câu có trong danh sách truy nã, ma quỷ cũng vậy.

Chúng tôi không có xác nhận với hai người Bồ câu là ai, làm cô nhầm lẫn thông tin của anh ấy." Âu Dương Duệ chỉ vào chân dung của một người biệt danh A Quang, "Bồ câu là người này."
Nghê Lam nhìn tấm hình kia.

"Có hình của anh ấy không?"
Lưu Tống lấy văn kiện từ trong túi ra, đưa tới trước mặt Nghê Lam.
Người trẻ tuổi trong tấm hình mặc thường phục, mày kiếm mắt sáng, thần thái sáng láng, có phần đẹp trai oai hùng.

Nhìn tấm chân dung kia rõ ràng là vẽ theo tấm hình này, chỉ là cố ý vẽ hơi thô ráp một chút.

Nhưng ngũ quan đặc điểm đều nhận diện được, dễ nhận ra hơn tấm của A Dũng rất nhiều.
"Vì để công tác nội ứng được thuận lợi, tất cả tấm ảnh cậu ấy mặc cảnh phục đều đã xóa rồi.

Nhưng Quý đội có rửa một album hình, tuy..." Lưu Tống khó nén được nuối tiếc, "Tuy bản gốc không còn nhiều, nhưng anh Quý đã cố gắng lưu lại rồi.

Anh ấy để trong két sắt ở nhà.

Việc này trước đó tôi cũng không biết, là sau khi anh Quý qua đời, vợ anh ấy đi lo liệu di vật thì mới nói cho tôi biết.

Vì chưa thể công khai thân phận của Bồ câu, cho nên những tấm hình kia vẫn đang để trong két sắt trong nhà Quý đội."
"Anh ấy tên gì?" Lam Diệu Dương hỏi.
"Hứa Văn Bách."
"Người nhà cảnh sát Hứa thì sao?" Lam Diệu Dương lại hỏi, anh

cố tình nhấn mạnh hai chữ cảnh sát.

Nghê Lam hiểu rõ tâm tình của anh, cô nắm chặt bàn tay anh.
“Cha mẹ cậu ấy qua đời sớm, về sau sống với ông bà.

Hai cụ già sống ở nông thôn, Bồ câu đi học sau đó có ghé về hai lần.

Điều kiện kinh tế trong nhà cậu ấy cũng không tốt, Bồ câu còn làm việc thêm, ngoài việc trả học phí cho mình, còn cố gắng hỗ trợ cho gia đình.” Lưu Tống nói: “Sau khi cậu ấy được chọn làm nội ứng, mỗi tháng Quý đội lấy danh nghĩa của cậu ấy tiếp tục gửi tiền về cho gia đình, lần cuối cùng là hai ngày trước khi Quý đội qua đời.”
“Cho nên ông bà anh ấy đều không biết gì hết?”
“Đúng.

Chỉ biết cậu ấy là cảnh sát.” Lưu Tống nói: “Trước khi Bồ câu… trước khi cảnh sát Hứa làm nhiệm vụ, Quý đội và cậu ấy có trở về nhà một chuyến.

Cảnh sát Hứa xem như đã giao phó lại gia đình cho Quý đội rồi.”
“Nếu gia cảnh nhà anh ấy đã như vậy, sao lại còn tuyển anh ấy?” Lam Diệu Dương hỏi.
“Cậu ấy tự nguyện báo danh.” Lưu Tống nói, “Điểm số tổng hợp của cậu ấy cao nhất, cực kỳ ưu tú.”
Âu Dương Duệ chen vào nói: “Chẳng lẽ anh cho rằng gia đình nội ứng được chọn phải hạnh phúc mỹ mãn?”
Lam Diệu Dương không nói lời nào.
Lưu Tống nói: “Cảnh sát Hứa rất nhiệt huyết với công việc cảnh sát, cậu ấy là một thanh niên có ý chí kiên cường, rất được tín nhiệm.

Hồi còn nhỏ, cha cậu ấy đánh bạc, hút thuốc phiện, bạo lực gia đình, cậu ấy với mẹ và ông bà sống không tốt.

Là cảnh sát trong thôn, trong trấn cứu nhà cậu ấy.

Hết lần này tới lần khác cứu cậu ấy.

Lúc đó pháp luật chưa được hoàn thiện như bây giờ, chế độ điều lệ chưa hoàn chỉnh, công việc của cảnh sát tại địa phương không dễ làm.

Khu vực nông thôn lại là nơi nói chuyện ân tình thế lực.

Nhưng nhà cảnh sát Hứa gặp được cảnh sát địa phương tốt.
Lúc còn bé cảnh sát Hứa suýt chút nữa thì đi lạc, mẹ cậu ấy suýt chút nữa cũng bị đánh chết….

Tóm lại, lúc đó cảnh sát thay đổi vận mệnh cuộc đời cậu ấy, sự nhiệt huyết và tôn kính nghề nghiệp này của cậu ấy có phần vượt xa những người khác.

Cậu ấy có thể rời thôn, thi vào đại học ở thành phố, cũng là vì muốn làm cảnh sát.

Trước đây trưởng đồn công an trong thôn có nói cho cậu ấy, lúc đi học ở thành phố, càng nhiều bản lĩnh thì mới làm được cảnh sát giỏi.”
“Đội trưởng Quý nhất định rất thích anh ấy.” Lam Diệu Dương nói.
Lưu Tống khẽ gật đầu, “Cực kỳ, cực kỳ tín nhiệm.

Lúc đó chúng tôi thanh tra tình huống nội bộ, tôi đã từng phê bình Quý đội quản thúc Bồ câu không chặt chẽ.

Quý đội cãi nhau với tôi một trận, anh ấy nói tuyệt đối tin tưởng Bồ câu.

Về sau tôi mới hiểu được sự tín nhiệm này là từ đâu mà có.”

“Hoàn cảnh lớn lên và trải nghiệm của cảnh sát Hứa khiến anh ấy hiểu rõ những kẻ buôn thuốc phiện và đi trái đường kia, lại càng dễ dàng dung nhập vào hoàn cảnh, anh ấy đúng là một nhân tuyển tốt cho nhiệm vụ nội ứng.” Nghê Lam nói với Lam Diệu Dương.
“Quả thực là vậy.” Lưu Tống nói: “Cậu ấy là nhân tuyển tốt nhất.”
Đáng tiếc…
Phòng họp yên tĩnh trong khoảnh khắc.
Lưu Tống hít một hơi thật sâu nói: “Chúng tôi nhất định sẽ công khai thân phận của cảnh sát Hứa, khôi phục lại danh dự cho cậu ấy, ghi nhớ công lao và vinh dự đều sẽ có.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm, vụ án này còn chưa phá được và bắt giam tội phạm, rất nhiều băng nhóm chưa tìm ra được.

Nhất định phải bắt tất cả tội phạm lại, hoàn toàn tiêu diệt Tổ Ưng.”
“Dương Hiểu Phương nhận ra tấm chân dung này sao?” Lam Diệu Dương hỏi.
“Đúng.” Âu Dương Duệ chỉnh lại tấm hình trước mặt Nghê Lam và Lam Diệu Dương, lại cho thêm hai tấm.
Lưu Tống nói: “Lúc Quý đội cho Dương Hiểu Phương nhận diện là bày ra mấy tấm này.

Dương Hiểu Phương chỉ ra Bồ câu rất chuẩn xác.

Cô ta nói tên A Quang.

A Quang chính là biệt danh của Bồ câu trong Tổ Ưng.

Cô ta nói tài khoản online lừa gạt cô ta qua đó cũng thuộc về Bồ câu.

Những chuyện này Bồ câu đều có báo cáo qua cho Quý đội.”

“Bồ câu có báo cáo tên ma quỷ này cho đội trưởng Quý không? Tên A Dũng này.”
“Trong ghi chép vụ án của Quý đội thì có, nhưng cũng không biết anh ta quan trọng như vậy.” Lưu Tống nói, “A Vinh, A Trung, A Dũng, A Mãnh, A Quang… Bọn họ đều không có tên thật của mình.”
“Giống như chó vậy.” Lam Diệu Dương nói: “Bọn họ không thấy khó chịu sao?”
Âu Dương Duệ và Lưu Tống đều sững sờ.
Lam Diệu Dương nhìn vẻ mặt của mọi người, liền nói: “Không phải sao? Danh xưng như vậy, không phải quan hệ thân thiết hay anh em sống chết gì chứ?”
Không một ai nói chuyện, Lam Diệu Dương sờ sờ mũi, “Thôi bỏ qua đi, tôi chỉ thuận miệng nói.

Tiếp tục, tiếp tục.

Trở lại Dương Hiểu Phương.

Trước đó chúng tôi chỉ cảm thấy Dương Hiểu Phương có gì đó kỳ quái, nhưng bây giờ có thể xác định được là cô ta nói dối.”
“Tại sao?” Nghê Lam rất cổ vũ việc truy ra vấn đề.
“Cô ta muốn biết người nào chịu trách nhiệm vụ án này.” Lam Diệu Dương nói: “Trước đó không phải chỉ phỏng đoán, chỉ cần liên quan đến nội ứng này, cảnh sát thực sự phụ trách vụ án này sẽ ra mặt.

Cô ta làm nghiêm trọng vụ án của Bồ câu lên, đương nhiên đội trưởng Quý sẽ đích thân đứng ra xác nhận.”
“Nhưng cô ta không thể nào lấy ra hình ảnh, hay giám sát camera nói chính là người này, nên cô ta có lịch sử trò chuyện, có số điện thoại, có vân tay…”
“Tiếp đó Quý đội sẽ lấy ra hình của Bồ câu, cho nên sẽ rõ ràng Quý đội chính là cấp trên của Bồ câu.

Sau đó bọn họ liền giết Quý đội để trả miếng.” Âu Dương Duệ

nói.
“Dương Hiểu Phương bắt đầu làm giả lịch sử trò chuyện từ khi nào?” Lam Diệu Dương hỏi.

Thời gian này không có đánh dấu trên bảng phân tích vụ án.
“Ngày 21 tháng 03.” Lưu Tống đáp.
Lam Diệu Dương nhìn bảng phân tích vụ án, “Ngày 18 tháng 3, hành động Đá Lửa.”
“Đúng, sau hành động Đá Lửa.” Âu Dương Duệ bổ sung chi tiết này vào bảng phân tích.
Nghê Lam nói: “Cảnh sát Hứa ngày 8 tháng 1 trở về sau tình báo thương mại Kim Dương liền hi sinh.

Cho nên việc Kim Dương bị điều tra khiến Tổ Ưng phát hiện có gian tế.

Bọn họ cho rằng đã diệt trừ sạch sẽ rồi, nhưng giao dịch súng vào tháng ba lại bị bại lộ…”
“Lúc ấy chỉ có hai tiếng đồng hồ, cực kỳ nguy hiểm.” Lưu Tống bổ sung chi tiết.
“Bọn họ nhất định đã rút kinh nghiệm, tăng cường biện pháp giữ bí mật, nhưng vẫn để xảy ra chuyện.

Cho nên tiến hành điều tra.” Nghê Lam nói: “Nội bộ cảnh sát các anh không có vấn đề, Kền kền không lấy được tin tức, nhìn lại trong băng đảng mình ai ai cũng giống như đang giở trò, cho nên phái Dương Hiểu Phương lấy thân phận bị hại đi điều tra.”
Lưu Tống nói: “Lúc đó chúng tôi cũng hoài nghi, nhưng điều tra Dương Hiểu Phương không ra được vấn đề gì.

Cô ta không có thiết bị truyền thông tin, cũng không tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào, cô ta cũng không biết mình bị đưa đi đến chỗ nào, không thể nào sắp xếp trước trong phòng.

Hơn nữa chúng tôi cũng có điều tra nhà khách, không có người khả nghi đi vào.”

“Nhưng cô ta nói dối, cô ta không thể nào gặp A Quang được.

Tháng một A Quang đã chết rồi.

Khẳng định cô ta là do Kền kền phái tới.

Còn cô ta truyền thông tin lại như thế nào, mục đích cô ta giả vờ là người bị hại có thể thẩm tra được.”
“Đúng, nhưng hôm nay chúng ta mới lấy được chứng cứ này.

Trước khi xác nhận được danh tính của Bồ câu, hoài nghi của tôi với Dương Hiểu Phương không thể nghiệm chứng.”
“Chứng cứ này là do ma quỷ cho.” Nghê Lam nghĩ ngợi, “Khó trách lúc đó anh ta nói như vậy.”
“Anh ta nói cái gì?” Âu Dương Duệ hỏi.
“Anh ta nói chờ chúng tôi tìm thấy thi thể này, chúng tôi có thể cân nhắc có muốn nhận ủy thác tiếp theo của anh ta không.”
“Ủy thác tiếp theo là gì?”
“Anh ta không nói.”
Lam Diệu Dương nói: “Hiện giờ anh ta biết chúng ta đã tìm thấy thi thể rồi, anh ta sẽ liên lạc với Nghê Lam.”
Mượn chương trình trực tiếp để lộ ra tin tức này là do Lam Diệu Dương đề xuất.

Đây là cách tự nhiên mà nhanh nhất.

Phía cảnh sát muốn thông báo thì phải giải thích vụ án có đầu có đuôi, không thì sẽ khiến dân chúng nghi ngờ, gây phong ba dư luận xã hội.

Mà bây giờ cũng không thích hợp để công khai chuyện Bồ câu. Trong chương trình trực tiếp giống như thuận miệng nói ra, chỉ có ma quỷ kia nghe mới hiểu, hơn nữa văn phòng thám tử Nhị Lam Thần của bọn họ cũng coi như không vi phạm yêu cầu ‘không công khai nguồn tin’ của ma quỷ.

Coi như cảnh sát có hành động gì, cũng là do phượt thủ phát hiện báo cảnh sát.

Lam Diệu Dương cảm thấy diễn tiến như vậy là tình huống đã tính toán các mặt.

Tiếp đó, sẽ xem thử ma quỷ có giống như bọn họ dự đoán, xem chương trình trực tiếp và liên lạc với Nghê Lam không.
"Tình báo hành động Đá Lửa cũng có thể do ma quỷ cung cấp.

Còn nữa, ngày cô cứu Dương Hiểu Phương ra, dãy số của Bồ câu cũng nhắn một tin cảnh báo tới Quý đội, chỉ hai chữ, cẩn thận."
Âu Dương Duệ đem tài liệu liên quan đưa cho Nghê Lam, "Cô xem kỹ mấy thông tin này, số điện thoại của Quý đội, số của Bồ câu, phương thức liên lạc giữa hai người, chuyện Bồ câu đã từng báo cáo, còn nội dung nhắn ra từ dãy số lạ sau khi Bồ câu chết.

Thời điểm ma quỷ liên lạc với cô, cô thăm dò anh ta một chút."
"Cứ coi như ma quỷ có thể khai ra những nội dung này cũng không thể chứng minh anh ta cùng phe với chúng ta." Lưu Tống nhắc nhở Nghê Lam, "Nội dung trong điện thoại của Quý đội từng bị bọn họ đánh cắp.

Hơn nữa lúc Bồ câu còn sống bị bọn họ phát hiện, còn bị bọn họ tra tấn cực hình, chúng ta không biết rõ bên bọn họ rốt cuộc biết được bao nhiêu."
"Đúng.

Bọn họ dùng Dương Hiểu Phương như người bị hại để che mắt, vậy bọn họ cũng có thể lợi dụng việc ngăn cản giết Dương Hiểu Phương và lộ ra cái chết của Bồ câu để lấy tin tình báo và tín nhiệm của chúng ta." Âu Dương Duệ nói, "Có thể người báo tin cũng không phải ma quỷ, người kia cũng bị phát hiện và thủ tiêu rồi.

Sau đó ma quỷ đội lốt của anh ta, tiếp xúc với cô bằng hành

động của anh ta."
"Biết rồi." Nghê Lam cúi đầu chăm chú đọc.
"Từ một chuỗi hành động hiện tại, có thể thấy Kền kền là một người có tâm trả thù cực kỳ lớn." Âu Dương Duệ nói tiếp, "Tháng một Bồ câu hy sinh, đến tháng ba vân tay của anh ấy vẫn có thể xuất hiện ở hiện trường vụ án của Dương Hiểu Phương, lại còn có thể xuất hiện ở hiện trường thu nhận tin tức của Quý đội, điều này nói rõ một điều – cứ coi như bọn họ đã xử lý thi thể của Bồ câu, bọn họ cũng giữ lại vân tay của Bồ câu, DNA và những thứ khác.

Kền kền đã chuẩn bị từ lâu, một khi có cơ hội, hắn ta sẽ lợi dụng Bồ câu làm nhiễu loạn phán đoán của chúng ta, cũng bôi nhọ cả Bồ câu."
Đã giết người lại còn trừng phạt.
Lưu Tống nói: "Rất có thể lúc hắn ta tra tấn Bồ câu đã nói ra kế hoạch này.

Hắn ta có thể miêu tả kết cục bị toàn bộ cảnh cục hoài nghi đổi lấy phút cuối kiên nhẫn đau khổ của Bồ câu, từ đó tra tấn tinh thần cậu ấy."
Âu Dương Duệ: "Nếu như Bồ câu bị kích động, sẽ phản bác, sẽ biểu đạt sự tín nhiệm và trung thành với cấp trên của mình.

Sẽ phản kháng kiểu tra tấn này."
Lưu Tống: "Sau đó Kền kền sẽ tàn nhẫn biểu đạt sẽ giết cấp trên của Bồ câu.

Sẽ giết chết tất cả những người Bồ câu có tình cảm."
"Cho nên việc sát hại Quý đội lại nhanh gọn sạch sẽ như vậy, không để lại cho Quý đội một cơ hội mảy may nào." Âu Dương Duệ nói: "Trước đó chúng tôi vẫn có phán đoán, theo thứ tự ưu tiên, giết người là mục tiêu thứ nhất, cướp điện thoại là mục tiêu thứ hai."
Lam Diệu Dương trừng mắt nhìn hai người này, nếu nghệ sĩ của anh có thể diễn được khí chất và phong thái của hai vị cảnh sát

này thì tốt biết bao.
Âu Dương Duệ không biết lúc nãy Lam Diệu Dương có chút mất tập trung, tiếp tục nói: “Đây chính là tâm lý chiến, Nghê Lam, lúc ma quỷ liên lạc với cô, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội nắm bắt anh ta.

Anh ta có khả năng chính là Kền kền, hoặc là người Kền kền tín nhiệm.

Cũng có thể là người trước khi chết Bồ câu thành công nhờ giúp đỡ.

Trước khi có chứng cứ chứng thực, chúng ta không thể loại trừ bất kỳ khả năng nào.

Mà hai hướng sẽ dẫn đến hai kết quả hoàn toàn khác nhau.

Hoặc là bỏ lỡ mất Kền kền, hoặc là mất đi sự giúp đỡ ngoài ý muốn.”
“Trong quá trình cô nói chuyện với ma quỷ, chúng tôi muốn nghe lén toàn bộ, sẽ cho cô chút chỉ dẫn, xem anh ta có phản ứng với nội dung nào.” Lưu Tống nói: “Mục đích cô nói chuyện với anh ta chỉ có một, thiết lập liên hệ, để anh ta cảm thấy có thể lợi dụng được cô.

Nếu như trước khi chúng tôi tìm ra được anh ta mà anh ta cúp điện thoại, anh ta sẽ tiếp tục liên lạc với cô.

Lần liên lạc này không nhất định phải biết rõ mục đích của anh ta, kế hoạch của anh ta, nhưng phải để anh ta cảm thấy có thể lợi dụng được cô.”
“Cô trấn an anh ta, lúc nói chuyện có thể kéo dài để chúng tôi tìm ra anh ta, bắt anh ta về, chuyện sau đó dễ xử lý rồi.” Âu Dương Duệ bổ sung, “Nếu như anh ta là người Bồ câu thuyết phục thành công, vậy tất nhiên anh ta sẽ có chút cộng tác với Bồ câu.

Vì vậy chúng ta có thể nói chút thân thế của Bồ câu.

Tối nay cô phải coi xong hồ sơ của anh ấy.

Xem báo cáo của Bồ câu, A Dũng này là người cũ, tuổi không lớn, lăn lộn giang hồ từ lâu.

Anh ta không thích ra mặt, làm việc trấn định, không nghi ngờ mệnh lệnh, hành động nhanh gọn."
"Người như vậy, không thể xem anh ta là một người bình thường." Lưu Tống nói: "Trong hoàn cảnh đó, lương thiện sớm đã bị diệt hoặc biến chất rồi."
Nghê Lam ngẩng đầu, ánh mắt chuyển từ văn bản sang hai vị cảnh sát kia, hiện tại khiến cô cảm thấy áp lực rất lớn nha, chỉ nhận một cuộc điện thoại mà thôi.
"Không sao.

Em có thể làm được, em cũng không phải người bình thường."
Lam Diệu Dương nắm chặt vai Nghê Lam khích lệ cô, "Anh ta chú ý đến em không phải vì em có thể tiếp xúc được với Âu Dương và đội trưởng Lưu, người như vậy có rất nhiều, với võ nghệ và kỹ năng đối kháng, lợi dụng người khác ít nguy hiểm hơn lợi dụng em.

Nhưng anh ta bằng lòng chấp nhận rủi ro này, điều này cho thấy ở em có gì đó đặc biệt thu hút anh ta.

Ví dụ như, anh ta cảm thấy em có thể hiểu được anh ta."
Âu Dương Duệ và Lưu Tống lập tức cùng nhìn về phía Lam Diệu Dương.
"Nếu như anh ta là Bồ câu đen, tình cảnh hiện tại của anh ta cực kỳ gian nan." Lam Diệu Dương nói: "Kền kền đang tìm gian tế, không biết anh ta có thoát khỏi hiềm nghi hay không.

Nội chiến của Tổ Ưng, không biết anh ta có an toàn hay không.

Cảnh sát truy nã, anh ta không còn đường đi.

Nhưng anh ta còn muốn làm một số chuyện, anh ta cực kỳ cần thấu hiểu.

Anh ta không phải người bình thường, cho nên người bình thường không thể hiểu anh ta."
Nghê Lam thở phào một hơi, chỉ chỉ sau lưng Lam Diệu Dương, nói với hai vị cảnh sát.

"Các vị, mời học tập một chút, tâm lý chiến.

Tôi còn chưa khai chiến đã bị các vị hù chết.

Vị tổng giám đốc này mới dùng phương pháp chính xác.

Tôi thấy có lòng tin lại rồi."
Âu Dương Duệ và Lưu Tống nhìn Lam Diệu Dương một hồi.
Âu Dương Duệ nói, "Anh ấy nói đúng.

Tìm Nghê Lam hợp tác nguy hiểm rất lớn."
"Hơn nữa anh ta đã chứng kiến sự lợi hại của tôi rồi." Thời điểm then chốt Nghê Lam không quên khoác lác.
Lưu Tống cũng nói, "Trước khi ma quỷ tìm đến Nghê Lam chắc chắn có tìm hiểu về cô ấy.

Quả thực là vậy, anh ta cần người đồng hành."
"Cho nên tạm thời xem anh ta là Bồ câu đen, bất kể anh ta có phải hay không, ít nhất anh ta muốn khẳng định kết quả này.

Nghê Lam có thể biểu đạt ý kiến này theo hướng đó.

Nghê Lam biết nên làm thế nào, có thể trấn an được anh ta."
Giọng nói Lam Diệu Dương bình tĩnh, nhưng lại quá cổ vũ tinh

thần cho Nghê Lam.
“Được.” Lưu Tống nhìn Âu Dương Duệ, “Kỹ thuật không có vấn đề gì đúng không?”
“Đúng, chúng tôi đã nhập điện thoại của Nghê Lam, Lam Diệu Dương, Thiệu Gia Kỳ, văn phòng thám tử, Blue vào chương trình, chỉ cần lúc Nghê Lam nói chuyện với anh ta nhập thao tác đơn giản là được.”
“Chuyện này không cần lo lắng, không có kỹ thuật của các anh tôi cũng có thể….” Nghê Lam đang tính khoác lác bản thân một phen thì Lam Diệu Dương đã đè tay lên đầu cô, giống như đè vào cái chốt mở, Nghê Lam ngậm miệng lại.
Cô cúi đầu: “Tôi tiếp tục xem tài liệu, chờ điện thoại.”
Hàn Châu xem xong chương trình trực tiếp thì đi ngủ.
Bọn họ quả nhiên tìm thấy thi thể rồi.

Hiện tại thi thể nhất định trong tay cảnh sát.

Cảnh sát chắc biết đó là ai?
Hàn Châu nằm không nhúc nhích, nhắm mắt lại.
Một lúc lâu sau, anh cảm thấy hẳn mình đã ngủ rồi.

Tuy anh không có cảm giác đang ngủ, nhưng anh biết mình đang mơ.

Anh ở một chỗ rất đen, không có giới hạn.
Anh đi thẳng, anh cảm thấy rất mệt mỏi.

Sau đó anh giang cánh ra, anh lại có cánh.
Cánh màu đen.

Tuy anh không quay đầu nhìn, nhưng anh biết.
Cánh của ma quỷ đều là màu đen.
Anh không biết bay, nhưng cánh sau lưng anh giang rất to, giống như đang hù dọa, nhưng kẻ sợ hãi lại chính là anh.

Anh không nên sợ hãi, anh thấy mình rất bình tĩnh.

Càng sợ hãi càng bình tĩnh, sau đó anh lại nhìn thấy ánh sáng.
Anh đi về phía ánh sáng.
Đến gần rồi, nhìn trong chùm sáng ấy có cái ghế dựa, trên ghế cột một người, toàn thân người này toàn là máu, ánh sáng chiếu lên người anh ta, màu đỏ chói lòa.
Đó là mặt của anh.
Hàn Châu nhìn chính mình, nhưng anh thầm biết không phải là mình.

Anh nháy nháy mắt, thật sự không phải là mình.
“Tôi là cảnh sát.” Người kia nói to, Hàn Châu phát hiện mình cũng đang la to.
Cây gậy vung vào người, đau đớn.

Hàn Châu biết kiểu đau đớn kia, anh từng đau nhức rất nhiều lần.
“Tôi là cảnh sát.” Người kia hét lên, giống như có sức lực vô hạn.

Phía sau anh ta cũng giang cánh, cánh màu trắng như thiên sứ.
“Tôi là cảnh sát!” Người kia ra sức gào thét, tiếng nói của anh ta xuyên qua màn đêm, đến nơi nào, ánh sáng đánh tan màn đêm.
Máu chảy càng lúc càng nhiều, xương cốt bị đánh vỡ càng lúc càng vang, mà bóng tối lại bị đẩy lùi.
Lập tức muốn quay về phạm vi của Hàn Châu phía bên này.
Ma quỷ bị chiếu sáng, sẽ chết!
Người trên ghế ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với Hàn Châu.
Gương mặt kia quen thuộc như vậy, ánh mắt kia kiên nghị vô cùng.
“Quang ca.” Hàn Châu nghe thấy giọng mình, anh đang gọi:
“Anh cút đi, tôi để anh đi, sao anh không đi! Không đáng! Không đáng!”
A Quang nhìn ánh mắt Hàn Châu.
Ánh sáng dừng ngay mũi chân Hàn Châu.
“Tôi là cảnh sát!” A Quang nghiêm nghị hét lớn.
Hàn Châu bị chiếu sáng.
Trên người bị thiêu đốt đau đớn, anh đau khổ kêu rên, thân thể

bị từng luồng ánh sáng đốt cháy khét.

Anh vỡ vụn, nhưng anh lại nhìn thấy, ánh sáng đó không đi tiếp, mà đang chiếu ngay trước anh.
Anh đứng trong ánh sáng.
Quả nhiên là kết quả này.
Hàn Châu đau đầu thức dậy.
Anh bỗng nhiên ngồi dậy, mở mắt.

Anh thở dốc, đau đớn và hô hấp từ từ tan ra, ý thức của anh trở về.
Anh phát hiện A Sinh đang đứng trước giường nhìn anh.
Hàn Châu đối diện ánh mắt của A Sinh.
A Sinh nói: “Mày đang la hét.”
“Ừm.” Hàn Châu nhắm mắt lại, nằm trở lại, “Tao thấy ác mộng.”
A Sinh không nói tiếp.
Qua hồi lâu, Hàn Châu nghe thấy tiếng bước chân A Sinh rời khỏi giường anh.

Chương 35

Cuộc họp này của nhóm Nghê Lam rất dài, sắp xếp lại tình tiết manh mối vụ án, suy luận các khả năng.

Nhưng mãi đến tận khuya, mọi người thảo luận hết sức lực và tan họp, 'ma quỷ' cũng không gọi điện thoại đến.
Không chắc khi nào gọi, không chắc sẽ nói những gì.
Tình huống bết bát nhất có lẽ là không gọi tới.
Nhưng cũng không còn cách nào, ai về nhà nấy.
Nghê Lam có chút bực bội, đã một thời gian dài không được ngủ.

Xem điện thoại hai lần, xác nhận điện thoại còn pin, xác nhận chuông điện thoại đã mở.
"Đừng lo lắng." Lam Diệu Dương thả điện thoại của cô xuống bên gối, cầm tay cô.

"Ngủ đi."
Nghê Lam chui vào trong ngực anh, lát sao lại dịch ra: "Sao em lại khẩn trương?"
"Vì em cảm thấy em không giỏi xử lý quan hệ với con người."
Nghê Lam mở mắt ra nhìn anh.
"Nếu như tình báo hành động Đá Lửa và hai chữ 'cẩn thận' này do ma quỷ gửi ra, vậy anh ta quả là một người phức tạp.

Em có niềm tin với mớ code phức tạp, nhưng không có lòng tin

với con người.

Từ nhỏ hoàn cảnh sống của em luôn bắt em phải tránh người.

Mà lần này vì liên quan tới một vị cảnh sát gan dạ, em bị anh ấy làm cảm động, em hi vọng có thể báo thù cho anh ấy, nhưng lại cần dùng tới chỗ em không am hiểu."
Nghê Lam ôm lấy cánh tay Lam Diệu Dương: "Hơn nữa em nhớ là anh nói 'hiểu được'."
"Nếu như anh ta thật sự là Bồ câu đen, anh thấy em thật sự có thể hiểu được anh ta."
"Cách thức của em không giống cảnh sát.

Em không có cách nào vừa bị quy củ ràng buộc sít sao, vừa đạt được mục tiêu của mình." Nghê Lam thở dài.
Lam Diệu Dương xoa xoa đầu cô, từ nhỏ cô đã được dạy như vậy tới lớn.
"Cho nên em có làm hỏng gì cũng không sai, đều là lỗi của ba em."
Nghê Lam cười ha ha: "Anh đã tìm được cớ giúp em rồi?"
"Ừm." Lam Diệu Dương dừng một chút, nói thêm: "Đừng nói cho ba em biết."
Nghê Lam cười càng to.
Lam Diệu Dương dừng một chút: "Ma quỷ tìm tới em có lẽ cũng vì thế.

Bất kể anh ta là ma đen hay là bồ câu đen, anh ta có trực giác và phán đoán của anh ta.

Em cứ là em, như vậy anh ta mới có thể tin tưởng em.

Em dùng cách của em mới có thể đạt được mục tiêu, vậy thì cứ dùng cách của em.

Chuyện khác, cảnh sát sẽ bổ sung."

Nghê Lam cảm thấy Lam Diệu Dương nói gì cũng đúng.

Cô ngủ rồi.
Bảy giờ bốn mươi, Lam Diệu Dương thức dậy đúng giờ.

Lúc anh tắm thì nhận được điện thoại của Âu Dương Duệ hỏi tối qua ma quỷ có gọi điện thoại tới không.
“Không có.” Lam Diệu Dương thổi dao cạo.

Tiếng cạo râu sần sật xuyên qua đến bên kia điện thoại của Âu Dương Duệ.
“Anh chuẩn bị đi làm à? Nghê Lam thì sao?”
“Nghê Lam làm chuyện cô ấy cần làm, ngủ đủ rồi có lẽ sẽ qua bên văn phòng thám tử, nhiệm vụ tối qua giao cho cô ấy đã làm xong rồi.” Lam Diệu Dương đóng dao cạo lại, nói: “Không cần lo lắng.

Nghê Lam không phải con nít, thật sự không cần anh theo sát vậy đâu.

Cô ấy làm việc rất có chừng mực.”
Âu Dương Duệ: “…” Người bọn họ quen biết là cùng một người sao?
Trong phòng ngủ, Nghê Lam nằm ôm mền nghe Lam Diệu Dương nói chuyện điện thoại, mỉm cười.

Đúng vậy, chính là cảm giác này, bên cạnh Lam Diệu Dương, tự do tự tại.
Tám giờ mười phút, Lam Diệu Dương hôn nhẹ Nghê Lam rồi ra ngoài.
Nghê Lam mở bài ‘Một bước xa xôi’, vừa ăn sandwich vừa luyện khiêu vũ.

Lúc này điện thoại của cô vang lên.
Chân Nghê Lam khựng lại.
Cô đặt sandwich xuống, phủi phủi tay, cầm điện thoại lên.

Là số lạ.
Nghê Lam nhanh chóng chuyển tới một chương trình trong điện thoại, đeo máy truyền tin lên.
Trong văn phòng thám tử, máy tính truyền ra tiếng nhắc nhở chương trình khởi động.

Giang Húc Hồng kêu lên: "Lão Tôn."
"Nghe thấy rồi nghe thấy rồi." Tôn Triết Ngôn đeo kính lão lên, đeo tai nghe lên: "Nghê Lam, cô chú chuẩn bị kỹ càng rồi."
Nghê Lam nhận điện thoại: "Tôi là Nghê Lam."
Màn hình máy tính trước mặt Tôn Triết Ngôn đột nhiên sáng lên, trải rộng tấm bản đồ thành phố ra, chương trình tìm kiếm báo vị trí tín hiệu.
Tôn Triết Ngôn gõ bàn phím, số điện thoại của Lưu Tống, Âu Dương Duệ và Lam Diệu Dương đều trong kênh nói chuyện chuyên biệt, ông bấm số điện thoại của bọn họ.
Ba người gần như tiếp điện thoại cùng lúc, sau đó họ nghe được giọng của một người đàn ông trẻ: "Tôi là ma quỷ."
Lưu Tống trong phòng làm việc lập tức phấn chấn đấm nhẹ mặt bàn, cuối cùng! Cuối cùng anh ta cũng gọi!
Âu Dương Duệ gọi Quan Phàn, chạy nhanh vào phòng kỹ thuật.

Kỹ thuật viên chương trình đã nhận được thông báo, cũng bắt đầu lục soát tín hiệu.

Quan Phàn ngồi trước một cái máy tính khác, cũng tiếp nhận chương trình, Âu Dương Duệ mở loa ngoài của điện thoại.
"Bên anh rất ồn nha." Nghê Lam nói.
"Tôi ở chỗ rất đông người." Hàn Châu nói.
"Giờ cao điểm đi làm." Âu Dương Duệ nói với mọi người, "Cả một đêm anh ta không có động tĩnh gì chính là chờ lúc này."
"Anh ta biết chúng ta sẽ truy tung tích tín hiệu điện thoại.

Dòng người tụ tập có thể che giấu hành tung của anh ta.

Xem như chúng ta có thể định vị được vị trí của anh ta, cũng

mất thời gian tìm anh ta trong đám người." Lưu Tống mở chương trình vi tính, đây là chương trình Nghê Lam cho bọn họ.

Bọn họ kết nối để lấy thông tin bên văn phòng thám tử, nhóm Nghê Lam không nghe được, nhưng ông có thể gõ chữ nhắc nhở Nghê Lam trong giao diện trò chuyện.
Câu tiếp theo của Hàn Châu là: "Cô biết tên của anh ấy không?"
Tất cả mọi người đều nín thở yên tĩnh nghe, đều biết anh ta hỏi ai.
Là thăm dò sao?
Lưu Tống nhíu mày, gõ chữ trong khung chat: 'Đừng trả lời anh ta.'
Nhưng không kịp, ông còn chưa kịp gõ xong đã nghe giọng Nghê Lam vang lên: "Hứa Văn Bách." Cô ngừng một chút, "Cảnh sát Hứa."
Bàn tay Lưu Tống ngừng lại, mím chặt môi xóa chữ đi.
Âu Dương Duệ và Quan Phàn chăm chú nhìn nhau.
Mọi người đang chờ phản ứng của Hàn Châu.
"Hứa, Văn, Bách." Hàn Châu lặp lại từng từ trong cái tên này, sau đó cười, "Tôi không biết tên của anh ấy, tôi chỉ gọi anh ấy là A Quang."
"Vậy còn anh?" Nghê Lam hỏi.
"Cô không biết sao? Trong lệnh truy nã, tên tôi là A Dũng."
Lưu Tống nhanh chóng gõ: 'Hỏi anh ta Bồ câu bị bại lộ thế nào?'
Nghê Lam không để ý tới câu hỏi này, lại hỏi: "A Dũng, anh biết cảnh sát Hứa chết như thế nào không?"
"Kết quả kiểm tra thi thể hẳn là rõ ràng chứ." Hàn Châu nói.
"Không, tôi chỉ muốn biết lúc đó anh có ở đó hay không, anh có nhìn anh ấy không?" Nghê Lam hỏi.
Tất cả mọi người đều im lặng, chăm chú nghe.
"Ừm.

Tôi có ở đó." Giọng Hàn Châu trầm thấp trong tiếng ồn ào của dòng người dòng xe cộ.
Lam Diệu Dương nói: "Các anh cảnh sát, tôi đề nghị mọi người bình tĩnh đừng nóng, để Nghê Lam nói chuyện theo diễn tiến đi.

Bọn họ mới cùng một nhóm người."

Lưu Tống thu lại bàn tay gõ chữ.
Quan Phàn nhìn thấy thông tin máy tính tìm được: "Chủ điện thoại này là nữ."
Âu Dương Duệ hiểu: "Anh ta lại trộm điện thoại."
Bên phía Nghê Lam tiếp tục nói chuyện: "Anh xem tới tận cuối sao, A Dũng."
"Toàn bộ quá trình hơi dài, có lẽ là hai ba ngày, nhóm chúng tôi từng người xem." Hàn Châu nói: "Chúng tôi nhất định phải xem, đây là cảnh cáo của công ty cho chúng tôi."
Lưu Tống nhắm mắt lại.
Âu Dương Duệ cũng xiết chặt nắm đấm.
"Anh ấy sẽ được vinh danh là liệt sĩ đúng không?" Hàn Châu nói: "Là cái anh ấy nên có."
"Liên quan gì tới anh?" Nghê Lam nói: "Anh nói cho tôi biết chỗ đào thi thể chỉ vì cái này?"
"Nếu không thì là gì? Tôi cũng không biết có cơ hội gặp lại cô hay không.

Tình huống đó cô cũng thấy rồi.

Tôi có thể mất mạng."
"Tôi không biết tình huống của các anh thế nào."
"Nhưng những người khác hẳn phải biết tình huống của A Quang thế nào, vô duyên vô cớ lãnh đạo của anh ta chết bất ngờ, còn anh ta thì mục nát trong núi sâu."
"Tôi tưởng là anh muốn rửa oan cho anh ấy." Nghê Lam nói.
"Anh ta có gì oan khuất?"
"Dương Hiểu Phương nói cảnh sát Hứa bắt cóc cưỡng hiếp cô ta."
Hàn Châu cười lạnh: "Tôi không biết Dương Hiểu Phương lại có thể nói như vậy, tôi không biết cô ta.

Nhưng tôi đoán cô ta chắc chắn là người của công ty."

“Anh muốn ủy thác tôi cái gì?” Nghê Lam hỏi.
Lưu Tống kinh ngạc, làm cái gì vậy! A Dũng này đã lộ ra chút manh mối, tại sao lại không hỏi tiếp!
Lưu Tống lại bắt đầu gõ chữ, ‘Thuận theo đề tài của anh ta đi, để anh ta lộ ra nhiều manh mối hơn.

Dương Hiểu Phương là ai, ông chủ là ai?’
Ông nhắn xong tin này lại tiếp tục gõ: ‘Nhắc nhở tình cảnh trước mắt anh ta, hỏi anh ta điều kiện hợp tác với cảnh sát, dẫn dắt anh ta nói sang hướng này.’
Lưu Tống gửi mấy lời này ra, Nghê Lam vẫn đang nói: “Tôi muốn biết anh ủy thác tôi cái gì, mới quyết định có trò chuyện tiếp với anh hay không.”
Lưu Tống: “…”
Hàn Châu nói: “Tôi muốn ủy thác cô cùng tôi tìm ra đầu sỏ.”
“Vậy trả công thì sao?”
“Cái tôi có cô cũng không thiếu.”
Nghê Lam cười: “Vậy tại sao tôi phải làm việc thiện?”
“Vì cảnh sát Hứa trước khi chết vẫn luôn nói một câu.”
“Câu gì?”
“Mỗi lần chúng tôi hành hạ anh ấy một chút, anh ấy liền nói ‘Tôi là cảnh sát.’ Giống như nói câu này anh ấy sẽ không đau đớn vậy.

Bất kể hỏi anh ấy cái gì, anh ấy cũng nói ‘Tôi là cảnh sát.’ Đến chết anh ấy cũng không nói cảnh sát có kế hoạch gì, không hề nói đến cấp trên anh ấy là ai, chưa hề nói đến anh ấy liên lạc với cảnh sát như thế nào… Ngay cả tên thật của anh ấy, anh ấy cũng không nói.” Tốc độ nói của Hàn Châu rất chậm, giọng trầm hơn.

“Chẳng lẽ cô không hề hiếu kỳ, là cái gì giúp anh ấy chống đỡ.

Anh ấy vẫn luôn điều tra ông chủ tôi là ai, nhưng không tra ra được.

Cô không hiếu kỳ, đáp án anh ấy muốn tìm là gì sao?”

Âu Dương Duệ nói trong kênh: “Anh ta đang tấn công tâm lý Nghê Lam.

Anh ta đang giả vờ diễn vai trò thiết lập của chúng ta.

Bị cảm động, sau đó quay đầu là bờ.”
Lưu Tống nói: “Hôm qua chúng ta đã diễn thử, Nghê Lam biết.”
Quả nhiên Nghê Lam tiếp lời: “Tôi tò mò, nhưng tôi nằm ở nhà vui chơi giải trí, cuối cùng cảnh sát điều tra xong sẽ nói cho tôi biết.”
Âu Dương Duệ: “…” Hôm qua luyện như vậy sao? Nói vậy làm sao trấn định được đối phương.
“Nhưng mà tôi lại tò mò về anh một chút.” Nghê Lam nói.
Âu Dương Duệ thở phào.

Được, vậy còn tạm.
“Đến chết A Quang cũng không nói gì, làm sao anh lấy được điện thoại của anh ấy vậy?”
“Tôi phát hiện ra anh ấy trước.” Hàn Châu nói, “So với bọn họ, tôi phát hiện sớm hơn.

Lúc A Quang báo tin cho cảnh sát thương mại Kim Dương, tôi đã thấy rồi.

Tôi cố ý phát ra tiếng động, anh ấy không kịp xóa nên giấu điện thoại đi.

Về sau tôi tìm được điện thoại mới lén xem nội dung, đọc không hiểu gì, đành nhớ kỹ số.

Sau khi thương mại Kim Dương xảy ra chuyện, tôi đã hiểu.

Tôi tìm anh ấy thương lượng, kêu anh ấy lập tức rời khỏi.”
“Sao anh không vạch trần anh ấy?”
“Tôi chỉ là người làm công, cần gì phải vậy.

Hơn nữa tôi cảm thấy trải nghiệm của tôi với anh ấy rất giống, nói chuyện cũng hợp nhau.

Chúng tôi quan tâm lẫn nhau, tôi coi anh ấy là anh em.

Tôi tính anh ấy đi rồi tôi cũng sẽ rời đi, công ty đã bị cảnh sát điều tra rồi, không an toàn nữa."

"Anh ấy rời khỏi đó anh cũng chạy không thoát.

Những người anh ấy từng tiếp xúc, đều sẽ báo toàn bộ cho cảnh sát.

Các anh đều bị truy nã."
"Nên báo thì anh ấy báo từ lâu rồi." Giọng Hàn Châu tỏ vẻ không quan tâm.
"Là anh ấy không chịu đi hay đi không được?" Nghê Lam tiếp tục hỏi.
Lưu Tống lại nhắn tin vào giao diện trò chuyện: 'Lúc Bồ câu bị phát hiện, việc này cậu ấy không có báo cho Quý đội.'
"Anh ấy nói cho anh ấy chút thời gian, đột ngột rời đi sẽ bị phát hiện, anh ấy không sợ, nhưng anh ấy sợ ông chủ sẽ giết người nhà anh ấy để trả thù.

Cho nên anh ấy cần sắp xếp một chút, tìm lý do, đi sẽ an toàn hơn." Hàn Châu nói: "Đại khái anh ấy thấy tôi không vạch trần anh ấy, thầm thấy may, muốn xúi giục tôi chăng.

Nhưng hôm sau chú Bồi liền bố trí cạm bẫy, A Quang tưởng là có cơ hội, anh ấy đi chụp lén danh sách người mua súng chợ đen trên bàn."
"Cứ vậy mà anh ấy bại lộ sao?"
"Lúc tôi nghe tin thì đem điện thoại của anh ấy giấu đi trước tiên.

Tôi định là nếu bọn họ không tìm được công cụ liên lạc, chỉ là

hành động khả nghi thì còn có cơ hội giải thích.

Nhưng về sau tôi mới biết, lúc A Quang chụp hình lén thì bị bắt tại trận, căn bản không có lý do giải thích."
Lưu Tống có phần an ủi, diễn tiến hiện tại không tệ.

Để anh ta nói càng nhiều, bọn họ càng dễ tìm ra anh ta.
Quan Phàn gõ gõ màn hình máy tính, Âu Dương Duệ đã nhìn thấy, vội nói: "Đường Hải Tân.

Tôi lập tức phái người đi."
Lưu Tống nhanh chóng chỉ thị: "Động tĩnh nhỏ thôi."
Lúc này trong điện thoại truyền đến câu hỏi của Nghê Lam:
"Anh hâm mộ anh ấy đúng không?"
Lưu Tống ngẩn người, đang xảy ra chuyện gì, sao lại thay đổi chủ đề.
"Cô ấy đang hỏi cái gì vậy?"
Hâm mộ nội ứng của cảnh sát bị hành hạ chết?
"Lúc anh ấy chết có thể hô to tôi là cảnh sát, còn anh, anh có thể hô cái gì?" Nghê Lam lại hỏi.
Âu Dương Duệ: "…" Cái này tính là sắp đặt gì sao?
"Vì sao anh báo tin cho cảnh sát, vì sao lại muốn tìm ông chủ.

Cho tôi một lý do tin tưởng, tôi mới có thể tiếp nhận ủy thác của anh."
"Tôi muốn đổi một cuộc sống khác." Hàn Châu nói.
"Đổi hoàn toàn, bắt đầu lại từ đầu? Vậy anh nên tự thú, phối hợp với cảnh sát, sẽ được xử lý khoan hồng.

Nhất định sẽ phán nhẹ tội cho anh."
"Phán nhẹ thế nào? Mấy lần tử hình thành một lần tử hình? Từ tử hình sang chung thân? Từ lúc sinh ra tôi đã ở trong địa ngục rồi, chưa từng bước ra ngoài.

Tôi không muốn cả đời sống trong địa ngục."
"Cho dù phải mất mạng?"

“Cho dù phải mất mạng.”
“Được, tôi tin anh.

Tôi tiếp nhận ủy thác của anh.

Tôi cần nhiều thời gian hơn để nói chi tiết chuyện ủy thác với anh.

Nhưng thời gian không đủ, cảnh sát chắc chắn đã tìm thấy vị trí của anh, phái người đi bắt anh rồi.

Anh đừng tưởng trốn trong đám người thì tránh được.

Bây giờ, anh làm theo chỉ thị của tôi.

Rời khỏi đường Hải Tân đi.

Đừng cúp điện thoại, tôi bảo đảm anh không bị cảnh sát bắt được.”
Âu Dương Duệ: “…”
Lưu Tống: “…”
Thật sự là gặp quỷ rồi!

Chương 36

Âu Dương Duệ vội vàng nói với Quan Phàn: “Nói Nghê Lam đừng có làm loạn.”
Quan Phàn nhanh chóng gõ chữ vào giao diện trò chuyện.
Lưu Tống đã không muốn gõ chữ nữa, ông gọi thẳng trong kênh: “Lam Diệu Dương! Chúng tôi cần Nghê Lam phối hợp.”
Trên băng ghế dài trong công viên gần trạm tàu đường Hải Tân, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mặc đồ thể thao, đeo tai nghe, vai đeo ba lô, đang cúi đầu xem điện thoại.
Đó là Hàn Châu, anh nhận được một tin nhắn của Nghê Lam.
‘Muốn hợp tác thì ấn vào đường link này, cài đặt app chặn tìm tung tích.’
Hàn Châu do dự mấy giây, ngón tay để trên đường link trên, rốt cuộc ấn xuống.
Quan Phàn gõ mấy câu liên tiếp.

Cái gì mà không được làm loạn, không hứa hẹn, coi chừng kích động ma quỷ.

Cái gì mà theo kết quả cuộc họp tối qua, đột nhiên thay đổi kế hoạch sẽ không kịp chuẩn bị, vân vân.
Âu Dương Duệ trừng mắt: “Có cần phải nhẹ nhàng vậy không?”
“Lưu đội đã thẳng thừng vậy rồi, có tác dụng sao?” Quan Phàn nói: “Kiểu Nghê Lam thích ngọt.”
Lưu Tống bị gọi tên còn đang hét trong kênh: “Lam Diệu Dương.”

Lam Diệu Dương một mực không nói gì không biết đang làm gì, rốt cuộc mở miệng: “Các anh chị, không thể tin tưởng Nghê Lam giống như đội trưởng Quý tin cảnh sát Hứa sao?”
Bàn tay đang gõ chữ của Quan Phàn dừng lại, kênh nói chuyện đã yên tĩnh.
“Tối hôm qua chúng ta đã thảo luận rất nhiều, đã diễn rất nhiều tình huống.

Tình huống hiện tại cũng nằm trong phạm vi thảo luận, các anh cũng đã đồng ý.” Lam Diệu Dương nói.
“Có sao?” Âu Dương Duệ lập tức nhảy dựng lên.

Không lẽ anh mất trí sao? “Chúng tôi đồng ý cho Nghê Lam cản trở cảnh sát điều tra thông tin của ma quỷ khi nào vậy?”
“Không có chi tiết tới như vậy, nhưng chúng ta đã thảo luận vì sao ma quỷ tìm Nghê Lam.

Vì Nghê Lam là Nghê Lam, suy nghĩ và cách làm của cô ấy không giống với các anh.

Các anh còn nói giống ma quỷ, lăn lộn giang hồ lâu, quan sát nhạy bén, cực kỳ cảnh giác, còn có kinh nghiệm phản ngược điều tra.

Các tình huống các anh nghĩ tới, anh ta chắc chắn cũng từng nghĩ tới.

Đối thoại vừa rồi chúng ta cũng đã nghe, anh ta cần đồng sự, anh ta không muốn tự thú.
Các anh từng cảnh cáo chúng tôi đối với dạng người này đừng có bất kỳ huyễn hoặc lương thiện, vì vậy tôi cảm thấy cũng đừng huyễn hoặc là bắt anh ta rồi anh ta sẽ khai nhận hết, hoặc là các anh kêu anh ta làm gì anh ta sẽ làm đó.

Đoạn hội thoại vừa rồi chắc chắn cũng là trực giác của cô ấy

giúp nói chuyện với anh ta, cho nên cô ấy mới quyết định như vậy.

Huống hồ, Nghê Lam vẫn đang chú tâm giúp chúng ta, cô ấy sẽ không cản trở điều tra của các anh."
Giọng điệu Lam Diệu Dương cứng rắn, Quan Phàn liền nói: "Truy tung tích của chúng ta bị chặn rồi, trong điện thoại của ma quỷ chắc chắn có cài phần mềm gì."
Âu Dương Duệ buông tay: "Lam Diệu Dương!"
Lúc này mọi người lại nghe được giọng Nghê Lam, cô ấy đang nói với Hàn Châu: "Được rồi, hiện tại chỉ có tôi nhìn thấy định vị của anh."
Lam Diệu Dương trầm mặc, vẫn kiên trì giải thích cho Nghê Lam: "Không phải cô ấy vẫn còn cho các anh tiếp tục nghe lén sao, mọi thứ vẫn đang trong khống chế của các anh."
Lưu Tống: "…"
Âu Dương Duệ: "…"
Kỹ thuật viên bên cạnh nhìn Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ phất phất tay: "Tiếp tục theo dõi, xem thử có thể phá chặn hay không." Anh lại thông báo đồng nghiệp mặc thường phục, "Đường Hải Tân, tổ A tới đó chờ lệnh.

Nếu như thấy A Dũng thì lặng lẽ đi theo, đừng làm anh ta hoảng, tạm thời không bắt giữ."
Nghê Lam vẫn còn đang nói chuyện với Hàn Châu.
Mọi người nghe giọng Hàn Châu nói: "Cô đang thử thăm dò xem tôi có dám hợp tác tiếp hay không, có thể vứt di động đi hay không?"
"Anh đã chứng minh anh dám rồi, nhưng tôi chỉ sợ cần thêm chút thành ý nữa." Nghê Lam nói: "Anh đã nói với cảnh sát Hứa tên thật của anh chưa?"
Hàn Châu im lặng một hồi: "Không có." Anh ta hiểu ý Nghê Lam: "Tôi tên Hàn Châu.

Hàn trong Hàn Tín, Châu trong Tiểu Châu (chiếc thuyền)."
Âu Dương Duệ và Lưu Tống đồng thời nhận được tin gửi ra của

Nghê Lam: tên Hàn Châu, hình cận mặt và số căn cước.
Hình chính diện chụp là ảnh chụp đối diện với điện thoại, đoán là vừa rồi Hàn Châu nhấp vào link app chặn tung tích đã khống chế chiếc điện thoại này.

Nhưng số căn cước là cô xâm nhập vào kho số liệu lục soát, Âu Dương Duệ và Lưu Tống rất ăn ý không nói gì.
Quan Phàn lập tức lục soát tài liệu của Hàn Châu, kết quả mạng nội bộ của cảnh sát đã có.
Nhưng đó là nội dung của rất nhiều năm trước.
Bên này Nghê Lam cũng đang xem tài liệu, giống như đang nói chuyện phiếm với Hàn Châu: "Wa, lúc còn nhỏ anh cũng rất thú vị nha."
"Cũng tạm." Hàn Châu đáp lời, đột nhiên hỏi: "Giờ cô đang cùng với cảnh sát à?"
"Không.

Tôi cho anh xem chút." Nghê Lam nói: "Tôi đang ở trong nhà."
Dường như cô mở camera, Hàn Châu nói: "Căn phòng này của cô chắc chắn rất đắt."
"Chắc chắn là mắc hơn căn anh đứng tên rồi."
Hàn Châu cười ha ha, "Căn hộ nhỏ đó của tôi coi là có được phi pháp chăng, chắc bị sung công quỹ hả?"
"Ừ." Nghê Lam đang coi tài liệu của Hàn Châu: "Tôi có chút tin những gì anh vừa nói.

Vì trải nghiệm của anh giống cảnh sát Hứa.

Các anh đều có cha hút phuốc phiện, từ nhỏ đã bị bạo lực gia đình."
Bên phía Hàn Châu im lặng một hồi: "Là thật sao? Những cái kia anh ấy nói ban đầu tôi còn tin, sau đó lại có chút hoài nghi, nhưng vẫn tin.

Về sau lúc phát hiện anh ấy là nội ứng, thì hoài nghi nhiều hơn tin tưởng rồi."

“Là thật.

Nhưng anh ấy may mắn hơn anh.

Anh ấy có một người mẹ không thể bảo vệ mình nhưng vẫn muốn bảo vệ anh ấy, anh ấy còn gặp được cảnh sát giúp được mình.” Nghê Lam dừng một chút, “Cho nên lớn lên anh ấy muốn làm cảnh sát.”
“Ừm.” Từ cuối của Hàn Châu kéo thật dài.

Vẫn là không giống nhau.
Âu Dương Duệ nhìn hồ sơ của Hàn Châu, thở dài.
Trên hồ sơ của Hàn Châu ghi chép anh là người thành phố H, cha mẹ đều là người hút thuốc phiện, ra vào trại cai nghiện mấy lần.

Hàn Châu bị bạo lực trong gia đình, đồng thời cũng thường xuyên vào cục cảnh sát vì đánh nhau.

Lúc 12 tuổi vì một lần làm người ta bị thương nên bị tạm giam, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, lý do đánh bị thương là do tự vệ, cuối cùng không bị truy tố mà thả ra, sau đó bị chuyển tới trại mồ côi giám sát.

Lúc đó khẩu cung của anh là cha muốn bán anh đổi lấy tiền, nhưng anh không muốn tiếp khách.

Kẻ bị thương kia và cha anh sau đó bị phán tội.
Sau khi cha bị phán tội thì Hàn Châu được mẹ đón về, rời khỏi trại mồ côi.

Sau đó trong hồ sơ không có ghi chép gì nữa.
Quan Phàn tiếp tục lục soát hồ sơ của mẹ Hàn Châu, phát hiện bà chết năm Hàn Châu 17 tuổi.

Nguyên nhân tử vong là hút thuốc phiện quá liều lượng.

Lúc điều tra tài liệu cha của Hàn Châu, người này ra tù năm Hàn Châu 16 tuổi, hai năm sau chết vì hút phuốc phiện quá liều.

Theo thời gian, ông ta và vợ qua đời cách nhau bốn tháng.
Âu Dương Duệ gửi tài liệu cho Lưu Tống, hai người đều hiểu rồi.

Hiểu ra trong lúc nói chuyện với nhau Hàn Châu và Nghê Lam có trực giác gì đó.
“Tôi chỉ là kẻ làm công, cần gì phải vậy.”
“Sau khi anh ấy rời khỏi tôi cũng sẽ đi ngay.”
Cuộc sống của Hàn Châu không hề có ý chí chiến đấu, nhưng lại tràn đầy cảm giác muốn sống.
Bọn họ cũng hiểu vì sao Nghê Lam lại hỏi ‘Lúc anh ấy chết có thể hô Tôi là cảnh sát, anh có thể hô cái gì’ như vậy.
Trong điện thoại, Hàn Châu cũng đang hỏi Nghê Lam câu hỏi này: “Vì sao cô lại cảm thấy tôi đố kỵ với anh ấy?”
Lưu Tống và Âu Dương Duệ yên tĩnh nghe.
Hiện tại bọn họ hiểu câu này rất quan trọng với Hàn Châu, đây là điểm Nghê Lam đánh trúng anh ta, câu trả lời của Nghê Lam sẽ ảnh hưởng tới lòng tin của Hàn Châu với cô.
“Tôi hiểu cảm giác này.

Lúc tôi 11 tuổi, trong lớp có một nữ sinh mời tôi ăn bánh sinh nhật, còn nói là ba của cô ta dẫn cô ta đi mua.

Tôi ụp hẳn chiếc bánh lên mặt cô ta.”
Lưu Tống: “…”
Âu Dương Duệ: “….”
Nghê Lam tiếp tục nói: “Cô giáo đưa tôi về phòng làm việc phê bình tôi, nhưng lại nói hiểu được tôi.

Kỳ thật cô ấy chẳng hiểu gì tôi hết.

Căn bản không phải tôi bị cô ta khoe ba trước mặt mà đau như

vậy.

Ai chẳng có ba chứ, không có ba sao sinh ra được.

Tôi thật sự không có thèm cái đó.

Khi đó không có ai hiểu tôi.

Về sau tôi ra nước ngoài, cô gái kia cực kỳ thích khoe khoang, khoe hôm nay đi đâu, cha mẹ mua quà gì cho mình, cả ngày không ngừng đăng status trên mạng xã hội, còn tag tất cả mọi người.

Tôi cực kỳ chán ghét cô ta, tôi liền hack hết tài liệu luận văn của cô ta, cô ta khóc cả đêm tìm lại.

Người khác cảm thấy tôi đố kỵ cô ta giàu lại đẹp, căn bản không phải.

Tôi muốn có tiền đây không phải chuyện vài phút có sao, hơn nữa tôi soi gương kỹ, tôi còn đẹp hơn cô ta nhiều."
Lưu Tống: "…"
Âu Dương Duệ: "…."
Kiểu nói chuyện này có thể kéo gần khoảng cách sao?
Nhưng Hàn Châu nghe xong lại có thể cười, anh đã hiểu.
Lam Diệu Dương lại còn muốn giải thích giúp Nghê Lam một chút: "Điểm đố kỵ của Nghê Lam không giống như người bình thường.

Không phải cô ấy đố kỵ hạnh phúc hay xinh đẹp giàu có của người ta, cô ấy đố kỵ là người khác có thể tự do khoe khoang hạnh phúc của mình, mà kỳ thật cô ấy cũng có thể như vậy nhưng không được." Lam Diệu Dương dừng một chút, tìm cách nói phù hợp: "Là kiểu bị cưỡng ép áp chế năng lực, kiểu uất ức vì bị kiểm soát cuộc sống."

“Chúng tôi hiểu.” Âu Dương Duệ không vui.
Nghê Lam nói về Lam Diệu Dương thì mặt mày hớn hở.

Lam Diệu Dương nói tới cô thì lời nói tình ý sâu xa.

Thật sự hoàn toàn không muốn nghe.
“Đương nhiên rồi, bây giờ Nghê Lam đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi.

Cô ấy biết không nên làm như vậy, những hành vi kia không đúng.” Lam Diệu Dương có ý đồ tẩy trắng giúp Nghê Lam.
Hai vị cảnh sát không muốn để ý tới bọn họ.

Bọn họ biết Nghê Lam của hiện tại, Nghê Lam có hành động gì bọn họ biết, vừa mới lĩnh giáo rồi.
Nghê Lam nghe thấy Hàn Châu cười, liền nói: “Anh đố kỵ với khí thế khẳng khái của anh ấy, đúng không? Tôi dùng từ tốt một chút là hâm mộ.”
Theo Hàn Châu, chết oanh liệt không đáng giá, anh tiếc mạng.

Chết không dễ dàng, oanh liệt, cái kiểu tâm tình này quá chủ quan.
Nhưng khí thế khẳng khái, anh thật sự không có.
Anh không thể nào có được cuộc sống khẳng khái anh hùng.
“Tôi là cảnh sát!”
Theo Hàn Châu, sự uy phong không phải vì hai chữ cảnh sát mà là ý vị ẩn bên trong đó.
Anh muốn đổi một cuộc sống khác.
Anh và A Quang, có cùng một sự bắt đầu, nhưng cuối cùng lại là hai cuộc đời khác nhau.
Anh muốn tìm lại sự cảm nhận nửa đời trước chưa có.
Cái cảm giác thẳng thắn, không một chút chột dạ.
Nghê Lam hỏi anh: “Cho dù phải đánh đổi mạng sống?”
Nghê Lam có thể hiểu anh.
Ma quỷ ra khỏi địa ngục, tiếp nhận ánh sáng, chỉ có thể chết.
Nhưng anh muốn thử một lần, cảm giác bị ánh mặt trời chiếu

sáng.
Cho dù phải đánh đổi mạng sống.
Cả một đêm A Sinh ngủ không ngon, cho nên anh ta dậy hơi trễ.
Lúc anh ta tỉnh dậy, A Hành đã không còn ở đó.

Trên bàn còn tô mì tôm chưa đổ, bên dưới để một tờ giấy.
‘Người anh em, tao sẽ không quay lại.

Con đường của chúng ta khác rồi, tốt nhất từ nay không gặp mặt.

Nên sẽ không nói hẹn gặp lại với mày.

Chúc bình an.’
A Sinh nhìn chằm chằm tờ giấy kia, ngẩn người một hồi.

Anh ta cầm tờ giấy vào nhà vệ sinh, lấy bật lửa đốt tờ giấy, nhìn ngọn lửa nuốt chửng tờ giấy và mực đen, ném tro vào bồn cầu.
Sau đó anh ta đun nước sôi, ngồi xuống ăn tô mì kia.

Chương 37

Hàn Châu chạy băng băng ra khỏi đường Hải Tân, quẹo vào đường Đại Loan, tiếp tục chạy.
Nghê Lam không nói rõ anh chạy đi đâu, anh cũng không quan tâm, không có ý định giải thích với Nghê Lam.
Anh mặc đồ thể thao, giống như tập thể dục buổi sáng.

Không có ai cảm thấy anh chạy nhanh là kỳ quái.

Hàn Châu chạy qua hai con đường, lúc này mới ngừng lại, chuyển sang đi bộ.
Bên đường không ít người đi bộ, Hàn Châu trà trộn vào trong đó, bề ngoài không khác gì bọn họ, nhưng anh lại cảm thấy không hợp nhau.
Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ có thể làm một nhân viên văn phòng.
Trước giờ chưa từng có.
Dù là làm một người giao hàng.
Anh cảm thấy nghi hoặc, tại sao cho đến tận bây giờ anh cũng không nghĩ đến.
Lúc còn rất nhỏ anh đã bắt đầu giúp cha mẹ bán thuốc phiện, bắt đầu rất đơn giản, cầm đồ lấy tiền, một giao một thu, sau đó về nhà.
Ai lại đi chú ý tới một đứa bé.
Về sau đã trở nên không còn đơn giản như vậy, thì ra còn có thứ gọi là địa bàn.

Tuy anh là một đứa trẻ, nhưng anh không thể chiếm địa bàn của người khác.

Anh bị bắt, bị đánh, bị hỏi là nhà nào.

Anh học được cách quan sát người khác, học cách nhìn sắc mặt người, học cách phán đoán ý giả dối trong nụ cười, học được cách nghe lời nói là thật hay giả.
Học cách chạy trốn, đánh nhau, học giả dạng bộ dáng của những đứa trẻ bình thường ở tuổi mình.
Anh có thể nhìn ra ai là người bình thường trong nhóm người, ai là kẻ đang tìm hàng, ai là cảnh sát đi tuần, ai đánh lẻ, ai có lão đại.
Nhìn thấy trong hẻm có người hít thuốc hôn mê, anh có thể bình tĩnh đi qua.

Nhìn thấy cảnh sát bắt người, anh có thể giống như người qua đường bình thường nhìn xung quanh.
Cũng giống như hiện tại, một chiếc xe chậm rãi lái tới không xa trước mặt Hàn Châu, trong xe có mấy người mặc đồ thường ngày đi ra, nhưng Hàn Châu nhìn dáng vẻ lái xe và ánh mắt nhìn xung quanh của bọn họ đã biết bọn họ là cảnh sát.
Bước chân Hàn Châu từ tốn, anh nghe Nghê Lam nói: “Anh cứ tiếp tục đi, chúng ta cứ trò chuyện tiếp vậy.”
“Ừm.” Hàn Châu bước vào mép đường, che chắn mình dưới những người có thân hình cao.
Kỳ thật cuộc điện thoại này anh gọi có chút xúc động.

Trong kế hoạch không nên liên lạc sớm với Nghê Lam như vậy, anh phải chuẩn bị kỹ càng trước, ít nhất cũng phải lấy được giấy chứng nhận trong tay.

Có bất kỳ điều gì không phù hợp, anh còn có đường lui.
Nhưng anh rất muốn biết tên thật của A Quang, rất muốn biết.
Hôm nay lúc ghi giấy lại cho A Sinh, anh do dự thật lâu, có nên

nói cho A Sinh tên thật của mình hay không, dù sao không biết được kiếp này có còn gặp nhau hay không.
Anh chán ghét biệt danh, anh chán ghét mấy cái tên A Dũng, A Quang, A Mãnh, A Lượng, A Sinh, A Bình, cái rắm nó, bọn họ không phải súc vật.

Một người ngay cả tên cũng không có thì nói gì tới cuộc sống.
Nhưng ma quỷ vẫn cảnh giác giấu đi cảm xúc của người bình thường.

Hàn Châu thành tâm mong A Sinh bình an, cũng như mong cho chính mình.

Nhưng anh cũng phòng bị A Sinh.

Trong ác mộng tối qua anh đã hét lên cái gì, anh không ngủ tiếp mà lắng tai nghe tiếng vang bên phòng kia.

Sau khi A Sinh rời đi mới đi ngủ.

Hàn Châu không muốn suy đoán hay thăm dò A Sinh nghĩ thế nào, không muốn tốn sức phòng bị anh ta.

Dù sao, chú Bồi đã chết rồi, công ty không còn nữa, bọn họ vốn nên đường ai nấy đi.
Không cần thiết nữa.

Có điều chỉ là để ngày chia tay sớm hơn một chút, cũng tốt.

Anh có thời gian tập trung tinh thần vào chuyện mình muốn làm.
“Anh tìm tôi hợp tác, có kế hoạch gì không?” Nghê Lam hỏi.
Âu Dương Duệ và Lưu Tống yên tĩnh nghe.
Âu Dương Duệ nhìn màn hình của Quan Phàn một chút, Quan Phàn khẽ lắc đầu với anh, nhỏ giọng nói: “Vẫn không tìm được tín hiệu.”

Âu Dương Duệ lại chú ý âm thanh bên kia của Hàn Châu, anh dùng hệ thống cảnh vụ truyền thông báo: "Trạm Đại Loan Nam, vừa rồi anh ta mới đi qua một chiếc xe buýt mới vào trạm, tổ A, đi qua đường Đại Loan."
Lúc này Hàn Châu vẫn đang trò chuyện với Nghê Lam: "Còn chưa có kế hoạch gì quá cụ thể."
"Không quá cụ thể nhưng khẳng định cũng có chút suy nghĩ, ví dụ như?"
"Ví dụ như tối hôm trước có lẽ tôi đã chết rồi, nhưng vì cô báo tin, tôi mới thoát được một kiếp.

Tôi còn không biết là ai, vì sao lại muốn giết chúng tôi.

Tôi vốn tưởng là chú Bồi muốn thanh lý môn hộ, nhưng không phải, ông ấy cũng là một trong những mục tiêu."
"Có lẽ anh có thể hỏi chú Bồi một chút, ai muốn giết ông ấy?" Nghê Lam thăm dò.
"Cảnh sát có bắt được hai người chạy mất kia không? Có tin tức khẩu cung gì không?" Hàn Châu cũng thăm dò.
Lưu Tống và Âu Dương Duệ lập tức cảnh giác.
Nghê Lam nói: "Trước mắt vẫn chưa có tin gì hữu dụng, cảnh sát cảm thấy anh là người có giá trị nhất."
"Vậy là, hai tên chạy trốn kia chết rồi?"
"Vậy là, chú Bồi cũng chết rồi?"
Hai người cùng đưa ra kết luận.
Lưu Tống: "…"
Âu Dương Duệ: "…"
Hàn Châu nói: "Chú Bồi trong tay tôi, kẻ nào muốn giết ông ấy nhất định sẽ tìm tới."
"Anh liên lạc với ai?"
"Bây giờ chưa thể nói cho cô biết."
"Vậy làm sao tôi bảo vệ được anh?" Nghê Lam hỏi.
Hàn Châu cười.

Thật thông minh, đây chính là mục đích của anh.

Tìm đồng sự là thêm phần bảo đảm.

Xem ra tìm cô thật sự đúng.
“Tôi phải cúp máy rồi.” Hàn Châu nói, “Trò chuyện với cô rất vui.

Lần sau tôi sẽ suy nghĩ vấn đề rõ ràng hơn rồi lại tìm cô.”
“Chờ chút.” Âu Dương Duệ kêu lên trong kênh: “Nghê Lam, giữ chân anh ta.”
“Nghê Lam, không thể để anh ta chạy mất như thế.

Không chắc chắn có lần sau.” Lưu Tống cũng gấp.
Tổ A sắp đến rồi, chờ một chút.
Mọi người nghe được giọng Nghê Lam: “Không phải tôi vừa nói sao? Tôi tiếp nhận ủy thác của anh, nhưng anh phải nghe chỉ thị của tôi.

Chúng ta còn chưa nói xong.

Anh tiếp tục đi về phía trước, ở giao lộ có một chiếc Rolls-Royce đang chờ anh.”
Âu Dương Duệ: “…”
Lưu Tống: “…”
Âu Dương Duệ đã hiểu ra, anh nhanh chóng ra lệnh cho tổ A, tổ B canh chừng chiếc Rolls-Royce ở giao lộ đường Đại Loan và Hoa Quế, Hàn Châu rất có thể đang trên xe.

“Đi theo là được rồi, tạm thời đừng bắt.”
Lưu Tống cũng kêu lên trong kênh: “Lam Diệu Dương, là cậu sao?”
Lam Diệu Dương không nói gì.
Nghê Lam cũng không lên tiếng.
Hàn Châu cúp điện thoại.
“Mẹ nó.” Lưu Tống quăng bút.
Âu Dương Duệ nhanh chóng nói với Quan Phàn: “Nhanh chóng

định vị vị trí của Lam Diệu Dương."
Quan Phàn lục soát tín hiệu điện thoại của Lam Diệu Dương: "Ở đường Tín Dương, đang di chuyển về tòa nhà Blue rồi."
Âu Dương Duệ: "…Nghê Lam thì sao?"
Quan Phàn gõ bàn phím: "Em cược là tín hiệu em ấy đang ở nhà."
Quả nhiên là phạm vi ở nhà.

Nhưng bản thân cô ấy ở đâu thì không biết.
Một lát sau, tổ A đuổi tới sớm nhất báo cáo: "Không có chiếc Rolls-Royce nào, tôi đã hỏi rồi, một tiệm bán điểm tâm bên cạnh nói, có một chiếc xe sang trọng khoảng hai ba phút trước dừng ở đây.

Đã đi mất rồi."
Âu Dương Duệ: "…Hai ba phút trước?" Nhưng mà Nghê Lam tắt điện thoại chưa tới nửa phút nữa.
Lưu Tống suýt chút nữa thì không thở nổi: "Ở giữa có một đoạn Hàn Châu chạy trốn, khẳng định Nghê Lam đã động tay động chân, cô ta để chúng ta nghe không phải trò chuyện trực tiếp, mà lùi lại rồi."
"Lam Diệu Dương!" Âu Dương Duệ rống lên.
Đã nói là mọi thứ phải trong tầm kiểm soát của bọn họ đấy!
Trong văn phòng xa hoa ở Kim Khổng Tước, Tiểu Hồng lại nhấn số Hàn Châu một lần nữa, không có tín hiệu.

Cô thử gọi dãy số của chú Bồi, cũng không có tín hiệu.

Tiểu Hồng nhíu nhíu mày, ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt: "Giang ca, cả hai số đều tắt máy."
Người đàn ông gọi là Giang ca hơn 40 tuổi, mặt mày u ám, ánh mắt dài nhỏ chứa sự hung ác.

Hắn ta cầm một cái gạt tàn thuốc bên cạnh nện vào người Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng xoay người né một chút, gạt tàn thủy tinh sượt qua

bả vai cô, rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu chói tai.
“Tối hôm trước nó gọi điện thoại cho mày sao không báo ngay!”
“Lúc đó em không biết xảy ra chuyện gì!” Tiểu Hồng giải thích.
Tối qua hắn ta lôi hết đám người có vẻ thân thiết với chú Bồi tra hỏi từng người một, hỏi người của chú Bồi có ai liên lạc với các cô không.

Đặc biệt hắn ta còn cẩn thận hỏi Tiểu Hồng, mọi người đều biết Tiểu Hồng và người tên A Hành kia qua lại.
Tiểu Hồng không dám nói dối, thông tin điện thoại của bọn họ chỉ cần đến công ty viễn thông đã có thể tra ra.

Cô đành phải nói ra chuyện A Hành nhắn nhủ cho cô.
“Anh ấy lấy điện thoại của chú Bồi gọi, điện thoại của anh ấy hư rồi.

Anh ấy chỉ báo bình an cho tôi.

Anh ấy nói người của công ty làm, chú Bồi bị thương rồi, mấy ngày này anh ấy không thể đến tìm tôi, cứ như vậy.

Anh ấy không nói họ ở đâu.”
Giang ca nhìn chằm chằm Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng mím môi: “Đợi anh ấy gọi lại cho em, em sẽ hỏi rõ tung tích của anh ấy, rồi nói cho anh biết.”
Giang ca nới lỏng sắc mặt: “Được rồi.

Cơ trí một chút.”
Hàn Châu ngồi trong xe, trừng mắt nhìn hai người nổi tiếng.

Giữa giao lộ thật sự có chiếc Rolls-Royce, cực kỳ dễ thấy, giống như sợ người khác không biết nó đáng tiền.

Sáng loáng bá đạo dừng ở giữa đường.

Nghê Lam cúp điện thoại của anh, Hàn Châu đang do dự không

biết có nên quay đầu bỏ chạy hay không, một chiếc xe sang trọng khác đột nhiên tới trước mặt anh.

Cửa xe mở ra, giọng Nghê Lam vang lên: “Lên xe.”
Hàn Châu làm xã hội đen đã nhiều năm, lần đầu tiên cảm thấy mình thật sự gặp được mafia.
Thật là giống mafia trong phim.
Tài xế kiêm vệ sĩ mặc âu phục phẳng phiu, chỗ ngồi bằng da sáng bóng mềm mại, khoang xe sang trọng đầy mùi tiền, mà cặp đôi ông chủ mafia quần áo ngay ngắn, an vị trước mặt anh.
Hàn Châu trầm mặc một hồi lâu, tinh tế trải nghiệm cảm giác nhìn xuyên mình trong phim.
Chỉ duy nhất có bầu không khí sai sai, không có cảm giác mafia lắm, vợ chồng mafia này mỗi người ôm một cái laptop.
Hàn Châu nhìn nhìn người này rồi lại nhìn người kia.
Lam Diệu Dương nói: “Hai người cứ trò chuyện trước, anh gửi email cái.

Khoản dự toán này có chút vấn đề.”
Nghê Lam cũng gõ máy tính, một lát sau mới ngẩng đầu: “Được rồi.

Chào anh Hàn Châu, tôi là Nghê Lam”
“Hàn Châu.” Hàn Châu có chút khó chịu xê dịch tư thế ngồi.

Sau đó anh mới nhớ ra: “Không phải cô ở trong nhà sao?” Anh còn nhớ rõ bối cảnh xa hoa ở trong nhà.
“Cái đó đã quay lại từ sớm.

Tôi có rất nhiều đoạn.”
Hàn Châu: “…” Cảm giác hơi cường điệu quá.
“Lần này sắp xếp như vậy là muốn cho anh biết, chúng tôi có năng lực giúp đỡ anh.” Nghê Lam nói: “Hiện tại coi như bọn họ có đuổi theo kịp chiếc Rolls-Royce cũng không thể tìm ra chúng ta.”
Hàn Châu cũng không biết phải đáp lại sao.

Khoe khoang chắc là từ có thể dùng lúc này.
“Còn nữa, chúng tôi cần cho cảnh sát quen dần một chút phương thức hợp tác.” Nghê Lam lại nói.
Hàn Châu vẫn không biết nên đáp lại thế nào.

Anh cảm thấy mình không biết đang xảy ra chuyện gì.
“Tôi có thể hiểu được cảm giác anh không muốn bị cảnh sát bắt, nhưng anh cũng phải hiểu, tôi là người có gia đình, tôi không thể tùy tiện làm chuyện phạm pháp.”
Lam Diệu Dương ngẩng đầu lên khỏi email liếc mắt nhìn Nghê Lam.
Nghê Lam vội vàng nói: “Em chưa từng làm chuyện phạm pháp.”
Lam Diệu Dương mở laptop lên, anh cầm máy truyền tin bên cạnh, ấn nút mở: “Được rồi, chúng ta sẽ kết nối lại với cảnh sát một lần nữa, bọn họ không biết chúng ta đang ở đâu, nhưng bọn họ có thể nghe thấy đối thoại của chúng ta.

Đây coi như là phương thức hợp tác điều hòa nhất trước mắt.

Văn phòng thám tử của chúng tôi không chỉ nhận ủy thác của anh, mà còn nhận ủy thác của cảnh sát.”
Âu Dương Duệ phía bên kia đang chờ đợi đến phát bực, đột nhiên nghe thấy giọng Lam Diệu Dương, suýt chút nhảy dựng lên.
Má, thật đúng không biết ngại mà nói a.
“Vụ án lần này cần nội ứng.

Anh nói mục tiêu của chúng ta giống nhau, vậy anh phải chấp nhận nhân vật này.

Anh chấp nhận sao?” Lam Diệu Dương hỏi.
Hàn Châu: “…” Vị có tiền này, người này không giống như cho người khác lựa chọn.

Chương 38

Lưu Tống dựa vào ghế ngồi, không chút sốt suột rồi.

Thật sự bọn họ cũng không thể sốt ruột nổi với chuyện này.
Một lát sau ông nghe Hàn Châu trả lời: "Tôi không làm nội ứng nổi."
Thần kinh Lưu Tống kéo căng, ngồi thẳng dậy.
"Nội ứng là cảnh sát làm ra vẻ tội phạm lẻn vào trong tổ chức, tôi không phải." Hàn Châu nói, anh dừng một chút: "Tôi vốn là tội phạm."
"Anh đang cố tình tranh cãi ở đây sao?" Nghê Lam không hài lòng, Hàn Châu này lại dám mạnh miệng với Lam đáng yêu nhà cô: "Không cần biết nội ứng hay là gián điệp, xưng hô gì không quan trọng, tóm lại chính là ẩn nấp giữa bọn họ, tìm ra manh mối thông báo cho chúng tôi."
"Tôi cũng không phải gián điệp.

Tôi không nhận tiền của mấy người."
"Tôi còn chưa thu tiền của anh đó!" Nghê Lam trừng mắt với Hàn Châu.
Âu Dương Duệ kéo ghế ngồi xuống, kiểu thương lượng này quả thực rất giống phong cách của Nghê Lam.

Quả nhiên bọn họ là cùng một kiểu.
Lam Diệu Dương mở miệng, không chút nào bị sự lạc đề của hai người này ảnh hưởng, nói: "Quy tắc là thế này, anh nhận sự

giám sát và bảo vệ của chúng tôi, chúng tôi làm việc với cảnh sát.

Trước khi vụ án này kết thúc, anh nằm trong phạm vi xác định của cảnh sát và chúng tôi, sử dụng phương thức hành động của chúng tôi."
"Không thể như vậy." Lam Diệu Dương còn chưa nói xong, Hàn Châu đã cắt lời anh, "Cách thức và phạm vi bên anh đồng ý là phạm vi của người bình thường, đường ranh giới có lỏng một chút, nhưng không phải kiểu ranh giới của chúng tôi.

Biết tôi vì sao lại nghi ngờ cảnh sát Hứa không? Tôi phát hiện anh ấy báo tin cho cảnh sát sớm là do tôi theo dõi anh ấy chằm chằm.

Trên người anh ấy có cảm giác bị ràng buộc.

Tôi không biết giải thích thế nào, nó là trực giác.
Người tốt giả làm người xấu, từ đầu đến cuối đều là giả dạng.

Thời gian dài sẽ bị lộ tẩy.

Giống như kiểu người có trực giác như tôi, ở trong cái nghề này quá nhiều rồi.

Tôi nghĩ các anh thật sự không hiểu chuyện tôi cần làm.

Tôi không phải tới tự thú, tôi không có ý định làm dự bị của cảnh sát Hứa, tôi không phải anh ta, tôi không có giác ngộ hay tố chất anh hùng của anh ta.

Huống hồ đánh đổi của anh hùng này vẫn là bị các anh lợi dụng xong rồi ném vào tù, tôi không có ngu như vậy.

Vậy không bằng bây giờ chui vào tù ngồi luôn cho rồi."

Giọng nói của Hàn Châu rất nhanh, có vẻ xúc động.
Mà Lam Diệu Dương chờ anh nói xong, lúc này mới bình thản nói: “Tôi nghĩ anh nói rất rõ ràng, cảnh sát đã nghe thấy rồi.

Chi tiết cụ thể chúng tôi sẽ nói chuyện lại với bọn họ.

Nhưng những điều tôi nói hi vọng anh cũng có thể suy nghĩ thật kỹ.

Vì trước mắt năng lực cá nhân của anh không đáp ứng được nguyện vọng của anh.

Nói thẳng ra là anh muốn đổi sang một cuộc sống mới, làm một số chuyện được người khác tán thưởng, chân chính nhận được sự tôn trọng, cảm nhận được thiện ý và tự do ấm áp, nhưng anh không có năng lực này.”
Hàn Châu bị đâm thẳng vào chỗ đau, anh im lặng.
“Chuyện lúc trước anh nghĩ cũng không dám nghĩ bây giờ lại muốn làm.

Bởi vì anh cùng đường mạt lộ rồi.” Lam Diệu Dương nói tiếp, “Anh rất thẳng thắn, tôi rất thích điểm này của anh cho nên tôi cũng thẳng thắn với anh, tôi cho rằng hiện tại là cơ hội duy nhất anh có thể nếm trải cuộc sống mới.

Trong lòng anh hiểu.

Anh bị hắc đạo truy sát, bị cảnh sát truy nã, nhưng anh lại hâm mộ ánh sáng chói lóa trên người cảnh sát Hứa.

Anh để chúng tôi tìm được anh ấy, muốn trả lại ánh sáng đó cho anh ấy.

Bởi vì nếu như ngay cả anh ấy cũng không thể đạt được, anh càng không có khả năng đạt được.”
Hàn Châu mím chặt môi.

“Có được có mất, đạo lý này chắc anh hiểu.

Lúc trước anh muốn sống, muốn có cơm ăn, có phải cũng phải làm những chuyện bản thân không muốn làm.

Hiện tại cũng như vậy, anh muốn có được sự tôn trọng, anh cũng phải chịu chút ràng buộc và oan ức.

Lúc trước có thể làm được, bây giờ cũng có thể làm được.”
Lam Diệu Dương nhìn Hàn Châu, Hàn Châu cũng nhìn anh.
“Anh có ưu thế hơn so với cảnh sát Hứa.

Trong lòng anh chắc chắn cũng nghĩ vậy.

Anh ấy là giả vờ, còn anh là thật.

Cho nên chuyện anh ấy không thể làm, anh có thể làm.” Lam Diệu Dương nói.
Hàn Châu chưa tiếp xúc qua người như Lam Diệu Dương.
Có tiền, có khí thế, nhưng ánh mắt ôn hòa lại sạch sẽ.
Là một người rất mâu thuẫn.
Hàn Châu cắn răng, anh không tin người như vậy có thể hiểu được mình, nhưng nghe qua dường như có thể hiểu thật.

Anh có phần hiểu được tại sao người đàn ông này lại có thể yêu Nghê Lam.
“Anh nói anh không muốn làm kẻ ngu, lợi dụng xong thì bị ném vào tù.

Chúng tôi cũng như vậy, chúng tôi cũng không thể làm kẻ ngu, ai có thể cam đoan được trong quá trình chúng ta hợp tác, anh không có chút ý đồ xấu nào, vì lợi ích của chính mình hay của anh em, cài bẫy chúng tôi, kêu chúng tôi làm chuyện phạm pháp, dùng những thứ này để khống chế chúng tôi, kéo chúng tôi xuống bùn.

Cho nên, chấp nhận bị giám sát là tất yếu.

Mục đích giám sát của chúng tôi là bảo vệ anh và bảo vệ chính chúng tôi, việc này anh phải chấp nhận."
Lam Diệu Dương nhìn vào mắt Hàn Châu: "Cuối cùng, tôi muốn nói rõ điểm quan trọng nhất.

Thực lực của chúng ta không ngang nhau.

Nếu như lần gặp mặt này chúng tôi thấy nói chuyện với anh không được thoải mái, anh không đáng tin, vậy kết cục là chúng tôi sẽ đưa anh thẳng tới cục cảnh sát.

Trong quá trình hợp tác sau này cũng như vậy, nếu như anh lừa gạt chúng tôi, giấu diếm sự thật, không đáng tin cậy, như vậy hợp tác giữa chúng ta sẽ dừng, chúng tôi sẽ bắt được anh đưa tới cục cảnh sát."
Lưu Tống ngồi thẳng lưng, cảm giác tức giận vừa rồi với Lam Diệu Dương đã không còn.

Ông thừa nhận, những lời này cảnh sát nói ra và Lam Diệu Dương nói ra, cảm giác hoàn toàn khác nhau.
Đối với Hàn Châu, lời của Lam Diệu Dương hẳn có sức thuyết phục hơn.
Thân phận của Lam Diệu Dương cho Hàn Châu đường hòa giải, khiến anh có thể chuyển mình.

Nhưng cục cảnh sát thì khác, cục cảnh sát đối với Hàn Châu mà nói là đường chết.
"Cho anh mười giây cân nhắc." Lam Diệu Dương nói.
Lưu Tống và Âu Dương Duệ đều chờ đợi.
Qua mấy giây, Hàn Châu mở miệng: "Được, tôi đồng ý."
Lưu Tống và Âu Dương Duệ cùng thở phào.
Lúc này Nghê Lam nói: "Anh cầm lấy chiếc điện thoại này, sim điện thoại tự anh chuẩn bị.

Gặp tình huống khẩn cấp thì anh ấn giữ cái nút khởi động này, giống như vậy.

Nhìn qua thì cũng giống như cầm điện thoại lên mà thôi, sẽ không bị nghi ngờ.

Mà bên chúng tôi sẽ nhận được cảnh báo."
"Sau đó thì sao?"
"Sau đó chúng tôi sẽ khởi động chương trình nghe lén và giám sát hình ảnh, xem tình huống mà đưa ra phản ứng."
"Vậy làm sao tôi biết được các người phản ứng gì?" Hàn Châu hỏi.
"Nếu như anh có thể nói chuyện thì đeo tai nghe này lên.

Nhấn liên tiếp ba lần nút khởi động sẽ kết nối với hệ thống của chúng tôi.

Coi như trong điện thoại của anh không có sim thì cũng có thể nói chuyện với chúng tôi.

Nếu như không thể nói chuyện thì vẫn cứ ấn nút khởi động này, tôi sẽ biết tình cảnh của anh.

Sau đó tôi sẽ khởi động rung điện thoại, nói chuyện với anh."
"Rung điện thoại thế nào?"
"Anh biết mật mã Morse không?" Nghê Lam hỏi, "Tôi sẽ phát độ rung để nhắn tin, anh theo nút khởi động gửi ra tin tức."
"Mật mã gì cơ? Kiểu chấm chấm chấm đó hả? Tôi chỉ thấy trong phim thôi." Hàn Châu đáp, "Có thể đổi cái khác không? Tôi chưa có học xong cấp ba."
"Ò." Nghê Lam trả lời chậm mấy nhịp, hiển nhiên có chút thất vọng.
Âu Dương Duệ nghe xong thì cười, nói với Quan Phàn, "Xem kìa, về điểm này cô ấy không thể so với chúng ta, chương trình của cô ấy không hữu dụng."

“Tôi lăn lộn giang hồ không giống mấy người.” Hàn Châu còn muốn chửi bù một câu.
Nghê Lam không vui: “Vậy lúc anh không thể nói chuyện cũng đừng quan tâm chúng tôi phản ứng gì, tự mình tùy cơ ứng biến đi.”
Hàn Châu bật cười.
Lam Diệu Dương chen vào đúng lúc, cắt ngang mâu thuẫn có thể xảy ra.

Anh hỏi Hàn Châu: “Anh nói chú Bồi đang trong tay anh, hung thủ có khả năng mắc bẫy.

Manh mối này có thể nói cụ thể chút không? Anh có đối tượng hoài nghi nào? Anh liên lạc với ai?”
Hàn Châu nhìn máy truyền tin trong tay Lam Diệu Dương nói, “Bây giờ đang liên lạc với cảnh sát phải không? Lời chúng ta nói họ đều có thể nghe được? Vậy tôi khác gì bị cảnh sát thẩm vấn? Cái gì tôi cũng nói thì tôi không còn giá trị rồi.

Chiếc điện thoại này tôi nhận, yêu cầu giám sát của hai người, tôi nhận.

Tôi liên lạc với ai, hai người sẽ biết.”
Lưu Tống cau mày, tính cảnh giác này của Hàn Châu thật sự không phải dạng thường.

Anh tỏ thái độ như vậy cũng biểu hiện, một khi anh thấy mình bị uy hiếp, anh khó chịu rồi thì sẽ từ chối bất kỳ lúc nào.

Dù sao vò đã mẻ không sợ sứt, anh không có gì phải kiêng dè.
“Anh có thể xuống xe bất kỳ lúc nào.” Lam Diệu Dương nói, “Nhưng tôi hi vọng trước khi rời đi, anh có thể cho chúng tôi một ít nhắc nhở.”
“Liên quan tới cái gì?”
“Dương Hiểu Phương.” Lam Diệu Dương còn nhớ rõ lời nhắn trong giao diện trò chuyện của Lưu Tống, anh muốn tranh thủ

thời gian lấy manh mối cho bọn họ.
“Tôi không biết cô ta.

Cô ta có kế hoạch gì, lên án gì với A Quang tôi đều không rõ.

Nhưng tôi nhận được lệnh của chú Bồi là phải giết cô ta là thật.

Hiện tại các anh đã tìm thấy thi thể A Quang rồi, các anh có chứng cứ là cô ta nói dối.

Cảnh sát có thể thẩm vấn cô ta.

Coi như thả cô ta ra cũng không quan trọng.

Tôi sẽ không đi giết cô ta nữa.”
“Anh nhận lệnh đi giết cô ta mà không điều tra gì sao?”
“Tài liệu tôi nhận được về cô ta không có gì đặc biệt.

Chú Bồi cũng không lộ ra cái gì.

Các anh thẩm tra bên các anh, tôi tìm manh mối bên tôi.

Tra được gì chúng ta lại liên lạc.” Hàn Châu nói, “Dừng xe đi, tôi xuống đây.”
“Anh đợi một chút.” Lam Diệu Dương nói, anh cầm lấy di động, kết nối trò chuyện vào kênh hệ thống với Lưu Tống và Âu Dương Duệ, anh hỏi: “Các vị cảnh sát, các anh còn có gì muốn dặn dò không?”
Hàn Châu nhìn anh chằm chằm.
Nghê Lam nhìn chằm chằm cử động của Hàn Châu.
Lưu Tống hít một hơi thật sâu, “Vẫn là giống như lúc thương lượng, để đảm bảo thân phận anh ta không bại lộ, lệnh truy nã sẽ không hủy bỏ, tự anh ta chú ý đi lại bên ngoài một chút.”
Một khi đã bị cảnh sát bắt được thì bọn họ không dễ gì thả ra.
Trong kế hoạch ban đầu của bọn họ, lần này sẽ lặng lẽ bắt Hàn

Châu về, sau đó thẩm tra rõ ràng.

Nếu như Hàn Châu phối hợp, bọn họ sẽ cân nhắc thả anh ta về làm nội ứng, dù sao trước đó anh ta cũng gửi cho bọn họ tình báo quan trọng.

Nhưng bây giờ Nghê Lam và Lam Diệu Dương đã cướp người đi, tuy phát sinh chút rắc rối, nhưng cũng đã đạt được mục đích.
Lam Diệu Dương chuyển lời của Lưu Tống cho Hàn Châu.

Hàn Châu cười lạnh: "Ông đây còn chưa muốn chiếm tiện nghi này.

Không cần đặc biệt nhắc nhở.

Kẻ liều mạng như tôi, cần sống thế nào sẽ sống thế đó."
Phía Âu Dương Duệ nói: "Nếu chú Bồi đã chết, vì để dụ rắn ra hang, chúng ta phải phối hợp giấu việc này.

Nhưng phải giao ra điện thoại của chú Bồi.

Chắc chắn anh ta đang cầm chiếc điện thoại đó, không phải anh ta đang giả vờ là chú Bồi còn sống sao?"
Lưu Tống cũng nói: "Tối hôm trước lúc anh ta thoát ra còn một đồng bọn khác, là ai?"
Lam Diệu Dương nói hai yêu cầu của cảnh sát.

Hàn Châu nói: "Tôi có thể giao điện thoại chú Bồi cho các người, nhưng phải mấy ngày nữa.

Một anh em khác đã rời đi rồi.

Anh ta sẽ không làm gì, liên quan những chuyện khác tôi không muốn nói."
Lưu Tống lập tức hiểu ra: "Anh ta muốn lấy điện thoại của chú Bồi để đổi an toàn cho người anh em kia, anh ta đang kéo dài

thời gian.”
Lam Diệu Dương cũng hiểu, nhưng anh nói: “Hôm nay cứ tạm vậy trước đi, được không?”
Lưu Tống và Âu Dương Duệ im lặng mấy giây, rốt cuộc đồng thanh: “Được rồi.”
Không thể đem thành quả hôm nay thành công cốc được, phải ổn định Hàn Châu.
Lam Diệu Dương nói với Hàn Châu: “Anh đi đi.”
Hàn Châu mở cửa xuống xe, anh đi rất nhanh, bóng người anh biến mất trong đám người rất nhanh
Nghê Lam nhìn bóng lưng anh, nói với Lam Diệu Dương: “Hy vọng anh ta có được may mắn của em.”
“Hai người các người.” Trong kênh truyền tin truyền tới giọng Âu Dương Duệ: “Lập tức qua đây cho tôi, chúng ta cần phải nói chuyện một chút.”
Lưu Tống nói: “Tôi không tham dự được, tôi phải chuẩn bị đi thẩm vấn Dương Hiểu Phương.”
Người sống nói dối rất nhanh sẽ bị người chết vạch trần.

Chương 39

Thẩm vấn Dương Hiểu Phương không hề thuận lợi.
Lưu Tống và tổ chuyên án mở cuộc họp, sắp xếp lại manh mối điều tra trước mắt.

Nhưng Lưu Tống giấu đi thân phận bồ câu Hứa Văn Bách.
Đây là kết quả thương lượng với Nghiêm Thụy, Viên Bằng Hải và Âu Dương Duệ.
Nếu như bây giờ nói rõ thân phận của Hứa Văn Bách, như vậy tất cả mọi người sẽ biết ngoại trừ Bồ câu ra, còn có một người trong Tổ Ưng truyền tin tức cho bọn họ.

Hành động Đá Lửa là dựa vào tin tình báo này mới dành được thắng lợi.
Vậy thì sẽ dính đến vấn đề an toàn của Hàn Châu.

Trong lúc bọn họ còn chưa làm rõ sự hợp tác với Hàn Châu, chưa xác nhận được tình huống bên phía Hàn Châu, vụ án này không thể phát sinh thêm sự cố hay trở ngại.
Lưu Tống lấy hình thi thể 'A Quang' Hứa Văn Bách làm chứng cứ Dương Hiểu Phương báo án giả.
Ông gửi hình chụp và tư liệu của Dương Hiểu Phương cho Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa đang ở huyện Lâm Thủy, cảnh sát thôn Đại Hà và địa phương đang cùng nhau điều tra manh mối của Tống Xương.

Huyện Lâm Thủy, trong tài liệu hộ tịch của Đại Hà quả thực có người tên Tống Xương.
Tạm thời Tống Xương đang bị tạm giam, tài liệu đối chiếu đúng.

Ở thôn Lâm Thủy, ông ta có ba khu bất động sản, một chỗ trống, hai chỗ cho người thân ở, là dân giàu mới nổi ở thôn.

Mấy năm nay Tống Xương rất ít trở về thôn, theo như người thân của ông ta nói sau khi mẹ ông ta mất, ông ta có quay lại làm tang một lần, sau đó thì không quay lại nữa.
Còn về Kim Thụ Bồi và Lưu Hồng Giang, có khả năng hai người này đều không phải tên thật nhưng vẫn nên điều tra kỹ trước.
Người họ Kim ở đây còn tương đối ít, chỉ có hai gia đình.

Vì Nghê Lam chụp được ngay chính diện ông ta, nên nhóm Thẩm Hoa có thể dùng hình ảnh đối chiếu.

Thôn Đại Hà vốn có một người gọi là Kim Hậu, tướng mạo tuổi tác có thể khớp, nhưng hai ba mươi năm trước đã rời khỏi đây.
Người già trên thôn nói, năm đó tên nhóc này hay sinh sự trong thôn, nhưng thầy bói trong thôn nói mạng cậu ta thiếu mộc thiếu thổ, cả đời phiêu bạt, vận thế không tốt.

Theo cách nói này, sau khi ông ta rời khỏi đây, đã đổi tên thành Bồi, thành Thụ, cũng là hợp tình hợp lý.
Lúc Kim Thụ Bồi rời khỏi thôn Đại Hà là thời điểm hoạt động lừa đảo buôn người qua biên giới diễn ra mạnh nhất ở đây.

Về sau 'sự nghiệp' phi pháp này của thôn Đại Hà bị nghiêm trị, từ trên xuống dưới, đầu mối nào cũng bị điều tra một phen, toàn bộ thôn bị xử lý gọn gàng sạch sẽ.

Cảnh sắt bắt một nhóm người lớn, giải cứu không ít phụ nữ, cũng gặp trở ngại rất lớn
Cho tới bây giờ thôn Đại Hà cùng với các thôn xung quanh, còn có không ít phụ nữ lúc trước bị lừa bán đến đây, sau khi sinh con

xong thì không muốn đi, không muốn trở về nhà.

Gốc rễ của các cô dường như sinh ra lớn lên ở đây, tình cảnh gặp phải trước đây đã thay đổi cuộc sống của bọn họ, con cái của họ bây giờ đã trưởng thành, không ít người đã lập gia đình.
Lừa bán là từ xem như cấm kỵ ở đây, pháp luật liên quan cũng dần hoàn thiện, nhưng năm đó không phải ai cũng bị trừng phạt chế tài.

Về sau còn có rất nhiều người ra tù quay lại cuộc sống, vài người hiện tại còn có địa vị tiền tài.

Dân địa phương tuyệt đối không nhắc đến chuyện trước đây, cũng không cho phép thảo luận lai lịch, thân thế của thế hệ trước.
Thời gian không cách nào vùi lấp sự thật phạm tội, nhưng lại khiến cho ảnh hưởng xấu đến cuộc sống của mọi người dần dần nhạt đi, thậm chí những vết tích khắc sâu trong xương cốt cũng không còn nhìn ra được ở bên ngoài mặt.
Trước đây có rất nhiều người rời khỏi thôn Đại Hà, không rõ sống chết thế nào.

Rất nhiều gia đình cũng bị ảnh hưởng bởi cuộc thanh tra trước đây, đi phải đi, chết phải chết, tên họ thế nào không nhớ được cũng vô số.
Họ Lưu là dòng họ lớn trong thôn, gần một phần ba người ở đây đều họ Lưu.

Người anh em tốt họ Lưu của Kim Thụ Bồi có đến mấy người, nhưng không có ai tên Lưu Hồng Giang.
Trong hệ thống hộ tịch ngược lại lại có ba người tên Lưu Hồng Giang, tuổi tác không đúng mà lý lịch cũng không đúng.
Lưu Hồng Giang cùng Kim Thụ Bồi lưu lạc ở bên ngoài không biết là ai.
Loại trừ những cái này cần có thời gian.
Thẩm Hoa nhận được chỉ thị của Lưu Tống, cầm ảnh và tài liệu

của Dương Hiểu Phương tiến hành dò hỏi.
Dương Hiểu Phương năm nay 21 tuổi, lúc Kim Thụ Bồi rời khỏi thôn Đại Hà, Dương Hiểu Phương còn chưa sinh ra đời.

Hộ khẩu của cô ta ở huyện Văn Đông tỉnh L, không có chút liên quan gì tới huyện Lâm Thủy.

Nhưng Thẩm Hoa vẫn nghiêm túc dò xét một phen, không ai nhận ra Dương Hiểu Phương, cũng không có ai nhận ra cha mẹ Dương Hiểu Phương, cũng không quen biết với cô dì chú bác họ hàng xa không liên hệ nhiều năm của Dương Hiểu Phương.
Lưu Tống cũng liên lạc với huyện Văn Đông, nhờ cảnh sát địa bàn huyện Văn Đông hỗ trợ điều tra chú họ của Dương Hiểu Phương.
Dương Hiểu Phương quả thật có một ông chú họ, đã rất nhiều năm không quan tâm gì đến Dương Hiểu Phương.

Ông nói em họ chưa kết hôn mà có con, cực kỳ mất mặt, bỏ huyện đi lâu rồi, nghe nói là đi tìm cha của đứa trẻ, cuộc sống với tên đàn ông kia không tốt, quan hệ với gia đình cũng không còn, không còn lui tới với họ hàng thân thích.

Về sau em gái có dẫn con về lại mấy chuyến, nói là con gái bị bệnh đáng thương, quay về vay tiền.
Vị chú họ này đã cho tiền mấy lần, mới đầu Dương Hiểu Phương có gọi điện thoại cho ông, còn viết thư cảm ơn cho ông.

Chú họ cảm thấy đứa trẻ hiểu chuyện, quả thực không phải dễ dàng gì.

Còn cho Dương Hiểu Phương bút viết tập vở, cho chút tiền sinh hoạt.

Nhưng mẹ của Dương Hiểu Phương đến giờ vẫn không trả tiền, rồi về sau chính mẹ Dương Hiểu Phương cũng bệnh.

Vị chú họ này thực sự không thể đồng tình với hai mẹ con này, cũng không cho tiền, liên lạc cũng theo đó đứt mất.
Mấy ngày nay Lưu Tống dành thời gian điều tra, hi vọng có thể tìm ra đầu mối để bắt Dương Hiểu Phương, nhưng ngoại trừ thi thể của Hứa Văn Bách, bọn họ không tìm thêm được bằng chứng gì khác.
Lưu Tống tiến hành thẩm vấn Dương Hiểu Phương.
Lúc Dương Hiểu Phương thấy Lưu Tống còn rất vui vẻ, cô hỏi có phải đã điều tra vụ án rõ ràng rồi, có thể để cho cô về nhà?
Biểu hiện của cô cực kỳ tự nhiên, việc này khiến Lưu Tống cảnh giác, cẩn thận quan sát cô.
Lưu Tống nói Dương Hiểu Phương kể lại một lần nữa quá trình cô bị lừa gạt, giam cầm, tự giải cứu, nói càng cẩn thận càng tốt.
Dương Hiểu Phương sửng sốt: "Thế là thế nào, tại sao phải nói lại từ đầu?"
"Chúng tôi phát hiện ra một chút đầu mối mới, cần phải thẩm tra lại một lần nữa chi tiết vụ án."
"Đầu mối gì mới?" Dương Hiểu Phương nhíu mày.
Lưu Tống rất điềm đạm: "Hai tên bị bắt kia có nói một chút chi tiết mới, muốn thẩm tra đối chiếu lại với cô một chút."
Dương Hiểu Phương há to miệng, sau đó ngậm lại, cô vặn ngón tay đang để trên bàn, sắc mặt có chút không ổn: "Bọn họ, nói chuyện gì ghê tởm sao?"
Lưu Tống quan sát động tác nhỏ của cô, nói: "Cô chỉ cần nói những gì cô có thể nhớ là được."
Dương Hiểu Phương cắn môi: "Có một số việc, tôi thật sự không muốn nhớ lại."
Giọng nói Lưu Tống càng hiền lành, mang theo sự nhẹ nhàng và khích lệ: "Chúng tôi cần trợ giúp của cô, Dương Hiểu Phương.

Tôi biết chuyện này không dễ dàng, nhưng mời cô lặp lại lần nữa, chúng tôi cần chi tiết hết mức.

Tôi cam đoan, đây là lần cuối cùng.

Cô cố gắng thêm một lần nữa, được không?”
Dương Hiểu Phương mím chặt môi, gật đầu.
Lưu Tống nói: “Tốt, vậy chúng ta bắt đầu từ lúc cô nhận được kết bạn của ID ‘Ánh sáng trong sương mù’…”
Dương Hiểu Phương hắng giọng một cái, uống hớp nước, cô nói lại khẩu cung lần trước lại một lần.

Lưu Tống sẽ cắt ngang cô tùy lúc, hỏi vài câu hỏi, cũng chăm chú đối chiếu với ghi chép khẩu cung lần trước của cô.
Dương Hiểu Phương ngoan ngoãn nói xong.

Lưu Tống giống như Quý Dũng Quân, bày ra sáu tấm hình, hỏi Dương Hiểu Phương: “Cô xác nhận lại lần nữa, A Quang mà cô nói là ai?”
Dương Hiểu Phương nhìn kỹ sáu tấm hình kia một lần, do dự một hồi, chỉ vào chân dung của bồ câu Hứa Văn Bách.
“Cô chắc chắn là anh ta sao?” Lưu Tống hỏi.
Dương Hiểu Phương nhìn biểu cảm của Lưu Tống, khẽ gật đầu: “Là anh ta.”
“Vừa rồi cô do dự một hồi, là cảm thấy có vấn đề gì à?”
“Không phải, tôi nhận ra anh ta, tôi chỉ là thấy chân dung có chút không giống.

Cho nên nghĩ ngợi.”
Lưu Tống khẽ gật đầu, vẻ mặt không đổi, giọng nói càng không đổi, ông nói: “Trước đây cảnh sát Quý hỏi cô qua ba lần, cho cô nhận diện chân dung hai lần.

Cô đều nhận ra cùng một tấm.

Lần này tôi bày hình giống y như lần thứ hai cảnh sát Quý cho cô xem.

Cũng là sáu tấm, cùng một vị trí, nhưng tốc độ nhận diện của cô chậm hơn trước rồi.”
Dương Hiểu Phương ngẩn người, cô rũ mắt xuống: “Thời gian

qua lâu, tôi có phần quên rồi."
"Chỉ mới một tuần mà thôi." Giọng nói Lưu Tống lần này đã nghiêm túc hơn: "Cô có phần quên đi chân dung, nhưng chi tiết khẩu cung lại nhớ cực kỳ rõ ràng.

Tôi xáo trộn trình tự thời gian, đảo tên người, cắt ngang suy nghĩ của cô, chen vào đặt câu hỏi, câu trả lời của cô lại gần như giống như đúc tuần trước."
Dương Hiểu Phương nhìn thoáng Lưu Tống, sau đó cắn cắn môi: "Các anh cứ hỏi tôi hết lần này tới lần khác, tôi trả lời giống cũng không được sao? Nhận ra đúng người cũng không được sao?"
"Dương Hiểu Phương." Lưu Tống nói: "Chúng tôi đã tìm thấy thi thể của A Quang này."
Dương Hiểu Phương sững sờ.
Lưu Tống nhìn chằm chằm cô: "Anh ta không thể nào dụ dỗ cưỡng gian cô được."
Biểu cảm Dương Hiểu Phương cứng đờ, một lúc sau mới kêu lên: "Người tôi gặp chính là như vậy.

Người tôi gặp chính là anh ta."
Lưu Tống quát: "Cô ngụy trang thành người bị hại, từ đầu đến cuối đều không nói thật.

Cô diễn lâu như vậy, mỗi một chi tiết đều học thuộc lòng, cô thậm chí còn luyện cả biểu cảm thần thái động tác nhỏ.

Nhưng cô cũng có cái nắm không chắc.

Có muốn tôi cho cô xem ghi hình thẩm vấn, câu hỏi lặp lại nhiều lần, những chiêu trò kia của cô đều diễn lại một lần."
"Tôi không có, tôi không có diễn." Dương Hiểu Phương vừa nói liền rơi nước mắt, "Các anh không phá được án, muốn đổ trách nhiệm lên người tôi.

Người tôi gặp chính là anh ta, chính là A Quang này, chính là anh ta."

“Cô thậm chí còn không thèm hỏi vì sao anh ta không thể nào dụ dỗ cưỡng gian cô.”
Dương Hiểu Phương lại sững sờ.
“Vì cô đã biết tại sao từ lâu rồi.” Lưu Tống nói, “Nhưng cô có biết bọn họ vì muốn bịt miệng cô, vẫn đang chờ trực cô ngoài kia, giết cô diệt khẩu.”
Sắc mặt Dương Hiểu Phương lần nữa cứng đờ.
Lần này mãi một lúc sau cô mới khống chế được biểu cảm.

Cô hỏi: “Ông nói vì sao A Quang này không thể nào cưỡng gian tôi? Thi thể anh ta thế nào?”
Lưu Tống không để ý tới câu hỏi của cô, ông nói: “Cô giả mạo người bị hại trà trộn vào đây với mục đích gì? Làm thế nào cô liên lạc được với bọn họ.”
Dương Hiểu Phương bỗng nhiên nhìn Lưu Tống một chút.

Ông nhìn chằm chằm nét mặt của cô.

Biểu cảm của Dương Hiểu Phương không có thay đổi lớn nhưng có cảm giác rất kỳ lạ, Lưu Tống cảm thấy cô đã bình tĩnh lại.
Vừa rồi trong lúc hỏi, ông lộ ra chút tin tức khiến cô yên tâm.

Ông hỏi bậy rồi sao, sai ở chỗ nào?
Quả nhiên Dương Hiểu Phương đã trấn định một chút.

Cô nói: “Tôi chính là người bị hại, lời tôi nói đều là thật.

Người tôi gặp chính là anh ta.

Tôi không biết các anh tìm được thi thể gì, xảy ra chuyện gì.

Người tôi gặp chính là anh ta.”
“Tháng một anh ta đã chết rồi.”
“Người tôi gặp chính là anh ta.” Dương Hiểu Phương một mực chắc chắn, “Có lẽ là người khác phẫu thuật chỉnh hình.

Nhưng cái này cảnh sát các anh có thể đi thăm dò.

Tôi không biết gì hết, dù sao người tôi gặp cũng chính là anh ta."
"Ai sẽ giết cô diệt khẩu?" Lưu Tống hỏi.
Ánh mắt Dương Hiểu Phương trốn tránh trong nháy mắt, trả lời: "Nhất định là A Quang này, tôi không có kẻ thù, chỉ có bọn họ."
Lưu Tống nhìn cô, Dương Hiểu Phương nhìn lại Lưu Tống: "Nhất định là anh ta."
Đêm nay, Lưu Tống, Âu Dương Duệ lại gọi Lam Diệu Dương và Nghê Lam cùng họp.
Lam Diệu Dương đặt phòng riêng trong một câu lạc bộ vì Nghê Lam nói muốn ăn cháo hải sản ở đây.
Âu Dương Duệ ngồi trong phòng bao riêng đầy mùi tiền, không cách nào chửi tác phong của hai vị này: "Có nhớ Hàn Châu nói hai người không hiểu xã hội không?"
"Tôi đã sắp xếp cho anh ta học rồi." Nghê Lam bày ra vẻ khoác lác.
"Mật mã Morse?" Bản thân Âu Dương Duệ cũng không biết.
"Không, nói hay nói đúng đúng hoàn cảnh."
Âu Dương Duệ: "…Cô ở nước ngoài mà cũng biết chuyện nói hay nói đúng à?"
"Hôm đó quản lý của tôi có đặc biệt giảng một chút."
Âu Dương Duệ: "…" Đang tính nói 80% là Nghê Lam không biết nói đúng câu đúng hoàn cảnh thì Lưu Tống đến rồi.
Lưu Tống ăn cơm ở căn tin xong mới qua, ông nói với mọi người tiến triển điều tra của bên này.
"Hàn Châu nói không sai, Dương Hiểu Phương là người của Tổ Ưng, địa vị của cô ta hẳn là cao hơn so với chúng ta dự đoán.

Cô ta hẳn là nghe lệnh trực tiếp từ Kền kền."
Câu hỏi sai kia của ông hẳn là 'Làm thế nào cô liên lạc được với bọn họ.'
Chỉ có thể là câu nói này phạm sai lầm.
Lời nói này khiến Dương Hiểu Phương hiểu rồi, cảnh sát không điều tra được gì.

Không có ‘bọn họ’, không phải ‘bọn họ’, là ‘hắn.’
Từ góc độ của cảnh sát, bọn họ xem Tổ Ưng là một tổ chức.

Nhưng đối với Dương Hiểu Phương, đối phương chỉ là một người.
“Từ đó về sau miệng cô ta rất cứng, không nói bất kỳ điều gì.

Nói tới nói lui cũng chỉ là mấy câu kia.” Lưu Tống nói, ông nhìn hai người Lam Diệu Dương một chút, “Mấy ngày này Hàn Châu có động tĩnh gì không?”
“Không có.

Anh ta mua hai số điện thoại, ở trong một căn hộ cho thuê.

Ở một mình, không làm gì hết.” Nghê Lam nuốt một ngụm cháo, “Không đi lung tung cũng không gọi điện thoại liên lạc với ai.

Chính là không dùng điện thoại một chút nào.

Ngoại trừ nghiên cứu app tôi cài đặt trên chiếc điện thoại đó ra thì anh ta không dùng lên mạng.”
“Anh ta có thể để điện thoại giám sát của cô ở trong phòng, tự mình đi chỗ khác.

Cũng có thể dùng một chiếc điện thoại khác.”
“Đó đương nhiên cũng có thể.

Chúng tôi không cách nào giám sát anh ta 100%, cái này thật sự dựa vào tín nhiệm của hai bên.” Nghê Lam đáp, “Mấy ngày này tôi thường xuyên tìm anh ta nói chuyện, làm quen một chút.

Mỗi lần tìm anh ta đều ở đó.”
“Hai người trò chuyện những gì rồi?” Lưu Tống hỏi.
“Chém gió.” Nghê Lam nói: “Theo yêu cầu của cảnh sát Âu

Dương, chủ đề anh ta không muốn nói thì tôi sẽ né, bây giờ chuyện anh ta tình nguyện nói chỉ có A Quang."
Lưu Tống: "…Có manh mối gì không?"
Phía Âu Dương Duệ phụ trách điều tra Hàn Châu, nhưng ngoại trừ những gì có trong hồ sơ đã tra ra, phần ghi chép khác về Hàn Châu hoàn toàn trống không.

Tin rằng anh ta đã bắt đầu dùng thân phận giả đi làm từ rất sớm.
"Không xem là có manh mối gì, chỉ là hiểu rõ hơn một chút giao tình của A Quang với anh ta lúc đó.

Ví dụ lúc anh ta bắt đầu hoài nghi A Quang là vì A Quang kêu anh ta nói tên chủ nhiệm lớp 10 của mình, một cô gái trẻ.

Xem như mối tình đầu của anh ta đi.

Bởi vì khi đó mọi người đều ghét anh ta, không phải chán ghét thì là thương hại.

Nhưng cô giáo trẻ kia coi anh ta là học sinh, còn ngây thơ tranh đấu để anh ta có thể tiếp tục đi học.

Nhưng anh ta vẫn rời đi.

Lúc đó tình cảm của anh ta với A Quang cực kỳ tốt, bọn họ quen biết nhau cũng gần hai năm."
"Tính toán thời gian thì Bồ câu vào tổ chức không lâu đã quen với Hàn Châu." Âu Dương Duệ chen vào nói, phân tích đơn giản cho Lưu Tống một chút, "Vì để Kền kền chú ý đến anh ấy, Bồ câu cố ý thể hiện rất khỏe, chủ động làm những chuyện lớn.

Hàn Châu liền thích kiểu này, bản thân theo sau không tốn sức.

Thân thế của Hàn Châu và Bồ câu tương đồng, trò chuyện với nhau, theo Bồ câu làm việc cũng bớt lo.

Cho nên chắc là anh ta thực sự coi Bồ câu là anh trai.

Nhưng theo luận điệu làm việc của anh ta, Bồ câu hẳn không coi anh ta là gì."
Nghê Lam khẽ gật đầu, "Hàn Châu nhắc đến vị giáo viên kia cũng không giống như nhắc tới cha mẹ anh ta.

Anh ta nói mấy người bọn họ không có việc gì sẽ ngồi chém gió, nhưng kỳ thật bản thân anh ta không nói nhiều, anh ta cảm thấy là anh em thật thì mới nói.

Sau đó anh ta thấy A Quang lộ ra chút biểu cảm kỳ lạ.

Anh ta nói là theo trực giác của anh ta, cảm giác được lúc anh ta nói đến vị giáo viên trẻ nhớ mãi không quên thì toát ra kiểu cảnh giác kia, giống như cảm giác cảnh sát cảnh giác tội phạm."
Lưu Tống đã hiểu, ông thở dài.

Quả nhiên giả vờ là giả vờ, không thể giống như thật.

Khẳng định là Bồ câu có ý nghĩ không biết Hàn Châu có ý định phạm tội với vị giáo viên đó hay không.
Âu Dương Duệ cũng nói: "Hàn Châu này, tính cảnh giác không hề tầm thường."
"Cho nên anh ta lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, sống sót rồi."
Nghê Lam nói, "Dù sao từ đó trở đi, anh ta liền chú ý nhất cử nhất động của cảnh sát Hứa, dao động giữa việc hoài nghi hay tín nhiệm."
"Nếu như cảnh sát Hứa không rơi vào bẫy bị lộ thân phận, nói không chừng thật sự có cơ hội xúi giục Hàn Châu, dẫn anh ta quay đầu về bờ." Lam Diệu Dương nói, "Bây giờ đáng tiếc là chúng ta không phải người có trọng lượng như cảnh sát Hứa."
"Đối với Hàn Châu mà nói chúng ta chỉ là quân cờ.

Anh ta cũng chỉ là quân cờ." Nghê Lam nói, "Hỏi chuyện về Tổ

Ưng anh ta đều không nói, sợ nói nhiều anh ta không còn giá trị.

Nhưng anh ta đồng ý ngày mốt gặp mặt tôi, đưa điện thoại của chú Bồi cho tôi."
"Ngày mốt?"
"Anh ta đang giúp người anh em A Sinh kia kéo dài thời gian."
Âu Dương Duệ nói, "Ngày mốt là ngày A Sinh chạy trốn."
"Có lẽ cũng bao gồm cả anh ta." Lưu Tống nói.
"Cái này cũng không thể loại trừ.

Tôi đã cho người trông coi bên ngoài nhà thuê của anh ta." Âu Dương Duệ nói, "Hiện tại anh ta rất gian nan, hẳn là chưa thể hạ quyết tâm.

Con người là động vật theo thói quen, anh ta là kiểu một mực kiếm sống, đã quen đi theo lão đại, tuy cũng thông minh, cũng có thể mưu mô, nhưng bây giờ đột nhiên phải một mình, bốn bề là địch, hơn nữa anh ta phải làm chuyện phản bội, thoát khỏi tổ chức ban đầu của mình, đối kháng với bọn họ.

Việc này chính là rời bỏ bản năng muốn sống của anh ta.

Chắc chắn áp lực của anh ta rất lớn.

Anh ta từng nói, công ty cho bọn họ xem kết cục của Bồ câu, là cảnh cáo bọn họ.

Nhưng vừa qua thì anh ta lại lấy điện thoại Bồ câu giả mạo anh ấy.

Trạng thái tâm lý của anh ta không thể nào khỏe mạnh ổn định được."
"Đúng, nửa đêm anh ta thấy ác mộng." Lam Diệu Dương nói, "Tối qua chúng tôi không ngủ, mở điện thoại của anh ta ra nghe lén một hồi, vừa lúc nghe anh ta đang hét rất thảm."
"Chúng ta không thể đặt cược toàn bộ lên anh ta, quá nguy

hiểm.” Lưu Tống nói.
Âu Dương Duệ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy.

Nhưng tạm thời chưa đụng đến anh ta.”
“Cho nên ngoại trừ nhét thêm một đống câu hỏi cho tôi, các anh chưa nghĩ ra được cách gì mới?” Nghê Lam hỏi.
Trước khi gọi bọn họ lên đã sắp xếp cho cô mấy tờ câu hỏi, kêu cô phải hỏi xong trong vòng hai ngày, khiến cô cứ một hồi lại gọi cho Hàn Châu một cuộc, được một lúc lại gọi một cuộc.

Lúc cô dụ dỗ Lam đáng yêu cũng không cố gắng như vậy, thật là tổn thương tình cảm rồi.
“Hiện tại không có cách nào bắt anh ta hành động.” Âu Dương Duệ nói, “Anh ta buộc mình với hai người, sự tình phát triển đến đâu cũng dính với hai người.

Cảnh sát bắt anh ta, xã hội đen đuổi giết anh ta, cuối cùng anh ta vẫn tìm hai người, thử cũng không ra manh mối nào.”
“Thật, nếu kế hoạch nát như vậy thì không cần thử.” Nghê Lam nói, “Anh ta diễn thử rồi.”
Lưu Tống: “…”
Lam Diệu Dương gật đầu: “Lúc anh ta báo địa chỉ nhà thuê, có nói nếu cảnh sát tới bắt tận nơi, thì hợp tác kia kết thúc.

Rồi diễn thử nếu có người đến tận nhà giết anh ta, chúng tôi có thể phản ứng nhanh thế nào, có thể làm gì.”
Âu Dương Duệ: “…Hai người trả lời thế nào?”
“Tôi kêu anh ta đưa di động nhắm ngay vào đối phương, như thế tôi có thể biết là ai giết anh ta.” Nghê Lam vẫn giữ giọng điệu làm người ta ghét: “Tôi sẽ báo cảnh sát giúp anh ta.

Mấy chú cảnh sát sẽ chủ trì công đạo cho anh ta.”
“Được rồi, không cần đoán nữa, ngày mốt chắc chắn anh ta chạy trốn rồi.” Âu Dương Duệ than thở.
Lưu Tống xoa xoa mi tâm, bầu không khí họp với Nghê Lam vẫn luôn không ổn lắm.

“Được rồi, tôi cũng có làm chuyện đàng hoàng.” Nghê Lam nói: “Trước đó không phải tôi đã theo chắc số điện thoại của A Sinh sao, tôi tra tất cả thông tin trong điện thoại của anh ta, trong đó có số điện thoại của Kim Thụ Bồi.”
“Tôi cũng đã giao cho Quan Phàn phân tích rồi.” Âu Dương Duệ nói, “Số của A Sinh, Hàn Châu, Kim Thụ Bồi về sau đều không dùng tới.

Nhưng lần gọi điện thoại cuối cùng của Kim Thụ Bồi là gọi cho một cô gái trẻ.

Chúng tôi tra rồi, cô gái kia tên Phương Ngữ, làm việc ở Kim Khổng Tước, là gái hộp đêm, biệt hiệu Tiểu Hồng.”
“Đúng, tôi muốn nói cái này.” Nghê Lam nói: “Nhìn thời gian cuộc gọi này chắc chắn là Hàn Châu gọi.

Cô gái này là bạn gái anh ta.

Bọn họ rốt cuộc nói chuyện gì, nói không chừng có thông tin quan trọng.”
“Tôi đã cho người theo sát cô ta rồi, trước mắt chưa phát hiện ra chuyện gì.” Âu Dương Duệ nói.
Hộp đêm Kim Khổng Tước.
Tiểu Hồng gọi vào dãy số của Hàn Châu một lần nữa, vẫn tắt máy.

Cô vừa đặt điện thoại xuống thì điện thoại lại vang lên, cô cầm lên xem, là số lạ, Tiểu Hồng nhanh chóng nghe máy.
“Cô là Tiểu Hồng phải không?” Đối phương là nam, trẻ tuổi, giọng nói có phần quen thuộc.

Tiểu Hồng cảm thấy chắc chắn mình đã nghe qua ở đâu, hẳn là người quen biết.
“Là tôi, anh là ai?” Tiểu Hồng vừa hỏi xong thì chợt nhớ tới, vị này là một trong bốn người bị nhốt trong tòa nhà kia.

“Tôi là A Sinh.”
“Tôi nhớ ra rồi.” Tiểu Hồng nói.
“Ừm.” A Sinh do dự một hồi, sau đó hỏi: “A Dũng có liên lạc với cô không?”
“Không có.” Tiểu Hồng nói.
“Hôm nó lấy điện thoại chú Bồi gọi cho cô tôi ở bên cạnh,” A Sinh nói, “Đêm đó chúng tôi mới đi ra.”
“A.” Tiểu Hồng kinh ngạc nói: “Tôi không biết anh cũng ở đó.

Vậy hiện tại hai người ổn không? Đã xảy ra chuyện gì, anh với anh ấy tách ra rồi à?”
“Đúng, chúng tôi tách rồi.

Bây giờ tôi không thể liên lạc với nó, tôi có một số việc tìm nó.

Nó có liên lạc với cô không?”
“Chỉ có đêm đó, sau đó thì không có gọi lại.

Tôi hơi lo lắng.

Các anh có an toàn không? Anh ấy có ổn không?” Tiểu Hồng thấp giọng.
“Nó không sao, vẫn an toàn.”
“Chú Bồi đâu? Mọi người đang tìm các anh đó.”
“Tôi không rõ lắm, tôi tách với bọn họ rồi.

Tôi có một số việc phải nói với A Dũng, tôi phải liên lạc với nó.” A Sinh nói, “Nó rất tin tưởng cô, nó sẽ liên lạc với cô.

Tới lúc đó cô nói số của tôi cho nó, được không?”
“Được, không thành vấn đề.” Tiểu Hồng hạ giọng tới thấp nhất, “Nếu có tình huống gì, anh tìm được anh ấy, cũng nói cho tôi một tiếng.

Tôi thật sự rất lo lắng.”
“Được.” A Sinh đồng ý.

A Sinh cúp điện thoại.

Tiểu Hồng ngồi một hồi lâu, sau đó cô đứng lên, ra khỏi phòng, đi tới phòng làm việc của Giang ca.
Ba tiếng sau, A Sinh nhận được điện thoại của Tiểu Hồng, giọng Tiểu Hồng hạ rất thấp, cô nói A Dũng gọi điện cho cô rồi, anh bị thương nhẹ, nhưng an toàn, chuẩn bị rời đi.

Cô nói tạm thời A Dũng không tiện liên lạc với người khác, cho nên anh không có ý định gọi lại cho A Sinh.

Nhưng Tiểu Hồng cảm thấy băn khoăn, cho nên cô gọi cho A Sinh báo một tiếng bình an, kêu A Sinh đừng lo lắng.
“Nó không muốn gọi cho tôi sao?” Giọng A Sinh dường như không tin.
“Anh ấy nói không tiện.”
“Tôi thật sự phải gặp nó một lần.” A Sinh nói, “Cô có thể giúp tôi truyền lời lại cho nó… À, cô nói số điện thoại của nó, tôi tự gọi.”
“Nhưng mà anh ấy thật sự nói không tiện.

Hiện tại rất nhiều người đang tìm các anh.

Các anh cứ như vậy rất nguy hiểm.

Tôi đã báo số của anh cho anh ấy rồi, nếu như anh ấy thấy có thể gọi được thì sẽ gọi cho anh.”
“Không phải, cô không rõ tình hình.

Tôi biết nguy hiểm, cho nên tôi nhất định phải gặp A Dũng.

Tôi có một số việc phải nói cho nó biết.”
Tiểu Hồng do dự, A Sinh lại năn nỉ hai câu.

Rốt cuộc Tiểu Hồng nói, “Vậy được rồi.” Cô báo cho A Sinh một dãy số di động, dặn dò anh phải chú ý an toàn.
A Sinh cúp điện thoại của Tiểu Hồng, gọi cho số A Dũng, nhưng

số kia tắt máy.
A Sinh lại gọi cho Tiểu Hồng.

“Số kia tắt máy rồi.”
Tiểu Hồng nói: “Anh ấy nói không tiện liên lạc với người khác.”
“Vậy nó còn nói gì không? Nó có hẹn gặp mặt cô không? Nó sắp đi rồi, kiểu gì cũng phải gặp cô một lần chứ.”
Bên phía Tiểu Hồng im lặng.
A Sinh nói: “Cô cho tôi địa chỉ đi, tôi đi tìm nó.

Trước khi nó đi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với nó, liên quan đến an toàn tính mạng.”
Tiểu Hồng tiếp tục im lặng.
A Sinh nói: “Cực kỳ cực kỳ quan trọng.”
Tiểu Hồng thở dài, báo lại địa chỉ, lại nói: “Anh ấy chưa chắc ở đó, khả năng là đi rồi.

Tôi nói không an toàn, không đi gặp anh ấy.

Có thể anh ấy đi rồi.”
“Được, tôi thử vận may một chút.” A Sinh cúp điện thoại.
Tiểu Hồng ngẩng đầu, nhìn về phía Giang ca.
Giang ca cầm điện thoại lên, dặn người đi tìm địa chỉ kia.
Tiểu Hồng cầm chặt điện thoại, lo lắng đến mặt trắng bệch.
“Vừa rồi diễn có phải hơi quá không?” Giang ca cúp điện thoại xong thì hỏi.
Tiểu Hồng nói: “Không như vậy anh ta sao tin được? Hơn nữa có thể là anh ta gạt em.”
“Nó biết A Dũng lấy điện thoại chú Bồi gọi cho cô, vậy là đủ rồi.

Lúc đó không ở bên cạnh, làm sao biết được.”
Tiểu Hồng không có phản bác gì, cô nhìn Giang ca một chút,
“Vậy không còn chuyện gì khác, em đi trước nhé?”
“Ừm, về phòng đi.

Nếu như cần sẽ gọi.”

“Dạ.” Tiểu Hồng gật đầu.

Cô xiết chặt điện thoại, trở về phòng.
Phòng của Tiểu Hồng ở ngay sau Kim Khổng Tước, cách phòng làm việc của Giang ca chỉ có một đoạn, nhưng cũng không xa khỏi phạm vi của Kim Khổng Tước.

Nhưng Tiểu Hồng đi rất lâu, cô vừa đi vừa do dự, cuối cùng vẫn quyết định không cần làm gì.
A Sinh này không biết là người thế nào.

A Dũng xác thực không có nói với cô.

Cô vẫn không nên mạo hiểm.
Tiểu Hồng thở dài, cô chạy tới cửa phòng.

Cô lấy chìa khóa ra mở, đẩy cửa ra, vừa mới mở đèn lên, đóng cửa lại, thì một khẩu súng đã dí lên đầu cô.

Chương 40

Tiểu Hồng cứng đờ người.
Cô thử xoay người nhưng người chỉa súng sau lưng cô lại quát: "Đừng nhúc nhích!"
"A Sinh?" Tiểu Hồng không bị quát sợ, cô xoay người lại, đối diện với ánh mắt A Sinh: "Sao anh lại ở đây?"
"Tới nhìn bộ mặt thật của cô một chút." A Sinh cười lạnh một tiếng, khẽ cúi người giật lấy điện thoại trên tay cô.
Anh ta bấm sáng màn hình, giao diện hiện lên điền mật mã vào.
A Sinh đưa điện thoại tới trước mặt Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng nhìn một chút, không nhúc nhích.

A Sinh đạp một cước về phía Tiểu Hồng, đá trúng vào xương hông cô.

Tiểu Hồng kêu đau đớn một tiếng, bị đạp lùi ra sau mấy bước, lưng sau đụng vào cạnh bàn trang điểm.
Một trận loảng xoảng vang lên, chai lọ trên bàn đổ xuống không ít.

Tiểu Hồng bị đau quỳ xuống đất, cô cắn chặt môi, ôm chặt eo mình.
A Sinh tiến tới mấy bước.

Anh ta lần nữa chỉa súng vào đầu Tiểu Hồng quát, "Mở ra."

Tiểu Hồng hít vào mấy hơi, cắn răng nói: “Anh làm gì vậy?”
“Tôi kêu cô mở điện thoại ra.

Đừng ép tôi giết cô.” A Sinh dừng một chút, hạ giọng, “Bây giờ tất cả mọi người đều đi tiếp khách rồi, bên này không có người, cô thử xem tôi có dám ra tay hay không?’
Tiểu Hồng mím chặt môi, nhập mật mã vào điện thoại.
A Sinh cầm lấy điện thoại, vào lịch sử trò chuyện, sau đó anh ta đập điện thoại về phía Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng sợ hãi hô lên một tiếng, ôm đầu né.
A Sinh tiến lên vung tay cho cô một bạt tai, “Gái điếm thối tha, dám gạt tao.”
Tiểu Hồng ôm mặt kêu: “Tôi không có.”
“Dãy số mày cho tao, căn bản mày không có nghe qua.”
Tiểu Hồng ngậm miệng lại, không gì để nói.

“Ai muốn giết chú Bồi, giết tụi tao?” A Sinh chất vấn.
“Tôi không biết.” Tiểu Hồng nói.
A Sinh lại đạp một cước.

Tiểu Hồng ôm bụng, nước mắt trào ra, cô không dám lớn tiếng gọi, hạ giọng nói: “Tôi thật sự không biết.

Đêm đó Dũng ca gọi điện thoại cho tôi, sau đó thì không liên lạc nữa.

Điện thoại của anh ấy với chú Bồi cứ tắt suốt.

Ông chủ của chúng tôi hôm sau hỏi từng người một, hỏi tới chỗ tôi, tôi không dám nói láo.”
“Không dám nói láo?” A Sinh lại đạp cô thêm mấy cước.

Tiểu Hồng đau tới mức thở không ra hơi, nói không ra lời.
A Sinh trách móc, “Số điện thoại tao gọi cho mày là số không ai biết, mày cho số của khách nào đó, không báo cáo, ai mà biết.”
Tiểu Hồng cắn răng trừng mắt nhìn anh ta: “Ai biết anh là người

nào chứ?"
A Sinh ngẩn người, một cước đạp Tiểu Hồng lăn ra: "Bớt giảo biện."
Tiểu Hồng lăn nửa vòng, nằm ngửa xuống đất.

Cô bò lên, lau sạch nước mắt: "Vậy anh muốn thế nào? Tôi đã báo cáo rồi, tôi nhất định phải ngoan ngoãn báo cáo.

Đến lần nào tôi phải báo lần đó, anh muốn thế nào?"
A Sinh cười lạnh: "Không giả vờ nữa à? Không phải hàng mới tay chân vụng về thiếu não nữa à?"
"Đừng nói nhảm.

Nói thẳng đi, anh muốn thế nào?" Hốc mắt Tiểu Hồng vẫn đỏ, mũi cũng đỏ, nhưng thần sắc tỉnh táo.

"Anh mạo hiểm lớn như vậy chạy tới đây chỉ để đánh tôi vài lần cho hả giận sao?"
A Sinh nhìn chằm chằm cô: "Ông chủ của tụi mày là ai?"
"Không biết tên đầy đủ, chúng tôi chỉ gọi ông ấy là Giang ca.

Căn gần thang máy khu lầu phía Tây nhất, anh muốn tìm thì qua đó mà tìm ông ta."
A Sinh tới gần Tiểu Hồng, chỉa thẳng súng vào giữa trán cô: "Tao nói là ông chủ phía sau kìa."
"Tôi không biết.

Ông chủ tôi biết là Giang ca.

Tất cả mọi chuyện chúng tôi đều nghe ông ấy."
A Sinh lại hỏi: "Chỗ này người ra vào nhiều, mày có nghe phong phanh chuyện gì chưa? Về chúng tao, về công ty?"
"Không có."
"Trả lời nhanh quá rồi." A Sinh hung dữ.
"Thật sự không có." Tiểu Hồng nói, "Coi như những người khác có nghe nói gì, cũng sẽ không thảo luận mấy chuyện này.

Chị em chúng tôi không có ai đề cập tới chuyện này.

Về sau Giang ca gọi từng đứa từng đứa tới hỏi, mọi người lại càng không dám nhắc tới."
"Bên trong công ty chúng ta mấy ngày nay còn có ai tới không?"
"Không có."
A Sinh im lặng một hồi: "Giang ca của tụi mày đã hỏi những gì?"
"Thì hỏi các anh có liên lạc với chúng tôi hay không.

Mọi người biết A Dũng qua lại với tôi, cho nên Giang ca cố tình hỏi tôi về A Dũng."
"Chú Bồi thì sao?"
"A Dũng lấy điện thoại của chú Bồi gọi, Giang ca nhìn thấy đương nhiên sẽ hỏi."
"Ông ta biết chú Bồi còn sống, có phản ứng gì?"
Tiểu Hồng lắc đầu: "Không có phản ứng gì.

Ông ấy muốn tìm thấy bọn họ."

"Tìm xong sau đó muốn làm gì?"
"Không biết."
"Cảnh sát có tới đây không?"
"Không biết, không nghe nói gì." Tiểu Hồng mím chặt miệng, "Đã mấy ngày nay tôi không rời Kim Khổng Tước rồi.

Không phải ở phòng bao riêng thì ở phòng tôi.

Có chuyện gì cũng sẽ không có ai báo cho tôi biết."
A Sinh nhìn cô chằm chằm, quan sát ánh mắt cô.

Tiểu Hồng rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm chân mình.
"Nếu A Dũng liên lạc với mày," Giọng A Sinh lộ ra sự độc ác, "Mày có thể báo cho Giang ca, nhưng đừng quên nói số của nó cho tao biết."
Tiểu Hồng cắn cắn môi.

“Đã nghe chưa!” A Sinh quát.
Tiểu Hồng cuống quít gật đầu.
“Đừng tưởng có thể giở trò gì, tao với A Dũng đều rõ mày là thể loại gì.” A Sinh nghiến răng nghiến lợi, “Nếu như tao không liên lạc được với A Dũng trước Giang ca, tao sẽ quay lại đập mày.”
Tiểu Hồng không nhúc nhích, không dám ngẩng đầu nhìn A Sinh, toàn thân co lại.
A Sinh nhìn chằm chằm cô, từ từ lùi lại, lùi tới bên cửa sổ.
Một cơn gió thổi qua, thổi bay màn cửa.

Cửa sổ mở rộng, A Sinh đẩy màn cửa ra, găm súng vào thắt lưng sau, xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.
Tiểu Hồng nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên, vừa nhìn thì thấy A Sinh đã biến mất ở cửa sổ.
Màn cửa lung lay, lay động một hồi thì yên tĩnh lại.
Tiểu Hồng đi đến bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỗ này là lầu hai, bên ngoài có một cái bệ cửa nhỏ, đi qua nữa là một cái ống thoát nước nhỏ.

Tiểu Hồng xem một vòng, không thấy có động tĩnh gì, dường như A Sinh bỏ trốn rất thuận lợi.
Tiểu Hồng đóng cửa sổ lại, lúc này cô cẩn thận kiểm tra khóa cửa sổ, xác nhận đã khóa chặt.

Sau đó cô kéo màn cửa vào, ngồi trên ghế sofa nhỏ trước bàn trang điểm
Cô co cả người trên ghế, vùi đầu vào đầu gối.
Một lát sau cô nhảy dựng lên, tìm lấy điện thoại của mình, gọi đi.

“Giang ca, A Sinh sẽ không tới chỗ kia đâu.

Anh ta vừa phục kích em ở phòng em, vừa mới chạy rồi.

Điện thoại lần trước là anh ta đang thử thăm dò em.”

Cô dừng một chút, nghe đối phương tra hỏi, sau đó đáp: “Ừm, anh ta từ cửa sổ chạy mất.”
A Sinh theo đường ống tuột xuống lầu, anh ta né bảo vệ, chạy ra khỏi tòa nhà phía sau Kim Khổng Tước, xuyên qua dải cây xanh, đi bộ trên đường cái.
Anh ta quan sát chung quanh một chút, sau đó đi về phía tay phải.

Vừa đi vừa trùm mũ áo lên.
Anh ta không chú ý tới, lúc anh ta ra khỏi sân sau Kim Khổng Tước, có người đã chụp tách tách anh ta mấy tấm hình.
Âu Dương Duệ vừa đến nhà không lâu đã nhận được điện thoại của Lôi Tinh Hà, nhân viên cảnh sát được Âu Dương Duệ phái đi theo dõi Tiểu Hồng.

Tiểu tổ của bọn họ đang ở bên ngoài Kim Khổng Tước thì nhìn thấy A Sinh leo ra khỏi tường căn phòng nhỏ.
“Chắc chắn là anh ta?” Âu Dương Duệ hỏi.
“Đúng vậy.

Chụp được ngay mặt rồi.” Lôi Tinh Hà gửi ảnh chụp A Sinh tại hiện trường qua.

“Bắt không?”
Âu Dương Duệ nghĩ ngợi: “Tạm thời đừng hành động gì, đi theo anh ta, theo sát, tôi sẽ cho người chi viện các cậu.”
Lôi Tinh Hà đáp lại, cúp điện thoại.
Một lúc sau, Lôi Tinh Hà lại gọi điện thoại báo cáo.

A Sinh đi bộ qua một con đường, sau đó bắt taxi đi.

Anh gửi loại xe và biển số xe taxi A Sinh đi cùng với ảnh chụp.
Âu Dương Duệ chuyển những ảnh chụp này cho Nghê Lam, sau đó anh gọi cho Nghê Lam.

Bọn họ đang lo Hàn Châu bất động.

Lần này bên kia người một nhà đâm người một nhà, liền xem Hàn Châu phản ứng thế nào.
Hàn Châu dựa vào đầu giường xem TV, nhàm chán đến mơ mơ màng màng ngủ gật.

Điện thoại cầm trong tay, bên cạnh là một khẩu súng.

Túi hành lý không bỏ đi, xách lên là có thể đi được.
Tiếng điện thoại bất ngờ vang lên làm Hàn Châu giật mình.

Anh tỉnh dậy, nhanh chóng ngồi thẳng, quơ lấy điện thoại nhìn, là Nghê Lam.
Nghê Lam không chờ anh nghe máy đã cúp máy rồi, sau đó gửi tới mấy tấm hình.
Hàn Châu nhìn hình, thấy rõ mặt A Sinh trong ảnh, anh nhận ra chỗ kia.

Lòng anh nặng nề.
Lần này anh chủ động gọi cho Nghê Lam.
Nghê Lam bắt máy rất nhanh.
“Ai chụp?”
“Cảnh sát.” Nghê Lam.

“Anh vì kéo dài thời gian, trốn tránh, không có hành động nhỏ nào, nhưng anh em của anh thì chạy khắp nơi đây.”
Hàn Châu chửi thề.
Bên phía Nghê Lam dừng một chút, lại nói: “Vừa mới nhận được tin tức, có người đang theo dõi anh ta.”
Hàn Châu xem điện thoại, lại nhận được một tấm hình, là hình chụp một chiếc xe màu đen.
Nghê Lam nói: “Chắc là người của Kim Khổng Tước.

Xem ra bạn gái của anh không ổn rồi, không đáng tin cậy.”
“Cô ta không phải bạn gái của tôi.”

“Tại sao A Sinh lại đi tìm cô ta, bây giờ anh không có trực giác nào sao?”
Hàn Châu im lặng rất lâu không nói.
Nghê Lam nói: “Cảnh sát đã để mắt tới A Sinh rồi, anh không còn lợi thế gì nữa, đưa điện thoại của chú Bồi cho tôi đi.”
Hàn Châu không trả lời, lại nói: “Tôi phải nói chuyện với A Sinh một chút, tránh cảnh sát và Kim Khổng Tước, cô có thể giúp tôi không?”
“Kêu cảnh sát dụ người Kim Khổng Tước ra.”
“Không, không thể để cho cảnh sát biết.

Cô hỏi trực giác của tôi, là cái này.

Rất quan trọng.

Tôi phải đơn độc gặp A Sinh một lần.

Có thể làm được không?” Hàn Châu nói.
Nghê Lam im lặng một hồi, đáp: “Có thể.”

Chương 41

Chi viện Âu Dương Duệ sắp xếp cho Lôi Tinh Hà đã đến, người của hai tổ phối hợp, theo sát A Sinh, lại theo dõi sát chiếc xe kia của A Sinh.

Bọn họ theo dõi đến phía dưới một khu dân cư cũ.
Một tổ khác Âu Dương Duệ sắp xếp đến giám sát người của Kim Khổng Tước cũng đã đến.
Tin nhắn hai bên gửi đến đều là tạm thời không có gì.
Bên ngoài Kim Khổng Tước mọi thứ như bình thường, không có động tĩnh gì lớn.

Màn cửa phòng Tiểu Hồng kéo chặt, nhưng ánh đèn vẫn sáng.
A Sinh lên lầu xong thì không thấy xuống nữa.

Chiếc xe Santana màu đen dừng cách tòa nhà không xa, có người theo sau A Sinh lên lầu, nhưng xuống rất nhanh, tìm hiểu chung quanh một vòng rồi lên xe, sau đó không có ai xuống xe nữa.
Âu Dương Duệ theo sát tiến độ các bên, lúc liên lạc lại với Nghê Lam thì không gọi được cho cô, mà lại chuyển trực tiếp đến di động của Lam Diệu Dương.
“Lại làm cái quỷ gì nữa vậy?” Âu Dương Duệ hỏi.
“Tôi đang ở trước cửa nhà anh.” Lam Diệu Dương nói xong thì cúp điện thoại.
Âu Dương Duệ: “…”

Âu Dương Duệ để điện thoại xuống, đi ra mở cửa.
Lam Diệu Dương ôm một chiếc hộp nhỏ vừa đến, thấy Âu Dương Duệ mở cửa liền cười: “Hi.”
Âu Dương Duệ thực sự không biết nói gì: “Làm gì vậy?”
Lam Diệu Dương vào phòng, mở hộp ra, bên trong có một chai rượu vang cao cấp, bò bít tết đông lạnh nhập khẩu cùng một số nguyên liệu nấu ăn đắt đỏ khác, một ít bia và đồ ăn vặt phổ thông như khoai tây chiên.
Lam Diệu Dương vừa nhét đồ vào tủ lạnh của Âu Dương Duệ vừa nói: “Nghê Lam lo lúc cô ấy không có mặt, tôi ở nhà gặp nguy hiểm, cho nên kêu tôi qua đây nương nhờ anh, đợi cô ấy xong việc sẽ đến đón tôi.

Tôi không phải đến tay không nha, anh mau ăn mấy cái này đi không người ta lại nói nhận hối lộ.”
Âu Dương Duệ: “…” Nhà anh trở thành nhà trẻ khi nào vậy?
Nhưng trọng điểm không phải cái này.
“Nghê Lam đi đâu rồi?” Âu Dương Duệ hỏi: “Kêu cô ấy liên lạc với Hàn Châu, đào sâu hơn, kết quả tìm hiểu là cô ấy ném anh qua đây?”
“Không phải cô ấy báo cáo với anh rồi sao?”
“Báo cáo của cô ấy là Hàn Châu quả thật có chút ý định, nhưng cô ấy cần thời gian theo vào.

Cô ấy nói dự tính thuyết phục Hàn Châu đừng dây dưa, tạm thời đưa điện thoại của Kim Thụ Bồi ra.

Nhưng sau đó thì cô ấy mất tích, còn anh chạy tới đây.”
Lam Diệu Dương rất mặt dày ngồi xuống ghế sofa nhà Âu Dương Duệ, anh nhìn căn phòng một chút: “Quan Phàn không ở đây à?”
“Thời gian này tôi bận, thời gian làm việc với nghỉ ngơi đều không ổn, sợ cô ấy cũng nghỉ ngơi không tốt, kêu cô ấy về nhà ở rồi.”
Lam Diệu Dương khẽ gật đầu, anh lấy ra máy tính bảng đặt trên

bàn, ấn mở một app, rất nhanh app hiện ra hình ảnh.

Lam Diệu Dương nói: “Đây là hình ảnh camera Nghê Lam cài đặt.

Chúng ta có thể nghe thấy đối thoại và âm thanh xung quanh cô ấy.

Mấy cái này có lẽ sẽ trợ giúp các anh điều tra một chút.

Nhưng cô ấy hi vọng anh đừng quấy nhiễu hành động của cô ấy.”
Âu Dương Duệ không vui ngồi xuống ghế sofa, anh nhìn hình ảnh, Nghê Lam ngồi kế bên tài xế, xe đang chạy.

“Ai đang lái xe?”
“Chắc là Hàn Châu.” Lam Diệu Dương nói.

“Hàn Châu biết A Sinh chạy tới Kim Khổng Tước thì chửi thề, anh ta phủ nhận Tiểu Hồng không phải bạn gái anh ta, còn nói muốn tránh cảnh sát đến Kim Khổng Tước gặp A Sinh.

Nghê Lam đồng ý giúp anh ta, liền lái xe đi đón anh ta rồi.”
Bây giờ Âu Dương Duệ đã có chút hiểu ra vì sao Nghê Lam cứ động một chút lại bị người ta ‘xúi giục’ rồi: “Cho nên anh qua không phải nhờ bảo vệ, mà là muốn giám sát tôi không gây chuyện gì với Nghê Lam, đúng không?”
“Không không, quả thực Nghê Lam có nói một mình tôi ở nhà không yên lòng.”
“Vệ sĩ của anh đâu?”
“Ở dưới lầu.”
Âu Dương Duệ không nói lời nào, Tổng giám đốc Lam cũng mặt dày giống như Nghê Lam.

Anh dừng một chút, chuyển đề tài: “Cho nên phía sau hành động A Sinh tới Kim Khổng Tước có chút ý nghĩa?”

“Nghê Lam muốn sắp xếp lại quan hệ của bọn họ.” Lam Diệu Dương nói: “Chúng ta đều biết vì để giúp A Sinh kéo dài thời gian nên Hàn Châu có chút không phối hợp, kết quả tối nay A Sinh lại gây ra một trận như thế, thể hiện Hàn Châu đặc biệt ngu.

Hơn nữa anh ta quả thực cũng bực mình chuyện này.”
“Bọn họ muốn lách khỏi cảnh sát và người của Kim Khổng Tước cũng không khó.” Đây không phải là chuyện cứ chào hỏi một câu là xong nha.
“Nghê Lam muốn làm khó hơn chút, giải quyết những vấn đề anh phân tích trước đó.”
Âu Dương Duệ lập tức hiểu ra.

Nếu như Hàn Châu này thực sự là người như anh ta nói, vậy thì cực kỳ khó làm.

Anh ta không muốn lợi ích, không muốn báo đáp, không sợ sống chết, chỉ muốn bản thân được thoải mái.
Anh ta tín nhiệm dựa dẫm A Quang – một cảnh sát đã bị chú Bồi – người một tay che trời giết chết.

Bán rẻ, bất hòa, hãm hại lẫn nhau, trong thế giới của anh ta, không có gì là thật, có thể tin được.
Đừng nói tới sự cảnh giác đa nghi do cuộc sống mưu sinh từ nhỏ đến lớn, muốn có được sự liên kết về tâm lý chặt chẽ với người như vậy, không có sự đồng cảm và thời gian thì không thể làm được.
Tình cảm trai gái này nọ giữa nam nữ thì nhanh chóng phá vỡ được khoảng cách, nhưng cái này hiển nhiên không thích hợp cho Nghê Lam và Hàn Châu.
Đối với Hàn Châu, Nghê Lam chỉ có thể dùng phương thức giữa đàn ông với đàn ông để xử lý.
Cùng nhau đánh bạc, cùng nhau chơi gái, cùng nhau trải qua sống chết – ba kiểu tình cảnh cuối cùng cũng có một cái có khả năng.

Huống hồ cách biệt giữa mật mã Morse và ám ngữ đầu đường, khoe khoang thì hay, chỉ có thể để bọn lưu manh oắt con sùng bái.
Hàn Châu có bản năng của kẻ lưu manh, anh ta đối với A Quang, ngoài ngưỡng mộ hào quang cuộc sống ra, đương nhiên còn có năng lực trước đó A Quang thể hiện cũng như dũng cảm chịu chết phút cuối.
Muốn để Hàn Châu tâm phục khẩu phục, tối nay thật sự là một cơ hội tốt.
Hàn Châu mặc một bộ đồ đen, đội mũ và đeo khẩu trang, thuận lợi leo lên xe Nghê Lam ở đầu đường.
Nghê Lam cũng mặc một bộ như vậy, cô nhường lại vị trí ghế lái cho anh, còn mình ngồi qua ghế phụ.
Hàn Châu khởi động xe, Nghê Lam báo địa chỉ: "Cảnh sát vừa báo tin, bọn họ thấy A Sinh lên lầu, anh ta đi cầu thang nên không xác định được ở lầu mấy, không rõ luôn số phòng.

Người của Kim Khổng Tước cũng ở đó, bọn họ theo dõi nhanh rồi xuống, cảm giác giống như đi tìm hiểu số phòng, tạm thời không có hành động gì khác."
"Tôi biết số phòng." Hàn Châu nói.
Nghê Lam nhìn anh: "Là cứ điểm trước đây của hai người?"
"Hôm trước tôi mới rời khỏi đó."
"À." Nghê Lam mở máy tính lên: "Hiện tại chắc anh ta vẫn đang ở đó, tín hiệu điện thoại vẫn không thay đổi.

Tôi có số điện thoại của anh ta, anh có thể gọi trực tiếp anh ta."
"Sao làm được?" Hàn Châu hỏi.
"Tôi tìm số điện thoại của chú Bồi trong điện thoại của A Sinh, anh lấy điện thoại của ông ta gọi cho Tiểu Hồng, cho nên tôi có số của Tiểu Hồng.

Tối nay anh ta đi gặp Tiểu Hồng, tôi liền tra thông tin lịch sử của Tiểu Hồng, lục số điện thoại trong máy cô ta so sánh định vị

một chút, có một số ở ngay tại vị trí chỗ ở A Sinh cảnh sát báo, cho nên chính là A Sinh rồi."
Hàn Châu im lặng một hồi: "Nghe qua tưởng như rất đơn giản."
"Không khó.

Cũng dễ giống như tìm thấy camera các người lắp trong phòng Dương Hiểu Phương vậy."
Lần này Hàn Châu im lặng lâu hơn.
Xe lái về hướng A Sinh, Nghê Lam tiếp tục nói: "Anh với anh ta có giao tình gì, có thể nói một chút không? Lần gặp mặt này cụ thể là vì gì? Tôi biết anh muốn làm gì, mới biết giúp anh như thế nào.

Không nói chuyện qua điện thoại được à? Tôi có thể mở một đầu mạng an toàn cho anh, không ai có thể truy vết số điện thoại của anh."
"Phải đối mặt." Hàn Châu nói: "Vì hiện tại tôi không chắc có thể tin anh ta được hay không?"
"Anh ta có chỗ nào làm anh thấy khả nghi vậy?"
"Ngày mốt anh ta có thể đi rồi, ngay cả tôi cũng không biết anh ta đi như thế nào, hơn nữa tôi đã nói với anh ta là Tiểu Hồng đáng nghi, tại sao anh ta còn đi tìm Tiểu Hồng?"
"Sao Tiểu Hồng lại đáng nghi?" Nghê Lam hỏi.
Hàn Châu không trả lời.
Âu Dương Duệ và Lam Diệu Dương mỗi người cầm một bịch khoai tây chiên ngồi nhìn máy tính bảng, nghe Nghê Lam và Hàn Châu nói chuyện.
Lam Diệu Dương nói: "Nghe thử đi, anh ta thừa nhận rồi, anh ta kéo dài thời gian là vì ngày mốt A Sinh có thể rời đi."
"Chắc là căn cước." Âu Dương Duệ vứt bịch khoai tây xuống cầm điện thoại lên, "A Sinh cũng bị truy nã rồi, anh ta bình tĩnh chờ tới ngày mốt chắc chắn là chờ căn cước giả."
Âu Dương Duệ gửi tin tức cho tổ viên, thông báo manh mối làm căn cước giả này.
Lúc anh nói chuyện xong vẫn chưa nghe được câu trả lời của Hàn Châu là Tiểu Hồng khả nghi ở chỗ nào.

Bên Nghê Lam còn nói: “Cảnh sát thẩm tra Dương Hiểu Phương rồi, không hỏi được gì, nhưng phán đoán Dương Hiểu Phương có thể nắm giữ vị trí rất cao trong tổ chức.

Cô ta nghe lệnh trực tiếp từ một người nào đó.”
Hàn Châu cười: “Dương Hiểu Phương này, chú Bồi kêu chúng tôi đi giết cô ta rất nghiêm túc, tưởng là cô ta chết.

Nhưng chú Bồi lại chết trước rồi.”
Đầu óc Nghê Lam xoay chuyển: “Vậy là chú Bồi chết có thể vì hạ lệnh muốn giết Dương Hiểu Phương sao?”
“Không rõ lắm.” Hàn Châu nói: “Ít nhất chỗ của tôi không lộ chuyện này ra ngoài.

Lúc chú Bồi hạ lệnh chỉ có tôi, A Sinh với A Bình.

Lúc tòa nhà kia nổ, nếu như không có cô báo tin, mấy người chúng tôi chắc cũng chết ở đó.

Nhưng hôm nay cũng nghe nói chú Bồi với bang Hắc Hổ cũng không được tốt lắm, suốt ngày tính toán so đo.

Cho nên có thể là nội chiến, cũng có thể là bên Hắc Hổ hại.”
“Anh cảm thấy cái nào có tính khả thi hơn?” Nghê Lam hỏi.
“Tôi tính ngày mốt sẽ khởi động điện thoại của chú Bồi lên.

Bất kể là khả năng gì thì hung thủ đằng sau cũng sẽ liên lạc với chú Bồi.”
“Nhưng A Sinh lại không đợi được đến ngày mốt.”
“Ừm.” Hàn Châu kéo dài âm cuối.
Hàn Châu nhớ lại vụ nổ hôm ấy, anh đã chặn cho A Sinh.

Nếu như hôm đó anh không làm vậy, rốt cuộc A Sinh sẽ chết hay sẽ giống như A Lượng và A Cát, kịp thời đi ra ngoài?

“Chắc anh cũng nếm không ít thua thiệt với tình anh em chứ?”

Nghê Lam lại hỏi, “Tôi nghe nói trong hành động Đá Lửa, chính anh báo tin giao dịch chợ đen, cảnh sát vốn có thể bắt được một tên đầu sỏ gọi là A Mãnh, là anh đơn thương độc mã vọt tới họng súng của cảnh sát cứu anh ta.”
“Không có dũng mãnh phi thường như vậy, tôi cược là cảnh sát muốn giữ người sống, thành công thôi.” Hàn Châu nói.
“Giờ A Mãnh đó sao rồi?”
“Bị tôi vu oan là nội gián, chú Bồi giết hắn ta rồi.” Trong giọng nói của Hàn Châu không có chút tình cảm nào.
Âu Dương Duệ: “…”
Anh nhìn thoáng qua Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương đang bỏ miếng khoai tây chiên vào miệng cũng ngừng lại.
Bọn họ nghe thấy Nghê Lam hỏi: “Tại sao liều mạng cứu anh ta rồi lại vu oan cho anh ta?”
“Hắn ta biết tôi có quan hệ tốt với A Quang, sau khi A Quang chết, hắn ta cứ chằm chằm theo dõi tôi.

Sau khi giao dịch kia thất bại, chú Bồi cảm thấy trong công ty vẫn còn nội gián.

Tôi cứu A Mãnh nhưng hắn ta cứ cắn tôi không buông.

Hắn ta chính là kiểu chó chết, cho ăn thế nào cũng không nghe lời.

Không vu oan cho hắn thì vu oan cho ai?”
Nghê Lam hỏi lại: “Vậy anh từng liều mạng cứu A Sinh sao?”
Hàn Châu im lặng hồi lâu, phun ra hai chữ: “Đã từng.”
Âu Dương Duệ hít một hơi, hỏi Lam Diệu Dương: “Anh có thể liên hệ với Nghê Lam nhắc nhở cô ấy cẩn thận, tính tình của Hàn Châu như thế nào, anh ta muốn đi gặp nói chuyện với A Sinh hay là tính giết chết anh ta vì dám lấy oán trả ơn? Chúng ta cần A Sinh tiếp tục sống, hơn nữa Nghê Lam tuyệt đối không được dính vào án mạng giết người, cô ấy cũng sẽ trở thành đồng phạm.”
Lam Diệu Dương khẩn trương đặt túi khoai tây chiên xuống,

nhưng anh nói: “Nếu trong quá trình này bất luận Nghê Lam liên lạc với ai, tiếp theo đó cô ấy làm gì, đều sẽ khiến Hàn Châu nghi ngờ.

Lời nhắc nhở này chỉ làm tăng thêm nguy hiểm cho cô ấy.

Lúc cô ấy chủ động liên lạc với chúng ta, chúng ta ám chỉ cho cô ấy biết là được.”
Lúc này bọn họ lại nghe thấy Nghê Lam nói tiếp với Hàn Châu: “Anh bắt buộc phải nói cho tôi biết vì sao nghi ngờ Tiểu Hồng, vì cảnh sát đã để mắt tới cô ta rồi.

Bây giờ Kim Khổng Tước lại tranh A Sinh với cảnh sát, cho nên cảnh sát chắc chắn sẽ tìm Tiểu Hồng tra hỏi.

Cảnh sát chúng tôi có thể làm được, nhưng Kim Khổng Tước thì không, bọn họ sẽ là phiền toái lớn.”
“Nhanh.” Lam Diệu Dương nói với Âu Dương Duệ: “Cho người của anh đi tìm Tiểu Hồng, đánh cỏ động rắn một chút.

Để Kim Khổng Tước thấy nhất định phải đưa A Sinh đi.

Nghê Lam đang cần trợ giúp.”
Âu Dương Duệ: “…Anh chắc chắn?”
“Chắc chắn.

Cô ấy đã giao kèo ám ngữ với tôi.

Vừa rồi cô ấy đã nói mấy ý khẳng định.

Cô ấy nói cảnh sát nhất định sẽ tìm Tiểu Hồng tra hỏi, Kim Khổng Tước là phiền toái lớn.

Cô ấy cũng lo lắng Hàn Châu sẽ giết người, cô ấy cần chút hỗn loạn để yểm trợ.”

Chương 42

Âu Dương Duệ gọi điện thoại, thông báo cho nhân viên cảnh sát đang canh giữ bên ngoài Kim Khổng Tước, kêu bọn họ vào tìm Tiểu Hồng tra hỏi, dùng thái độ gì, hỏi cái gì, đều được dặn dò rất kỹ.
Nhân viên cảnh sát theo lời dặn, khí thế tiến vào Kim Khổng Tước, nghiêm túc đưa thẻ ngành ra, yêu cầu gặp một cô gái có nghệ danh là Tiểu Hồng.
Tiếp tân ở sảnh thấy rõ thẻ ngành, nhớ kỹ tên cảnh sát, nhanh chóng thông báo trực tiếp cho quản lý.

Quản lý trực ca cũng là người giang hồ, tạm thời thong thả ra ứng phó với cảnh sát, vừa thông báo cho ông chủ Giang, vừa điện thoại cho cảnh sát khu vực đó hỏi xem có biết tình huống thế nào không.

Sau đó lại gọi Tiểu Hồng tới, hỏi dò có gây chuyện gì không, vân vân.
Cũng không đợi anh ta hỏi xong một vòng, cảnh sát đã xông vào.

Không tìm thấy phòng làm việc liền lục soát từng phòng một xem, tiếp tân ở sảnh không ngăn lại, chỉ sốt ruột đi theo.

Quản lý trực ca nhận tin báo, mau chóng đi lại.
Nhóm cảnh sát nhắc lại mục đích một lần nữa, quản lý trực ca

đưa bọn họ tới văn phòng, nói chuyện với nhau, kéo dài thời gian, nói trong hộp đêm của bọn họ quả thực có một cô tên Tiểu Hồng chuyên đi chào hàng rượu, nhưng hôm nay không phải ngày trực của cô ấy.

Anh ta hỏi nhóm cảnh sát tìm Tiểu Hồng có chuyện gì.
Trưởng đội cảnh sát nói họ nhận được tin báo, nhiều khách hàng trong Kim Khổng Tước là trọng phạm đang lẩn trốn truy nã, có quen biết với Tiểu Hồng, đồng thời hôm nay còn có một tên tội phạm đang bị truy nã có liên lạc với Tiểu Hồng.

Cảnh sát cần phải xác nhận việc này với Tiểu Hồng, yêu cầu cô ta cung cấp manh mối hành tung của tên tội phạm này.
“Gọi điện thoại cho cô ta, kêu tới ngay lập tức.” Trưởng đội cảnh sát nói, “Những cô bình thường hay đi với Tiểu Hồng cũng gọi đến đây, chúng tôi cần tìm hiểu tình huống.”
Quản lý trực ca vội hỏi: “Không biết các vị có giấy tờ điều tra gì không?”
Trưởng đội cảnh sát cười cười: “Bây giờ chúng tôi chỉ tìm người tra hỏi đơn giản một chút, cái này cũng không thể phối hợp sao? Anh mong là chúng tôi đem theo lệnh điều tra tới đây, phong tỏa hoàn toàn chỗ này của các anh một lần? Anh biết chỗ của anh, tra một cái chắc chắn là có vấn đề.”
“Không không, tôi không phải có ý này.” Quản lý trực ca nhanh chóng tỏ thái độ là bọn họ kinh doanh hợp pháp, cho tới giờ vẫn nghiêm túc tuân theo quy củ, có chuyện gì cũng toàn lực phối hợp với cảnh sát.

Anh ta nói lập tức liên lạc với Tiểu Hồng, kêu cô nhanh chóng tới công ty.

Mặt khác, những nhân viên quen biết làm việc với Tiểu Hồng, anh ta cũng lập tức sắp xếp cho bọn họ đi tới nhận điều tra.
Quản lý trực ca đi ra ngoài, đi thẳng tới phòng làm việc của Giang ca.
Tiểu Hồng cũng đang ở phòng làm việc của Giang ca, nói rõ một

năm một mười đối thoại của cô với A Sinh.

Cô thề là không biết vì sao lại dính tới cảnh sát, A Sinh cũng không nói anh ta đi đâu.
Giang ca nghe lời Tiểu Hồng thuật lại, lại nghe quản lý trực ca tới báo, trầm ngâm một lúc, dặn dò quản lý trực ca: “Chiêu đãi mấy vị cảnh sát kia thật chu đáo, nói đã liên hệ với Tiểu Hồng, lập tức tới ngay.

Kêu người khác ra ứng phó tra hỏi, cảnh sát hỏi gì thì đáp đó, đừng nói lung tung, cứ trả lời theo bình thường là được, kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Ít nhất tầm 20 phút, rồi gọi Tiểu Hồng ra.”
Giang ca lại quay về phía Tiểu Hồng, “Cô về phòng trước đi, chờ người gọi.”
Hai người nghe theo rồi ra ngoài.
Giang ca gọi điện thoại: “Kinh động tới cảnh sát rồi, đợi thêm nữa không an toàn, tụi mày đem A Sinh đi trước đi, đi qua chỗ đường Thúy Tâm.

Đúng, cảnh sát tới chỗ tao, còn chưa rõ tại sao lại lộ tin tức, cái này để sau đó tao xử lý.

Tụi mày đi lên lầu trước, tao sẽ phái người tới tiếp ứng.”
Bên phía Hàn Châu và Nghê Lam đã đi tới dưới tòa nhà của A Sinh.
Bọn họ lái xe đi hai vòng, quan sát bãi đỗ xe gần đó và tình hình giao thông, sau đó tìm địa điểm ẩn náu dừng xe.

Hàn Châu quen thuộc chỗ này, đưa Nghê Lam né những con đường có camera, giới thiệu cảnh vật chung quanh cho cô, trụ kiểm soát điện, thiết bị đèn chung cư, còn có con đường nhỏ phía sau chung cư có thể lẻn vào tòa nhà, vân vân.

Cuối cùng Hàn Châu đưa Nghê Lam trốn ở sau lùm cây cách tòa nhà không xa.
Nghê Lam lấy ống nhòm cỡ nhỏ ra, quan sát một vòng xung quanh tòa nhà, nói với Hàn Châu: "Ngồi bên trong chiếc xe Toyota màu trắng kia là cảnh sát, chiếc xe màu bạc đối diện kia cũng vậy.

Chiếc xe Santana màu đen ở kia.

Bất kể ai ra vào tòa nhà này đều bị bọn họ nhìn thấy."
Hàn Châu đón lấy ống nhòm của Nghê Lam cũng nhìn một chút.
"Đã thấy rõ vị trí của bọn họ." Nghê Lam nói: "Cảnh sát theo dõi sát chiếc xe Santana và cửa chung cư, bọc đánh hai bên.

Vị trí của chiếc Santana rất bất lợi.

Cái này thể hiện bọn họ không biết chim sẻ đang ở sau.

Bọn họ ngồi trên xe không có chút động tĩnh, có phải đang chờ anh hay chờ chú Bồi?"
Hàn Châu dùng ống nhòm nhìn chiếc xe Santana trong khoảnh khắc.
"Anh biết bọn họ không?" Nghê Lam hỏi.
"Không biết."
"Kim Khổng Tước có lai lịch gì?" Nghê Lam hỏi lại.
"Tôi nghĩ là một phần của công ty, nhưng tôi không nghe nói cụ thể bọn họ tham dự vào như thế nào."
"Có thể là rửa tiền, tham gia mua bán, trung chuyển giao hàng, giao dịch hối lộ… chỗ này làm mấy chuyện đó cũng dễ." Nghê Lam nói, liếc mắt nhìn Hàn Châu.

Hàn Châu cũng nhìn cô.
Nghê Lam tiếp tục nói: "Các anh làm chuyện máu me, đánh đấm giết người, mà chỗ để thể hiện mấy hoạt động này là những chỗ như vậy."

Nghê Lam vươn tay về phía Hàn Châu: “Để tránh chút nữa anh có chuyện gì bất ngờ, bị chết oan hoặc là bị ai đó bắt đi, đưa điện thoại của chú Bồi cho tôi.

Anh đưa điện thoại cho tôi, tôi giúp anh đi gặp A Sinh.”
Hàn Châu nghĩ ngợi, móc một chiếc điện thoại ra đưa cho Nghê Lam.
Nghê Lam nhận lấy, lại chìa tay.

Hàn Châu lại mò ra một sim điện thoại, thả lên lòng bàn tay cô.
“Tôi không thể kiểm tra đồ, tin anh vậy.” Nghê Lam cất kỹ điện thoại và sim điện thoại.
Hàn Châu hỏi cô: “Tôi lên trên thế nào?”
“Không thể gọi trực tiếp cho anh ta hẹn chỗ nào gặp mặt à?” Giọng điệu Nghê Lam nghe có chút muốn quỵt nợ.
Âu Dương Duệ vẫn đang nghe lén nhìn thoáng qua Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương không chút nào ngượng ngùng, anh lại cầm bịch khoai tây chiên lên một lần nữa: “Nghê Lam kéo dài thời gian.”
Âu Dương Duệ cảm thấy Lam Diệu Dương và Nghê Lam quả là xứng đôi, không thể nào phù hợp hơn.

Bọn họ tuyệt đối đừng chia tay.
Phía Hàn Châu cũng không tức giận gì, anh nói: “Nếu như A Sinh và Kim Khổng Tước cùng một bọn, vậy không phải là đang chờ tôi sao?”
“Cảnh sát nói anh ta leo cửa sổ chạy trốn.”
“Vậy nếu như anh ta và Tiểu Hồng cùng một bọn thì sao?”
“Hoặc là anh có thể gọi cho Tiểu Hồng trước tìm hiểu thực hư rồi quyết định.”
“Đều là đánh cỏ động rắn cả.

Nếu như tôi gọi điện thoại, trước khi tôi lên lầu, có lẽ Tiểu Hồng đã gọi điện báo cho A Sinh rồi.”
Nghê Lam nhìn chằm chằm Hàn Châu, đột nhiên hỏi: “Anh mang theo súng không?”

“Mang rồi.” Hàn Châu nhìn thẳng Nghê Lam.

“A Sinh là người duy nhất biết được kế hoạch của tôi.

Anh ta biết tôi không có ý định rời đi, biết tôi muốn tìm ra ông lớn của công ty, anh ta cũng biết tôi có liên hệ với cô, biết con đường tôi chạy trốn.”
“Nghe ra giống kiểu cần phải diệt khẩu nha.”
Phía bên này, Lam Diệu Dương nhanh chóng nói với Âu Dương Duệ: “Nghe thấy không, Nghê Lam đang nhắc nhở chúng ta đó.”
Âu Dương Duệ nói: “Hôm nay tôi sẽ hối bên Lưu Tống phân tích hiện trường liên quan đến vụ nổ, văn phòng bên giám đốc tỉnh đang phụ trách.

Trong đó hẳn sẽ có vân tay các loại của A Sinh, có thể tra ra được thân phận thật.”
“Không sao, đêm nay cũng có thể lấy được rồi.” Lam Diệu Dương nói: “Anh ta sẽ chui đầu vào lưới.”
Dưới tòa nhà, Nghê Lam đang nói chuyện với Hàn Châu: “Anh có thể đồng ý với tôi một chuyện không?”
“Không thể.” Hàn Châu rất thẳng thắn: “Đến lúc tôi gặp anh ta, còn chưa biết ai ra tay giết ai trước.

Trước khi làm rõ anh ta đứng bên nào, muốn làm gì, tôi không thể cam đoan gì hết.”
Âu Dương Duệ nghe thấy thì nhăn mày: “Tôi phải nói trước một tiếng với Viên cục, nếu như xảy ra vấn đề gì, phải rũ sạch cho Nghê Lam.”
“Trước khi đến tôi đã báo cho ông ấy rồi.” Lam Diệu Dương nói: “Tôi còn cho ông ấy mật mã kênh giám sát, giờ ông ấy cũng đang nghe.”
Âu Dương Duệ: “…”
Lam Diệu Dương nói: “Đêm nay tình hình phức tạp, đương nhiên tôi phải tìm đến quan lớn khơi thông, chào hỏi một tiếng.

Nhị Lam Thần chúng tôi dù có thể đánh, nhưng không có lỗ

mãng chút nào, ok?"
Rất có lý lẽ, cũng không quên khoác lác, Âu Dương Duệ cũng lười phản bác, không nói lời nào.
Hàn Châu đang hỏi Nghê Lam: "Nên bây giờ cô cần nói cho tôi biết rốt cuộc cô có thể giúp tôi thế nào? Nếu như không thể, hợp tác của chúng ta sẽ dừng ở đây.

Tự tôi đi lên."
"Lầu hai hay lầu ba?" Nghê Lam lập tức hiểu ra, "Anh tính leo lên à?" Khoảng cách của tòa nhà rất hẹp, cửa sổ phòng trộm lại lắp thêm đường ống, leo lên không khó.
"Lầu ba."
"Được.

Đường rút lui anh đã nghĩ rõ chưa?" Nghê Lam hỏi.
Lam Diệu Dương có phần sốt ruột: "Sao chiếc Santana không có hành động gì? Không kéo tiếp được à? Cảnh sát gây áp lực cho Kim Khổng Tước chưa đủ à."
"Im đi, anh giỏi thì anh đi đi."
Lam Diệu Dương im miệng, một lúc sau mạnh miệng nói: "Lần sau tôi sẽ lên kế hoạch chu toàn một chút."
Lam Diệu Dương vừa dứt lời liền nghe thấy Nghê Lam nói: "Chờ chút, người trong xe Santana đang nghe điện thoại, giống như bọn họ đang có kế hoạch gì."
Hàn Châu nhanh chóng nhìn sang, quả thực vậy, tài xế ở ghế lái đang nghe điện thoại, những người khác đang nhìn hắn ta.

Tiếp đó người kia cúp điện thoại, nói với ba người khác cái gì đó, trong đó có một người đẩy cửa xe bước ra.
Sau khi xuống xe người kia đi dạo một vòng xung quanh tòa nhà của A Sinh, cẩn thận quan sát một phen, còn nhìn lên trên lầu, sau đó hắn trở về xe, nói với mấy người khác cái gì đó.
"Hàn Châu, gọi điện thoại cho A Sinh, kêu anh ta chạy nhanh.

Trước khi xác nhận anh ta đứng bên nào, anh phải giữ cho anh

ta sống.” Nghê Lam hạ giọng, tốc độ nói rất nhanh.

“Một khi những người này ra tay, cảnh sát cũng sẽ ra tay.

Đến lúc đó rốt cuộc anh muốn hỏi gì cũng không kịp nữa.”
Nghê Lam vừa nói vừa gửi dãy số đến điện thoại của Hàn Châu.

“Chúng ta chia nhau ra hành động.” Cô và Hàn Châu nhìn chiếc Santana một chút, người trên xe vừa nói vừa khoa tay, có người gật đầu, giống như đã thương lượng xong.

Một người trong đó mở cửa xe xuống, đi về một hướng nào đó.
Hai người trên chiếc Santana cũng đi xuống, bọn họ liền đi lên tòa nhà.

Chỉ còn lại tên tài xế là ngồi yên không nhúc nhích.
Cảnh sát trên chiếc Toyota trắng đang gọi điện thoại, tựa hồ xin chỉ thị nên làm thế nào.
“Đi thôi.” Nghê Lam ra lệnh một tiếng, tự mình chạy dọc theo hàng cây, lẩn vào bóng đêm.
Hàn Châu cắn răng, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho A Sinh.
“Alo.” A Sinh tiếp rất nhanh.
“A Sinh, có người muốn giết mày…” Hàn Châu còn chưa nói hết, đột nhiên, điện tòa nhà tắt rồi.
“Mẹ nó.” A Sinh chửi một tiếng.
“Bọn họ đã vào tới hành lang rồi.

Chạy mau.” Hàn Châu hạ giọng hô, “Theo đường đi chúng ta xem trước đó, tao sẽ tiếp ứng cho mày.”
A Sinh cũng không kịp hỏi nhiều, chỉ đáp: “Ok.”
Hàn Châu cúp điện thoại.

Anh chạy về phía sau tòa nhà, trước khi quẹo vào thì quay đầu nhìn thoáng qua, cảnh sát trên xe không có động tĩnh gì, không biết Nghê Lam có ngăn bọn họ lại hay không.
“Mẹ nó.” Hàn Châu chửi một tiếng, nhanh chóng tìm chỗ nấp.

Anh nhìn lên tường, thấy cửa sổ chỗ A Sinh mở rồi, một người đang leo ra ngoài, chính là A Sinh.
Mà lúc này một bóng người khác lại cắt qua, chính là người vừa đi cúp điện.

Xem ra hắn ta còn phụ trách cản đường lui.
Bên Âu Dương Duệ rốt cuộc nghe thấy Nghê Lam nói chuyện với bọn họ: "Âu Dương, Viên cục, tạm thời bên hai người đừng ra tay.

Để tôi xử lý."
Trong kênh nói chuyện truyền đến giọng của Viên cục: "Âu Dương, cho Nghê Lam chút thời gian."
"Được." Âu Dương Duệ đồng ý.
Lúc này điện thoại Lôi Tinh Hà xin chỉ thị đã đến, Âu Dương Duệ nói: "Tạm thời chờ, quan sát kỹ, Nghê Lam đang xử lý.

Nếu như mất khống chế thì các cậu hành động."
Lôi Tinh Hà: "...."
Nghê Lam? Lạy thần.

Vậy chắc chắn là mất khống chế rồi.
Lôi Tinh Hà vừa không thốt nên lời, vừa trơ mắt nhìn một bóng người đột nhiên lao ra từ lùm cây, trượt đến phía sau chiếc Santana.
Tài xế Santana không phát hiện gì, đang nổ máy xe.
Lôi Tinh Hà: "Tôi nhìn thấy Nghê Lam rồi."
Santana khởi động.

Lôi Tinh Hà lại nhìn Nghê Lam lách mình từ sau xe lọt vào bóng tối của tòa nhà.
Lôi Tinh Hà lại nói: "Không biết cô ấy đang làm gì, cứ chạy tới chạy lui." Biết rõ cảnh sát ở đây vẫn còn ra vẻ.
Santana chậm rãi lái ra ngoài, chuẩn bị vây quanh tiếp ứng đằng sau.

Lúc đi qua chiếc Toyota, lái xe cảnh giác nhìn thoáng qua, không thấy gì, hắn ta lái đi.
Lôi Tinh Hà và cộng tác ngồi dậy ở trong xe, báo cáo theo thời gian thực: “Santana lái đi rồi.

Chỉ có tài xế, mấy người khác đi bắt A Sinh rồi.”
Anh đang nói thì thấy Nghê Lam cũng xông vào tòa nhà.
Hàn Châu nhìn chằm chằm người đang chuẩn bị đánh lén A Sinh, rút côn từ sau lưng ra.

Người kia núp vào chỗ tối, ngẩng đầu nhìn theo hướng A Sinh leo xuống.
Nghê Lam vịn cầu thang nhảy vọt lên.
Tay chân của Kim Khổng Tước đã mở cửa phòng A Sinh, hắn đi vào liền thấy cửa sổ mở rộng, màn cửa bị gió thổi, ánh trăng chiếu vào.

Tên kia móc súng ra, đang chuẩn bị đóng cửa lại lục soát kỹ một chút, khóe mắt lại thấy một bóng người.

Hắn còn chưa kịp hiểu ra, cửa phòng đã bị người ta dùng sức đẩy ra.
Nghê Lam dùng cửa chẹt tên tay sai kia.

Đầu tên kia bị đụng một phát, hét thảm một tiếng.

Sau một khắc Nghê Lam lẻn vào, cửa phòng bị đóng lại.

Tên tay sai lảo đảo mấy bước, vô thức giơ súng lên.

Nhưng trong nháy mắt Nghê Lam đã tới gần, bẻ cổ tay gạt chân, cánh tay xoay một cái.
Tên tay sai kia lại kêu thảm, cả người bị quăng lên, quăng thẳng xuống đất.

Nghê Lam nhanh chóng đá thêm một đá.

Tên kia bất tỉnh.
Nghê Lam cầm lấy súng của hắn nhanh chóng lục soát phòng một lượt, không thấy người cũng không thấy có vật phẩm nào.

Nghê Lam trở lại bên người tên tay sai kia, lục soát người hắn, lấy điện thoại ra, cô kết nối điện thoại của mình tới điện thoại của người này, không tốn chút sức nào đã có thể xâm nhập, sau đó truyền qua một phần mềm virus.

Cô lấy tay người này nhét lại điện thoại vào túi hắn, sau đó cô nằm sấp xuống nhìn cửa sổ một chút.
Chẳng mấy chốc A Sinh sẽ đáp xuống đất, tên tay sai của Kim Khổng Tước nhìn thấy tính bổ nhào qua, Hàn Châu tiến lên quất một côn vào đầu hắn.
Người kia la lên ngã xuống đất.
A Sinh nghe thấy tiếng thì nhìn xuống, tăng tốc leo xuống.

Anh ta nhảy xuống, chạy về phía Hàn Châu, vừa tính mở miệng kêu thì biểu cảm lại cứng đờ.
Hàn Châu cũng cứng đờ rồi, phía sau anh có người cầm một khẩu súng dí vào đầu.
“Vứt cây gậy đi! Giơ tay lên!” Người kia thấp giọng quát.
Hàn Châu vứt cây côn đi, giơ tay lên.

Anh hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, là một người trên chiếc Santana kia.
“Chuyện gì cũng từ từ, người anh em.” Hàn Châu nói.
“Im miệng, đừng nhúc nhích.” Hắn lại thò tay ra lục soát người Hàn Châu, kéo thắt lưng của Hàn Châu ra.
Hàn Châu không dám phản kháng, anh nhìn thoáng qua A Sinh.

A Sinh đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn anh.
Người kia cầm súng chỉ chỉ Hàn Châu, lùi lại mấy bước, lại cầm súng chỉ vào A Sinh: “Mày cũng giơ tay lên, đừng nhúc nhích.”

A Sinh không nhúc nhích, anh ta nhìn Hàn Châu một chút.

Tên tay sai kia lại chỉ súng về Hàn Châu.

Cứ đứng như vậy.
Hàn Châu biết, hắn đang chờ đồng bọn đi lại.

Hàn Châu nhìn chằm chằm xuống đất, lại nhìn A Sinh, đang tính toán phải làm sao, bỗng nhiên một bóng người nhảy từ trên lầu xuống.
Tốc độ cực nhanh.
A Sinh leo, còn bóng người này là leo với nhảy, chẳng mấy chốc đã tiếp đất.
Kẻ chỉ súng vào người Hàn Châu giật mình, hắn vừa ngẩng đầu nhìn bóng người kia, Hàn Châu nhân cơ hội xoay người cho người kia một quyền.
“Cẩn thận!” A Sinh la một tiếng.
Lúc này Hàn Châu mới phát hiện tên bị mình đánh bất tỉnh trên đất đã tỉnh lại, hắn nhặt cây côn trên đất đánh về phía đầu Hàn Châu.
Bóng người nhảy từ trên lầu xuống vừa vặn nhào tới.
Nghê Lam.
Phát nhảy cuối cùng của cô đáp trên vai tên cầm côn, vặn vai hắn lấy sức chuyển một cái, kéo hắn ra khỏi thế tấn công Hàn Châu, đồng thời nhảy khỏi người hắn trong nháy mắt.

Lúc hắn đang mất thế té xuống đất, đầu hắn đập vào đất.
‘Bịch!’
Ba người còn lại bị chuyện xảy ra đột ngột làm sững sờ.
Mà Nghê Lam không dừng chút nào.

Vừa đánh xong một chiêu đã tiếp tục với chiêu tiếp theo.
Cô giống như nước chảy mây trôi, người đã trượt tới phía trước tên cầm súng, tên kia bị Hàn Châu đánh một quyền làm chao đảo, chưa kịp phản ứng đã thấy đồng bọn mình bị đập bất tỉnh dưới đất.

Kiểu đánh bất tỉnh này, lần đầu tiên hắn thấy.
Một giây sau, người kia đã xông về phía mình, tay súng nam nhanh chóng giơ súng ra uy hiếp nhưng không thấy rõ động tác của người kia, thấy sau đầu mình đau nhói, người đã quỵ xuống.

Đồng thời Nghê Lam đánh một quyền vào cổ hắn.

Người kia không kịp la gì, ôm lấy yết hầu ngã xuống.
Nghê Lam nhìn cũng không thèm nhìn, nhặt súng trên đất, nói với A Sinh và Hàn Châu: "Đi!"
Hàn Châu: "…"
A Sinh: "…"
Trợn mắt há mồm.

Chương 43

Nghê Lam cũng không thèm quan tâm phản ứng của Hàn Châu và A sinh, dẫn đầu chạy trước.

Hàn Châu và A Sinh theo sát.
Dọc đường ba người không nói chuyện, tập trung chạy trốn.

Lúc sắp tới chỗ dừng xe, Nghê Lam dừng lại, khoát tay bảo hai người sau lưng ngồi xuống.
Hàn Châu và A Sinh bắt chước Nghê Lam ngồi xổm xuống, núp sau dải cây xanh thò đầu ra nhìn.
Chiếc Santana màu đen kia lại trùng hợp dừng ngay trước bọn họ.
Mặt Hàn Châu đen lại, thật sự là gặp xui.
A Sinh nhìn Hàn Châu, làm biểu cảm hỏi dò.

Hàn Châu hạ giọng: “Santana.” Sau đó làm động tác cắt cổ.
A Sinh hiểu ra, chửi: “Mẹ nó.”
Lúc này Nghê Lam nói với hai người: “Chuẩn bị kỹ, chiếc xe này sắp đi rồi.”
Cô nói xong, quả nhiên chiếc xe kia khởi động, đánh tay lái quẹo lại, hình như tính quay về chung cư.
Đợi chiếc xe kia mất dạng, Nghê Lam la lên một tiếng: “Đi.”
Hàn Châu, A Sinh chạy theo cô về hướng xe.
“Anh lái xe.” Nghê Lam nói với Hàn Châu, ném chìa khóa cho anh.

Hàn Châu cũng không từ chối, anh chụp lấy chìa khóa, mở cửa lên xe.

A Sinh nhanh chóng tiến vào ghế sau, Nghê Lam ngồi vào chỗ ghế phụ.
Xe vừa khởi động chạy, Hàn Châu đã nhìn thấy trong kính chiếu hậu chiếc Santana lại quay lại rồi, nhìn thấy xe bọn họ đang chạy thì tăng tốc đuổi theo.
“Đ* mẹ.” Hàn Châu nhấn chân ga, tăng tốc rời đi.
A Sinh bỗng nhiên quay đầu nhìn cửa sổ sau xe, cũng lấy làm kinh hãi: “Sao bọn họ quay lại nhanh như vậy?”
Nghê Lam cũng ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu nhưng không nói gì.

Cô đang nhét thẻ sim vào điện thoại chú Bồi, cũng kết nối với laptop của cô, khởi động máy, khởi động phần mềm, bắt đầu tải tài liệu của chiếc điện thoại này lên server.

Đợi thao tác xong, cô ném laptop xuống chỗ trống dưới chân để nó tự chạy trước, lúc này mới rảnh rỗi quay đầu nói với Hàn Châu, A Sinh: “Xe này vốn quay lại tiếp ứng mấy người kia, nhưng nhận được điện thoại, nghe nói chúng ta tính chạy liền tới đuổi theo.

Chỉ có một tài xế, cho nên hắn ta chỉ có thể theo sát chúng ta, muốn ra tay phải đợi chi viện khác đến.”
A Sinh quay đầu lại nhìn chiếc xe đang theo dõi bọn họ, quả nhiên chiếc xe kia chỉ theo sát, không vượt lên chặn đường.

Từ góc độ này của anh ta không thấy rõ chỗ ngồi phía sau, chỉ thấy một người lái xe.
A Sinh hỏi Nghê Lam: “Sao cô biết được?”
Nghê Lam hỏi anh ta: “Anh biết bọn họ sao?”
“Không biết.”
Nghê Lam vươn tay về phía A Sinh: “Đưa điện thoại cho tôi.”
“Mẹ nó.” A Sinh bất mãn, “Cô tưởng cô là ai vậy?”

“Đưa cho cô ta.” Hàn Châu vừa lái xe vừa hét.
“Mẹ mày.” A Sinh mắng Hàn Châu, “Rốt cuộc mày có chuyện gì vậy.

Nói đi là đi, một câu nhắn cũng không có.

Mày mới là nội gián đúng không? A Mãnh bị mày hại rồi, ôm oan ức của mày.

Mày với cảnh sát là một đám, mày hại tụi tao! Ông đây muốn tìm mày tính sổ…”
Hàn Châu không nói hai lời, móc súng ra chỉ về sau.
Nghê Lam ra tay trong nháy mắt, một tay cầm súng một tay vặn tay Hàn Châu.

Hàn Châu kêu đau một tiếng, súng đã rơi vào tay Nghê Lam.
Tay lái bị bẻ ngoặt một cái, xe nghiêng qua một bên, suýt nữa thì xông ra làn xe.

Hàn Châu cắn răng ổn định, lái xe ngay ngắn lại.
A Sinh ngồi ở phía sau thấy Hàn Châu móc súng ra cũng móc súng ra theo.
Nghê Lam đoạt lấy súng trong tay Hàn Châu trong nháy mắt, cạch một tiếng hạ ghế ngồi xuống, xoay người đạp một cước vào tay A Sinh, súng của A Sinh suýt chút nữa tuột tay, sau đó anh ta rụt tay lại tính tránh, nhưng không gian trên xe quá nhỏ, nắm đấm của Nghê Lam tới ngay trong nháy mắt, bụp bụp, hai đấm lên mặt anh ta.
A Sinh thét lên đau đớn, vung quyền phản kháng, nhưng Nghê Lam đá vào cổ tay anh ta, ngoặt nắm đấm để anh ta tự đấm vào mũi mình.

A Sinh lại kêu đau đớn một lần nữa.

Nghê Lam lại đạp một cước, đồng thời cướp súng của anh ta, giẫm tay anh ta chặn ở trên bụng, suýt chút nữa thì A Sinh

không nôn ra được, cả người bị giẫm ép vào cửa sổ xe, mặt thì biến dạng, không thể động đậy.
Một chân Nghê Lam giẫm ở ghế ngồi, một chân giẫm lên A Sinh.

Hai cây súng trên tay một cây chỉ vào A Sinh, một tay chỉ vào Hàn Châu, quát: "Đều thấy mình có súng thì ngon rồi phải không! Ở chung với đám giang hồ đầu đường được xưng đại ca thì tưởng mình là đại ca thật à!"
Hàn Châu không nói gì, cắn chặt răng nghiêm mặt lái xe.
A Sinh nói không ra lời, đau khổ hừ một tiếng.
Nghê Lam tiếp tục nói: "Bây giờ để tôi nói cho các anh rõ quy củ.

Thứ nhất, vấn đề tôi hỏi các anh, tất cả phải thành thật trả lời, để tôi phát hiện ra là nói dối, tôi đánh cho các anh soi gương cũng không nhận ra mình.

Thứ hai, tôi không quan tâm thù hận ân oán gì của các anh, tôi không cho các anh đánh nhau, không ai được ra tay hết! Rẽ phải!"
Hai chữ cuối của Nghê Lam làm Hàn Châu ngẩn người, sau đó anh nhìn giao lộ thì hiểu ra, đánh tay lái.
Nghê Lam lại nói, "Thứ ba, tôi không quan tâm các anh có ý tưởng gì, có cảm xúc gì, mục tiêu của tôi là tìm ra lão đại đằng sau các anh, không thể trợ giúp mà còn cản trở, tôi sẽ cho người đó trả giá.

Đừng tưởng các anh là xã hội đen thì ngon cỡ nào, lúc bà đây lùng bắt sát thủ quốc tế, các anh còn ở trên đường lấy tiền bao khoán nhận đại ca.

Từ giờ trở đi, tôi là đại ca của các anh, đừng để tôi không thoải mái.

Các anh cố gắng phối hợp, đương nhiên tôi cũng sẽ để ý cho các anh."
Không có ai đáp lời.

Nghê Lam dừng một chút, quát: “Nghe rõ không?”
Hàn Châu mím chặt môi, tay Nghê Lam cầm súng đánh cho anh một đòn, Hàn Châu đau rít một hơi, ổn định tay lái, đáp lại một tiếng: “Nghe rõ rồi.”
A Sinh bị Nghê Lam dùng thêm lực giẫm, thấy xương khuỷu tay của mình muốn gãy, cũng nhanh chóng ừ một tiếng.
Lam Diệu Dương vẫn luôn khẩn trương nín thở im lặng nhìn máy tính rốt cuộc thở phào một hơi.

“Cô ấy thành công rồi.” Vì chạy băng băng với đánh nhau, hình ảnh từ camera trên người Nghê Lam khiến người ta hoa mắt nhưng Lam Diệu Dương không hề rời mắt lấy một giây, bây giờ rốt cuộc đã dời tầm mắt đi chỗ khác được rồi.

Anh nhìn về phía Âu Dương Duệ: “Cách thức hợp pháp của các anh chắc không thể như vậy, sẽ bị khiếu nại.”
Âu Dương Duệ bực mình, vị tổng giám đốc này, sự tình mới tiến triển được chút anh đã đắc ý rồi.

“Cách thức hợp pháp của cảnh sát chúng tôi cũng sẽ có hướng xử lý hợp pháp.”
Anh vừa thông báo cho Lôi Tinh Hà đi vào bắt mấy tên tay chân trong chung cư kia xong.

Nếu lái xe không tiếp ứng cho bọn họ, vậy thì chú cảnh sát có lòng tiếp ứng giúp.

Anh lại thông báo những người khác đi điều tra thử phòng của A Sinh, xem thử có đầu mối gì không.
Bên này Nghê Lam thả nhẹ chân đang giẫm A Sinh, A Sinh ôm bụng nôn khan.
Nghê Lam hỏi anh ta: “Trên người anh có máy nghe lén không?”
A Sinh kinh ngạc, nói to: “Không có, làm gì có!”
Nghê Lam nói: “Đưa điện thoại đây, đưa túi cho tôi, còn nữa, cởi đồ ra, chừa quần lót lại là được.”
Hàn Châu: “…”

A Sinh: "…"
Bọn họ không phải chưa từng trải qua yêu cầu này.

Lúc chú Bồi lục soát người bọn họ cũng nghiêm ngặt như vậy, nhưng bây giờ là một nữ minh tinh, một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, dùng giọng điệu giang hồ ra mệnh lệnh như thế, bọn họ không thích ứng được.
A Sinh trừng mắt nhìn Hàn Châu qua gương chiếu hậu.
Hàn Châu vừa chửi thầm trong lòng vừa giả vờ nhún nhún vai: "Cô ấy kêu cởi thì cởi, cũng không xem là thiệt thòi."
Nghê Lam ngồi trở lại ghế, lấy chân kéo lấy laptop, kêu Hàn Châu xem: "Tôi cài đặt chương trình vào điện thoại của tên tay chân xông vào phòng A Sinh để giám sát thông tin của hắn ta, hắn ta gọi điện thoại cho lái xe kêu lái xe đến cửa sau chung cư đón bọn họ.

Nhưng tên lái xe không đến đón người mà quay lại đuổi theo chúng ta là vì tên lái xe kia nhận được một cuộc điện thoại, cuộc điện thoại kia chắc chắn là nói cho hắn biết chúng ta đang lên xe chạy trốn.
Nhìn thấy ba cái điểm đỏ này không? Một cái là tên lái xe đi theo sau chúng ta.

Còn hai cái kia một cái là số điện thoại ra lệnh cho lái xe và một số liên lạc với hai số này.

Ba số ba chiếc xe, đang tính bao vây chúng ta, anh xem mà tránh bọn họ."
Hàn Châu nghe cũng không hiểu lắm, nhưng anh biết Nghê Lam có thể biết được ai gọi điện thoại, số bao nhiêu, sau đó còn có thể giám sát vị trí của số đó.
A Sinh cũng vậy.

Anh ta không biết những cái Nghê Lam nói làm sao có được, nhưng ý tứ trong lời nói của cô thì anh ta hiểu.

Cô cảm thấy trên người anh ta có máy nghe trộm cho nên bọn người Kim Khổng Tước mới có thể nghe được đối thoại của bọn họ, biết bọn họ nhìn thấy chiếc Santana, biết bọn họ lên một chiếc xe gần đó.
A Sinh rất vui vẻ đưa điện thoại cho Nghê Lam, đẩy túi du lịch về phía cô, sau đó bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi vừa dò hỏi: "Tao có liên lạc với Kim Khổng Tước, tên Giang ca đó tìm tới tao rồi."
Hàn Châu lập tức tức giận, trừng mắt nhìn A Sinh sau kính.
A Sinh phẫn nộ la lên: "Ai bảo mày cứ đi như vậy! Ông đây còn chưa trách mày đó! Ông đây lo lắng cho mày, nhớ tới lúc đó mày có để lại cách liên lạc mới đi thử vận may một chút.

Tao có lưu lại cách liên lạc trong ngăn tủ, để bọn nó chuyển cho mày, mày có thể nhìn ra hay không.

Về sau mọi người cũng không đến nỗi đứt liên lạc, sống hay chết nói một tiếng.

Nhưng tao bị người ta tóm ở đó rồi."
Hàn Châu đã hiểu.

Anh đã nói với A Sinh mình sẽ để lại phương thức liên lạc ở chỗ chú Tiền để căn cước, chú Tiền có thể tìm tới anh, anh đã giao dịch với chú Tiền mấy lần rồi, cũng thân quen.
A Sinh không liên lạc với mình đành nghĩ tới cách này.

Trước khi chú Tiền cho người đi giao giấy tờ, anh ta để lại phương thức liên lạc, muốn chuyển giao thông qua chú Tiền.

Như thế lúc bản thân đi lấy giấy tờ thì có thể nhìn thấy dãy số của A Sinh.
Hàn Châu cắn môi, tâm tình phức tạp.
"Mày là nội gián sao? Người chú Bồi đang tìm là mày sao?" A Sinh hung dữ, hiển nhiên câu hỏi này vẫn treo trong đầu anh ta suốt.

Anh ta hận là chưa kịp nghiệm chứng.
Hàn Châu chưa kịp mở miệng, Nghê Lam đã chen vào, “Tôi đề nghị trước khi xác định được có bị nghe lén hay không, các anh không nên tra hỏi lẫn nhau, có khả năng bị tiết lộ thông tin, cũng dễ bị hiềm nghi cố ý nói dối.”
Hàn Châu và A Sinh lập tức im miệng.

Nghê Lam mở điện thoại A Sinh ra xem xét, lại cài đặt phần mềm trong điện thoai của A Sinh.

Sau đó kiểm tra quần áo anh ta, Hàn Châu nhìn chằm chằm ba chấm đỏ trên máy tính, giẫm ga tăng tốc muốn cắt đuôi.
A Sinh khoanh tay nhìn chằm chằm Nghê Lam kiểm tra, Nghê Lam xác nhận không có vấn đề gì thì ném quần áo lại cho A Sinh.

A Sinh vừa mặc quần áo vừa phàn nàn: “Nếu quả thật bị nghe lén, chuyện cô nói một đống số điện thoại bị giám sát không phải cũng bị lộ rồi sao.”
Nghê Lam kiểm tra túi của A Sinh, trả lời: “Nói mà các anh có hiểu không.

Hơn nữa, hiểu rồi thì làm sao.

Kiểu kỹ thuật này chiếm ưu thế tuyệt đối, nghiền ép cảm giác thoải mái của đối phương, các anh không trải nghiệm được.”
Hàn Châu liếc mắt.

A Sinh không nói lời nào.
Lam Diệu Dương nghe đối thoại của bọn họ, đột nhiên hỏi Âu Dương Duệ, “Bây giờ máy nghe lén trên thị trường đen nhỏ lắm phải không? Có khi nào trên người Dương Hiểu Phương cũng có gắn mà chúng ta lục không ra? Cô ta chỉ cần sau khi làm xong nhiệm vụ bỏ vào toilet xả nước, thế là hết chứng cứ rồi.”
“Không có khả năng lắm.” Âu Dương Duệ cũng suy nghĩ: “Lúc cô

ta trốn chỉ mặc đồ ngủ, dép lê, cả đồ lót cũng không mặc, trên người căn bản không có chỗ giấu đồ.

Về sau từ đầu tới chân đều là quần áo chúng tôi mua cho cô ta.

Trên đường không có ai tiếp xúc với cô ta.

Cô ta có đi nhà vệ sinh trong cục chúng tôi, trừ phi cô ta có thể đoán được bị đưa tới khách sạn đó của chúng tôi, dự đoán bị đi tầng nào thẩm vấn, thì sớm đã đến nhà vệ sinh kia giấu camera rồi.

Chuyện này có lẽ không phù hợp với bình thường, nhưng có thể tra camera được.

Tôi có thể tra một chút thời gian đó có ai ghé nhà vệ sinh tầng đó hay không."
Lam Diệu Dương thấy gợi ý: "Cái anh nói là một cách tốt, bên phía công an tỉnh cũng kiểm tra camera một chút đi.

Cô ta không cần đoán bị đưa tới tầng nào, cứ một nhà vệ sinh để dự bị một cái cũng được mà."
Âu Dương Duệ: "…" Nói cũng phải, tuy là càng nghe càng kỳ quái.
Lam Diệu Dương lại hỏi: "Nói đến bằng chứng giả, anh nói xem Dương Hiểu Phương có phải Dương Hiểu Phương không? Ông chú kia nói đã rất nhiều năm chưa gặp cô ta, nhưng phụ nữ sau 18 là thay đổi, nhìn hình không cũng dễ nhận nhầm.

Lỡ như giả mạo thì sao?"
Âu Dương Duệ: "…"
Lam Diệu Dương nói: "Trước kia tôi có đọc một kịch bản, chính là kiểu giả mạo thân phận sống tiếp.

Cốt truyện rất thú vị nhưng biên kịch viết rất ngột ngạt, không có tình tiết sáng sủa nào, lượng cốt truyện cũng chưa đủ, chính

ông ấy cũng không muốn thay đổi, cũng không muốn người khác đổi, hơi cố chấp."
Âu Dương Duệ: "…Sau đó thì sao?"
Lam Diệu Dương nói: "Các anh có tính xét nghiệm DNA của Dương Hiểu Phương để xác nhận một chút không? Trong kịch bản kia là cuối cùng bị tai nạn xe cần truyền máu mới phát hiện ra nhóm máu không đúng mới bại lộ."
"Tôi nói là cuối cùng kịch bản sao đấy?"
"Ông ta không bán tôi cũng không mua." Lam Diệu Dương nói: "Không có quay thành phim, nhưng nói không chừng có thể giúp phá án nha."

Chương 44

Bên này Nghê Lam đang xoay Hàn Châu, A Sinh vòng vòng.
Kỹ thuật lái xe của Hàn Châu không tồi, lái rất gan, vượt làn với đèn vàng đều rất tốt.

Nhưng lái gần năm phút rồi mà vẫn không thể cắt đuôi chiếc Santana sau lưng, mà hai chiếc xe khác lại còn tới gần.

Hiển nhiên chiếc Santana vẫn đang dẫn đường cho hai chiếc này.
Nghê Lam chê bai: "Có giúp anh ăn gian cũng thi không đậu nổi."
Hàn Châu đang bực bội: "Cô ngon thì lái đi."
Chiếc Santana kia lái rất điên khùng, mà Hàn Châu có người ngồi giám sát bên cạnh, rất ràng buộc.

Nếu là lúc trước tự anh quyết định, lúc chạy trốn sẽ mặc kệ là đụng vào xe nào người nào, cái gì mà đèn giao thông này nọ, cứ nhấn chân ga mà chạy xe sẽ tự động dạt ra.
Nghê Lam thò tay ra vặn tay lái của anh: "Quẹo phải, đường kia không có camera." Rồi nói với A Sinh phía sau: "Đeo chắc dây an toàn."
A Sinh: "..." Không hiểu, nhưng bất chấp tất cả nhanh chóng lục tìm dây an toàn.
Xe rít một tiếng chói tai quẹo vào con đường nhỏ bên phải, chiếc xe Santana duy trì một khoảng cách sau lưng cũng nhanh

chóng theo vào.
Nghê Lam chờ xe chạy vào một góc tối ven đường thì hét lớn: "Đủ rồi! Thắng xe!"
Hàn Châu thắng gấp, A Sinh ở ghế sau xém chút nữa bị dây an toàn ghìm chết.
Santana đang truy đuổi gắt gao hoàn toàn không ngờ chiếc xe này lại dùng chiêu này.

Tuy đã phanh gấp nhưng vẫn đụng vào đuôi xe Hàn Châu.
Một tiếng 'ầm', A Sinh vừa ngồi thẳng dậy lại đụng đầu vào phía trước xe.
Tất cả mọi người đang có chút bấn loạn, Nghê Lam đã hạ lệnh: "Hàn Châu mở cốp xe sau, A Sinh xuống xe, phía sau cốp có gậy bóng chày.

Nện hắn!"
Hàn Châu: "…"
A Sinh: "…"
"Nhanh lên! Dạy cho hắn một bài học! Đừng để hắn ta chạy mất!" Nghê Lam liếc màn hình, hai chiếc xe còn lại còn chút khoảng cách, đủ để đánh một trận, "Lấy khí thế thu phí bảo kê ra mà đánh!"
Hàn Châu từ bỏ đấu tranh, nhấn mở cốp sau, đẩy cửa xuống xe, lạnh nhạt nói: "Chúng tôi không thu phí bảo kê."
"Buôn thuốc buôn súng ghê gớm lắm hả! Lại còn nói!" Nghê Lam mắng.
A Sinh nói: "Nếu nó có súng thì sao?"
"Các anh còn có tôi." Nghê Lam nói.
Hàn Châu lạnh lùng nói: "Cô ta nói giúp chúng ta báo cảnh sát nhặt xác."
A Sinh: "…"
Hàn Châu vừa nói vừa xuống xe, lấy ra một cây gậy bóng chày phía sau cốp xe, lấy giúp A Sinh một cây, ném cho A Sinh đang xuống xe.

Lái xe Santana đụng vào xe, túi khí bảo vệ bật ra, bao lấy toàn bộ

người hắn.

Hắn giãy dụa muốn thoát khỏi túi khí.

Vừa mới nhả khí trong túi ra, thấy rõ tình cảnh trước mắt thì đã thấy hai tên đàn ông vung gậy bóng chày đánh về phía mình.
Lái xe Santana sợ quá hét to một tiếng, theo bản năng la lên ôm đầu co người lại trên ghế.
Hàn Châu và A Sinh gõ bốp bốp đập vỡ kính xe.
Nghê Lam nhân mấy giây này liền bấm tần số truyền tin: "Có tình huống gì không? Bây giờ có thể nói."
Âu Dương Duệ vội vàng nói: "Đừng để Hàn Châu thừa nhận là nội gián.

Kền kền trả thù cực độc.

Chúng ta vẫn còn chưa tra đươc lai lịch của A Sinh."
"Cái này thì biết, còn gì nữa không?" Nghê Lam nói: "Tình hình bên Kim Khổng Tước thế nào?"
"Bọn họ vẫn đang kéo dài thời gian, chúng tôi vẫn làm việc theo thông lệ, sẽ đưa nhóm người này về tra hỏi."
"Đợi Hàn Châu với Tiểu Hồng đối chất xong sẽ bắt người."
"Được." Âu Dương Duệ nói, "Tra một chút quan hệ của A Sinh với Kim Khổng Tước.

Trước đó anh ta có nói một nửa."
"Nhớ rồi." Nghê Lam xem thử màn hình, hai chiếc xe kia sắp tới rồi, "Không còn thời gian nữa, tôi vẫn để đó, các anh nói gì tôi vẫn nghe được.

Tôi sẽ đưa bọn họ tới nơi an toàn.

Cứ vậy đi."
Nghê Lam mở cửa xe, kêu Hàn Châu và A Sinh: "Được rồi, quay lại."
Hàn Châu và A Sinh quay lại, ném gậy vào sau cốp xe.

Nghê Lam chỉ vào A Sinh: “Anh lái xe đi.”
A Sinh bực mình: “Tôi biết lái xe!”
Khảo sát vào đội đây mà!
Hàn Châu cười lạnh, kéo cửa phía sau rồi ngồi vào.
A Sinh lái xe theo lời Nghê Lam chỉ, rẽ trái rẽ phải, phía sau không ai theo dõi, cuối cùng đã cắt đuôi được mấy chiếc xe kia.

Nghê Lam tiếp tục chỉ đường, nhưng không nói địa chỉ cụ thể.
Hàn Châu mở miệng định hỏi, nghĩ tới vấn đề nghe lén lúc nãy Nghê Lam nói, cuối cùng vẫn ngậm miệng.
A Sinh vì để rũ sạch nghi ngờ càng không rên một tiếng, kêu làm gì thì làm đó.
Nghê Lam không để bọn họ lái quá xa, cuối cùng tiến vào một chung cư cao cấp.
Hàn Châu và A Sinh không hẹn mà cùng cảnh giác liếc nhìn bảo vệ và camera an toàn của tòa nhà.
“Không cần lo lắng, chỗ này an toàn.” Nghê Lam đưa tấm thẻ cho A Sinh, A Sinh quẹt thẻ, lái xe vào bãi.
Ba người xuống xe.

Nghê Lam đưa bọn họ vào thang máy, nói: “Camera chỗ này tôi có thể khống chế, chỉ cần các anh thành thật thì sẽ không có vấn đề gì.”
Hai người đàn ông đều không nói lời nào.
Nghê Lam dẫn bọn họ đến phòng 1001, mở khóa vân tay đi vào.

Trong hộc tủ đen có hai chiếc chìa khóa, Nghê Lam chỉ chỉ: “Hai cái này của các anh.”
Cũng không chờ bọn họ phản ứng, cô đi trước vào nhà.
Toàn bộ căn nhà trang trí xa hoa, ghế salon bằng da thật, ngay cả đá ốp trên tường cũng lộ ra mùi tiền.
Nghê Lam ném balo của mình lên bàn ăn, kéo một cái ghế ra, đeo găng tay lên, bắt đầu kiểm tra súng đêm nay cô cướp được.

A Sinh và Hàn Châu đứng một bên nhìn cô, rồi lại nhìn nhau.

Nghê Lam nói chuyện trước.

Cô vừa hí hoáy mở súng vừa hỏi A Sinh, “Nói xem, hôm nay anh với Tiểu Hồng của Kim Khổng Tước có chuyện gì? Anh bị ai bắt, rồi làm gì nữa?”
A Sinh không để ý cô, lại hỏi Hàn Châu: “Rốt cuộc có phải mày không?”
Mọi người đều biết anh ta đang muốn hỏi gì? Sau khi A Quang chết, người bán rẻ anh em trong công ty là Hàn Châu sao?
“Không phải anh ta.” Nghê Lam đáp trước: “Anh ta chỉ là bị tôi bắt được thôi.”
A Sinh nhìn chằm chằm Hàn Châu, lúc này mới quay đầu liếc nhìn Nghê Lam.
Nghê Lam lại nói: “Còn vì sao bắt được thì cũng đơn giản như tìm tới anh vậy.

Bài học này nói cho các anh biết, chớ chọc vào người không nên chọc.”
A Sinh im lặng, lại nhìn chằm chằm Hàn Châu, nói với anh: “Mày không nói gì à? Cô ta là người phát ngôn của mày ư?”
Hàn Châu nhìn Nghê Lam một chút, nói: “Trước đó không phải chúng ta nhờ Nghê Lam báo cảnh sát đừng thả Dương Hiểu Phương ra sao, khi đó sợ cô ta không tin không báo cho cảnh sát, tao kêu mày chụp hình Lam Diệu Dương đó.

Vì việc này Nghê Lam vẫn luôn truy tung tích của tao với mày.

Từ camera trong nhà Dương Hiểu Phương, cô ta truy ra số điện thoại của chúng ta, rồi tìm tới tòa nhà cũ, nên lúc đó tao mới nói mày tắt điện thoại ngay.

Sau đó thì cô ta báo trên chương trình trực tiếp là tìm thấy thi thể phía sau núi, tao lo là A Quang.
Đêm đó tao mơ thấy A Quang, mơ thấy chú Bồi, mơ thấy tao với mày bị đuổi giết, chúng ta đều chết hết.

Cho nên tao mới chọn rời khỏi, chúng ta tách ra hành động sẽ an toàn hơn.

Tao thấy nhất định phải giải quyết việc này, nếu không về sau chúng ta sẽ không sống yên ổn.

Trốn được cảnh sát cũng không né được đầu sỏ phía sau.

Nhưng tao gọi điện thoại hỏi vụ thi thể phía sau núi thì bị cảnh sát truy tung tích, Nghê Lam bắt được tao trước bọn họ, đem tao đi.

Sau đó cô ta tìm thấy mày."
Nghê Lam nói: "Anh ta đang kéo dài thời gian, bảo tới ngày mốt sẽ giải thích cho tôi.

Kết quả thì anh lao đầu vào tìm chết."
Sắc mặt A Sinh vừa sợ vừa nghi ngờ, một lúc sau lại chuyển sang Nghê Lam: "Tại sao cô lại bắt tụi tôi? Tự thân chúng tôi còn lo chưa xong, sẽ không làm hại đến Lam Diệu Dương."
Nghê Lam nói: "Anh nói vấn đề của mình trước đi."
Cô mở laptop ra, gõ một hồi xong thì nói với Hàn Châu: "Tiểu Hồng còn ở Kim Khổng Tước, anh vào phòng đi, gọi điện cho cô ta, hỏi cho rõ A Sinh nói gì với cô ta, còn nữa quan hệ giữa A Sinh với Kim Khổng Tước là gì."
Hàn Châu cầm điện thoại tính đi vào trong phòng, A Sinh tức giận kêu lên: "Mày hỏi, mày hỏi đi.

Ông đây cũng không sợ đối chất." Anh ta quay sang Nghê Lam: "Sau ngày A Hành đi…"
"Tao tên Hàn Châu." Hàn Châu cắt lời anh ta.
"Cái gì?" A Sinh ngẩn người.
"Tao tên Hàn Châu." Hàn Châu nói: "Hôm bỏ đi tao tính nói với mày.

Sau này có thể không gặp được nữa, hi vọng mày có thể biết anh em đồng sinh cộng tử với mày rốt cuộc là ai.

Nhưng về sau cảm thấy nhiều chuyện quá, dù sao A Dũng cũng tốt, mà A Hành cũng được, mày nhất định có thể nhớ kỹ."
Lam Diệu Dương giám sát bên này nghe thấy cũng muốn nhập thoại: "Khả năng diễn này càng lúc càng tốt, chúng tôi tốn tiền mời nhiều minh tinh cũng không so được với mấy người này nha."
Rõ ràng là lo lắng cho an toàn của mình, chưa đủ tin tưởng A Sinh.

Kết quả thay cách nói khác đã thành tình cảm anh em thắm thiết.
"Cái này có là gì đâu." Âu Dương Duệ nói, "Đừng tưởng anh làm ông chủ điện ảnh, kiến thức chưa chắc bằng cảnh sát chúng tôi.

Có nghe từ cao thủ dân gian này không? Chúng tôi thẩm vấn phạm nhân, khả năng diễn còn tốt hơn nhiều." Anh chỉ chỉ máy tính, "Não những tên lưu manh này không đủ nhanh, kỹ năng diễn không cao thì sớm mất mạng rồi."
Lam Diệu Dương cảm thấy có lý.
Âu Dương Duệ lại thật tình nói: "Nghê Lam cũng chỉ lăn lộn trong ngành giải trí, muốn lăn lộn giang hồ, khả năng diễn sẽ kéo cô ấy xuống."
Lam Diệu Dương nghiêm túc xem xét lời bình phẩm này: "Sao tôi có cảm giác anh đang mượn dịp nói xấu nghề nghiệp ngành giải trí chúng tôi vậy."
Âu Dương Duệ bình tĩnh cãi lại: "Lúc giới nghệ sĩ các anh làm nhục giới cảnh sát chúng tôi, không phải chúng tôi cũng nhịn sao."
Lam Diệu Dương: "…"
Bên này A Sinh nhìn chằm chằm Hàn Châu, Hàn Châu nói tiếp: "Nhưng giờ chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại, tao muốn nói cho mày tao tên Hàn Châu, Hàn trong hàn tín, Châu trong tiểu châu.

Không phải A Dũng, A Hành hay A Thập gì, tao đéo muốn làm chó của công ty nữa." Hàn Châu dừng lại, hỏi: "Còn mày?"
A Sinh cũng im lặng một hồi, cuối cùng đáp: "Tao tên Khưu Tự, Khưu trong khưu thiểu vân, Tự trong miếu tự.

Mẹ tao nói là sinh tao ở ngoài đầu miếu, sư phụ trong chùa cứu mẹ con tao, đưa mẹ con tao đi bệnh viện.

Mẹ đặt cho tao tên này, nói tao là đứa con được Phật che chở."
Âu Dương Duệ nói với Lam Diệu Dương: "Anh ta bị buộc phải tỏ thái độ.

Hàn Châu nói như vậy, anh ta không lấy thân phận thật ra thì không nói được."
Lam Diệu Dương gật đầu: "Tôi nói Nghê Lam ok mà, toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay cô ấy."
Âu Dương Duệ: "…" Liên quan gì tới Nghê Lam, vị tổng giám đốc này, Khưu Tự là bị Hàn Châu dắt mũi, có thấy không?
Lúc này điện thoại Âu Dương Duệ vang lên, nhận được tin nhắn.

Anh cầm lên nhìn, là Nghê Lam gửi.
Số căn cước của Khưu Tự, thân phận thật, thông tin các loại mà Nghê Lam đã tra được.
Khưu Tự vẫn tiếp tục nói với Hàn Châu, "Tao sinh thế nào, vì sao muốn mở khách sạn, đều đã nói với mày.

Lúc đó cha tao bỏ đi, mẹ tao nuôi tao, trong lòng oán hận, chưa kịp đủ tháng đã không đợi được cha tao, nói mọi oán hận với bồ tát, sau đó thì tính tự sát.

Kết quả là ra vách núi sau miếu đã sinh tao rồi."
"Đây là đang chơi bài tình cảm rồi." Lam Diệu Dương bình luận.
Âu Dương Duệ xem tài liệu của Khưu Tự, đúng là sinh ra trong gia đình một cha một mẹ, có phạm tội thời thiếu niên.

Mẹ qua đời sớm, Khưu Tự được đưa tới chỗ quản giáo, viện mồ côi.

Học xong trung học đã lăn lộn xã hội, bối cảnh tốt hơn Hàn Châu một chút.
Khưu Tự nói: “Mày có thể gọi điện cho Tiểu Hồng, hỏi ông đây có phải đã mạo hiểm đi cảnh báo cho mày một câu.

Mày rời đi sạch sẽ vậy, điện thoại thì không mở máy, tao cũng không gọi được điện thoại chú Bồi.

Tao không biết đi đâu tìm mày, nghĩ đến phương thức mày nói liền đi đến chỗ chú Tiền chỉ định lưu vài câu.

Kết quả có người của Kim Khổng Tước trông coi ở đó, bắt được tao.
Tao đoán là lão đại phái tới, tao cảm thấy tên Giang ca của Kim Khổng Tước thay vị trí chú Bồi.

Bọn họ đang tìm mày, tìm chú Bồi.

Tiểu Hồng báo với Giang ca là mày lấy điện thoại chú Bồi gọi điện cho nó.

Nhưng Giang ca hoàn toàn không tin tưởng Tiểu Hồng, cảm thấy nó có giấu diếm gì đó.

Cho nên bọn họ bảo tao thử Tiểu Hồng một chút.

Tao cũng muốn tìm mày nên tương kế tựu kế.

Kết quả đúng thật là thử liền thấy, cái gì nó cũng báo cáo với Giang ca.

Tao có một mình, tao không nói với bọn nó là chú Bồi đã chết.
Tao còn lén leo vào phòng Tiểu Hồng, đánh cho nó một trận, uy

hiếp nó.

Kêu nó lúc mày liên lạc với nó thì báo cho mày số của tao.

Tao muốn nói với mày không thể tin chú Tiền nữa, đừng đến chỗ ổng chỉ định, cũng đừng nghĩ chuyện lợi dụng Tiểu Hồng.

Giang ca đã nắm chắc bọn họ trong tay rồi, đang theo dõi sát nó.

Tao không ngờ người của Kim Khổng Tước sẽ phát hiện, sẽ tới bắt tao."
Khưu Tự vừa nói vừa vung mạnh tay, có vẻ kích động: "Mày gọi đi, mày hỏi xem.

Xem thử ông đây có nói thật hay không! Bọn họ không biết chú Bồi chết rồi, ông đây không nói! Ông đây lúc nhắc đến tên mày còn cố ý nói là A Dũng.

Tao nghĩ nếu không có cơ hội gặp mày, lúc mày nghe bọn nó nói A Sinh nói A Dũng cái gì cái gì thì mày cũng hiểu được.

Sau này tao toàn gọi mày là A Hành, đột nhiên đổi tên gọi, mày sẽ thấy kỳ lạ mà cảnh giác."
Hàn Châu không nói lời nào.
Khưu Tự kêu lên: "Mày đi hỏi đi!"
Hàn Châu nhìn Khưu Tự một hồi, ném điện thoại lên bàn: "Tao tin mày."
Âu Dương Duệ nghe đến đây liền nói với Nghê Lam: "Nghê Lam, vậy tôi nói tiểu đội bên Kim Khổng Tước thu đội về, đưa mấy người bên kia về thẩm tra."
Nghê Lam gõ bàn phím, gõ một chữ: 'Ok.'
Khưu Tự trừng mắt về phía Nghê Lam: "Còn cô, rốt cuộc muốn làm gì?"
Nghê Lam đóng laptop lại, khoanh tay nhìn hai người đàn ông trước mặt, cuối cùng nhìn Khưu Tự: "Hiện giờ hai người phải lựa chọn, A là lão đại của mấy người muốn mạng của mấy

người, B là cảnh sát muốn bắt hai người về thẩm tra kết án…”
Nghê Lam dừng một chút, Khưu Tự hỏi: “Còn C?”
“Không có C.” Nghê Lam nói, “Tôi bảo đảm các người chỉ có thể chọn B.”
Khưu Tự: “…”
“Anh chọn A, tôi sẽ lập tức giao anh cho cảnh sát.

Anh chọn B, tôi sẽ dẫn anh đi làm chút cống hiến cho xã hội, hưởng thụ niềm vui làm người tốt một hồi rồi lại giao nộp cho cảnh sát.” Nghê Lam hất hất cằm: “Khác nhau ở chỗ là làm việc cùng tôi hay không làm, anh chọn cái nào?”

Chương 45

Đây mà là lựa chọn cái rắm.
Khưu Tự nhìn Hàn Châu một chút.
Hàn Châu mặt không đổi sắc ngồi xuống, cũng nhìn lại anh ta.

Khưu Tự nhìn thấy được ngầm ý trong mắt Hàn Châu.

Thế là anh ta cũng ngồi xuống, hỏi Nghê Lam: "Đi theo cô thì làm sao?"
"Thứ nhất, tôi sẽ bảo vệ mạng của hai người.

Đồng ý không?" Nghê Lam nói.
Khưu Tự gật đầu.
"Muốn bảo vệ mạng của hai người thì phải đối phó với lão đại tiền nhiệm của hai người, vì xem ra hắn ta có vẻ không chịu dừng tay.

Đồng ý không?"
Khưu Tự lại gật đầu.
"Chỉ cần đồng lòng đối phó với lão đại tiền nhiệm của hai người, cảnh sát tạm thời sẽ liệt hai người vào diện hợp tác.

Biểu hiện của hai người sẽ quyết định kết quả xét xử sau này.

Chuyện này chắc chắn tự hiểu, không cần gật đầu nữa."
Khưu Tự thoáng nhìn Hàn Châu, Hàn Châu vẫn không có biểu

cảm gì.
Nghê Lam lại nói: “Bây giờ nói cho tôi biết chú Tiền bán rẻ hai người là ai?”
Khưu tự còn chưa lên tiếng, Hàn Châu đã nói: “Không biết.”
Nghê Lam nhìn anh chằm chằm.
Khưu Tự cũng nhìn anh.
Lam Diệu Dương nghe xong thì ngẩn người, Âu Dương Duệ là biểu cảm sớm đã đoán được: “Những người này không dễ mở miệng vậy đâu.”
Anh nói với Nghê Lam: “Thử hỏi chuyện Khưu Tự bị bắt xem.”
Nghê Lam nhìn chằm chằm Hàn Châu một lúc lâu, rốt cuộc tha cho anh, chuyển sang Khưu Tự: “Cụ thể thì anh bị bắt lúc nào, ở đâu? Anh có biết bọn họ không?”
Khưu Tự còn chưa mở miệng, Hàn Châu đã nói: “Nó đã nói là người của Kim Khổng Tước.

Vậy các người hỏi thẳng Kim Khổng Tước không được sao? Tối nay cảnh sát đã để mắt tới Tiểu Hồng, lại vây tra Kim Khổng Tước, bọn họ còn phái ba chiếc xe đi bắt Khưu Tự, đây cũng là chuyện các người nắm được.

Cô nói mình lợi hại như vậy, số này cũng biết xe kia cũng biết, vậy thì bắt hết lại rồi hỏi.

Điện thoại của chú Bồi cô cũng lấy rồi, nên tra cái gì, tra được gì, tự cô không tính được sao? Xem ra thì chúng tôi cho đủ manh mối với đóng góp nhiều rồi.

Nếu ở đây mà cô cũng thẩm vấn như cảnh sát, không bằng để chúng tôi đến đồn cảnh sát cho rồi, còn có chút cảm giác nghi thức.”
Lam Diệu Dương hơi nhíu mày, Hàn Châu này lại dùng chiêu bài khó chơi này.
Âu Dương Duệ nói: “Thấy không, kiểu lưu manh này có kinh nghiệm đối phó với cảnh sát nhiều hơn Nghê Lam.

Trước khi anh ta tìm được đường lui, anh ta sẽ không nói rõ ngọn ngành đâu.

Hôm nay chúng ta bắt được Kim Khổng Tước và Khưu Tự, anh ta cũng muốn chờ xem chúng ta điều tra ra được gì.

Còn nữa, anh ta cũng không nói thực sự tin Khưu Tự.

Anh ta đang diễn cho Khưu Tự xem.

Nghê Lam, cô hiểu không?"
Nghê Lam đã hiểu.
Âu Dương Duệ tiếp tục nói với Nghê Lam, "Cô đi trước đi, để bọn họ có chút không gian, xem thử rốt cuộc Hàn Châu tính toán gì.

Huống hồ cô ở với bọn họ càng lâu, cô càng mất uy, dù sao cô không phải cảnh sát, không thể làm gì bọn họ.

Cáo mượn oai hùm cũng chỉ được trong chốc lát, duy trì chút khoảng cách với họ, để bọn họ không đoán ra được đường của cô mới tốt."
Lam Diệu Dương tán thành: "Nghê Lam, nghe lời Âu Dương đi."
Ý kiến của người trong ngành về loại chuyện thẩm vấn chuyên nghiệp này rất đáng tham khảo.
Anh lại trấn an Âu Dương Duệ, "Yên tâm, không để người ta mò ra nước cờ là điểm mạnh của Nghê Lam."
Âu Dương Duệ thật muốn 'haha', cái này anh thật sự quá hiểu.
Nghê Lam ở bên kia đã bắt đầu phát cáu, cô đập tay lên bàn, chỉ vào Hàn Châu mắng: "Tôi hỏi anh sao? Khưu Tự bị câm điếc à? Kim Khổng Tước là Kim Khổng Tước, Tiểu Hồng là Tiểu Hồng, cái gì cũng điều tra họ ra được thì cần các anh làm gì?"
"Chúng tôi vô dụng thì cô cũng không giữ chúng tôi lại.

Cái gì cũng nói cho cô biết, chúng tôi mới thành vô dụng, sau đó cô sẽ bán chúng tôi cho cảnh sát, lại cho anh bạn trai có tiền của

cô chút lý lịch chính trị.” Hàn Châu mạnh miệng chửi lại:
“Chúng tôi không phải đồ chơi của mấy người có tiền các cô.

Ông đây không làm chó, không nghe thấy à!”
Nghê Lam giận dữ, vung bàn tay qua.
Vậy mà Hàn Châu đã chuẩn bị trước, cũng không quan tâm có bị đánh trúng hay không, nhảy dựng lên lao về phía cây súng trên mặt bàn.
Anh vừa nắm được khẩu súng đã bị Nghê Lam giữ chặt.

Hàn Châu phản ứng rất nhanh, co cùi chỏ đánh về phía ngực Nghê Lam.

Nghê Lam trở tay chặn lại, đoạt khẩu súng trong tay Hàn Châu.
Hàn Châu vừa ra tay, Khưu Tự liền theo ngay.

Anh ta nhào ngay vào một khẩu súng khác trên bàn.
Nghê Lam chống nhẹ mặt bàn nhảy vọt lên ngăn cây súng, đá một cước mạnh vào vai Khưu Tự.

Khưu Tự chật vật mới cướp được súng từ tay Nghê Lam, nhưng cả người bị đá văng ra ngoài.

Anh ta đụng đổ bình phong, lăn tới chỗ ghế sofa, đầu đập vào bàn trà.
Nghê Lam đạp bay Khưu Tự, một giây sau quét chân về phía Hàn Châu.

Họng súng của Hàn Châu vừa mới chỉ về phía cô thì tay đã bị đá lệch đi, súng văng ra ngoài, va vào tường nghe cái cốp, rồi rớt xuống đất.
Hàn Châu không quan tâm khẩu súng, xoay người đá một cước về phía Nghê Lam.

Nghê Lam vừa đáp xuống đất liền nghiêng người tránh đi, nhanh chóng đánh trả lại một quyền ngay chính giữa xương

sườn của Hàn Châu.
Hàn Châu kêu một tiếng đau đớn, lại đánh tới Nghê Lam.

Nghê Lam bước lệch qua một bên tránh đi lần nữa.
Hai người đánh nhau, Hàn Châu hung mãnh, đáng tiếc hoàn toàn không phải đối thủ của Nghê Lam.

Thân hình anh cao lớn, ra đòn mạnh mẽ, nhưng tốc độ Nghê Lam nhanh hơn hẳn, di chuyển nhanh chóng, vị trí linh hoạt.

Hàn Châu đánh liên tiếp hai đòn cũng không trúng Nghê Lam, trái lại lại bị Nghê Lam đánh trúng lần nữa.
Nghê Lam ra đòn không nói đến số lượng mà nói đến chất lượng, đánh trúng chỗ đau.

Hàn Châu nhăn nhó mặt mày, cắn chặt răng đánh tới Nghê Lam.
Khưu Tự ôm lấy đầu bò từ dưới đất lên liền thấy Nghê Lam nắm chặt nắm đấm của Hàn Châu, quét chân một cái, cả người Hàn Châu bị hất tung lên rồi nện xuống đất.
Khưu Tự cầm súng chỉ vào Nghê Lam hét lớn: “Dừng tay!”
Nghê Lam quay đầu nhìn về phía anh ta, cũng hét lên với anh ta: “Nổ súng đi, đồ ngu, có đạn sao!”
Khưu Tự sững người, lúc này mới phát hiện hộp đạn trên súng đã bị gỡ.

Nhưng lúc nãy anh ta nhảy bổ tới cướp súng thấy khẩu súng vẫn rất tốt.

Trước đó lúc Nghê Lam kiểm tra súng, anh ta thấy cô có lắp hộp đạn vào.
Khưu Tự trợn mắt nhìn.
Chỗ này không phải trong xe, Nghê Lam không bị không gian nhỏ giới hạn, lại có ưu thế thân hình linh hoạt.

Bây giờ mới đúng là tình cảnh dùng vũ lực cứng đối cứng.

Hàn Châu bò từ dưới đất lên, hét lớn một tiếng lại lao về phía Nghê Lam, muốn ôm ngang Nghê Lam quăng xuống đất.
Nghê Lam trong nháy mắt bị anh ôm ngang thì bám lấy vai anh nhảy lên.

Một chân vắt trên vai, một chân kẹp lấy bên sườn anh, xoay một cái.
Thế phi thân chữ thập.
Khưu Tự nhìn không rõ động tác của Nghê Lam, chỉ thấy Hàn Châu bị Nghê Lam kẹp vật xuống đất.

Cánh tay bị Nghê Lam giữ chặt, cần cổ bị khóa chặt.
Hàn Châu kêu thảm thiết.
Nghê Lam quát: “Giờ tôi có thể bẻ gãy tay anh, bẻ gãy cổ anh.

Có phục không!”
Khưu Tự trợn mắt há mồm!
Hàn Châu kêu thảm nói: “Có lẽ Tiểu Hồng biết Dương Hiểu Phương.

Tôi đoán Tiểu Hồng biết cô ta.

Cái này được rồi chứ.”
Nghê Lam thả lỏng Hàn Châu.
Hàn Châu nằm sấp trên sàn thở dốc.
Nghê Lam đứng dậy đi về phía Khưu Tự.

Khưu Tự nhanh chóng vứt súng đi, lui lại giơ hai tay lên.
Nghê Lam đi thẳng tới trước mặt anh ta, nhìn anh ta chằm chằm.

Khưu Tự vội vàng nói: “Lúc ở phòng gym lầu hai tòa nhà Phi Hạc, tôi bỏ tờ giấy xong đi ra, ở cửa phòng gym thì bị người ta chặn lại.

Tôi không biết tên hai người đó.

Bọn họ kéo tôi lên xe đánh cho một trận, nhắc đến yêu cầu.

Nói nếu tôi làm theo, bọn họ sẽ trả giấy tờ cho tôi, tôi có thể an toàn rời đi, còn không thì sẽ giết tôi.

Tôi không biết bọn họ, trước đó chưa từng gặp mặt.

Dáng vẻ không tới 30, thân hình rất to khỏe.

Một tên mắt dài nhỏ, mắt một mí.

Còn tên còn lại mặt hơi dài.

Tôi không mô tả được đặc thù gì, không biết tên bọn họ, nhưng nếu gặp lại tôi nhất định sẽ nhận ra.

Từ cách bọn họ nói chuyện và yêu cầu họ nhắc tới, tôi nghĩ bọn họ là người của Kim Khổng Tước."
Nghê Lam nhìn anh ta chằm chằm, Khưu Tự nuốt nước miếng.
Nghê Lam đột nhiên đấm vào bụng Khưu Tự.

Khưu Tự kêu thảm một tiếng rồi khuỵu xuống.
Nghê Lam lạnh lùng nói: "Cứ vậy sớm thì tốt biết bao.

Mọi người lịch sự với nhau."
Cô nói xong cũng không thèm để ý Khưu Tự và Hàn Châu, nhặt súng dưới đất lên, bỏ hết đồ trên bàn vào trong túi cẩn thận.

Quay đầu nhìn lại, hai người kia vẫn chưa bò dậy, chắc là cảm thấy mình còn bị đánh nữa nên không bằng ăn vạ thì hơn.
Nghê Lam đeo ba lô lên, để điện thoại của chú Bồi lên bàn, nói với hai người kia: "Tôi tịch thu súng rồi.

Điện thoại chú Bồi để đây.

Có người gọi tới thì Hàn Châu anh nghe cho đàng hoàng, bên kia tôi có thể nghe lén.

Có tình huống gì thì nghe chỉ thị của tôi.

Các anh tự dùng điện thoại của mình, đừng có ý đồ xấu.

Tôi nói lại lần nữa, tôi có thể tìm ra các anh.

Ngày thường đừng có đi lung tung, cơm ba bữa với đồ ăn vặt tôi sẽ gọi cho các anh.

Hành lý của Hàn Châu tôi sẽ cho người chuyển từ nhà trọ qua cho anh.

Còn thiếu gì thì nói.

Trong phòng này không cho phép hút thuốc phiện, không cho gọi gái, có thể lên mạng xem TV, chơi máy bay, nhưng phải giữ vệ sinh cho tốt.

Lần sau tôi đến không muốn nhìn thấy rác đầy nhà.

Đợi tôi nghĩ xong muốn các anh làm gì thì sẽ quay lại tìm.

Cứ vậy đi."
Nghê Lam nói xong thì đi ngay.
Một tiếng 'rầm', cửa lớn đóng lại.
Hàn Châu bò dậy, ôm cánh tay rít thở vào.

Khưu Tự nhanh chóng qua xem vết thương.

Hàn Châu nổi giận đùng đùng đạp ba cái ghế ăn.
"Mẹ nó."
Lam Diệu Dương nhướng mày với Âu Dương Duệ, hất hất cằm:

“Ai nói Nghê Lam không biết diễn, thấy không.”
Âu Dương Duệ không phục: “Rõ ràng Hàn Châu mạnh hơn một bậc.”
“Nói không chừng Khưu Tự là vua màn ảnh đấy.” Nghê Lam bước vào thang máy, “Vừa rồi có nghe thấy không? Tiểu Hồng quen Dương Hiểu Phương.”
Âu Dương Duệ đứng lên: “Tôi phải đi làm rồi.

Đêm nay phải thẩm tra rất nhiều người.”
Lam Diệu Dương cũng đứng lên: “Vậy tôi cũng đi đây.”
“Tới đón em.” Nghê Lam nói.
Âu Dương Duệ cảnh giác, “Hai người tính đi đâu vậy?”
“Về nhà.” Hai người đồng thanh nói.
Âu Dương Duệ có chút hoài nghi, nhưng thôi vậy.

Anh phẩy tay đuổi Lam Diệu Dương.
Trấn Lâm Thủy.
Thẩm Hoa theo cảnh sát địa phương Dương Đức đi thăm hỏi một vị cảnh sát về hưu trước đây phụ trách điều tra vụ án lừa người đem bán ở thôn Đại Hà.

Rất nhiều vụ án trước đây đều được ghi chép bằng tay, thời gian quá lâu, địa phương lại vắng vẻ, về sau thôn lại dời qua, hồ sơ đã không còn đầy đủ.

Muốn điều tra thêm nhiều chi tiết thì phải hỏi người già lúc đó. Vị cảnh sát về hưu này tên Quản Hoài, trước đây làm cảnh sát ở thôn Đại Hà.

Theo tiêu chuẩn hiện tại, lúc đó ông không phải người phá án giỏi, ba phải, tác phong kiểu mắt nhắm mắt mở, nhưng có nguyên nhân lịch sử cũng có quan hệ trong khu vực, lại thêm thế lực người ở địa bàn.

Thẩm Hoa tra một ít hồ sơ, phải nén giận một chút, cũng không tiện nói gì.

Chỉ hi vọng vị cảnh sát về hưu này còn linh hoạt, nhớ được những người kia trong thôn.
Dương Đức đưa Thẩm Hoa đến một khu nhà tự xây nho nhỏ.

Dương Đức gõ cửa một hồi, lại gọi mấy tiếng, tự giới thiệu mình là cảnh sát trấn trên, tới hỏi ít chuyện.

Nhưng không ai ra mở cửa.
Thẩm Hoa nhìn từ cửa sân, bên trong rõ ràng có ánh đèn.
Dương Đức lại gọi cho Quản Hoài, tiếng điện thoại mơ hồ vang lên trong phòng.
Thẩm Hoa cảm thấy có gì không ổn, anh hét lớn: “Cảnh sát đây, mở cửa!”
Không có ai đáp lại.
Thẩm Hoa đá tung cửa, Dương Đức theo anh chạy vào.

Cửa phòng bên trong đã khóa, Dương Đức lại gọi, vẫn không có ai đáp lời.

Thẩm Hoa lại đá cửa một lần nữa.
Cửa phòng vừa mở, Thẩm Hoa và Dương Đức đều sững sờ.
Quản Hoài treo cổ bằng dây thừng trên xà ngang, dưới chân là cái ghế bị đá văng.

Chương 46

Dương Đức hoảng hốt la lên, muốn chạy tới ôm chân đưa Quản Hoài xuống.

Thẩm Hoa vội quát: “Đừng đụng vào, ông ta tắt thở rồi.”
Dương Đức sững sờ.
Thẩm Hoa lại nói: “Tắt thở lâu rồi.

Bảo vệ kỹ hiện trường, gọi pháp y tới.”
Lúc này Dương Đức mới tỉ mỉ quan sát, quả nhiên màu da đã khác thường rồi.

Dương Đức thấy buồn nôn, không nhịn được, vọt ra ngoài phòng nôn một trận
Hơn hai mươi ba mươi năm về trước, vì vụ án buôn người mà trấn Lâm Thủy nổi tiếng khắp nước, nhưng về sau trong trấn phổ biến pháp luật, cũng tổ chức nâng cao năng lực đội ngũ chấp pháp, nghiêm khắc chỉnh lý nhiều năm, lại điều chỉnh phương hướng phát triển kinh tế, cuộc sống của mọi người tốt hơn, tập tục của cả trấn đều thay đổi
Hiện tại ở trấn Lâm Thủy vẫn có trộm vặt móc túi đánh nhau, nhưng án mạng thì cả mấy năm nay không thấy.
Sau khi Dương Đức lao ra ngoài, Thẩm Hoa gọi điện thoại cho hai đồng nghiệp cùng đến điều tra trấn Lâm Thủy với mình, kêu bọn họ một người đi tìm cảnh sát địa phương tới, một người lên phòng hồ sơ cục cảnh sát của trấn niêm phong hết toàn bộ hồ sơ

Quản Hoài từng xử lý điều tra trước đây, cẩn thận không để người khác trộm mất.
Dặn dò xong xuôi thì Dương Đức cũng ói xong, cố gắng đi vào.
Thẩm Hoa không bình luận gì anh, chỉ thúc anh gọi đồng nghiệp tới bảo vệ hiện trường, phải điều tra xung quanh, còn phải tìm pháp y tới kiểm tra thi thể.

Thẩm Hoa vừa nói vừa cẩn thận xem xét hiện trường, lấy điện thoại chụp lại chi tiết căn phòng và thi thể Quản Hoài.
“Trên trấn chúng tôi không có pháp y, phải gọi pháp y trong thành phố tới.” Dương Đức thấy Thẩm Hoa làm đâu ra đấy, lạnh lùng lão luyện, càng cảm thấy lúng túng về sự bối rối không có kinh nghiệm của mình.
“Vậy thì nhanh gọi điện thoại cho bọn họ tới trong đêm.” Thẩm Hoa nói, “Có lẽ có liên quan tới vụ án của chúng tôi.”
Dương Đức nghe xong thì nhanh chóng gọi điện.

Thẩm Hoa cũng gọi điện báo cáo cho Lưu Tống, nhờ Lưu Tống gọi điện cho phía thành phố.
Phía Âu Dương Duệ sắp xếp người tiến hành thẩm vấn người của Kim Khổng Tước, cũng không thuận lợi như anh dự liệu. Những người làm việc ở chỗ như thế này cơ bản đều là tay lỏi đời.

Sau khi cảnh sát đến Kim Khổng Tước tìm người, bọn họ đã sớm chuẩn bị xong khẩu cung.
Ba người theo dõi Nghê Lam bị bắt ở chung cư, cùng với chiếc xe tới đón bọn họ đều bị đưa về.

Khẩu cung mấy người này đều đồng nhất, nói là có một người đàn ông là khách quen trước đây hay tới Kim Khổng Tước bọn họ.

Hôm nay lén xâm nhập vào phòng riêng của nữ phục vụ bên họ, ra tay đánh người và giở trò hèn với người của bọn họ.

Cô gái lớn tiếng kêu cứu, người kia nhảy qua cửa sổ chạy đi.

Vì vậy bọn họ mới đuổi theo người đàn ông kia, muốn bắt anh ta quay về Kim Khổng Tước xin lỗi cô gái kia và thương lượng chuyện bồi thường, nhưng không ngờ người đàn ông này lại có trợ giúp, đánh cho bọn họ một trận rồi chạy mất.

Bọn họ muốn theo tới cùng nhưng xe bị đập hư.
Còn về súng ống cảnh sát buộc tội bọn họ nắm giữ phạm pháp, bọn họ tuyệt đối không nhận, sau đó còn nói là tự mình mua từ khách hàng, vì tính chất công việc tương đối nguy hiểm, có súng thì an tâm hơn chút, đồ dùng trong ngành.

Mà người bán súng cho bọn họ là khách quen gây chuyện kia.
Tóm lại nói tới nói lui đều là lỗi của A Sinh.
Tiểu Hồng cũng khai giống như bọn họ.Cô nói mình trở về phòng thì gặp một tên khách hèn, suýt bị cưỡng gian.

Cô ra sức phản kháng thì bị đối phương đánh.

Về sau cô kêu cứu, có người chạy đến, vị khách quen kia liền nhảy khỏi cửa sổ chạy trốn.

Cô không biết tên đầy đủ của người khách kia, chỉ biết làm xã hội đen, tất cả mọi người gọi anh ta là Sinh ca.
Cô cũng không biết chuyện Sinh ca bị cảnh sát truy nã, chỉ nói hôm nay nhận được điện thoại của Sinh ca hẹn cô ra ngoài nhưng cô từ chối.

Hai người cãi vã trong điện thoại.

Có khả năng chuyện này làm anh ta tức giận, xông vào phòng để dạy dỗ cô.

Sau đó cô báo lại với công ty, còn việc ông chủ sắp xếp xử lý thế

nào cô cũng không rõ lắm.

Cô bị đánh choáng đầu nằm một lúc, ban đầu công ty tính đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, kết quả thì nghe cảnh sát tới.

Sau đó cô ra gặp cảnh sát rồi bị mang về đây.
Quản lý trực ca cũng đổi lời khai, nói chỗ anh ta làm nói nay không phải ca của Tiểu Hồng, phải gọi điện thoại cho cô tới, vì lúc đó Tiểu Hồng bị thương đầu óc không tỉnh táo, công ty muốn đưa cô đi bệnh viện khám.

Nhưng cảnh sát lại nói Tiểu Hồng giúp đỡ tội phạm bị truy nã, bọn họ không dám đưa đi, lo lắng bị gánh tội đồng phạm.

Cho nên chỉ chờ cho Tiểu Hồng tỉnh táo lại, có thể trả lời được, hỏi rõ không có vấn đề gì liền nhanh chóng đưa cô tới gặp cảnh sát.
Còn tất cả mọi sắp xếp tối nay đều do quản lý trực ca chịu trách nhiệm.

Anh ta nói ông chủ không có mặt nên mọi sự do anh ta quyết định.

Anh ta còn cung cấp số điện thoại của ông chủ Giang Tân, nói cảnh sát có thể liên lạc với ông chủ.
Tra hỏi và ghi khẩu cung là một quá trình tốn thời gian và sức lực, nhất là gặp thể loại miệng lưỡi vòng vo không nói thật thế này.
Âu Dương Duệ không tự mình thẩm vấn, anh sắp xếp hai tổ, một tổ hỏi một người, những người còn lại ở trong phòng tạm giam chờ.

Anh quan sát phản ứng của mọi người, nhất là Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng trả lời rất lưu loát, dám nhìn thẳng vào mắt cảnh sát.

Tướng mạo cô đoan chính, cũng có chút xinh đẹp.

Ánh mắt vô tội, biểu cảm đáng thương.

Trong quá trình cô trả lời thậm chí có chút vẻ mặt đau khổ, nhưng cô không nói lại càng lộ ra vẻ đáng thương.
Cũng giả tạo giống như Dương Hiểu Phương.
Những tổn thương, những biểu cảm nội tâm sợ hãi, biểu cảm chăm chú trả lời cẩn thận từng chút, hoàn toàn là biểu hiện của cô gái đáng thương vô tội, thật sự rất giống Dương Hiểu Phương.
Âu Dương Duệ đứng sau kính nhìn, đang suy nghĩ thì nhận được điện thoại của Lưu Tống.
Lưu Tống kể lại tình huống ở trấn Lâm Thủy cho anh.
“Pháp y đã khởi hành rồi, phải ba tiếng nữa mới tới.

Nhưng pháp y bên chúng ta xem hình thi thể Thẩm Hoa gởi lại, còn có điều tra nghe ngóng tại chỗ, đoán sơ qua Quản Hoài chết phải hai ngày rồi.”
“Vậy chính là sau khi nhóm Thẩm Hoa đến trấn Lâm Thủy thì người này chết.”
“Gần như vậy.

Nhưng thời gian cụ thể và nguyên nhân tử vong còn phải chờ pháp y giám định.”
Âu Dương Duệ vội nói: “Cho dù là tự sát hay bị giết, thời điểm này có lẽ có liên quan đến Tổ ưng.”
“Tôi cũng nghĩ vậy.” Lưu Tống nói, “Sáng mai tôi sẽ bay qua đó.

Quản Hoài này có trực tiếp tham gia điều tra vụ án buôn người.

Danh tiếng ông ta không được tốt lắm, trước đây là cảnh sát thường trú được phái đến thôn Đại Hà, nghe nói có phụ nữ bị lừa bán muốn trốn đến báo án với ông ta, nhưng ông ta đưa người trở về lại thôn.

Không chỉ một người phụ nữ gặp tình cảnh như vậy.

Lúc đó người trong thôn cũng nghĩ dùng tiền mua cô dâu không sai, vào nhà rồi thì là người trong nhà."
Âu Dương Duệ: "…Mà ông ta thấy mình cũng là người trong thôn, nên cũng có cùng suy nghĩ."
"Chắc vậy.

Lúc Thẩm Hoa xem thử hồ sơ trước đây của ông ta thì rất tức giận.

Vụ án có hồ sơ thì làm qua loa, vụ nào không lập hồ sơ thì khỏi cần nói." Lưu Tống nói: "Quản Hoài bảy mươi tám mươi tuổi rồi, tính thời gian, lúc Kim Thụ Bồi rời thôn, Quản Hoài gần năm mươi tuổi.

Về sau vụ buôn người bị nghiêm trị, mấy vụ án lúc trước Quản Hoài xử lý đều bị lôi ra, ông ta bị xử lý.

Sau đó thì báo bệnh xin về hưu sớm.

Nhưng thực tế ông ta không đau bệnh gì, chỉ là không có người thân bên cạnh, sống một mình, mang tiếng xấu, muốn đóng cửa trốn tránh."
Âu Dương Duệ nhíu mày, cảm thấy khả năng người này bị diệt khẩu rất lớn.
"Tôi đi thu xếp hành lý, có tin tức gì sẽ báo cho cậu."
Âu Dương Duệ lại báo cáo tiến độ bên mình cho ông, hai người bàn bạc xong thì cúp máy.
Bên ngoài Kim Khổng Tước, xe Lam Diệu Dương dừng ở góc vắng.

Vệ sĩ Trần Châu theo hướng dẫn của Nghê Lam đi vào cửa chính Kim Khổng Tước, nhưng bị tiếp tân ở sảnh ngăn lại.

Tiếp tân nói hôm nay đã có người bao hết, chỉ đón khách hẹn

trước, không tiếp khách lẻ.
Trần Châu dạo một vòng ở sảnh lớn, nhìn bảng giá và hạng mục phục vụ, lại hỏi vài câu khách thường hỏi, sau đó cho chút tiền boa tiếp đãi, nói anh muốn tổ chức tiệc độc thân với anh em trước khi cưới, bao phòng khoảng mười lăm hai mươi người, rượu phải ngon, em gái phải đẹp, phải có đồ chơi, bàn đánh bài, mấy em phải chịu chơi.
Tiếp tân liên tục nói không thành vấn đề, chỉ cần đặt lịch trước, bọn họ sẽ sắp xếp.
Trần Châu nói: "Tôi đang chọn trò, không muốn quay lại chuyến nữa.

Cậu dẫn tôi đi xem thử, giới thiệu chút."
Tiếp tân bỏ tiền boa thật dày vào túi, dẫn Trần Châu vào trong.
Lam Diệu Dương và Nghê Lam ở trong xe xem một vòng hộp đêm qua camera Trần Châu đem theo.

Rất vắng lặng, xem ra cảnh sát đưa đi không ít người, nơi này tối nay e là không mở cửa được.
"Thời điểm này làm chuyện xấu là hợp nhất." Nghê Lam nói, gõ máy tính xâm nhập mạng Kim Khổng Tước.

Lam Diệu Dương ghé đầu nhìn, Nghê Lam vừa làm vừa dạy học.

Lam Diệu Dương chăm chú lắng nghe.
"Nhìn thấy mấy tín hiệu mạng này không? Đây là mạng công cộng, là wifi hộp đêm để cho khách sử dụng.

Chỗ này là mạng của camera giám sát." Nghê Lam làm mẫu cho Lam Diệu Dương, "Ừm, chúng ta đã xâm nhập hệ thống này của bọn họ trước đây, số C1, nên cứ trực tiếp đăng nhập chương trình, anh nhập mật khẩu vào đây thì vào được rồi."
Nghê Lam thao tác máy tính xâm nhập vào hệ thống camera của Kim Khổng Tước, "Đợi cảnh sát lấy được lệnh kiểm tra lịch sử camera của bọn họ chắc là bọn họ đã xóa sạch sẽ rồi."
"Nếu là anh, cảnh sát vừa tới cửa là anh đã không cho xem, xóa

sạch rồi.” Lam Diệu Dương nói, “Em muốn tìm gì?”
“Tìm liên hệ giữa Khưu Tự và Kim Khổng Tước.” Nghê Lam nói, “Còn nữa, quan hệ của Tiểu Hồng và Kim Khổng Tước.”
“Hình ảnh cảnh sát chụp được là phía sau tòa nhà này, phòng của Tiểu Hồng ở chỗ này.” Lam Diệu Dương so sánh hình ảnh trong camera tìm ra vị trí.
Nghê Lam tìm kiếm, tìm thấy hình ảnh Khưu Tự trong bản ghi camera.

“Đúng, chính là chỗ này, anh ta từ sân sau ra, bị chụp ở đây.”
Lam Diệu Dương nhìn hình ảnh, “Anh ta biết có camera, em thấy anh ta cúi đầu không, không thấy chính diện.”
Nghê Lam tiếp tục lấy tài liệu trong camera, tấm này cùng một thời điểm, có ba camera đều chụp được Khưu Tự.
Nghê Lam liền căn cứ thời gian bản ghi của ba camera này đổ ngược về trước, nhanh chóng so sánh, so với thời gian lịch sử cuộc gọi của Tiểu Hồng, cho tới trước lúc Khưu Tự liên lạc với Tiểu Hồng, đều không tìm thấy hình ảnh Khưu Tự leo vào phòng Tiểu Hồng.
Nghê Lam cùng Lam Diệu Dương nhìn nhau: “Anh ta không phải đi từ đây vào.”
Trực giác của Hàn Châu với A Sinh là có lý.
Nghê Lam ngoáy lọn tóc, cảm thấy hơi phiền, đáng tiếc cô không có cơ hội nói chuyện đàng hoàng với Hàn Châu.
Nghê Lam mở điện thoại Hàn Châu ra nghe lén mà không nghe thấy gì.
Lam Diệu Dương: “Bọn họ cố ý né rồi, không thể nào xảy ra nhiều chuyện như vậy mà không ngồi lại thương lượng kỹ càng.”
“Hàn Châu biết điện thoại anh ta có thể bị nghe lén.” Nghê Lam thở dài, “Anh ta vẫn phòng bị hai bên.”
“Âu Dương cũng nói, khiến kiểu người này thổ lộ tâm tình rất khó.

Tiến độ của em cũng rất nhanh rồi.

Ít nhất anh ta chịu đồng ý hợp tác."
"Suýt chút nữa thì cháy nhà." Nghê Lam nói, "Là cảm giác, thỉnh thoảng em có thể bắt được, nhưng lại không hiểu lắm.

Chỉ kém một chút, cách một lớp lụa."
Nghê Lam không biết giải thích cảm giác này thế nào, cuối cùng nói: "Cảm giác như không thể thay thế A Quang vậy."
"Cảnh sát Hứa cứu mạng anh ta, còn có sức lực tinh thần đổi lại." Lam Diệu Dương nói, "Hơn nữa bọn họ còn có 2 năm liên hệ."
Nghê Lam không nói lời nào.
Cô nhớ tới mình trước đây, có chút dấu vết để lại cũng không buông tha, bôn tẩu manh mối ở các nước.

Cô chỉ có một ý nghĩ, giết chết Paul, giết chết Bird để mẹ được an toàn, để mình được an toàn, làm những chuyện Trần Thế Kiệt không làm được.

Không có ai có thể khống chế cuộc sống của cô, uy hiếp sinh mạng cũng không được.
Tính dẻo dai của cô khi đó không thể so được với bản thân sống những ngày tháng vui vẻ hiện giờ.
Cô hoàn toàn không phải cùng một tuýp người, Hàn Châu có thể nhìn ra.
Câu 'Không làm chó cho mấy kẻ có tiền như các người' mà anh chửi kia là nửa thật nửa giả, là đang diễn trò nhưng cũng là tiếng lòng của anh.
Nghê Lam lấy thun cột tóc ra, cột tóc lại.
"Sao thế?" Lam Diệu Dương đột nhiên cảm thấy hơi kinh ngạc với Nghê Lam.
"Em đã chụp lại màn hình rồi." Nghê Lam làm mẫu cho Lam Diệu Dương xem, "Để mấy hình ảnh trống này chạy liên tục trong camera giám sát là được.

Em vào xem phòng Tiểu Hồng thử."
"Cứ vậy à?"

“Lên lầu ba một chuyến.” Nghê Lam nói, “Một nửa lầu ba không có camera theo dõi.

Giống như chỗ đó là địa bàn của ông chủ.”
Lam Diệu Dương nhíu mày.
“Em từng đến chỗ nguy hiểm hơn.” Nghê Lam nói.
“Không phải vấn đề này.

Lúc trước là lúc trước.” Lam Diệu Dương nói.
“Em muốn làm lão đại của Hàn Châu, không phải cứ đánh anh ta khóc là được.” Nghê Lam nói, “Em phải đưa anh ta đi đánh đối thủ, vậy mới thật sự là hợp tác.

Bây giờ thời cơ vừa khéo, Kim Khổng Tước đang đối phó với cảnh sát, bọn họ chắc chắn không ngờ tụi em tới.”
Nghê Lam gọi điện thoại cho Hàn Châu, nói với Lam Diệu Dương, “Nếu Khưu Tự có chân trong chân ngoài với Kim Khổng Tước, bây giờ thăm dò chút cũng được.”

Chương 47

Trong phòng an toàn tòa nhà cao cấp.
Hàn Châu và Khưu Tự đều vứt điện thoại ở phòng khách.

Bọn họ đã kiểm tra phòng, không phát hiện camera hay máy nghe trộm, nhưng vẫn không an tâm.

Hàn Châu kéo Khưu Tự vào toilet phòng ngủ chính, kiểm tra toilet một lượt, mở vòi sen và vòi nước rửa tay.
Trong hoàn cảnh tiếng nước chảy ào ào này thì không thể nghe trộm được.
Kỳ thật Hàn Châu không cảm thấy Nghê Lam sẽ biến thái như vậy, nhưng nếu diễn thì phải diễn cho thật.

Kiểu thận trọng này khiến bầu không khí khẩn trương, cũng dễ tạo hiệu quả đối thoại.
“Mày ngu quá rồi.” Hàn Châu vừa mở miệng đã trách Khưu Tự, “Mày không nên nhúng tay vào.

Mày phải an toàn rời khỏi đây, sau này nếu tao có gặp nạn thì còn có thể nhờ mày.”
Khưu Tự nói: “Không phải do thấy mày không tìm được tao nhờ vả nên mới cố báo tin cho mày sao.

Hơn nữa tao phải tìm mày hỏi thử, nhất định phải hỏi cho rõ ràng, không thì không thoải mái được.

Hôm đó trễ quá, mày lại lăn ra ngủ, thấy lôi mày dậy kỳ cục mà sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy mày đi rồi."
Hàn Châu nhướng lông mày: "Vậy rốt cuộc mày muốn biết tao có phải nội gián hay không, hay là muốn cho tao nhờ vả?"
Khưu Tự ngẩn người, sau đó đấm cho anh một đấm: "Mày nói xem sao mày hèn như vậy.

Gặp người tốt với mình thì phải tỏ thái độ tốt một chút chứ.

Bây giờ thì hai đứa đã cá mè một lứa, nghe giọng điệu mày nói kìa."
Một đấm này vừa khéo trúng ngay cánh tay bị thương của Hàn Châu, anh đau rít một hơi vào
Khưu Tự nói: "Lúc đó tao chưa nghĩ ra, dù sao cũng phải tìm được mày mới nói.

Bất luận thế nào, cũng là mày cứu tao ra khỏi căn nhà kia.

Chuyện đã qua cũng không quay lại được, cứ đi một bước xem một bước.

Nhưng không ngờ lại bị chặn rồi."
Hàn Châu nhíu mày, "Mày chắc chắn là chú Tiền tiết lộ tin tức sao?"
Khưu Tự hỏi lại: "Ngoại trừ ông ta còn ai nữa? Là ông ta cho tụi mình địa chỉ với chìa khóa.

Địa điểm giao hàng cả mày cũng không biết, chỉ có ông ta thôi."

Hàn Châu khẽ cắn môi.
Khưu Tự hỏi anh: "Chuyện Nghê Lam là sao?"
"Như mày thấy thôi, cô ta làm trung gian giúp cảnh sát.

Tao nói rõ rồi, bị bắt vào tù chỉ có một con đường chết, tao sẽ không nói gì hết.

Không biết cô ta nói gì với cảnh sát, tao không tiếp xúc với cảnh sát, cô ta cũng không kêu cảnh sát tới gặp tao.

Tóm lại trước mắt đã thỏa thuận là hợp tác giữa tao với văn phòng bọn họ, tìm ông chủ lớn."
"Sau khi tìm được thì sao?"
"Không cần đợi tới lúc tìm được." Hàn Châu nói, "Chờ tới ngày tìm được đã không kịp rồi.

Tao không có ngu, lúc cảnh sát bắt được sếp lớn là lúc tao vào tù.

Cái gì mà xin phán nhẹ tội, đùa nhau à.

Như tụi mình phán nhẹ được bao nhiêu.

Tao không tin rồi đó.

Tao quần nhau với cô ta chính là muốn mượn tay cô ta giúp chúng ta dọn dẹp sạch sẽ hậu hoạn.

Sau đó tao lấy căn cước, tìm cơ hội rời đi, đổi danh tính rồi sống tiếp."
"Chạy được à?" Bây giờ trong đầu Khưu Tự toàn là dáng vẻ càn rỡ ngang ngược của Nghê Lam, hơn nữa dường như cô ta thật sự muốn truy tung tích ai thì truy người đó.
Mặt Hàn Châu lộ vẻ lúng túng: "Lúc tao nói chuyện với cô ta, không nghĩ cô ta lợi hại vậy."
Khưu Tự: "..."
"Nhưng cũng không còn cách nào.

Một là lúc đó vào tù chờ tội, hai là hợp tác với cô ta kiếm chỗ thương lượng.

Lúc đó tao chỉ muốn kéo dài thời gian, có thể lấy được căn cước, sắp xếp đường lui rồi tính toán sau."

Nhưng bây giờ bên giấy căn cước cũng bị vấn đề.
Hai người Hàn Châu và Khưu Tự đều im lặng.
Hàn Châu nói: “Vậy nên tao mới muốn xác nhận với mày, đúng là chú Tiền bán rẻ chúng ta sao? Hai người bắt mày là sao?”
Khưu Tự lắc đầu: “Bọn họ không nói chuyện này, phản ứng đầu tiên của tao là xác định chú Tiền nói, không phải như vậy sao có thể bắt chuẩn vậy được.

Bọn họ hỏi tao rất nhiều, tao rất hoảng, cũng không nghĩ kỹ chuyện này.”
Hàn Châu suy nghĩ: “Vậy tao vẫn phải liên lạc lại với chú Tiền, lỡ như không liên quan gì tới ông ấy.

Chúng ta vẫn cần giấy căn cước.”
“Liên lạc thế nào?” Khưu Tự có phần khẩn trương, “Nếu như có người lại chặn chúng ta thì sao? Lần này không phải giúp chúng ta làm mấy chuyện đơn giản như vậy.”
Hàn Châu nói: “Bọn họ muốn kiểm tra mục đích của Tiểu Hồng là gì là muốn tìm tao với chú Bồi hay sao?”
“Đúng.” Khưu Tự gật đầu, “Tao cảm thấy là ý đó.”
“Vậy tao với chú Bồi không xuất hiện, bọn họ có bắt được mày thì cũng chẳng làm gì được.”
Khưu Tự: “…Đùa à?” Lại còn chẳng làm gì được? Anh ta vừa trốn vừa nện xe người ta, bọn họ bắt được anh ta thì chỉ một súng là dứt khoát.
“Không, thật đó.” Hàn Châu giải thích nói: “Tao liên lạc với chú Tiền, mày đi lấy giấy căn cước.

Nếu như đúng là chú Tiền để lộ bí mật, như vậy sẽ có người khác tới bắt mày.

Lúc này mày không còn một mình rồi, chúng ta có thể bắt lấy mấy người kia, giao bọn nó cho cảnh sát, giả vờ phối hợp hợp tác.

Chúng ta lấy được giấy tờ, đảm bảo có đường lui.”

“Cảnh sát sẽ truy cứu chúng ta đến đó làm gì.”
“Vậy cứ cho cảnh sát một bộ giấy căn cước.” Hàn Châu nói:
“Trước đây không phải công ty cũng làm cho chúng ta một bộ sao?”
“Cái đó giả thấy mồ, chỉ sợ không qua nổi.

Tao không có dùng.”
“Chẳng sao, giả thì giả, có gì cho cảnh sát báo cáo kết quả là được.”
Khưu Tự nghĩ ngợi, cảm thấy có lý.

“Bộ hồ sơ kia tao để trong nhà trọ, tao giấu trên trần nhà toilet.

Bên trong còn có chút tiền.”
“Tao để trong khe hở sau đường ống nước mặt sau bồn cầu.”
Hàn Châu và Khưu Tự nhìn nhau, hai người đều hiểu ý đối phương.
“Vậy tao kêu chú Tiền thay đổi địa điểm giao hàng, kêu chú ấy bỏ đồ vào hộp thư trong nhà trọ của chúng ta.

Đến lúc mày đi lấy, đổi đồ trong phòng sang hộp thư, tao yểm trợ mày.”
“Nhưng Nghê Lam thì sao? Cô ta giám sát chúng ta.

Mày mà liên lạc với chú Tiền là cô ta biết ngay.

Chưa lấy được chứng cứ việc này đã bị lộ rồi.”
“Tao có thể lên Taobao tìm ông ấy.

Có cửa hàng mua bán bình thường.” Hàn Châu nói: “Dù sao cũng phải thử, không thể ngồi chờ chết.”
“Vậy lúc đi lấy hàng thì sao?”
“Thì nghĩ cách tiếp.

Trước tiên phải giải quyết chuyện chú Tiền giao hàng.

Nếu như ông ấy không biết rõ tình hình, ông ấy vẫn đưa đến chỗ cũ, vừa rồi nói cho Nghê Lam rồi, cảnh sát nhất định sẽ nằm vùng."
Khưu Tự nghe ra ý trách cứ của Hàn Châu, vội nói: "Tình huống vừa rồi mày cũng thấy đó, cô ta như con điên vậy.

Cô ta thần kinh à? Tao thấy mày báo Tiểu Hồng quen Dương Hiểu Phương gì đó, tao mới báo lại thôi.

Không thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Huống hồ tao thấy tin tức này lộ ra ngoài, ngoại trừ chú Tiền ra không còn ai khác có khả năng."
"Được rồi, không có gì, tao biết khó ứng phó với Nghê Lam.

Để tao xử lý.

Chú Tiền có ơn với tao, nếu không nhờ ông ấy, tao không sống nổi tới lớn.

Tao không thể nhìn cảnh sát bắt ổng đi." Hàn Châu khóa vòi nước lại.
Vừa quay đầu, thấy Khưu Tự đang nhìn anh, Hàn Châu nhân tiện nói: "Ai tốt với tao, tao đều nhớ rõ."
Khưu Tự im lặng không nói gì.
Hàn Châu lại nói: "Tao biết sau chuyện giao dịch súng thất bại, tất cả mọi người có phần hoài nghi tao.

Quả thực A Quang có ơn với tao, anh ta từng cứu mạng tao, dạy tao rất nhiều thứ.

Tao coi ảnh là anh trai thật.

Cứ cho là ảnh là nội ứng của cảnh sát, những chuyện này cũng đã xảy ra.

Cho nên tao mới liều mạng đối xử tốt với anh em, cũng là một chút tâm lý đền bù cho anh ta.

Tao liều mạng cứu thằng Mãnh, liều mạng cứu mày.

Vốn dĩ tao còn muốn cứu từng đứa trong bọn A Bình khỏi tay chú Bồi.

Thật không ngờ chú Bồi lại chết trước rồi."
Khưu Tự giương mắt nhìn Hàn Châu.
Hàn Châu nói: "Bây giờ chỉ còn mày với tao thôi."
Khưu Tụ bước tới ôm nhẹ Hàn Châu một cái: "Chỉ còn mày với tao thôi."
Hàn Châu vỗ vỗ vai anh ta: "Chúng ta sẽ an toàn vượt qua ải này."
Khưu Tự gật đầu.
Lúc hai người đi ra khỏi toilet, bọn họ nghe thấy điện thoại Hàn Châu ở phòng khách vang lên.
Hai người liếc nhìn nhau, bước nhanh ra xem điện thoại.
Là Nghê Lam.

Hàn Châu nghe máy.
Nghê Lam không hề vòng vo, nói thẳng: "Tôi đang ở Kim Khổng Tước, anh với Khưu Tự có gì cần tôi vào điều tra chút không?"
Hàn Châu ngẩn người, nhìn về phía Khưu Tự.
Nghê Lam lại nói: "Khưu Tự có đó không, hỏi anh ta thử, anh ta lẩn vào phòng Tiểu Hồng bên Kim Khổng Tước bằng cách nào? Tôi tính vào phòng cô ta xem thử."
"Tôi mở loa ngoài." Hàn Châu mở loa ngoài điện thoại, nói với Khưu Tự: "Nghê Lam muốn vào phòng Tiểu Hồng xem thử, hỏi mày đi thế nào thì tiện."
Giọng Nghê Lam vang lên: "Còn phòng của ông chủ Giang ca cụ thể ở đâu?"
Khưu Tự vội nói: "Muốn làm gì?"
"Không biết, nên phải xem trước một chút."

Khưu Tự: "…" Dạo phố sao? Không biết mua gì nên đi xem trước? "Bọn họ có nhiều vệ sĩ lắm, còn có camera, bị phát hiện rất phiền phức." Anh ta nhắc nhở Nghê Lam.
Nghê Lam: "Vậy nên mới hỏi anh đi thế nào cho tiện.

Hai người muốn điều tra cái gì thì tôi xem giùm cho.

Ví dụ như chứng cứ phạm tội của mấy người, sau này cảnh sát tới điều tra thì chúng ta không còn cơ hội đâu."
Hàn Châu và Khưu Tự liếc nhìn nhau.
Hàn Châu nói: "Chúng tôi không làm việc cho Kim Khổng Tước, không quen ai ngoại trừ gái."
Khưu Tự nói: "Tôi muốn biết họ tìm được tôi bằng cách nào, còn nữa, bọn họ tìm chú Bồi làm gì, vụ nổ tòa nhà có phải do bọn họ làm hay không, à, bọn họ không tin tưởng Tiểu Hồng lắm.

Tôi không thể xác định được là do Tiểu Hồng làm gì khác hay vì Tiểu Hồng đi lại quá thân thiết với Hàn Châu."
Hàn Châu lại nhắc nhở Nghê Lam: "Rất có thể Kim Khổng Tước do ông chủ lớn quản, trong đó không đơn giản như vậy, cô nên có tính toán."
"Vì Khưu Tự, hôm nay cảnh sát đã dẹp Kim Khổng Tước rồi.

Bây giờ bọn họ không có khách, rất nhiều người bị đem đi thẩm vấn.

Bây giờ là lúc bọn họ lơ là phòng bị nhất." Nghê Lam nói:
"Nhanh nói cho tôi biết cách vào dễ nhất đi."
"Leo từ ngoài vào." Khưu Tự nói: "Phòng Tiểu Hồng ở lầu hai."
Anh ta nói lại chi tiết vị trí cho Nghê Lam, "Lúc tôi tìm tới phòng cô ta thì không phát hiện vấn đề gì."
"Ok.

Vậy phòng làm việc của ông chủ họ ở đâu?" Nghê Lam hỏi lại.
Khưu Tự nhìn Hàn Châu, Hàn Châu không phản ứng gì, dường

như không biết.

Khưu Tự liền nói: “Tôi nghe Tiểu Hồng nói ở tầng ba khu Tây, ừm, chắc là căn thứ hai bên tay phải thang máy.”
Hàn Châu đặt di động lên bàn, tiện tay gõ bàn: “Cần chúng tôi làm gì sao?”
“Nếu có số điện thoại của Giang ca thì càng tốt.”
Hàn Châu nói: “Trong điện thoại chú Bồi có.”
Một lúc sau Nghê Lam nói: “Người tên Giang nhiều lắm nha.

Tên đầy đủ của ông ta là gì?”
“Không biết.” Hàn Châu và Khưu Tự đều lắc đầu.
“Vậy tôi tra trước một chút, xem thử có số nào có tín hiệu trong vùng không.”
Hàn Châu nhìn thoáng qua Khưu Tự, Khưu Tự hạ giọng: “Quá mạo hiểm, cảm giác sẽ chọc vào tổ ong vò vẽ, sẽ liên lụy chúng ta.”
Hàn Châu gõ gõ bàn, ra bộ suy nghĩ, anh nói với Nghê Lam: “Nghê Lam, cô vẫn nên cẩn thận chút.

Chúng tôi chưa từng lên lầu ba, không rõ tình hình thế nào, cô nhất định phải vào đó sao?”
Nghê Lam không trả lời, chỉ nói: “Tôi cúp máy đây.

Chút nữa tìm mấy người.”
Nghê Lam cúp điện thoại.

Khưu Tự hỏi ngay Hàn Châu: “Cô ta thật sự hơi bị điên.

Giờ chúng ta phải làm sao, ngồi chờ vô ích sao?”
“Chỉ có thể chờ thôi.” Hàn Châu cầm điện thoại, lên Taobao: “Vừa hay, cô ta bận chuyện, tao lên mạng xem thử, mua ít đồ ăn.” Anh ta nháy mắt với Khưu Tự, Khưu Tự hiểu ra.
Khưu Tự kéo ra một cái ghế, ngồi bên cạnh.
Nghê Lam mở phần mềm nghe lén điện thoại của Hàn Châu thì nghe được đối thoại này của bọn họ sau đó không còn gì khác.

Lam Diệu Dương vừa rồi cũng nghe thấy đối thoại của bọn họ với Nghê Lam, anh chú ý tới chi tiết: “Lúc Khưu Tự nói lầu ba, Hàn Châu gõ gõ gì đó.

Sau đó tự mình nói lầu ba, lại gõ.”
Nghê Lam gật đầu, cô cũng chú ý tới, nên cô không nhiều lời với bọn họ.

Hàn Châu muốn truyền ít tin tức, nhưng cô cúp điện thoại rồi anh ta cũng không nói nhảm với Khưu Tự nữa.
Cho nên làm việc chung với người không cùng hệ thống mật mã mệt mỏi vậy đó.

Mấy em trai ở nghề này không dễ gì dẫn dắt.
“Vị trí phòng làm việc kia là sai? Hàn Châu biết nhưng anh ta không thể vạch mặt Khưu Tự.

Anh ta muốn câu cá lớn?” Lam Diệu Dương đoán, “Nhưng kiểu nói dối này rất dễ bị phát hiện.

Cảnh sát đều đang thẩm vấn rồi, không phải chút nữa là biết tin tức sao.”
“Cũng dễ nói lại lắm, anh ta chỉ cần nói mình nhớ nhầm là xong.” Nghê Lam nói, “Em phải lên thử.

Nếu thật cố ý gạt em, loại dối trá này ngoại trừ kéo dài thời gian thì không dùng được gì.

Chú Tôn.” Nghê Lam nói với Tôn Triết Ngôn ở văn phòng thám tử, “Báo định vị số điện thoại cho con, xem trong mớ thông tin của mấy người ở Tổ ưng này rốt cuộc có bao nhiêu người ở đây.”
Lam Diệu Dương muốn khuyên, anh cảm thấy phối hợp với cảnh sát tốt hơn.

Nhưng nghĩ tới chờ cảnh sát vẫn cần thời gian, cảnh sát vừa tới chắc chắn sẽ kích động Kim Khổng Tước tiêu hủy chứng cứ, có

lẽ giờ bọn họ đang làm chuyện đó.

Đây không phải ý kiến hay.
Lam Diệu Dương không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, nhưng vẫn cảm thấy nên lên kế hoạch kỹ một chút hãy hành động.

Nhưng Nghê Lam không cho Lam Diệu Dương cơ hội nói chuyện đã xuống xe rồi, bóng cô tiến vào trong màn đêm cực nhanh.

Chương 48

Lam Diệu Dương không nhìn thấy bóng dáng Nghê Lam, anh vội vàng nhìn màn hình.
Nghê Lam có đeo camera trên người, anh nhìn hình ảnh trên camera có thể thấy được tình huống bên cô.

Đầu tiên Nghê Lam nấp bên ngoài dải cây xanh phía sân sau, quan sát tình hình bên trong một hồi.

Không có bảo vệ hay mấy tên lâu la, không có gì bất thường.

Nghê Lam cúi thấp người nhanh chóng chạy về phía bên tường phòng Tiểu Hồng, lẩn vào trong bóng tối.
Lam Diệu Dương luôn cảm thấy có gì đó không đúng, không nhịn được dặn đi dặn lại: “Em cẩn thận một chút.”
Nghê Lam khẽ đáp lại, quan sát kỹ xung quanh, rồi trèo lên đường ống bên tường, đạp lên khe hở hốc tường gạch, bò lên lầu hai.
Cửa sổ thứ tư lầu hai là phòng Tiểu Hồng.

Vừa rồi Nghê Lam ở dưới lầu quan sát, màn cửa kéo kín, không có ánh đèn.

Cửa sổ thứ ba ngược lại lộ ra một khe nhỏ, đèn sáng, dường như có người.
Nghê Lam trèo lên trên, áp người vào cửa sổ phòng số ba nhìn

thử, bên trong có một cô gái đang hút thuốc lướt điện thoại.

Nghê Lam lại chuyển sang phòng số bốn, dán miếng nghe lén lên cửa kính để nghe thử, bên trong không hề có chút âm thanh nào.
Nghê Lam cúi đầu nhìn khoảng sân nhỏ phía dưới, trống trơn không có người.
Nghê Lam đưa tay thăm dò mở cửa sổ, cửa khóa kéo không ra.

Nghê Lam tiếp tục trèo lên lầu, cửa sổ căn thứ tư lầu ba cũng là phòng ở, là của con trai.

Lúc Nghê Lam leo lên, người kia đúng lúc vừa nghe điện thoại vừa đi đến bên cửa sổ.
Nghê Lam vịn ống áp sát vào tường.
Người đàn ông kia giống như muốn kéo màn cửa, kéo được một nửa thì phía bên kia điện thoại ầm ĩ lên, liền đứng bên cửa sổ kích động nói chuyện.

Lam Diệu Dương nhìn màn hình đứng yên bất động cùng tiếng nói chuyện lớn tiếng của người đàn ông kia, nhíu mày.
Đột nhiên, điện thoại của Lam Diệu Dương vang lên.
Lam Diệu Dương giật nảy mình, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Anh vừa nhìn thì thấy là cuộc gọi của mẹ Hứa Quyên, liền nhận máy.
“Mẹ, giờ con đang bận, chút nữa con gọi lại.” Lam Diệu Dương vội nói.
“Đang làm gì đó?” Hứa Quyên hỏi.
“Chút nữa nói cho mẹ biết.”
“Ừm.” Giọng Hứa Quyên có phần không vui.

“Thực ra mẹ muốn bàn bạc với con chuyện tiệc mời, mẹ thấy vẫn nên hủy phần khiêu vũ của Nghê Lam thì ổn hơn.

Đợi con rảnh rồi thì chúng ta nói chuyện."
Lam Diệu Dương: "…Dạ, có gì con gọi lại."
Lam Diệu Dương thấy hình ảnh chuyển động, Nghê Lam tiếp tục trèo lên trên.

Lam Diệu Dương cúp điện thoại của Hứa Quyên.
Nghê Lam bò lên sân thượng.
Tòa nhà Kim Khổng Tước không cao, chỉ có ba tầng, nhưng diện tích rất lớn.

Cửa chính ở hướng Tây Nam, mà ký túc xá của nhóm Tiểu Hồng ở phía cuối hướng Đông.
Nghê Lam biết bố cục kiến trúc Kim Khổng Tước, hai thang máy, một thang khu đông, một thang khu tây.

Mà cô không tìm thấy tín hiệu hình ảnh camera là ở lầu ba khu Tây.
Khu sân thượng của Kim Khổng Tước có một số đồ dùng sinh hoạt, máy nước nóng năng lượng mặt trời, bể nước, giá phơi đồ các loại.
Nghê Lam cẩn thận đi qua khu Đông, sát tới gần khu Tây.
Bỗng nhiên Lam Diệu Dương gọi cô lại: "Nghê Lam, anh thấy không thích hợp, quá thuận lợi rồi."
Nghê Lam ngừng bước, trốn sau rào chắn bể nước khu Tây.
Quả thực rất thuận lợi.
Nghê Lam quan sát xung quanh, chỉ có camera bốn góc, mười giây camera xoay một lần.

Trên sân thượng đầy chướng ngại vật, góc chết camera rõ ràng, đối với cô mấy chiếc camera này không có gì đáng sợ.
"Hình ảnh có gì không ổn hả?" Nghê Lam hỏi Lam Diệu Dương.
"Không." Lam Diệu Dương đổi qua nhìn hình ảnh trên camera, toàn bộ bình thường.

"Nhưng cảnh sát đưa một nhóm người đi điều tra, Kim Khổng Tước không mở cửa, không có khách, sao lại không có chút

phòng bị nào.”
“Không phải không có, mà hơi ít.” Nghê Lam nhớ lại.

Cửa trước có bốn tên bảo vệ, vừa rồi Trần Châu đi vào, trên hành lang vẫn có mấy tên lâu la qua lại.

Sân sau không có bảo vệ cũng bình thường, vì bọn họ đều đi theo dõi Khưu Tự, chờ chặn đường Hàn Châu, kết quả bị cảnh sát gom đi.
“Bọn họ bị em đụng xe lúc trên đường.” Lam Diệu Dương càng nghĩ càng thấy không đúng, “Nghĩ gần thì cứ cho là bọn họ không phản ứng gì, còn nghĩ xa, nếu Khưu Tự khả nghi, hẳn là sớm biết Hàn Châu có liên hệ với em.

Nếu như anh ta là người của Kim Khổng Tước thì đã báo cáo rồi.”
“Cho nên lúc anh ta báo chỗ phòng làm việc có vấn đề, em càng phải nhanh chóng đi xem.

Không phải vừa nãy mới nói sao?” Nghê Lam có chút không vui.

“Em đã đến đây rồi.

Em vào xem thử.

Bọn họ có thể sẽ sửa chứng cứ, em giúp Âu Dương Duệ tìm hiểu một chút, chuẩn bị về sau.”
Đạo lý chính là cái này, nhưng Lam Diệu Dương vẫn thấy không đúng.

“Chờ chút, Nghê Lam, anh nhớ ra rồi, Khưu Tự biết Hàn Châu có liên hệ với em, anh ta muốn liên lạc với Hàn Châu, tại sao không tìm em.

Như vậy không phải an toàn nhất sao?”

“Đúng, nhưng việc này càng chứng minh Khưu Tự có vấn đề.

Em phải nhanh chóng đi vào không phải sao?” Giọng nói Nghê Lam nghiêm túc: “Anh làm em chậm trễ, Kim Khổng Tước lại xóa được nhiều nội dung trong ổ cứng đó.”
Lam Diệu Dương bị nghẹn, anh chỉ đành nói: “Anh liên lạc với Âu Dương, nói anh ấy cho người tới chi viện em ngay.”
“Ok.” Nghê Lam không từ chối, chờ cảnh sát đến, Kim Khổng Tước bị kinh động, hẳn cô đã xong việc rồi.

Cô nói một câu: “Có tình huống gì em cũng ứng phó được.

Cảnh sát đang điều tra bọn họ, bọn họ không dám nổ súng bừa.” Chỉ cần không phải bắn nhau, cô tự tin một đánh mười.
“Em đừng đắc ý quá, cảnh giác chút.” Lam Diệu Dương khẽ quát, rốt ruộc phát hiện ra bất an trong lòng là gì.

Đêm nay Nghê Lam thắng liên tục, đánh đâu thắng đó, quả thực khí thế như lửa.

Cô sẽ khinh địch.

Anh rất hiểu cô.

Bất kể người ngoài ra mặt khích lệ tán thưởng cô thế nào, anh vẫn hiểu rõ tật xấu của cô nhất.
Lam Diệu Dương nói xong câu này, điện thoại di động kêu một tiếng, là tin nhắn Hứa Quyên gửi tới.

Lam Diệu Dương không để ý đọc, anh nghe Nghê Lam nói một câu: “Em có tính toán rồi.”
Lam Diệu Dương nhìn chằm chằm màn hình, bấm điện thoại gọi cho Âu Dương Duệ.
Nghê Lam đã vượt qua phạm vi camera giám sát trên sân thượng khu Tây, tìm phương hướng xuống lầu.

Cô không đi thang bộ, mà giống như bên khu đông, vịn tường đi, tìm tới một ô cửa sổ có thể đẩy ra.
Nghê Lam quan sát kỹ tình hình rồi nhảy vào.
Đây là một căn phòng giống như phòng VIP giải trí.

Đèn không mở hết, chỉ mở một góc.

Nhưng cũng có thể nhìn thấy phòng được trang trí cực kỳ sang trọng, vật dụng vui chơi đầy đủ, có cả một tủ rượu sát tường, còn có sân biểu diễn, phía trên có vài đạo cụ tình thú.

Hai chiếc ghế sofa lớn, màu đỏ sậm, phối thêm thảm viền vàng, bầu không khí của căn phòng có chút "cấp ba".

Có thể ở tầng này không lắp camera, lại trang hoàng thành như thế, hẳn là nơi ăn chơi bất nhã chiêu đãi VVIP gì đó.
Hai bên phòng có cửa, theo kinh nghiệm đi chơi ở các câu lạc bộ cao cấp mà Nghê Lam hay theo Lam Diệu Dương, hai cánh cửa kia hẳn là phòng thay đồ và nhà vệ sinh.
Phòng giải trí này không có tác dụng gì với Nghê Lam, sẽ không ai bỏ tài liệu hay chứng cứ quan trọng ở đây.

Nghê Lam lại nghe giọng Lam Diệu Dương trong máy bộ đàm:
"Đã báo với Âu Dương Duệ, anh ấy lập tức cho người tới.

Em kiểm tra xong thì cũng ra khỏi đó nhanh đi."
Nghê Lam lấy tay lắc lắc chiếc camera cỡ nhỏ chỗ nút áo, thể hiện đã nghe.
Nghê Lam đi về phía cửa phòng, cô định quan sát tình hình bên ngoài qua lỗ cửa.

Nhưng lúc tay cô vừa định cầm nắm cửa vặn ra thì bên ngoài cũng có người đang vặn tay nắm cửa.
Nghê Lam giật mình, né qua bên tránh theo bản năng, trốn vào trong góc cửa đẩy vào.
Sau hai cánh cửa kia quả thực là nhà vệ sinh, lúc này tuôn ra

tám người, vây quanh lấy Nghê Lam.
Tám người khỏa thân.

Toàn bộ khỏa thân, ngoại trừ mặt.
Tám tên đàn ông dáng người cường tráng, trên người không một mảnh vải, chỉ đeo nửa mặt nạ.
“Shit.” Nghê Lam chửi thầm một câu.
Cô nghe thấy tiếng Lam Diệu Dương chửi lớn trong bộ đàm: “Mẹ nó! Mẹ nó!”
Nghê Lam có thể tưởng tượng được trạng thái cảm xúc lúc này của Lam Diệu Dương, nhưng ngược lại cô hoàn toàn tỉnh táo.
“Anh đừng có lên.” Nghê Lam nói.
Lam Diệu Dương đã đẩy cửa xe ra, nghe thấy câu này của Nghê Lam thì dừng bước, sau đó gọi điện cho Trần Châu, tức hổng hộc: “Anh đến lầu ba khu Tây, đem Nghê Lam xuống an toàn cho tôi.

Mẹ nó, tôi muốn giết tụi nó.”
Nghê Lam nghe giọng nói của Lam Diệu Dương, cũng nghe thấy tiếng điện thoại chụp tanh tách trong phòng.
Một người đàn ông gần 40 tuổi, mặc vest đi giày da, cũng là người đàn ông vừa đẩy cửa vào, nhân lúc Nghê Lam bị đám đàn ông khỏa thân vây quanh, chụp liên tiếp rất nhiều ảnh.
Nghê Lam không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm ông ta.
Đám đàn ông lõa thể cũng không nhúc nhích, không tới gần Nghê Lam, chỉ vây quanh cô.
Nghê Lam cảm thấy mình chỉ tốn 30 giây là đánh tám tên này tàn phế, thêm tên chụp ảnh này là chín tên.

Nhưng chắc cô sẽ bị truy cứu hình sự.

Hơn nữa hiện tại cô không muốn đụng tay chân gì với đám đàn ông này, dù sao chụp ảnh không biết gây ra hiệu quả gì.
Tên chụp hình kia nhanh chóng gửi tin.

Nghê Lam nghe tiếng thở phẫn nộ của Lam Diệu Dương, sau đó

yên tĩnh lại.

Có lẽ anh sợ tâm tình lo lắng của anh sẽ ảnh hưởng tới cô, cho nên tắt tiếng.
Tên chụp hình gửi tin xong rất nhanh.

Sau đó bỏ di động vào túi, mỉm cười với Nghê Lam: "Đại minh tinh đại giá quang lâm, thật là rồng đến nhà tôm."
Mấy tên đàn ông lõa thể nghe người này nói chuyện liền giãn ra, đứng ở hai bên.
"Chào, Nghê Lam.

Tôi là Giang Tân, chủ nơi này.

Hân hạnh được biết cô." Tên chụp hình kia nói lời khách sáo, vẫn giữ khoảng cách.
Giang Tân!
Nghê Lam cũng mỉm cười, cười lạnh.
Cô nhớ kỹ ông ta rồi.
"Tạo scandal cho tôi sao?" Nghê Lam tiếp tục cười lạnh, "Tôi không sợ scandal."
"Nhà họ Lam thì sao?" Giang Tân nói, "Nhà họ Lam cũng không quan tâm sao?"
Nghê Lam không nói lời nào.
"Bạn gái của Lam Diệu Dương, tổng giám đốc công ty Blue, người nối nghiệp tập đoàn tương lai, lên chương trình trực tiếp thể hiện ân ái với tổng giám đốc chưa được một tuần đã tham gia party nam lõa thể, cô để mặt mũi Lam Diệu Dương ở đâu?"
Nghê Lam biết mình đã trúng kế.
Trong khoảnh khắc này, cô nhớ tới Âu Dương Duệ từng lặp đi lặp lại, Kền kền là một người có tính trả thù cực kỳ thâm hiểm.
Là cô sơ suất.
Không ngờ lại trả thù cô nhanh như vậy.

Chương 49

Hàn Châu lên Taobao, mua đại vài món đồ, sau đó tới tiệm bán đồ cổ của chú Tiền.

Sau một hồi dùng ám ngữ thì liên lạc được với chú Tiền.

Anh lướt điện thoại nói chuyện suốt, Khưu Tự ngồi yên bên cạnh không rời.
Hàn Châu dùng giọng điệu người mua nói bạn anh lần trước cũng mua một khối ngọc mắc tiền, tốn không ít, kết quả bị người ta rò rỉ thông tin cá nhân, người bạn kia một mực nói bị lừa gạt quấy rối, có điều không có tổn thất gì lớn.
Bên chú Tiền lập tức hiểu ra, dùng kênh chăm sóc khách hàng trả lời: 'Xin quý khách yên tâm, hàng hóa bên cửa hàng chúng tôi đều là hàng cấp cao, phần lớn đều là sản phẩm độc nhất, bán một món là có thêm một người bạn.

Cửa hàng như chúng tôi khách hàng không nhiều, nhưng đều là khách VIP, thông tin cá nhân đáng mấy đồng đâu, kiểu bán thông tin thế này mất nhiều hơn được chúng tôi sẽ không làm.

Bây giờ lừa gạt rất nhiều, phải cẩn thận đề phòng, cũng phải phân biệt rõ thông tin mới được.

Có tình hình gì thì cứ báo cảnh sát, bảo đảm đồ vật an toàn.

Chúng tôi sẽ liên hệ với cửa hàng cùng ngành xem có nghe qua chuyện thế này không.

Cảm ơn quý khách nhắc nhở, chúng tôi cũng dễ đề phòng, nhắc nhở người mua khác.'
Ý là không phải do ông ấy tiết lộ, mà ông cũng không biết do ai tiết lộ.
Hàn Châu đưa cho Khưu Tự xem, Khưu Tự bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Vẫn phải cảnh giác."
Hàn Châu khẽ gật đầu.
Lúc này kênh chăm sóc khách hàng chú Tiền lại gửi tin nhắn, 'Nếu như quý khách thích sản phẩm nào của cửa hàng thì yên tâm lên đơn.

Chúng tôi bảo đảm hàng thật giá thật, miễn phí vận chuyển toàn quốc.'
Hàn Châu chọn một link sản phẩm gửi đi, hỏi thông tin sản phẩm.
Chú Tiền ra dáng trả lời, cũng giống như người bán.
Hàn Châu cũng thật muốn mua đồ, lại chọn thêm mấy món hỏi.
Khưu Tự chờ một hồi thấy trò chuyện không ra kết quả gì, cũng bắt đầu lướt điện thoại chơi.
Hàn Châu hỏi chú Tiền lúc nào có thể giao hàng.
'Ngày mai có thể gửi.' Chú Tiền trả lời.
'Nhưng hai ngày nữa tôi chuyển nhà, sợ địa chỉ cũ không nhận được.

Giờ tôi chụp lại địa chỉ mới, lúc nhận hàng có thể thông báo lại địa chỉ cho cửa hàng gửi được không?'
'Được.'
Hàn Châu lại bấm bấm, chụp lại hình đồ vật, lưu địa chỉ nhà trọ của Khưu Tự, tên Khưu Tự, số điện thoại là số mình đang dùng.

Kênh chăm sóc khách hàng chú Tiền nhắn: 'Đã nhận được.'
Hàn Châu lại nói với chú Tiền: 'Đây là địa chỉ mới, có thể nhận được hàng tôi sẽ báo.

Đúng rồi, lúc giao hàng chọn đơn vị chuyển phát tốt một chút, trước đây gặp kiểu chuyển phát ném vào hộp thư rồi bỏ đi, không được phù hợp lắm.'
Bên chú Tiền thuận theo: 'Yên tâm, chúng tôi sẽ không để vào hộp thư.'
Như vậy coi như đã nói xong, Hàn Châu vừa tính quay qua nói với Khưu Tự, lại thấy Khưu Tự cười phụt một phát.
Hàn Châu nhìn sang, Khưu Tự đưa điện thoại cho anh: "Cái quỷ kịch tính gì đây? Quá độc rồi."
Hàn Châu vừa nhìn đã sửng sốt.
Trên tấm ảnh là Nghê Lam, còn có tám tên khỏa thân.
Mấy tên khỏa thân quây thành vòng tròn, Nghê Lam đứng ở giữa.

Nhìn khung cảnh thì biết là chốn ăn chơi kích thích ướt át.

Nghê Lam bị đám đàn ông khỏa thân ngăn lại, không thấy rõ trang phục nhưng từ góc vai của tên khỏa thân thì thấy hơn nửa khuôn mặt.
Chụp rõ như vậy, rất dễ nhận ra.
Đám đàn ông khỏa thân rất rõ, mặt người nào cũng đeo mặt nạ, vì quây thành một vòng nên không thấy chỗ bộ vị, nhưng mông, lưng đều lộ rõ, phía trước có lộ hay không thì không biết được.
Biểu cảm Nghê Lam có chút kinh ngạc, có chút phẫn nộ, cô nhìn ống kính, dường như rất ngạc nhiên có người chụp lén.
Người đăng ảnh này lên viết: 'Là Nghê Lam ư? Tối thứ hai tôi còn xem trực tiếp.

Thứ hai đưa tổng giám đốc về thứ năm đã đi ăn chơi? Vậy quả nhiên xanh lam là xanh lục chấm thêm vàng à?"
Hàn Châu: "…Kim Khổng Tước?"
Khưu Tự lại gần cùng xem: "Chắc vậy.

Vừa rồi không phải nói muốn lên xem sao."

Hàn Châu mấp máy môi, cảm thấy nặng nề trong lòng.
Cô trúng kế rồi.
Bỗng nhiên một luồng cảm xúc tràn qua Hàn Châu.

Thật giống như lúc A Quang bị phát hiện, có thằng em rất vui vẻ hào hứng lại báo tin cho anh.
Khưu Tự cầm di động, bấm vào bình luận xem tình hình.
"Cô ta tiêu đời rồi phải không?" Khưu Tự không quen Nghê Lam, vừa gặp đã bị đánh, bây giờ toàn là giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác.

"Bị chửi điên cuồng."
Hàn Châu lấy điện thoại lướt Weibo của mình, tìm tên Nghê Lam, tin này quả nhiên là tin hấp dẫn.

Lượt chia sẻ và bình luận với số lượng khủng.
'Dù sao hình tượng của Nghê Lam trước giờ đều không phải ngọc nữ.' Phần bình luận này tạo dư luận nhất, phía dưới có rất nhiều bình luận đáp lại.
'Cho nên muốn làm dâm nữ?'
'Tội nghiệp Lam Diệu Dương.'
'Ui trời, Nghê Lam phải quỳ trước cửa nhà họ Lam lấy chết tạ tội mới được quá.'
'Tôi mà là Lam Diệu Dương tôi sẽ bóp chết cô ta.'
'Vậy lần này cô ta tẩy trắng kiểu gì?'
'Lam đáng yêu! Anh thấy rõ chưa, bỏ cô ta đi! Mẹ nó!'
'Mấy ông này dáng dấp cũng không tệ.

Người ở giữa mông cũng vểnh ghê.

Nghê Lam thì sao, cũng không mặc gì à?'
'Aaaaaaa, tức chết rồi, có ai tới giết cô ta không! Mẹ nó mẹ nó! Sao lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ! Quá ác, tôi khinh.

Giết cô ta đi.'

Hàn Châu nhắm mắt, ra khỏi Weibo.
Thật là cao tay.

Mẹ nó quả thực cao tay.
Tình huống tốt thì Nghê Lam sa vào bê bối, mệt mỏi ứng phó, không còn thời gian nhúng tay vào vụ án này.

Tình huống xấu thì cô thành chuột chạy qua đường, tuổi già sống trong nhục nhã.

Còn thê thảm hơn thì cô tự tử hay bị giết đều hợp tình hợp lý.

Chỉ cần hung thủ đóng vai fan cuồng.
Hàn Châu nhìn về Khưu Tự đang tràn đầy hứng khởi lướt Weibo, anh ta dự đoán được việc này không?
Thật đáng sợ.
Rốt cuộc là đối thủ thế nào?
À, ngay cả chú Bồi cũng giết được thì không thể đánh giá thấp.
Hàn Châu nhớ tới giấc mơ kia của mình, anh đứng ở lằn ranh giữa ánh sáng và bóng tối.
A Quang gào thét phẫn nộ: "Tôi là cảnh sát!"

Nghê Lam đẩy cửa xe ra: "Lên xe!"
"Dù cho phải đánh đổi mạng sống?"
"Dù cho phải đánh đổi mạng sống."
Khưu Tự quay đầu nhìn anh, Hàn Châu cười: "Má, trước đó nhìn cô ta lợi hại vậy còn tưởng vô địch thiên hạ.

Chiêu này đã trị được cô ta rồi? Sớm biết thế thì lúc bị cô ta đánh tụi mình liền thoát y cho rồi."
"Ông đây từng cởi rồi nè." Khưu Tự chửi.
Hàn Châu cười ha ha.
Nghê Lam và Giang Tân mặt đối mặt, nhìn chằm chằm ông ta.
Giang Tân hỏi cô: "Có hài lòng với nam tiếp viên bên tôi không? Bọn họ so với Lam Diệu Dương thế nào?"
Nghê Lam không nói gì.

Nếu đã là cạm bẫy, cô cũng sẽ không cho ông ta bất cứ thứ gì có thể nắm thóp được.

Cô cực kỳ tức giận, việc này ảnh hưởng tới suy nghĩ của cô, cô phải khống chế bản thân, một khi không kiềm được cảm xúc, tình hình càng tệ.

Lam Diệu Dương vẫn còn đang quan sát tình hình bên cô, cô không thể để anh bị cuốn theo những cảm xúc tiêu cực.
Giang Tân nhìn cô không nói lời nào, cười cười, ông ta ra dấu tay mời, biểu hiện Nghê Lam có thể đi.

“Cần tôi phái người tiễn cô sao?”
Nghê Lam muốn đi, cô đi về phía cửa lớn, vặn nắm khóa.
Trần Châu chạy tới, liếc nhìn cô, lập tức thở nhẹ ra: “Nghê Lam.”
Nghê Lam nắm chặt nắm đấm, tức giận phẫn nộ đang quấy rầy cô.
“Nghê Lam.” Giang Tân nói sau lưng cô: “Cô với Lam Diệu Dương xong đời rồi.”
Nghê Lam dừng bước.
Xong đời rồi? Là quan hệ yêu đương, hay là sinh tử?
Uy hiếp cô sao?
Nghê Lam đứng thẳng lưng, sải bước rời đi.
Ở dưới lầu Lam Diệu Dương đã thấy tin tức trên mạng.

Quả thực anh sắp điên! Lớn từng tuổi này, anh chưa từng giận tới như vậy! Giận muốn nổ tung, thật muốn nổ tung!
Anh còn một chút lý trí, chưa đập bể điện thoại.
Lam Diệu Dương gọi cho giám đốc truyền thông, kêu anh ta lập tức xử lý tin tức trên mạng, lên tiếng rõ ràng, ra thư của luật sư, dù sao cũng phải làm sáng tỏ thủ đoạn cho anh.
“Cứ nói là P, là hãm hại ác ý, còn cần phải chỉ cho anh sao!” Lam Diệu Dương cũng không cho giám đốc PR cơ hội hỏi gì, vừa đâm đầu vào là mắng một chập.
Cúp máy giám đốc PR xong, Lam Diệu Dương lại gọi cho luật sư.

Luật sư không hiểu chuyện gì đang xảy ra lắm, Lam Diệu Dương lại mắng một chập, kêu anh ta lập tức tìm giám đốc PR, nhanh chóng xử lý việc này.
Cúp máy luật sư, Lam Diệu Dương lại gọi điện thoại cho Thiệu Gia Kỳ, kêu cô chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị kỹ đối ứng.

Lúc này anh cũng chẳng muốn mắng chửi gì nữa, nói thẳng rồi cúp máy.
Lam Diệu Dương lại mở Weibo, nhất định có mua thủy quân rồi, nếu không tốc độ chia sẻ không thể lan nhanh như vậy.

Mấy bình luận thật sự khó nghe.

Tâm tình của mọi người đều bị kích động.

Fan của anh, fan của Nghê Lam hoàn toàn không thể chấp nhận việc này.

Nhóm anti fan thì chửi điên cuồng, người vô tình lướt qua thì châm chọc khiêu khích.
Có bình luận của mấy fan nói bình tĩnh chờ đợi chân tướng phía sau cũng nhanh chóng bị trôi đi.

Có người khuyên: 'Xem như bạn có không tin sự thật trước mắt thì cũng đừng nói.

Tránh về sau bẽ mặt còn quê hơn.

Bạn xem kết cục của Lam Diệu Dương xem.'
"Mẹ nó!" Lam Diệu Dương đập mạnh mui xe một cái.
Tấm hình kia và mấy lời bôi nhọ vẫn lan truyền, bộ phận PR không thể nào xử lý quá nhanh.

Lam Diệu Dương cắn răng, gọi cho Âu Dương Duệ.

“Âu Dương, Nghê Lam trúng kế Kim Khổng Tước rồi, bây giờ trên mạng toàn là hình của cô ấy.

Anh cho cục giám sát internet bên anh xóa bỏ toàn bộ được không? Xóa nhanh nhất có thể, được không?”
Anh chưa từng cầu xin ai như vậy.
Mất mặt quá rồi.

Anh tức giận đến phổi cũng đau.

Lam Diệu Dương che mắt, nghe thấy Âu Dương Duệ đồng ý.
Âu Dương Duệ nói sẽ lập tức đi xử lý rồi cúp điện thoại.
Lam Diệu Dương vẫn đứng yên dựa vào xe không nhúc nhích, điện thoại anh vang lên, anh cầm lên xem, là mẹ anh, Hứa Quyên.

Lam Diệu Dương từ chối cuộc gội.

Hiện tại anh không có tâm tình ứng phó với chất vấn của mẹ, có lẽ giám đốc PR thấy tình hình nghiêm trọng đã thông báo với bà, anh chỉ muốn nhanh chóng gặp Nghê Lam.
Anh giận cô tại sao không nghe lời anh.

Anh cũng thương cô, đàn ông như anh gặp cảnh đó còn thấy buồn nôn chịu không được, cô đối diện với cảnh này còn kinh khủng cỡ nào Ngay cả anh còn muốn giết người, huống hồ chi là cô.

Nhưng cô không thể làm được gì, cô uất ức đến thế nào.
Vừa nghĩ như vậy, Lam Diệu Dương lại càng tức giận.
Mẹ nó! Tại sao lại không nghe lời anh!
Lam Diệu Dương đứng thẳng, hít sâu mấy hơi.

Anh thấy Nghê Lam và Trần Châu đi lại.

Điện thoại của anh lại vang lên, anh nhìn thử, là ba anh, Lam Cao Nghĩa.
Nghê Lam bước mấy bước là tới trước mặt anh, Lam Diệu Dương kéo cửa xe ra: “Lên xe trước đi.”
Giọng nói anh mang theo cảm xúc không tốt, trong lòng Nghê Lam không thoải mái, khó chịu bước lên xe.

Lam Diệu Dương theo lên, dặn dò Trần Châu: “Lái xe.”
Trần Châu không hỏi gì, nhanh chóng khởi động xe rời khỏi Kim Khổng Tước.
Giám đốc PR gọi điện cho Lam Diệu Dương xin chỉ thị, Nghê Lam lấy điện thoại ra lướt Weibo, xem xong thì trầm mặt, lấy laptop ra bắt đầu gõ.
Lam Diệu Dương nhanh chóng cúp điện thoại, thô giọng nói với Nghê Lam: “Em làm gì vậy? Anh đã sắp xếp xử lý rồi.”
Nghê Lam vẫn cố nói lại: “Tự em xử lý sạch sẽ hơn.”
“Em có thể đừng gây thêm phiền phức không?” Lam Diệu Dương không kiềm được, “Đừng luôn cho mình là vạn năng có được không?”
Tay Nghê Lam ngừng trên bàn phím.
“Anh tìm Âu Dương hỗ trợ rồi, cũng kêu luật sư ra mặt rồi, tất cả mọi người đều đang xử lý việc này.

Em lại mò vào, bị người ta bắt được chứng cứ phi pháp, em sợ chưa đủ phiền phức phải không?”
Nghê Lam nghiến răng, cứng người, sau đó đóng mạnh laptop lại.
Lam Diệu Dương thấy cô như thế càng tức giận: “Em mà nghe lời anh sớm thì giờ cũng không phải như vậy.”
Nghê Lam thực sự nhịn không được, cô rống lại: “Anh giờ nói chuyện dư thừa hả! Trước khi lên trận dự đoán được ABC giờ xảy ra D, anh nói sớm nghe lời anh! Nếu xảy ra A thì sao!”
Lam Diệu Dương mím chặt môi, nặn ra một câu: “Anh không muốn cãi nhau với em.”
“Vậy là em muốn cãi nhau với anh à?” Nghê Lam bỏ laptop qua một bên.

Điện thoại Lam Diệu Dương lại vang lên, Lam Diệu Dương nén giận hồi lâu mới cầm lên xem, vẫn là Lam Cao Nghĩa.
Tiếng chuông đổ mãi không dừng, Lam Diệu Dương hòa hoãn lại cảm xúc mới nghe điện thoại "Ba."
Giọng Lam Cao Nghĩa ôn hòa: "Nếu không tiện nghe điện thoại thì về nhà một chuyến.

Ba có chuyện muốn nói, tối nay về trễ cũng được.

Mẹ rất lo cho con."
Đây là do Hứa Quyên đi công tác không tiện nói chuyện, nhờ chồng ra mặt xác định tình huống.
Lam Diệu Dương dừng một chút: "Giờ con về."
"Ừ." Lam Cao Nghĩa quan tâm nhưng cũng không nhiều lời, cúp máy.
"Về nhà tôi." Lam Diệu Dương dặn Trần Châu.
Trần Châu nghe theo, vững vàng lái xe.
Nghê Lam xoay lưng về phía Lam Diệu Dương, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, nghe thấy chuyện không chịu được hừ một tiếng.
"Làm gì?" Lam Diệu Dương lập tức không vui.
Nghê Lam im lặng một hồi lâu, nói: "Giờ em không muốn gặp người nhà anh."
Lam Diệu Dương cũng im lặng, một lúc sau nói với Trần Châu: "Đưa tôi về xong anh đưa Nghê Lam về nhà."
Trần Châu lại thuận theo.
Nghê Lam vẫn ngồi xoay lưng về phía Lam Diệu Dương, ngoài cửa sổ đèn đường sáng ấm, ánh đèn neon lướt qua gương mặt cô, tay Nghê Lam nắm chặt, mặt không chút cảm xúc.

Chương 50

Xe chạy về hướng nhà họ Lam.

Dọc đường đi Lam Diệu Dương bận rộn không ngừng, anh gửi tin cho Âu Dương Duệ hi vọng anh phái hai cảnh sát khác tới bảo vệ Nghê Lam.
‘Trên mạng đã có người tạo sóng gió rồi.

Nguyền rủa cô ấy chết, còn nói muốn giết cô ấy.

Tôi lo đây chỉ là làm nền cho việc mưu sát.’ Lam Diệu Dương không quên được tình huống lúc nhìn thấy thi thể Quý Dũng Quân.
Âu Dương Duệ trả lời đã thấy tình hình trên mạng rồi, chuyện này có liên quan đến vụ án, anh sẽ sắp xếp điều tra.

Anh cũng muốn Lam Diệu Dương đừng tiết lộ ra ngoài bất kỳ nội dung vụ án nào trong giai đoạn này.
‘Thiệt thòi cho anh với Nghê Lam phải nhịn chút.

Tin tức liên quan tôi đã liên lạc với bên phụ trách, bọn họ sẽ xóa bỏ sạch sẽ.’
Lam Diệu Dương mím chặt môi.

Không xóa sạch được, bức hình kia và những phỏng đoán ác ý đã ghim sâu vào đầu fan hâm mộ và dân mạng rồi, nếu như

không làm sáng tỏ thì quá oan uổng cho Nghê Lam, bản thân anh cũng khó chịu.

Nhưng do bọn họ chủ động tham gia vụ án, lúc thuận lợi thì bọn họ vui vẻ bừng bừng, dương dương đắc ý, lúc gặp khó khăn gì thì cũng phải nuốt uất ức vào bụng, cứ theo quy tắc mà tiếp tục chấp hành.
Lam Diệu Dương im lặng một hồi, tiếp tục bấm điện thoại: 'Có thể nói Trâu Úy tới bảo vệ Nghê Lam không? Cô ấy có bản lĩnh, cũng quen với Nghê Lam, lại là nữ.

Tôi có thể sắp xếp thân phận trợ lý Nghê Lam cho cô ấy.'
Nắm đấm của Nghê Lam có lợi hại cũng không đánh lại súng.

Lam Diệu Dương hi vọng súng của cảnh sát có thể theo bên cạnh Nghê Lam.
Phía Âu Dương Duệ đồng ý sẽ phối hợp lại với Viên cục.

Anh còn nhắn: 'Anh cũng phải cẩn thận.

Nghê Lam là chim đầu đàn, hành động nhắm vào cô ấy cũng nhanh hơn chút, nhưng không loại trừ anh cũng gặp nguy hiểm.'

Lam Diệu Dương trả lời: 'Tôi biết.'
Lam Diệu Dương vẫn trò chuyện trên WeChat, không nói câu nào với Nghê Lam.

Nghê Lam nổi giận, cuối cùng quay đầu lại, gắt gỏng nói: "Anh bận vậy à?"
Giọng điệu này khiến Lam Diệu Dương không thoải mái, cơn giận của anh còn chưa giảm, anh cứng rắn nói: "Đang thu dọn cục diện rối rắm, giải quyết vấn đề."
"Không gọi điện thoại cho khỏe? Có gì không muốn em nghe sao?"
Lam Diệu Dương lạnh lùng đưa điện thoại cho cô, Nghê Lam liếc

nhìn anh, thô lỗ giật lấy điện thoại.
Tưởng cô khách sáo sao? Còn lâu á.
Màn hình điện thoại Lam Diệu Dương đang dừng chỗ đối thoại WeChat với Âu Dương Duệ, Nghê Lam đã đọc, người bên Âu Dương Duệ nhiều, không dễ nói chuyện, đành phải nhắn tin nói, cũng không phải nội dung gì to tát.
Nghê Lam rời khỏi màn hình chat, quay lại trang chủ WeChat, liếc thấy tin nhắn của Hứa Quyên gửi tới, phía trên có một câu: 'Buổi tiệc không để Nghê Lam nhảy mở màn, chuyện này cũng lấy đại cục làm trọng…'
Chỉ một câu mở đầu, điểm quan trọng phải bấm vào xem mới rõ hết nội dung.
Nghê Lam dừng tay, cô không muốn đọc nữa.
Nghê Lam trả lại di động cho Lam Diệu Dương, "Em không cần vệ sĩ."
"Chỉ tạm thời thôi."
"Em không muốn cãi nhau."
Lam Diệu Dương không nói lời nào.
Lam Diệu Dương im lặng khiến Nghê Lam bực mình, cô quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ.

Rất chán nản, cực kỳ chán.
Một lúc sau đã đến nhà họ Lam.

Trước khi xuống xe Lam Diệu Dương nói với Nghê Lam: "Em về thẳng nhà đi, đừng có đi đâu khác.

Cảnh sát đưa Giang Tân đi rồi, bên Âu Dương Duệ sẽ thẩm vấn ông ta.

Em ngủ sớm một chút, hôm nay cũng mệt rồi.

Có gì mai nói."
Nghê Lam không nói lời nào, cũng không nhìn anh.
Lam Diệu Dương chờ một hồi, lại chờ đến lúc Nghê Lam nói với anh: "Tiệc tối không cần em nhảy mở màn thì khỏi nhảy, càng

tốt.

Em cũng không muốn luyện tập khổ sở."
Lam Diệu Dương nén giận, không nói gì rồi xuống xe.
Chờ Lam Diệu Dương vào cửa, Trần Châu đang chuẩn bị nổ máy xe, Nghê Lam nói: "Anh Trần, anh ở lại đi.

Xe để em, em tự về."
Trần Châu do dự.
"Yên tâm, em về thẳng nhà." Nghê Lam nói, "Bây giờ tình hình không được ổn, bên cạnh anh ấy không có người trông coi không được."
Anh ấy ở đây dĩ nhiên là chỉ Lam Diệu Dương.
Trần Châu vẫn do dự: "Anh hỏi Lam tổng một chút."
"Anh hỏi đi." Nghê Lam ủ rũ, hoàn toàn không có ý định tự mình liên lạc.
Trần Châu gọi điện cho Lam Diệu Dương ngay trước mặt Nghê Lam, nói dự định của Nghê Lam.
Lam Diệu Dương im lặng một hồi lâu, sau đó mới đồng ý: "Ok."
Trần Châu nghe xong dặn dò của Lam Diệu Dương, cúp điện thoại rồi nói với Nghê Lam: "Lam tổng nói ok."
Nghê Lam không nói lời nào.
Trần Châu xuống xe.

Nghê Lam cũng xuống xe đi vòng qua ghế lái, Trần Châu lại nói: "Lam tổng kêu em về thẳng nhà, chú ý an toàn."
Nghê Lam khẽ gật đầu, nói với Trần Châu: "Cảm ơn anh."
Nghê Lam lái xe rời đi, Lam Diệu Dương đứng trước cửa sổ phòng khách, nhìn xe của cô đi mất.

Anh lại đứng một hồi, sau đó mới quay vào đi tới phòng làm việc.
Quản gia nói Lam Cao Nghĩa đang ở phòng làm việc chờ anh.
Lam Diệu Dương vừa lên lầu vừa lấy điện thoại ra lướt Weibo, xác nhận hiện tại bức ảnh và những lời bình luận liên quan đã xóa, mà kênh truyền thông của điện ảnh Blue và truyền thông

của phòng thám tử Nhị Lam Thần cũng đưa ra tuyên bố ảnh là giả, sẽ truy cứu trách nhiệm của người liên quan tung tin đồn vu khống.
Lam Diệu Dương đứng trước cửa phòng làm việc không vào, anh chia sẻ tuyên bố của phòng truyền thông.
Chia sẻ xong anh còn tìm kỹ một số nội dung liên quan.

Có người kêu gào Blue lấy chứng cứ chứng minh bức ảnh là giả.

Có người còn tỏ ra phẫn nộ vì bình luận của mình bị xóa.

Rất nhiều người đang mắng chửi, rất nhiều người đang chất vấn, có người còn nói chờ Nghê Lam tự mình đứng ra giải thích.
Lam Diệu Dương vốn muốn vào tài khoản của Nghê Lam, nói cô chia sẻ tuyên bố của bên phòng truyền thông.

Nhưng sau nghĩ lại, đây không phải phong cách Nghê Lam.

Sự tình thế này, Nghê Lam đã trải qua rồi.
Cô kết duyên với anh, cũng bắt đầu từ scandal trên mạng thế này.
'Người mới bê bối xuất đạo' – đây là biệt danh cô dùng khi tự giễu với mọi người.
Nhưng chuyện tương tự lại là lần đầu tiên anh trải qua.

Anh cư xử hơi quá, biểu hiện tệ hại, anh không nên nói câu: 'Em sớm nghe lời anh ba la ba la,' đúng là nói lời thừa.

Vậy nên bây giờ anh cũng không nên thay cô đăng nội dung gì, tự cô sẽ quyết định mình muốn nói gì, hoặc không nói gì.
Sau khi Lam Diệu Dương đăng tuyên bố, trong nháy mắt phía dưới Weibo đã có rất nhiều người tràn vào bình luận.

Nói tới nói lui cũng là những lời kia.

Mắng Nghê Lam, kêu bọn họ chia tay, yêu cầu giải thích hình chụp, còn hỏi Nghê Lam trốn đi đâu rồi.
‘Không chột dạ thì trốn làm gì? Nghê Lam nhà các người không phải oán trời oán đất oán dân mạng sao?’
Lam Diệu Dương lại giận dữ tính trả lời gì đó thì cửa phòng mở ra rồi.

Lam Cao Nghĩa nhìn anh: “Đứng ở cửa làm gì?”
Cơn giận của Lam Diệu Dương lập tức giảm đi một ít, anh để điện thoại xuống, đi theo Lam Cao Nghĩa vào phòng: “Con xem Weibo một chút.”
Lam Cao Nghĩa ngồi xuống ghế sofa, khẽ nói: “Tưởng con đi được mấy bước thì cầu thang gãy rồi.”
Lam Diệu Dương không nói gì, anh ngồi xuống ghế sofa đối diện cha mình.
“Bớt nói chuyện trên Weibo đi.” Lam Cao Nghĩa nói với con trai: “Nói nhiều sai nhiều.

Dân mạng chính là vậy, chỉ cần bọn họ không vui, con nói gì cũng sai.

Còn không bằng mắt không thấy tâm không phiền, ổn định lại tinh thần làm việc cho tốt.”
“Dạ.” Lam Diệu Dương khẽ gật đầu.
“Vậy chuyện tấm hình kia là thế nào?”
Lam Diệu Dương trầm ngâm một lúc: “Tụi con đang giúp cảnh sát tra án, là bên nghi phạm làm ra.

Chi tiết thì con không thể nói, nhưng Nghê Lam chưa từng làm chuyện đó.

Cô ấy đi bên cạnh con suốt.

Tối nay tụi con cùng nhau hành động.”
Lam Cao Nghĩa trầm mặc hồi lâu, im lặng đến nỗi tim Lam Diệu Dương cũng bị treo lơ lửng.

Sau đó Lam Cao Nghĩa đứng dậy đi qua bàn bên kia, cầm một khay trà đi lại.

Lam Diệu Dương vội vàng đỡ lấy, pha một ly trà cho cha và mình.
Lam Cao Nghĩa nhấp một ngụm trà nhỏ, lúc này mới nói: “A Dương, con cũng biết, ba với mẹ không có gì với Nghê Lam.

Con bé có một gia đình khiến người ta tôn kính, bản thân con bé cũng rất có bản lĩnh.

Tuy tới giờ ba mẹ vẫn cảm thấy tụi con không thực sự phù hợp với nhau…”
Ông dừng lại, cân nhắc dùng từ: “Yêu đương là chuyện của các con, ba với mẹ là người lớn, chỉ dùng kinh nghiệm sống từng trải cho con tham khảo.

Mẹ của Nghê Lam cũng có thái độ như vậy, có lẽ thoải mái hơn ba mẹ một chút, nhưng chung quy ý kiến cũng là các con có cuộc sống của các con, tự bản thân các con sống cho thoải mái là được.”
“Con biết.” Lam Diệu Dương trả lời: “Cảm ơn ba mẹ.”
Lam Cao Nghĩa khẽ gật đầu, dừng một chút rồi nói: “Mẹ con vẫn luôn lo lắng sắp xếp chuyện của Nghê Lam trong lễ kỷ niệm của tập đoàn, không phải là khiêu vũ có vấn đề hay không, cũng không phải vấn đề thể diện, mẹ con nghĩ cho các con chút không gian.

Không muốn một chuyện vốn dĩ là tốt lại biến thành chuyện mọi người soi mói các con.

Coi như các con có thể chịu đựng, nhưng cũng không cần thiết.

Xuất phát điểm của mẹ con là tốt, hi vọng các con có thể hiểu.”
Lam Diệu Dương nhớ tới giọng điệu nặng nề của Nghê Lam khi rặn ra câu hờn dỗi nói không khiêu vũ càng tốt, tim anh nhói

lại.

Kỳ thật anh chưa đọc đoạn tin nhắn kia của Hứa Quyên, cũng không có thời gian trả lời điện thoại.

Anh nói với Lam Cao Nghĩa: “Con sẽ nói chuyện này với Nghê Lam.”
Lam Cao Nghĩa lại nói: “Mẹ con suy nghĩ chuyện này không phải ngày một ngày hai, nhưng đúng hôm nay nói tới chuyện tiệc kỷ niệm với người khác, có người lại hỏi, mẹ con mới hạ quyết tâm quyết định chuyện này.

Kết quả là con cúp máy, về sau lại xảy ra chuyện ảnh chụp, lúc đó con nói con đang bận, hiển nhiên mẹ con liên tưởng tới chuyện không hay, liền nói ba liên lạc với con một chút, gặp mặt tâm sự.”
Lam Diệu Dương vội nói: “Con không sao.

Chỉ là lúc đó đang xử lý vụ án với Nghê Lam, không tiện lắm.”
Lam Cao Nghĩa lại im lặng một hồi rồi nói: “Đây cũng là lo lắng của ba với mẹ.

A Dương, con với Nghê Lam không giống nhau.

Con bé lớn lên trong nguy hiểm, nhưng con thì không.

Nói theo cách nào đó, các con là người của hai thế giới.”
Tâm trạng Lam Diệu Dương nặng nề.
“Các con vì sự tươi mới và cảm xúc mãnh liệt mới quen nhau, nhưng tươi mới thì cũng sẽ qua đi, cảm xúc mãnh liệt rồi cũng mất.

Kế hoạch cuộc sống của các con, lối sinh hoạt không hề giống nhau, chỉ là mâu thuẫn chưa bộc phát mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân ba mẹ vẫn giữ thái độ dè chừng tình cảm thắm thiết của hai đứa.

Cho tới bây giờ ba mẹ cũng không có gì giấu diếm được con, con yêu ai thì đương nhiên tự con quyết định, nhưng trước mắt ba mẹ cũng không quá kỳ vọng vào tương lai của con với Nghê Lam.

Sự chênh lệnh của hai đứa quá lớn."
Lam Diệu Dương cầm ly trà uống xong, lại rót đầy ly cho cha anh và anh.
Lam Cao Nghĩa nhìn ra con trai không vui, nhưng ông vẫn tiếp tục nói: "Trước kia con cũng từng nói, để anh trai con yên tâm vẽ tranh, để chị gái con quản lý sự nghiệp của chồng, chuyện kinh doanh trong nhà do con gánh lấy.

Giờ con có thay đổi suy nghĩ không?"
"Không có." Lam Diệu Dương trả lời rất nhanh.
"Vậy thì, phòng thám tử Nhị Lam Thần là thế nào?"
Nhất thời Lam Diệu Dương nghẹn lại.
"Nghê Lam không phải là một nghệ sĩ phù hợp, con bé quả thực có hứng thú làm nghệ sĩ sao? Hàng ngày con bé làm gì? Nghệ sĩ phải có tác phẩm.

Còn con nữa, con đang làm gì? Con phải quản lý công ty, về sau còn quản lý một tập đoàn.

Con muốn chạy theo con bé khắp nơi tra án, làm tổng giám đốc thám tử sao?"
Lam Diệu Dương lại nghẹn thêm lần nữa.
Làm tổng giám đốc thám tử không được sao? Nghê Lam làm nghệ sĩ thám tử không được sao?
"Tụi con cứ sinh hoạt như vậy thì có thể duy trì trong bao lâu? Các con có dự tính lâu dài gì chưa?"
Câu hỏi này của Lam Cao Nghĩa khiến Lam Diệu Dương không cách nào trả lời, nhưng trong đầu Lam Diệu Dương bỗng nhiên

hiện lên hình ảnh Nghê Lam, nếu là cô, chắc chắn cô sẽ nói: “Có tiền rồi dự tính làm gì?”
Lam Diệu Dương bị chính Nghê Lam trong đầu chọc cười, nét mặt và giọng điệu của cô anh đều thấy rất rõ ràng.
Lam Cao Nghĩa nhăn mày: “Lời ba nói có gì mắc cười hả?”
“Không phải.” Lam Diệu Dương nhanh chóng nghiêm túc lại, “Vừa rồi con hơi thất thần.”
Lam Cao Nghĩa: “…”
“Xin lỗi ba.

Ba nói đi.”
Lam Cao Nghĩa không muốn nói, trước kia con trai ông không như thế.

Chương 51

Nghê Lam vượt đèn đỏ.
Đêm đã khuya, ngã tư đường đều không người không xe, cô vừa lảm nhảm trong đầu: "Xin lỗi xã hội, mọi người đừng học theo tôi", vừa giẫm chân ga vượt đèn đỏ.
Nghê Lam dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà.
Về đến nhà lập tức kết nối server với chương trình của cô, bắt đầu tìm kiếm.
Giang Tân!
Nghê Lam vào server lục ra video lúc cô xông vào Kim Khổng Tước tối nay, chụp lại tướng mạo Giang Tân rồi lại lục số điện thoại của Giang Tân trong lịch sử điện thoại của Kim Thụ Bồi.
Nghê Lam cũng tra cả tài khoản sớm nhất đăng hình bất nhã cô bị đám nam nhân lõa thể vây quanh.

Số điện thoại đăng ký không phải Giang Tân, Nghê Lam lục tài liệu trong server một phen thì lại có số này.
Số này lưu dưới tên 'A Dũng' trong danh bạ máy A Sinh – Khưu Tự.
Nghê Lam: "…"
Tên này lưu hai số.
Theo lịch sử cuộc gọi của Khưu Tự thì số này đã lâu rồi không gọi.

Rất có thể là số của Hàn Châu trước đây.
Nghê Lam nhìn dãy số này một hồi, cười lạnh.

Khiêu khích sao?
Bồ câu đã chết, dùng số trước đây của Bồ câu phạm tội.

Mà cô với Hàn Châu vừa kết thành một đội, lại dùng số trước đây của Hàn Châu gây án?
Chứng tỏ Hàn Châu phải chết sao?
Giết chết người cô bảo vệ – đây là báo trước, hay còn ám chỉ gì khác.
Nghê Lam gọi điện thoại cho Trần Châu, bảo anh điều thêm một ít vệ sĩ tới nhà họ Lam.

Hệ thống camera an ninh ở nhà họ Lam ban đầu do cô đích thân lắp đặt, có gì bất thường nó sẽ lập tức báo tin cho công ty bảo an gần đó và đồn cảnh sát gần nhất.
Nghê Lam nhắn nhủ Trần Châu một số công việc, lại vào kiểm tra hệ thống an ninh nhà họ Lam từ xa, xác nhận không có vấn đề gì, cô mới nhắn tin cho Lam Diệu Dương: 'Anh ở nhà vài ngày đi.

Tối nay đừng về đây.'
Có thể dùng giọng điệu nhẹ nhàng một chút để thông báo, cũng có thể giải thích rõ ràng một chút.

Nhưng cô còn đang giận đây, còn lâu cô mới làm.
Phía Lam Diệu Dương vẫn còn đang chăm chú nghe Lam Cao Nghĩa dạy bảo.
"Bây giờ hai đứa vui thì cứ vui, nhưng cũng phải nghĩ tới tương lai." Lam Cao Nghĩa nói rất chân thành, "Con mạo hiểm theo con bé, có thể theo bao lâu? Con bé vác cái balo lên là có thể đi bất kỳ lúc nào, nhưng gốc rễ của con là ở đây.

Ở nhà, ở công ty đều có trách nhiệm của con.

Là con chủ động tình nguyện gánh trách nhiệm, vậy con nên làm cho tốt.

Phá án không phải trò chơi.

Lần trước là vì hệ thống an ninh nhà họ Lam chúng ta và Blue bị tội phạm lợi dụng, có rủi ro bảo mật nghiêm trọng, bị cuốn vào vụ án, không thể không tham dự.

Nhưng bây giờ con lập phòng thám tử Nhị Lam Thần, rốt cuộc là có kế hoạch gì? Nếu muốn tập trung làm nghệ sĩ, thì để Nghê Lam cố gắng cho tốt, hoặc là ký thêm hai cái cũng được.

Nhưng bây giờ xem ra các con có kịch khác."
Lam Diệu Dương không khỏi giải thích: "Lúc vừa mới thành lập văn phòng đã có người viết thư cho Nghê Lam xin giúp đỡ, tụi con mới bắt đầu tiến hành điều tra.

Hơn nữa, Nghê Lam cũng không phải không tập trung, giao công việc cho cô ấy, cô ấy đều hoàn thành, hơn nữa chuyện khiêu vũ khai tiệc…" Lam Diệu Dương thở dài trong lòng; "Nghê Lam có cố gắng luyện."
Lam Cao Nghĩa không vạch trần con trai, với danh tiếng của Nghê Lam và tài nguyên của Blue, nếu như Nghê Lam thật sự muốn phát triển trong giới giải trí, sao có thể chỉ có chút công việc như hiện tại.
Lam Cao Nghĩa chỉ nói: "Ba mẹ chỉ có ý kiến vậy thôi, các con cố gắng suy nghĩ một chút."
Tin nhắn điện thoại Lam Diệu Dương vang lên, anh lấy ra xem.

Thấy câu nói kia của Nghê Lam, lòng anh trầm xuống.
Cả nhà cũng không cho anh về? Nóng đến như vậy.
Sắc mặt Lam Diệu Dương không tốt, đút di động vào túi áo.
"Sao thế?" Lam Cao Nghĩa thấy vẻ mặt anh không ổn, hỏi.
"Không có gì." Lam Diệu Duong nói: "Nghê Lam ngủ rồi, nói muộn quá sợ con về không an toàn, kêu con ở nhà một đêm."
Nói dối có chút đau lòng, Lam Diệu Dương mím môi.

Tính xấu này của Nghê Lam thật làm người ta dễ giận.

Làm gì mới cãi nhau có một chút đã không cho người ta về nhà ngủ.
Lam Cao Nghĩa đang tính nói gì đó thì cửa phòng làm việc bị gõ vang.
Lam Cao Nghĩa kêu người vào, đẩy cửa vào là Trần Châu.
“Lam tổng, tiểu Lam tổng.” Trần Châu cầm một cái hộp đồng hồ, “Nghê Lam vừa gọi điện tới, yêu cầu chuyển mức độ quản lý nơi này lên cấp một, tôi đã điều chuyển một số vệ sĩ tới, Nghê Lam đã xác nhận hệ thống rồi.

Chiếc đồng hồ an toàn này là cho Lam tổng.”
Lam Cao Nghĩa nhìn Lam Diệu Dương.

Nghê Lam ngủ rồi?
Biểu cảm trên mặt anh vẫn duy trì rất khá, anh nhận hộp, lấy đồng hồ ra đưa cho Lam Cao Nghĩa: “Ba, ba đeo lên đi.”
Điện thoại và đồng hồ của Lam Diệu Dương đã được kết nối với phần mềm an toàn của phòng thám tử, bao gồm thông tin, định vị các loại, nhưng cân nhắc đến vấn đề riêng tư, liền không đề cập tới thiết bị truyền tin của bọn họ với Lam Cao Nghĩa, chỉ là lúc có chuyện sẽ đưa bọn họ một chiếc đồng hồ.
Nhất định Nghê Lam đã điều tra được manh mối gì.
Lam Diệu Dương kiểm điểm lại sự hẹp hòi vừa nãy của mình, càng hối hận bản thân anh nổi giận với cô.

Con gái gặp phải chuyện như vậy đã rất oan ức rồi, anh không kịp thời an ủi, còn trách cô nên cô tức giận là phải, anh quá kém cỏi rồi.
Lam Cao Nghĩa cầm chiếc đồng hồ kia, thở dài, hỏi Lam Diệu Dương: “Con thật sự hài lòng với cuộc sống như vậy sao?”
Lam Diệu Dương nói: “Trước khi quen biết Nghê Lam, không phải chúng ta cũng trải qua cuộc sống như vậy sao? Nhà chúng ta, tòa nhà công ty, vẫn luôn có nhiều biện pháp an ninh hơn gia đình bình thường.

Hàng năm chúng ta chi cho công ty bảo an rất nhiều tiền.

Chị gái, anh rể đều từng bị uy hiếp tính mạng, con cũng từng nhận bưu kiện đe dọa tình ái.

Weibo đã nói không chiếm được con thì sẽ giết con, ba còn nhớ rõ không? Tụi con từ nhỏ đã được dạy làm sao phối hợp với vệ sĩ bảo an, phải cẩn thận không bị bắt cóc.

Những thứ này không liên quan tới Nghê Lam."
Lam Cao Nghĩa nhất thời nghẹn lời.
Lam Diệu Dương tiếp tục nói: "Quen Nghê Lam rồi, hệ thống an ninh của chúng ta thành cấp cao nhất, các biện pháp an ninh đều theo trình độ quốc tế, mấy thứ này có lấy tiền cũng không mua được.

Đồng hồ này, nếu như là công ty bảo an thì phải trả thêm tiền mới có thêm dịch vụ, ba không phải cũng sẽ tăng tiền mua thêm sao? Hơn nữa cả nhà mỗi người phát một cái.

Từ bé trong balo con đã có dụng cụ định vị, nếu như không có Nghê Lam, ba có thêm bao nhiêu tiền cũng không mua được đồng hồ chức năng tốt như vậy."
Lam Cao Nghĩa: "…" Đang chửi cha ruột mình phải không?
Lam Diệu Dương thấy vẻ mặt Lam Cao Nghĩa không ổn, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Ba không cần lo lắng, hiện tại mấy biện pháp này chỉ để phòng rủi ro, nếu thật có chuyện Nghê Lam không chỉ sắp xếp như vậy đâu."
Lam Cao Nghĩa từ từ nói: "Tóm lại ba mẹ là có ý như vậy, các con tự suy xét một chút." Ông dừng lại một lát, không biết có thể nói thêm cái gì.

Vừa rồi mới bị con trai tẩy não, thật cảm thấy không phải Nghê Lam mang lại nguy hiểm, mà là cô gái mang đến cảm giác an toàn cho nhà bọn họ.

Lam Cao Nghĩa phẩy tay: “Cứ vậy đi, cũng muộn rồi, con nghỉ sớm đi.”
Lam Diệu Dương nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, anh tính gọi điện thoại cho Nghê Lam.

Đi tới cửa, bỗng dưng anh dừng chân, xoay người lại, nghiêm túc nói với Lam Cao Nghĩa: “Ba, con muốn nói rõ một chút.”
“Chuyện gì?”
“Không phải con ở cạnh góp vui với Nghê Lam.”
Lam Cao Nghĩa ngước mắt nhìn con trai.
Lam Diệu Dương nói: “Ba nói đúng, Nghê Lam xách balo lên là có thể đi.

Dựa vào bản lĩnh của cô ấy, cô ấy có thể tự do tự tại đi khắp thế giới, cô ấy đi đâu cũng có thể tạo ra cuộc sống đủ đầy thoải mái.

Nhưng vì con mà cô ấy ở lại.

Ba có thể thấy cô ấy không hợp làm nghệ sĩ, chính cô ấy sao lại không biết.

Cô ấy khiêu vũ kém như vậy, nhưng cô ấy thật sự có cố gắng luyện.

Cô ấy vì con mà làm những chuyện mình không giỏi, bị người ta cười nhạo, nhưng sao cô ấy chưa từng nói một lời oán giận.

Nếu như con không phải tiểu Lam tổng của tập đoàn Blue, căn bản cô ấy cũng không bị người ta dùng kính lúp soi khuyết điểm từ đầu đến chân như vậy, cuộc sống như thế, ai sẽ vui đây, nhưng cô ấy chưa từng ghét bỏ những phiền phức con mang lại cho cô ấy.”
Lam Cao Nghĩa nghiêm túc lắng nghe.
“Cá tính của cô ấy có vẻ rất phách lối, cô ấy không thích lấy lòng người khác, cũng không biết nói lời dễ nghe, cả ngày cười toe toét làm người ta cảm thấy không nghiêm túc lễ phép.

Nhưng kỳ thật, cô ấy đối với chúng ta rất tốt, cô ấy đang bảo vệ nhà họ Lam chúng ta.

Ba, ham kích thích, có mộng anh hùng là con.

Nghê Lam chỉ phối hợp với con.

Im lặng, quan tâm hỗ trợ con.

Cũng giống như có lúc con đoán sai, kỳ thật cô ấy cũng biết đáp án, nhưng cô ấy sẽ hỏi, sau đó thì sao? Như vậy giống như thể hiện con rất thông minh."
Lam Diệu Dương dừng một chút, nhìn ánh mắt cha, nói: "Con chính là muốn làm sáng tỏ điểm này.

Là cô ấy đang bao dung con."
Lam Cao Nghĩa không nói nên lời, đành khẽ gật đầu.
Lam Diệu Dương lại nói: "Ba, lời ba nói rất có lý, con hiểu.

Con sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Cảm ơn ba."
Lam Diệu Dương ra ngoài.

Lam Cao Nghĩa suy nghĩ một hồi, thở dài.
Lam Diệu Dương chạy về phòng cũ trên lầu ba của mình, nhanh chóng gọi điện cho Nghê Lam.

Nhưng điện thoại Nghê Lam đang bận.
Nghê Lam đang gọi điện cho Âu Dương Duệ, cô chia sẻ tài liệu mình tìm được về Giang Tân cho Âu Dương Duệ, lại hỏi Âu Dương Duệ đã tra được gì.
"Theo manh mối trước đây, Kền kền rất có thể là một người tên Lưu Hồng Giang.

Nhưng chỉ giới hạn ở cái tên, chúng tôi không có hình ảnh, cũng không biết thông tin cụ thể của hắn ta.

Chỉ biết mọi người gọi hắn là Giang ca.

Nhưng Giang ca này không phải Giang Tân.

Tuổi tác không khớp."
"Khả năng tuổi tác chỉ là ngụy trang.

Tất cả mọi người cho rằng người sai khiến chú Bồi tuổi tương đối lớn, điều này thì chưa chắc."
"Tống Xương của thương mại Kim Dương đã gặp qua Lưu Hồng Giang, theo miêu tả của ông ta thì Lưu Hồng Giang và Kim Thụ Bồi là người đồng lứa.

Vì lý do an toàn, ngày mai tôi sẽ cầm tư liệu của Giang Tân đến chỗ tạm giam cho Tống Xương phân biệt.

Nhưng trước mắt không tìm ra mối liên hệ gì." Âu Dương Duệ bình luận, "Về chuyện cô bị bẫy, ông ta giải thích là bọn họ đang luyện tập PR, cô xâm nhập phi pháp, tám người kia vì bảo vệ tài sản công ty nên mới bao vây cô.

Ông ta gửi ảnh chụp cho một kênh thông tin mua tin, nói không biết đối phương lại nói như vậy.

Ông ta nói muốn giải hòa với cô, không kiện cô tội xâm nhập phi pháp, cô cũng đừng tính toán so đo chuyện ông ta gửi hình cô cho mấy kênh truyền thông."
"Buồn nôn." Nghê Lam trách móc.

Cứ cho là tính toán chuyện ông ta chụp hình rồi tung ra ngoài, lại thêm chuyện cơ sở của ông ta phục vụ dịch vụ ăn chơi người lớn, có thể xử phạt ông ta cũng giới hạn.

Nhất định phải tìm được chứng cứ liên quan giữa ông ta với Tổ ưng.

“Anh nói cho ông ta biết! Dám làm nhục bà đây như thế, thi thể lạnh tanh ở vịnh Mexico nha! Tôi sẽ không bỏ qua cho ông ta!”
Âu Dương Duệ: “…”
Âu Dương Duệ quyết định không nghe mấy tình huống phạm tội ngoại cảnh Nghê Lam tự mình báo lại.

Anh kể chuyện một cảnh sát về hưu ở trấn Lâm Thủy được phái tới thôn Đại Hà trước đây đã tử vong cho Nghê Lam nghe, “Có lẽ là giết người diệt khẩu, sáng mai đội trưởng Lưu sẽ bay qua đó.

Nhưng tất cả những chuyện này đều cần thời gian điều tra, trong thời gian này, hai người tuyệt đối phải cẩn thận.

Ông ta dùng số Hàn Châu để chơi cô, quả thực rất giống cảnh cáo.”

Chương 52

Hàn Châu và Khưu Tự lúc này vẫn còn ở căn nhà kia hóng hớt chuyện của Nghê Lam.
Trên mạng mắng chửi hừng hực khí thế, lời thô tục gom thành sách, đám fan hâm mộ giận như lửa lan ra đồng cỏ.

Sau đó thì từng bài viết bị xóa bỏ, hình ảnh cũng không còn.

Mọi người chửi càng kinh khủng hơn, các loại tiết mục ngắn trào phúng, phẫn nộ và bi thương bị cắt thành lời thề như Trường Giang, Hoàng Hà bao phủ khắp Weibo.
Bình luận dưới Weibo của Nghê Lam cũng tăng lên nhanh chóng, hai cánh tay Khưu Tự cũng lướt không nổi.
Phía dưới Weibo của Lam Diệu Dương thì toàn thương xót, khóc lóc kể lể, hận không thể tranh các loại, cũng là đọc cũng đọc không hết.

Kiểu drama lần đầu tiên được hóng hớt từ đầu đến cuối thế này khiến Khưu Tự rất thỏa mãn.
“Má nó, tao trước giờ không thích chạy theo sao, bỏ lỡ quá nhiều niềm vui.” Khưu Tự biểu đạt tiếc nuối của mình.
“Về sau mở khách sạn, có thể ngày ngày lên mạng chạy theo sao rồi.” Hàn Châu ở bên cạnh lạnh nhạt nói.
“Aiz, sao mày lại chú ý tới cô ta vậy? Mày là fan của cô ta thật à?” Khưu Tự nói.

“Trước kia là vậy.” Giọng điệu ghét bỏ của Hàn Châu khiến Khưu Tự bật cười.
“Sao mày biết cô ta vậy?”
“Trước kia cô ta có quay quảng cáo cho một hãng bao cao su, cảm thấy cô ta vừa mạnh mẽ vừa đẹp.” Hàn Châu nói.
“Ờ, ờ.” Khưu Tự có ấn tượng.
Hàn Châu không nói nữa, anh xem qua hàng loạt bình luận mắng chửi dưới Weibo của Nghê Lam, càng xem càng tức, cảm thấy bà cô này sống còn thảm hơn anh.
“Ai da.” Khưu Tự bỗng nhiên vỗ đùi.

“Mẹ nó.”
Hàn Châu nhìn sang, Khưu Tự nói: “Tao thấy hình như tao nhớ nhầm phòng làm việc của Giang ca rồi.”
Hàn Châu nhìn anh ta không nói gì.
Khưu Tự có hơi hoảng, nói: “Thật, hình như tao nhớ lầm rồi.

Lúc đó tao đánh uy hiếp Tiểu Hồng, cô ta liền nói một câu, để tôi lên lầu ba tìm Giang ca.

Nhưng tao vừa nhớ ra, có lần tao có một nhiệm vụ cũng tới căn thứ hai bên phải thang máy lầu ba.

Có phải tao nhớ nhầm rồi không?”
Hàn Châu nhìn dáng vẻ ngu ngốc đang nhìn anh của anh ta.
Khưu Tự rụt cổ lại: “Có lẽ là nhớ nhầm rồi chăng?”
Hàn Châu quay đầu lại, thản nhiên nói: “Không quan trọng nữa rồi.

Dù sao phòng làm việc ở đâu thì cũng như nhau với Nghê Lam thôi, bước vào đều là một đám đàn ông.”
Khưu Tự cười thành tiếng, cười xong mới nghiêm mặt nói: “Tao đang nghĩ, sao Giang ca lại chuẩn bị loại chuyện này, việc này có ảnh hưởng gì với tụi mình không?”
Hàn Châu suy tư một hồi lâu rồi nói: “Cứ đi ngủ trước đã.

Dưỡng tinh thần cho tốt, xem bên Nghê Lam ngày mai có động tĩnh gì, nếu như cô ta bị phế sạch sẽ, vậy chúng ta cứ chạy trốn trước."

"Vậy còn tìm ông chủ phía sau thì sao?"
"Tình huống giờ khác rồi." Hàn Châu nói: "Mục tiêu cuối cũng vẫn là tìm đường sống, cứ tùy cơ ứng biến."
Khưu Tự nhìn anh, lại hỏi: "Vậy mày có theo tao không? Tụi mình mở khách sạn, dù nguy hiểm nhưng cũng có thể để ý nhau."
Hàn Châu nhìn điện thoại chú Bồi một lát.
Gần ba giờ rồi, một mẫu tin cũng không có.
Nhân vật như chú Bồi, quản lý một thế lực hắc đạo lớn, còn dính dáng tới rất nhiều đường dây, ông ta đã mất liên lạc bốn ngày mà không có ai muốn liên lạc với ông ta sao?
Hàn Châu quay đầu nhìn Khưu Tự một chút: "Mày quyết định chung hoạn nạn với tao à?"
Khưu Tự nghẹn lời trong khoảnh khắc, ý tứ của lời chung hoạn nạn này chính là cùng sinh cùng tử.

Anh ta khẽ cắn môi.

"Thật ra thì rất hối hận vì quay lại tìm mày.

Nhưng mỗi lần nghĩ vậy thì lại biết thực ra không có gì khác biệt, vì chỗ lấy giấy tờ đã bị lộ, tao có tìm mày hay không thì cuối cùng cũng sẽ là kết quả này."
Anh ta nhìn ánh mắt Hàn Châu: "Mày thề là mày không bán rẻ anh em?"
"Tao thề." Hàn Châu nói.
"Vậy thì cùng sống chết đi." Khưu Tự liền nói.
Có lời này của anh ta, Hàn Châu cầm điện thoại của chú Bồi, mở màn hình ra.
Khưu Tự kinh hãi: "Mày làm gì vậy?"
"Thăm dò xem có chướng ngại gì trên đường không." Hàn Châu lấy điện thoại của chú Bồi gửi một biểu tượng mỉm cười cho

danh sách trong danh bạ, lại vào WeChat của chú Bồi, gửi cho nhóm một icon cười mỉm.
Đôi khi cười mỉm có rất nhiều hàm ý, người khác nhau sẽ đọc ra ý tứ khác nhau.
Khưu Tự: "…Mấy đứa muốn tìm chết là nói kiểu người như mày phải không?"
"Kích thích không? Ngạc nhiên không?" Hàn Châu thản nhiên nói: "Xem thử chú Bồi đội mồ sống dậy có bao nhiêu người đáp lời."
"Sau đó thì sao?"
"Không biết." Hàn Châu nói: "Đi ngủ đã, nghỉ ngơi dưỡng sức."
Khưu Tự: "…"

Hàn Châu nói: "Nghê Lam không phải chém gió hống hách nói cô ta giám sát điện thoại này sao? Chúng ta hoàn thành nhiệm vụ nhử mồi rồi.

Nếu như bạn hay kẻ thù, hay mấy người có quan hệ với chú Bồi đáp lời, có lẽ cô ta sẽ xử lý.

Chúng ta cứ chờ phản ứng của cô ta trước, nếu phản ứng của cô ta chứng tỏ cô ta bị scandal biến thành vô dụng, không để ý tới chúng ta nữa, thì chúng ta làm lại kế hoạch.

Hiện tại chỗ này rất an toàn.

Trong thời gian ngắn mấy người khác không thể tìm thấy chúng ta, tìm được cũng không thể giết.

Chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã."
Lời nói này rất có lý, Khưu Tự đành phải gật đầu.
Hàn Châu lại nói: "Chỉ cần mày đừng giết tao, tụi mình sẽ cùng nhau mở khách sạn." Anh dừng một chút: "Còn nếu như mày giết tao, tao sẽ giết mày trước.

Cứ vậy đi."

Khưu Tự: "..."
Hàn Châu chỉ chỉ căn phòng bên phải: "Tao ngủ phòng này.

Nếu tao lại nằm mơ la to, không cần phải để ý tới tao." Anh cầm lấy túi và điện thoại của mình, còn có điện thoại của chú Bồi, không quay đầu lại mà đi thẳng vào phòng.
Khưu Tự nhìn bóng lưng anh, đứng một hồi, cũng cầm đồ của mình lên trở về phòng.

Chương 53

Nghê Lam vừa kết thúc cuộc gọi với Âu Dương Duệ thì nhận được điện thoại của Lý Mộc.
Lý Mộc cười hì hì: "Nghê Lam, cô thật là càng lúc càng có mặt mũi rồi, cực kỳ nở mày mở mặt.

Tin tức mỗi lần một bùng nổ hơn, độ hot càng lúc càng cao.

Cô nói xem sao lúc nào cũng bị chụp lén vậy? Người khác coi như thôi đi, nhưng cô là Nghê Lam mà, cả ngày cô hống hách thiên hạ vô địch thủ, nhưng giờ lại bị chụp lén, muốn nói scandal không phải cô sắp xếp cũng không ai tin."
"Anh muốn ăn đòn hả?" Nghê Lam nói: "Tâm tình tôi không tốt, anh nhất định cứ phải chọc vào sao?"
"Vậy là cô bị chụp lén thật à? Không phải photoshop?" Giọng Lý Mộc nghiêm chỉnh lại.
Nghê Lam lập tức hiểu ra: "Blue nói thế nào?"
"Nói là ảnh photoshop." Radar hóng hớt của Lý Mộc bắt được linh cảm trong nháy mắt, "Cô với Lam Diệu Dương cãi nhau rồi à? Cô bỏ nhà đi hả? Hai người không ở cùng nhau?"
Nghê Lam: "…"
Lý Mộc nói: "Sao lại không thống nhất lời khai, như vậy không được.

Tôi chỉnh lại ít trọng điểm, xíu nữa gửi cho cô xem, tự cô có tính toán.

Đừng có tí nữa tự mình hại người mình, mất mặt.”
Nghê Lam: “…Anh muốn làm gì?”
“Tôi còn làm gì được, đây không phải tin tức mọi người đã thấy rồi sao, cảm thấy tình huống không ổn, biết tôi với cô có tình bạn thâm sâu, nên kêu tôi đại diện tìm hiểu tin tức, xem thử là cô bị gì, có gì ủng hộ tinh thần cô một chút.”
“Mọi người là ai?”
“Nhóm phóng viên giải trí ưu tú từng cùng cô vào sinh ra tử nè.”
Lý Mộc đổi ngay chủ đề: “Cô với tiểu Lam tổng cãi nhau thật à? Tôi nói cho cô biết, cô cũng phải thông cảm cho anh ấy, tình cảnh như vậy đàn ông bình thường nào cũng phát điên thôi.

Đàn ông nổi nóng đôi khi không lựa lời nói cũng khó tránh.”
“Bớt nói nhảm.

Tôi cúp máy đây.” Nghê Lam nói muốn cúp máy nhưng đột nhiên lại nói: “Đúng rồi, vừa nãy cảnh sát Âu Dương nói với tôi, bọn họ quyết định phái Trâu Úy tới bảo vệ tôi.

Tôi với cảnh sát Trâu Úy ở chung rồi, nếu anh đối xử với tôi chân thành chút tôi sẽ giúp anh nói lời tốt đẹp.”
Lý Mộc: “…Tôi cần gì người khác nói lời tốt đẹp?”
Lý Mộc vừa mạnh miệng vừa chột dạ.

Lúc Trâu Úy nằm viện quả thật anh có lôi kéo Từ Hồi đi thăm, mang theo một bó hoa với đồ ăn.

Anh đã nói trước với Từ Hồi, hoa là Từ Hồi tặng, đồ ăn là anh gửi.

Kết quả tới phòng bệnh mẹ Trâu Úy lại ở đó.
Trâu Úy nhìn thấy Lý Mộc, Từ Hồi liền gọi: “Anh Lý Mộc, anh Từ Hồi.”
Mẹ Trâu Úy chào hỏi mời hai người ngồi, thật sự tưởng bọn họ là

thầy giáo, vừa cười khách khí, vừa hỏi bọn họ dạy ở khoa nào, trường nào.
Lý Mộc kiên trì giải thích mình làm bên truyền thông, không phải giáo viên.

Trâu Úy liền đổi đề tài nói chuyện, Lý Mộc thấy ánh mắt mẹ Trâu Úy nhạy bén, hoàn toàn không dám ở lại lâu, rất nhanh đã tìm lý do đưa Từ Hồi đi.
Lý Mộc tức giận với Nghê Lam: "Cô đừng có suy nghĩ lung tung."
"Tôi suy nghĩ gì vậy?"
"Cô cũng đừng nói nhảm với tôi." Lý Mộc khẽ nói: "Tôi là nói chuyện đứng đắn, nếu không gọi điện cho cô làm gì.

Nghe thấy giọng cô là đau đầu rồi."
"Giả vờ gì chứ."
Lý Mộc vờ như không nghe thấy Nghê Lam mắng, tiếp tục nói: "Chúng tôi sẽ điều tra giúp cô xem tin tức này công ty marketing nào làm, xem thử ai trả tiền."
Lần này Nghê Lam có hứng thú.

Lý Mộc và nhóm phóng viên giải trí ưu tú lại có thể sẵn sàng hỗ trợ?
"Lại tin tức bùng nổ, thời gian ngắn như vậy muốn số lượng, không mời kênh marketing chắc chắn không làm được.

Chúng tôi tra tình hình rồi sẽ báo cô biết.

Cô đừng nói gì, tôi cúp máy đây.

Thật là nghe giọng cô là thấy ồn ào."
Nghê Lam: "…"
Lý Mộc cúp máy thật.
Nghê Lam cảm thấy anh có gì chột dạ rồi.

Kiểu tình huống này lại không tranh công, không khoe khoang, không yêu cầu trao đổi lợi ích, đây vẫn là Lý Mộc đệ nhất chó săn

sao?
Nghê Lam đang tính xem thử tình hình trên Weibo xem Blue và Lam Diệu Dương đã đăng tin tức gì, kết quả điện thoại di động báo âm thanh nhắc nhở.
Nghê Lam trở lại trước máy tính, mở máy lên đăng nhập vào chương trình một chút, Hàn Châu dùng điện thoại của Kim Thụ Bồi gửi mặt cười khiêu khích.
Nghê Lam nhíu mày, hừ một tiếng.
Có hai người đã trả lời, một người gửi dấu chấm hỏi, một người hỏi: 'Chú Bồi, sao thế?'
Nghê Lam gõ bàn phím, tra hai người này một chút, dường như không có gì đặc biệt.

Cô thiết lập truy tung tích xong, sau đó đến phòng quần áo lấy ra một cái túi du lịch, đang thu dọn quần áo thì Âu Dương Duệ gọi đến.
"Nghê Lam cô thấy chưa? Bọn họ lấy điện thoại của Kim Thụ Bồi gửi tin tức rồi." Bên phía cảnh sát liên kết với hệ thống của Nghê Lam nên cũng có thể thấy được nội dung trong điện thoại của chú Bồi.

Vừa có động tĩnh, kỹ thuật viên đã nhanh chóng thông báo cho Âu Dương Duệ.

"Thấy rồi." Nghê Lam nói.
"Cô kêu bọn họ làm à?"
"Không có.

Tôi kêu bọn họ chờ tin tức thôi, nhãi ranh vẫn dám làm."
Âu Dương Duệ thật sự không có gì để nói với giọng điệu của Nghê Lam, anh thấy, Nghê Lam mới giống nhãi ranh.

Tuổi tác của Hàn Châu và Khưu Tự đều lớn hơn cô.
"Người bọn họ muốn thăm dò là chúng ta." Âu Dương Duệ nhắc nhở.
"Tôi biết." Nghê Lam tiếp tục thu dọn quần áo, "Tôi chuẩn bị sắp

xong rồi, anh cho Trâu Úy tới đón tôi đi.”
Âu Dương Duệ: “Cô ấy đang trên đường rồi.”
Nghê Lam muốn chuyển tới ở phòng đối diện với Hàn Châu, có tình huống gì cũng thuận tiện xử lý.

Phòng đối diện cũng là phòng Lam Diệu Dương đặt mua.

Âu Dương Duệ vẫn rất khâm phục, Lam Diệu Dương thật sự rất nghiêm túc mua văn phòng cho phòng thám tử Nhị Lam Thần.
Âu Dương Duệ lại nói với Nghê Lam quyết định mới của bọn họ: “Tiểu Hồng không thừa nhận quen biết Dương Hiểu Phương, đêm nay chúng tôi sẽ cho cô ta đủ áp lực, sau đó sáng ngày mai sẽ thả người.

Chứng cứ phạm tội của Dương Hiểu Phương vô cùng xác thực, không thể nào thả, nhưng Tiểu Hồng thì có thể.

Nhưng nếu hai cô ta có gặp nhau, chúng ta cứ ra tay chỗ Tiểu Hồng.”
“Vậy Giang Tân thì sao?”
“Sẽ cố gắng kéo dài thời gian tạm giam, bao gồm cả quản lý cấp cao của Kim Khổng Tước, lý do không khó tìm lắm, đã sắp xếp xong xuôi rồi, sẽ phối hợp với bên trinh thám.

Niêm phong Kim Khổng Tước, không có ai vung tay múa chân, Tiểu Hồng mới có không gian hoạt động đơn độc.”
————-
Trấn Lâm Thủy, Thẩm Hoa rốt cuộc đã đợi được pháp y thành phố tới.
Pháp y đi theo một cảnh sát chi viện khác của thành phố, một nhóm người ngồi trên xe cảnh sát vất vả chạy tới.
Thẩm Hoa vừa khách khí nói, “Vất vả rồi vất vả rồi” vừa kéo pháp y nhanh chóng kiểm tra thi thể.
Pháp y họ Phó, tên Phó Hòa Thái, là một người rất có kinh nghiệm, cũng sắp về hưu.

Ông tương đối có nhiều mối liên hệ với trấn Lâm Thủy, coi như cũng hiểu rõ.

Hôm nay người không đủ, ông nghe thấy là vụ án trấn Lâm Thủy nên chủ động xin đến đây.
Phó Hòa Thái vào hiện trường, rất lão luyện nhìn thoáng qua khung cảnh trong phòng, lấy điện thoại ra tra thời tiết và nhiệt độ ba ngày này, lại hỏi: "Trong phòng vốn dĩ được thu dọn sạch sẽ vậy à? Cửa sổ khóa hết vậy sao?"
"Đúng, màn cửa kéo lại, đèn vẫn sáng." Thẩm Hoa nghe thấy pháp y hỏi như vậy, trong lòng an tâm hơn nửa.

Tự sát hay bị giết, ngoại trừ tìm đáp án trên thi thể, dấu vết và manh mối hiện trường cũng quan trọng như vậy.

Nhiệt độ không khí và môi trường trong phòng có ảnh hưởng tới thi thể, cũng sẽ ảnh hưởng tới phán đoán thời gian tử vong.
Phó Hòa Thái khẽ gật đầu, lẩm bẩm trong miệng: "Đèn sáng."
Phó Hòa Thái đi đến cạnh thi thể.

Thi thể đã được đặt xuống, chờ pháp y xem qua sơ bộ hiện trường sẽ đưa đến nhà tang lễ.

Trên trấn không có trung tâm pháp y, chỉ có thể kiểm tra thi thể ở đó.

Hiện tại cảnh sát trên trấn đã đến nhà tang lễ sắp xếp công việc.

Phó Hòa Thái nhìn sơ bộ tình hình thi thể, ánh mắt, yết hầu, v.v., sau đó nói: "Cần phải kiểm tra thi thể mới kết luận chi tiết hơn được.

Nhưng hiện tại tôi phán đoán sơ bộ là chết do mắc phải vật cứng gây ngưng thở, từ vết thương xem ra là treo cổ tự tử.

Thi thể đã hoàn toàn cứng rồi, thêm phán đoán từ màu sắc của

vết thương, thời gian tử vong có lẽ hơn 60 giờ."
Thẩm Hoa bắt đầu lo lắng: "Nói đúng thì có thể là ban ngày?"
"Đúng." Phó Hòa Thái nói: "Còn nữa.

Cậu nhìn vết thương của ông ấy xem, quá sạch sẽ rồi."
Thẩm Hoa tiến tới, Phó Hòa Thái chỉ vào cổ của thi thể: "Chỉ có đúng một vết hằn dây thừng, người treo cổ trước khi chết thường giãy dụa theo bản năng, lắc lư, cọ sát, lấy tay bấu.

Cậu xem sợi dây thừng, nếu như giãy dụa ma sát, trên cổ không thể sạch sẽ như vậy."
"Có lẽ ông ấy bị giết?" Thẩm Hoa hỏi
"Cái này tôi không thể kết luận, tôi sẽ nhanh chóng kiểm tra thi thể.

Xét nghiệm máu đưa về thành phố, khẩn trương đi." Phó Hòa Thái nói.
"Pháp y Phó." Thẩm Hoa nghĩ tới trước đó Dương Đức giới thiệu Phó Hòa Thái cho anh, liền hỏi: "Ông biết người đã mất sao?"
"Biết, Quản Hoài." Phó Hòa Thái nói: "Cảnh sát cũ trên trấn, chúng tôi từng hợp tác qua một vụ án."
Thẩm Hoa lại hỏi: "Ông thấy ông ấy có kẻ thù nào không? Hay có nghe ông ấy kể chuyện gì đặc biệt."
Phó Hòa Thái lắc đầu, lại nói: "Vụ án tôi với ông ấy hợp tác là năm 97, tôi nhớ rất rõ.

Lúc đó thôn Đại Hà dời thôn, chuyển sang trấn bên cạnh.

Có một người cũng treo cổ tự tử, tử vong do vật cứng gây nghẹt thở, tôi kiểm tra thi thể.

Vụ án kia cuối cùng Quản Hoài kết luận là tự sát."
"Không phải tự sát sao?"
Phó Hòa Thái nói: "Công việc của tôi là phán đoán nguyên nhân cái chết.

Nguyên nhân cái chết là treo cổ tự tử dẫn đến tắc nghẽn do vật cứng mà tử vong.

Lúc đó trên trấn chuyện thế này không làm kiểm tra thi thể, nhưng người nhà anh ta làm ầm ĩ rất lớn.

Vì nhà anh ta mới lấy được số tiền lớn chính phủ trợ cấp dời thôn, anh ta còn hai người con trai, cũng rất mặn nồng với vợ, người già trong nhà vẫn còn."
Phó Hòa Thái dừng một chút: "Tôi ấn tượng rất sâu, vì khi tôi tới, người nhà anh ta một mực kêu khóc, kêu anh ta không có lý do tự sát."
Thẩm Hoa: ".." Sau đó trùng hợp như vậy, lại là Quản Hoài kết án tự sát?
"Tên người chết trong vụ án tự sát năm 97 đó có một chữ Đông.

Họ gì thì tôi không nhớ, có thể tra được." Phó Hòa Thái nói.

Chương 54

Nghê Lam thu dọn hành lý đơn giản, lúc này điện thoại lại vang, là Lam Diệu Dương.
Nghê Lam nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, nghĩ ngợi thấy giờ mình cũng không giận gì nữa.

Nhưng nếu Lam Diệu Dương vẫn cứ trách cô, vậy cô cũng không thể nào chịu thua.

Nghê Lam hắng giọng một cái, lấy chút khí thế, nghe điện thoại.
"Em đang làm gì đó?" Giọng Lam Diệu Dương rất dịu dàng.
Tinh thần chuẩn bị phản kháng bất kỳ lúc nào của Nghê Lam bị phá thủng rồi, nhưng giọng nói vẫn còn phút phách lối: "Đang thu dọn hành lý."
Lam Diệu Dương lập tức lớn giọng: "Đồ của anh à?" Thật sự là tính không cho anh trở về ư?
Lúc này Nghê Lam mới nhớ ra: "Đồ anh bên đó không đủ à?"
Tiểu Lam tổng nhà cô cực kỳ đỏm dáng, thích quần áo và trang sức, còn mấy chai nước hoa Chanel của anh đều để bên này.

"Muốn em dọn cho anh ít đồ không, cho tài xế qua đây lấy nè.

Lát nữa em đi rồi."
"Em đi đâu?"
"Đi Nhã Đình Uyển, chuyển tới đối diện hai tên kia, theo dõi bọn họ." Nghê Lam nhớ tới chuyện buồn nôn hôm nay, muốn đi tắm,

cũng muốn rửa mắt cho sạch một chút, nhưng không kịp.

Cô mở loa ngoài điện thoại ném lên giường, cầm bộ quần áo sạch, thay bộ đang mặc trên người, cũng đổi balo tối nay.
Lam Diệu Dương im lặng một hồi, nói: “Em chú ý an toàn một chút.”
Nghê Lam cảm thấy anh có chút không vui, nhưng ráng nhịn không nói với cô.
“Trên mạng chửi em ghê lắm phải không?” Nghê Lam hỏi.
“Ừ.” Lam Diệu Dương lên tiếng, còn nói: “Không sao.

Để anh xử lý.”
Lam Diệu Dương nói điềm nhiên như không có gì, nhưng Nghê Lam nghe ra bên trong có chút khó xử.

Nghê Lam cũng từ scandal mà ra, có thể hiểu được tình cảnh của cô, Lam Diệu Dương và nhà họ Lam.

Có lẽ ngày mai bọn họ đi làm sẽ còn nhiều người trong hội đồng quản trị liên quan tới lợi ích hỏi thăm tình hình.

Còn cổ phiếu, chương trình, có liên lụy gì đến các nghệ sĩ khác hay không.
Nghê Lam thầm thở dài, tuy nghiệp vụ của cô quá kém, không có công việc biểu diễn gì, mấy nghệ sĩ khác Blue ký hợp đồng cũng không xuất hiện cùng cô, hơn nữa sau này cô lại đến thẳng phòng thám tử Nhị Lam Thần làm việc, cơ hội tiếp xúc càng ít, nhưng mọi người đều làm việc dưới trướng Blue, muốn hoàn toàn không bị ảnh hưởng liên lụy đoán chừng cũng khó.

“Ba tìm anh nói gì vậy?” Nghê Lam hỏi.
“Cũng không có gì.” Lam Diệu Dương dừng một chút, nghĩ nếu không nói rõ ràng, Nghê Lam lại càng dễ suy nghĩ lung tung, thế là lại nói: “Chỉ hỏi thăm tình hình một chút, lúc em vào Kim Khổng Tước mẹ anh gọi điện thoại tới, muốn thương lượng chuyện tiệc tối kỷ niệm, anh không có thời gian nên cúp máy,

sau đó trên mạng lại có tin tức như vậy, ba anh mới nói muốn tâm sự trực tiếp.

Ông ấy cũng không phải hiểu lầm cuộc sống riêng của em ra sao, ông ấy chỉ quan tâm an toàn của chúng ta."
"Ờ." Nghê Lam nhớ tới tin nhắn WeChat Hứa Quyên gửi cho Lam Diệu Dương, trong lòng hơi buồn bực.
Quả nhiên sau đó Lam Diệu Dương nói tới việc này: "Còn chuyện mẹ anh nói hủy bỏ chuyện khiêu vũ, có phải em thấy rồi không?"
"Em không có bấm vào xem, em rất tôn trọng sự riêng tư của anh." Nghê Lam gây chuyện.
"Ba anh gọi tới cũng để giải thích giúp mẹ, nói chuyện này bây giờ dễ trở thành chuyện mọi người công kích cười nhạo em, ba mẹ biết em có thể chịu áp lực nhưng cảm thấy không cần thiết.

Không phải anh nói đỡ cho ba mẹ, chuyện này nếu như bị công kích hay cười nhạo, đương nhiên cũng có ba mẹ trong đó, nhưng xuất phát điểm không phải hoàn toàn vì ba mẹ.

Dù sao em là người chịu công kích lớn hơn.

Chỉ là có thể chịu, nhưng không nhất thiết phải vậy, em hiểu không?"
"Em hiểu chứ." Nghê Lam hơi trẻ con ném đồ mặc vào túi du lịch: "Không phải em cũng đã đồng ý không nhảy rồi đó sao."
"Nhưng mà em không vui."
"Quả thực là em không vui." Nghê Lam lại gây.
"Không có ý trách em." Giọng Lam Diệu Dương đặc biệt sợ, "Chỉ là, muốn em vui chút thôi.

Không biết phải làm sao nữa."
Cơn giận của Nghê Lam tan rồi, cô ngồi xuống giường, cầm điện thoại lên bên tai.

Cô nghe thấy Lam Diệu Dương nói: "Tối nay là anh không tốt,

anh không nên giận cá chém thớt.

Anh lo quá, thật sự rất giận.

Nhưng không phải lỗi của em, không nên la em.

Anh xin lỗi."
"Ò." Khóe miệng Nghê Lam không khỏi nhếch lên.
"Có vui hơn chút nào không."
"Không nha." Nghê Lam vỗ bộp bộp lên giường, "Vốn dĩ em phải được thế."
Lam Diệu Dương ở bên đầu kia cười thành tiếng.
"Anh còn cười." Nghê Lam oán trách.
"Anh xin lỗi."
"Không có thành ý gì hết."
"Anh xin lỗi."
"Được rồi." Nghê Lam không giả vờ được.

"Tha cho anh đó.

Ghi tội lớn, để đó xem xét."
"Không phải tha rồi à? Sao lại còn ghi tội?"
"Không tha thứ thì ngay cả tư cách ghi tội cũng không có nha."
"Em áp dụng tiêu chuẩn gì để phạt vậy?"
"Không có tiêu chuẩn." Nghê Lam co chân lại.
"Được thôi." Lam Diệu Dương thở dài, sau đó lại cười.
Tiếng cười rất nhẹ, mơ hồ truyền vào tai Nghê Lam.

Nghê Lam cũng muốn thở dài, cô gãi gãi ga giường, có thể tưởng tượng được nét mặt Lam Diệu Dương bây giờ.

Nhất định là bộ dạng dịu dàng rất đáng yêu, đôi mắt còn lấp lánh sao, là dáng vẻ ấm áp cô thích nhất.
Hai người đều im lặng một hồi, thưởng thức không khí bình yên ngòn ngọt này.
Sau đó Lam Diệu Dương đằng hắng một tiếng: "Ba anh hỏi, hai

đứa có dự định gì cho tương lai không?"
Nghê Lam im lặng một hồi, trung thực đáp: "Em không có."
Chuyện tương lai ai mà biết được.
Còn chưa nghĩ tới muốn thành Lam Nghê Lam hay biến Lam Diệu Dương thành Nghê Lam Diệu Dương.
Nghê Lam bỗng cười.
Lam Diệu Dương cũng cười: "Lam Nghê Lam nghe không hay."
"Không hay." Nghê Lam nói, "Nghê Lam Diệu Dương hahaha, Nghê Lam Diệu Dương, hahaha…cứ như đang khen mình á."
Lam Diệu Dương: "…"
"Tuyệt đối đừng nói cho ba anh biết." Nghê Lam vẫn còn cười.
Lam Diệu Dương: "…." Nhìn ra đúng là cô hoàn toàn không có dự tính.

Lam Diệu Dương niệm trong lòng: 'Nghê Lam là đồ móng heo.'
Nghê Lam vẫn còn cười, Lam Diệu Dương nói với cô: "Ba anh lo tụi mình liên lụy vụ án, anh còn nói với ông ấy, thực ra tra án là sở thích của anh, em đang chiều theo anh."
"Phải không?" Nghê Lam nói, "Ba anh còn nói cái này à, anh rất dễ dụ."

Lam Diệu Dương: "…"
Lam Diệu Dương vừa định nói gì, bên phía Nghê Lam vang lên tiếng tin nhắn, Nghê Lam nhìn, là Trâu Úy.

Trâu Úy nói điện thoại Nghê Lam đang bận, cô không gọi được, cô đã ở trong khu nhà, khi nào Nghê Lam có thể chuẩn bị xong.
Nghê Lam đọc xong nhanh chóng nói với Lam Diệu Dương: "Trâu Úy tới rồi, không nói với anh nữa nha.

Em phải xuống dưới đây, qua bên kia rồi gọi anh sau."
"Ừ." Lam Diệu Dương dừng một chút, "Anh chỉ muốn nói, Nhị Lam Thần, phải có em mới được."
"Đó là đương nhiên rồi." Nghê Lam lại mở loa ngoài, cô nhanh chóng kiểm tra túi du lịch, cũng kiểm tra lại mấy thứ trong máy tính một lần.

“Em đi đây.

Em không có thời gian thu dọn rồi, túi với đồ em thay đang để dưới sàn phòng ngủ, đừng có la em dơ nha.

Có điều trước khi em quay lại anh cũng đừng quay lại đây, không an toàn.”
Nghê Lam cúp điện thoại, vội vàng đi.
Lam Diệu Dương nằm ngửa trên giường, để điện thoại trước ngực.

Đồ móng heo không tim không gan, thật khiến người ta bực mình.
Một lát sau anh cầm điện thoại lên, nhấn vào Weibo, nhìn qua tài khoản của Nghê Lam, ở đó để lại bình luận với số lượng kinh người, chửi bới trách hỏi, chửi bậy hết cái này tới cái khác, khó coi, quả thực là mây đen mù mịt.
Đến giờ Nghê Lam vẫn im lặng, không nói một lời.

Lam Diệu Dương biết căn bản cô chưa lên xem.
Lam Diệu Dương rời khỏi Weibo, cười cười.

Đây mới là Nghê Lam, thật không có người thứ hai.

Ai nói cô không hợp với ngành giải trí, ngành này thật sự cần những người thần kinh thép với xương cứng như cô.

Anh cảm thấy có chút tự hào.
Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho Âu Dương Duệ, hỏi phía Giang Tân trả lời thế nào rồi.

Anh muốn biết sao Giang Tân lại biết Nghê Lam tập kích Kim Khổng Tước, làm sao có thể tóm thời cơ chuẩn như vậy, sắp đặt bẫy trước chờ sẵn.
Âu Dương Duệ thuật lại lời đã nói cho Nghê Lam với Lam Diệu

Dương, Giang Tân nói Nghê Lam xâm nhập vào chỗ bọn họ luyện tập.

Sau đó Âu Dương Duệ nói: “Kiểu trả đũa này có hơi kỳ quái.”
“Tuy rất buồn nôn, nhưng nhắm vào bản lĩnh với thân phận của Nghê Lam, lại rất đả kích.” Lam Diệu Dương bình luận, “Đáng tiếc ông ta cũng không thật sự hiểu rõ Nghê Lam, Nghê Lam sẽ không lùi bước hay làm loạn vì kiểu đả kích này.”
“Không phải, nói thế này đi, đầu tiên, vụ trả đũa này chuẩn bị quá nhanh, chỉ có Khưu Tự và Hàn Châu có liên lạc với Nghê Lam, nói cách khác, nếu như Giang Tân thông qua Khưu Tự biết Nghê Lam vượt vào trong đó, đó cũng là chuyện ngày 23, mới hai ngày.

Huống hồ Khưu Tự cũng không rõ Nghê Lam sa vào chuyện này sâu cỡ nào, làm lớn chuyện như vậy nhằm vào Nghê Lam, chuẩn bị kỹ như thế, thời gian quá ngắn rồi.

Thứ hai, tôi cảm thấy kiểu thủ đoạn này không phải góc độ tư duy của loại người như ông ta.

Tôi đã từng nói chuyện điện thoại với Giang Tân, bên đây cũng thẩm vấn không ít tay sai và nam nữ phục vụ của ông ta, Giang Tân này cho tôi cảm giác chính là, nếu như ông ta đả kích ghê tởm một người phụ nữ, tại sao không phải lột đồ người ta, ngược lại lột đồ cho người ta xem?”
“Nhưng, đó là Nghê Lam.

Xác suất ông ta lột đồ cho Nghê Lam thành công lớn hơn.” Lam Diệu Dương phản bác theo tiềm thức.
“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng không thấy thuyết phục.” Âu Dương Duệ có trực giác cảnh sát hình sự: “Thủ đoạn phạm tội của tội phạm có theo quán tính, ở chốn đông người thế kia, người như Giang Tân khống chế một người phụ nữ không phải dựa vào chuyện lột đồ, anh có hiểu cảm giác của tôi không? Anh luôn có nhiều ý tưởng, nên tôi nói cho anh biết vậy.”

Hiện tại Lam Diệu Dương không có suy nghĩ gì, nhưng lại mơ hồ cảm thấy Âu Dương Duệ nói có lý.

Âu Dương Duệ là người có linh cảm rất nhạy.

Vụ án trước đó bọn họ cùng nhau hợp tác, tất cả mọi người đều truy tìm thời điểm hiện tại, chỉ có anh nhìn chằm chằm vào dấu vết bối cảnh quá khứ của kẻ hiềm nghi không buông, cuối cùng chứng thực đó là đột phá quan trọng.
"Được rồi, cứ như vậy đi." Âu Dương Duệ nói: "Đúng rồi, tôi cho người đến cảnh sát thành phố lục soát một lượt, kiểm từng phòng vệ sinh, còn có nơi Dương Hiểu Phương đi qua, không tìm thấy máy nghe lén.

Ngày mai sẽ kiểm camera giám sát, xem lại thử lúc đó."
Thế à, Lam Diệu Dương có chút tiếc nuối, đáng tiếc không tìm được chứng cứ, manh mối.
Lam Diệu Dương cúp điện thoại, lên mạng tìm kiếm máy nghe lén, không kiếm thì không biết, thủ đoạn lừa đảo vẫn rất nhiều, lại còn có thể mua trên thị trường điện tử.

Tuy không cách nào so sánh được những cái Nghê Lam dạy anh, nhưng trên thị trường công khai có thể mua được, hơn nữa cực kỳ nhỏ, ngụy trang rất tốt, cũng quá ghê gớm.
Máy nghe lén, quay trộm, mấy thiết bị liên quan Lam Diệu Dương đều tìm thử, liền thấy không ít vụ án trước, có người rất dễ dàng mua được những thiết bị này trên thị trường, sau đó mới chụp lén, có vài vụ án quả thật làm người ta giận sôi người.
Lam Diệu Dương không muốn xem nữa, tắt máy đi ngủ.
Anh nằm trên giường, nghĩ tới câu hỏi của Lam Cao Nghĩa, các con có dự định gì cho tương lai?
Cha hỏi đúng, cũng không thể mạo hiểm không đầu không đuôi như vậy, bọn họ không phải cảnh sát, điểm mạnh của bọn họ cũng không phải phá án toàn thời gian.

Nhưng có nhiều thứ bọn họ có thể làm.

Lam Diệu Dương bỗng nảy ra một ý nghĩ, anh vô cùng hưng phấn.

Anh muốn lập tức đi tìm người thương lượng, anh ngồi dậy, nhưng nhìn giờ, không được, đã trễ rồi.
Ngày mai, chờ ngày mai.
Lam Diệu Dương càng nghĩ càng thấy đây là ý kiến hay, tuy sẽ rất khó khăn, có lẽ sẽ mất cả chì lẫn chài, nhưng có ý nghĩa.
Nhã Đình Uyển.
Hàn Châu vào phòng, khóa trái cửa.

Sau đó anh nghĩ ngợi, kéo một cái ghế qua, lật nghiêng chèn sau cửa.

Tiếp đó anh nhìn ra cửa sổ một chút, không có gì khác thường, tòa nhà cao, cũng không có chỗ để leo.

Anh đóng chặt cửa sổ, kéo màn cửa lại, móc ra một lưỡi dao kẹp dưới đáy túi, đặt dưới gối, lúc này mới yên tâm nằm xuống.
Nghê Lam sắp xếp căn phòng này trống không, không một vũ khí sắc bén nào, đừng nói là dao, ngay cả một đôi đũa cũng không có.

Cô còn lục soát túi của bọn họ, nhưng vẫn bỏ sót.
Hàn Châu chỉ nằm, không ngủ.

Anh nghe điện thoại của chú Bồi thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng tin nhắn, nhưng không có ai gọi điện đến.

Hàn Châu mở ra xem, không có tin gì đặc biệt.

Thật kỳ quái, nếu như công ty đã sắp xếp ổn, vậy bang Hắc Hổ sao cũng không có phản ứng gì.

Không phải nói không thoải mái sao? Đã im mấy ngày, đột

nhiên bị khiêu khích, cũng không gọi điện chửi vài câu?
Còn Nghê Lam nữa, cô vẫn mãi chưa gọi cho anh, không biết hiện tại tình hình thế nào? Hàn Châu cầm điện thoại của mình nhìn lướt qua, quả thật không có tin tức gì.
Hàn Châu rất không thích cảm giác cheo leo nơi vách núi.
Rất nguy hiểm, lại không biết phía dưới sâu bao nhiêu.
Vách núi này không phải vách kia.
Vách núi trước kia anh đã quen rồi, cái hiện tại không phải.
Hàn Châu nhắm mắt lại, nhớ tới A Quang.
Anh nhớ tới lúc cùng A Quang xử lý đám lưu manh không đưa tiền hàng, cùng nhau tản bộ trên đường.

Lần đó thật sự rất hài lòng, nhiệm vụ đơn giản, tiền thưởng nhiều.

Anh chỉ đứng ở sau, miệng chưa mở, tay chưa nhúc nhích, A Quang đã xử lý xong rồi.

Sau đó bọn họ liền giống người bình thường, ăn khuya giống như hai anh em.
Về sau anh thấy một người đàn ông đánh vợ, đứa con đứng khóc hu hu ở bên cạnh.

Người đàn ông kia rất khỏe, không ai dám lên ngăn.

Anh lên.

Anh không thể nhìn đàn ông đánh phụ nữ.
Rồi sau đó lúc uống bia, A Quang cười nói với anh: “Đáng tiếc chúng ta không quen nhau ở một dịp khác, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

Tóm lại, tôi sẽ bảo kê cho cậu, người anh em.”
Trước kia Hàn Châu không rõ ý trong lời nói của anh, giờ thì anh hiểu rồi.
A Quang hi vọng anh có thể làm cảnh sát chăng, trợ giúp cảnh

sát A Quang.
Đáng tiếc, anh không có vận mệnh của A Quang.
Hàn Châu lại nghĩ tới Khưu Tự ở phòng kế bên, anh từ từ thiếp đi.
Trong phòng bên cạnh, Khưu Tự tựa vào đầu giường, cầm điện thoại chơi game.
Cửa thang máy mở ra, Nghê Lam và Trâu Úy đi ra, đi vào căn hộ đối diện.

Chương 55

Tiền Ngọc Đức nói chuyện điện thoại với bên nhà xưởng, xác nhận đã làm xong giấy tờ căn cước của Hàn Châu, Khưu Tự và hai vị khách khác.
Tiền Ngọc Đức làm nghề này đã lâu, bắt đầu mấy năm này, hàng không đi từ phía cửa hàng đồ cổ của ông mà từ ông chủ nhà xưởng cho người đưa tới những địa điểm khác nhau, rồi lại từ người giao hàng khác nhau giao tới địa điểm được chỉ định.

Trong những khâu này, bên phía nhà xưởng chỉ biết nội dung giấy tờ, không biết địa chỉ giao hàng.

Mà nhân viên giao hàng không biết đưa vật gì, cũng không biết người tới lấy là ai.

Những biện pháp liên tiếp này bảo đảm sự an toàn của tiệm đồ cổ và nhà xưởng, cũng bảo đảm tin tức của khách không bị lộ. Người có thể nắm thông tin khách hàng và địa chỉ giao hàng chỉ có Tiền Ngọc Đức và hai người sếp nhà xưởng – Mông Lâm, Tôn Khang Thắng.

Hai người này đều là thân tín của Tiền Ngọc Đức, theo ông làm việc đã nhiều năm.
Lúc này Mông Lâm đang ở nhà xưởng, Tôn Khang Thắng ở nhà.
Tiền Ngọc Đức tự mình lái xe đến nhà xưởng, ông kiểm tra giấy tờ của Hàn Châu và Khưu Tự rồi cất vào túi.

Sau đó xác nhận tình hình quản lý kinh doanh gần đây với Mông Lâm, lại nói cho anh ta biết Hàn Châu và Khưu Tự đã xảy ra chuyện, hẳn là nội chiến.

Cho nên trước mắt kế hoạch có thay đổi, Hàn Châu yêu cầu trả hàng, ông nể tình xưa nên đồng ý, trả tiền lại cho anh.

Hàn Châu cũng đồng ý sau này không xuất hiện nữa, hai bên không liên lụy lẫn nhau.
Mông Lâm khó chịu, kiểu trả hàng này trước giờ chưa có, anh ta cằn nhằn mấy câu.

Tiền Ngọc Đức trấn an anh ta, cuối cùng cho anh ta một địa chỉ mới, kêu Mông Lâm để tiền của Hàn Châu ở địa chỉ này, cũng nhắn nhủ đừng để Tôn Khang Thắng biết.

Tiền Ngọc Đức sắp xếp xong xuôi, lúc này mới rời đi.
Tiền Ngọc Đức lái xe thẳng từ nhà xưởng tới giao lộ gần nhà Tôn Khang Thắng, gọi Tôn Khang Thắng xuống.
Ông cũng đưa cho Tôn Khang Thắng một khoản tiền, nói đây là tiền Hàn Châu yêu cầu trả hàng.

Cùng một lý do, cùng một lời giải thích, nhưng cuối cùng địa chỉ là một chỗ khác.
Tính cách Tôn Khang Thắng không nóng nảy như Mông Lâm, tuy cảm thấy Tiền Ngọc Đức đồng ý trả tiền không hợp lý, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ hỏi thêm vài câu bên Hàn Châu nói thế nào, muốn bảo đảm người này về sau đừng gây phiền phức cho bọn họ.

Tiền Ngọc Đức bịa vài câu, Tôn Khang Thắng cầm lấy túi tiền, đồng ý không nói cho Mông Lâm, tự mình sắp xếp người làm.
Tiền Ngọc Đức xong xuôi việc thì trời cũng đã sắp sáng.

———

Nghê Lam bên này cũng gần như một đêm không ngủ.

Cô vừa vào phòng đã bắt đầu làm việc.

Sắp xếp máy tính, kết nối server, bố trí công việc ở phòng thám tử, v.v.
Trâu Úy rất khâm phục kỹ thuật của Nghê Lam, lại cảm thấy Nghê Lam bề ngoài lạnh lùng không tình cảm, nhưng thật ra lại rất quan tâm người khác.

Nghê Lam vốn muốn Giang Húc Hồng và Tôn Triết Ngôn tạm thời đến nơi khác, nhưng hai bác này đều không muốn đi.

Bọn họ muốn ở đó bảo vệ server, hỗ trợ sắp xếp điều hành.

Thế là Nghê Lam nâng cấp hệ thống an toàn, tăng chương trình cảnh báo, lại liên lạc với bảo vệ công ty tăng cường tuần tra bên phòng thám tử.
Dặn dò xong xuôi, Nghê Lam lại phân tích mấy số điện thoại mới, xem thử tình hình gần nhất.
Trâu Úy thấy Nghê Lam thức đêm làm mấy thứ này, cô cũng không ngủ, ở bên cạnh cố gắng giúp một tay.
Nghê Lam ngược lại không cần Trâu Úy giúp, nhưng cô cần có người nói chuyện phiếm với mình.

Bản thân cô đụng phải chuyện không cách nào nói được với Lam Diệu Dương, vừa hay tóm được Trâu Úy xả một trận.
“Bỏng hết mắt tôi luôn, thật đấy.

Tôi cảm thấy tim mình bị tổn thương nghiêm trọng, không buồn ăn không buồn ngủ chỉ buồn nôn.

Cô nói xem lỡ như tổn thương này ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống sau này của tôi, tôi tìm ai nói lý đây.”
Mấy câu đầu Trâu Úy còn nghe được, còn có thể chen lời vào, mấy câu sau thực sự không thể chen nổi.

Nghê Lam vẫn tiếp tục nói: “Yêu đương khó quá, đặc biệt dễ tổn thương.

Tôi vừa nghĩ tới chuyện không thể nhảy khai tiệc đã buồn rồi
Nhưng mà tôi không thể nói cho Lam Diệu Dương, như thế anh ấy cũng khó xử.

Tuy tôi nhảy không ổn, nhưng trước đó được nhảy khai tiệc tôi rất đắc ý.

Thực ra tôi biết họ muốn tốt cho tôi, nhưng kiểu người của tôi, khuyết điểm cực kỳ nhiều, thỉnh thoảng cũng không biết thức thời cho lắm.”
Chắc là vậy, kệ thôi.
Trâu Úy không dám nói ý kiến thật.

Cô cảm thấy nhân vật hiện tại của cô giao cho Quan Phàn sẽ phù hợp hơn.

Đáng tiếc sau khi Quan Phàn bị thương nặng, bây giờ vẫn còn phải đi khám định kỳ, mấy công việc bên ngoài nguy hiểm thế này tạm thời cô cũng không thể làm.
Thật sự là nguy hiểm lớn.

Trâu Úy cảm thấy Nghê Lam thuộc kiểu người thu hút nguy hiểm thể chất.
Hiện tại Nghê Lam vừa kiểm tra tình hình sử dụng điện thoại của Hàn Châu và Khưu Tự, vừa lải nhải: “Thực ra tôi bị cười nhạo lâu rồi, thật là tức, hơn nữa còn có mấy chương trình vô sỉ ăn ké độ hot của tôi nữa.

Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ giống Lý Mộc nảy ra chút ý niệm tà ác mà thực tế…”
“Hả?” Trâu Úy nghe thấy tên Lý Mộc bị đánh giá thành như thế, không khỏi kinh ngạc một phen.
Nghê Lam quay đầu nhìn cô: “Lý Mộc là chó săn ngoan, chưa

mất lương tâm, giống như tôi nè, coi như vừa chính vừa tà."
Trâu Úy: "..." Thỉnh thoảng cô cảm thấy Nghê Lam về nước tiếng Trung cực kỳ tốt, thỉnh thoảng lại thấy không được ổn.
Nghê Lam không tiếp tục khen Lý Mộc, cô nghiêm túc hỏi: "Cô nghĩ xem tôi đồng ý với Lam đáng yêu không nhảy tiệc tối rồi, nhưng tôi lại xuất hiện trên tiết mục khiêu vũ, anh ấy có hiểu lầm tôi cố ý làm nhà anh ấy mất mặt không?"
Trâu Úy cẩn thận hỏi: "Sao cô lại xuất hiện trên tiết mục nhảy?" Video kia cô cũng đã xem, dù sao nếu là cô, có đánh chết cô cũng không thể nào xuất hiện trong chương trình nhảy.
"Tôi chỉ nói nếu như thôi."
Lúc này Trâu Úy mới yên tâm.
Nghê Lam thấy cô không trả lời, lại hỏi: "Cô thấy thế nào?"
Trâu Úy nói: "Tôi thấy chắc không đâu.

Chuyện làm nhà anh ấy mất mặt tối nay cũng xảy ra rồi, sức chịu đựng sẽ nâng cao.

Hơn nữa chuyện khiêu vũ cũng không công bố công khai, cô có đi báo danh tranh tài cũng không liên quan."
"Đúng." Nghê Lam được cổ vũ thì rất vui vẻ: "Nói từ góc độ khác, chính là tôi thấy thiếu sót của mình, nên cố gắng luyện tập, cũng dốc lòng thể hiện."
"Ừm, cũng có thể nói như vậy." Trâu Úy phụ họa, thầm nghĩ cô đã nghĩ kỹ cái cớ rồi, còn hỏi làm gì nữa.
Sau đó cô thấy Nghê Lam phấn chấn tinh thần cầm điện thoại bắt đầu bấm bấm.
Trâu Úy bỗng có dự cảm không lành, nhanh hỏi: "Cô làm gì vậy?"
Nghê Lam vừa đăng Weibo vừa nói: "Cô biết video tôi nhảy trước đó bị lộ có chương trình muốn tới cọ nhiệt tôi không?"
"Không biết." Trâu Úy lắc đầu, cô không quá quan tâm đến giới showbiz, trừ phi có liên quan tới vụ án.
Nghê Lam liền phổ cập kiến thức cho cô, chương trình 'Chúng ta khiêu vũ đi' có liên hệ cô trong nhóm để câu view.

“Tôi nhịn lâu rồi, lúc này đã có cơ hội.” Nghê Lam cầm điện thoại lên, “Tôi trả lời bọn họ.”
Trâu Úy: “…”

Cô lấy điện thoại mình lên Weibo xem, hơn bốn giờ sáng, Nghê Lam đăng bài vào kênh PR của ‘Chúng ta khiêu vũ đi’.
‘Tôi muốn đi nè, các anh có dám không? Đợi tôi đánh xong trận này, nếu không bị thương nặng thì có thể tham gia nha.’ Sau đó kèm một icon nhảy múa xoay vòng.
“Cọ nhiệt với tôi!” Nghê Lam rất khoa trương: “Giờ tôi đang rất hot nè, đủ cho mấy người cọ!”
Trâu Úy: “…”
Cuối cùng việc này là vả vào mặt ai đây?
Tổ tiết mục không đồng ý hay từ chối, cuối cùng ngày bê bối của Nghê Lam sáng tỏ, chắc chắn tiết mục sẽ chìm.

Nhưng…
“Lỡ như bọn họ thật sự cho cô lên chương trình thì sao?” Trâu Úy hỏi.
“Ra giá cao thì đi thôi.”
Trâu Úy: “…”
Nghê Lam nhìn biểu cảm của cô: “Nên tôi mới nói là nếu như mà.”
Trâu Úy vừa rồi thật sự không biết cái nếu như này là ‘nếu như các bạn dám mời thì tôi dám đi.’
“Nhưng mà nếu như cô mất mặt trong chương trình…”
“Sức chịu đựng của tôi và fan cao lắm.”
Trâu Úy không nói, quả thực là vậy.

Cho nên thua thì thua, dù sao cũng không ai để tâm, nhưng lỡ như lại bị phản ngược lại thì… Trâu Úy không thể nghĩ nhiều, khả năng này thực sự không có.
Nghê Lam để điện thoại xuống, rốt cuộc sự khó chịu trong lòng đã hết, cô rất vui.
Trâu Úy xem Weibo của cô, không thể không nhắc: “Cô cũng đăng Weibo rồi, không tiện tay giải thích scandal tối nay một

chút.

Blue với tiểu Lam tổng cũng đăng rồi.”
“Bọn họ đăng vậy là được rồi.” Nghê Lam thoải mái: “Mấy người chửi tôi đều là cái rắm, không cần để ý tới bọn họ.” Cô dừng một chút rồi bổ sung: “Tôi đọc nhiều sẽ gặp rắc rối, vẫn không đọc thì hơn, không để ý tới bọn họ.”
Trâu Úy: “…”
“Được rồi, chúng ta đi ngủ đi.

Không phát hiện tình huống gì, Khưu Tự cũng không chơi game nữa.

Chúng ta nghỉ cho khỏe, mai lại làm tiếp.”
“Cô ngủ trước đi.

Chúng ta luân phiên canh.”
“Vậy không được ổn lắm.

Đợt trước cô còn bị thương.”
“Không sao, tôi là cảnh sát, nên làm thôi.”
Nghê Lam nhìn Trâu Úy, ‘Tôi là cảnh sát’, bốn chữ này nghe qua quả thực rất có sức hấp dẫn.

Nghê Lam thích Trâu Úy, “Không cần phải canh chằm chằm đâu, tôi có thiết bị cảnh báo, ngủ đi.

Nếu có gì chúng ta đều bị đánh thức.”
Trâu Úy nghĩ ngợi, khẽ gật đầu.
Nghê Lam vào phòng, Trâu Úy ngồi lướt điện thoại một hồi, lúc này đã hơn nửa đêm mà vẫn còn có người lên mạng, chửi bới bài đăng mới của Nghê Lam.
‘Còn dám lộ mặt, còn mặt mũi tham gia tiết mục của người ta.

Người thì toàn cứt mà cọ cái gì.’
‘Tư thế giải thích mới xuất hiện rồi, [nếu như không bị thương

nặng], hát nghèo kể khổ đây mà.

Thật sự buồn nôn tới đỉnh điểm.'
'Không phải nói là photoshop sao? Lấy chứng cứ ra đi.

Dựa vào kỹ thuật của Nghê Lam cô, không đến nỗi làm không được chứ.

Giải thích không được chính là không cách nào giải thích, bây giờ đang đánh lạc hướng sao?'
'Căn bản không phải photoshop, là PR của Blue tẩy trắng thôi.

Nếu mà là photoshop thì Nghê Lam đã nhảy dựng lên đưa ra bằng chứng rồi.'
'Đúng vậy.

Tôi biết cô là ai, tôi biết cô photoshop thế nào, tôi còn biết chỗ đó ở đâu – mấy thứ này, toàn bộ đều không có.

Cho nên là chụp thật, hình thật.

Nghê Lam đê tiện cũng là thật.'
'Cả một đêm chúng tôi chờ cô xuất hiện, kết quả cô nói muốn tham gia tiết mục khiêu vũ? Cô là heo à! Fan cứng chúng tôi đều ngóng trông cô tự mình rửa oan! Kết quả cô là heo sao! Thật là tức chết tôi mà, fan không nổi luôn!'
Trâu Úy: "..."

Nghê Lam và dân mạng này quả thực là hai thế giới, nói chuyện và tư duy đều ở hai kênh khác nhau.
Trâu Úy thở dài, cảm thấy mình thực sự không nên khuyến khích bừa Nghê Lam.

Cô không nhịn được nhắn tin cho Lý Mộc: 'Anh Lý Mộc, hình như tôi gặp rắc rối rồi.'
Lý Mộc thế mà online.

Anh trả lời.
‘Sao thế? Nghê Lam làm gì rồi?’
Trâu Úy: …
Tất cả mọi người đều hiểu Nghê Lam như vậy sao?
Trâu Úy còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, Lý Mộc đã nhắn:
‘Tôi thấy rồi.

Bất kể cô nói gì với cô ấy, hay cô ấy nói cái gì, cô ấy rước phiền phức là chuyện của cô ấy, cô ở bên cạnh cô ấy không cần áy náy.

Cô phải rõ điểm này.’
Trâu Úy: “…”
Cô nghĩ ngợi, trả lời: ‘Quả thực là tôi không nên khuyến khích cô ấy.’
Lý Mộc trả lời ngay: ‘Chắc chắn cô bị cô ấy dẫn dắt rồi.’
Trâu Úy: “…”
Lý Mộc lại nói: ‘Sao muộn vậy vẫn còn chưa ngủ nữa? Không phải vết thương còn chưa lành sao?’
Trâu Úy: ‘Vừa mới làm xong, giờ đi ngủ đây.

Tôi thấy tin trên mạng nên nhắn cho anh.’
‘Không cần nghĩ ngợi nhiều đâu, nghỉ ngơi đi.

Chuyện của Nghê Lam không thể nghĩ nhiều.’ Lý Mộc trả lời: ‘Cô cứ chuyên tâm phá án thật tốt, chú ý an toàn.

Tôi sẽ hỗ trợ Nghê Lam xử lý mấy chuyện phiền toái này, yên tâm đi.’
Trâu Úy: …
Không hiểu lắm, thôi kệ đi.
Trâu Úy: ‘Vậy tôi thay Nghê Lam cảm ơn anh Lý Mộc nha.

Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.’
———
Sáu giờ sáng, Lưu Tống ngồi xe đi ra sân bay.

Tài xế là cấp dưới của ông, Tăng Vĩnh Ngôn.

Anh và một đồng nghiệp khác cùng tiễn Lưu Tống.

Lưu Tống thức một đêm xem lại vụ án, tìm kiếm mạch suy nghĩ, nhân đoạn đường ra sân bay mà dặn dò Tăng Vĩnh Ngôn và đồng nghiệp.
“Trước đó chúng ta xem nhẹ bang Hắc Hổ.” Lưu Tống nói: “Thế lực Tổ Ưng quá lớn, thời gian dài, căn cơ sâu, liên đới rất lớn, nên chúng ta chỉ chằm chằm vào Tổ Ưng.

Nhưng bên bang Hắc Hổ cũng hơi kỳ quái.

Hành động Đá lửa diệt đám buôn bán kia nhưng không phải mua bán lớn, tại sao bang Hắc Hổ lại phái mấy tên tiểu tốt đến thu hàng, Tổ Ưng lại phái không ít người, còn có mấy tên cấp cao tự ra trình diện? Bang Hắc Hổ cũng quá yên tâm với người bên Tổ Ưng rồi.

Còn nữa, sau khi thế lực Tổ Ưng tan rã, Hắc Hổ lại muốn nuốt địa bàn của bọn họ.

Hắc Hổ không có tiếng tăm gì, dựa vào cái gì mà tiếp nhận Tổ Ưng?”
“Thẩm tra lại lần nữa hai người bên bang Hắc Hổ mà chúng ta bắt được.

Thay đổi góc độ điều tra, nhất định phải đào cho ra manh mối.” Lưu Tống dặn dò, “Tôi sẽ nói chuyện với phía Âu Dương, bên họ có người, có thể nghĩ ra vài điều kiện.”

Chương 56

Hôm nay Lam Diệu Dương cùng Lam Cao Nghĩa ngồi xe đến công ty.
Kết quả có chó săn đứng chờ ở cửa Blue, chụp được cảnh anh đi làm.

Hơn nữa có người đến biệt thự Lam Diệu Dương và Nghê Lam ở chung ngồi chờ lại không chụp được động tĩnh gì.

Mà điện thoại bên phòng thám tử Nhị Lam Thần cũng không ai nghe, chỉ có tổng đài tự động trả lời, cửa văn phòng cũng khóa, cho thấy không mở cửa hoạt động.
Kết hợp những tin tức này lại, suy ra chỉ có một kết luận: Lam Diệu Dương đã cãi nhau với Nghê Lam, rời khỏi tình yêu ân ái đậm sâu.
Lam Diệu Dương còn chưa kịp đi vào văn phòng thì giám đốc PR đã đuổi theo sau: “Lam tổng, xử lý Weibo của Nghê Lam thế nào bây giờ? Cộng đồng mạng chửi dữ quá, còn rất nhiều fan tuyên bố không ủng hộ nữa, nhiều bên truyền thông hỏi rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.”
“Weibo gì?” Hôm nay Lam Diệu Dương dậy trễ, suýt chút thì đi trễ.

Ở trên xe thì nói chuyện với cha, không lướt Weibo, hoàn toàn không biết Nghê Lam lại gây chuyện.
Giám đốc PR đưa bài đăng Weibo của Nghê Lam cho Lam Diệu

Dương xem.

Bọn họ vất vả chiến đấu một đêm, thật mệt mỏi mới ổn định dư luận, mặc kệ dân mạng có tin hay không, ít nhất bọn họ đã làm đủ phương diện công việc.

Bước kế tiếp trong kế hoạch là hôm nay tìm bên truyền thông hợp tác, làm một vài chủ đề đánh lạc hướng công chúng, để giảm nhiệt độ của Nghê Lam đi.
Nhưng bà nhỏ tổ tông này thì hay rồi, nửa đêm leo lên phá hư thành quả lao động của bọn họ.

Vừa sáng sớm mở mắt ra, bọn họ đã phát hiện thế giới lại có biến hóa mới.
Trên mạng mắng chửi lại càng kịch liệt, đủ các thể loại phong cách.
Nghê Lam lại tự tay cho đám chó săn đạn dược, tinh thần thật đáng khen.
Lam Diệu Dương cau mày cầm điện thoại đọc hồi lâu, vẻ mặt kia dường như đang nghĩ cách.

Giám đốc PR chờ chỉ thị của ông chủ, vì hiện tại ngoại trừ giả chết, bọn họ cũng không biết làm thế nào để gỡ chuyện này.
“Cô ấy ngủ muộn vậy à.” Lam Diệu Dương mở miệng.
Giám đốc PR: “…” Đây là trọng điểm sao? Trọng điểm sao?
“Thiệu Gia Kỳ tới chưa?”
“Tới tới rồi, cô ấy đang ở đây.” Giám đốc PR vội vàng nói: “Cô ấy đang ở phòng họp, đang họp với bộ phận phụ trách của Nghê Lam.”
Thiệu Gia Kỳ là người quản lý có quan hệ đặc thù với bộ phận PR ở Blue, chỉ có vị quản lý này mới chửi nghệ sĩ của mình với bộ phận PR, cũng chỉ có cô bất kể kết quả phòng PR xử lý cho nghệ sĩ của mình không lý tưởng thế nào cũng đều không trách cứ, lại còn an ủi.

Nhưng bộ phận PR thực sự không thể thích được.

Dù sao nghệ sĩ của quản lý này biết gây phiền toái nhất.
Lam Diệu Dương đi về phía phòng họp, giám đốc PR nhanh chóng theo sau.
Lúc này Thiệu Gia Kỳ và hai đồng nghiệp ở phòng PR đang thở dài trong phòng họp, Lam Diệu Dương đẩy cửa ra, mọi người cùng nhau nhìn qua, cùng nhau đứng dậy: "Tiểu Lam tổng."
Lam Diệu Dương khẽ gật đầu với mọi người, nói: "Vất vả rồi."
"Không có, không có."
Lam Diệu Dương chuyển hướng sang Thiệu Gia Kỳ, "Tối qua Nghê Lam có tìm cô không?"
"Không có." Thiệu Gia Kỳ nói, "Anh nói tôi đừng liên lạc với cô ấy, tôi vẫn chưa tìm cô ấy nữa."
Lam Diệu Dương nói: "Cô nghiên cứu tiết mục 'Chúng ta cùng nhảy đi' một chút, cho tôi một bản tóm tắt.

Nếu như ban tổ chức tìm cô, tạm thời đừng đồng ý cũng đừng từ chối, nói chúng ta sẽ cân nhắc."
Thiệu Gia Kỳ: "…"
Ba người trong phòng PR cũng muốn ngất xuống đất.

Thật sự muốn lên tiết mục kia sao? Kiểu cam chịu thế này đối với người khác cũng hơi tàn nhẫn đó.
"Đợi tôi tìm hiểu xong tiết mục sẽ nói chuyện với Nghê Lam, sau đó mới quyết định có tham gia hay không." Lam Diệu Dương nói: "Nghê Lam ngủ trễ quá, chút nữa tôi mới tìm cô ấy."
"Ờ." Thiệu Gia Kỳ sững sờ.

Nghe giọng điệu này, tấm hình kia thật sự là photoshop sao? Hai người không cãi nhau? Sao cô cảm thấy phân tích trên mạng có độ tin cậy rất cao, hơn nữa bộ phận PR cũng nói tiểu Lam tổng tối qua nổi trận lôi đình.
"Lam tổng." Giám đốc PR không thể không nhắc: "Bài Weibo kia của Nghê Lam thì chúng tôi trả lời thế nào?"
Lam Diệu Dương hỏi anh: "Anh có ý tưởng nào hay không?"

“Không có.”
Lam Diệu Dương nói: “Tôi cũng không có.”
Mọi người: “…”
Giọng điệu này rất giống nghệ sĩ họ Nghê kia.
“Vậy không cần trả lời gì, cứ để đó đi.

Cứ tiếp tục làm chuyện khác, từ từ sẽ chìm thôi.” Lam Diệu Dương nói: “Nghê Lam vẫn chịu được chút oan ức này.”
Mọi người không nói, tiểu Lam tổng anh có đọc thấy cô ấy phách lối trên Weibo không, làm gì có dáng vẻ oan ức nào.
Nhưng đúng lý thì vẫn nên như vậy, nếu Nghê Lam không nói gì nữa, sự tình có lẽ sẽ từ từ chìm xuống.
A, không đúng.

Lúc này mưa đạn của Nghê Lam tương đối mạnh, ban tổ chức người ta nếu như truy tới cùng, việc này không chìm được.

Mọi người bỗng đồng loạt nhìn về phía Thiệu Gia Kỳ.
Thiệu Gia Kỳ hiểu những ánh mắt này, cô nhún vai: “Vậy cũng chỉ đành trông chờ ban tổ chức chương trình này sợ, giả vờ không nhìn thấy thôi.”
“Không đâu.” Một đồng nghiệp bên PR nói: “Bình luận bên Weibo của chương trình kinh khủng lắm.

Tất cả mọi người đang reo hò ủng hộ.”
Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương không để ý tới bọn họ, xoay người đi.

Đi được vài bước, anh quay đầu lại nói: “Nghê Lam là một người cần thời gian chứng minh, phải có lòng tin với cô ấy.”
Mọi người không đáp lời, Lam Diệu Dương cũng không cần bọn họ trả lời, nói xong anh liền đi.
Bóng lưng Lam Diệu Dương biến mất, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Thiệu Gia Kỳ nói: “Không biết Lam tổng bị chuốc thuốc mê gì,

hẳn là chúng ta nên hỏi Nghê Lam chia sẻ phương thuốc."
Mọi người: "Tuyệt đối đừng."
Thiệu Gia Kỳ: "…"
Giám đốc PR: "Đừng khuyến khích cô ấy đắc chí, ít nhất ổn định hai tháng đã."
Một đồng nghiệp khác nói: "Cầu cho cô ấy đừng lên tiết mục kia, trong đầu tôi toàn là hình ảnh cô ấy nhảy, không biết nên viết bài PR thế nào."
Thiệu Gia Kỳ: "…Vậy cứ để cô ấy đen đi, đừng PR nữa.

Ít nhất có thể uy hiếp ban tổ chức bên kia."
Có được tất có mất, cuộc sống luôn là thế.

Cũng chỉ đành thế thôi, dù sao tiểu Lam tổng nói không sao, bọn họ cũng không có cách, cứ để cô đen vậy.
Mọi người cùng nhau gật đầu, cùng chung nhận thức.
Lúc này một đồng nghiệp PR kêu lên: "Người chủ trì siêu thoại Nhị Lam couple là Lý Mộc hả?"
"Sao vậy?" Thiệu Gia Kỳ cảnh giác.
"Anh ta đăng bài rồi."
Mọi người chen tới trước máy tính xem.
Bài viết mới đăng được vài phút, phong cách hoàn toàn giống như trước đây, dồn Nghê Lam vào chỗ chết.

Nhưng lần này bôi đen cực kỳ có trình độ.

Người viết bài liệt kê tất cả những chuyện đen thui của Nghê Lam từ lúc ra nghề tới nay.
Từ lúc leo lên giường Lam Diệu Dương ở khách sạn bị ném ra ngoài, đến phát ngôn mê danh mê giàu trèo cao, rồi lại tới tiết mục thi đấu CS thật cô tham gia mà lớn giọng nói sẽ không để đồng đội kéo chân mình, rồi ảnh chụp sau đó mắc bệnh ngôi sao, vu oan người khác các loại, mà mỗi một lần đen lại càng đen, rước vào vô số câu chửi, nhưng cuối cùng sự thật đã chứng minh, tất cả mọi chuyện đều có chứng cứ sáng tỏ, đảo ngược hoàn mỹ.

Lý Mộc không hề đề cập gì tới nội dung tẩy trắng cho Nghê Lam trong bài, cơ bản đều là đen thui, chỉ một vài câu cuối cùng nhắc tới việc đảo ngược hoàn mỹ ở mỗi sự kiện.

Sau đó anh chụp màn hình bài đăng Weibo lúc nửa đêm của Nghê Lam, phía dưới có mấy câu bình luận chửi rất nặng, viết:
'Haha, nữ vương đảo ngược lại bắt đầu, tôi đợi xem.'
Thiệu Gia Kỳ: "…Thù lớn cỡ nào."
"Không phải, cái này là ngoài đen trong trắng đó." Giám đốc PR nói.

Bề ngoài là đen, nhưng thực ra đang tẩy trắng cho Nghê Lam. Phía dưới quả thật có nhiều người bắt đầu nhớ tới lúc đó.

Trí nhớ dân mạng phần lớn đều không tốt, một lời nhắc như vậy tựa hồ mọi người đã tỉnh ra.

Còn có người không rõ lắm mấy chuyện bôi đen này, còn đặt câu hỏi.

Có người trả lời chi tiết là gì, sau đó kết quả đảo ngược là gì. Chủ đề được triển khai như thế, xoay chuyển hướng gió, mọi người lại cảm thấy khả năng thật sự có nội tình.

Dù sao cũng là Nghê Lam, lúc đó cô cũng như vậy, đen từ đông tây nam bắc, tự mình phách lối đi phá án.
'Cô ấy lúc nào cũng ra vẻ lòe người như vậy, nhưng thật ra do cá tính là thế.'
'Não cô ta thiếu nếp nhăn, Lam đáng yêu gom lại giúp cô ta.'
'Tôi thật sự không thích cô ta, đơn giản là không ưa nổi cái tính, dung mạo cũng không phải gu tôi.

Nhưng tôi vẫn rất chờ mong đảo ngược lần này.'

'Đúng đó, không biết mọi người đang kích động cái gì, sao lần nào cũng chửi cho hăng, là thích cảm giác cuối cùng bị vả vào

mặt sao?'
'Không chửi nữa, chờ đảo ngược.'
'Không chửi nữa, chờ đảo ngược.'
'Không chửi nữa, chờ đảo ngược.'
Bộ phận PR cẩn thận hỏi nhau: "Chúng ta không trả tiền cho Lý Mộc, đúng không?"
Thiệu Gia Kỳ thở dài: "Thù lớn cỡ nào." Cô đi ra ngoài, "Tôi đi tìm hiểu chương trình 'Chúng ta khiêu vũ đi' đây, các người cầu nguyện cho ban tổ chức tuyệt đối đừng nhận những lời khuyến khích trên mạng này."
Lúc này mọi người mới tỉnh ra: "Bà mẹ nó!"
Nghê Lam vừa đen vừa tạo nhiệt độ, thị phi khó phân, chủ đề chói mắt.

Nếu thật sự có thể mời được Nghê Lam, ban tổ chức phải cười rụng răng.

A, không phải nhà sản xuất nhờ Lý Mộc làm marketing chứ?
Lam Diệu Dương trở lại phòng làm việc, tuy có chút nóng vội, nhưng nhìn đồng hồ, quyết định để cho Nghê Lam ngủ thêm mấy tiếng.

Anh xử lý vài email, duyệt một phương án, sau đó nhận được điện thoại của Âu Dương Duệ.
"Nghê Lam xảy ra chuyện gì vậy?" Âu Dương Duệ hỏi.
"Chắc lòng tự trọng có chút tổn thương, không sao đâu."
Âu Dương Duệ không hiểu được ngành giải trí, cũng không thật yên tâm với Nghê Lam: "Giờ anh vẫn quản được cô ấy chứ?"
"Trước giờ tôi không có quản cô ấy."
Âu Dương Duệ: "…" Được thôi, hai người vui vẻ là tốt rồi.

Chỉ có thể tin Nhị Lam Thần sẽ không như xe bị tuột xích trong lúc này.
Âu Dương Duệ quay lại chủ đề chính: "Sáng nay Lưu Tống gọi điện cho tôi, nói tôi điều tra bang Hắc Hổ một chút.

Lúc đó đội trưởng Quý bắt được hai tên tiểu tốt của bang Hắc Hổ trong hành động Đá lửa, hỏi không ra được tin gì hữu dụng, hai người này chỉ lấy hàng, chưa từng tham gia hành động gì lớn, toàn bộ đều nghe lời đại ca, đại ca cầm đầu bị bắn chết rồi."
Lam Diệu Dương nghe hiểu: "Hiện tại Hàn Châu là người nắm giữ tin tức hành động nhiều nhất."
"Đúng.

Lúc đó anh ta và một người bên Tổ Ưng tên A Mãnh phụ trách thu tiền, anh ta là quản lý hiện trường.

Hẳn là anh ta phải biết liên hệ với bên bang Hắc Hổ.

Còn nữa, cũng là anh ta nói cho chúng ta biết, vì tổn thất lần này mà Hắc Hổ yêu cầu bồi thường, Kim Thụ Bồi đồng ý chuyển địa bàn và tài nguyên cho bang Hắc Hổ."
"Ừ, nghe nói chưa thương lượng xong thì sau đó bọn họ có nội chiến, Kim Thụ Bồi chết rồi." Lam Diệu Dương nhớ ra.
"Đúng, hiện tại chúng ta hoàn toàn không biết động tĩnh của Kền kền trên giang hồ.

Tối hôm qua Hàn Châu lấy điện thoại Kim Thụ Bồi gửi tin nhắn cũng không có tin tức gì có ích.

Nghĩa là rất có thể Kền kền đã biết tin Kim Thụ Bồi chết, lại chỉ trong hai ngày ngắn ngủi dẹp yên sóng gió nội chiến, quản tốt người mình.

Hắn ta còn có thể xử lý tốt bang Hắc Hổ, để bọn họ không tiếp tục để ý tin tức của Kim Thụ Bồi."
"Khưu Tự thật sự có vấn đề, là người có hiềm nghi lớn.

Nếu như Kền kền biết, chỉ có thể do Khưu Tự báo tin."
"Đúng.

Nhưng tạm thời không thấy hành động kế tiếp của anh ta.

Nếu như nhiệm vụ của anh ta là tìm và giết Hàn Châu, anh ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất rồi.

Tối qua bọn họ bình an vô sự, sáng nay còn ăn sáng cùng nhau."
Âu Dương Duệ nói: "Tôi đã báo Nghê Lam, kêu Hàn Châu lại nhắn ra một tin câu cá thử.

Nhưng nếu vẫn không câu ra được gì, Khưu Tự rất khó tự bào chữa, áp lực ra tay càng lúc càng lớn, Hàn Châu có thể mất mạng bất kỳ lúc nào.

Tuy chúng ta có biện pháp bảo vệ, nhưng vẫn chỉ là hi vọng giảm nguy hiểm, để anh ta mau chóng khai ra."
Âu Dương Duệ dừng một chút: "Chuyện này để Nghê Lam làm, tôi hi vọng lúc cô ấy nói chuyện với Hàn Châu, anh cũng ở đó."
"Được." Lam Diệu Dương nhìn lịch làm việc, hôm nay anh có hai cuộc họp có thể bỏ.

"Chút nữa tôi sẽ liên lạc với Nghê Lam, xem kế hoạch của cô ấy."
"Ok.

Hỗ trợ nhé." Âu Dương Duệ lại nói: "Hôm nay tôi sẽ thả Tiểu Hồng, xem cô ta sẽ liên lạc với ai.

Mặt khác, đồng nghiệp tôi đã xem qua camera vào ngày Dương Hiểu Phương báo án, không phát hiện bất thường.

Cô ta không có thiết bị để liên lạc với bên ngoài, bây giờ chúng tôi không tìm được thủ đoạn cô ta tiết lộ tin tức đội trưởng Quý ra ngoài.

Được rồi, cứ vậy đi, có gì mới thì liên lạc."
Bên Âu Dương Duệ có người gọi anh, anh vội vàng cúp máy.
Lam Diệu Dương đang tính gọi điện cho Nghê Lam thì Cổ Hoắc đi vào báo cáo, lại đưa cho anh một hợp đồng cần ký tên.

Lam Diệu Dương tốn vài phút xem hợp đồng và quy trình, đã ký xong.
Lúc Cổ Hoắc ra ngoài đụng phải chiếc áo khoác treo trên giá của Lam Diệu Dương, lúc anh đóng cửa, chiếc áo kia còn đung đưa nhẹ.
Lam Diệu Dương đột nhiên thông suốt.
Anh nhanh chóng gọi điện cho Trần Châu chuẩn bị xe, rồi lại gọi cho Nghê Lam.
Nghê Lam bắt máy.
“Nghê Lam, tối qua em thay đồ đúng không?” Lam Diệu Dương vừa hỏi vừa cầm áo khoác ra ngoài.
Nghê Lam có hơi khó hiểu: “Đúng vậy, sao thế?”
“Tối qua em nói nhét vào phòng ngủ đúng không?” Lam Diệu Dương nói: “Túi của em đâu, em kiểm tra túi em một chút.”
“Túi em cũng đổi rồi.

Hôm nay đổi sang cái nhỏ.” Nghê Lam bỗng nhiên hiểu ra.
Quả nhiên Lam Diệu Dương nói: “Chiếc xe kia đột nhiên quay đầu đuổi theo tụi em, không phải em hoài nghi có máy nghe lén? Nếu trên người Khưu Tự không có, thì là trên người em hoặc Hàn Châu có.

Sau khi em với anh đến Kim Khổng Tước, bọn họ lại đợi chính xác lúc em vào thì thả người khỏa thân, đây không phải là dự đoán chuẩn, bọn họ biết chính xác em ở đó.”
Nghê Lam nhanh chóng nhớ lại một lần tình cảnh hôm qua sau khi thấy Khưu Tự.

Trên đường bọn họ chạy, Khưu Tự theo sát cô và Hàn Châu, mấy tên đầu đường xó chợ này tay nghề ăn cắp móc túi đều không thể xem thường, thừa lúc thả một thiết bị định vị cũng chỉ là trò vặt.
“Shit.” Nghê Lam hiểu ra vội vàng nói: “Giờ anh tính về hả? Em để trên sàn phòng ngủ.

Anh đừng tự đi, nói Trần Châu theo anh.

Em chưa thấy cảnh báo, hẳn là chưa có ai xông vào, nhưng anh cẩn thận bên ngoài."
"Anh biết rồi." Lam Diệu Dương nói: "Em đừng nói vội cho Hàn Châu, khả năng trên người anh ta cũng có.

Nếu quả thật là Khưu Tự, anh ta mãi không ra tay với Hàn Châu nhất định là đang chờ cơ hội, hoặc là cần xác nhận gì đó.

Chuyện đội trưởng Quý, em nhớ không?"
"Em biết." Nghê Lam nói, "Em chờ tin anh.

Anh về nhà thì chuyển di động sang chế độ im lặng.

Thiết bị của bọn họ sẽ không quá tốt, kiểu đồ chợ đen, nếu cách lớp quần áo hay túi xách, thu âm sẽ không tốt.

Bình thường sẽ dùng sim để phát tín hiệu.

Lúc đó anh đừng nói gì, chụp ảnh cho em xem, em gửi tin nhắn chỉ anh thao tác thế nào, đừng tắt nó, cũng đừng mang ra khỏi phòng, truy tung tại hiện trường, như vậy đối phương sẽ không cảnh giác tắt kết nối.

Nếu như hắn còn kết nối."
Hi vọng vẫn còn kết nối.

Nghê Lam khẽ cắn môi.

Tên khốn kiếp này.
Lam Diệu Dương cực kỳ lo lắng chạy về biệt thự.

Trên đường đi anh cũng gọi điện cho Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ nghe xong thì cử Quan Phàn qua.

“Đồ điện tử để Quan Phàn xử lý.” Âu Dương Duệ dặn dò Lam Diệu Dương xong, lại gọi cho Nghê Lam, “Có cơ hội nào yên lặng thông báo cho Hàn Châu kiểm tra một chút không?”
“Bây giờ không được.” Nghê Lam mở nghe lén di động Hàn Châu lên, hai người đàn ông bên kia đang nói chuyện trong phòng.

Giờ cô nhắn tin Khưu Tự cũng sẽ biết.
Lam Diệu Dương chạy về nhà, chờ một hồi, Quan Phàn cũng đưa người tới.

Hai người không nói gì, cũng không đi dép lê, đi chân đất vào phòng ngủ.

Quần áo và túi của Nghê Lam vứt lung tung trên sàn, trên giường.

Quan Phàn đeo găng tay, nhẹ tay lục lọi, cuối cùng cô tìm được một chiếc máy nghe lén nhỏ trong túi Nghê Lam.
Quan Phàn giơ máy nghe lén lên, ra dấu Ok với Lam Diệu Dương.

Sau đó cô bắt đầu xử lý truy tung tích, chưa được một lúc đã tuyên bố: “Kết nối đứt rồi.

Có thể nói chuyện.”
Lam Diệu Dương nhìn cái máy nghe lén nhỏ kia: “Đứt kết nối là sao, còn có thể tìm tới không?”
“Chiếc điện thoại thu tín hiệu nghe lén này hiện đang tắt máy rồi.

Nếu như nó tắt máy suốt thì chúng ta cũng không tìm được.

Chi tiết thì tôi phải về cục xử lý.

Có thể tìm được tài liệu của mã máy chủ, còn có vị trí và thông tin nhận được.

Phán đoán của Nghê Lam là đúng, loại máy này là hàng thường.

Chợ đen có bán, khó tra được nguồn gốc.” Quan Phàn nhìn món đồ chơi nhỏ trong lòng bàn tay: “Cá nhân tôi thấy thu hoạch không được lạc quan.”
“Vẫn có thu hoạch.” Mắt Lam Diệu Dương sáng lên: “Giờ chúng ta biết Dương Hiểu Phương truyền tin bằng cách nào rồi.”

Chương 57

Lưu Tống ngồi máy bay hai tiếng đồng hồ, rồi lại đổi sang xe đi gần bốn tiếng, ba giờ chiều rốt cuộc đến trấn Lâm Thủy.
Ông không kịp nghỉ ngơi đã đi thẳng đến cục cảnh sát nghe báo cáo.
Thẩm Hoa mới quay lại từ thôn Đại Hà bên cạnh trấn, bộ dạng bơ phờ mệt mỏi giống như Lưu Tống.

Anh tu một hơi hết chai nước suối, lúc này mới bình ổn lại.

Anh báo cáo với Lưu Tống, pháp y Phó Hòa Thái đã tiến hành mổ xác trong đêm, xác nhận nguyên nhân cái chết là treo cổ dẫn đến ngạt thở tử vong.
“Không có vết thương mang tính tự vệ, quần áo sạch sẽ chỉnh tề, hiện trường không có dấu vết giằng co, lúc treo cổ không giãy dụa.

Thời gian tử vong đại khái khoảng 3 giờ chiều đến 5 giờ chiều thứ 2 ngày 22.” Thẩm Hoa thở một hơi, tiếp tục nói: “Lúc đó trời còn chưa tối.

Nhưng lúc chúng tôi phát hiện thi thể, cửa sổ bị khóa, màn cửa kéo kín, đèn vẫn sáng, cửa cũng khóa lại.

Thứ ba ở đây có mưa lớn, cơ bản không còn vết tích ngoài phòng, không thể thu thập được dấu chân.

Vân tay thu thập được trong phòng còn cần thời gian đối chiếu."
"Thứ hai ngày 22?" Lưu Tống đảo qua báo cáo kiểm tra thi thể, một ngày sau ngày Kim Thụ Bồi chết.
Ban ngày treo cổ tự tử, lại kéo màn bật đèn, đây là che giấu cái chết, kéo dài thời gian.
Thật sự là tự sát?
"Còn nữa." Thẩm Hoa lại nói: "Móng tay của người chết Quản Hoài cắt rất ngắn, nhưng móng chân lại rất dài.

Tôi hoài nghi lúc xảy ra chuyện có giãy dụa, móng tay có vết máu hoặc da của hung thủ, cho nên móng tay bị cắt đồng thời làm sạch.

Hiện tại không cách nào lấy được mẫu DNA từ móng tay ông ta."
Thẩm Hoa đưa cho Lưu Tống một xấp ảnh, có ảnh chụp hiện trường trong nhà Quản Hoài, còn có hình chụp thi thể, bao gồm ảnh chụp đặc tả ngón tay, cổ.
"Chúng tôi có hỏi người dân xung quanh, bọn họ nói con người Quản Hoài lúc trước làm việc không đáng tin cậy, ba phải, gặp chuyện thật thì đại khái qua loa, không ai thích ông ta.

Sau khi về hưu thì ông ta sống một mình, bình thường không liên hệ gì với ai.

Vợ ông ta mất sớm, có một đứa con gái, đang làm việc ngoài tỉnh.

Con gái cũng không thân thiết với ông ta, chỉ gần tết có về mấy ngày.

Chúng tôi gọi điện thoại cho con gái ông ta, cô ấy đã biết chuyện, nói sẽ xin nghỉ phép quay về, mai sẽ đến.

Người biết Quản Hoài còn nói bình thường ông ta không chú trọng trong sinh hoạt, trong nhà rất bừa bộn.

Nhưng tối qua chúng tôi nhìn thấy phòng khách ông ta rất sạch sẽ, hơn nữa nhà không có rác, thùng rác đã đổ sạch rồi"
Đây cũng là một điểm đáng ngờ, có thể điều tra ra dấu vết người trong rác.

Quà cáp mang vào nhà, ly đã dùng, trà đã pha, hoặc cái gì khác.
"Nhà Quản Hoài sử dụng túi rác màu xanh lá.

Tôi đã gọi cảnh sát trên trấn tìm khu vực xung quanh, còn có bãi rác gần nhất nữa, nhưng thời gian quá lâu, bãi rác đã dọn, không tìm thấy."
Thật đúng là kín đáo mà.

Kéo dài thời gian thi thể bị phát hiện chính là để có thể tiêu hủy triệt để những chứng cứ này.

Hung thủ có phản ứng và kinh nghiệm điều tra rất giỏi.

Lưu Tống liếc nhìn hình ảnh: "Kết quả kiểm tra chất độc thì sao?"
"Mẫu máu đã gửi về thành phố rồi, chưa có kết quả." Thẩm Hoa nói: "Không tìm thấy lỗ kim trên người ông ta, tay chân không có dấu vết bị cột, miệng mũi cũng không sót lại vật gì bị bịt kín, xem như có dùng qua thuốc tê thì thời gian dài như vậy cũng tan hết rồi."
Lưu Tống khẽ gật đầu, hỏi lại: "Trong điện thoại cậu nói có vụ án tương tự, tình huống thế nào?"
Thẩm Hoa nói: "Là pháp y Phó cung cấp manh mối.

Chúng tôi tra vụ án tự sát ông ấy nói, nạn nhân là Lưu Đông, ngày 7 tháng 5 năm 1997, dùng chính dây lưng của mình treo cổ tự sát trong nhà mới được phân ở thôn bên cạnh.

Trước đó không có bất kỳ dấu hiệu gì báo trước, hôm đó ông ta

nói muốn đi uống rượu, nên đêm không về nhà, người nhà cũng không để ý.

Ngày hôm sau người nhà gọi điện thoại nhắn tin thì không thấy trả lời, người nhà đi tìm mấy bạn rượu ông ta thường uống chung hỏi, không ai gặp ông ta.

Đêm đó Lưu Đông lại không về nhà.

Ngày thứ ba, người nhà ông ta nghĩ đến căn nhà mới bên này, liền chạy từ thôn lên trấn xem, lúc này mới phát hiện thi thể Lưu Đông."
Lưu Tống hỏi: "Trong này có vấn đề gì?"
"Một là không có động cơ tự sát.

Lúc dời thôn nhà ông ta được chia nhà lấy tiền, chính là thời điểm đắc ý, mỗi ngày ông ta đều khoác lác.

Trong nhà có người già trẻ nhỏ, cũng không có xung đột gia đình.

Hai là lúc đó căn nhà kia còn chưa sửa sang đàng hoàng, Lưu Đông treo cổ trên đường ống nhà vệ sinh.

Nhà ông ta ở tầng 10 cao nhất, nếu thật sự muốn tự tử thì nhảy lầu còn dễ hơn là tìm chỗ treo cổ." Thẩm Hoa đáp.
"Lúc đó Quản Hoài điều tra vụ án?"
"Đúng vậy."
"Tra được liên hệ chưa?"
"Vẫn chưa." Thẩm Hoa lắc đầu, "Chúng tôi tra hồ sơ vụ án trước khi Quản Hoài về hưu, chỉ có một vụ án tự sát này.

Vẫn là vì người nhà Lưu Đông làm lớn chuyện, đòi kiểm tra thi thể, lúc này mới có ghi chép.

Ngoại trừ Quản Hoài ra, danh sách án tự sát ở thôn Đại Hà và

trấn Lâm Thủy ghi lại có hai vụ.

Một vụ là Lưu Đông.

Một vụ xảy ra ba năm trước, người chết tên Dư Hưng Quốc, lúc còn sống có tiền sử bạo lực gia đình, chưa làm giám định tâm thần, hôm đó vì gây lộn mà tính ép vợ nhảy lầu.

Cảnh sát phòng cháy chữa cháy và công an đều tới, cuối cùng chỉ kịp cứu vợ ông ta.

Hai gia đình không biết nhau, không liên quan."
"Đã tìm người nhà của Lưu Đông chưa?" Trước khi tới đây Lưu Tống có gọi điện thoại cho Thẩm Hoa, Thẩm Hoa nói đang điều tra ở trong thôn, cha mẹ Lưu Đông đã qua đời, vợ và hai con đã chuyển vào thành phố, nghe nói cả nhà mở một tiệm tạp hóa ở phố, còn làm thêm, cuộc sống cũng không giàu có gì.
"Vợ của Lưu Đông tên là Hoàng Hương Như, chúng tôi tìm được số điện thoại của bà ấy, cũng gọi được rồi.

Nhưng bà ấy nói không biết Quản Hoài, cũng không nhớ lúc đầu là cảnh sát nào phụ trách vụ án đó.

Bà ấy nói nhà bà ấy không có kẻ thù, không biết ai hại Lưu Đông.

Hơn nữa sự việc đã qua 20 năm rồi, trước đây nói gì với cảnh sát cũng đã nói rồi, bây giờ cũng không tiện nhắc tới." Thẩm Hoa nói: "Người trong thôn nói người nhà họ rời khỏi thôn rất lâu rồi.

Bây giờ Dương Đức đưa người tiếp tục vào thôn điều tra, nhóm Tiểu Ngô cũng đang kiểm tra các vụ án qua tay Quản Hoài thời ông ta còn làm cảnh sát.

Tôi trở về trước, tạm thời chưa có manh mối gì."
Lưu Tống trầm ngâm hồi lâu: "Cậu nói đúng, nhảy lầu đơn giản

như vậy có thể giải quyết chuyện, không lý gì lại tốn sức tìm đường ống trong nhà vệ sinh.

Hai người đều chọn treo cổ, có chút trùng hợp."
"Hơn nữa cách đây 20 năm." Thẩm Hoa nói.
Lúc này điện thoại Thẩm Hoa vang lên, anh nhận điện thoại, là cảnh sát Dương Đức ở trấn gọi tới.
Dương Đức báo một chuyện, rốt cuộc bọn họ tìm được một người tương đối quen nhà Lưu Đông, lại đồng ý nói chuyện người cũ ở thôn, họ Chung.

Ông cụ nói trước khi Lưu Đông cưới Hoàng Hương Như đã có một người vợ, nhưng người vợ này không sinh con, nên Lưu Đông mới cưới Hoàng Hương Như.
Thẩm Hoa nghe giọng điệu Dương Đức, nghĩ tới lịch sử thôn Đại Hà, lập tức hỏi: "Mua được?"
"Đúng, hai người vợ đều là bị lừa gạt đến."
Thẩm Hoa: "..."
Thẩm Hoa mở loa ngoài di động, nói với Lưu Tống: "Dương Đức tra được Lưu Đông đã từng cưới hai vợ, hai người đều bị lừa đến." Anh kêu Dương Đức nói tiếp.
Dương Đức liền nói: "Nghe nói vì người vợ đầu tiên không thể sinh đẻ, nên cuộc sống trôi qua rất thảm.

Sau khi bà ta bị lừa tới thôn có từng trốn mấy lần nhưng đều bị bắt lại.

Về sau trong thôn có người ra ngoài lừa bán phụ nữ và trẻ em, cần phụ nữ ra mặt, liền đưa vợ Lưu Đông ra ngoài.

Sau đó lúc trở về, bà ấy mang theo Hoàng Hương Như.

Hoàng Hương Như liền sống trong nhà họ Lưu với bà ấy, về sau Hoàng Hương Như sinh con cho nhà họ Lưu, thế là người vợ đầu liền bị đá ra khỏi nhà, sau này có khả năng là chết rồi.

Cụ Chung nói dù sao cũng không thấy bà ấy trong thôn."
"Chết thế nào?" Thẩm Hoa hỏi.
"Cụ Chung nói không nhớ rõ, ba mươi mấy năm trước sự việc như vậy xảy ra quá nhiều.

Chết, bán lại, mua mới, thôn lại vắng vẻ hẻo lánh, năm đó sự việc như vậy rất nhiều." Dương Đức nói.
Lưu Tống hỏi: "Người vợ đầu tên gì?"
Dương Đức nói: "Cụ ấy không biết tên cụ thể, nhưng nhớ tên bà ấy rất khó viết, nhiều nét, người trong thôn không học hành, không biết đọc.

Nhà họ Lưu gọi bà ấy là A Ngọc hay A gì đó."
Thẩm Hoa và Lưu Tống lập tức nhìn nhau.
A gì đó!
Xưng hô như vậy, quá quen thuộc.
"Trong thôn không có thói quen xưng hô tên như vậy chứ?" Thẩm Hoa hỏi.
"Đúng vậy, không có.

Trong thôn đều gọi theo tên thật hoặc biệt danh, nếu không thì gọi họ, cảm thấy gọi họ khí thế hơn.

Bình thường không có ai gọi A gì đó.

Cho nên cụ Chung có ấn tượng rất sâu với người phụ nữ kia.

Cụ ấy còn nói người phụ nữ ấy còn qua lại với rất nhiều đàn ông trong thôn, cuộc sống không tốt." Dương Đức dừng một chút, "Với lý giải của tôi về những chuyện trước đây ở thôn, thêm giọng điệu của cụ Chung, tôi cảm thấy trong ý cụ ấy, chưa hẳn là người phụ nữ kia tự nguyện."
Lưu Tống lập tức nói: "Dương Đức, cậu hỏi cụ Chung này cho kỹ, trước đây có những người đàn ông nào có liên quan, có qua lại thân thiết với A Ngọc này không.

Rồi hỏi thăm những người khác trong thôn, đối chiếu danh sách một chút.

Hỏi thăm những người khác xem có biết tình hình của A Ngọc không, người cuối cùng gặp bà ta là ai."
Dương Đức nghe theo, rồi nói: "Đội trưởng Lưu, anh Thẩm, tôi có báo vụ án này cho sư phụ tôi rồi.

Ông ấy tên Hạ Vũ, lúc còn trẻ có công tác ở trên trấn, hẳn ông ấy là người hiểu rõ tình huống trong thôn chúng tôi nhất.

Ông ấy ở thành phố làm phẫu thuật vẫn chưa xuất viện, lúc anh Thẩm tới thì lại lỡ mất.

Tôi gọi điện hỏi ông ấy rồi, ông ấy nói có chút ấn tượng với A Ngọc, trong sổ ông ấy có ghi chép, bây giờ ông ấy đang trên đường trở về."
"Được, vất vả rồi.

Chúng tôi đợi ông ấy." Lưu Tống quay sang Thẩm Hoa, "Gọi điện cho bên thành phố, nói bọn họ đưa Hoàng Hương Như tới, chúng ta muốn hỏi chuyện."

———

Quan Phàn đưa máy nghe lén về cục làm phân tích điều tra, như cô dự đoán, không thu hoạch được gì.

Điện thoại tiếp nhận thông tin là của Hàn Châu từng dùng ở Tổ Ưng, giống số đăng ký Weibo kia.

Thời điểm nghe lén và định vị tối hôm qua, số điện thoại này xem như không cách Nghê Lam quá xa, khoảng hai tới bốn mét. Quan Phàn dựng lại tình huống theo miêu tả của Nghê Lam.

Cô cài đặt chiếc máy nghe lén kia vào một số khác, kết nối với số điện thoại của đồng nghiệp.

Sau đó cô mặc chiếc áo khoác kia của Nghê Lam, đặt máy nghe lén ở cùng một vị trí trên áo khoác, lại kiểm tra nội dung tiếp thu được bao nhiêu dưới cùng một hoàn cảnh và động tác.
Thực nghiệm cho thấy, tối hôm qua Nghê Lam nói chuyện với người khác có lẽ đều bị nghe lén.

Có khả năng lúc quay đầu hay có động tác khác sẽ tạo âm không rõ, nhưng đa số câu chữ đều nghe rõ được.
Tối qua Nghê Lam còn mở loa ngoài nói chuyện với Âu Dương Duệ, Lam Diệu Dương, tiếng trong điện thoại truyền ra hẳn cũng nghe được gần hết.
Kết quả này khiến Nghê Lam tức đến nghiến răng.
Cô và Trâu Úy muốn chạy sang nhà bên cạnh theo dõi chằm chằm chuyện của nhóm Hàn Châu, còn mấy chuyện Âu Dương Duệ sắp xếp cho Tiểu Hồng, Giang Tân, có khả năng đã bị đối phương nghe được.
“Đây là vấn đề của tôi, tôi phạm sai lầm rồi.” Nghê Lam thừa nhận.
Lam Diệu Dương an ủi cô, “Không thể trách em, là đối phương quá gian xảo.”
“Nếu đối phương có thể bố trí như vậy, biết chúng ta muốn chạy qua đây xem, sao Khưu Tự lại không nhanh chóng ra tay?” Trâu Úy nghi ngờ hỏi: “Anh ta bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi.”
“Nghê Lam giám sát điện thoại của anh ta, lại kiểm tra toàn thân một lần, người nhận được tin không cách nào báo cho anh ta hết.” Lam Diệu Dương đoán.
Nghê Lam vẫn còn giận nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.
Hôm nay cô không thông báo gì cho Hàn Châu, cô khống chế điện thoại của Kim Thụ Bồi, lại nhắn ra một tin: ‘Gặp mặt đi, giải quyết chuyện cho xong.’
Kết quả vẫn không thu được tin gì có ích.
Kền kền sớm đã biết Kim Thụ Bồi chết, hắn ta đã chuẩn bị kỹ.

Lấy điện thoại của Kim Thụ Bồi để dụ địch sẽ thất bại.
Khẳng định là Khưu Tự có vấn đề.

Nghê Lam và Lam Diệu Dương đi qua phòng đối diện.
Khưu Tự và Hàn Châu bất ngờ nhưng vẫn bình tĩnh nhìn bọn họ.
Nghê Lam đưa Lam Diệu Dương theo, gọi Hàn Châu vào phòng.

Nghê Lam gõ chữ vào điện thoại cho Hàn Châu xem, 'Tối qua Khưu Tự lén thả máy nghe lén vào người tôi, anh tìm thử trên người mình đi.'
Hàn Châu nhíu mày, kiểm tra toàn thân lại một lần, còn kiểm tra túi, không có.
Lúc này Nghê Lam mới lên tiếng: "Vậy là không thả vào người anh."
"Cô xác định là nó thả?"
"Ngoại trừ anh ta thì không còn ai."
"Không phải cô cũng tiếp xúc gần với mấy người ở Kim Khổng Tước sao?" Hàn Châu nói.
"Anh đang nói giúp anh ta à?" Nghê Lam bất mãn: "Bây giờ anh ta chỉ muốn xử anh."
"Tôi chỉ đang nói đúng sự thật."
"Tài khoản Weibo bôi nhọ tôi là số điện thoại cũ anh dùng trước đây." Nghê Lam nói.
Hàn Châu nhíu mày.
"Sau khi cảnh sát Hứa chết, tài khoản giả mạo dụ dỗ Dương Hiểu Phương là số cũ của cảnh sát Hứa trước kia." Nghê Lam ngụ ý chỉ ra chuyện này.

Cô đọc ra số điện thoại của Hàn Châu: "Đây là số trước đây anh dùng phải không?"
"Đúng." Hàn Châu gật đầu, "Sau khi chúng tôi lên chức thì công ty cấp cho số mới."
"Vậy anh thấy sao? Số cũ anh bị dùng rồi, có xem là báo trước cái chết không?" Nghê Lam hỏi anh.
"Chúng tôi ở chung lâu như vậy mà nó có ra tay đâu." Hàn Châu nói.
"Anh lại dao động rồi à?" Nghê Lam trừng mắt với Hàn Châu, vị dân chơi xã hội đen này nói gì mà anh em không có tính người,

động một chút đã bị tình anh em hại cho?
“Không phải, chẳng qua tôi thấy chắc chắn có nguyên nhân.”
“Nên mới hỏi anh nha.” Nghê Lam còn trừng anh.
Lam Diệu Dương chen vào nói: “Hàn Châu, anh xác định vụ nổ bên đường Vì Dân kia là ông chủ giấu mặt của các anh làm hả?”
“Không phải bang Hắc Hổ?”
“Đúng.”
“Anh biết gì về bang Hắc Hổ?”
“Không rõ.” Hàn Châu vẫn một bộ dạng liều chết không sợ.

“Tôi chỉ liên lạc với một người bên bang Hắc Hổ, Hà Hùng.

Tôi liên lạc hắn xác nhận chuyện giao hàng.

Sau đó trong vụ giao dịch, hắn bị cảnh sát bắn chết rồi”
“Vậy Kim Thụ Bồi lấy địa bàn công ty các anh đền cho bang Hắc Hổ, anh thấy hợp lý không?”
“Không hợp lý.” Hàn Châu trả lời rất nhanh
“Vậy chúng tôi có thể hỏi ai để ra câu trả lời đây?”
“Thằng Bình.” Hàn Châu nói: “Chú Bồi chọn thằng Bình theo bên cạnh xử lý chuyện thương lượng với bang Hắc Hổ, nhưng thằng Bình cũng chết trong vụ nổ rồi.”
“Chọn tên Bình có nguyên nhân gì không?”
“Lúc đó tôi bị chú Bồi nghi ngờ, Khưu Tự cũng bị ghẻ lạnh.

Tôi vì tự vệ nên kéo Khưu Tự cùng nhau làm nhiệm vụ.”
“Là nhiệm vụ giết Dương Hiểu Phương?”
“Đúng.”
Lam Diệu Dương và Nghê Lam nhìn nhau, Lam Diệu Dương hỏi: “Lúc đó anh có ai có thể hợp tác không?”
Hàn Châu nghĩ ngợi: “Không có.”
Lam Diệu Dương và Nghê Lam lại nhìn nhau.

Nếu như trước đó Khưu Tự đã được sắp xếp vậy lúc đó Hàn Châu lại chủ động chọn một người giám sát mình.
Hiển nhiên Hàn Châu cũng hiểu điểm này, anh nhíu mày, không

nói gì.
“Ngoài tên Bình, còn ai biết rõ nữa?”
“Người ở hiện trường hôm đó không phải chết hết rồi sao.” Hàn Châu nói, “Tôi nói như vầy đi, vụ thương mại Kim Dương bị tiết lộ khiến công ty bị tổn thất, nhưng công ty vẫn có thể dựa vào mấy nhóm buôn súng để sống.

Đợt giao dịch đó là ván cờ sinh tử của công ty, nên chú Bồi rất xem trọng, đây cũng là lý do tại sao lúc đó A Quang trúng kế.

A Quang rất rõ, trong tay công ty có hàng, chỉ cần bán là có thể xoay vốn rồi.

Đến lúc đó mọi người cầm tiền tản ra đi trốn, đợi sóng gió qua đi, sắp xếp lại con đường làm ăn mới, kinh doanh lại có thể bắt đầu lại.

A Quang muốn tìm mấy món hàng đó, một lần bắt hết toàn bộ công ty, nhưng lại làm mình thiệt mạng.”
Hàn Châu dừng một chút, nói: “Sau khi A Quang bại lộ, bầu không khí công ty đã thay đổi.

Chúng tôi đều bị theo dõi rất sát, chú Bồi phân cho bốn người chúng tôi vụ giao dịch súng chợ đen kia, mỗi người phụ trách một phần, tôi, thằng Mãnh, thằng Sinh, cũng chính là Khưu Tự, ba người chúng tôi phụ trách lắp ráp xuất hàng, nhưng chúng tôi vẫn không biết trên tay mỗi người có bao nhiêu hàng.

Nói cách khác, không tới phút cuối, chúng tôi cũng không biết rõ giao dịch lớn cỡ nào.

Chúng tôi phụ trách nhà kho khác nhau, nhà kho nào bị lộ thì biết người đó có vấn đề, hơn nữa hai lô hàng khác còn có bảo vệ.

Thằng Bình phụ trách giải quyết hậu quả cho Kim Dương, dọn dẹp dấu vết, xử lý địa chỉ và nhà kho liên quan đến Kim Dương

sạch sẽ.”
Lam Diệu Dương hỏi: “Vậy Kim Dương không còn nữa, bên cung cấp với đường đi xử lý thế nào? Nếu như Kim Dương đã khai với cảnh sát, vậy những cái lúc trước không dùng được nữa? Nguồn hàng mới thì sao?”
“Chúng tôi không biết.

Cũng không có ai hỏi mấy câu ngu xuẩn như vậy, đơn giản là dí vào họng súng tìm chết.” Hàn Châu nói: “Tóm lại, công ty có trữ hàng, công ty muốn ra tay sớm.

Lúc đó bốn người chúng tôi coi như là người cũ của công ty, nên giao cho bốn người chúng tôi.”
“Không phải năm ngoái anh mới lên chức được nhà sao? Đã coi là người cũ rồi?” Lam Diệu Dương hỏi.
“Những năm trước không tính à?” Hàn Châu nhìn Lam Diệu Dương bất đắc dĩ, xóa dốt cho anh: “Thuốc phiện, đàn bà và súng, mỗi khu vực đều có một chỗ mua bán.

Mỗi chỗ mua bán đều có đại ca, muốn lăn lộn trong khu vực, muốn có hàng trong khu vực, phải cúng đồ cho đại ca.

Mấy tên đại ca này chỉ là lâu la trong hệ thống công ty.

Bọn họ không biết đồ của nhóm trên cao, nhưng bọn họ là đại ca khu vực.

Bọn họ nắm được địa bàn có những gì, mỗi một con phố, mỗi một tên nghiện, mỗi gái gọi trên đường.

Công ty giao hàng lấy tiền, quan sát tình huống địa bàn, địa bàn nào cần hàng ít, người ít, tiền ít.

Bọn họ liền biết khu vực này không an toàn.

Tôi đã lăn lộn qua ba địa bàn."
"Anh là đại ca địa bàn?" Lam Diệu Dương hỏi.
"Không phải? Đại ca mà phải lăn lộn ba địa bàn sao?" Hàn Châu lườm nguýt Lam Diệu Dương một cái: "A Quang mới là đại ca."
Lam Diệu Dương: "..."
"A Quang là đại ca cuối cùng tôi làm chung.

Anh ấy là nhân vật sóng gió, nửa năm đã soán ngôi.

Lúc đó một đại ca khác muốn nuốt địa bàn của chúng tôi, đại ca trước đó đã bị xử lý rồi, đánh rắm còn không dám.

A Quang không phục, nói khó chịu với đại ca, anh ấy muốn làm đại ca.

Sau đó đưa chúng tôi đi đánh nhau." Hàn Châu thoáng nhìn Lam Diệu Dương, "Quá trình rất phức tạp, không kể tỉ mỉ nữa."
Lam Diệu Dương gãi gãi chân mày, vẫn rất muốn nghe.

Muốn đưa hai đạo diễn cùng biên kịch nghe cùng, để bọn họ xem thử cuộc sống chân thực là gì, đừng có quay phim thần tượng mãi nữa.
"Tóm lại chúng tôi không thắng cũng chẳng thua.

Cuối cùng A Quang thấy nếu tiếp tục đánh nữa thì cả hai bên đều tổn thất, lại còn khiến cảnh sát chú ý, rước thêm một loạt phiền phức sau đó, nên mới thương lượng với đại ca bên đối phương, nói rõ quan hệ được mất.

Sau đó mọi người chia địa bàn.

Về sau địa bàn đó của chúng tôi hoạt động rất tốt." Hàn Châu nhớ tới trước đây, "Về sau tôi biết tại sao lại tốt được như vậy, có cảnh sát yểm trợ, không tốt được sao? Địa bàn khác luôn xảy ra vấn đề này rắc rối kia, đương nhiên nguyên nhân cũng giống vậy.

A Quang chỉ ngón tay vàng, nhưng anh ấy khống chế rất tốt, không làm mọi người sinh nghi.

Công ty quan sát một năm, tôi với A Quang đều được chiêu mộ lên.

Lúc đó tôi chưa nghe nói về bang Hắc Hổ."
Lam Diệu Dương hỏi: "Ý là bang Hắc Hổ không lăn lộn địa bàn à?"
"Không.

Chỉ đơn giản là tôi chưa từng nghe qua bọn họ."
"Vậy công ty các anh giao dịch với bang Hắc Hổ được bao lâu rồi?"
"Không biết.

Tôi không nghe nói gì."
"Bọn họ mua nhiều súng vậy để làm gì?"
"Tôi không biết.

Trước kia tôi không thích để ý chuyện."
Hai ngày này Nghê Lam tích một bụng lửa giận, bây giờ thật sự là tức không nổi với tên làm xã hội đen này.
Sắc mặt cô rất khó coi.

Hàn Châu cũng không hài lòng với phản ứng của cô: "Chính cô cũng phạm lỗi, đừng bày ra bộ dạng người khác không ra gì như vậy."
Nghê Lam tiến tới một bước, Lam Diệu Dương nhanh giữ chặt cô lại.
Hàn Châu không để ý cô, hỏi Lam Diệu Dương: "Không phải đe dọa tính mạng sao? Các người có chuẩn bị gì không? Trước đó không phải đã nói chỉ chờ lúc này."
"Đã chuẩn bị, tôi canh chừng bên cạnh anh, nhưng tin tức hình như bị lộ rồi." Nghê Lam bày ra vẻ mặt thành khẩn, "Việc Khưu

Tự muốn giết anh chúng tôi cũng không bất ngờ, ông chủ bí mật phía sau là ai vẫn chưa có tin tức."
Hàn Châu cau mày vừa định nói gì thì điện thoại Lam Diệu Dương vang lên.
Vừa nhìn thấy điện thoại của Cổ Hoắc, Lam Diệu Dương liền nghe máy.

Anh nghe một hồi, nhíu mày, "Gửi số điện thoại của cô ta cho tôi."
Lam Diệu Dương cúp điện thoại, nói với Nghê Lam: "Tiểu Hồng gọi điện thoại tới Blue, để lại lời nhắn cho anh.

Cô ta nói cô ta là Tiểu Hồng của Kim Khổng Tước, anh nhất định sẽ nghe điện thoại của cô ta, nếu không cô ta sẽ tìm tới báo chí."
Anh nói xong, điện thoại đã nhận được tin nhắn của Cổ Hoắc.

Cổ Hoắc rất cẩn thận gửi số điện thoại Tiểu Hồng gọi đến và cả số cô ta muốn gọi lại.
Nghê Lam và Hàn Châu đều sững sờ.
Tiểu Hồng?
Âu Dương Duệ thả cô ta ra hi vọng theo dõi được cô ta sẽ tìm ai, kết quả cô ta tìm Lam Diệu Dương? Lại còn phương thức de dọa này nữa?
"Vẫn rất cơ trí." Nghê Lam sững sờ xong thì bình luận.
Cô gái hộp đêm tìm tới tiểu Lam tổng, chuyện này có không gian tưởng tượng nhiều cỡ nào, công ty chắc chắn sẽ báo lại cho Lam Diệu Dương, ai biết sau đó có chuyện gì, lộ đến chỗ chó săn thì hỏng bét.

Bây giờ tiểu Lam tổng bị bê bối như vậy, Blue đã như chim sợ cành cong.
"Vậy anh gọi lại cho cô ta hả?" Lam Diệu Dương hỏi.
Hàn Châu ở bên cạnh nói: "Số bao nhiêu?"
Lam Diệu Dương đưa điện thoại cho anh xem.
Hàn Châu gật đầu: "Là cô ta."
Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam, Nghê Lam gật đầu: "Gọi đi."

Lam Diệu Dương mở điện thoại lên, sau đó ấn số, mở loa ngoài.
Điện thoại nối máy rồi, vừa mới reng một tiếng Tiểu Hồng đã bắt máy.
“Tôi là Lam Diệu Dương.” Lam Diệu Dương đi thẳng vào vấn đề.
“Chào, chào anh.

Tôi là Tiểu Hồng.

Ừm, chuyện này, xin lỗi đã nói với đồng nghiệp của anh như vậy.” Giọng Tiểu Hồng có chút khẩn trương: “Kỳ thật tôi muốn tìm Nghê Lam, nhưng không biết làm sao tìm được cô ấy.

Điện thoại của văn phòng Nhị Lam Thần chuyển sang ghi âm tổng đài, không ai bắt máy.

Về sau tôi nghĩ, ừm, xin lỗi, làm phiền hai người rồi.

Tôi chỉ muốn hỏi một chút, hai người có thể liên lạc với A Dũng không? Anh ấy còn tên gọi khác, A Hành.”
Lam Diệu Dương và Nghê Lam đồng thời nhìn về phía Hàn Châu.
Vẻ mặt Hàn Châu không chút cảm xúc, anh nhìn chằm chằm điện thoại Lam Diệu Dương.
Sau khi Tiểu Hồng trải qua những chuyện kia, chuyện đầu tiên sau khi ra là nghĩ cách tìm anh.

Chương 58

“Tôi có chuyện rất quan trọng muốn tìm anh ấy.

Tôi cần gặp anh ấy một chút.” Tiểu Hồng tiếp tục nói, “Anh chị có thể giúp tôi liên lạc với anh ấy không?”
Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam, sau đó nói: “Tôi có thể tìm được anh ta, nhưng tôi nói với anh ta thế nào?”
“Nói anh ấy gọi lại cho tôi.

Bây giờ tôi an toàn, anh ấy có thể yên tâm liên lạc với tôi.

Kêu anh ấy gọi lại cho tôi.” Tiểu Hồng nói: “Tôi không ở Kim Khổng Tước, tôi ra ngoài rồi.

Chắc anh cũng biết, người của Kim Khổng Tước đã bị bắt đi hết, anh nói cho anh ấy biết.

Nói anh ấy gọi lại cho tôi.”
“Nếu như anh ta hỏi tôi cô gặp chuyện gì…” Lam Diệu Dương cố ý hỏi.
“Tôi phải trực tiếp nói với anh ấy.”
Nghê Lam khẽ gật đầu với Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương biết nói thêm nữa sẽ dễ phạm sai lầm, vì vậy đành nói: “Được thôi, tôi sẽ thử tìm anh ta.

Nếu có thể liên lạc được, tôi sẽ báo cho anh ta biết.

Nhưng anh ta có đồng ý liên lạc với cô không thì tôi không biết."
"Cảm ơn anh, cảm ơn anh." Tiểu Hồng nói cảm ơn hai lần liên tiếp, sau đó im lặng một hồi, không biết còn muốn nói gì không, chỉ thở phào một cái, cuối cùng cô chỉ nói thêm: "Cảm ơn anh."
Sau đó cô cúp máy.
Nghê Lam lập tức gọi cho Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ nói sau khi Tiểu Hồng ra khỏi cục cảnh sát thì quay về Kim Khổng Tước, nửa giờ sau đeo ba lô đi ra ngoài.

Mười phút trước, cảnh sát phụ trách theo dõi báo cô vào một cửa hàng tiện lợi, ở một lúc sau thì rời đi, gọi xe đến một khách sạn, bây giờ đang ở một quán cà phê cách khách sạn không xa.
Còn việc cô gặp ai trong Kim Khổng Tước, nghe điện thoại của ai, hoặc đi khách sạn gặp ai, giờ vẫn chưa biết.

Lam Diệu Dương báo cho Âu Dương Duệ số điện thoại Tiểu Hồng gọi đến Blue, một lát sau Âu Dương Duệ trả lời: "Là điện thoại của cửa hàng tiện lợi kia.

Tôi cho người điều tra xem cô ta còn làm gì, cửa hàng tiện lợi có camera."
Nghê Lam cúp điện thoại, nhìn Lam Diệu Dương chăm chú.
Lam Diệu Dương hỏi Hàn Châu: "Gặp cô ta không?"
"Nhất định phải gặp rồi." Hàn Châu cười cười, "Mục đích tôi tìm mấy người hợp tác không phải cái này à? Không có mồi nhử, sao dụ được mục tiêu.

Đã cảnh cáo giết người rồi, nhanh kết thúc thôi."
"Đầu tiên cứ đợi đã, đợi cảnh sát điều tra một chút, sắp xếp xong rồi anh liên lạc với cô ta." Lam Diệu Dương nói.
"Được." Hàn Châu rất phối hợp.
"Vậy Khưu Tự với Tiểu Hồng, anh thấy là người nào?" Nghê Lam hỏi.

Bây giờ cô có phần không suy nghĩ được rõ đường đi.

Khưu Tự nói Giang Tân ép anh ta thăm dò Tiểu Hồng, dụ Hàn Châu lộ diện, lời nói hành động của anh ta đều có sơ hở, nhưng anh ta mãi không ra tay.

Tiểu Hồng mới thật sự giống như người bị bức hiếp, nhưng Hàn Châu và Khưu Tự cũng không tin cô ta.
Lam Diệu Dương cũng hỏi: "Khưu Tự ở cùng với anh, có hành động gì kỳ quái không?"
Hàn Châu lắc đầu: "Không có, tôi luôn phòng bị, nhưng nó không có ý động thủ.

Không nói muốn đi ra ngoài, cũng không nói có kế hoạch gì."
"Anh ta chơi game suốt." Nghê Lam nói.
"Nó mê game, trước kia lúc nào tụi tôi cũng chơi." Hàn Châu dừng một chút, "Còn có một khả năng."
"Cái gì?"
"Tôi liên lạc lấy giấy tờ một lần nữa, có lẽ nó nghĩ không lấy thì phí, tìm cho mình con đường lui?" Hàn Châu nói, "Nhưng nếu là tôi tôi sẽ không làm như vậy.

Ở càng lâu, bị điều tra ra lời nói dối càng nhiều, quá nguy hiểm.

Tốc chiến tốc thắng mới là lựa chọn đầu tiên."
Lời này rất có lý, cho nên hành vi của Khưu Tự mới làm người ta mơ hồ.
Rõ ràng anh ta có rất nhiều sơ hở.
"Hôm qua sau khi cô rời đi, nó nhớ ra hình như nó nhớ nhầm phòng làm việc." Hàn Châu nói, "Thực ra tôi biết vị trí, lúc đó tôi muốn xem phản ứng của nó, thấy nó nói là giả, tôi còn gõ bàn nhắc cô.

Lúc đó cô hiểu không?"
Nghê Lam muốn đánh người.
Hiểu thì có tác dụng gì.
"Về sau nó nói Tiểu Hồng nhắc tới một câu, nhưng nó không để ý, nó có làm nhiệm vụ đến căn phòng thứ hai gần thang máy, nó

thấy nó nhớ sai rồi.

Trước kia nó cũng thế, sẽ hơi mơ hồ, tính này tôi biết."
"Vậy máy nghe lén giải thích thế nào?"
Hàn Châu nói: "Cho nên tôi mới hỏi cô, cô chắc chắn là nó sao? Có khả năng là người khác không?"
"Tôi thấy chính là anh ta." Nghê Lam nói: "Thời gian tôi tiếp xúc với người Kim Khổng Tước cực kỳ ngắn, toàn là đánh nhau."
"Lúc đánh nhau cũng có thể bỏ vào.

Tôi có thể làm được.

Trộm đồ với tụi tôi quá đơn giản, huống chi cơ bản cô không dự liệu được sẽ có người cài đồ chơi vào người cô, cô hoàn toàn không có phòng bị." Hàn Châu nói: "Tôi không giải thích cho ai hết, chỉ muốn tìm ra manh mối.

Mạng của tôi có một cái thôi, giống như cô nói, tôi bị một tên tiểu tốt giết, các người cũng chưa chắc bắt được lão đại, chẳng có ý nghĩa gì.

Sự tình đã đến bước này, tôi hi vọng chúng ta có thể lên kế hoạch ổn thỏa một chút."
Hàn Châu nhìn Lam Diệu Dương và Nghê Lam: "Tôi ủy thác mạng của mình cho Nhị Lam Thần, tuy mạng của tôi hèn, không thể so sánh với cảnh sát Hứa Văn Bách, nhưng tôi cũng hi vọng các người đừng lãng phí, dùng cho tốt."
Bầu không khí lập tức có chút nặng nề.
Nghê Lam mím mím môi, cô thấy có chút oan ức, cô không khinh thường mạng của Hàn Châu, ý thức được anh ta gặp nguy hiểm cô lập tức chạy tới, nhưng giải thích chuyện lo lắng này không được phóng khoáng, cô cũng không muốn thảo luận.
Lam Diệu Dương bỗng nhiên nói: "Mạng của anh không hèn, Hàn Châu."

Nghê Lam và Hàn Châu đều nhìn Lam Diệu Dương.

Hàn Châu còn nở nụ cười gằn.
“Tôi biết anh nghĩ gì, tôi xuất thân tốt hơn nên không có tư cách đánh giá anh.

Nhưng tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, bất kể anh xuất phát từ mục đích gì, cũng không quan tâm quá khứ anh đã làm gì.

Anh mạo hiểm báo cho cảnh sát giao dịch súng ống, khiến mấy lô súng chợ đen không thể vào thị trường, anh đã cứu mạng rất nhiều người.

Anh còn nhắc đội trưởng Quý phải cẩn thận, tuy cuối cùng ông ấy vẫn bị giết hại, nhưng anh đã giúp đỡ ông ấy.”
Hàn Châu cười lạnh hơn: “Anh biết trước kia tôi bán bao nhiêu súng không? Tôi phụ trách súng ống ở công ty.”
Hàn Châu như vậy khiến Lam Diệu Dương rất khó coi, Nghê Lam không vui: “Anh thần kinh à, có phải có người phụ họa mắng chửi mạng anh hèn anh mới thoải mái?”
Lam Diệu Dương ấn vai Nghê Lam trấn an cô, anh nói với Hàn Châu: “Tôi biết cảm giác tự mâu thuẫn này, tuy tình cảnh không giống anh, nhưng tôi biết.”
“Phải không? Anh thì biết cái gì?” Hàn Châu vẫn khó chịu với Lam Diệu Dương.

Một cậu công tử có tiền, biết cái đếch gì.

Lại còn văn vẻ với anh, não có vấn đề à.
Lam Diệu Dương rất kiên nhẫn: “Tôi có mộng làm anh hùng trừ gian diệt bạo, tôi cũng kỳ vọng nhận được sự tán dương yêu mến như siêu anh hùng trong rạp phim kia.

Nhưng khi cảnh sát và bạn bè hỏi tôi có muốn làm cảnh sát hay không, tôi lập tức dùng ngay lý do thừa kế gia sản trăm tỷ để từ chối.”
Hàn Châu: “…”

Anh vô thức quay sang nhìn Nghê Lam, Nghê Lam vẫn ở đây, không bám vào người Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương tiếp tục nói: “Ba tôi nói chuyện với tôi, hi vọng tôi đừng đụng vào vụ án, quá nguy hiểm, tôi lại từ chối.

Rất mâu thuẫn, khát vọng phong cảnh bên ngoài nhưng lại không buông được sự an nhàn trong nhà.”
Hàn Châu không nói gì.
“Tôi có cuộc sống trong vùng an toàn của mình, anh cũng vậy.

Thói quen, chính là an toàn.” Lam Diệu Dương nhìn Hàn Châu: “Trước kia tôi từng nghĩ muốn thay đổi, tuy luôn cảm thấy thiếu gì đó, luôn cảm thấy không hài lòng, nhưng lại chưa hề nghĩ tới có thể thay đổi gì.

Anh cũng vậy, đúng không?”
Hàn Châu không cách nào trả lời.
Đúng không? Đúng.
Biết rõ là địa ngục, luôn chán ghét, luôn giãy dụa, nhưng anh không nghĩ tới có thể thay đổi.

Giống như ngày đó anh đột nhiên nghĩ tới, ngay cả làm người giao hàng anh cũng chưa từng cân nhắc.

Không thể sống sao? Có thể không?
“Nếu có người hỏi tôi tại sao bây giờ khác rồi, tôi chỉ có thể nói, tôi đã gặp Nghê Lam.

Là người yêu, cũng là bạn hiền thầy tốt, cô ấy đưa tôi tiếp xúc với một cuộc sống khác.

Tôi đột nhiên phát hiện có thể như vậy.”
Hàn Châu nhìn ánh mắt Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương nói: “Mà anh gặp được cảnh sát Hứa Văn Bách.

Chỉ là vậy thôi.

Tưởng là vô cùng bình thường, nhưng lại sáng tỏ thông suốt.”
Lam Diệu Dương cũng nhìn vào mắt Hàn Châu: “Tôi không biết quá khứ anh thế nào, cũng không biết tương lai anh ra sao.

Nhưng, Hàn Châu, bây giờ anh không phải ma quỷ.

Chúng tôi đồng ý tiếp nhận ủy thác của anh, là nghiêm túc đối xử với anh.

Tôi chỉ là, hi vọng anh biết điều này, có thể tin tưởng chúng tôi nhiều một chút”
Trong gian phòng rất yên tĩnh.
Nghê Lam lặng lẽ đưa tay, nắm chặt bàn tay Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương quay đầu nhìn cô, cô cũng nhìn sang, mắt hai người chạm nhau.

Nghê Lam cười ngọt ngào với Lam Diệu Dương
Rất thích anh nha.
Trong lòng Nghê Lam tràn đầy ái mộ.
Nắm đấm và tiền không phải mị lực của đàn ông, là nhân cách.

Nếu như phối với khuôn mặt Lam Diệu Dương thì quá hoàn mỹ rồi.
Hàn Châu ngồi xuống bên giường, tránh nhìn thấy Nghê Lam.
Lam Diệu Dương ấn đầu Nghê Lam, quay về phía Hàn Châu:
“Lúc chúng tôi nghe cảnh sát họp, nghe cảnh sát nói chuyện Hứa Văn Bách, còn có đội trưởng Quý cấp trên của anh ấy.

Cảnh sát Hứa sau khi chết mất liên lạc, đội trưởng Quý vẫn tin tưởng anh ấy, Dương Hiểu Phương vu hại cảnh sát Hứa, đội trưởng Quý vẫn tin tưởng anh ấy.

Là tin nhắn anh gửi tới tiếp thêm niềm tin cho ông ấy.

Hàn Châu, đội trưởng Quý vẫn luôn xem anh là Bồ câu."
Bồ câu?
Đuôi mày Hàn Châu giật giật.
Biệt hiệu của A Quang sao?
Anh nhớ tới giấc mơ kia của chính mình, đôi cánh khổng lồ phía sau anh.
Màu đen hay là màu trắng?
"Đáng tiếc anh ấy chết rồi." Hàn Châu nói.
Lam Diệu Dương không biết anh ấy ở đây là nói Hứa Văn Bách hay Quý Dũng Quân.

Anh đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Hàn Châu.
"Tôi biết anh còn đang phản kháng, anh không chấp nhận bị bắt ngồi tù, nhưng như anh nói, nếu đến cuối cùng chúng ta cần cảnh sát, chỉ có bọn họ mới thực sự giải quyết được chuyện này.

Cảnh sát cần sự giúp đỡ của anh, giống như lúc anh giúp đội trưởng Quý vậy."
Hàn Châu siết chặt nắm đấm.
"Bắt đầu từ điện thoại của Kim Thụ Bồi được không? Trong danh bạ điện thoại của ông ta, ai là ai, khẳng định có người anh biết."
Hàn Châu ngồi im thật lâu mới ngẩng đầu nhìn Lam Diệu Dương: "Kêu tôi bán rẻ anh em?"
Nghê Lam chen vào nói; "Lỡ như anh chết không kịp nói, chúng tôi lại chỉ bắt được tiểu tốt, vậy trùm lớn chạy mất rồi.

Thừa dịp bây giờ cho chúng tôi thêm ít manh mối."
Lam Diệu Dương: "…" Anh thoáng nhìn Nghê Lam, Nghê Lam ngậm miệng lại.
Lam Diệu Dương hắng giọng, thu hút sự chú ý của Hàn Châu, lúc này mới nói: "Anh sẽ cứu bọn họ, Hàn Châu.

Giống như cảnh sát Hứa vậy, đập nát địa ngục, cho bọn họ nửa đời sau mới mẻ."

Chương 59

Lưu Tống đề xuất hiệp trợ, rất nhanh cảnh sát thành phố L đã đồng ý, bọn họ phái người đưa Hoàng Hương Như quay về trấn Lâm Thủy.
Trong lúc chờ Hoàng Hương Như, Lưu Tống và Thẩm Hoa không hề nghỉ ngơi.
Xem lại bản án cũ là quá trình tẻ nhạt lại rườm rà, mà thông tin có ích bọn họ tìm được ít tới đáng thương.

Với một số lượng lớn hồ sơ án cũ mà không có chút manh mối cụ thể là tìm cái gì, giống như mò kim đáy biển vậy.
Ở thôn Đại Hà và trấn Lâm Thủy, hơn 30 năm trước gần như không có quy trình thủ tục nào chính thức.

Sau khi nghiêm trị vụ lừa bán người, từng kiện hồ sơ mới được chỉnh chu lại, lúc này mới có rất nhiều hồ sơ vụ án được sửa sang lưu trữ.

Nhưng ghi chép thông tin hồ sơ khó tránh khỏi có sơ sót, lại có rất nhiều nội dung ghi chép không có ích gì với nhóm Lưu Tống, cũng rất khó liên kết mối liên quan giữa các hộ với nhau.
Vì trợ giúp nhóm Lưu Tống tra những việc trước đây, toàn bộ cảnh sát trên trấn đều được triệu tập tăng ca, mà vị sư phụ Dương Đức nói, cảnh sát già Hạ Vũ khoảng gần ba giờ chiều chạy đến sở cảnh sát.
Hạ Vũ là vị cảnh sát già hiểu rõ tình huống trước đây nhất, bao

gồm Dương Đức, thì nhóm cảnh sát trẻ tuổi giỏi đều do một tay ông dẫn dắt.

Ông ở bệnh viện thành phố làm phẫu thuật sỏi thận, vốn còn đang truyền nước, buổi sáng nghe Dương Đức nói tình hình liền nhanh chóng chạy về từ bệnh viện.
Hạ Vũ biết Quản Hoài, cũng biết Lưu Đông và Hoàng Hương Như.

Trước đây ông là một cảnh sát trẻ tuổi trên trấn, tràn đầy nhiệt huyết, vì có thể mặc được bộ đồng phục cảnh sát mà rất tự hào.

Nhưng thực tế khiến ông cảm thấy khó khăn, rất nhiều chuyện không quản lý được, không cách nào quản, dân thường còn hung dữ hơn cảnh sát.

Mấy cảnh sát già ba phải đều có kinh nghiệm và đạo lý của họ. Không ít người từ từ thích ứng với hoàn cảnh, không thích ứng được thì đi.

Hạ Vũ không đi, ông vừa thích ứng hoàn cảnh vừa mong hoàn cảnh thay đổi, cũng cố gắng để thay đổi.

Hạ Vũ từng bị xa lánh, cũng từng bị tiền bối cười nhạo.

Nhưng ông vẫn tập trung vào công việc của mình.

Ngày tháng sẽ càng ngày càng tốt, huy hiệu cảnh sát sẽ càng ngày càng sáng, Hạ Vũ vẫn luôn tin là vậy.
Về sau, toàn bộ mọi thứ thật sự đã khác.
Có thay đổi lớn, cũng có thay đổi từ từ.
Hạ Vũ rất nhiệt tình.

Thay đổi là một quá trình gian nan, nhưng ông vui vẻ.
Ngày Hạ Vũ đến bệnh viện thành phố làm phẫu thuật, nhóm Thẩm Hoa vừa tới.

Hạ Vũ cũng không biết thượng cấp ở tỉnh lân cận muốn tới làm gì, nhưng hôm nay nhận điện thoại của Dương Đức, hiểu rõ được tình huống, Hạ Vũ không thể tiếp tục ở bệnh viện nữa.
Hạ Vũ nhổ dây truyền nước, nhanh chóng làm thủ tục xuất viện, gọi xe đi đến trấn.

Lúc ông tới văn phòng, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, trên trán toàn là mồ hôi.

Dương Đức nhanh chóng kéo ghế cho sư phụ.
Hạ Vũ vừa áy náy vừa nói với nhóm Lưu Tống: "Xin lỗi, tôi bệnh không đúng lúc, làm chậm trễ vụ án rồi."
Lưu Tống vội khoát tay khách sáo, đồng nghiệp của Hạ Vũ rót nước cho ông.
Hạ Vũ thở dốc một hơi, nói: "Tôi có ghi chép lại tình hình trước đây của thôn Đại Hà.

Cụ thể mọi người muốn điều tra cái gì?"
Thẩm Hoa cẩn thận nói lại một lần tình tiết vụ án và phương hướng điều tra cho Hạ Vũ, đang nói thì con gái Hạ Vũ đưa ghi chép tới.
Đó là một cái rương lớn, con gái và con rể Hạ Vũ cùng đưa tới.
Hạ Vũ mở rương ra, bên trong là sổ cũ xếp chỉnh tề, gáy sổ và bìa đều ghi rõ năm và tên các loại.
"A Ngọc kia tôi rất ấn tượng." Hạ Vũ lật từng quyển sổ ghi chép, "Tôi không biết tên bà ta, tôi còn phải tra từ điển.

Tìm được rồi, chỗ này.

Tên bà ta là Hám Nhiễm Ngọc."
Hạ Vũ rút ra một quyển sổ: "Trong chữ Môn có một chữ Cảm (dũng cảm), đầu là chữ Thảo, phía dưới là Nhiễm (mặt trời từ từ dâng lên)."
Hạ Vũ nhanh chóng đem sổ ghi chép năm đó ghi xem một lần,

tìm tới phần ghi chép Hám Nhiễm Ngọc.

Ông chỉ vào nội dung nói: “À, đúng rồi, chỗ này, tôi ghi lại chuyện của bà ta.

Bà ta bị bán vào thôn Đại Hà năm 80, năm đó mới 15 tuổi.

Lúc đầu tôi hỏi, năm 81 có trốn một lần, năm 83 lại trốn một lần nữa, nhưng cũng có người trong thôn nói trốn mấy lần, chỉ nói không rõ cụ thể quá trình.”
Hạ Vũ cầm quyển sổ đưa cho Thẩm Hoa.
Lưu Tống và Thẩm Hoa cùng nhau xem.

Giấy trên sổ đã ố vàng, nhưng không có dấu vết ẩm mốc.

Nhìn thấy được là chủ nhân rất chú ý bảo vệ chúng.

Chữ viết bên trong nhanh, hơi loạn, nhưng sắp xếp chỉnh tề, có thể thấy rõ, hẳn là đã sửa sang chép lại một lần.
Có năm phần liên quan đến Hám Nhiễm Ngọc trong sổ ghi chép của Hạ Vũ.

Tất cả đều là tư liệu ông ghé thăm người dân ở thôn lưu lại.

Mỗi một thông tin đều ghi rõ năm nào ngày nào và hỏi ai.

Cách viết rất nhất trí, tên người hỏi chuyện có ghi mấy người, cái nào nghi vấn đều ghi chấm hỏi ở phía sau.
Trong sổ ghi chép, năm 90 Hạ Vũ có gặp Hám Nhiễm Ngọc một lần, cũng là lần duy nhất gặp trực tiếp bà ta.

Lúc ông hỏi tên thì bà ta nói cho ông cách viết như thế nào nhưng cười nhạo ông: “Hỏi tên để làm gì, hỏi chữ làm gì, anh có biết chữ không? Tôi không thiếu đàn ông.”
Lúc đó Hạ Vũ nói rõ mình là cảnh sát, muốn hỏi nhà bà ta ở đâu, nhưng còn chưa dứt lời thì sắc mặt Hám Nhiễm Ngọc đã thay

đổi khi nghe ông nói là cảnh sát: “Cảnh sát toàn là đồ xấu xa.

Cút ngay, đừng có nói chuyện với tôi, anh sẽ hại chết tôi.”
Hám Nhiễm Ngọc nói xong thì nhanh chóng quay đi.

Về sau Hạ Vũ ghi chép đoạn đối thoại, ghi chú: Ý thù địch rất nặng, phía sau vẽ dấu chấm hỏi.

Thời gian ngày 3 tháng 9 năm 90.
Hạ Vũ tiếp tục lục cái rương, lấy ra một quyển sổ khác: “Hoàng Hương Như ở quyển này.

Bà ta vẫn ở lại trong thôn, về sau dời thôn cùng về đây.

Lúc nhân viên giải cứu buôn người bà ta một mực không muốn đi, nói hai đứa bé đều ở đây, đây là nhà của bà.

Mẹ bà ta có đến, nhưng Hoàng Hương Như cũng không đi.

Về sau mẹ bà ta không đến nữa.

Lúc tôi chỉnh sửa lại, ghi chép mấy người như Hoàng Hương Như là một nhóm.”
“Hám Nhiễm Ngọc thuộc nhóm nào?” Thẩm Hoa hỏi.
“Vụ án chưa giải quyết.” Hạ Vũ nói: “Chỉ là cá nhân tôi ghi rõ ở đây.

Năm 93 lúc đại thanh tra, Hám Nhiễm Ngọc đã mất tích rồi.

Người trong thôn đều nói đã chết.

Tôi đã hỏi hết những người có thể hỏi..” Hạ Vũ nhìn thoáng qua quyển sổ trên tay Thẩm Hoa, “Ừm, chỗ này có ghi, tôi hỏi người trong thôn, người cuối cùng nhìn thấy Hám Nhiễm Ngọc là Hoàng Hương Như.

Thời gian mất tích là tháng 9 năm 90, lúc đó đã ba năm rồi, Hoàng Hương Như nói ngày tháng cụ thể bà ta không nhớ.

Buổi sáng Hám Nhiễm Ngọc ra khỏi nhà họ Lưu, sau đó không trở về nữa.

Khi đó, bé thứ hai của Hoàng Hương Như được hai tuổi, thai thứ ba bị sẩy không lâu sau."
Lưu Tống đọc thấy đoạn ghi chép này.

Đằng sau Hạ Vũ còn viết: Vì đã nói chuyện với cảnh sát???
Sau đó Hạ Vũ liền hỏi dò người dân trong thôn về Hám Nhiễm Ngọc.

Nhưng lúc đó chính phủ đại thanh tra tình huống buôn người ở thôn Đại Hà, người dân trong thôn nói ít được thì bớt nói, có thể không nói thì không nói.

Hám Nhiễm Ngọc này đã mất tích ba năm, người dân trong thôn đương nhiên không thừa nhận có người này.

Mà Hoàng Hương Như sau này cũng đổi lời, nói không nhớ mình đã từng nói.

Người thân trong nhà từng người ra đi, bà ta không nhớ rõ nữa.
Nếu không phải Hạ Vũ từng gặp qua người thật, đã từng ghi chép, chỉ sợ Hám Nhiễm Ngọc này thật sự không có ghi chép gì trong hồ sơ chính phủ.
Cũng may Hạ Vũ không hề từ bỏ, ông liệt kê những người cùng tình huống này ở trong thôn thành một sơ đồ, sửa sang lại thăm hỏi và ghi chép, mỗi năm đều ghé vào thôn hỏi một chút.
Hạ Vũ lấy báo cáo tên Hám Nhiễm Ngọc, ông cảm thấy tên người này rất đặc biệt, có lẽ trong vụ án mất tích sẽ có ghi chép của bà ta.

Người nhà bà ta, cha mẹ khẳng định vẫn đang tìm.

Nhưng những năm gần đây ông đã tra kho dữ liệu liên quan rất nhiều lần, nhưng không tìm được ghi chép mất tích nào tương ứng.
Hạ Vũ lấy ra hết ghi chép lúc ông còn làm nhân viên.

Lưu Tống, Thẩm Hoa và mấy người khác cuối cùng đã hiểu rõ tình hình của Hám Nhiễm Ngọc.
Hám Nhiễm Ngọc ở thôn Đại Hà 10 năm, 15 tuổi tới, 25 tuổi mất tích.

Vì mãi không sinh con, lại mấy lần muốn bỏ trốn, tình cảnh bà ta ở trong thôn cực kỳ thảm.

Năm 81, 83, hai lần bà ta trốn đi đều bị bắt lại, vẫn là Quản Hoài xử lý, Quản Hoài không lập hồ sơ, xử lý theo tranh chấp gia đình, đưa thẳng Hám Nhiễm Ngọc về nhà họ Lưu.

Tình huống này là sau khi Quản Hoài về hưu, Hạ Vũ có hỏi người già trong thôn, ông ghi lại trong sổ.
Trước đây người già trong thôn còn nói Hám Nhiễm Ngọc còn ô uế với rất nhiều đàn ông trong thôn, Hạ Vũ vẽ một dấu chấm hỏi đằng sau, viết hai chữ ‘cưỡng hiếp’.

Hạ Vũ ghi lại tên những người kia.
Triệu Hưng, Kim Hậu, Trần Giang, Trần Quảng Sinh.
Còn có vài cái tên, Hạ Vũ đều đánh dấu chấm hỏi phía sau.

Ông không thể xác định được thật giả.
“Không phải ô uế.” Hạ Vũ cũng đọc thấy nội dung ghi chép của mình, ông rất nghiêm túc: “Với tình cảnh của bà ta, chính là bị cưỡng hiếp.

Bốn người này, Trần Quảng Sinh đã chết, ba người khác mất tích, con số sau đó là năm bọn họ mất hoặc mất tích, bọn họ đều

không ở trong thôn."
Lưu Tống nhìn, đều là những năm 90, 93 rời đi.
"Nếu như tôi cho anh xem mấy tấm hình, anh có thể nhận ra Hám Nhiễm Ngọc không?" Lưu Tống hỏi.
Hạ Vũ lắc đầu: "Không thể, tôi không nhớ rõ dáng dấp của bà ta." Liên quan đến tướng mạo, ông chỉ ghi lại trong sổ một câu: Diện mạo thanh tú, rất có khí chất.

"Tôi chỉ gặp bà ta một lần.

Thời gian đã lâu, tôi hoàn toàn không còn ấn tượng gì."
"Đây là Kim Hậu, chính là Kim Thụ Bồi trong vụ án của chúng tôi.

Ông ta đổi tên, đổi thân phận." Lưu Tống nói.
"Kim Hậu từng là bá chủ một phương trong thôn, trước đây là người dẫn người ngoài thôn vào.

Đôi khi còn đưa phụ nữ mang thai và con nít làm mồi nhử yểm trợ cho ông ta.

Bốn người này đều giống nhau, làm không ít chuyện xấu.

Còn Triệu Hưng này, cũng vang danh dữ dội trong thôn.

Mỗi lần bọn họ kết bè kết đảng bên ngoài, A Ngọc lúc nào cũng bị họ lôi theo." Hạ Vũ nói, "Đáng tiếc Quản Hoài đã chết, ông ta biết rõ thôn Đại Hà hơn tôi.

Trước đây ông ta cắm chốt ở đây, tôi chỉ là bổ sung sau, chỉ dò hỏi từng chút."
Lưu Tống nhìn cái rương lớn của Hạ Vũ, lại xem sổ ghi chép trên tay.

Ngoại trừ Hám Nhiễm Ngọc, ông còn ghi chép tài liệu của những người phụ nữ khác, vì muốn tìm ra nhà của họ.

Còn một phần hồ sơ cục cảnh sát, đều là những tình huống nhân viên cảnh sát địa phương vào từng nhà dò hỏi điều tra ra được.
“Vất vả rồi.” Lưu Tống rất xúc động.
“Không không.” Hạ Vũ vội vàng khoát tay, “Chuyện nên làm.

Có thể làm tốt hơn nữa.

Tôi tính làm mấy bộ ghi chép này thành bản điện tử, nhưng cứ dây dưa mãi.

Tôi cũng già rồi, giờ bọn Dương Đức mới làm tốt được, mạnh hơn thời chúng tôi.

Quả thực trước đây…” Hạ Vũ dừng một chút, thở dài “Có rất nhiều tiếc nuối.”
Lịch sử ám muội của thôn Đại Hà, vùng đất này để lại quá nhiều đau khổ, máu và nước mắt.
Lưu Tống vỗ vỗ quyển sổ, lại chỉ chỉ vào máy tính của cục cảnh sát, “Tôi cần hồ sơ và tư liệu hộ tịch của tất cả đàn ông có liên quan đến Hám Nhiễm Ngọc, còn hình của bọn họ nữa.

Nhất là bốn người kia, có từng tham gia mua bán và phạm tội khác không.”
Dương Đức vội vàng nói: “Cái này có, có thể tra được.”
Lưu Tống nói: “Đối chiếu với những gì đã hỏi trong thôn hôm nay, không quan tâm có chứng thực hay không đều cần hình ảnh và tư liệu cá nhân.”
“Được.” Dương Đức đi xử lý ngay.
Nửa tiếng sau, Âu Dương Duệ nhận được tài liệu hộ tịch Lưu Tống gửi tới: Triệu Hưng, Kim Hậu, Trần Giang.
Kim Hậu đã chết.
Triệu Hưng và Trần Giang, trong hai người này có một người có hiềm nghi rất lớn.
Âu Dương Duệ và Lưu Tống nói chuyện qua điện thoại, hai

người nói rõ tình hình điều tra bên trấn Lâm Thủy.

Lưu Tống nói cho Âu Dương Duệ ông đã sắp xếp để tổ chuyên án bên cảnh sát tỉnh đi nhận diện Tống Xương và mấy nhân viên đi tù của Kim Dương, ông nói Âu Dương Duệ nhanh chóng theo sát, xem có thể cạy miệng được Dương Hiểu Phương, Tiểu Hồng hay đám người bên Kim Khổng Tước không.
Hạ Vũ vẫn còn lật quyển bút ký trân quý kia, nhưng không tìm được gì hơn.

Ông nói: "Đáng tiếc không còn cách nào tìm được tư liệu của Hám Nhiễm Ngọc.

Lúc trước tôi đã thử rồi.

Lúc họ bị lừa bán tới, rất nhiều thẻ căn cước bị đốt, trong thôn đề phòng họ chạy trốn.

Hám Nhiễm Ngọc cũng vậy.

Nghe nói lúc bà ta tới tất cả đồ tùy thân đều bị đốt.

Lúc nào bà ta cũng muốn trốn, mấy người dân khác trong thôn không dám đến gần, sợ bị đánh.

Tôi đã thử hỏi không ít người, không ai biết lai lịch của bà ta.

Trong thôn có rất nhiều người bị lừa tới đây nhưng lại không muốn rời đi, sau đại thanh tra thì bổ sung hộ tịch.

Khi đó Hám Nhiễm Ngọc lại không còn."
Lưu Tống nói: "Không sao, chúng tôi còn một nhân chứng."
Hoàng Hương Như.
Hoàng Hương Như đến lúc gần chín giờ tối.

Sắc mặt bà lộ vẻ mệt mỏi, không được tốt, tướng mạo trông có vẻ già hơn tuổi thật, cả người toát lên sự âm u chết chóc.
Lúc bà nhìn thấy Hạ Vũ thì mắt mở to, bà còn nhớ rõ ông.
Nhưng bà không biểu hiện bất kỳ điều gì, bà treo vẻ mất kiên nhẫn và bất mãn trên mặt.

“Không phải đã nói là không nhớ gì sao?”
Thẩm Hoa nói: “Muốn hỏi lại chị chuyện về cô Ngọc.”
Mặt Hoàng Hương Như cứng đờ.
“Hám Nhiễm Ngọc.” Lưu Tống nói.
Hoàng Hương Như điều chỉnh lại tư thế ngồi, vẫn là câu nói kia: “Tôi không nhớ rõ nữa.”
“Hẳn là nhớ được.

Là cô ấy đưa chị về.

Hai người còn sống chung ở nhà họ Lưu năm năm.”
Hoàng Hương Như im lặng hồi lâu, lại nói: “Không nhớ rõ.”
“Cô ta gạt chị tới đây, thay đổi cuộc đời chị, vậy mà chị không nhớ gì sao?” Lưu Tống nói.
Hoàng Hương Như bóp bóp tay, sau đó đặt dưới đùi.
“Chị tốt nghiệp đại học chuyên ngành tiếng Anh, học tới năm 2, thành tích xuất sắc, còn hai năm nữa đã tốt nghiệp.

Nếu như không gặp phải Hám Nhiễm Ngọc, hẳn là chị đã thuận lợi tốt nghiệp xong ở lại thành phố lớn đi làm, làm văn phòng, bây giờ có lẽ là quản lý.

Nhưng chị bị giam cầm ở nông thôn xa xôi, bị ép gả cho đàn ông nông thôn không quen biết, sinh ra những đứa con quấn chặt với đời mình.

Bán mặt cho đất, cuộc sống khốn khổ.

Cha mẹ chị đến đón nhưng chị không còn mặt mũi về nhà, không dám về nhà.

Chị bị xã này thôn này vây khốn.

Tới giờ, các người chỉ có thể một nhà mở tiệm tạp hóa, làm công ở nhà hàng.

Cuộc đời của chị bị Hám Nhiễm Ngọc hủy rồi.

Chị không hận cô ta sao? Không nhớ rõ cô ta sao?”
Hoàng Hương Như cắn chặt răng, dùng sức đến nỗi thấy môi đều đang run.
Lưu Tống lấy ra bốn tấm hình, bày ra trước mặt Hoàng Hương Như.

“Tôi muốn chị nhận diện, ai là A Ngọc?”
Hoàng Hương Như không khỏi cúi đầu, chăm chú xem bốn tấm hình.

Đó là bốn tấm hình chụp gương mặt của phụ nữ bốn mươi năm mươi tuổi.

Hoàng Hương Như xem một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng ở một tấm trong đó.
Các bà sinh cùng một năm.
Nhưng nhìn tấm hình này, hiển nhiên bà ta sống tốt hơn mình nhiều.

Bà ta nhìn qua trẻ hơn mình, đẹp hơn mình.
Hoàng Hương Như đột nhiên thét lên phẫn nộ, bà quét tay qua bàn, bốn tấm hình rớt xuống đất, bà đấm bàn, lớn tiếng hét, cuối cùng phủ phục xuống bàn gào khóc.

Chương 60

Hàn Châu không cảm thấy mình có thể cứu được ai.

Tình cảm cao thượng của anh thời tuổi thơ có lẽ chưa kịp nảy mầm đã tàn lụi.

Nhưng sự tình đã đến bước này, cũng không nhất thiết phải giấu diếm gì, anh có dây dưa cũng không có ý nghĩa.
Hàn Châu nói hết thông tin mình biết cho mấy người Nghê Lam.

Về bang Hắc Hổ, quả thực anh không biết nhiều, lúc anh nhận được phòng chú Bồi tặng thì cũng gần thời gian với A Quang, là tháng 9 năm ngoái.

Tặng phòng nghĩa là bọn họ đã được nhập bọn, trở thành thành viên cốt lõi của công ty.
Khoảng thời gian đó cực kỳ rực rỡ.

Chú Bồi dẫn bọn họ đi ăn chơi, tiêu xài, giới thiệu bọn họ với người khác, giao nhiệm vụ cho bọn họ, hơn nữa tiền thưởng cực kỳ cao.
Người lúc đó chú Bồi coi trọng nhất là A Quang.

Hàn Châu chẳng qua là đứa em quan trọng phía sau A Quang mà thôi.

Vì A Quang có văn hóa, đầu óc linh hoạt, có chính kiến.

Kim Thụ Bồi thích có văn hóa, cảm thấy dẫn theo ra ngoài có thể diện.
Tháng 11, lần đầu tiên Kim Thụ Bồi đưa A Quang, Hàn Châu đi gặp Hà Hùng.

Lúc đó Hà Hùng đích thân tới, cũng rất khách sáo với Kim Thụ Bồi.

Lần gặp mặt đó chỉ ăn cơm uống rượu, không bàn chuyện làm ăn.

Cảm giác chỉ là Kim Thụ Bồi để A Quang, Hàn Châu quen biết người ta một chút.
Qua một thời gian, Kim Thụ Bồi nói phía Hà Hùng có một lượng hàng lớn, kêu A Quang dẫn Hàn Châu, A Mãnh đi chuẩn bị.

Cũng vì lô hàng kia, A Quang mới biết được thương mại Kim Dương, phát hiện mối liên hệ quan trọng của đường dây súng chợ đen.

Hàn Châu cũng từng nghe A Quang hỏi Kim Thụ Bồi, hàng lớn như vậy, nhìn Hà Hùng không phải kiểu biết đường đi, có thể tin cậy sao?
Kim Thụ Bồi nói Hà Hùng chỉ là người thực hiện, ông đích thân đàm phán với đại ca của Hà Hùng.

Giọng điệu kia nghe qua có vẻ rất quen thuộc với tên đại ca đó, dáng vẻ cũng rất tín nhiệm.
Kim Thụ Bồi chưa từng nhắc tới cái tên 'bang Hắc Hổ', ông luôn gọi thẳng tên người, nói bên Hà Hùng thế nào rồi, nhưng không hề đề cập tới sếp lớn sau lưng Hà Hùng là ai.
Tên gọi bang Hắc Hổ này là đàn em của Hà Hùng tự gọi.

A Mãnh, A Bình đã từng tụ tập với đám đó một lần, lúc quay về

thì A Bình cười như điên, nói bên đó có ba thằng đi xăm hình đầu hổ màu đen trên cánh tay, suốt ngày đi khoe.

Bắt đầu từ ngày đó, Hàn Châu mới nghe thấy cái tên 'bang Hắc Hổ' này.
"Cho nên mấy người không biết sếp lớn bang Hắc Hổ là ai, cũng không biết sếp lớn bên mình là ai?" Nghê Lam hỏi Hàn Châu.
"Đúng, chú Bồi từng nói gặp sếp lớn là phần thưởng cao nhất.

Nhưng tôi chưa từng nghe nói ai được." Hàn Châu nói, "Chúng tôi từng âm thầm thảo luận, cảm thấy chú Bồi chính là sếp lớn, nhưng có một số việc, chú Bồi có vẻ vẫn còn phải thương lượng xin chỉ chị của người khác.

Về sau, sau khi tiếp xúc với bên Kim Dương, nghe nói có một người là Giang ca.

Sếp của Kim Khổng Tước họ Giang, nhưng trẻ tuổi, nhỏ hơn chú Bồi nhiều, không giống dáng vẻ có thể sai khiến chú Bồi.

Hơn nữa, nghe nói 2016 Kim Khổng Tước mới mở, trong khi Kim Dương 2005 2006 đã chốt địa bàn, chúng tôi đoán Giang ca ở Kim Khổng Tước có phải là đàn anh gì hay không."
"Không phải." Nghê Lam nhớ tới Giang Tân thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, "Trong nhà Giang Tân không làm những cái này"
"Vậy tôi không biết rồi." Hàn Châu nói.
Lam Diệu Dương đột nhiên hỏi, "Hàn Châu, anh nói tất cả mấy người này là vào công ty mấy năm này, mà Kim Dương đã hơn 10 năm rồi, vậy những người lớn tuổi bên công ty các anh thì sao?"
"Tôi không quan tâm.

Nhưng A Quang có nghe tới." Hàn Châu nói, "Nhưng xung quanh cũng không có ai lớn tuổi, cũng không nghe ngóng được

gì có ích.

Nghe ngóng không cẩn thận lại tới tai chú Bồi.

Dù sao tôi nghe nói cũng chẳng tốt lành, không bị bắt thì chết, cũng không biết có phải cố tình hù dọa chúng tôi không."
Nghê Lam liếc nhìn Lam Diệu Dương.

Cảm thấy Lam Diệu Dương suy nhĩ đúng, một bang phái máu mới thay máu cũ là bình thường, máu mới máu cũ đánh nhau tranh đoạt địa bàn cũng có, nhưng tình hình nhân thủ hiện tại của Kim Thụ Bồi, hiển nhiên ông ta đã tẩy máu cũ một lần.
Nghê Lam gửi tin cho Âu Dương Duệ, xem lúc nào anh có thời gian thì mở cuộc họp để xem tình huống.
Hàn Châu cũng nói: "Tôi vào đây lâu quá rồi, Khưu Tự sẽ nghi ngờ."
"Anh ra đi, kêu anh ta vào đây."
Hàn Châu lại hỏi: "Khi nào gọi lại cho Tiểu Hồng?"
"Chờ thông báo."
Hàn Châu mím mím môi, đi ra ngoài.
Khưu Tự vừa chơi game vừa chú ý tới tình hình bên phòng, thấy Hàn Châu ra thì dùng ánh mắt hỏi anh.
Hàn Châu hất hất đầu về phía cửa phòng: "Kêu mày vào đó, tra hỏi."
Khưu Tự tắt game, hỏi Hàn Châu: "Hỏi mày những gì rồi?"
"Tới lui toàn mấy cái đó."
"Cái nào?"
"Tình hình chú Bồi, anh em có những ai, chuyện cũ."
"Vậy sao lâu dữ?"
"Tiểu Hồng tìm tao.

Tìm tới chỗ Lam Diệu Dương rồi."
Khưu Tự: "…Nó tìm mày làm gì?"
"Không biết.

Cho nên phải thương lượng."

“Sau đó thì sao?”
“Chờ sau đó gặp nó thôi.”
Khưu Tự cau mày: “Con nhỏ này chắc chắn có gì lạ, thật.

Tao thấy mày tốt nhất đừng để ý gì tới nó.”
“Bọn Nghê Lam theo sát đó.” Hàn Châu lại hất đầu về phía phòng: “Đi đi.”
Vẻ mặt Khưu Tự không vui, anh ta đi vào.
Hàn Châu thấy anh ta đóng cửa lại, lúc này mới ngồi xuống, lấy điện thoại ra.

Anh nhanh chóng mở Taobao, ấn vào tiệm đồ của chú Tiền, chọn trả hàng.
Sau đó anh vào mục nhắn tin với cửa hàng, nói: ‘Món này tôi không cần nữa, hoàn tiền đi.’
Một lát sau bên chăm sóc khách hàng trả lời: ‘Anh bạn, món này là độc nhất, thấy chưa chắc mua được, nghĩ kỹ chưa?’
‘Kỹ rồi, hoàn tiền thôi.’
Nhân viên lại nói: ‘Có gì băn khoăn sao? Trước đó anh bạn nói gặp phải cửa hàng lừa đảo, tôi đã hỏi người trong ngành, nghe nói trước kia có cửa tiệm làm vậy, nhưng là mánh lới của một nhân viên trong tiệm, đã báo cảnh sát xử lý rồi.

Nhưng chuyện đó không liên quan tới cửa hàng chúng tôi.

Cửa hàng chúng tôi bán hàng cho sửa, đổi, trả, anh bạn cứ yên tâm.’
Trong kho hàng, Tiền Ngọc Đức ngồi trên ghế, trò chuyện qua điện thoại với Hàn Châu.

Trên khoảng đất trống trước mặt ông, hai đàn em đang áp chế Tôn Khang Thắng.

Tôn Khang Thắng sợ đến run người: “Anh Tiền, em thật sự không biết.

Hắn nói hai người này cấu kết với cảnh sát bán đứng chúng ta, em mới đưa tin tức cho hắn.

Em cũng nghĩ có được chứng cứ xong sẽ báo cho anh."
Tiền Ngọc Đức không để ý gì hắn ta.

Ông cầm điện thoại của Tôn Khang Thắng, sao chép lại số điện thoại trò chuyện cho Hàn Châu: 'Anh bạn có thể liên lạc kiểm chứng thử.'
Hàn Châu nhìn chằm chằm dãy số kia, vì mạng sống, anh học thuộc toàn bộ số điện thoại của người quen biết, nhưng số này anh không biết.
Vậy thực sự là bên chú Tiền để lộ tin tức, không phải Khưu Tự giở trò?
Lúc này trong phòng truyền đến tiếng phẫn nộ của Khưu Tự: "Tôi không có! Tôi lấy đâu ra máy nghe trộm! Mẹ nó, muốn chém muốn giết thì tùy, đừng có vu oan cho ông đây!"
Hàn Châu nhập vào khung tin nhắn: 'Bên tôi xảy ra chút chuyện, sinh hoạt không cách nào ổn định, không cách nào trân trọng nó được, vẫn là không lấy nữa.'
Tiền Ngọc Đức cau mày: 'Vậy được rồi, hoàn tiền cho anh.'
Taobao thông báo hoàn tiền thành công.
Hàn Châu trả lời: 'Cảm ơn ông chủ, chúc ông chủ cả đời bình an.'
Tiền Ngọc Đức đọc hiểu rồi, ông nhìn thoáng qua Tôn Khang Thắng, dặn dò đàn em: "Xử lý nó cho sạch sẽ, dọn sạch kho.

Trả hàng hết đi.

Giờ nấp cho kỹ, xảy ra chuyện rồi."
Tiền Ngọc Đức lại nhập vào: 'Cảm ơn, cũng chúc anh sống vui vẻ.

Con hàng này tôi cho lên kệ rồi, anh cất đi, lỡ sau này muốn thì biết chỗ nào tìm.'
Hàn Châu khẽ cắn môi, trong lòng khó chịu không thể lý giải: 'Ok, cám ơn ông chủ.'

Chú Tiền vẫn là người chú luôn chăm sóc anh, còn muốn chừa đường lui cho anh.
Cửa phòng vang 'rầm' một tiếng thật lớn, Khưu Tự nổi giận đùng đùng đi ra, đóng sầm cửa lại.
Hàn Châu rời khỏi Taobao.
"Mẹ nó." Khưu Tự ngồi phịch xuống sofa.
"Tức vậy à?" Hàn Châu nhìn căn phòng một chút, "Tao quen luôn rồi."
Mặt Khưu Tự tức giận: "Vừa nói ông đây hại nó vừa kêu ông đây cung khai, khai con mẹ nó mà khai.

Đưa thẳng tao tới cục cảnh sát là xong, khai con mẹ nó mà khai."
"Mày bình tĩnh chút." Hàn Châu lại im lặng nhìn căn phòng, thấp giọng nói: "Nghe đây, lúc tao đi gặp Tiểu Hồng, bọn họ chắc chắn đi theo, không ai chú ý tới mày.

Tao cho mày địa chỉ, mày đi lấy giấy tờ.

Bên chú Tiền điều tra ra rồi, bây giờ an toàn."
Khưu Tự lập tức ngồi thẳng: "Mày chắc chắn? Chú Tiền còn nói gì nữa?"
"Không có gì nữa." Hàn Châu nhanh chóng báo địa chỉ, Khưu Tự học thuộc.

Hàn Châu lại nói: "Tao sẽ mượn lần gặp này để nghĩ cách thoát thân, mày lấy được giấy tờ thì đừng quay lại.

Nếu như tụi mình tách ra mà hai tiếng sau tao chưa liên lạc với mày, mày tự đi trước đi, giấy của tao để lại chỗ cũ là được."
"Vậy tụi mình liên hệ thế nào?"
"Còn nhớ cái khách sạn đợt tụi mình làm nhiệm vụ bên thành phố Y không?"
Khưu Tự gật đầu.
"Tao sẽ đến đó."
"Ok.

Vậy chừng nào mày gặp Tiểu Hồng."
"Xem cơ hội đã, tao phải liên lạc trước thử."
"Càng nhanh càng tốt, đừng chờ bọn họ chuẩn bị sẵn sàng."
Khưu Tự cũng nhìn cửa phòng, "Chúng ta cũng đã khó thoát thân rồi."
"Ừ." Hàn Châu lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng bắt máy rất nhanh.
"Alo."
"Là tôi.

Tôi không phải tên A Dũng, mà là Hàn Châu.

Hàn trong Hàn Tín, Châu trong Châu thuyền." Hàn Châu thấy Tiểu Hồng bắt máy thì nhấn nút khởi động thật lâu, cảnh báo cho Nghê Lam.
Tiểu Hồng ngẩn người, bắt máy có phần kích động.

"Suýt chút nữa em không tìm được anh.

Em không biết làm sao để tìm được anh, cũng không dám đi hỏi người khác lung tung."
Khưu Tự ở một bên nói giọng gió: "Hỏi nó ở đâu?"
Cửa phòng bên kia cạch một tiếng mở ra, Nghê Lam và Lam Diệu Dương cùng đi ra.
Khưu Tự như không có việc gì vẫn đứng yên không nhúc nhích.
Hàn Châu nhìn thoáng qua Nghê Lam và Lam Diệu Dương, nói: "Không phải tìm tôi sao? Lam Diệu Dương nói cho tôi rồi.

Em có chuyện gì?"
"Em phải gặp anh, xin anh đó.

Anh có thể gặp em không? Anh có an toàn không?" Tiểu Hồng có chút nghẹn ngào.
Nghê Lam cau mày trừng mắt nhìn Hàn Châu.

Kêu anh chờ mà anh đang làm cái gì đây?
“Tôi an toàn.

Em gặp tôi làm gì?”
“Em sợ lắm, Hàn Châu, có người muốn hại em, em sợ lắm.”
“Thật không?” Hàn Châu lại liếc mắt nhìn Nghê Lam và Lam Diệu Dương, “Ai muốn hại em?”
Khưu Tự lườm nguýt, cho thấy anh ta không tin, khinh bỉ Tiểu Hồng.
“Em không biết.” Tiểu Hồng thấp giọng nói, “Chúng ta gặp mặt nói, được không? Cầu xin anh đó, em thật sự rất sợ.

Em không biết có thể tìm ai nữa.”
“Được thôi.” Hàn Châu nhìn thoáng qua Nghê Lam, “Ban ngày tôi không tiện, tám giờ tối được không?”
Nghê Lam cau mày, cô bấm phím điện thoại, nhập ra một địa chỉ cho Hàn Châu.
Hàn Châu khẽ gật đầu, báo địa chỉ cho Tiểu Hồng: “Tiệm cà phê ở sảnh cao ốc Hối Hưng, tám giờ tối, mình gặp ở đó.”
Tiểu Hồng nhanh chóng đồng ý: “Được, em nhớ rồi.”
Hàn Châu cúp điện thoại.
Nghê Lam không vui, nói với Hàn Châu: “Anh qua đây.”
Hàn Châu đứng dậy, đi theo Nghê Lam và Lam Diệu Dương vào phòng lần nữa.
Hàn Châu đóng cửa lại, nói: “Tôi biết hai người muốn nói gì, nhưng không thể kéo dài nữa rồi.

Kéo lâu quá sẽ xảy ra chuyện, nếu như lời cô ta nói là thật, bây giờ cô ta đang gặp nguy hiểm.”
“Cô ta ở cục cảnh sát cả đêm, nếu như cô ta thấy mình gặp nguy hiểm thì sẽ nói cho cảnh sát.”
“Ai biết được.

Dù sao mấy người cũng hi vọng tôi gặp cô ta không phải sao?”
Hàn Châu nói: “Hơn nữa Khưu Tự đang thúc giục tôi, nó đang gấp gì đó? Đây là cơ hội thăm dò nó.

Nếu như do ở trong phòng này nó không tiện ra tay với tôi, vậy tôi ra ngoài nó mới có hành động.

Chúng ta phải cho nó cơ hội mới có thể biết chính xác mục đích của nó.

Tôi báo cho nó địa chỉ lấy giấy tờ.

Để xem giấy tờ thoát mạng quan trọng hay là chuyện khác quan trọng hơn."
"Anh ấy nói rất có lý." Lam Diệu Dương nói với Nghê Lam.
Hàn Châu lại nói: "Còn nữa, hai người ghi lại một số đi động, là số bên làm giấy tờ tra ra được, địa chỉ bọn tôi lấy giấy tờ là bên họ có người tiết lộ.

Người mua tin tức là số điện thoại này.

Tôi không biết số này, không biết hắn là ai.

Hai người tra đi."
Lam Diệu Dương nhìn Hàn Châu.

Anh vẫn chờ Hàn Châu nói về chuyện này, nhưng anh lại không nói.

Giờ anh nhắc tới số điện thoại mua tin, nhưng lại không nói tin bán là gì.
Lam Diệu Dương không nói gì, không nhắc tới chuyện này.

Anh không phải cảnh sát, anh không có quyền thẩm vấn, anh cũng không muốn thẩm vấn.

Cảm động một người không dễ, huống gì là kiểu người như Hàn Châu.

Anh cảm thấy hiện tại bọn họ đã có được tiến triển lớn, anh hi vọng Hàn Châu sẽ càng thành khẩn hợp tác với bọn họ hơn, anh cảm thấy còn cơ hội.
Nghê Lam nhớ dãy số đó, cô nói: “Số này tôi đã thấy qua.”
“Cô biết?” Hàn Châu hỏi.
Nghê Lam lấy điện thoại của mình ra, phía trên có tin nhắn Lý Mộc mới nhắn cho cô vài phút trước.

Lý Mộc tìm tới mấy công ty truyền thông tâng bốc tin xấu của Nghê Lam, đồng thời nói chuyện với đối phương.

Công ty kia bày tỏ, người kêu bọn họ tiến hành đăng bài lan truyền trên Weibo là một người đàn ông trung niên.

Đối phương không lộ mặt, chỉ liên lạc qua điện thoại với bọn họ.

Lý Mộc mua được số điện thoại này của khách, rồi gửi cho Nghê Lam.
Trong tin nhắn Lý Mộc nói vị khách này lúc nói chuyện với công ty truyền thông thì vội vàng và nhanh chóng, trả tiền rất thẳng tay.

Thời gian chính là khoảng thời gian Nghê Lam đến Kim Khổng Tước.

Thế nghĩa là bọn họ truy được tung tích của Nghê Lam tại Kim Khổng Tước thì lập tức phản ứng và chuẩn bị.
Số của vị khách đó chính là số Hàn Châu nói.
Nói cách khác, một người đàn ông trung niên, mua được tay chân bên làm giấy tờ giả, lấy địa điểm đi lấy giấy tờ của Hàn Châu, Khưu Tự rồi chặn bọn họ, lại thuê công ty truyền thông phát tán bê bối của Nghê Lam, đả kích và làm nhục Nghê Lam, đồng thời cảnh cáo giết người.
Mà người thực hiện những hành động này theo người đàn ông trung niên là Giang Tân của Kim Khổng Tước.

Giang Tân là thuộc hạ của người đàn ông trung niên này?
Giang Tân là người của Tổ Ưng.
To gan phỏng đoán thì, người đàn ông trung niên này có thể là Kền kền sao?
Nghê Lam nhanh chóng lên mạng tra số điện thoại này.

Nhưng số này đã tắt máy, không thể tìm được tín hiệu.

Nghê Lam lại so sánh với danh sách của Kim Thụ Bồi, trong danh sách liên lạc thì có số này, nhưng lịch sử trò chuyện thì không có, khả năng lớn là bị xóa rồi.
Số điện thoại này, tin nhắn từ máy Kim Thụ Bồi phát ra mấy ngày gần đây hoàn toàn không có phản ứng gì.

Mà lịch sử thông tin lúc trước chỉ có thể do cảnh sát đi thu thập từ tổng đài.
Nghê Lam lại so sánh với danh sách thông tin liên lạc của những người khác mà cô có, cũng không có số này.

Bao gồm Khưu Tự, Hàn Châu, cũng không có.
Lam Diệu Dương liên lạc với Âu Dương Duệ, thông báo tình huống này cho anh.
Âu Dương Duệ mừng lớn: “Tôi mới lấy được tài liệu của hai người hiềm nghi bên đội trưởng Lưu, Kền kền có lẽ là một trong số đó.

Số điện thoại này tới kịp thời.” Anh nói cho Lam Diệu Dương anh đang chuẩn bị đi thẩm vấn.
Lam Diệu Dương vội nói chuyện tối nay tám giờ Hàn Châu và Tiểu Hồng hẹn gặp mặt.
Âu Dương Duệ nhìn đồng hồ: “Có thể sắp xếp, nhưng sao không đợi chúng tôi xác nhận đã hẹn rồi?”
“Tiểu Hồng rất gấp, nói cô ta đang gặp nguy hiểm.”
“Tiểu Hồng và Dương Hiểu Phương đều phủ nhận quen biết đối phương, có thể bọn họ là một đám.

Lần này Hàn Châu gặp mặt có thể có nguy hiểm, mọi người tuyệt đối cẩn thận.” Âu Dương Duệ nói: “Hiện tại tôi chưa nhận được báo cáo khác thường nào của Tiểu Hồng.

Như vậy đi, tôi sẽ nhắc đồng nghiệp theo dõi chú ý.

Còn nữa, đội trưởng Lưu tìm thấy một nhân chứng quan trọng, ông ấy đang đợi người ta đưa bà ta tới trấn Lâm Thủy.

Suy đoán của anh rốt cuộc có đúng hay không, sẽ được chứng thực.”
Ngày Dương Hiểu Phương được cứu quay về cục cảnh sát, trên người không có gì, cả quần áo đều do cảnh sát chi viện mua mới.

Cho nên, không thể nào tra ra được bất kỳ vật gì trên người cô ta, cô ta cũng sẽ không vì báo cáo bị nội ứng xâm hại mà bị hoài nghi.

Một người phụ nữ bị hại suýt chút nữa cả quần áo cũng không còn, anh còn có thể hoài nghi cô ta cái gì?
Nhưng rất hiển nhiên, cô ta tìm thấy cấp trên của nội ứng đồng thời thông báo cho đồng bọn của mình.
Trên người cô ta có máy nghe lén, cô ta tới khách sạn, có cơ hội vào nhà vệ sinh.

Cô ta dùng máy nghe lén báo cáo toàn bộ, sau đó xả nước hủy, không lộ dấu vết.

Có soát người đương nhiên cũng không có gì.

Thậm chí cô ta có thể lại đặt một cái máy nghe lén trên người Quý Dũng Quân, sau khi tên sát thủ kia sát hại Quý Dũng Quân, lấy điện thoại và máy nghe lén, đây cũng không phải là không thể.
Chỉ là hiện tại toàn bộ đều là phỏng đoán, không cách nào chứng thực.

Mà làm thế nào Dương Hiểu Phương lấy được máy nghe lén?
Ngày đó lúc Dương Hiểu Phương được Quý Dũng Quân đưa ra khỏi cục công an thành phố, Liễu Vân ủy thác Nhị Lam Thần tìm kiếm con gái đã mất đã ôm cô ta.
Tất cả mọi người đều thấy cái ôm kia, tất cả mọi người đều không để ý.

Cho đến khi Lam Diệu Dương tìm thấy máy nghe lén trong quần áo của Nghê Lam.

Chương 61

Lúc Lam Diệu Dương thông suốt có được phỏng đoán này, rất nhiều mối nghi ngờ của bọn họ đã được giải đáp, hoặc có thể nói, những điểm nghi hoặc kia đã có lý do hợp lý để giải thích.
Tại sao Dương Hiểu Phương dự mưu hãm hại Bồ câu Hứa Văn Bách, nhưng ngày 5 tháng 4 lúc đi đến đường Hòa Bình lại không lưu lại hình ảnh của mình trên hệ thống camera thành phố? Rõ ràng như vậy khi báo án càng khiến người ta tin hơn, không để lại sơ hở.
Đó là bởi vì Liễu Vân muốn báo án.
Nếu như có thể tra ra được Dương Hiểu Phương trực tiếp từ camera, có thể thấy được dáng vẻ của Dương Hiểu Phương thì báo án và ủy thác của Liễu Vân không cách nào thành.

Lập tức có thể thấy rõ Dương Hiểu Phương không phải con gái bà ta, sau đó cũng không còn chuyện của Liễu Vân nữa.
Nhưng Dương Hiểu Phương cần Liễu Vân tiếp ứng, vì vậy Liễu Vân nhất định phải tham dự vào, bà ta phải là người chứng kiến Dương Hiểu Phương thoát ra khỏi hang ổ.
Mà Liễu Vân cũng nhất định phải trước đó tự làm quá lên tình cảm của mình với con gái và kích động lúc gặp phải u hồn đứa con, như thế bà ta quan tâm Dương Hiểu Phương, theo cô ta tới cục cảnh sát, tìm cơ hội tiếp cận với cô ta, như vậy mới hợp lý.

Cái ôm kia mới không khiến người ta hoài nghi.
Tại sao Dương Hiểu Phương bị giam cầm thời gian dài như vậy?

Cũng như vì sao Liễu Vân muốn báo án, muốn tìm ủy thác.

Quá trình này cần thời gian.
Văn phòng thám tử Nhị Lam Thần cũng không phải là công ty ủy thác đầu tiên mà Liễu Vân tìm đến.

Liễu Vân báo cảnh sát, nhờ bạn bè, cũng tìm đến một công ty tư vấn thực tế là một văn phòng thám tử nhỏ nhưng cuối cùng chỉ có Nhị Lam Thần tiếp nhận vụ án của bà ta.

Toàn bộ quá trình nhờ giúp đỡ rất chân thực, tất cả đều có dấu vết để lần theo.
Trong quá trình Lam Diệu Dương và Âu Dương Duệ thảo luận có từng bác bỏ giả luận này, vì Liễu Vân và Dương Hiểu Phương thực sự làm vậy thì có phần tự chuốc phiền phức.

Tìm Nhị Lam Thần không khác gì dẫn lửa thiêu thân.
Nhưng Âu Dương Duệ lại khẳng định phỏng đoán lớn mật này của Lam Diệu Dương.
Không thể dùng kết quả biết được rồi suy diễn ngược, mà cần cân nhắc từ tình huống lúc đó.
Dương Hiểu Phương cần một người chứng kiến, Liễu Vân cũng vậy.
Liễu Vân cần một cái cớ để có thể tham gia sự tình này lại có thể kịp thời thoát thân.

Tìm kiếm linh hồn đứa con là một cái cớ hoang đường, nhưng con gái bà ta qua đời là thật, ít nhất theo điều tra hiện tại kết quả là thật.

Bà ta dựa vào cái cớ tìm kiến linh hồn con gái, điều động tất cả nhân viên liên quan một lần, những gì cần điều tra cũng đã điều tra rồi.
“Nếu có vấn đề gì thì đã phát hiện trong giai đoạn trước giai đoạn này rồi.

Không phát hiện gì nghĩa là bà ta an toàn.” Âu Dương Duệ nói.

“Mượn việc điều tra của hai người để xác nhận bà ta không lưu lại sơ hở nào, sau đó bà ta mới yên tâm giả làm người chứng kiến, tiếp ứng cho Dương Hiểu Phương.

Nhưng nếu điều tra ra tình huống gì, có lẽ bà ta sẽ hủy bỏ hành động.

Mà hai người không phải cảnh sát, không biết sau đó phát sinh vấn đề gì, sẽ không truy cứu tiếp.

Thế là nhiệm vụ ủy thác kết thúc, chuyện này liền kết thúc.

Cho nên việc ủy thác này không phải là ngu xuẩn, ngược lại là cẩn thận.”
“Nhưng bởi vì vậy, Liễu Vân đã an toàn, tình huống của bà ta đã bị điều tra, rất thật, không có ai hoài nghi bà ta.

Nhưng người bị hại Dương Hiểu Phương này đi báo án thì không thể không lộ sơ hở.”
Âu Dương Duệ nói: “Nếu sự thật là vậy, vậy có hai khả năng, một là trong mắt Kền kền, sự an toàn của Liễu Vân quan trọng hơn Dương Hiểu Phương.

Bọn họ biết rõ Dương Hiểu Phương có sơ hở, cho nên Hàn Châu nhận nhiệm vụ giết Dương Hiểu Phương là thật, kế hoạch của Kim Thụ Bồi là giết Dương Hiểu Phương diệt khẩu, mà không phải đơn thuần là thăm dò Hàn Châu.

Thứ hai, vốn dĩ sơ hở của Dương Hiểu Phương cũng không lớn như vậy.

Đáng ngờ có đáng ngờ, nhưng không tìm ra cái gì chứng minh thực tế được, cuối cùng chúng ta chỉ có thể thả Dương Hiểu

Phương đi.

Nhưng Kền kền bọn họ không ngờ kế hoạch của họ lại có hai cái BUG."
Lam Diệu Dương lập tức hiểu ra: "Cái BUG đầu tiên là Nghê Lam.

Thời gian Liễu Vân hẹn dì Hồng gặp mặt hỏi vụ án cùng lúc với thời gian Nghê Lam phải đi họp.

Liễu Vân biết việc này, dì Hồng đã nói với bà ta, nói lịch của Nghê Lam không tiện.

Bà ta nói không sao, có dì Hồng là tốt rồi.

Bà ta cố tình tránh Nghê Lam.

Nhưng vừa khéo hôm đó Nghê Lam gây nhau với phòng kỹ thuật không thoải mái, không hợp thành, Nghê Lam rời khỏi công ty sớm.

Hơn nữa trùng hợp, lúc nhận được điện thoại của dì Hồng thì cô ấy đang ở gần, cho nên đuổi tới hiện trường, bắt được hai tên lâu la kia."
Âu Dương Duệ kinh ngạc xen vào nói: "Nghê Lam lại có thể gây nhau với bộ phận kỹ thuật bên anh?"
Âu Dương Duệ lộ ra biểu cảm đồng tình với Lam Diệu Dương.

Tính cách bạn gái thế này, làm ông chủ cũng không dễ dàng phải không.
Lam Diệu Dương: "…"
"Được rồi." Âu Dương Duệ quay lại chủ đề chính rất nhanh.

"Thực ra cái tôi muốn nói chính là cái này.

Hôm đó tôi nhớ Nghê Lam nói cô ấy vừa lúc ở gần nên chạy tới.

Cô ấy xuất hiện bất ngờ, bị người qua đường chụp hình cũng liên quan đến chuyện này, thế là Hàn Châu đang suy nghĩ làm sao ngăn cản lúc Dương Hiểu Phương được thả ra, liền nghĩ đến việc báo tin thông qua Nghê Lam."
Điểm này Lam Diệu Dương cũng nghĩ đến: "Hàn Châu là cái BUG thứ hai.

Kền kền một lòng muốn tìm ra nội gián, lại không ngờ nội gián này lại gây áp lực cho Nghê Lam báo tin cho cảnh sát, kết quả làm Nghê Lam bực mình, đuổi tới hiện trường vụ nổ ở đường Vì Dân.

Thế là Nghê Lam biết tin Bồ câu chết, còn Hàn Châu trở về từ cõi chết.

Đây đều là việc ngoài ý muốn, chắc chắn đều vượt qua dự đoán của Kền kền.

Theo kế hoạch của hắn ta, hiện tại Dương Hiểu Phương đã chết, Hàn Châu cũng đã chết.

Tất cả những người hắn ta muốn diệt trừ đều đã chết.

Hắn ta mang theo đám thủ hạ lẩn trốn hoặc ẩn thân, cơ bản không biết những sự tình này."
"Không sai." Âu Dương Duệ nói: "Thi thể Bồ câu là chứng cứ có thể chứng thực Dương Hiểu Phương báo án giả.

Bây giờ chúng ta cần một chứng cứ chứng thực Liễu Vân là đồng phạm."
Thế là lúc đó Âu Dương Duệ nói chuyện với Lam Diệu Dương xong, liền dùng ảnh của Liễu Vân cùng với ba người phụ nữ cùng tuổi khác gom thành một nhóm, giữ một bản cho mình, một bản gửi cho Lưu Tống.
Âu Dương Duệ lấy phần ảnh trong tay mình đưa cho Tiểu Hồng

nhận diện, Tiểu Hồng nói không nhận ra ai.

Đưa cho Giang Tân nhận diện, Giang Tân cũng nói không nhận ra.

Trong đám người bắt được ở Kim Khổng Tước, không có ai thừa nhận biết Liễu Vân.
Âu Dương Duệ thả Tiểu Hồng ra, cược rằng cô sẽ có hành động, chính là ảnh chụp bọn họ cho Tiểu Hồng.

Hiện tại Tiểu Hồng đã biết, bọn họ đã hoài nghi Liễu Vân.
Bất kể Liễu Vân có thân phận gì trong Tổ Ưng, chuyện bà ta bị hoài nghi, Tiểu Hồng nhất định sẽ thông báo ra ngoài.

Cô ta sẽ thông báo cho ai? Thông qua cách nào? Cô ta sẽ còn làm gì?
Âu Dương Duệ phái người theo dõi Tiểu Hồng, cũng phái người trông coi bên ngoài chỗ Liễu Vân.

Liễu Vân không có hành động gì bất thường.

Mà Tiểu Hồng lại sốt ruột đi tìm Hàn Châu.
Âu Dương Duệ không biết Tiểu Hồng thực sự gặp nguy hiểm hay là sốt ruột xử lý hiềm nghi của Liễu Vân.

Bây giờ không phải tìm chứng cứ xác thực hiềm nghi của Liễu Vân từ chỗ Tiểu Hồng, mà là chờ nhân chứng quan trọng bên Lưu Tống nhận diện người.
Nếu toàn bộ thân phận của Liễu Vân đều là giả, như vậy không cần chứng cứ khác, thân phận giả chính là điểm đột kích phá án và bắt giam.
Lam Diệu Dương nghe thấy có người làm chứng được việc này thì rất phấn chấn: “Đội trưởng Lưu đã tra được gì?”
Âu Dương Duệ nói đơn giản tình huống cho Lam Diệu Dương.

Vị Hám Nhiễm Ngọc đó gặp phải tình cảnh bi thảm, là một cái

bóng không ai nhớ tên nhớ tuổi, bị bức làm việc ác, rơi vào cảnh ngộ bi kịch trở thành đồng lõa, tới giờ sống chết vẫn chưa biết thế nào.
Sau khi Lam Diệu Dương nghe xong thì im lặng hồi lâu, nói: "Con gái Liễu Vân họ Trần.

Đội trưởng Lưu tra ra được Triệu Hưng và Trần Giang, có lẽ chính là Trần Giang này.

Ông ta giống Kim Thụ Bồi, đã đổi tên."
Âu Dương Duệ không chắc chắn, anh đang chờ kết quả tra hỏi của Tăng Vĩnh Ngôn với Tống Xương.
Âu Dương Duệ sắp xếp người, giám sát cuộc gặp mặt tám giờ tối nay của Hàn Châu với Tiểu Hồng.

Vì lý do an toàn, anh và Lam Diệu Dương thương lượng một địa điểm khác, anh còn cho người đến chỗ Nghê Lam, đưa cho Hàn Châu một bộ áo chống đạn.
Nghê Lam theo sát động tĩnh điện thoại của Hàn Châu và Khưu Tự, Âu Dương Duệ cũng có thể nhìn thấy.

Hai người này một người lướt Taobao, một người chơi game, đều có khả năng có thông tin riêng.

Âu Dương Duệ kêu Nghê Lam theo dõi sát động tĩnh của bọn họ, bên phía anh sắp xếp cảnh sát xin thủ tục hình sự, rồi xin hai thư ký ghi chép.

Việc xin thủ tục này tương đối rườm rà, nói chuyện với bên đơn vị cũng cần thời gian.
Phía bên Nghê Lam cũng giúp một tay, cô gọi Hàn Châu vào phòng, mở hộp thức ăn Âu Dương Duệ giả vờ cho người giao tới, lặng lẽ đưa áo chống đạn cho Hàn Châu: "Đừng để Khưu Tự biết, bằng không họ lại bắn thẳng vào đầu."
Hàn Châu có chút bất ngờ, không ngờ bọn họ lại vẫn rất coi trọng cái mạng này của anh.

Anh nói cảm ơn, mặc áo chống đạn vào.
Nghê Lam lại nói: "Địa điểm trước đó Khưu Tự đã nghe được rồi, một hồi nữa sắp tới giờ, anh lại gọi cho Tiểu Hồng, yêu cầu đổi sang chỗ khác."
Hàn Châu hiểu ý này, anh học thuộc địa chỉ mới.
Lúc này anh nhận được tin nhắn của Tiểu Hồng: 'Em đã xuất phát rồi, anh xem thuận tiện thời gian thì đi.

Em sẽ ở đó chờ anh, lâu thế nào cũng chờ.'
Hàn Châu nhíu mày, lúc này mới hơn năm giờ, cô ta gấp cái gì? Cô ta biết cảnh sát sắp xếp rồi? Định báo sớm thời gian làm xáo trộn bố trí bên này để tiện ra tay.
Âu Dương Duệ cũng nhận được báo cáo của nhân viên theo dõi Tiểu Hồng, nói Tiểu Hồng đã xuất phát đi tới chỗ hẹn.

Âu Dương Duệ kêu nhân viên tiếp tục theo dõi.
Âu Dương Duệ đi thẩm vấn Giang Tân của Kim Khổng Tước, Giang Tân phủ nhận mình biết Triệu Hưng và Trần Giang, số điện thoại kia anh ta cũng nói không biết.

Âu Dương Duệ quả thực cũng không tìm ra số này trong điện thoại của Giang Tân, anh cảnh cáo Giang Tân, cho dù có xóa lịch sử trò chuyện, bọn họ cũng có thể điều tra ra.
Lần này Giang Tân không phản bác gì, anh ta hỏi lại Âu Dương Duệ, Nghê Lam xâm nhập hộp đêm của anh ta phi pháp là tội lớn, hay là anh ta phân tán ảnh chụp của Nghê Lam cho khách là tội lớn? Anh ta không biết khách nào lại phát ảnh ra ngoài, anh ta cũng không biết sẽ có người lợi dụng việc này để gây chuyện.
Âu Dương Duệ không cạy được miệng Giang Tân, nhưng anh nhận được tin tức của Tăng Vĩnh Ngôn.

Tống Xương nhận ra người rồi, không phải Trần Giang.

Tống Xương nhận ra Lưu Hồng Giang kia là Triệu Hưng của thôn Đại Hà năm đó.

Mà số điện thoại Nghê Lam cung cấp, cũng có trong điện thoại của Tống Xương, là số Lưu Hồng Giang dùng trước nay.
Âu Dương Duệ báo tin tức này cho Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương đoán sai rồi, không phải họ Trần.

Không phải cùng họ với con gái Liễu Vân.
Lam Diệu Dương có phần thất vọng, Lam thần phán đoán lại có thể sai.
Lúc Lam Diệu Dương và Âu Dương Duệ trao đổi điện thoại, Hàn Châu nhận được tin nhắn của Tiểu Hồng.

'Em đến rồi.

Em ở quán trà bên cạnh cao ốc Hưng Hối ăn cơm chiều, anh đến thì cho em biết.

Em sẽ chờ anh.'
Hàn Châu khó nói được cảm giác kỳ quái trong lòng là gì, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.
"Tôi thấy bây giờ tôi nên đi." Hàn Châu bỗng nhiên nói.
"Tại sao?" Nghê Lam hỏi.
"Đi xem rốt cuộc cô ta xảy ra chyện gì.

Chúng ta có thể không xuống xe, cứ ở bên cạnh quan sát trước.

Tới lúc đó mới quyết định." Trực giác của Hàn Châu đã cứu anh rất nhiều lần, đã cứu anh em của anh.

"Bây giờ tôi muốn đi ngay."
Nghê Lam gõ cửa Lam Diệu Dương, nói với anh việc này, Lam Diệu Dương vội vàng chào Âu Dương Duệ một tiếng, sau đó ba người vội vã rời đi.

“Anh ngoan ngoãn ở đây, chờ chúng tôi quay lại.” Lúc Nghê Lam đi ra nói với Khưu Tự như vậy.
Khưu Tự đồng ý.
Trần Châu lái xe, chở Nghê Lam, Lam Diệu Dương và Hàn Châu chạy về hướng cao ốc Hối Hưng.

Âu Dương Duệ ở bên kia cũng điều động cảnh sát chi viện.
Một lát sau, Trâu Úy gọi điện thoại tới, Khưu Tự ra ngoài rồi, cô cùng hai cảnh sát dưới lầu đang theo dõi.

Khưu Tự đi bộ, tạm thời chưa phát hiện ra gì bất thường.
Nghê Lam cúp điện thoại, hỏi Hàn Châu: “Anh thấy rốt cuộc anh ta đang làm gì?”
“Không cần cảm thấy, đi theo nó chẳng phải sẽ biết thôi sao.”
Hàn Châu vẫn cái giọng điệu chọc tức người ta.
Cả đoạn đường đi Lam Diệu Dương không nói lời nào, giống như đang tự hỏi.

Lúc sắp tới cao ốc Hối Hưng anh đột nhiên hỏi Hàn Châu: “Anh nói Tiểu Hồng nhận ra Dương Hiểu Phương, có căn cứ gì không?”
Hàn Châu nói: “Tôi cố ý xem video ngày Dương Hiểu Phương được cứu trước mặt cô ta, chính là cái video có Nghê Lam, lúc cô ta nhìn thấy Dương Hiểu Phương rõ ràng có phản ứng, chính là kiểu phản ứng nhìn thấy người quen.

Tôi hỏi cô ta biết hay không, cô ta nói không biết.

Cô ta đang nói láo.”
“Cho nên từ đó trở đi anh luôn không tin tưởng cô ta?”
“Một trong những nguyên nhân.”
Lam Diệu Dương cau mày: “Nếu như cô ta thật sự không nhận ra Dương Hiểu Phương thì sao?”
Hàn Châu nhìn anh.
Lam Diệu Dương nói: “Lỡ như người cô ấy quen là một người rất giống khác, lúc nhìn thấy giống, cũng sẽ có phản ứng…”

“Mẹ nó.” Nghê Lam được nhắc tỉnh ra, cô bỗng nhiên kêu to: “Nhanh, gọi điện cho Tiểu Hồng kêu cô ta rời khỏi đó.”

Chương 62

Dương Hiểu Phương có bảy tám phần giống một người.
Trần Hân.
Con gái Liễu Vân.
'Tiểu Hồng biết Dương Hiểu Phương!' Đây là thông tin tối qua Hàn Châu bị Nghê Lam đánh thì lộ ra.

Ngay trước mặt Khưu Tự.
Những ý nghĩ liên tiếp xuất hiện trong đầu Nghê Lam, cô đang định nói gì đó thì điện thoại vang lên rồi.
Nghê Lam vừa nhìn thì thấy là Trâu Úy, nhanh chóng nghe máy.
"Chúng tôi mất dấu rồi." Trâu Úy nói.
Nghê Lam: "!!!"
Trâu Úy: "Anh ta đã chuẩn bị tâm lý sẽ có người theo dõi, có người tiếp ứng anh ta.

Lúc anh ta đi xuyên qua công viên thì đột nhiên chạy nhanh, lợi dụng cây cối với mấy công trình xây dựng ngăn cản tầm mắt chúng tôi.

Chúng tôi đuổi theo thì không thấy người nữa.

Tìm một hồi lâu cũng không có, nhất định là anh ta lên chiếc xe nào đó."
"Shit." Nghê Lam giận đến đập xuống ghế ngồi.
Game, nhất định là trong game.

Khưu Tự chỉ có thể liên lạc với bên ngoài thông qua cách này.
Lúc anh ta rời đi không cầm theo điện thoại, bây giờ không cách nào truy tung tích.
Phương thức truy tung truyền thống nhất đã có sai sót.
Nghê Lam siết chặt tay.
“Chúng tôi tra camera xung quanh một chút xem có tìm ra manh mối nào hay không.” Trâu Úy nói: “Cũng phái người đi xem xét địa chỉ lấy giấy tờ Hàn Châu nói.

Mọi người bên đó cẩn thận.”
Nghê Lam cúp điện thoại, lần nữa hét lớn với Hàn Châu: “Nhanh thông báo Tiểu Hồng rời khỏi đó.”
“Xảy ra chuyện gì?” Hàn Châu lấy điện thoại ra, nhưng anh hoàn toàn không rõ rốt cuộc bây giờ là tình huống gì.
“Nói ra rất dài dòng, mau kêu cô ta đi trước đi.” Nghê Lam nói.
“Kêu cô ta tới cục cảnh sát gần đó, đường Đông Hối Hưng, từ hướng đông cao ốc Hối Hưng tới ngã tư đường rẽ phải, đi thẳng khoảng 600m.

Ngay lập tức, chạy đi.” Lam Diệu Dương nói.
Hàn Châu không hỏi thêm, nhanh chóng bấm dãy số của Tiểu Hồng.
Reng ~ ~ reng ~ ~
Điện thoại đổ chuông rồi.
Nhưng Tiểu Hồng không nghe máy.
Hàn Châu bắt đầu lo lắng.
“Tiếp tục gọi.” Lam Diệu Dương nói, anh vỗ vỗ vào thành ghế lái: “Trần Châu, tăng tốc.”
Nghê Lam nhanh chóng gọi điện thoại cho Âu Dương Duệ: “Âu Dương, Khưu Tự chạy rồi.”
“Tôi nghe nói rồi.” Âu Dương Duệ nói.
“Tiểu Hồng không nghe điện thoại.

Người anh sắp xếp thế nào, hỏi tình huống bên bọn họ một chút

xem sao.” Nghê Lam nói: “Tôi nói chú Tôn nối tần số truyền tin.”
Không thể quan tâm tài khoản game, không còn thời gian nữa, phải giải quyết vấn đề của Tiểu Hồng trước.
Nghê Lam cúp điện thoại, gọi cho Tôn Triết Ngôn.
Tôn Triết Ngôn nhanh chóng khởi động chương trình, kéo mấy người vào trong kênh nói chuyện.
Âu Dương Duệ đeo tai nghe lên.
Trâu Úy đeo tai nghe lên.
Quan Phàn đeo tai nghe lên.
————-
Trong quán trà, Tiểu Hồng cúi đầu ăn mì, điện thoại để trên bàn, cô nhìn không rời mắt.
Cô không chú ý tới một người đàn ông đang đi đến, hỏi nhà vệ sinh ở đâu, sau khi đi một vòng quan sát kỹ địa hình cửa hàng thì ngồi vào sau lưng cô.
Người đàn ông kia gọi một ly nước, lúc phục vụ mang ra thì nói hắn ta đang chờ bạn nên tạm thời chưa gọi đồ ăn.

Phục vụ nghe theo rồi đi ra.
Phòng ăn rất nhỏ, trang trí đơn giản bằng gỗ thô.

Bàn nhỏ vuông ghế gỗ tựa lưng, khoảng cách giữa hai bàn cũng không lớn.

Người đàn ông gọi điện thoại, sau đó đặt điện thoại lên bên tai, hắn ta kéo dịch cái ghế.

Tiểu Hổng cảm thấy hơi chật nên kéo ghế lên phía trước, nhưng cái ghế phía sau cứ được đà lấn tới, càng lúc càng gần, sau đó cô bị một vật cứng dí sau lưng.
“Tiểu Hồng, chào mày, đừng nhúc nhích.

Nổ súng ở chỗ thế này tao cũng không muốn đâu.

Tốt nhất là mày đừng ép tao.” Người đàn ông kia giống như đang nói chuyện điện thoại, nhưng lời là nói với Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lập tức cứng đờ người.
“Giang ca không cho phép mày rời đi.” Người đàn ông kia nói, “Mày không thể rời đi.

Mày muốn chết à?”
Tiểu Hồng hoảng sợ, ngón tay đều run lẩy bẩy.
“Hay là mày muốn giống mấy con kia, đưa tới nông thôn sinh con cho người ta hả?”
Tiểu Hồng nói không nên lời.

Cô không biết có thể nói gì.

Một cử động nhỏ cô cũng không dám.
Có khách hàng tính tiền rời quán, nhân viên phục vụ đi ra mở cửa cho khách.

Người đàn ông sau lưng không nói lời nào.
Rốt cuộc Tiểu Hồng có chút thả lỏng, cô cúi đầu lặng lẽ nhìn về sau, chỉ thấy người đàn ông kia treo một chiếc áo khoác rộng trên ghế, thật dài, gần như rũ xuống mặt đất.
Người đàn ông kia dường như cảm thấy Tiểu Hồng đang động đậy, hắn ta rũ tay xuống, lộ súng trong tay ra, sau đó đút tay vào áo khoác, dí vào lưng Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng nhanh chóng ngẩng đầu, cô sợ đến tim đập loạn.
Không nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông, cũng không nhận ra giọng nói của hắn ta.

Nhưng cô thấy rõ súng cùng vết sẹo cắt trên mu bàn tay người đàn ông, giống như bị người ta cào.
Làm sao bọn họ tìm được cô? Tại sao lại làm lớn chuyện như vậy?
“Chuyển di động sang chế độ im lặng rồi bỏ vào túi áo khoác.” Người đàn ông phía sau ra lệnh cho cô, “Tao nhìn mày đó, nhất cử nhất động tao đều biết.”
Tiểu Hồng không nhúc nhích.
Nhìn cô? Rõ ràng hắn ta đưa lưng về phía cô.

Nhưng vừa rồi cô cúi đầu nhìn lén hắn đã biết rồi.
Tiểu Hồng khẽ quay đầu, muốn xem xét xung quanh.

Có người đang giám sát cô sao?
“Không được nhìn quanh, lấy di động ra, chuyển qua chế độ im lặng.

Tao gọi mà điện thoại mày kêu thì mày chết chắc rồi.”

Tiểu Hồng lấy điện thoại ra chuyển sang chế độ im lặng.
“Bỏ lại vào túi.”
Tiểu Hồng lại bỏ điện thoại vào trong túi.
Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên.
Tiểu Hồng sợ đến run người.

Tưởng là người đàn ông kia gọi điện thăm dò cô, nhưng khóe mắt cô thấy người đàn ông kia ở phía sau giơ điện thoại làm bộ đang gọi điện.
Tiểu Hồng không thấy được dãy số hiện lên.

Nhưng có phải người đàn ông này gọi hay không.
Là ai?
“Đừng nhúc nhích.” Người đàn ông sau lưng nói, tay lại dí dí súng.
Tiểu Hồng không nhúc nhích.

Cô không dám.
Cô cảm thấy túi mình nhẹ đi, người đàn ông phía sau trộm đi điện thoại của cô.
Tiểu Hồng hạ mí mắt, cố gắng liếc nhìn nghiêng, cô thấy điện thoại của mình lại lóe sáng, có người gọi cho cô.
Không nhìn thấy số.
Là ai?
“Lấy tiền mặt tính tiền, rời khỏi chỗ này.

Sau khi đi ra cửa rẽ trái rồi đi thẳng.

Đừng có giở trò, không cần chờ, đừng làm mọi chuyện khó coi.

Là người liên lạc mày báo cho chúng tao.

Mày rõ chưa?”
Tiểu Hồng không rõ.

Cô có thể nghe hiểu ý từng chữ, nhưng cô không hiểu rõ.
Màn hình điện thoại lóe sáng in sâu trong đầu cô.

Chương 63

Tiểu Hồng gọi phục vụ lại.
Lúc phục vụ đi lại, người đàn ông sau lưng Tiểu Hồng thu súng lại, điềm nhiên như không có việc gì tắt điện thoại đi, giống như đã gọi điện xong.

Hắn ta bỏ điện thoại lên bàn, còn điềm nhiên cầm ly nước lên uống một ngụm.
Tiểu Hồng nhanh chóng quay đầu nhìn hắn một cái, không thấy ngay chính diện, cũng không thấy được điện thoại của mình.

Hẳn là bị người đàn ông này thu lại rồi.
Phục vụ thu tiền, kêu Tiểu Hồng chờ một chút, rồi quay về quầy hàng lấy tiền lẻ để thối.
Nhân viên phục vụ vừa đi ra, người đàn ông phía sau liền nói: "Ra khỏi tiệm quẹo trái đi thẳng, sẽ có người đón mày.

Muốn còn mạng, muốn sống cho đàng hoàng thì ngoan ngoãn nghe theo."
Nhân viên đi lại, Tiểu Hồng nhận lấy tiền, cảm ơn.

Sau đó giả vờ thu dọn túi áo, chờ phục vụ rời đi cô mới đứng lên.
Người đàn ông lúc này mới kêu, "Tính tiền, quét QR code trên bàn là được phải không?"
Nhân viên phục vụ từ xa trả lời: "Đúng rồi ạ."
Tiểu Hồng nhanh chóng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, lúc đi

ngang qua người đàn ông đột nhiên giơ một chiếc bình nhỏ xịt mạnh vào mắt người đàn ông.

Người đàn ông kia không chuẩn bị kịp, kêu thảm một tiếng nhanh chóng quay đầu tránh.

Tiểu Hồng quơ lấy chiếc điện thoại trên bàn hắn ta rồi chạy.
Người đàn ông kia che mắt kêu to: "Nước, cho tao nước."
Toàn bộ nhà ăn đều bị tình huống bất ngờ dọa ngốc tại chỗ.
Có một khách hàng nhanh chóng đưa qua một chai nước suối, còn có người hô: "Cướp, cô kia cướp điện thoại rồi.

Mau báo cảnh sát."
Nhưng tên đàn ông kia không cảm ơn cũng không hô theo, hắn ta chật vật rửa mắt, miễn cưỡng có thể mở mắt ra nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Ở góc khuất trong nhà ăn, một người đàn ông chạy như bay lại vặn cánh tay hắn, người đàn ông kia không quan tâm đấm lại người kia một quyền trong tiếng la hét của mọi người, người đàn ông bị đánh lùi mấy bước, đụng đổ cái bàn.
Người đàn ông bị bình xịt cay vào mắt thừa cơ đẩy cửa chạy ra ngoài, nhìn xung quanh một chút, cách đó không xa có một chiếc xe tự động ấn kèn liên tục đang chạy về phía bên phải.
Người đàn ông cũng chạy về phía bên phải.
Người đàn ông bị đánh ngã xuống đất là nhân viên cảnh sát Âu Dương Duệ phái tới theo dõi Tiểu Hồng – Vạn Chính Phương.

Anh nhanh chóng bò dậy chạy ra ngoài, đuổi ra tới bên ngoài thì một chiếc xe nhanh chóng vọt tới trước mặt anh, lái xe hô to với anh: "Bọn họ có xe tiếp ứng, tôi nhớ biển số xe rồi."
Người đàn ông kia lên xe, lấy điện thoại nhanh chóng gọi, hô tô: "Đội trưởng, Tiểu Hồng xung đột với người ta, chính là người đàn ông ngồi đằng sau cô ta mà em nói.

Tiểu Hồng tấn công hắn, cướp điện thoại của hắn chạy về hướng

đông rồi.

Đối phương có xe tiếp ứng bọn họ đang đuổi theo cô ta.

Biển số xe….”
Nhân viên lái xe lớn tiếng báo lại biển số và loại xe, Âu Dương Duệ ghi lại.
Âu Dương Duệ truyền thông tin lại cho Quan Phàn, “Tra chiếc xe này, liên lạc với cảnh sát Hối Hưng chi viện.

Bọn họ chạy về hướng đông rồi.”
Quan Phàn lập tức theo vào.
Âu Dương Duệ báo tình huống lại cho Nghê Lam.
Lúc này Nghê Lam, Lam Diệu Dương và Hàn Châu đều mang theo tai nghe.
Hàn Châu nói: “Có hình chụp người đàn ông kia không?”
Điện thoại trên tay anh vẫn đang gọi Tiểu Hồng.

Điện thoại của cô đổ chuông, nhưng cô không bắt máy.
“Không có.” Âu Dương Duệ nói, “Cảnh sát bên tôi lúc đó ngồi ở góc khuất theo dõi Tiểu Hồng, chỉ thấy lưng người đàn ông.

Lúc sau xông lên bắt người, không có chụp hình.”
“Tóc thì sao, tóc húi cua phải không?”
“Đội mũ.”
Vậy căn bản không phán đoán được là bên nào.
“Chúng ta sắp tới đó rồi.” Nghê Lam nói.
Chọn cao ốc Hối Hưng là vì nó cách Nhã Đình Uyển không xa, thứ hai là gần với cục cảnh sát, thứ ba cao ốc Hối Hưng là sản nghiệp của Blue, nếu có vấn đề gì, bọn họ có thể đến phòng an ninh quan sát.
Chỗ về sau nói Hàn Châu đổi, cũng chọn theo một nguyên tắc như thế.

Nhưng không ngờ, thời gian còn rất sớm, Hàn Châu chưa kịp nói

với Tiểu Hồng thay đổi địa điểm, Tiểu Hồng đã chạy đến trước rồi.
Lại còn chạy đến chỗ không thích hợp.

Nếu như cô ở trong cao ốc Hối Hưng thì tốt rồi.
Cô cố ý sao? Tại sao cô lại tấn công người kia? Người đàn ông kia là ai?
Hàn Châu mím chặt môi.
Đầu Âu Dương Duệ nhanh chóng tính toán.

Tiểu Hồng à Tiểu Hồng, cô mới là mục tiêu sao? Không phải Hàn Châu? Hay nên nói, không chỉ mình Hàn Châu?
Tiểu Hồng thật sự phải bị diệt khẩu?
Âu Dương Duệ nói với Trâu Úy, "Trâu Úy, điều tra hành tung Khưu Tự giao cho người khác đi, cô qua chỗ Liễu Vân trước, tôi sẽ gửi địa chỉ qua di động cô.

Ngô Thuần đang ở đó, hai người cùng đưa bà ta về."
Trâu Úy đồng ý, thấy điện thoại thu được tin nhắn.

Cô chạy lên xe khởi động xe: "Lý do dẫn người đi là gì?" Hiện tại trong tay bọn họ không có bất kỳ căn cứ hiềm nghi nào của Liễu Vân.
"Cứ nói liên quan đến Dương Hiểu Phương, chúng ta cần sự hỗ trợ của bà ta."
"Hiểu rõ." Trâu Úy nhấn mạnh chân ga, chạy về hướng nhà Liễu Vân.
Bên này Hàn Châu nói với Nghê Lam: "Trước đó tôi có nói với Khưu Tự Tiểu Hồng khả nghi, tôi nghĩ rằng cô ta biết Dương Hiểu Phương.

Nếu thật sự câu này có vấn đề, thì Tiểu Hồng sớm xảy ra chuyện rồi."
"Tình huống lúc đó không giống nhau." Nghê Lam nói.
"Sao không giống nhau?" Hàn Châu hỏi.
Nghê Lam loay hoay với laptop, đang tìm định vị số điện thoại

của Tiểu Hồng.

“Không biết, lúc này không nghĩ ra được.”
Lam Diệu Dương chen vào nói: “Bởi vì lúc đó còn chưa có ai thả máy nghe lén vào túi Nghê Lam.”
Hàn Châu nhìn về phía Lam Diệu Dương.
Lam Diệu Dương tiếp tục nói: “Tôi đoán.

Máy nghe trộm kia là thủ đoạn, cũng là sơ hở.

Khưu Tự bỏ vào túi Nghê Lam, lại không có cơ hội lấy ra.

Nghê Lam nhất định sẽ phát hiện ra, đây là vấn đề sớm muộn thôi.

Bồ câu chết khiến Dương Hiểu Phương bị chứng thực là giả mạo người bị hại, động cơ của cô ta rất rõ ràng, là muốn xác nhận cấp trên của Bồ câu là ai.

Cô ta không có bất kỳ cách nào liên lạc với bên ngoài.

Nhưng máy nghe lén trên người Nghê Lam đã vạch trần cô ta.”
Lam Diệu Dương hỏi Hàn Châu: “Lần trước lúc anh nói với Khưu Tự, vẫn chưa nói cho chúng tôi biết Bồ câu chết đúng chứ?”
Hàn Châu nghĩ ngợi: “Đúng vậy.”
“Lúc đó tin này không quan trọng.

Bây giờ thì khác rồi.

Chúng ta sẽ hoài nghi, Kền kền đương nhiên cũng vậy.”
“Kền kền?”
“Ông chủ công ty các anh.”
Hàn Châu không nói lời nào.

Đám người này đặt tên toàn là loài chim, có sở thích đặc thù gì sao?

“Hơn nữa khi đó cảnh sát vẫn còn chưa chú ý đến Tiểu Hồng.

Bây giờ lại theo dõi sát.” Lam Diệu Dương nói: “Tình huống đã có thay đổi.”
Điên thoại trên tay Hàn Châu vẫn đang gọi.

Nhưng lần này truyền đến giọng máy ghi âm, “Số máy quý khách đang gọi đã tắt.”
Nghê Lam bên này cũng dừng tay: “Tắt máy rồi.

Cô ta có ý gì?” Cô nói xong liền chợt tỉnh: “Điện thoại không trong tay cô ta, cho nên cô ta mới lấy điện thoại của người khác.”
“Mở không được màn hình, lấy điện thoại người khác có ích gì.” Hàn Châu nhíu chặt lông mày.
Lúc này Quan Phàn đã tra được biển số xe: “Xe buôn lậu, có thể bắt người.”
Âu Dương Duệ lập tức hạ lệnh: “Tiểu Vạn, bắt người về.”
“Rõ.” Vạn Chính Phương mới đáp lời, lại thấy chiếc xe bọn họ đang truy đuổi không ngừng đột nhiên thắng gấp trên đường.

Nhân viên cảnh sát lái xe chửi một tiếng, nhanh chóng phanh lại, nhưng xe vẫn theo quán tính trượt về phía trước.
Tài xế xe kia đã đeo ba lô xông xuống xe, xe của Vạn Chính Phương lao tới chiếc xe kia, một tiếng ‘bùm’ vang thật lớn, chiếc xe kia nổ mạnh.
Tài xế kia vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, thấy xe Vạn Chính Phương bị nổ bay sang một bên, túi khí bung ra, thân xe lật lên, không rõ tình huống thương vong của người trong xe.

Tài xế kia mặc kệ, đeo ba lô chạy như điên vào hướng con đường Tiểu Hồng chạy vào.
Tiểu Hồng hốt hoảng chạy bừa, đối phương kêu cô ra khỏi cửa rẽ trái, cô liền chạy sang phải.
Ngoại trừ người đàn ông này còn có những người khác.

Cô không biết là ai, không biết có bao nhiêu người, bây giờ cô chỉ có một ý nghĩ.
Tiểu Hồng vừa chạy vừa ấn điện thoại.
Điện thoại kia thiết lập mở khóa bằng vân tay, ấn mấy lần không thành công thì nhảy ra giao diện hình vẽ.
Tiểu Hồng xông vào lối đi dành riêng cho người đi bộ, bên trong có một cửa hàng McDonald rất bắt mắt.
Tiểu Hồng liều mạng chạy, chạy vào McDonald.
Lúc đi vào cô nhìn lại, thấy người đàn ông kia đang tiến vào con phố nhìn quanh.

Tiểu Hồng chợt rụt người lại, trốn vào trong McDonald.

“Toilet ở đâu?”
Nhân viên phục vụ đáp: “Trên lầu.”
Tiểu Hồng nhanh chóng chạy lên lầu.

Khách trên lầu không nhiều, cô leo lên bậc thang lặng lẽ thò đầu xuống một cái, không thấy người đàn ông kia.

Tim cô đập nhanh, khẩn trương đến toát mồ hôi tay.

Cô tìm tới nhà vệ sinh nữ, khóa trái cửa lại, hít từng ngụm khí.
Hô hấp không cách nào bình thường lại, cô thở rất gấp, không thể đợi.

Cô ấn màn hình điện thoại một lần nữa, cô không biết mật khẩu, bên dưới giao diện vẽ hình có một phím gọi khẩn cấp,
Tiểu Hồng ấn vào, chọn số đầu tiên.
110.
Rất nhanh đầu bên kia điện thoại đã nhận máy.

Tiểu Hồng nghe được, “Xin chào, 110” liền vội vàng nói: “Xin giúp tôi, cầu xin cô giúp tôi một chút.

Tôi là Tiểu Hồng, tôi đang bị vây trong tiệm McDonald bên lối

riêng cho người đi bộ ở đường Đông Hối Hưng, xin cô gọi điện thoại giúp tôi…” Giọng Tiểu Hồng rất nhanh, cô báo số điện thoại của Lam Diệu Dương, “Giúp tôi gọi điện thoại, kêu anh ấy báo cho bạn tôi đừng tới, tuyệt đối đừng tới.”
Người trực tổng đài 110 bắt máy đang muốn hỏi dò thì Tiểu Hồng vội cắt lời cô, cô lại báo số Lam Diệu Dương một lần nữa: “Xin cô lập tức gọi giúp tôi, nói anh ấy đừng để bạn tôi tới, xin cô gọi ngay có được không, tôi không có cách nào, không có cách nào tìm được anh ấy.” Tiểu Hồng có chút không kiềm được, bỗng nhiên cô nghĩ tới màn hình điện thoại sáng của mình, đó nhất định là Hàn Châu.

Nhất định là anh.
Tiểu Hồng rơi nước mắt: “Van xin cô giúp tôi báo cho anh ấy.”
“Ra ngoài!” Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một giọng nam.
Tiểu Hồng chấn động mạnh.

Nước mắt còn đọng trên mặt, ánh mắt cô đã cứng đờ.
Nhân viên trực điện thoại còn đang hỏi: “Xin chào, cô chỉ cần gọi điện thoại sao? Bây giờ cô có an toàn không?”
Tiểu Hồng không cúp máy, cô thả điện thoại vào trong túi, nhìn bốn phía, tìm vũ khí có thể chống cự được.
Trần Châu lái xe nhanh lại chắc, chở người trên xe về hướng Âu Dương Duệ nói.

Sau đó nghe bùm một tiếng, mọi người nghe tiếng nổ mạnh.
Trần Châu đã thấy tình huống bên đường.
Một chiếc xe nằm ở giữa đường, vì vụ nổ mà đang cháy rừng rực.

Một chiếc xe khách lệch qua một bên, động cơ xe bị mở, thân xe bị lật, người bị kẹt ở bên trong.
“Là bọn họ.” Lam Diệu Dương kêu.
Đường đã bị tắc.

Chỉ có thể dừng xe.

“Nhanh cứu người.” Nghê Lam kêu.
Trần Châu dừng xe ở ven đường.

Bên cạnh đã có người đang cố gắng tiếp cận xe Vạn Chính Phương.

Trần Châu và Lam Diệu Dương nhảy xuống xe, cầm xà beng công cụ nạy chiếc xe kia lên.
Mấy người cùng nhau hợp lực, lôi hai người trong xe ra.
Có người nhận ra Lam Diệu Dương: “Là Lam Diệu Dương?”
Lam Diệu Dương không rảnh trả lời người qua đường, anh hô: “Âu Dương, cứu ra rồi, bị thương.”
Âu Dương Duệ thở phào: “Đã gọi xe cứu thương.

Đồng nghiệp bên cục đang chạy sang, các anh gặp người chưa?”
“Vẫn chưa.” Lam Diệu Dương vừa nói vừa đỡ người ngồi xuống ven đường.
Vạn Chính Phương bị chảy máu, thở phì phò nói với Lam Diệu Dương: “Bọn họ chạy sang đường dành riêng cho người đi bộ rồi.”
“Biết rồi.

Bọn họ đi đường dành riêng cho người đi bộ.” Lam Diệu Dương vừa thông báo vừa chỉ huy hiện trường, “Để bọn họ nằm ngửa, ấn vết thương, cầm máu.

Trần Châu anh ở chỗ này…”
Người qua đường đã bắt đầu không an phận nhìn chiếc xe sang trọng Lam Diệu Dương vừa xuống.
Lam Diệu Dương ở đây, vậy Nghê Lam thì sao!
Một giây sau, Nghê Lam đội mũ nhảy xuống xe, phóng như bay về phía đường dành cho người đi bộ.
“Nghê Lam!” Dân chúng vây xem cũng không biết đang kích động cái gì.
Đi theo phía sau Nghê Lam là người đàn ông trẻ tuổi, cũng đội

mũ, không thấy rõ mặt.

Nhìn thân hình mạnh mẽ, tốc độ chạy theo kịp Nghê Lam, dường như là người luyện võ.
“Nghê Lam!” Có người hét lên: “Cố lên nha!”
Lam Diệu Dương xạm mặt lại.
Anh biết cái gì mà kêu cố lên chứ.
“Nghê Lam!” Người kia còn gọi, “Đừng để bị thương nha! Phải lên chương trình đó!”
Nghê Lam chạy càng nhanh.
Điện thoại của Lam Diệu Dương vang lên, anh nhận, là 110.
Lam Diệu Dương nhanh chóng nhấn nút mở: “Hàn Châu, Tiểu Hồng ở McDonald.

Cô ấy gọi 110 xin giúp đỡ, kêu liên lạc với tôi, kêu anh đừng đến.”
Hàn Châu mím chặt môi.
Đúng rồi, không có mật khẩu không thể mở màn hình điện thoại, chỉ có thể làm một chuyện – báo cảnh sát.
Cô không báo số của anh trực tiếp cho cảnh sát vì anh là tội phạm truy nã.
Tiểu Hồng.
Là anh vẫn luôn đoán sai về cô sao?
Trực giác anh bất an, là vì chính anh cũng cảm thấy trách oan cô sao?
Nghê Lam và Hàn Châu chạy vào đường dành riêng cho người đi bộ.
Bọn họ nhìn thấy Tiểu Hồng chật vật sợ hãi xông ra khỏi McDonald.
Tiểu Hồng cũng nhìn thấy bọn họ.
Tiểu Hồng kinh ngạc đến ngây người.

Thân hình cô bỗng dừng lại.
Một tiếng vang trầm.
Một tia sáng lóe lên, viên đạn xuyên sượt qua cánh tay Tiểu Hồng, bắn vỡ kính sau lưng cô.

Tiếng kính vỡ nện xuống, người bốn phía thét lớn.
“Nằm xuống.” Hàn Châu nghiêm nghị hét lớn.
Đột nhiên ngừng lại đã cứu Tiểu Hồng một mạng.

Nhưng khẳng định vẫn còn phát súng thứ hai.
Một luồng máu nóng tuôn từ lòng bàn chân tới đỉnh đầu, Hàn Châu phóng tới chỗ Tiểu Hồng với tốc độ không thể tưởng tượng được.
Nghê Lam bỗng nhiên phanh lại, cô nhìn về hướng viên đạn bay tới.
“Tay bắn tỉa!” Nghê Lam hét lớn.
“Nằm xuống, tất cả mọi người nằm xuống.” Nghê Lam chạy về hướng nổ súng.
Tiểu Hồng ngã xuống đất.
Một tiếng ‘pằng’, phát súng thứ hai đã tới.
Kính không vỡ, chậu hoa ven đường nguyên vẹn, người qua đường tứ tán.
Quần áo bên hông Tiểu Hồng nhanh chóng bị nhuộm đỏ, đau đớn bao phủ khắp người cô, cô cắn răng, muốn di chuyển.

Một thân hình cao lớn lao tới, che lấy người cô.
‘Pằng’, phát súng thứ ba bắn vào người Hàn Châu.
Nghê Lam nhìn thấy cán súng vươn ra từ sân thượng lầu hai cửa hàng đối diện.

Không kịp tìm thang bộ, cô giẫm tường vọt thẳng đi lên, chụp lấy hàng rào chắn xoay người nhảy lên.
“Là Nghê Lam sao?”
“Là Nghê Lam.”
Cán súng không thấy nữa, tay súng nhanh chóng lui lại.
Người qua đường thò đầu ra nhìn.
“Mẹ nó, Nghê Lam a!”
“Nghê Lam, bắt hắn lại!”
Nghê Lam nhảy lên sân thượng, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng một người nhảy xuống lầu.
Cô vọt về phía đó.

Còn chưa kịp chạy đến thì thấy từ chỗ tên bắn tỉa biến mất có một ống tròn đang ném tới.
“Móa!”
Nghê Lam nhanh chóng lùi lại, nhảy sang né đi.
Một tiếng ‘xoẹt’, sương mù tứ tán, ngăn trở tầm nhìn của Nghê Lam.

Chương 64

Trời hơi âm u, giống như muốn mưa, lại giống như sự u ám sa sút của mặt trời bị ép xuống lúc hoàng hôn.
Nghê Lam bị khói mù vây quanh, cô vừa gấp vừa tức, “Âu Dương, tay bắn tỉa chạy rồi.

Đường đi bộ hướng nam.

Áo màu xanh thẫm, đeo một ba lô đen lớn.

Tiểu Hồng trúng đạn rồi, cần xe cứu thương.” Nghê Lam vừa gọi vừa tính đường lui, tìm chỗ ẩn mình, tránh bị đối phương bắn đột ngột.
Bên Âu Dương Duệ lập tức điều động nhân viên, sắp xếp tuyến đường ngăn chặn tay súng.
Trước McDonald, Tiểu Hồng có phần kinh ngạc không dám tin nhìn Hàn Châu, cô rất đau, người hơi rét run, nhưng tim lại nóng.

“Em xin lỗi, em xin lỗi, em không biết lại thành như vậy.”
“Đừng nói chuyện.” Sau lưng Hàn Châu cũng đau nhức, áo chống đạn cứu anh một mạng nhưng lực viên đạn vẫn khiến anh bị thương.

Anh nhẹ nhàng lật Tiểu Hồng lên, trên người cô toàn là máu.

Anh nhìn thấy vết thương bên eo cô, nhưng phía trên bụng gần ngực cũng có máu.

Anh ấn mạnh vào hai vết thương, ngăn máu chảy: “Đừng nói, đừng nói, không sao, không sao.”
Tiểu Hồng không còn sức lực nói chuyện, nhưng đầu cô còn tỉnh táo, cô còn nhớ rõ xảy ra chuyện gì.

Cô chỉ tay vào bên trong McDonald: “Cẩn, cẩn thận…”
Tiểu Hồng còn chưa dứt lời, Hàn Châu đã thấy.
Một người đàn ông đầu dính máu xông ra khỏi McDonald, đám người xung quanh sợ hét lên.
Người đàn ông kia nhìn thấy Tiểu Hồng và Hàn Châu ở trên đất, hắn ghìm bước chân lại, móc súng ra, hiển nhiên là tính bắn hai phát.
Đã tới cục diện này rồi, muốn âm thầm giết người là không thể nào.
Vậy đừng yêu cầu quá cao, giết chết là xong rồi.
Hàn Châu vừa thấy người đàn ông kia liền biết xảy ra chuyện gì.
Anh từng gặp qua hắn.

A Quan, người của công ty.
Hàn Châu đột nhiên nhảy bổ về phía A Quan.

A Quan móc súng ra, Hàn Châu đã bổ nhào vào trước mặt hắn.
Một tiếng súng vang lên, Hàn Châu bẻ tay A Quan hướng lên, viên đạn bắn lên trời.
Đám người xung quanh la to, chạy trốn.
Hàn Châu nắm chặt tay A Quan, vung tay đấm vào mắt hắn.
A Quan giơ tay lên chặn lại, quay đầu né, đồng thời tung cùi chỏ húc vào mặt Hàn Châu.
Hàn Châu thụt người thấp xuống đất, một chân quét ngã A Quan, một chân đạp vào hông dưới hắn.
Hai người đồng thời ngã xuống, A Quan hét thảm một tiếng, nhưng tay cầm súng từ đầu đến cuối vẫn không buông.

Hắn vặn Hàn Châu lăn một vòng trên đất, Hàn Châu đấm liền vào hắn hai đòn, anh vừa nhấc tay lộ ra sơ hở dưới nách, A Quan bỗng nhiên đánh tới.

Tối qua Hàn Châu bị Nghê Lam đánh trúng cánh tay, lực tấn công đã giảm đi, một đòn này của A Quan nhắm ngay xương mềm của anh, anh đau đớn kêu một tiếng.

A Quan xoay người, thừa cơ đá văng Hàn Châu.
Hàn Châu lăn một vòng.
A Quan bắn một phát súng, viên đạn sượt qua mặt Hàn Châu.

Hàn Châu xoay một cái nhảy lên, trốn vào đằng sau một chậu hoa lớn.
A Quan vọt lên, hắn quét mắt nhìn, góc độ này bắn không tới Tiểu Hồng.
Không còn cơ hội, nhất định phải lập tức rời đi.
A Quan bỏ chạy.
“Hắn muốn chạy!” Chung quanh có người kêu to.
“Nghê Lam! Bắt hắn lại!” Có người lớn tiếng gọi.
A Quan: “…” Cái quỷ gì vậy.
Hắn chạy trước, mắt liếc nhìn sân thượng ở cửa hàng đối diện, một người phụ nữ đang nhảy vọt lao băng băng, đuổi về hướng của hắn.
Là nữ minh tinh kia.
A Quan đưa tay bắn một phát.
Nghê Lam nằm rạp người dừng lại.
A Quan thuận tay tóm lấy một bé gái 3, 4 tuổi đang trốn cùng mẹ sau ghế.

Người mẹ đang che chở cho con thét lên chói tai lôi lấy đứa con, A Quan đá văng cô ta.
Tiếng đứa trẻ khóc thét và tiếng người mẹ kêu khóc khiến A Quan khẩn trương, hắn gào lên với Nghê Lam và những người xung quanh: “Cút hết đi, nếu không tao giết nó.”
Lời còn chưa dứt, một bóng người từ một bên nhảy ra, một lần

nữa nắm chặt tay súng của A Quan, hướng lên trời.
“Đưa đứa trẻ đi!” Hàn Châu dốc hết toàn lực khống chế súng, tức giận hô to.
Mẹ của đứa trẻ vọt ra, một người đàn ông trung niên khác cũng vọt ra.
A Quan tiện tay quăng đứa trẻ ra, rảnh tay để đối phó Hàn Châu.
Mẹ của đứa trẻ và người đàn ông kia ra sức nhào về phía đứa bé, đón được đứa bé rồi.
Càng nhiều người xông ra.
A Quan đấm một quyền vào đầu Hàn Châu, Hàn Châu thục cùi chỏ vào mắt hắn.
Nghê Lam nhảy từ lầu hai xuống, ôm lấy cái trụ tròn ở mái hiên lầu một cuộn một vòng vững vàng chạm đất.
A Quan tách vai Hàn Châu ra, khom gối thúc vào bụng anh.

Hàn Châu cong khuỷu tay chặn lại, cánh tay bị thương lại nhận một đòn, anh kêu ‘A’ một tiếng.
A Quan rốt cuộc tìm được cơ hội đá văng anh.
Hàn Châu ngã xuống đất, hồi lâu vẫn không nhúc nhích, nhưng anh cướp được súng.
A Quan không ngừng lại, quay đầu chạy.
Nghê Lam đang tính đuổi theo, Hàn Châu lại hô: “Đừng để ý tới nó, nhanh, Tiểu Hồng…”
Nghê Lam nhanh chóng chạy về hướng Tiểu Hồng.
Tay súng chạy rồi, lá gan mọi người xung quanh cũng lớn hơn, bắt đầu tụ tập về chỗ Nghê Lam.
“Tiểu Hồng.” Nghê Lam quỳ gối cạnh người Tiểu Hồng gọi cô.
Tiểu Hồng cố gắng mở to hai mắt.
“Giữ tỉnh táo, tỉnh lại chút.” Nghê Lam nhấc áo Tiểu Hồng lên xem xét vết thương của cô.

Rất tệ, viên đạn từ hông xuyên lên bụng.
“Thật xin lỗi.” Tiểu Hồng nói rất tốn sức.

“Thật xin lỗi.”
Hàn Châu chạy tới.

Tiểu Hồng nhìn thấy anh, muốn nặn ra khuôn mặt cười nhưng không nổi "Thật xin lỗi, em chỉ là, muốn, hỏi anh một chút, có thể mang em, theo không…"
"Đừng nói nữa." Nghê Lam cởi áo khoác của mình ra chặn vết thương cho Tiểu Hồng, chỉnh lại tư thế của Tiểu Hồng một chút, để cô hoàn toàn nằm ngửa, hơi ngửa đầu.

Hô hấp của Tiểu Hồng khó khăn, là chứng tràn khí phổi, vô cùng nguy hiểm.

"Âu Dương, xe cứu thương!"
"Còn mấy phút nữa, đang ở giao lộ, chỗ đó bị tắc rồi." Giọng Âu Dương Duệ truyền từ máy truyền tin tới.
"Chỗ này có tiệm thuốc không?" Nghê Lam quay đầu hô to với người xung quanh.
"Có, có." Có người lớn tiếng đáp.
"Băng gạc, bông băng dày, ống kim to…" Nghê Lam nhanh chóng báo tên đồ.
"Được được." Có hai người chạy về phía tiệm thuốc.
"Tiểu Hồng." Nghê Lam gọi tên Tiểu Hồng, "Cô sẽ không sao đâu, xe cứu thương sắp tới rồi.

Đừng sợ, cô nhìn tôi.

Tôi có học y, tôi xử lý nhiều vết thương đạn bắn rồi, tôi biết giúp cô thế nào.

Cô nhìn tôi, cô phải tin tưởng tôi."
Tiểu Hồng nhìn vào mắt Nghê Lam.
"Cô phải tin tưởng tôi." Trong giọng nói Nghê Lam có sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.
Tiểu Hồng cố gắng thở, cô gần như không thể thở, cô há to miệng.
"Cô phải tin tưởng, chúng ta có thể vượt qua cửa ải lần này." Nghê Lam nhìn vào mắt cô, tiếp tục nói: "Cô sẽ không sao, Hàn

Châu cũng sẽ không sao.

Giữ tỉnh táo, được không? Cô là nhóm máu gì, có bị dị ứng thuốc gì không?"
"A…" Tiểu Hồng mở miệng.
"Nhóm A?" Nghê Lam hỏi.
Tiểu Hồng nháy mắt mấy cái.
Hàn Châu giúp đè vết thương của Tiểu Hồng, Nghê Lam sờ mạch cổ Tiểu Hồng, vừa đếm vừa hỏi: "Có dị ứng thuốc nào không? Bệnh án thì sao? Có bệnh nền gì không?"
Tiểu Hồng khẽ lắc đầu.
"Rất tốt, rất tốt Tiểu Hồng, cô sẽ không sao đâu.

Giữ tỉnh táo."
Nghê Lam quay sang Hàn Châu.

"Cởi áo khoác, giữ nhiệt độ cơ thể cho cô ấy."
Hàn Châu cởi áo khoác, chung quanh cũng có người cởi áo khoác, còn có người đưa qua một chiếc áo vừa mua, mạc áo còn gắn ở trên.

Lúc này Lam Diệu Dương đưa hai nhân viên cảnh sát vội vàng chạy đến.

Mọi người giãn ra nhường đường cho anh.
Người đi tiệm thuốc cũng chạy vội lại, nhân viên tiệm thuốc vác theo một cái hộp phía sau, chạy tới nơi vội mở hộp ra: "Không biết cụ thể thế nào, tôi đều lấy trước ra đây.

Cô xem còn thiếu gì không?" Cô còn chu đáo lấy găng tay y tế.
Nghê Lam đeo găng tay xử lý cấp cứu cho Tiểu Hồng.

Một vị cảnh sát duy trì trật tự, một bên có người chủ động hỗ trợ, kêu mọi người xung quanh đứng giãn ra, đừng chụp hình.

Lam Diệu Dương ngồi xuống một bên hỗ trợ cho Nghê Lam, còn

nói với nhân viên phục vụ tính tiền cho anh, chút nữa anh cho người thanh toán.
Áo khoác Hàn Châu không còn, lộ ra áo chống đạn, trên áo chống đạn của anh còn vết đạn.

Có người lặng lẽ nhìn anh.
Hàn Châu không giúp được gì, đứng ở một bên.

Anh giao súng nộp cho cảnh sát, miêu tả chuyện xảy ra cho cảnh sát, dáng dấp A Quan ra sao, vân vân.
Có người bỗng nhiên đi lại đưa một bình nước cho Hàn Châu: "Cảnh sát, cho anh nước."
Hàn Châu sững sờ một hồi lâu mới hiểu là gọi anh: "Tôi không phải."
Người kia cười cười: "Ngại à." Anh ta vẫn nhét nước vào trong tay Hàn Châu, "Vất vả rồi, cảm ơn anh."
Xe cứu thương tới rồi, cảnh sát tới càng nhiều hơn.
Bác sĩ cấp cứu đeo hộp thuốc tới xem vết thương của Tiểu Hồng,
Nghê Lam thuật lại tình huống của Tiểu Hồng, bác sĩ cấp cứu nhanh chóng xử lý, lại chạy như bay đến xe kia khiêng cáng cứu thương ra.
Nhóm cảnh sát giăng dây bên ngoài McDonald, có cảnh sát vào McDonald tìm người tra hỏi, xem xét hiện trường.

Cũng có nhân viên hỏi dò tình huống người dân xung quanh.
Hàn Châu nhìn Tiểu Hồng bị đẩy lên xe cấp cứu, hai xe cảnh sát áp theo hộ tống, nỗi lo lắng của anh mới thả lỏng.
Đồ ngốc này, tìm một tên tội phạm truy nã đưa cô đi, ngốc đến thế nào.
Hàn Châu nắm chặt bình nước trong tay, nếu như cô có thể tỉnh lại, anh nhất định sẽ nói cho cô biết.

Suy nghĩ của cô sai rồi.
"Chú ơi." Một giọng nói trẻ con sợ hãi vang lên bên cạnh Hàn Châu.
Hàn Châu quay lại nhìn, là bé gái lúc nãy, mẹ của bé đang kéo

tay bé.
“Cảm ơn anh.” Người mẹ kia nói.
Bé gái vừa nãy khóc dữ dội, bây giờ nước mắt được chùi sạch, cô bé đưa ra một que kẹo: “Cảm ơn chú.”
Cổ họng Hàn Châu bỗng nghẹn lại.
Anh nhìn mặt đứa bé, không kìm được nhận lấy que kẹo.
“Cảm ơn anh.” Người mẹ kia nói lại lần nữa, sau đó ôm con rời đi.
Hàn Châu nhìn bóng lưng họ có chút sững sờ.
Cảm xúc có chút lạ lẫm lại khát vọng lan tràn trong ngực anh.
Nghê Lam đi về phía anh: “Tình huống của Tiểu Hồng khó nói, phải xem tình hình phẫu thuật.”
Hàn Châu quay đầu về phía cô.
Nghê Lam thấy vành mắt anh, kinh ngạc ồ lên một tiếng.
Hàn Châu có chút ngại ngùng, anh lau mặt một cái, thô lỗ nhét que kẹo vào tay Nghê Lam.
“Đừng như vậy, Lam đáng yêu sẽ ghen.” Nghê Lam thử kẹo, vị dâu tây, cô thích.

Cô bóc kẹo bỏ vào trong miệng.
Hàn Châu: “…”
Lam Diệu Dương: “…”
Hàn Châu không thèm phản ứng lại với cô.

Anh hỏi Lam Diệu Dương: “Bây giờ làm gì? Kế hoạch thế nào?”
“Cảnh sát đã điều người đi đuổi bắt rồi.

Chưa tìm ra Khưu Tự.

Tôi với Nghê Lam phải qua cục cảnh sát, bên đó đưa về một kẻ tình nghi.” Lam Diệu Dương nói.
Hàn Châu im lặng một hồi: “Tôi đi với hai người.”
“Cục cảnh sát sao?” Lam Diệu Dương hơi kinh ngạc.
“Ừm.” Hàn Châu nói: “Không phải các người có chuyện muốn hỏi tôi sao? Lấy khẩu cung chính thức một lần đi.”
Lam Diệu Dương ngẩn người, lấy khẩu cung chính thức? Việc

này biểu hiện..
Lam Diệu Dương có chút vui vẻ: “Được, được.”
Hàn Châu hơi cúi đầu: “Đi thôi.”
Lam Diệu Dương đưa anh đi về phía xe đang đậu, lúc đi qua Nghê Lam thì kéo cô lên theo.
Nghê Lam nói với Hàn Châu: “Anh đánh nhau như vậy không được, lỗ mãng như vậy không có hiệu quả.

Mai mốt có cơ hội tôi dạy anh một chút.”
Hàn Châu không nói gì, anh nghĩ đến lời của Lam Diệu Dương, không phải anh bán rẻ anh em, anh đang cứu người.
Quá gian nan rồi.
Còn gian nan hơn lựa chọn cái chết.
Điều cuối cùng anh giữ lại, nhưng cũng là manh mối cuối cùng anh có khả năng nắm giữ.
Chú Tiền.
Lúc Trâu Úy sắp tới chỗ Liễu Vân thì nhận được điện thoại của Lý Mộc.
“Cảnh sát Trâu, tôi tra được người đứng phía sau mua công ty truyền thông tung scandal của Nghê Lam.

Tôi lấy cớ mua nguyên liệu đen của Nghê Lam hay mấy người khác trong ngành giải trí, gọi điện thoại cho bên kia, có thu âm lại.

Các cô có dùng được không?”
Trâu Úy: “…Dùng được.”
“Để an toàn, tôi còn tìm một đồng nghiệp khác cũng gọi điện thoại, vì một vụ bê bối theo lý thì phải nhiều bên muốn mua tin.

Người kia hẳn là không hoài nghi.” Lý Mộc còn muốn giải thích một chút.
“Ừm, ừm.” Trâu Úy hỏi anh, “Người kia nói cái gì?”
“Không có gì.

Chỉ là giọng của một người đàn ông trung niên, ông ta hỏi có chuyện gì không? Tôi liền bịa cớ nói một lần, sau đó ông ta cười cười nói không có rồi cúp máy.

Về sau tôi gọi nữa nhưng ông ta không nghe máy, gọi mấy lần liền bị block.

Sau đó ông ta tắt máy." Lý Mộc nói: "Tôi gửi ghi âm cho cô.

Tuy nội dung không có gì đặc biệt, nhưng có giọng nói của ông ta.

Có lẽ mọi người cần dùng đến."
"Được, anh gửi cho tôi đi." Trâu Úy nói, "Tôi có nhiệm vụ, cúp máy đây.

Anh cũng gửi ghi âm cho Nghê Lam.

Cảm ơn anh Lý Mộc."
"Ok, ok, vậy cô làm đi." Lý Mộc cúp điện thoại.

Sau đó anh do dự một hồi, gửi cho Nghê Lam, có bị chê cười không?
Nghê Lam không cười nhạo Lý Mộc, Nghê Lam gọi điện thoại mắng anh một trận: "Lý Mộc anh tuổi Kiến à? Mỗi lần làm một chút mỗi lần làm một chút.

Số này rất quan trọng, trước khi hắn ta tắt máy nếu tôi có thể theo dõi, nói không chừng giờ bắt được người rồi.

Anh biết chuyện không báo giờ còn muốn tranh công? Làm người ta tắt máy luôn, sao anh tài giỏi quá vậy!"
Lý Mộc cúp điện thoại, bực mình.
Là anh gọi tới làm người ta tắt máy sao? Nếu như là phần tử tội phạm, đây là vì tránh cảnh sát truy tung tích nhé! Anh mạo hiểm lớn như vậy! Mẹ, anh còn tự giới thiệu bản thân.

Lỡ như người ta cuối cùng cười lạnh một cái, giết tới văn phòng bọn họ thì phải làm sao!
Nghê Lam này, thật quá bực mình.
Lý Mộc nhanh chóng mở giao diện Weibo, tìm tới nội dung anh muốn, cắt gửi cho Nghê Lam.
Đó là tin nhắn chính chủ Weibo bên tiết mục 'Chúng ta khiêu vũ đi' vừa đăng: 'Đã liên lạc với chị Thiệu – quản lý của Nghê Lam, với trăm ngàn thành ý chờ mong @Nghê Lam cùng tới khiêu vũ.

Chỉ cần cố gắng, không có gì không làm được.

Để 'Chúng ta khiêu vũ đi' chứng minh!'
Nghê Lam: "…"
Cô ngon đi đi!
Bên Trâu Úy cũng nhận được đoạn ghi âm, còn có tin nhắn Lý Mộc gửi tới, anh nói đã báo với Nghê Lam.
Trâu Úy đã đến nơi, cô không thể trả lời Lý Mộc mà liên lạc với cảnh sát Ngô Thuần.

Ngô Thuần cùng một nhân viên khác đang phụ trách theo dõi chỗ ở của Liễu Vân, bọn họ rất nhanh đã giáp mặt với Trâu Úy.
"Có tình huống gì không?"
"Buổi chiều bà ta ra ban công tưới hoa, lấy đồ.

Sau đó vẫn không có động tĩnh gì, cũng không ra khỏi cửa." Ngô Thuần chỉ chỉ lên lầu, nói: "Căn trên lầu năm, chúng tôi vừa nói, có hơi kỳ lạ, bây giờ trời tối rồi mà bà ấy vẫn không bật đèn."
Trâu Úy chăm chú xem một vòng, Ngô Thuần lại nói: "Cửa lầu chỉ có một cái nhưng đằng sau hành lang lầu một có cửa sổ.

Hai chúng tôi đều theo sát, không thấy người khả nghi."
Trâu Úy gật đầu: "Tôi lên lầu dẫn người."
"Đội trưởng nói với tôi rồi.

Tôi đi lên với cô, Tiểu Tống ở dưới lầu quan sát.”
Quyết định hành động như vậy.

Trâu Úy báo với Âu Dương Duệ một tiếng, dẫn theo Ngô Thuần lên lầu.
Căn nhà trên lầu này lâu đời nhưng rất sạch sẽ, biển quảng cáo trong thang máy sáng bóng nhìn ra được công ty quản lý rất có tâm.

Trâu Úy cẩn thận khảo sát hoàn cảnh, sau đó đến cửa nhà Liễu Vân.
Trâu Úy và Ngô Thuần nhìn nhau.
Trâu Úy dùng sức gõ cửa, “Liễu Vân, cảnh sát đây, xin mở cửa.”
Vẫn không có ai đáp lời.
Trâu Úy gọi điện thoại cho Liễu Vân, kết nối rồi.

Ngô Thuần dán lỗ tai lên cửa, nói: “Có tiếng chuông.”
Trâu Úy cũng nghe thấy, tiếng chuông điện thoại vang mơ hồ trong phòng, nhưng không có người nghe.
Ngô Thuần nhanh chóng xin chỉ thị.
“Phá cửa.”
Trâu Úy móc súng ra, đứng cạnh bên cửa.
Ngô Thuần lấy công cụ phá khóa ra, sau đó đạp mạnh một cái.
‘Rầm,’ cửa bị phá.
Trâu Úy giơ súng vọt vào.

Chương 65

“Cảnh sát đây!”
Trâu Úy và Ngô Thuần cùng hét lớn.
Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh sáng lờ mờ chiếu vào.
Súng và đèn pin của Trâu Úy quét bốn phía trong phòng, la lớn: “Phòng khách không có người.”
Ngô Thuần chắn phía sau cô, tìm tới công tắc đèn: “Mở đèn rồi.”
Cô ấn công tắc, trong phòng lập tức sáng trưng.
Đây là căn hộ dạng hai phòng ngủ, hai cửa phòng đều mở ra.

Ngô Thuần đứng bất động canh chừng giữa cửa chính và phòng khách, Trâu Úy nhanh chóng xem một lượt phòng bếp và phòng vệ sinh.
Không có người.
Cô ra hiệu tay cho Ngô Thuần.
Ngô Thuần tiến về phía trước, theo sát Trâu Úy.

Cửa hai căn phòng gần như đối diện nhau, Ngô Thuần và Trâu Úy đứng thẳng, lưng đối lưng rồi đi thẳng về hướng cửa phòng.
Ngô Thuần chăm chú nhìn một phòng trong đó, chặn vững vị trí ra vào.

Trâu Úy tiến vào phòng còn lại tra xét, tủ quần áo, gầm giường, sau màn cửa đều không có người.

Mắt Trâu Úy liếc thấy tấm hình chụp cô gái trẻ trên bàn trong phòng, giường hay màn cửa trang trí đều rất trẻ trung, nhìn qua giống như phòng của cô gái trẻ.

Trâu Úy nhanh chóng lùi ra.
Còn một căn phòng khác.
Trâu Úy canh cửa ra vào, Ngô Thuần cầm súng tiến vào căn phòng cuối cùng điều tra.
“Không có người.” Ngô Thuần lớn tiếng gọi, mở đèn phòng kia lên.
Trâu Úy tiến vào phòng quan sát, ga giường của căn phòng này bị che lại, đồ sắp xếp trên bàn các loại có thể nhìn ra chủ nhân khá lớn tuổi.
Ngô Thuần ra ngoài kiểm tra chi tiết phòng khách.

Trâu Úy tiếp tục tra xét tình huống trong phòng.
Trâu Úy chú ý tới nóc tủ quần áo có một valy du lịch nhỏ bị lệch ra, lộ ra một góc ngoài tủ.

Cái túi nhỏ này nằm sát góc của nóc tủ, bên cạnh còn một khoảng trống lớn, trước đó hẳn là có đặt gì đó, Trâu Úy đoán có thể là valy hành lý lớn.
Trâu Úy mở tủ quần áo ra, bên trong đầy quần áo, không có vẻ là bị thu dọn.
“Trâu Úy.” Lúc này Ngô Thuần ở bên ngoài gọi một tiếng.
Trâu Úy đi ra ngoài, thấy Ngô Thuần đang ngồi xổm dưới đất.

Cô thuận theo hướng tay chỉ, hình như trên sàn nhà có vết tích.

Trâu Úy cũng ngồi xuống, lấy đèn pin soi kỹ, dường như có màu đỏ nhàn nhạt.
“Là máu sao?” Ngô Thuần cẩn thận bước qua khu vực đó, đi xem chỗ khác.

“Vừa rồi nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô có thấy điện

thoại không?"
Trâu Úy đảo mắt một vòng: "Không thấy."
Trâu Úy lại gọi số của Liễu Vân, lần này vẫn nghe thấy tiếng chuông.

Lần theo tiếng đi tìm thì phát hiện di động nằm phía dưới ghế salon trong phòng khách.
Cái này chỉ có thể bị người ném vào.
Trâu Úy nhìn Ngô Thuần đeo găng tay vào nằm xuống móc chiếc điện thoại từ sofa ra, Trâu Úy không cúp máy, điện thoại tiếp tục vang.

Trâu Úy và Ngô thuần nhìn nhau.
Ngô Thuần nói: "Thông báo cho đội trưởng đi."
Trên đường đi tới cục cảnh sát, tinh thần Hàn Châu rất nghiêm túc, điện thoại của Lam Diệu Dương và Nghê Lam vang không ngừng, của anh thì khác, hoàn toàn rảnh rỗi, cứ vậy ngồi yên.
Vô tình nghe thấy nội dung điện thoại của Lam Diệu Dương và Nghê Lam, anh cũng không quan tâm xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ.
Trời ngoài cửa sổ đã tối đen, đèn đường, đèn xe, đèn bảng hiệu cửa hàng dệt thành một mảng sáng chói mắt, chiếu sáng con đường phía trước cho người đi đường và xe cộ.

Hàn Châu ngồi trong xe, tuy nhìn ngoài cửa sổ nhưng ánh mắt như vô hồn.

Anh ngẩn người, giống như có một cái lồng nho nhỏ chụp lấy anh.
Lúc sắp tới cục cảnh sát, Lam Diệu Dương cúp điện thoại, đụng đụng cánh tay Hàn Châu: "Tiểu Hồng đã vào phòng phẫu thuật rồi."
Hàn Châu lúc này mới lấy lại tinh thần, gật đầu một cái.
Nghê Lam chú ý tới trạng thái không quan tâm này của anh, lúc xuống xe vỗ vỗ vai anh an ủi, lại rước lấy cái liếc của Hàn Châu.

Nghê Lam không vui, thụi thẳng cho anh một đòn, vừa khéo trúng ngay vết thương trên cánh tay.

Hàn Châu bị đau nhưng không thèm tính toán với Nghê Lam, tránh ra sau lưng Lam Diệu Dương.

Nghê Lam đuổi theo, Hàn Châu lại đổi hướng.
Lúc Âu Dương Duệ đi ra vừa vặn thấy hai người đang xoay vòng vòng quanh Lam Diệu Dương.
Âu Dương Duệ: "…"
"Nghê Lam." Lam Diệu Dương gọi Nghê Lam trước.
Nghê Lam dừng lại.
Lam Diệu Dương lại gọi: "Hàn Châu."
Hàn Châu hơi khó chịu đứng lại.
"Vị này là đội trưởng cục công an thành phố, Âu Dương." Lam Diệu Dương giới thiệu.
Hàn Châu càng khó chịu, một tên tội phạm thấy thủ lĩnh cảnh sát hình sự, câu 'xin chào' có vẻ không thích hợp.

Cuối cùng Hàn Châu gật đầu một cái.
"Hàn Châu." Lam Diệu Dương lại trịnh trọng giới thiệu cho Âu Dương Duệ.

"A Dũng, hay là Bồ câu thứ hai."
Âu Dương Duệ cũng khẽ gật đầu với Hàn Châu.
Hàn Châu khó chịu cúi thấp đầu.
Bồ câu thứ hai, anh gánh nổi sao?
Âu Dương Duệ dẫn bọn họ lên lầu, đi vào phòng khách: "Tin xấu, có khả năng Liễu Vân bị bắt cóc rồi."
Lam Diệu Dương sững sờ: "Chuyện khi nào?"
"Tin tức vừa mới nhận được." Âu Dương Duệ nói: "Đã phái người đến hiện trường lấy chứng cứ."
Âu Dương Duệ nói, liếc nhìn Hàn Châu: "Tôi cố tình ở lại chờ anh."
Hàn Châu không nói gì.
Âu Dương Duệ hỏi thẳng: "Nếu công ty anh tổ chức bắt cóc, sẽ ra

tay thế nào? Có chỗ nào giấu người không?"

Hàn Châu nói: "Chúng tôi không bắt cóc, chúng tôi chỉ xử lý thi thể."
Âu Dương Duệ mím miệng, đây quả thực cũng là một khả năng anh có nghĩ tới.
Âu Dương Duệ lấy ảnh Liễu Vân ra cho Hàn Châu xem: "Biết bà ta không?"
"Không biết.

Nhưng trong video Dương Hiểu Phương chạy trốn có thấy bà ta.

Bà ta cùng một phụ nữ trung niên khác đứng cạnh bên Dương Hiểu Phương."
"Trí nhớ của anh rất tốt." Âu Dương Duệ nói.
Hàn Châu không nói lời nào.

Từ nhỏ anh đã luyện ghi nhớ mặt người, người còn không nhớ thì làm sao mà sống.
Lam Diệu Dương xen vào hỏi: "Tình huống hiện trường thế nào? Có xác định được sống chết của Liễu Vân không?"
Âu Dương Duệ đưa hình ảnh nhận được trong di động cho Lam Diệu Dương và Nghê Lam xem.
"Cửa khóa, không có vết tích khống chế xâm nhập, phòng khách không ngổn ngang, hiển nhiên Liễu Vân quen biết người tới thăm." Âu Dương Duệ nói: "Cho dù có giãy dụa cũng không kịch liệt, bị khống chế rất nhanh.

Liễu Vân cố ý ném điện thoại phía dưới sofa.

Người đưa bà ta đi có chút vội vàng, không xử lý sạch sẽ vết tích, cũng không kịp mang điện thoại của Liễu Vân đi.

Chắc là lấy valy hành lý đưa đi.

Nhóm Trâu Úy đi xem hệ thống camera chung cư rồi."

Âu Dương Duệ nói xong, lại nhìn về phía Hàn Châu.
Hàn Châu liền nói: “Các người có người giám sát bên ngoài? Lúc nào cũng có thể liên lạc bà ta? Chỉ có vậy lúc chúng tôi ra tay mới vội vàng như thế.

Kiểu tình huống như vậy sẽ không để người sống, hậu hoạn vô tận.”
Tâm mọi người đều trùng xuống.
Hàn Châu nhìn biểu cảm của mọi người, hỏi: “Người này quan trọng?”
Âu Dương Duệ im lặng một hồi rồi nói: “Quan trọng.”
“Vậy thì lại càng không thể giữ bà ta.” Hàn Châu nói: “Nếu như biết có cảnh sát theo dõi, vậy hẳn là cùng nhóm với người giết Tiểu Hồng.

Bọn họ cũng phát hiện chỗ Tiểu Hồng có cảnh sát theo dõi.”
Âu Dương Duệ nói: “Trước khi bọn họ tấn công Tiểu Hồng, bọn họ không biết chúng tôi có người theo dõi cô ta.

Nếu không sẽ đối phó giống như đội trưởng Quý.”
Nổ súng thẳng, gọn gàng, không để lại hậu họa.
“Khưu Tự.” Hàn Châu nói, “Nó không biết có cảnh sát theo dõi Tiểu Hồng, nhưng nó biết Tiểu Hồng sẽ đến đó.

Nó biết tôi đã xuất phát rồi, chắc chắn Tiểu Hồng đã ở đó.

Đối phương lấy điện thoại của Tiểu Hồng chính là đề phòng cô ấy liên lạc với tôi.

Bọn họ đang chờ tôi, giết Tiểu Hồng xong, sau đó giết tôi.

Bọn họ biết tôi đi với Nghê Lam, biết sau lưng tôi có cảnh sát, nên mới chuẩn bị súng bắn tỉa từ xa trước.”
Âu Dương Duệ thoáng nhìn Lam Diệu Dương và Nghê Lam.

Trong lòng ba người đều cùng một suy nghĩ, phỏng đoán của

Hàn Châu rất hợp lý, không đến mức phải chuẩn bị súng trước chỉ để đối phó với Tiểu Hồng.
Âu Dương Duệ nói: “Chúng tôi vẫn chưa tìm được Khưu Tự.”
“Tôi cũng không biết nó sẽ đi đâu.” Hàn Châu nói, “Coi như nó muốn lấy giấy tờ, bên phía Tiểu Hồng thất thủ, tôi cũng chưa chết, chắc chắn nó không dám đi lấy.

Có lẽ là đi trốn hoặc làm chuyện khác.”
Âu Dương Duệ nhìn chằm chằm Hàn Châu, cảm thấy anh không nói dối, vì vậy nói: “Tôi cần lấy khẩu cung của anh kỹ càng, bao gồm cả manh mối của tổ chuyên án bên tỉnh tra được, cần xác minh với anh, anh đã sẵn sàng chưa?”
Manh mối bên tổ chuyên án nghĩa là bản án cũ.

Bản án cũ nghĩa là bao gồm những chuyện trước đây Hàn Châu đã làm.

Âu Dương Duệ nói sẵn sàng, chính là nhận tội.
Hàn Châu im lặng hồi lâu.

Âu Dương Duệ, Lam Diệu Dương và Nghê Lam chăm chú nhìn anh.
“Tôi sẵn sàng rồi.” Hàn Châu nói.
Lam Diệu Dương và Nghê Lam thở phào một hơi.
Âu Dương Duệ nói: “Tôi đã thông báo với Viên cục, lần thẩm vấn này ông ấy sẽ dự thính.

Còn có người của tổ chuyên án cũng đến, bọn họ sẽ cùng thẩm vấn.

Tôi đi chuẩn bị một chút, mọi người cứ chờ chút đã.”
Hàn Châu không có biểu cảm gì, anh cũng không lên tiếng, ngồi yên ở đó nhìn tường phòng khách, dáng vẻ như lúc ngồi trên xe.
Âu Dương Duệ ra ngoài, Lam Diệu Dương nhanh chóng nói với Hàn Châu: “Anh phối hợp điều tra tốt, anh là chủ động đầu thú, có tình tiết lập công, có thể xin phán nhẹ án.

Tôi sẽ mời luật sư tốt cho anh."
Hàn Châu cười cười: "Ông chủ của tôi, cũng là Kền kền mà mấy người nói, ngay cả tổ trưởng chuyên án, đội trưởng hình sự còn một súng xử lý, ông ta sẽ bỏ qua cho tôi sao? Muốn tìm được Kền kền, phải tìm bang Hắc Hổ, tôi phải bán rẻ một vị ân nhân.

Mạng lưới của ông ấy rất rộng, cũng cực kỳ chiếu cố cho tôi, không có ông ấy, tôi không lớn tới giờ.

Một khi bán rẻ ông ấy, kết quả của tôi rất thảm.

Ông ấy đối phó với người bán rẻ mình cũng ác như Kền kền.

Coi như tôi có ở trong tù thì cũng chỉ có con đường chết."
Lam Diệu Dương sững sờ, nhất thời không nói nên lời.
Anh nhìn biểu cảm của Hàn Châu, bỗng nhiên nhớ tới đối thoại giữa Nghê Lam và Hàn Châu.
"Cho dù phải đánh đổi mạng sống?"
"Cho dù phải đánh đổi mạng sống"
Thì ra câu nói này không chỉ là khẩu hiệu.
Anh không phải Hàn Châu, anh chưa từng sống như Hàn Châu, cho nên nếu như không nói ra, anh thật sự không cách nào tưởng tượng được tình cảnh của Hàn Châu.

Ngay cả vào tù cũng không cách nào sống sao? Đây là nói quá hay là hiện thực?
"Hơn nữa anh biết được bản án cũ có bao nhiêu tội chứng của tôi không?" Hàn Châu nhìn Lam Diệu Dương, vị công tử này, lương thiện lại có chút ngây thơ, trước khi gặp anh, Hàn Châu thật không cách nào tưởng tượng trong đám người có tiền lại có kiểu người này.
Hàn Châu nói: "Xa không nói, nhưng giao dịch súng chợ đen ngày 18 tháng 3 giao chiến với cảnh sát, tôi bắn cảnh sát bị thương, giết chết bao nhiêu người, món nợ này tính thế nào?'
Lam Diệu Dương im lặng.

Hàn Châu lại nói: “Càng khỏi phải nói tới nhiều chuyện trước đó, tôi vẫn còn nhớ.

Vị đội trưởng kia khen trí nhớ tôi tốt, anh tưởng là khen tôi sao? Trí nhớ tôi tốt, lúc cung khai không thể không nhớ ra được, biết không?”
Lam Diệu Dương không biết, anh thật sự cảm thấy câu vừa rồi của Âu Dương Duệ chỉ là thuận miệng nói.

Tâm tư của anh với tội phạm không giống nhau.

Anh không nhạy cảm như Hàn Châu.
Hàn Châu nhìn Lam Diệu Dương và Nghê Lam nói: “Đừng thấy tôi bây giờ nói dễ nghe, nói thực ra, tôi cũng không biết tôi thế nào.

Một khi đến phòng thẩm vấn, tôi có chống đỡ nổi hay không, có dám nói ra toàn bộ hay không, có thể phối hợp tới mức độ nào, chính tôi cũng không biết.

Nhị Lam Thần…”
Hàn Châu nhìn Lam Diệu Dương, lại nhìn Nghê Lam: “Xin lỗi đã lôi hai người xuống nước, tôi không có gì cho hai người, đại khái sẽ không trả nổi phí ủy thác, tạm thời thiếu nợ trước đi.

Từ giờ trở đi, ủy thác của tôi với Nhị Lam Thần đã kết thúc rồi.”

Chương 66

Nghê Lam nói: “Không kết thúc.”
Hàn Châu nhìn cô.
“Quy định của Nhị Lam Thần chúng tôi bắt đầu từ khi nào do khách hàng quyết định, kết thúc khi nào do chúng tôi quyết định.” Nghê Lam thoáng nhìn Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương không phản đối, Nghê Lam nói tiếp: “Anh cũng được, Liễu Vân cũng tốt, sự tình vẫn chưa hết.

Đúng như vừa rồi Lam Diệu Dương nói, là anh bất chấp nguy hiểm tính mạng chủ động hỗ trợ cảnh sát, nét bút khiến giao dịch súng chợ đen của Tổ Ưng thất bại là nhờ anh thúc đẩy.

Bây giờ anh lại chủ động đi đầu thú, anh vẫn còn tiếp tục trợ giúp cảnh sát bắt trọng phạm.

Anh phạm tội nhưng anh cũng lập công, pháp luật phán như thế nào thì phán như thế ấy.

Cho nên chúng tôi sẽ tìm luật sư giỏi cho anh, vấn đề pháp luật để pháp luật giải quyết.”
Lam Diệu Dương nói tiếp: “Anh đừng sợ, Hàn Châu.

Anh đi đến bước này không dễ dàng, không thể để chỉ còn một bước lại thất bại trong gang tấc.

Cảnh sát thẩm vấn không giống như chúng tôi nói chuyện với anh, anh không thể không nói cái này bỏ cái kia, trong tay bọn họ có tư liệu, anh nói láo bọn họ sẽ biết, anh giấu diếm bọn họ cũng sẽ biết.

Chơi trò cút bắt với bọn họ, để bọn họ nghi ngờ, không bằng phối hợp thật tốt.
Bọn họ rất có kinh nghiệm, cũng đều vì mục đích tấn công tội phạm.

Anh giúp bản thân mình một chút cũng là giúp người khác một chút, xin cứ trung thực.

Tôi biết chuyện này rất khó.

Chút nữa nếu anh có khẩn trương, muốn lùi bước, anh nghĩ tới cảnh sát Hứa một chút, anh ấy là Bồ câu, định trước ở nơi tăm tối, lại tìm được anh trong địa ngục, anh ấy dẫn dắt anh đến hiện tại.

Anh ấy đã không còn rồi, nhưng anh còn sống.

Trước khi được trợ giúp của chúng tôi, anh đã hoàn thành được nguyện vọng của anh ấy, đang làm chuyện anh ấy cần làm, bây giờ xin hãy kiên trì."
"Nghĩ tới bé gái hôm nay một chút, nghĩ tới Tiểu Hồng một chút." Nghê Lam nói.
"Liên quan gì đến Tiểu Hồng." Hàn Châu cắt lời cô.
"Không phải nói chuyện tình cảm, ý tôi là, những cô gái giống Tiểu Hồng, không chỉ riêng Tiểu Hồng, còn có rất nhiều người giống như cô ấy, thậm chí không phải nữ, mà còn có nam giới bị lạc lối, những người đi nhầm đường.

Tiểu Hồng nói muốn anh đưa cô ấy đi, cô ấy biết rõ anh là tội phạm truy nã, cô ấy còn có suy nghĩ như vậy là do cô ấy có thể nhìn thấy được anh không giống những người khác.

Anh vẫn còn sự lương thiện và dũng cảm.

Bây giờ cô ấy trong phòng phẫu thuật, sống chết còn chưa biết, cô ấy giao tương lai của mình cho anh, cô ấy cũng dũng cảm phản bội kẻ xấu, cô ấy muốn kéo anh cùng thoát khỏi địa ngục.

Nếu như anh sợ hãi, hãy nghĩ tới bọn họ."
Hàn Châu không nói lời nào.
"Chúng tôi sẽ không bỏ mặc anh.

Liễu Vân cũng vậy.

Tuy bà ta lừa chúng tôi, nhưng xem như bà ấy bị hại, chúng tôi cũng phải tìm thấy thi thể bà ấy.

Chúng tôi thành lập Nhị Lam Thần không phải để tiêu khiển."
Lam Diệu Dương nói: "Chúng tôi sẽ cùng cảnh sát bắt được Kền kền, sẽ bắt được vị ân nhân kia của anh, sẽ dốc hết toàn lực đảm bảo an toàn tính mạng cho anh.

Cũng xin anh cố gắng hơn, được không?"
Hàn Châu cúi đầu, một hồi lâu mới nói: "Để tôi ngồi lại một mình, được không?"
"Được." Lam Diệu Dương và Nghê Lam nhìn nhau, sau đó hai người chuẩn bị đi ra ngoài.
Vừa mới đi tới cửa phòng khách, Hàn Châu bỗng nhiên nói:
"Nghê Lam."
Nghê Lam dừng lại.
"Tài khoản Weibo dùng số điện thoại của tôi, tài khoản chỉnh cô ấy, chúng ta cảm thấy là tài khoản cảnh cáo chết chóc, cô có thể lấy được không?"
Trộm nick?

"Có thể." Nghê Lam đáp.

Dù sao cũng không phải tài khoản đàng hoàng gì.
Hàn Châu im lặng một hồi, nói: “Cô lấy được tài khoản đó, giúp tôi đăng một câu.”
“Ừ, câu gì?”
Hàn Châu ngẩng đầu: “Chuyện A Quang chưa hoàn thành, tôi sẽ thay anh ấy hoàn thành.”
Người biết, đọc tự nhiên sẽ hiểu.
Lam Diệu Dương và Nghê Lam cũng hiểu.

Hàn Châu thế này là tuyệt đường lui của mình.

Không còn đường lui, đương nhiên anh không cách nào sợ hãi lùi bước.

Một khi đăng tuyên bố này ra ngoài, bất kể anh có cung khai cho cảnh sát hay không, chắc chắn Kền kền cũng sẽ cho rằng anh cung khai rồi.

Không bắt được Kền kền, anh chỉ có một con đường chết.
Nghê Lam nhìn Hàn Châu: “Được, tôi sẽ giúp anh làm được.”
Lam Diệu Dương và Nghê Lam ra ngoài.

Lam Diệu Dương gọi điện cho luật sư đến, còn Nghê Lam lấy laptop ra, cô đi trộm tài khoản Weibo kia.
Cô vào Weibo kia, gõ xuống câu nói kia.
‘Chuyện A Quang chưa hoàn thành, tôi sẽ thay anh ấy hoàn thành.’
Nghê Lam gõ xong câu này, chờ một hồi lâu, cô do dự không biết có nên xác nhận lại một lần với Hàn Châu, cô nhớ tới ánh mắt Hàn Châu, nhớ tới vẻ đắn đo và quyết tâm của anh, cô nhấn đăng bài.
Nghê Lam lướt Weibo một hồi, sau đó vào phòng khách tìm Hàn Châu.
Nghê Lam đưa trạng thái Weibo kia cho Hàn Châu xem, “Đã đăng rồi.”
Hàn Châu chăm chú nhìn hồi lâu, bỗng nhiên cười.

Nụ cười nhẹ nhõm, rốt cuộc đã yên tâm, hết sức chói mắt.
Nghê Lam mở một trạng thái Weibo cho anh xem: “Anh xem, tuy tính chất không giống nhau, nhưng tôi cũng đập nồi dìm thuyền rồi.

Chúng ta khích lệ nhau một chút.”
Nghê Lam chia sẻ Weibo của chương trình ‘Chúng ta khiêu vũ đi’, viết: ‘Ok, chúng ta khiêu vũ đi.’
Hàn Châu: “…Cô có hiểu nhầm với từ khuyến khích này không vậy?”
“Tôi vứt tự trọng xuống đất, mặc cho A Tam A Tứ ở đâu đó không biết chà đạp, cũng chỉ là không phục mà thôi, mọi người thấy tôi không làm được, tôi sẽ làm cho mọi người xem.

Xem như có thua…” Nghê Lam dừng lại, nhếch miệng: “Vậy thì thua chứ sao.”
Hàn Châu: “…”
“Anh cũng vậy đi, bao nhiêu gông xiềng nghĩa khí quá khứ, ân oán đều bỏ xuống hết đi.

Anh chỉ cần làm chuyện cần làm, không có gì mà không được.”
Hàn Châu sững sờ hồi lâu, sau đó nói: “Tôi thấy cô ăn theo chuyện của tôi để khuyến khích bản thân mà thôi, chỉ là che giấu sự ngu xuẩn kích động của cô thôi.”
Nghê Lam lại muốn đánh người.
Hàn Châu nhanh chóng ngồi xa ra.
Nghê Lam không đuổi theo đánh, chỉ nói: “Dì Hồng bên văn phòng chúng tôi đi bệnh viện rồi, bên phía Tiểu Hồng có tình huống gì, dì ấy sẽ báo ngay với tôi.”
“Cô ta không phải bạn gái tôi.”
Nghê Lam nhìn anh không tin.
Hàn Châu lười giải thích, một lúc sau lại nói: “Nếu như có thể thì giúp cô ta đi.

Cô ta không giống tôi, còn cứu được.”
Ánh mắt Nghê Lam lại chế nhạo.

Hàn Châu thật sự không muốn để ý đến cô nữa.
Cửa phòng khách bị đẩy ra, Âu Dương Duệ và Viên Bằng Hải đi đến.
“Hàn Châu.” Âu Dương Duệ gọi anh: “Đây là Viên cục bên chúng tôi.”
Hàn Châu nhanh chóng đứng dậy.
Sếp lớn của cảnh sát.
Nghê Lam cũng đứng lên, cười hì hì, “Viên cục, có phải ông trẻ ra không?”
“Đúng vậy.” Viên Bằng Hải cười tủm tỉm.

“Bị cô nhìn ra rồi.”
Âu Dương Duệ không nói.
Hàn Châu cảnh giác.
Trong số người anh quen biết, đại đa số đều nhìn hiền lành, thực tế đều là người hung ác.

Có thể ngồi vào vị trí này, không thể nào là người hiền lành.
Âu Dương Duệ và Viên Bằng Hải nhìn thấy phản ứng của Hàn Châu.
Xa cách, phòng bị, giữ im lặng, không có ý nịnh nọt lấy lòng.

Nhưng anh đang đứng ở đây, là tự nguyện tới.
Viên Bằng Hải nói với Hàn Châu: “Đợi lâu rồi.

Cậu chuẩn bị xong chưa?”
Hàn Châu im lặng trong vô thức, sau đó nói: “Chuẩn bị xong rồi.”
Anh nhìn thoáng qua Nghê Lam, thấy Nghê Lam cười cười khuyến khích anh.

Hàn Châu thấy kỳ quặc xoay đầu sang một bên.
Lúc này Lam Diệu Dương đi lại, anh dẫn theo một người đàn ông trung niên mặc đồ tây đi giày da, “Viên cục, Âu Dương, vị này là luật sư Tào.”
Hàn Châu ngẩn người.

Lam Diệu Dương lại quay về phía anh nói: “Hàn Châu, vị này là Tào Hoằng, luật sư Tào.” Anh quay sang phía luật sư, hướng tay về phía Hàn Châu: “Hàn Châu.”
Luật sư Tào chào hỏi Viên Bằng Hải và Âu Dương Duệ, sau đó đi về phía Hàn Châu.

Ông đưa tay ra với Hàn Châu.
Hàn Châu vô thức đưa tay ra.

Không ai ngăn cản luật sư, cục trưởng và đội trưởng kia lại chỉ nhìn.

Dường như một tội phạm, một tên lưu manh đầu đường xó chợ như anh, cũng đáng được có luật sư.

Hàn Châu đưa tay ra xong mới tỉnh ra, nhưng Tào Hoằng đã nắm chặt tay anh.
Tào Hoằng bắt chặt tay, cũng rất ấm áp.

“Chào cậu, nếu cậu không phản đối, tôi sẽ là luật sư đại diện cho cậu.”
Hàn Châu không nói nên lời, anh nhìn những người khác trong phòng, rồi nói một câu: “Cảm ơn.”
Có ngu mới phản đối.

Anh không phải Nghê Lam.
Nghê Lam nói đúng, vấn đề pháp luật, để pháp luật giải quyết.
Tào Hoằng cười cười với Hàn Châu, sau đó quay sang Viên Bằng Hải và Âu Dương Duệ: “Bắt đầu thẩm vấn sao?”
“Đúng vậy.” Âu Dương Duệ đáp.
Tào Hoằng nói: “Trước khi bắt đầu chính thức, tôi cần nói chuyện với người ủy thác một chút, làm vài thủ tục.”
“Được.” Âu Dương Duệ khoát tay ra hiệu: “Đi thôi.”
Một đoàn người liền rời khỏi phòng đến phòng thẩm vấn, Hàn Châu đột nhiên cảm thấy cục cảnh sát cũng không hung ác như vậy, cũng sẽ không làm người ta quá sợ hãi.

Anh đi theo Tào Hoằng ra ngoài, lúc ra tới cửa anh bỗng nhiên quay đầu.
“Nghê Lam.”
“Hả?” Nghê Lam đang cười với Lam Diệu Dương, khoác tay anh.

Nghe tiếng kêu thì quay đầu nhìn Hàn Châu.
Hàn Châu nói: “Khiêu vũ, ráng lấy hạng nhất.”
Nghê Lam: “…”
Hàn Châu cười thành tiếng, tâm tình không còn nặng nề: “Cô nói rất đúng, rất khuyến khích người khác.

Tôi còn sống, cô lấy giải nhất.”
Nghê Lam: “…”
Hàn Châu đi.
Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam: “Sống chết với khiêu vũ, hai chuyện này sao lại liên quan tới nhau?”

Nghê Lam đột ngột vỗ tay một cái: “Em đang nghĩ tổng kết sự liên quan này thế nào, vẫn là anh miêu tả chuẩn.

Chuyện này đối với em nhục cũng nghiêm trọng như sống chết vậy, hèn chi em cảm thấy nên đi.”
Lam Diệu Dương: “…”
Nghê Lam chắp tay hành lễ: “Là ông chủ, anh có thể giúp em nói chuyện với người quản lý được không? Chị ấy nhất định sẽ la em.”
Lam Diệu Dương: “Hay anh tăng lương cho cô ấy vậy.” Tìm một người có thể làm quản lý cho Nghê Lam cũng không dễ, nhân tài đáng quý trọng.
Phòng thẩm vấn.
Tào Hoằng đã tiến hành nói chuyện riêng với Hàn Châu, ký giấy tờ.

Ông nói rõ mong muốn của Hàn Châu.

Vì hạng mục công việc liên quan đến Hàn Châu quá nhiều nhất thời cũng không nói rõ hết được.

Tào Hoằng đành phải nói nguyên tắc trả lời: Không phỏng đoán, không cho rằng, chỉ nói chuyện phát sinh thực tế, khách quan nhất có thể.

Hỏi gì đáp đó, cố gắng bớt nói thừa thãi.

Việc gì không chắc cứ nói không nhớ rõ, không nên miễn cưỡng, không nói dối cảnh sát, cũng không gây phiền toái cho mình.
Hàn Châu nói chuyện xong thì càng bình tĩnh hơn chút.

Luật sư Tào rời đi, tự Hàn Châu ở lại phòng thẩm vấn.
Phòng không lớn, bốn phía đều là camera, đỉnh đầu có đèn sáng.
Hàn Châu cảm thấy máu trong người chảy xuôi, mang cho anh tinh thần vô tận.

Căn phòng này tựa hồ như cánh cửa ra vào địa ngục.

Hàn Châu ngẩng đầu, liếc nhìn ánh đèn.
Quá sáng rồi.
Anh nhắm mắt lại.
Dường như anh trở lại trong mộng.
A Quang đang đứng trước mặt anh.

Anh với A Quang cùng đứng ở giữa, cách nhau bởi ánh sáng và bóng tối.

Mà bây giờ anh đang đứng trong ánh sáng.
Anh bước ra khỏi lằn ranh, đi đến trước mặt A Quang.
Hàn Châu nghe thấy tiếng bước chân, anh mở mắt ra, nhìn thấy Âu Dương Duệ và một cảnh sát khác, bọn họ ngồi xuống trước mặt anh.
A Quang trong giấc mơ cũng ngồi yên.
Âu Dương Duệ giới thiệu vị cảnh sát kia, đó là tổ chuyên án ở

tỉnh.

Sau đó Âu Dương Duệ lấy ra một tấm hình, đưa cho Hàn Châu.
“Đội trưởng Quý bị sát hại vẫn luôn giữ hình chụp đồng phục cảnh sát của cảnh sát Hứa.

Chúng tôi gọi anh ấy là Bồ câu, các anh gọi anh ấy là A Quang.”
Âu Dương Duệ nói: “Đội trưởng Lưu thương lượng với tôi, có lẽ anh cần nhận thức lại một chút, đây là Hứa Văn Bách, cảnh sát Hứa.”
Hàn Châu cầm tấm hình, trong hình là gương mặt quen thuộc, đồng phục quen thuộc, nhưng là tổ hợp lạ lẫm.
Hốc mắt Hàn Châu hơi nóng.
“Sau khi đội trưởng Quý hi sinh, đội trưởng Lưu tiếp nhận vị trí tổ trưởng chuyên án.

Bây giờ ông ấy đang điều tra manh mối ở nơi khác.

Ông ấy rất coi trọng việc đầu thú của anh, cảm thấy anh đại khái hi vọng có thể cùng cảnh sát Hứa thực hiện thẩm vấn cùng nhau lần này.”
“Cảm ơn.” Hàn Châu đặt tấm hình ở bên cạnh mình, thật giống như anh và A Quang vẫn là anh em, vai kề vai.

“Bắt đầu đi, các anh muốn biết cái gì.”
———-
Trấn Lâm Thủy.
Hoàng Hương Như vùi vào bàn khóc lớn, rất lâu vẫn không cách nào bình ổn cảm xúc.
Hạ Vũ và Dương Đức để cho bà khóc, lại mua thức ăn khuya cho bà, ở cạnh khuyên nhủ hồi lâu.
Lưu Tống liên lạc với Âu Dương Duệ, nói về tình hình mới nhất, sau đó rốt cuộc đợi được Hoàng Hương Như mở miệng.
Bốn tấm hình lại bày ra trước mặt Hoàng Hương Như, lần này cảm xúc Hoàng Hương Như ổn định, chỉ vào tấm hình của Liễu Vân.

“Là bà ta.

Bà ta chính là A Ngọc.”
“Bà ta là người thế nào?”
Hoàng Hương Như im lặng một hồi: “Là người vừa đáng hận vừa đáng thương chăng?”
Hoàng Hương Như bắt đầu kể về A Ngọc mà bà biết.
15 tuổi A Ngọc bị bán vào thôn, là bị cha ruột bán.

Mẹ bà ta đã qua đời, cha đánh bạc, sau đó thì bán bà.

Lúc bị bán bà ta còn không biết, cha bà nói là đến nhà một người dì bà con xa một thời gian, bà còn rất vui vẻ.

Vì khoảng thời gian đó cha bà không hay ở nhà, lúc quay về tâm tình không tốt, luôn đánh chửi bà.

Lúc đó bà học lớp 10, học rất chăm chỉ, bà thề phải thi lên đại học rời khỏi nhà này.

Lúc bà rời đi lại rơi vào địa ngục.
Hoàng Hương Như biết rõ những điều này là sau khi A Ngọc lừa gạt Hoàng Hương Như đến thôn Đại Hà, nói chuyện tâm tình với bà.

Hoàng Hương Như cảm thấy A Ngọc hi vọng bà không hận bà ta, bà ta nói mình cũng là người bị hại, trải qua cuộc sống bi thảm.

Bà gạt Hoàng Hương Như là vì bất đắc dĩ.

Nếu như bà không tìm được một người vợ sinh con cho Lưu Đông thì bà chết chắc.
Hoàng Hương Như tận mắt nhìn thấy cuộc sống bi thảm của A Ngọc, nhưng bà càng hận A Ngọc.

Vì cuộc sống như vậy cũng rơi vào Hoàng Hương Như.

May mắn là bụng Hoàng Hương Như không chịu thua kém, bà có con rất nhanh, nhà họ Lưu không còn đánh chửi bà tùy ý.

Mà A Ngọc thì vẫn bị như cũ vì không thể sinh con, bà ta thậm chí còn bị đàn ông trong thôn cưỡng hiếp, nhưng nhà họ Lưu không quan tâm.
Lưu Tống lấy hình bốn người kia ra: Triệu Hưng, Kim Hậu, Trần Giang, Trần Quảng Sinh.
Hoàng Hương Như xác nhận bốn người kia thực sự có đến tìm A Ngọc.

Khi đó Hoàng Hương Như và A Ngọc đều ở nhà họ Lưu.

A Ngọc ra ngoài cùng những người này thì nhà họ Lưu có thể có tiền.
Theo A Ngọc nói, trước khi Hoàng Hương Như đến, cuộc sống của bà thảm hơn.

Bà đã từng trốn, nhưng bị cảnh sát trả về, suýt chút nữa bị đánh chết.

Trong làng này vợ bé bị đánh là chết, không ai phải chịu trách nhiệm.

A Ngọc rất sợ, A Ngọc hận cảnh sát.
Quan hệ giữa Hoàng Hương Như và A Ngọc rất kỳ lạ, bà hận A Ngọc, nhưng cũng ỷ lại A Ngọc.

Đôi khi nhà họ Lưu đánh chửi, A Ngọc sẽ chắn giúp bà, người bị đánh đập là A Ngọc.

Đôi khi lưu manh trong thôn đến đùa giỡn với Hoàng Hương Như, A Ngọc sẽ tới cứu bà.

A Ngọc có quan hệ rất tốt với mấy tên ác trong thôn, họ sẽ làm chỗ dựa cho A Ngọc.
Kẻ ác nhất, một tên là Triệu Hưng, một tên là Kim Hậu.

Tất cả mọi người đều sợ bọn họ, sợ nhất là Kim Hậu.

Nhưng A Ngọc nói cho Hoàng Hương Như, tránh Triệu Hưng một chút.
Ghét cái tên khó nhớ của A Ngọc, chỉ gọi bà là A Ngọc, dường như Triệu Hưng là người khởi xướng.

Triệu Hưng còn thích treo người lên đánh, A Ngọc suýt chút nữa bị treo cổ.
Trong ấn tượng của Hoàng Hương Như, A Ngọc rất sợ Triệu Hưng.

Bà nói thực ra mọi người cùng nhau ra ngoài buôn bán, đều nghe lời Triệu Hưng, ngay cả Kim Hậu cũng nghe Triệu Hưng.
Buôn bán chính là buôn bán người.

Có phụ nữ có trẻ em.

Hoàng Hương Như là người đầu tiên bị lừa tới.

Sau đó A Ngọc cùng những người kia còn lừa bao nhiêu người, Hoàng Hương Như không biết.

A Ngọc cũng không nói chuyện bên ngoài với bà quá nhiều, Hoàng Hương Như không chỉ một lần nghe A Ngọc khóc lúc nửa đêm.
Hoàng Hương Như hận A Ngọc, lúc bà nghe thấy A Ngọc khóc, bà sẽ nghĩ sao bà ta không chết ở bên ngoài đi.

Nhưng nếu A Ngọc không trở về, trong lòng Hoàng Hương Như cũng sẽ không cảm thấy vui.

Cuộc sống của A Ngọc dễ chịu hơn một chút là sau khi lừa Hoàng Hương Như về.

Nhà họ Lưu chuyển sự chú ý vào Hoàng Hương Như, cũng bắt đầu khi đó, bọn Triệu Hưng và Kim Hậu bắt đầu cảm thấy A Ngọc có ích.
Dáng dấp A Ngọc rất đẹp, chỉ cần ăn mặc đẹp đẽ một chút đã không giống nông dân.

Lá gan A Ngọc cũng lớn, còn rất biết diễn, A Ngọc là trợ thủ tốt nhất cho buôn bán của bọn họ.

Vì vậy mấy người Triệu Hưng và Kim Hậu rất chiếu cố A Ngọc, cũng thường đưa A Ngọc ra ngoài làm việc.

Rồi mỗi một lần A Ngọc quay về đều mang không ít tiền về cho nhà họ Lưu, Hoàng Hương Như giận mắng A Ngọc là ma quỷ, A Ngọc quỳ khóc, nói bà cũng muốn sống sót.
Hồi ức của Hoàng Hương Như hơi loạn, đoạn này xếp đoạn kia, tuyến thời gian nhảy liên tục.

Nhưng bên Lưu Tống nghe vẫn hiểu được.
“Ngày A Ngọc mất tích, có biểu hiện đặc biệt gì không?” Lưu Tống hỏi.
“Không có.

Bà ta đi là đi.

Bà ta không nói muốn đi xa.

Hôm đó rời thôn cũng có mấy người đàn ông, tôi nhớ Triệu Hưng cũng đi ngày đó.

Về sau trong thôn đồn A Ngọc đã chết.

Còn có người đồn A Ngọc bị Lưu Đông đánh chết.

Nhưng tôi không dám hỏi.” Hoàng Hương Như nói.
“Lời đồn nói thế nào?”
“Nói A Ngọc không muốn ra ngoài với bọn Triệu Hưng, Kim Hậu kiếm tiền, Lưu Đông không vui.”
“Triệu Hưng, Kim Hậu có quan hệ thế nào với Lưu Đông?”
“Đương nhiên không tốt.

Đàn ông nào mà lại có quan hệ tốt với người ngủ với vợ mình? Lưu Đông thường chửi bọn họ ở nhà, nhưng ông ta không dám trước mặt chọc giận bọn họ, hơn nữa A Ngọc đi với bọn họ có thể mang tiền về.” Hoàng Hương Như dừng một chút, “Mới ban đầu Lưu Đông không dám muốn nhiều, về sau cảm thấy bọn họ rất cần A Ngọc nên nổi lòng tham.

Tôi nghe lén ông già và Lưu Đông thương lượng, kêu ông ta kiềm chế một chút, Lưu Đông không nghe.

Kim Hậu dẫn người tới nhà uy hiếp Lưu Đông một lần, Lưu Đông gọi mấy người già trong thôn tới, còn gọi cả cảnh sát, là ông họ Quản kia.

Về sau định ra giá tiền.”
Lưu Tống hỏi: “Vậy Lưu Đông và Quản Hoài từng xung đột lợi ích với bên Kim Hậu?”
“Có thể xem là vậy.” Hoàng Hương Như nói: “Dù sao bọn họ đưa A Ngọc ra ngoài, Lưu Đông nhớ kỹ thời gian và số lần.

Lúc A Ngọc quay lại, Lưu Đông đều hỏi kỹ A Ngọc đi đâu làm gì.”
Lưu Tống và Thẩm Hoa liếc nhìn nhau.

Nói như vậy, trong tay Lưu Đông và Quản Hoài thực sự có thể có ghi chép phạm tội bất lợi của nhóm Tổ Ưng này.
Lưu Tống lấy di động ra, nói với Hoàng Hương Như: “Tôi cho chị nghe một đoạn ghi âm, chị có thể nhận ra giọng của Triệu Hưng không?”

Hoàng Hương Như lắc đầu, nhưng bà vẫn chăm chú nghe mấy lần.
Ghi âm chỉ có một câu nói, chính là câu Lý Mộc thu lại.
Hoàng Hương Như lắc đầu: "Tôi không nhớ rõ giọng, có lẽ tôi không biết."
Lưu Tống kêu người tạm thời bố trí khách sạn trên trấn cho Hoàng Hương Như, sau đó ông mở cuộc họp với nhân viên.
Hạ Vũ cũng không nhận ra được giọng nói trong ghi âm kia là ai, trong cục cảnh sát không ai nghe ra được.

Dù sao người của ba mươi năm trước, trước đây không quen, giờ lại càng không biết.
Dương Đức nói: "Chúng tôi có thể cầm ghi âm vào thôn hỏi."
"Không chỉ ghi âm." Lưu Tống nói: "Chúng tôi đã xác nhận Triệu Hưng là nghi phạm lớn nhất, ông ta lấy tên Lưu Hồng Giang làm thân phận giả lập tổ chức tội phạm, hoạt động phi pháp.

Kim Hậu cùng bọn với ông ta, đổi tên thành Kim Thụ Bồi, cũng là thân phận giả.

A Ngọc hiện giờ là Liễu Vân, trước đây bị bọn họ đưa đi, về sau vẫn luôn giúp bọn họ phạm pháp."
Lưu Tống lấy tin tức đạt được bên Âu Dương Duệ kêu người in ra, phát cho các nhân viên.
"Lưu Đông đã chết, Quản Hoài đã chết, Kim Thụ Bồi đã chết, hiện tại Liễu Vân có khả năng cao cũng bị giết hại.

Lưu Hồng Giang, cũng là Triệu Hưng trước đây, đang tiêu hủy chứng cứ phạm tội, từng bước từng bước diệt khẩu.

Khẳng định ông ta có trở lại, hoặc phái người trở lại, ông ta có liên hệ với thôn, ông ta còn nắm giữ tin tức của những người trước đây, cho nên Quản Hoài mới có thể bị tìm ra, bị giết hại."
Lưu Tống nói: "Tìm ra người liên hệ của ông ta, tìm khởi nguồn tin tức của ông ta, có thể giúp chúng ta tìm ra ông ta."
Bên Âu Dương Duệ thẩm vấn với Hàn Châu cực kỳ thuận lợi,

Hàn Châu rất tỉnh táo, anh báo tất cả những chuyện mình biết về Tổ Ưng.

Tất cả đều ăn khớp với những gì bên Âu Dương Duệ điều tra được, lúc nói gần xong, Âu Dương Duệ nhận được điện thoại của Ngô Thuần.
“Đội trưởng, camera của chung cư chụp được ít hình, em gửi hình chụp màn hình sang cho anh.”
Âu Dương Duệ rất nhanh đã nhận được hình ảnh.
Một cô gái ăn mặc như dân văn phòng kéo một cái valy lên xe, tài xế xe kia đội mũ, nhưng lộ ra nửa gương mặt, nhìn giống Khưu Tự.
“Là Khưu Tự.” Hàn Châu xác nhận thân phận của người này.
Khưu Tự không ra tay với Hàn Châu, lại tìm một cơ hội không bị ngăn trở, giải quyết Liễu Vân trước mắt cảnh sát.

Chương 67

Chuyện này vượt qua dự liệu của mọi người.
Hàn Châu làm sao cũng không ngờ tới Khưu Tự trông chừng anh cả buổi, vì tìm được anh mà tốn không ít công sức, cuối cùng lại đi đường vòng đối phó với người khác.
Luôn cảm thấy có chút kỳ quái.
"Việc này có chút chênh lệch với kế hoạch ban đầu của bọn họ." Âu Dương Duệ nói, "Chắc chắn Khưu Tự không thể ngờ giữa đường lại nhảy ra một Nghê Lam, lại theo sát các anh.

Anh ta biết mình không có cơ hội ra tay, thế là làm nội ứng, cung cấp động tĩnh của anh cho những người khác, tự mình đi làm chuyện khác.

Như thế vừa bí mật, lại có thể tranh thủ thời gian cho nhau."
"Lúc đó người của Kim Khổng Tước lên lầu là muốn đưa nó đi, không phải muốn bắt cóc nó." Hàn Châu nghĩ lại tình hình lúc đó, "Bọn họ lo lắng cảnh sát sẽ đưa nó đi."
Âu Dương Duệ hỏi Hàn Châu: "Anh có chứng cứ Kim Khổng Tước có liên quan tới Tổ Ưng không?"
"Không có." Hàn Châu nói: "Chúng tôi không qua lại trực tiếp với Kim Khổng Tước, ngoại trừ mấy cô ở đó chú Bồi gọi là đến.

Chú Bồi vẫn rất thích đến đó chơi.

Nhưng ma túy, súng, tôi không nghe là có giao dịch với Kim

Khổng Tước.

Về ma túy chú Bồi tự mình đi hàng nên tôi cũng không biết.

Nhưng về súng, chỗ tôi quản lý không có giao hàng cho Kim Khổng Tước."
Hàn Châu dừng một chút, hỏi: "Tối qua Nghê Lam đoạt được hai khẩu súng từ người của Kim Khổng Tước, có ở đây không? Tôi xem một chút được không?"
Âu Dương Duệ kêu người đi tới phòng vật chứng lấy mấy cây súng.

Súng tới, Hàn Châu theo yêu cầu của Âu Dương Duệ, đeo găng tay, mở túi vật chứng ra lấy súng.
Hàn Châu lấy súng ra, nhanh nhẹn thuần tục tháo súng ra.

Động tác thành thạo kia dường như nhắm hai mắt cũng có thể dò được linh kiện.
Hàn Châu không quan tâm nét mặt của nhóm Âu Dương Duệ, anh hỏi bọn họ mượn đèn pin chiếu vào chỗ số hiệu nơi nòng súng, Âu Dương Duệ nói: "Số hiệu đã cạo rồi."
Hàn Châu nói: "Đây là hàng cho bang Hắc Hổ.

Một lô tháng một đầu năm, lượng không lớn, tám khẩu.

Kim Dương mới nhập về."
Âu Dương Duệ nhận lấy xem một chút, chỗ số hiệu bị cạo đi không nhìn ra được gì.

"Hàng anh ra?"
"Đúng." Hàn Châu nói: "Tôi lắp ráp."
"Các anh xuất hàng cho bang Hắc Hổ, bang Hắc Hổ lại bán cho Kim Khổng Tước?" Âu Dương Duệ không thể lý giải logic này.

Nếu Kim Thụ Bồi đã quen với Kim Khổng Tước như vậy, tại sao lại muốn cho bang Hắc Hổ chen vào giữa kiếm một khoản?

“Anh biết cô này không?” Âu Dương Duệ trở lại ảnh chụp màn hình trên camera, hỏi Hàn Châu.
Hàn Châu lắc đầu: “Không có ấn tượng đã gặp.”
Âu Dương Duệ gửi ảnh chụp cho nhân viên, mỗi người phụ trách một phần, bắt đầu điều tra.
Quan Phàn sắp xếp nhân viên tiến hành lục tìm kho mạng nội bộ cảnh sát, xem có thể tìm được tư liệu của cô gái này thông qua hình ảnh hay không.

Thẻ căn cước, giấy phép lái xe, hộ chiếu, tiền án cũ các loại, vì hình ảnh không rõ mà dữ liệu cần so sánh thì lớn, cần thời gian công tác.
Quan Phàn liên lạc với bộ phận quản lý giao thông, căn cứ vào thời gian camera ghi nhận hình ảnh của Khưu Tự và cô gái kia báo tình huống cho bên giao thông, kêu họ truy tìm tung tích chiếc xe này trên hệ thống camera giao thông.
Bên cư xá, Trâu Úy và Ngô Thuần đang tiến hành điều tra tại chỗ.
Liễu Vân đã ở khu này nhiều năm, khu cư xá diện tích lớn, có 38 tòa nhà, năm cửa ra vào, trong đó có hai cửa bị hư đã cấm từ lâu, mãi vẫn chưa tu sửa.

Camera giám sát ở khu cư xá không đủ, công ty quản lý không nghiêm, cửa vào tòa nhà có bố trí chỗ chờ, nhưng bọn họ cũng không cho khách vãng lai tới đăng ký.
Chuông cửa nhà của Liễu Vân đã hư từ lâu, góc máy camera cũng không đúng, chỉ có thể chụp được một nửa cửa lầu một.

Từ camera cửa lầu không thể tìm thấy bóng dáng cô gái văn phòng với valy hành lý, nhưng trong camera thang máy có, cô gái kia đi lên lầu xuống lầu khoảng cách 13 phút.
Cũng trong 13 phút này, cô vào phòng Liễu Vân, khống chế bà, nhét vào valy hành lý, kéo ra ngoài.
Ngô Thuần có chút ảo não, anh cảm thấy mình đã sơ sót, chỉ lo chú ý Liễu Vân có hành động khác thường đáng nghi hay không, căn bản không để ý đến những người giống dân văn

phòng đi ra vào tòa nhà.
“Tôi không có ấn tượng quá sâu với cô ta.” Ngô Thuần nói: “Tôi nhớ có người mang hành lý ra ngoài, tôi không để ý.

Tôi chỉ nhớ là nữ, dáng vẻ đó giống như chuẩn bị ra nhà ga hay sân bay đi công tác, tôi hoàn toàn không liên hệ cô ta với Liễu Vân.”
Đồng sự của Ngô Thuần, Lê Phong lại cảm thấy hơi oan uổng, anh nói nếu cô gái này lên lầu xuống lầu trong thời gian ngắn, lại thêm một valy hành lý, có lẽ anh sẽ lưu tâm thêm.

Nhưng anh cảm thấy không phải cùng một người.

Bảy tám giờ là thời điểm nhiều người ra vào tòa nhà, ăn xong tản bộ, dân đi làm các loại, anh đều quan sát rất cẩn thận.
Nhưng camera thang máy đã bày chứng cứ ra, nói những thứ này giống như trốn tránh trách nhiệm.

Lê Phong khó chịu ra mặt, lầm bầm vài câu rồi không nhắc đến nữa.
Nhóm nhân viên cảnh sát còn tìm ra vật chứng mới trong nhà Liễu Vân.

Trong tủ kéo phía dưới tủ quần áo bọn họ tìm thấy một tập hồ sơ, trong tập hồ sơ có hợp đồng mua nhà và giấy sở hữu tài sản, tất cả đứng tên Liễu Vân.
Giống như nhóm người Hàn Châu, Liễu Vân cũng nhận được một căn bất động sản.
Liễu Vân còn nhiều hơn bọn họ một thứ, một album ảnh cưới.
Bộ ảnh kia là một album cũ, cũng khóa trong ngăn kéo đó.

Trong ảnh Liễu Vân còn trẻ, bên cạnh bà là Triệu Hưng.

Liễu Vân mặc áo cưới, cười ngọt ngào, Triệu Hưng mặc vest, nhìn cũng rất đẹp trai.

Trong tấm ảnh hai người nhìn giống như cặp vợ chồng mới cưới bình thường, có tấm ngồi ngay ngắn, có tấm nhìn nhau thắm thiết.
Tấm đầu tiên trong album ảnh viết: Liễu Vân, Trần Cương, hạnh phúc mỹ mãn, đầu bạc răng long.
Trong album ảnh còn kẹp hai tấm hình, một tấm Liễu Vân ôm Trần Hân ba tuổi trong công viên, một tấm khác là Trần Hân ngồi trên vai Trần Cương ăn kem cây, hai cha con cùng quay đầu nhìn ống kính.
Tấm hình Liễu Vân ôm con gái từng bị xé, nhưng đã được dán lại cẩn thận.

Tấm ảnh hai cha con Trần Cương, Trần Hân rõ ràng cũng bị vò qua, cũng được vuốt lại thẳng thớm.
Mặt sau hai tấm hình đều viết sinh nhật con gái Trần Hân ba tuổi, chụp ở công viên nào đó.
Ngược lại trong phòng Trần Hân có không ít hình, đại khái từ lúc 6 tuổi, hàng năm sinh nhật đều có hình chụp chung với Liễu Vân, hai người đi công viên, đi nhà hàng, hai mẹ con cười rất tươi, nhìn qua tình cảm rất tốt.
Trần Hân qua đời đã hai năm, căn phòng của cô còn được giữ rất khá, mọi thứ đều sáng bóng sạch sẽ, ngăn nắp chỉnh tề, có thể thấy được Liễu Vân thật sự thương con gái.
Nhưng đồ liên quan đến Triệu Hưng hay còn gọi Trần Cương trong phòng này ít tới đáng thương.

Ngoại trừ ảnh chụp với cô dâu, với một tấm chụp chung với con gái, không còn gì khác.
Trâu Úy nhanh chóng báo cáo tình huống: “Triệu Hưng thôn Đại Hà có hai thân phận giả, một là đại ca xã hội đen Lưu Hồng Giang, một là Trần Cương chồng của Liễu Vân, ông ta với Liễu Vân có một người con gái, Trần Hân.

Không có giấy hôn thú, không có giấy tờ nào chứng minh ba thân phận của Triệu Hưng.”

Vì việc này Âu Dương Duệ nói chuyện với Nghê Lam và Lam Diệu Dương.
Ban đầu Nghê Lam rất nghiêm túc điều tra những chuyện tự thuật của Liễu Vân.
Liễu Vân nói mình với chồng Trần Cương thương nhau nhiều năm, sau cùng thành người nhà, vì sức khỏe bà không tốt, rất vất vả mới sinh được Trần Hân.

Lấy tên Trần Hân là biểu hiện sự hạnh phúc của hai vợ chồng họ.

Nhưng trời không chiều người, năm Trần Hân năm tuổi, lúc bọn họ đang sống rất hạnh phúc, thì chồng Trần Cương đi công tác trượt chân ngã chết, để lại bà và con gái.

Bà vất vả nuôi con gái lớn, cho cô học xong đại học, tưởng rằng cuộc sống rốt cuộc có thể thở phào thì con gái lại gặp tai nạn xe mất mạng.
Nghê Lam điều tra tài liệu hộ tịch của Liễu Vân và Trần Cương, tra được thẻ căn cước của Trần Cương, giấy chứng tử, thẻ căn cước của Trần Hân, tin tức báo đài, giấy chứng tử.

Còn đưa Giang Húc Hồng hỏi thăm hàng xóm của Liễu Vân và trường học của Trần Hân, hỏi thăm bạn bè Trần Hân các loại, còn đi đến trường học Liễu Vân nói Trần Hân mở huấn luyện, lúc này mới xác nhận lời Liễu Vân là thật.
Chỉ là chứng cứ hiện tại đã lật đổ toàn bộ chứng thực kia rồi.
Nghê Lam giao ra toàn bộ tài liệu ban đầu điều tra được, cung cấp cho Âu Dương Duệ tiếp tục điều tra.

Suy đoán trước đó của Âu Dương Duệ hẳn là chính xác, Liễu Vân ủy thác Nhị Lam Thần tra u hồn của Trần Hân, hẳn là có ý thăm dò.

Nếu như khi đó bọn họ tra ra có gì không đúng, chắc chắn sẽ hỏi bà.

Bà ta sẽ nghĩ kỹ đối sách, chỉnh lại quá khứ, sau đó kết thúc ủy thác, Nghê Lam và Lam Diệu Dương sẽ không cảm thấy có gì sai ở đây, cũng không báo cảnh sát, càng không truy tra.
Nhị Lam Thần không tra ra được vấn đề, thế là Liễu Vân cứ yên tâm lớn mật diễn tiếp.

Đứng sau đương nhiên có ý của Triệu Hưng, toàn bộ đều là chỉ thị của Triệu Hưng.
Triệu Hưng hẳn là Kền kền.
Ông ta muốn khống chế Liễu Vân.

Ông ta đưa bà ra khỏi thôn Đại Hà, cho bà một cuộc sống mới, ở thành phố lớn xa hoa trụy lạc, có nhiều tiền, được tôn trọng.

Thậm chí còn lừa gạt tình cảm hứa hẹn hôn nhân, lại cho bà một đứa con.
Nhưng Triệu Hưng không thể bị một đứa con gái trói chặt, cũng không thể cùng một người phụ nữ trải qua cuộc sống bình thường.

Đợi lúc ông ta đứng vững, đã nắm giữ chắc được Liễu Vân, ông ta đổi lại lời giải thích cái gì vì an toàn của hai mẹ con, vì làm ăn, tóm lại ông ta đổi một thân phận khác, kêu Liễu Vân yểm trợ cho ông ta, kêu Liễu Vân tiếp tục cống hiến cho ông ta.
Âu Dương Duệ và Nghê Lam thảo luận đến đây, có suy nghĩ:
"Phải điều tra cái chết của Trần Hân một lần nữa."
Lúc này Lam Diệu Dương tán thành: "Điều này rất quan trọng.

Bọn họ muốn giết Tiểu Hồng, có lẽ cũng bởi vì chuyện này.

Rốt cuộc Trần Hân gặp tai nạn xe ngoài ý muốn, hay là giống những người khác, bị diệt khẩu?"
Nghê Lam nói: "Có lẽ đây cũng là một nghi vấn nằm mãi trong lòng Liễu Vân.

Mục đích bà ta tìm chúng ta điều tra, tìm kiếm u hồn con gái, có phải phức tạp hơn so với tưởng tượng của chúng ta? Tình cảm của bà ta với Trần Hân rất tốt, nếu như Triệu Hưng thực sự giết con gái, lại lừa bà ta, có phải bà ta cũng đang tìm kiếm chân tướng? Giống như bây giờ bà ta cũng bị giết hại, nhưng vì ủy thác của bà ta, chúng ta vẫn truy cứu rốt cuộc tại sao Trần Hân chết."
"Cũng có khả năng." Lam Diệu Dương nói.
"Đoán nhiều như vậy, không phải chờ Tiểu Hồng tỉnh dậy là biết sao?" Hàn Châu ở bên cạnh nói.
Nghê Lam há to miệng rồi ngậm lại.

Giang Húc Hồng gửi tin tức tới, phẫu thuật đến giờ vẫn chưa kết thúc.

Thời gian phẫu thuật dài như vậy, tình hình không quá lạc quan.
Hàn Châu nhìn biểu cảm của Nghê Lam, mím chặt miệng, không nói gì thêm nữa.

Chương 68

Thời gian lúc này đã rất khuya rồi nhưng điều tra vẫn chưa kết thúc
Kết quả từng mục điều tra được đều tập hợp về tổ chuyên án.
Tạm thời vẫn chưa đuổi bắt được tay bắn tỉa và A Quan, bóng dáng hai người biến mất trên đường đi bộ trong phố kinh doanh, rất có thể đã thay đổi trang phục lẫn vào đám người chợ đêm bỏ đi.
Xe của Khưu Tự và cô gái văn phòng kia vứt bên đường một con phố nào đó, đoán sơ qua là đổi xe.
Về thủ đoạn Khưu Tự liên lạc với đồng bọn, thông tin trong quá trình chơi game, chữ online còn được, chứ giọng nói sợ là tương đối khó thu thập.

Cảnh sát đã theo quy trình xin hỗ trợ từ bên game, nhưng nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể hợp tác lấy được số liệu liên quan, bên game cũng không chắc chắn sẽ lọc ra được những số liệu có ích.
Hàn Châu vẫn ở lại đó, người thẩm vấn anh đổi mấy lần, quả thật là đánh luân phiên.

Nhưng Hàn Châu không quan tâm, anh biết tình huống bây giờ cấp bách.
Những người này động thủ xong lẩn trốn, bước tiếp theo cần làm là biến mất.
Mà cảnh sát nhất định phải kiếm được manh mối lẩn trốn của

những người này từ lượng tin tức lớn.

Phương thức, tuyến đường, thời gian, để sớm chặn họ lại.
Hàn Châu chưa gặp tên bắn tỉa, nhưng anh biết A Quan người tấn công anh, anh thậm chí còn có thể đọc ra số điện thoại của A Quan.

Tính ra Hàn Châu và A Quan không quá quen biết, nhưng cũng từng làm chung chuyện, tán gẫu qua ngày.

A Quan này không giống Hàn Châu, hắn cực kỳ thích khoác lác và xã giao, dù sao gọi anh em cũng miễn phí, nên chỉ cần năm giây là hắn có thể nhận một người anh em.
A Quan từng nói quê quán mình cho Hàn Châu, khoác lác là ở quê từ nhỏ đã là đại ca đường phố.

Hắn từng nhắc tới tuổi tác của mình, đã từng nói sinh nhật mấy năm liên tiếp hoành tráng thế nào.

Những thứ này Hàn Châu đều nhớ, anh đoán ra số thẻ căn cước của A Quan.
Điện thoại của A Quan bị Tiểu Hồng cướp, nhưng ở hiện trường McDonald không tìm thấy chiếc điện thoại đó trên người Tiểu Hồng.

Căn cứ ghi âm báo động 110 cùng với dãy số trong trí nhớ của Hàn Châu, số điện thoại của A Quan không có thay đổi.
Vì A Quan lấy mất điện thoại của Tiểu Hồng, mà điện thoại của mình lại không ở trên người, dựa vào định vị điện thoại để tìm tung tích là không thể, mà cảnh sát hiện trường không đủ người để tra từng người.

Nhưng Quan Phàn căn cứ vào số thẻ căn cước phỏng đoán của Hàn Châu và số điện thoại của A Quan theo hoạt động trên mạng tra được trước đó, xác định thân phận thật của hắn.
A Quan tên thật là Khương Vũ, từng mua vé máy bay đi thành

phố L ngày 22 tháng 4, chuyến bay sớm nhất.

Ngày hôm sau lại ngồi chuyến trễ nhất quay về.

Hành trình này rất gấp, mà thời gian lại trùng hợp như vậy, lại tương ứng với thời gian tử vong của Quản Hoài.
Quan Phàn tra tuyến xe đi từ thành phố L đến trấn Lâm Thủy, xem như A Quan không thuê xe, đi theo đúng giờ xe đi trấn Lâm Thủy cũng đủ thời gian gây án.
Tin tức này có ích với việc truy tìm hung thủ sát hại Quản Hoài cho phía Lưu Tống, bọn họ nhận được hồ sơ hình ảnh của A Quan, dự định ngày mai sẽ tiến hành điều tra ở trấn.
Nhưng như thế còn chưa đủ, Hàn Châu chủ yếu muốn xin chạy đến hiện trường một chuyến.
“Theo con đường Khưu Tự chạy tôi hiểu rất rõ cách thức và năng lực hành động của nó, tôi xem có thể phát hiện ra gì không.” Hàn Châu nói như vậy.
Lam Diệu Dương và Nghê Lam nhanh chóng tham gia náo nhiệt: “Chúng tôi có thể làm lái xe.”
Âu Dương Duệ quả thực không muốn chửi, chiếc xe sang trọng của bọn họ còn có hai vị trí lái nữa.
Hàn Châu nói: “Tốt nhất là cùng một kiểu xe Khưu Tự lái.

Khác loại xe thì hình huống sẽ khác, cửa trước sau, gương chiếu hậu, chiều cao xe khác, đồ có thể quan sát được cũng khác.”
Âu Dương Duệ xin chỉ thị của Viên Bằng Hải.

Viên Bằng Hải phê chuẩn, kêu Ngô Thuần và Trâu Úy áp giải Hàn Châu đi một chuyến.
Trâu Úy truy tung tích Khưu Tự từ chỗ an toàn Nghê Lam sắp xếp cho Hàn Châu – Nhã Đình Uyển, Ngô Thuần lại vẫn đang ở hiện trường chỗ Liễu Vân, hai người này nắm rất rõ động tĩnh của Khưu Tự ngày hôm nay, tuy cuối cùng mất dấu người, nhưng tái diễn tình cảnh vẫn được.
Sau khi Viên Bằng Hải nói rõ nhiệm vụ cho bọn họ xong, lại sắp

xếp công việc cho Lam Diệu Dương và Nghê Lam đang tràn đầy chờ mong: “Chúng tôi đặc biệt cần sự phối hợp của hai người.”
Vẻ mặt Viên Bằng Hải hiền lành, Nghê Lam nghe giọng nói kia liền thay đổi nét mặt ngay.
“Hôm nay hai người ở lối đi bộ khu Hối Hưng đã bị chụp lại rồi, tuy chúng tôi đã sắp xếp cảnh sát mạng xóa hết nội dung và video liên quan, nhưng hai người nổi tiếng như vậy, ảnh hưởng vẫn rất lớn.” Viên Bằng Hải nói rất chân thành: “Nhất là Nghê Lam, fan của cô hiện tại đều rất kích động, nói cô dùng hành động làm sáng tỏ lời đồn, lấy nắm đấm đánh antifan.

Bọn họ còn lấy tư thế hiên ngang oai hùng hôm nay của cô trên phố đi bộ đấu nhau với antifan đây.”
Nghê Lam: “…” Viên cục là xem Weibo nhiều hay ít? Nói chuyện rất giống dân mạng, rất hiểu nha.
“Cho nên tất cả mọi người đang chờ hành động kế tiếp của cô, khẳng định là fan đang chờ cô tiếp tục nở mày nở mặt, mà đám người Khưu Tự cũng sẽ lợi dụng tin tức trên mạng, thông qua lục soát động tĩnh của cô để xem lén hành động của cảnh sát.

Nếu như cô và Lam Diệu Dương đi theo Hàn Châu dò đường, kế hoạch điều tra của cảnh sát chúng tôi sẽ bị lộ.

Bây giờ là thời điểm mấu chốt, những tên tội phạm kia đang lẩn trốn, chúng tôi phải tranh thủ thời gian, không thể phân tâm xử lý công việc của minh tinh.

Đành thiệt thòi hai người, về nhà gây chút chuyện xấu, kêu chó săn đăng lên, gây phân tán sự chú ý của mọi người.”
Nghê Lam: “…” Sao nghe thấy rất có lý, không cách nào phản bác.
“Được rồi, cứ sắp xếp như vậy đi.” Viên Bằng Hải cũng không chờ Nghê Lam hay Lam Diệu Dương nói gì, điểm đạm tuyên bố sự tình được giải quyết, mọi người nhanh chóng làm việc.
Hàn Châu và nhóm Trâu Úy lập tức xuất phát, Lam Diệu Dương nghĩ đến kế hoạch của anh, liền đuổi theo Viên Bằng Hải, “Viên

cục, tôi có chuyện thương lượng với ông một chút, ông cho tôi vài phút được không?"
"Được." Viên Bằng Hải kéo Lam Diệu Dương bước nhanh đi, ông muốn về phòng làm việc tiếp tục phê duyệt giấy tờ.
Lam Diệu Dương đi theo, nói: "Là thế này, trong tay tôi có chút tiền…"
Mọi người đang làm nghe thấy câu này đều liếc nhìn Nghê Lam, sau đó lại tiếp tục công việc.

Nghê Lam vẻ mặt vô tội: "Sao vậy, quả thực anh ấy có chút tiền mà."
Mọi người không tiếp lời, đều tản ra.
Nghê Lam đứng một hồi, nghĩ ngợi, gọi điện thoại cho Lý Mộc: "Anh Lý Mộc, chút nữa tôi với Lam Diệu Dương tay trong tay về nhà, anh đi chụp lén một tấm, giúp chúng tôi lăng xê được không?"
Lý Mộc tức giận: "Lăng xê hay là yểm trợ?"
"Anh Lý Mộc thật là cơ trí."
"Không phải chúng ta mới tan rã không vui được bao lâu sao? Sao cô lại còn mặt mũi nhắc đến yêu cầu này?"
"Sao mà tan rã không vui, tình bạn của chúng ta sâu như thế cơ mà."
"Không chụp." Lý Mộc làm bộ làm tịch, "Hai người tay trong tay có gì hay mà viết.

Anh ta ngoại tình cô ra tay thì mới đáng chụp."
Nghê Lam: "…"
Lý Mộc không nghe thấy Nghê Lam trả lời, có hơi sợ: "Như vậy đi, cần yểm trợ gì cô cứ nói, nhưng tiết mục khiêu vũ của cô, để bên chúng tôi quay toàn bộ hành trình, tin độc quyền ngoài lề để cho chúng tôi."
Nghê Lam: "…" Nghê Lam cúp máy.
Lý Mộc trừng mắt nhìn điện thoại, tức giận: "Lại cái tính xấu này, sao mà làm nghệ sĩ, thật là, cô hay là nhặt được Lam Diệu Dương, không thì sớm đã bị đóng băng trong ngành giải trí rồi."
Lý Mộc thở phì phì gọi lại cho Nghê Lam.

Nghê Lam nghe máy.
“Cô về nhà nào thế?” Lý Mộc lên tiếng: “Về nhà họ Lam hay về biệt thự?”
“Về biệt thự.”
Lúc này đổi lại Lý Mộc cúp điện thoại trước.
Hàn Châu theo Trâu Úy và Ngô Thuần một chuyến.

Anh chuẩn bị trước mọi thứ ở trên xe, đây cũng là chuyện Khưu Tự sẽ làm từ sớm.

Sau đó bọn họ bắt đầu từ Nhã Đình Uyển, Hàn Châu mô phỏng theo hành động của Khưu Tự, bắt thang máy rời khỏi, Trâu Úy căn cứ theo cách thức và tuyến đường hôm nay đi theo.
Sau đó Hàn Châu đi thẳng tới công viên mà đột nhiên Khưu Tự chạy mất, sau đó cũng giống Khưu Tự lao nhanh đi.

Trâu Úy đang ở vị trí mất dấu Khưu Tự, cũng mất dấu Hàn Châu.

Trâu Úy nhanh chóng tìm, hành động giống như ban ngày.

Một lúc sau Hàn Châu gọi điện thoại cho cô báo chỗ tụ hợp.
“Hẳn là ở khu vực này.” Hàn Châu chỉ vào khu vực này nói: “Ghế ngồi nghỉ, cầu thang, phía dưới đất trống có thể dừng xe.

Không có camera.”
Trâu Úy gọi điện thoại cho Ngô Thuần kêu anh lái xe tới.
Hàn Châu nói: “Chìa khóa xe đã dán sẵn dưới mặt ghế, sau đó nhấn một cái, khóa xe vang lên là tìm được xe.

Đây là cách chúng tôi hay dùng.”
Hàn Châu lấy bản đồ ra vẽ tuyến đường, ghi lại thời gian.
Nhóm người lại đi tới cư xá của Liễu Vân.

Hàn Châu lái xe, chạy hết mấy tuyến đường biểu thị trong bản

đồ điện thoại, quan sát tình huống đường xá và camera giám sát, lại kêu Ngô Thuần hỗ trợ tra một đoạn giao thông đường dài, tình hình giao thông các con đường vào thời điểm đó.
Sau đó anh phỏng đoán thời gian và tuyến đường, ghi lại trên bản đồ.

Cuối cùng anh đi một vòng vòng cư xá, dừng xe ở vị trí Khưu Tự dừng.
Sau khi dừng xe anh không nói gì một lúc lâu.
Trâu Úy và Ngô Thuần cũng không hối thúc.
Cuối cùng Hàn Châu nói: “Nó cố ý.”
“Cái gì?”
“Nó cố ý bị chụp thấy.” Hàn Châu nói.
Trong cục cảnh sát, Âu Dương Duệ và Lưu Tống trao đổi một chút tin tức hai bên đạt được sau một ngày điều tra.
“Triệu Hưng và Kim Hậu không có trực hệ trong thôn nhưng cả nhà em họ Bành Thuận của ông ta vẫn còn.

Lúc Triệu Hưng rời khỏi thôn, Bành Thuận mới 14 tuổi.

Có người dân nói Bành Thuận và Triệu Hưng có ra ngoài làm mấy lần, nhưng nhà Bành Thuận phủ nhận, bọn họ còn phủ nhận tất cả mọi chuyện, thậm chí còn nói không quen biết Triệu Hưng.

Nhưng bạn thân của Bành Thuận nói, Bành Thuận có một người anh họ làm ăn lớn ở ngoài, vì trước kia Bành Thuận giúp người anh họ này không ít việc, nên người anh họ này vẫn luôn đối xử với Bành Thuận không tệ, cứ cách hai năm lại gửi tiền cho anh ta.

Đây là chính miệng Bành Thuận nói lúc uống rượu.

Bạn anh ta cảm thấy đây không phải khoác lác, vì mỗi tháng tiền lương của Bành Thuận không nhiều, nhưng luôn có tiền tiêu.

Hẳn là có con đường kiếm tiền.

Còn có người già trong thôn nhận ra giọng nói trong ghi âm, chính là Triệu Hưng.

Nhưng ông cụ kia có thể nhớ được giọng nói hay không thì tôi còn nghi vấn.

Có điều căn cứ theo lời khai tổng hợp của mọi người thì xác thực Triệu Hưng vẫn tồn tại, ông ta vẫn còn liên hệ với thôn." Lưu Tống nói, "Sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ đưa Bành Thuận đến ngân hàng tra thông tin tài khoản của anh ta, xem là ai gửi tiền cho anh ta.

Từ thông tin tiền gửi cũng có thể tìm được Triệu Hưng.

Nhưng ở đây cũng có một vấn đề."
Âu Dương Duệ hiểu: "Triệu Hưng diệt khẩu khắp nơi, Bành Thuận nay chính là một kẽ hở lớn, sao anh ta có thể tiếp tục sống?"
"Đúng." Lưu Tống nói: "Cho nên ngày mai bất kể là chúng ta điều tra ra cái gì, đều phải nghiêm túc phân biệt."
Lưu Tống hỏi Âu Dương Duệ tình hình lấy khẩu cung Hàn Châu.
Âu Dương Duệ nói: "Rất phối hợp.

Trí nhớ của anh ta rất tốt, anh ta nói là luyện từ nhỏ.

Anh ta cũng không biết nhiều về bang Hắc Hổ mà ông quan tâm, theo tình huống anh ta biết, anh ta cảm thấy bang Hắc Hổ không siêu như vậy.

Cho nên coi như thế lực của Tổ Ưng có tan rã dựa vào thái độ của Kim Thụ Bồi cũng không đền ra được gì.

Anh ta còn cảm thấy phản ứng với cái chết của Kim Thụ Bồi có

chút kỳ lạ.

Còn nữa, anh ta nhận ra súng của Kim Khổng Tước là từ bang Hắc Hổ, là do Tổ Ưng bọn họ bán qua."
Lưu Tống nói: "Nói cách khác, Tổ Ưng bán hàng cho Hắc Hổ, qua tay lại chuyển về phạm vi thế lực của mình?"
"Đúng."
"Kim Khổng Tước sẽ là bên thứ ba sao? Có hạn chế phân chia địa bàn, nên Tổ Ưng không thể trực tiếp giao hàng?"
"Hàn Châu cảm thấy không phải.

Kim Khổng Tước rất phối hợp với mệnh lệnh của Tổ Ưng.

Các đàm phán quan trọng của Kim Thụ Bồi đều ở Kim Khổng Tước, thời gian bọn họ tìm nội gián, cũng dùng mấy cô gái ở Kim Khổng Tước hỗ trợ giám sát.

Tương đối tín nhiệm Kim Khổng Tước, hợp tác rất sâu.

Hàn Châu suy đoán con đường buôn người với thuốc phiện có liên quan đến Kim Khổng Tước.

Anh ta cho tên và điện thoại của hai người, là trung gian mà anh ta biết, tôi đã phái người đi kiểm chứng trong đêm rồi.

Còn về Giang Tân, vốn ngày mai là hết hạn tạm giam của hắn, hiện tại có đầu mối mới, có thể xin kéo dài thời gian giam giữ, Viên cục đã phê rồi, những thủ tục khác đêm nay có thể xong.

Điều tra phía bên trinh thám ngày mai sẽ bắt đầu điều chỉnh phương hướng, sẽ còn cho người điều tra nhân khẩu mất tích."
Lưu Tống trầm ngâm trong khoảnh khắc: "Có chút kỳ lạ, không phải sao? Kim Khổng Tước bị kẹp giữa Tổ Ưng và Hắc Hổ, Kim Thụ Bồi lại quá khách khí với bang Hắc Hổ, mặc cho bang Hắc Hổ thò tay vào địa bàn của mình, mà Hắc Hổ cũng không lo lắng

dùng vũ lực giang hồ, cứ mang theo hai đệ tử tới, giao dịch thất bại rồi còn dám mở miệng đòi địa bàn với bọn họ, quả thực là hô tới quát lui với Kim Thụ Bồi.

Kim Thụ Bồi chết rồi, Nghê Lam đang giúp Hàn Châu, thế là Kim Khổng Tước đối phó với Hàn Châu.

Cái chết của Kim Thụ Bồi không có ảnh hưởng tới Kim Khổng Tước."
Câu chữ của Lưu Tống có chút lòng vòng, nhưng Âu Dương Duệ hiểu được: "Hơn nữa lão đại của Tổ Ưng và bang Hắc Hổ đều rất thần bí, lại đều quen biết với Kim Thụ Bồi.

Sau đó Kim Thụ Bồi bị một trong hai người giết chết."
"Nội chiến Tổ Ưng, Hàn Châu nói thế nào?"
"Anh ta không nghĩ gì.

Chỉ chú ý tới đường lui của mấy người này.

Sau khi mạo hiểm, chạy thế nào."
"Ừm." Lưu Tống có thể hiểu được, Hàn Châu là điển hình suy nghĩ của tội phạm chuyên hành động, làm sao để hoàn thành, làm sao bảo đảm lấy được tiền, làm sao chạy trốn.
"Anh ta gần như rất rành tư duy hành động của Khưu Tự, Viên cục phê chuẩn anh ta ra ngoài tra đường rồi." Âu Dương Duệ đang nói thì Trâu Úy gọi điện thoại tới.
Âu Dương Duệ nhanh chóng nghe máy.
Trâu Úy nói kết luận của Hàn Châu.
"Chắc chắn?"
Trâu Úy nói: "Anh ta rất chắc chắn." Hàn Châu còn ở bên cạnh, Trâu Úy liền không nói biểu hiện điều tra bên ngoài và phản lực điều tra của anh ta mạnh thế nào, cô tin kết luận của anh ta.
Hàn Châu ra dấu tay, Trâu Úy mở loa ngoài.
Hàn Châu nói với Âu Dương Duệ: "Tạm thời đừng truy cứu tại sao, không còn thời gian.

Nếu như tôi và Khưu Tự cùng nhau làm, thì giờ nhất định chúng tôi đang trên đường bỏ trốn.

Nếu không rời đi, khẳng định là có chỉ thị của chú Bồi.

Mà chỉ thị của chú Bồi nhất định cũng để chúng tôi cảm thấy có đường lui, hoặc là ông ấy nắm đường lui.

Chắc chắn đêm nay, không tới ngày mai.

Thời hạn của chúng tôi chỉ có ngần ấy.

Nhân lúc hiện tại còn chưa quá lâu, còn cơ hội tra được, tôi có thể ra mặt hỏi thăm một chút."
Âu Dương Duệ nhíu mày: "Hỏi thăm chú Tiền sao?"
"Đúng."
"Chúng tôi đã phái người đi điều tra địa bàn của Tiền Ngọc Đức."
Âu Dương Duệ có được tin tình báo lập tức hành động, nhưng vẫn chậm một bước.

Tiệm đồ cổ và những chỗ liên quan của chú Tiền đều đã dọn dẹp sạch sẽ, không điều tra được gì.
"Ông ấy biết là anh làm." Âu Dương Duệ nói.
"Ừm.

Cho nên nếu như ông ấy muốn phủi sạch quan hệ hay muốn mạng của tôi chỉ có thể mượn tay Kền kền.

Trả thù tôi là mục tiêu chung của Kền kền và chú Tiền.

Chú Tiền sẽ đồng ý cung cấp tình báo."

Chương 69

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương Duệ là từ chối: “Tôi không thể đồng ý.

Hàn Châu, bây giờ anh đã là người hiềm nghi bị bắt chính thức, hỗ trợ điều tra là một chuyện, thả anh ra đi chịu chết là chuyện khác.”
Hàn Châu phản đối: “Trong suy nghĩ của tôi hai cái này không có gì khác biệt.

Coi như tôi không tìm ổng, ổng cũng sẽ tìm tôi.

Để tôi chủ động sẽ nắm chắc hơn một chút.

Càng kéo dài thời gian, chuẩn bị của bọn chúng càng nhiều thì càng khó bắt được.”
Âu Dương Duệ không muốn đánh giá trong lúc Hàn Châu đang hợp tác cùng bọn họ còn báo chuyện này cho Tiền Ngọc Đức, dù sao lúc ấy anh vẫn chưa hạ quyết tâm ra đầu thú, hơn nữa lúc này lôi chuyện cũ ra nói không có ý nghĩa.

Nhưng nếu bây giờ đã đầu thú, chuyện nên làm vẫn phải làm theo quy củ.
“Tôi có thể để anh gọi điện thoại cho ông ta, anh thăm dò trước một chút có phải ông ta đã nắm rõ tình hình.

Kền kền chưa chắc đã tìm ông ấy."
"Không gọi điện thoại được.

Chắc chắn chú Tiền biết tôi ở cùng cảnh sát, gọi điện thoại không cách nào lấy được tín nhiệm của ông ấy, ông ấy không biết ai đang đứng cạnh tôi, có ai đang nghe cuộc điện thoại này.

Ông ấy sẽ không nói gì hết." Hàn Châu nói, "Tôi phải giả vờ là bỏ chạy rồi, đối mặt với ông ấy, mới có thể nói chuyện được với ông ấy."
"Làm sao ông ấy có thể tin tưởng anh."
"Ông ấy tin hay không không sao, ông ấy giao tôi cho Kền kền là được." Hàn Châu nói: "Chú Tiền vừa mới dọn dẹp sạch sẽ bản thân trong cuộc điều tra của cảnh sát, bây giờ ông ấy càng chú ý sau đuôi mình có xử lý sạch sẽ hay không, không muốn để lại nhược điểm gây phiền toái.

Cho nên ông ấy sẽ bắt tôi, sau đó để Kền kền bắt được tôi."
"Các anh đi về trước đi." Âu Dương Duệ nói.
Hàn Châu định thuyết phục anh: "Kền kền từng cảnh cáo giết chết tôi, nhớ không? Anh cũng nói vốn dĩ mục tiêu Khưu Tự muốn đối phó là tôi, nhưng nó không ngờ sẽ bị Nghê Lam khống chế, cho nên tạm thời đổi kế hoạch.

Bọn họ muốn giết tôi, kế hoạch này luôn sẵn có.

Hiện tại bây giờ đuổi bắt toàn thành phố, tôi lại ở trong tay cảnh sát, nếu như bọn họ cho rằng không cách nào có cơ hội tìm được, sẽ chạy trốn trước, chờ sau đó trả thù.

Cũng như đối phó với những người trong thôn Đại Hà, có nhớ không? Mười năm, hai mươi năm, bọn họ đều không quên, kiểu gì cũng tính toán rõ nợ nần.

Chẳng lẽ các anh muốn bỏ qua cơ hội này?"

“Bọn họ biết anh ở trong tay cảnh sát, sẽ không tin tưởng anh.”
“Nếu tôi trốn đi thì sẽ tin.

Tôi chạy trốn, đến nhờ cậy chú Tiền, nhờ chú Tiền giúp tôi sắp xếp đường lui.”
“Kế hoạch này quá mạo hiểm, không thể nào thành công.” Âu Dương Duệ nói, “Khưu Tự theo dõi anh chằm chằm, anh ta biết rõ con bài tẩy của anh.”
“Lúc đó A Mãnh cũng một mực khẳng định tôi là kẻ làm phản, ai cũng hoài nghi tôi, nhưng mà tôi vẫn sống tiếp.”
Ngô Thuần nghe vậy có chút khẩn trương, anh nhìn thoáng qua Trâu Úy.

Ý nghĩ này của Hàn Châu quá lớn mật.

Lưu manh bây giờ đều điên cuồng như vậy?
“Không được.” Âu Dương Duệ vẫn nói như cũ, “Hơn nữa anh cũng không chắc chắn Tiền Ngọc Đức biết Kền kền.”
“Đàn em bán rẻ tin tức chính là bán cho số điện thoại của Kền kền mà các anh nghi ngờ.

Coi như không có chuyện này, ông ấy muốn nghe ngóng người nào trên đường, bao gồm bang Hắc Hổ mà các anh ghi nhớ, ông ấy đều có nhiều đường hơn các anh.”
“Hai người về trước đi.”
“Tôi không thể nào thoát đi từ cục cảnh sát.

Nếu muốn áp dụng kế hoạch này thì bây giờ chính là cơ hội.

Cảnh sát áp giải tôi đi dựng lại hiện trường, tôi thừa cơ đoạt súng chạy trốn.

Có người dân chính mắt trông thấy, có súng, có cảnh sát.

Chuyện tôi nói, chú Tiền nhất định sẽ điều tra.”
“Còn muốn đoạt súng?” Âu Dương Duệ lớn giọng.

“Không thì sao tôi thoát được? Đoạt súng, đoạt xe, đánh cảnh sát, đe dọa người qua đường.

Có những thứ này mới có thể tin.

Tôi cùng đường, chỉ có thể đi tới chỗ chú Tiền.”
Ngô Thuần: “…” Anh vô thức giữ chiếc súng bên hông.
“Không được, việc này nhất định phải chuẩn bị kế hoạch chu đáo cẩn thận.” Âu Dương Duệ kiên trì.
Hàn Châu không vui: “Quyền của anh chưa đủ, anh đi tìm lãnh đạo hỏi chút đi.” Anh đưa tay ấn cúp điện thoại.
Ngô Thuần ngồi ở phía sau lại nhìn Trâu Úy.
Trâu Úy điềm nhiên như không có việc gì, lấy điện thoại lại.
Trong xe rất yên tĩnh.
Âu Dương Duệ cũng không tiếp tục gọi điện thoại qua thúc giục ra lệnh cho bọn họ trở về, Trâu Úy đoán anh thật sự đi tìm Viên cục thương lượng.
Hàn Châu nói rất có lý, rất mạo hiểm, cũng có hiềm nghi lẩn trốn, chỉ sợ Viên cục không dám gánh trách nhiệm này.

Nhưng đây đúng là phương án duy nhất trước mắt có thể thực hiện.
Hàn Châu nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói khẽ: “Tất cả chuyện tôi biết, đều đã khai trong buổi thẩm vấn rồi.

Tôi không còn giá trị khác nữa.”
Sao lại giống nhắn nhủ hậu sự, Trâu Úy không nhịn được giải thích giúp Âu Dương Duệ: “Chúng tôi là cảnh sát, vì bắt được tội phạm, đồng ý lấy thân mạo hiểm, đều chuẩn bị tư tưởng hi sinh.

Nhưng chúng tôi không có quyền cũng không muốn mạo hiểm tính mạng của người khác, cho dù là nghi phạm hay tội phạm.”
Ngô Thuần cũng nói: “Mục đích cuối cùng của cảnh sát chúng tôi đều là cứu người.

Đả kích tiêu diệt tội phạm cũng là vì cứu người.

Không lý do gì lại đẩy người ra chịu chết.”
Hàn Châu không nói chuyện một hồi lâu, sau đó bỗng nhiên lạnh nhạt nói: “Các người làm cảnh sát, cứ vậy xem thường những người từng phạm tội như chúng tôi.

Các người đều vĩ đại, còn người khác thì không được.”
Trâu Úy và Ngô Thuần đều im lặng.
“Gọi Nghê Lam giúp tôi.” Hàn Châu lại nói.
Ngô Thuần tức giận ngả lưng ra ghế, vị tội phạm này ghét cảnh sát chưa đủ thân thiết nên muốn tìm nữ nghệ sĩ chống khủng bố để cáo trạng sao?
Lúc này tin tức liên quan đến Nghê Lam đang náo nhiệt trên mạng.
Có chó săn chụp được Lam Diệu Dương và Nghê Lam thân mật nắm tay nhau về nhà, Lam Diệu Dương chẳng những giúp Nghê Lam cầm túi xách, còn để cô nhảy lên lưng để anh cõng đi.

Buồn cười nhất là Nghê Lam nhảy vọt lên lưng anh.

Lần đầu tiên nhảy làm Lam Diệu Dương ngã xấp xuống bãi cỏ trước nhà.

Sau đó Lam Diệu Dương không phục, kêu Nghê Lam nhảy lại một lần nữa.

Nghê Lam tưởng là thật lùi lại lấy đà một lần nữa, kết quả Lam Diệu Dương ngồi thụp xuống… Nghê Lam cứ thế té lộn qua.
Lam Diệu Dương cười không đứng dậy nổi, cuối cùng vẫn để Nghê Lam leo lên, đè chết Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương thể hiện sức eo, cõng được cô lên, thành công đi vào nhà.
Chó săn chụp lén thành công, nhanh chóng đăng bài lên mạng, còn nói camera giám sát bên ngoài nhà của Nghê Lam và Lam Diệu Dương cực kỳ lợi hại.

Mấy tay chụp hình ngồi canh lén bị bảo vệ công ty đi ra hỏi chuyện, còn đuổi bọn họ đi.

Còn anh ta lén quay lại đổi sang chỗ khác xa xa để tránh, trên người bị vô số muỗi cắn mới chụp được những tấm hình này.
Chó săn than khổ một phen, nhưng hiển nhiên mọi người đều cảm thấy hứng thú với đoạn phim ân ái của Lam Diệu Dương và Nghê Lam.
'Xem ra tâm tình hai người này không tệ.'
'Đánh kẻ gian cứu người, tát cho antifan vài cái, tâm tình đương nhiên không tệ.'
'Thảm cỏ trước phòng đôi nam nữ này, muốn lớn cũng không dễ nha.'
'Hâm mộ đám cỏ này.'
'Nghê Lam buồn cười quá, hahahahah, sức mạnh thần bí gì có thể đè bạn trai xuống gặm bùn.'
'Lam đáng yêu quả là học cái xấu rồi, cái ngồi hụp kia thật tuyệt.'
'Phối hợp quá tuyệt!!!'
Còn có người nhắc tới tiết mục khiêu vũ.
'Tôi có thể dập đầu lạy họ cả đời!!! Mong tiết mục khiêu vũ Lam đáng yêu cũng được mời!!! Tôi muốn thấy hai người bọn họ khiêu vũ!'
Đề nghị này nhận được rất nhiều bình luận tán thành.
Rất nhiều người tag PR của 'Chúng ta khiêu vũ đi', nói mời đôi tình nhân Nghê Lam, Lam Diệu Dương.
PR tiết mục này hoàn toàn nắm bắt nhiệt độ như trước, nhanh chóng trả lời cư dân mạng, 'Đang liều mạng toàn lực đàm phán thỏa thuận với Nghê Lam, nếu như Lam tổng có thể đến thì thật là hình ảnh trong mộng.'
Lam Diệu Dương không quan tâm đến những lời bàn này, anh và luật sư Tào gọi một cuộc điện thoại dài, thảo luận vụ án của Hàn Châu.
Bên Nghê Lam bị Thiệu Gia Kỳ giáo huấn một trận.

Thiệu Gia Kỳ theo chỉ thị của Lam Diệu Dương đòi cát xê không thấp, thế mà bên tổ tiết mục lại có thể đồng ý.

“Chị nói cho em biết, nhảy cho tốt, đừng có đánh người nữa.

Theo tập phát sóng, em kiên trì được một tập thì thêm tiền một tập.”
“Chương trình loại bỏ thế nào?”
“Không chấm điểm.

Nhưng cho phép người dự thi chủ động rời khỏi, hoặc giám khảo và cố vấn đề xuất điệu nhảy tiếp tục không phù hợp, nhưng người thi đồng ý tiếp tục là được.

Chị chỉ sợ em chịu nhục không nổi.”
“Sao vậy được.

Mặt em dày như vậy.”
Thiệu Gia Kỳ nghiến răng nghiến lợi: “Nếu em đổi thành từ kiên cường thì nói chuyện sẽ hiệu quả hơn một chút.”
“Em kiên cường như vậy.” Nghê Lam lập tức đổi giọng.
Thiệu Gia Kỳ tức giận: “Có rảnh thì xem Season 1 của người ta đi.

Trong đó bao nhiêu đoạn phỏng vấn văn vẻ kiên trì dốc sức…”
Nghê Lam xen vào: “Đó là điểm mạnh của em nha.”
“Em là canh gà độc thì có, chị sẽ bắt em diễn tập trước để tránh lúc đó trong tiết mục toàn công chúa bạch tuyết với cô bé lọ lem, chỉ mình em là bà la sát.”
Nghê Lam: “…Em sẽ bắt chước Lam đáng yêu.”
Thiệu Gia Kỳ trợn mắt bên đầu kia điện thoại, nhận sai thì nhanh nhưng xưa giờ không thay đổi.

“Ok.” Vạch trần cô cũng vô dụng, cứ vậy đi.
Nghê Lam vừa mới đuổi được Thiệu Gia Kỳ thì nhận được tin tức của Giang Húc Hồng, bà nói Tiểu Hồng phẫu thuật xong rồi,

bác sĩ nói phẫu thuật thành công.

Nhưng Tiểu Hồng cần ở phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi, trước mắt vẫn chưa tính là thoát khỏi nguy hiểm.
Cái này cũng được xem là một tin tức tốt.

Nghê Lam vừa định báo cho Hàn Châu thì lại nhận được điện thoại của Lý Mộc.
Lý Mộc thúc giục Nghê Lam trả lời tin bài: 'Tôi đã chuẩn bị nội dung cho cô rồi, cô chỉ cần đăng theo là được.'

Cái gì với cái gì?
Nghê Lam vừa đọc nội dung Lý Mộc gửi tới, chính là video khiêu vũ bị chụp lén của cô và Lam Diệu Dương, video đã bị cắt, thời gian không dài, chỉ có đoạn khiêu vũ kia.

Nhưng Lam Diệu Dương đẹp trai bao nhiêu thì cô càng ngu ngốc bấy nhiêu, những động tác ngớ ngẩn kia còn bị lặp lại nhiều lần.
Lý Mộc viết kèm chữ: 'Hình ảnh trong mộng??? Cứ lấy đừng khách sáo.'
Nghê Lam: "…"
Lý Mộc nói: "Nhanh lên, xào đi! Như vậy đến lúc cô lên tiết mục, tin tức bên lề cá nhân của cô mới có giá trị.

Đúng rồi, cô nói với Thiệu Gia Kỳ là trong hợp đồng bổ sung thêm mục tự đem camera phóng sự ngoài lề chưa? Điều khoản bản quyền phải nói cho rõ ràng."
Nghê Lam: "…"
Lý Mộc: "Được rồi, tôi biết rồi.

Tôi sẽ nói chuyện.

Cúp máy đây, cô đăng Weibo nhanh đi."
Nghê Lam kiểm điểm bản thân sâu sắc, tại sao cô có thể khiến côn đồ nghe tin đã sợ mất mật, còn trong cuộc sống thường ngày thì ai cũng khoa tay múa chân với cô.

Còn chưa kiểm điểm xong, lại có điện thoại tới.

Lần này là Trâu Úy.
Cô nhấn nút nghe máy, lại nghe thấy giọng Hàn Châu: “Nghê Lam? Nói với cô chuyện này.”
“Tôi nói trước.” Nghê Lam vội vàng nói: “Tiểu Hồng phẫu thuật thành công rồi, đang ở phòng chăm sóc đặc biệt.”
Bên Hàn Châu lập tức trầm lặng mấy giây, một lúc sau nghe thấy tiếng Hàn Châu thở phào: “Vậy rất tốt.” Sau đó anh chuyển chủ đề, báo tình hình đêm nay bên phía anh, với tất cả ý kiến của mình một lần.
Nghê Lam nghe anh nói xong thì nhanh chóng gọi Lam Diệu Dương qua.
Lam Diệu Dương dừng thảo luận với luật sư, chuyên tâm nghe Hàn Châu nói.
“Khưu Tự cố ý lộ sơ hở, chắc chắn có ý đồ.

Mặc kệ mục đích là gì, phải tăng tốc tìm bọn họ, tìm được bọn họ mới có thể xáo trộn kế hoạch của bọn họ.

Chú Tiền là hỗ trợ tốt nhất.” Hàn Châu nói.
Nghê Lam và Lam Diệu Dương nhìn nhau.
Đó cũng là người hỗ trợ nguy hiểm nhất.
“Hai người có thể thảo luận với cảnh sát ra phương án khả thi nhất không, giống như trước đây vậy, để tôi có thể làm chút chuyện.”
Nghê Lam cau mày: “Tình huống nội ứng này anh không thể mang theo bất kỳ trang bị nào.”
“Đúng.

Không thể có điện thoại, không máy nghe lén, không áo chống đạn.

Không thể mang theo gì, bọn họ sẽ soát người, kiểu cởi sạch ra lục soát, sẽ đổi cho tôi một bộ đồ mới.” Hàn Châu nói: “Không thể để bọn họ phát hiện có theo dõi và hậu viện, chuyện này hai

người với cảnh sát nghĩ cách xử lý."
Nghê Lam im lặng hồi lâu: "Được."
Trâu Úy: "…" Cảnh sát bọn họ đã nói đồng ý chưa mà nói được, đây là nhiệm vụ bất khả thi.
Nghê Lam lại nói: "Nhưng mà tay nghề anh kém quá, làm người ta lo lắng."
Hàn Châu: "…" Đây là lúc chê bai à?
Lam Diệu Dương hỏi Hàn Châu: "Anh có ý tưởng cụ thể không?"
Trâu Úy nhanh chóng ra dấu tay cho Ngô Thuần, Ngô Thuần đã hiểu, anh gọi điện thoại báo cáo cho Âu Dương Duệ.
Hàn Châu nói cho bên Lam Diệu Dương kế hoạch của anh, sau khi anh ra tay sẽ chạy trốn vào một nhà kho, chỗ đó là chỗ trung chuyển người của chú Tiền, có camera và thân tín của ông ấy.

Chú Tiền sẽ biết anh đã tới.

Chuyện sau đó chỉ có thể hành sự theo hoàn cảnh.
"Biết rồi.

Cho chúng tôi ít thời gian." Lam Diệu Dương đáp lời.

Chương 70

Trong lúc chờ đợi, Hàn Châu cũng không rảnh rỗi, anh dựa theo tuyến đường cảnh sát theo dõi tung tích Khưu Tự tiếp tục đi theo, tìm tới vị trí đám Khưu Tự bỏ xe lại.

Vị trí này rất khuất, góc chết của camera, phải nhờ tuần cảnh lục soát mới tìm ra được.

Xuống một chút nữa là đường rẽ, nối với dòng xe cộ, bọn họ đổi xe, đổi trang phục rồi lẻn vào dòng xe thì khó tìm rồi.
Xe đám Khưu Tự bỏ lại là xe thuê, lấy tên Liễu Vân.

Nhóm cảnh sát rất giận, lấy tên Liễu Vân thuê công cụ gây án, sau đó dùng nó tới nhà hại bà.
Hàn Châu ngồi ngay chỗ xe bị bỏ lại xem bản đồ.
Trâu Úy nói: “Chúng tôi có cảnh sát và phía giao thông đang đối chiếu thông tin xe với camera trên đường, tuy chậm một chút nhưng nhất định sẽ tìm ra.

Bất luận tốn bao nhiêu thời gian, nhất định sẽ bắt bọn họ về chịu án.”
Hàn Châu lại nói: “Lúc trước chúng tôi làm việc, cần xử lý thi thể đều sẽ tìm sẵn chỗ, lên sẵn tuyến đường, sau đó mới hành động.

Ra tay xong sẽ lập tức xử lý, tránh hậu hoạn về sau.

Lần này khẳng định Khưu Tự cũng như vậy.” Anh chỉ vào chỗ rẽ trên bản đồ, nói: “Nó sẽ không lái xe ra khỏi thành phố.

Trên đường cao tốc đều là camera, rất dễ bại lộ, một khi bị xét phía cốp sau có nhét người hay hành lý chứa thi thể, căn bản bọn họ không tránh được.”
“Có khả năng Liễu Vân còn sống không?” Trâu Úy nói.
“Ai biết được.

Kỳ thật muốn bắt cóc bà ta, lấy súng áp lên xe là được rồi, dù sao cũng người một nhà, muốn bà ta nghe lời còn không dễ sao.

Trọng điểm là lúc bọn họ bỏ xe không có để valy hành lý lại, nếu như bên trong là thi thể, chính là chứng cứ dấu vết lưu lại trên thi thể lúc ra tay, bọn họ không thể để cảnh sát lấy được.

Nhưng valy hành lý kia lại là mục tiêu lớn, giữ lại tới lúc đổi xe cũng không thích hợp, nếu là tôi, tôi sẽ tìm chỗ vứt đi.” Hàn Châu nói.
“Nhưng chỗ vứt đi sẽ bại lộ hành tung của bọn họ.” Ngô Thuần cũng đang nhìn bản đồ trên điện thoại: “Chung quanh tất cả đều là khu công cộng hoàn thiện rồi, à, qua một đoạn nữa là…”
“Cầu Sa Giang.

Vứt thi thể dưới cầu rất tốt.” Hàn Châu nói: “Thuận đường sông chìm xuống, lúc phát hiện ra bọn họ đã mất tung tích rồi.”
“Nếu như muốn vứt thi thể ở Sa Giang, vậy chẳng phải lại đi đường vòng sao?” Trâu Úy nhíu mày, “Trong thành phố lực lượng cảnh sát còn lớn hơn.”
“Đúng, nhưng mục tiêu của các anh là một chiếc xe, mặt của Khưu Tự và một valy hành lý.

Còn cô gái kia, ngay cả tên tuổi còn chưa tra được.” Hàn Châu nói: “Nếu là tôi, xong việc, vứt xe đi, chia nhau ra trốn, còn an

toàn hơn là xông lên cao tốc."
Ngô Thuần không nhịn được hỏi: "Hàn Châu, mấy thứ này anh học ở đâu vậy?"
"Tôi sinh ra đã tiếp xúc với tội phạm rồi."
Ngô Thuần: "..."
Hàn Châu khởi động xe: "Dù sao cũng không có gì làm, chúng ta ra bờ sông xem một chút đi."
Ngô Thuần và Trâu Úy nhìn nhau qua kính chiếu hậu, hai người đều biết ý của Hàn Châu, anh đang kéo dài thời gian, anh không muốn quay về cục cảnh sát, anh vẫn muốn áp dụng kế hoạch của mình.
Trên đường, Ngô Thuần nhận được điện thoại của đồng sự Lê Phong: "Tôi tra ra được cô ta rồi, lão Ngô.

Tra được rồi.

Tôi đã nói là tôi nhớ không lầm mà."
Lê Phong vẫn theo đội điều tra nghi vấn ở khu cư xá của Liễu Vân.
Hàn Châu nói Khưu Tự cố tình để camera chụp được, việc này cho thấy Khưu Tự sớm đã biết tình huống camera ở gần khu vực này, hơn nữa hết sức quen thuộc.
Lúc hành động anh ta cũng không có cơ hội lái xe quan sát dọc đường như Hàn Châu, như vậy sẽ bị chụp thấy.
Nếu như không phải trước đó Khưu Tự sớm đã quen thuộc với Liễu Vân, hiểu rõ chỗ ở của bà ta, hơn nữa cũng phải xác định mấy ngày này khu cư xá không có thay đổi camera – như vậy, chính là cô gái văn phòng kia xác nhận tin tức cho Khưu Tự.
Cô gái văn phòng kia rất quen thuộc nơi này, mà Lê Phong không cảm giác được mình nhìn thấy cô ta lên lầu.
Lê Phong cảm thấy trước khi anh và Ngô Thuần đến, cô gái này đã ở trên lầu.
Lê Phong điều tra tòa nhà của Liễu Vân, không có kết quả.

Công ty quản lý không đăng ký đầy đủ, lại có người không ở nhà, còn có người không phối hợp điều tra.

Cả đêm Lê Phong gặp không ít trắc trở.

Nhưng anh và đồng sự kiên trì đến hỏi từng hộ gia đình một, tòa nhà này không tra được thì qua tòa nhà kế bên.

Bọn họ hỏi có từng gặp cô gái này hay không, có quen biết Liễu Vân hay không, có biết quan hệ của Liễu Vân và cô gái này hay không, có nghe được tiếng kêu la, tiếng đánh nhau, v.v.

không.
Gõ rất nhiều cửa, gọi rất nhiều cuộc, cuối cùng rốt cuộc bọn họ cũng tìm được người biết chuyện.
“Cô ta là phiên dịch viên, tên Hà Tân Khiết.” Bác gái hàng xóm biết tình hình nói: “Ở lầu 5 tòa nhà bên cạnh.

Bình thường rất ít gặp cô ta, có một lần cô ta mua trái cây bị rớt là tôi nhặt cho cô ta, trò chuyện vài câu, cứ vậy rồi quen.

Ai dô, ăn mặc thời trang lắm, mặc toàn là hàng hiệu thôi.

34 tuổi rồi, vẫn chưa lập gia đình.

Tôi có lòng muốn giới thiệu đối tượng mà người ta nói không cần.

Tôi nhìn cũng biết cô ta làm việc không ra sao rồi, không giống mấy người làm văn phòng 9 giờ – 5 giờ.

Buổi sáng tôi có tập thể dục ở dưới lầu, nhà nào đi làm tôi cũng thấy, chỉ không gặp cô ta.

Tôi còn hỏi, cô ta nói làm phiên dịch không cần làm đúng giờ, dù sao cũng phải đi công tác, cũng rất vất vả.

Tôi có nhắc chuyện tìm đối tượng, cô ta nói không có ý định tìm

bạn trai ở trong nước.

Cô gái này cũng yêu cầu cao đây, tôi nói chứ, có bản lĩnh thì ra nước ngoài, cũng không ở chỗ chúng tôi đây.

Thuê phòng mà lại dùng hàng hiệu, rất hư vinh có đúng không?"
Lê Phong không có nhiệt tình trò chuyện nhiều với bác gái, anh nhanh chóng dẫn người đi tra tòa nhà bên cạnh, điện thoại với bên cho thuê nhà cho cô gái này, tra được thân phận của cô ta.
Hà Tân Khiết, hộ khẩu ở thành phố này, 35 tuổi, tốt nghiệp học viện ngoại ngữ, ngoại trừ tiếng Anh, lúc ở trường còn học tiếng Myanmar, tiếng Thái.
Bên văn phòng cho thuê cung cấp số di động của Hà Tân Khiết cho cảnh sát, nhưng điện thoại đã tắt máy.
Lê Phong vui vẻ với thành quả điều tra của mình: "Tôi đã báo cáo với đội trưởng rồi.

Lão Ngô, chúng ta không sai sót, Hà Tân Khiết ở dưới lầu của Liễu Vân.

Cô ta vốn có nhà, cũng khá xa cư xá, nhưng cô ta lại còn thuê phòng dưới lầu Liễu Vân.

Bây giờ chúng tôi đi điều tra khu nhà của cô ta."
Ngô Thuần báo tình huống cho Trâu Úy và Hàn Châu.
Hàn Châu lập tức có liên tưởng: "Phiên dịch của Kền kền? Vậy phải là thân tín."
Trong cục cảnh sát, Âu Dương Duệ cùng tổ viên và Viên Bằng Hải cũng đang thảo luận vấn đề này trong phòng họp.
"Chỉ sợ là phiên dịch của Kền kền.

Triệu Hưng dùng tên giả Lưu Hồng Giang ra nước ngoài bàn nguồn cung cấp, một tên nông dân như ông ta, chưa học xong cấp ba, ông ta không có trình độ ngoại ngữ thế kia, thời điểm chúng ta thẩm vấn Tống Xương trước đó cũng từng hỏi, nhưng

Tống Xương cũng không biết cụ thể Lưu Hồng Giang làm thế nào.

Người ông ta mang theo, người phiên dịch, Tống Xương hoàn toàn không biết."
"Ngay cả người ở dưới lầu Liễu Vân, cũng vì giúp Triệu Hưng theo dõi khống chế Liễu Vân."
Âu Dương Duệ nói: "Nhưng ở đây có vấn đề, nếu như Hà Tân Khiết ở ngay dưới tầng của Liễu Vân, cô ta thậm chí có khả năng có chìa khóa nhà Liễu Vân, coi như có cảnh sát theo dõi ở phía dưới, cô ta cũng có đủ thời gian để xử lý Liễu Vân.

Sao lại vội vàng bối rối không xử lý sạch hiện trường?"
"Chỗ này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có lẽ ngay từ đầu cô ta cũng không tính làm gì Liễu Vân, sau đó chuyện đột nhiên xảy ra.

Ví dụ Tiểu Hồng đến cao ốc Hối Hưng sớm, Hàn Châu đột nhiên quyết định đi ra ngoài, chuyện này sớm hơn mấy tiếng so với kế hoạch ban đầu của bọn họ.

Khưu Tự đã tiếp ứng trên đường đi của cô ta." Tổ viên của Âu Dương Duệ, Lôi Tinh Hà phân tích: "Rốt cuộc Khưu Tự và Hà Tân Khiết có phải cố ý lộ tẩy trước camera hay không còn chưa chắc chắn, Hàn Châu tính toán sự tình quá rõ rồi, anh ta là Gia Cát Lượng đoán việc sao, diễn ngược lại sự việc cảm thấy không thể nào thoát được, nhưng trên thực tế là làm loạn kế hoạch của bọn họ rồi, không cách nào nghiêm ngặt như Hàn Châu tưởng tượng được."
Viên Bằng Hải nói: "Bất kể là vô tình hay cố ý, lần này sợ là Tổ Ưng đã dốc hết toàn lực."
"Đã điều tra tới quê quán của bọn họ rồi, không thể nào ông ta không biết."
Viên Bằng Hải khẽ gật đầu: "Đã không còn là chuyện ẩn núp ở

Đông Sơn đợi thời tái khởi như trước đây nữa rồi, bọn họ đã không còn đường lùi."
Cho nên khả năng lẩn trốn, biến mất hoàn toàn cực kỳ lớn.
Âu Dương Duệ nói: "Viên cục, Hàn Châu đề nghị..."
Viên Bằng Hải quay sang Từ Cương: "Có nắm chắc được an toàn của cậu ta không?"
Từ Cương là đội trưởng đội đặc công, Viên Bằng Hải vừa nghe kế hoạch của Hàn Châu đã gọi anh tới.
Từ Cương chiếu bản đồ điện tử lên tường: "Anh ta nói nhà kho nhỏ ở đây, nếu không muốn bị phát hiện, chúng ta phải sắp xếp giám sát ở hai con đường ngoài, chỗ này, chỗ này..." Từ Cương đánh dấu tám điểm trên bản đồ, "Phải chiếm giữ những điểm quan sát và chỗ bắn lén này, chúng tôi mới có thể khống chế được khu vực này.

Người của chúng tôi sẽ mặc thường phục, trang bị nhẹ, nhân viên mà nhiều thiết bị khác phải sắp xếp trong phòng.

Người của Tổ Ưng có thể ngụy trang thành dân thường xem xét xung quanh đường phố, chúng ta trang bị ra ngoài sẽ bị nhìn thấy, phải phòng bị chuyện này.

Hàn Châu nói Tiền Ngọc Đức sẽ không ra tay trong địa bàn của ông ta, rất có thể sẽ giao vào tay Kền kền, địa điểm anh ta bị di chuyển bây giờ chúng ta chưa nắm rõ, cần rất nhiều người, còn cần cả hỗ trợ của trung tâm kiểm soát giao thông."
"Hàn Châu nói trong nhà kho nhỏ đó có camera, chúng ta có thể xâm nhập hệ thống, lợi dụng hình ảnh của bọn họ để theo dõi tình huống của Hàn Châu.

Anh ta có bị tấn công hay không, khi nào rời đi, rời khỏi chỗ nào..." Quan Phàn nói: "Nhưng bọn họ cũng sẽ sớm đề phòng, thấy Hàn Châu đi vào sẽ hoài nghi, tiếp đó có khả năng sẽ tắt camera, hoặc là dùng hình ảnh giả để lừa chúng ta.

Như vậy chúng ta không cách nào biết được chuyện gì xảy ra ở

trong đó.

Bên ngoài khu đó, kết cấu bên trong và tình huống các tòa nhà chung quanh là thế này…."
Quan Phàn chiếu hình ảnh điều tra được lên bên cạnh bản đồ: "Đây là hình ảnh bên đội trưởng Hoàng chụp được ở hiện trường.

Có cửa sổ, chúng ta có thể phái hai người bố trí trên lầu chỗ này, lắp máy ghi âm để nghe lén, nhưng trong kho hàng không gian bịt kín khá nhiều, chúng ta không cách nào chắc chắn có nghe được âm thanh không."
Đội trưởng Hoàng mà Quan Phàn nói là Hoàng Nhạc, cũng là đội trưởng đặc công, là cấp trên của Trâu Úy.

Nhận được mệnh lệnh anh lập tức dẫn người mặc thường phục đi khảo sát tình huống, đánh giá độ khả thi của hành động.
"Đây là vấn đề lớn nhất." Từ Cương nói: "Chúng ta không cách nào giám sát được việc Hàn Châu tiếp xúc với đối phương, không cách nào cam đoan được kết quả.

Nếu bên trong có đường hầm, anh ta bị đưa đi lúc nào, hay chạy trốn, chúng ta cũng không biết."
Giọng của Lưu Tống vang tới từ loa ngoài điện thoại: "Tôi đã báo cáo với giám đốc Nghiêm rồi, ông ấy cần biết kế hoạch sắp xếp kỹ càng mới có thể quyết định phê chuẩn và phối hợp hay không."
Hiện tại xem ra không có kế hoạch chu đáo, dường như cũng không thể có được.
Nhưng mà thời gian cấp bách.

Điểm này Hàn Châu nói đúng, càng kéo lâu, đối phương chuẩn bị càng nhiều.

Có lẽ lúc bọn họ quyết định, những kẻ liều mạng kia đã sớm chạy xa.

Đây chính là khác biệt.
Cảnh sát bọn họ có quy củ, cần cân nhắc và xem xét xung quanh quá nhiều, nhưng những tên tội phạm này thì không.
Âu Dương Duệ nói: “Lam Diệu Dương cũng nói cho bọn họ chút thời gian.”
Đang nói thì Lam Diệu Dương gọi đến.
Âu Dương Duệ nhanh chóng bắt máy: “Lam Diệu Dương, chúng tôi đang họp, tất cả mọi người đều ở đây, tình hình bên anh thế nào rồi?”
“Nghê Lam đã đến nhà kho kia rồi, cô ấy nói không gian bên trong bị bịt kín rất nhiều, bên ngoài thì bốn phía thông suốt, lắp đặt thiết bị theo dõi cỡ nhỏ không có ý nghĩa gì, không thể nào lắp đặt toàn bộ.

Máy ghi âm cũng không có ý nghĩa.

Cô ấy có cách truy dấu Hàn Châu, chỉ là cần xử lý chút vấn đề về pháp luật.

Nếu như các anh và Hàn Châu có thể chấp nhận, cô ấy đề nghị phê chuẩn hành động.”
Mọi người: “…”
“Truy dấu thế nào?” Âu Dương Duệ hỏi.
Lam Diệu Dương nói: “Gắn chip định vị.”
Mọi người: “…” Đồ chơi gì vậy?
Quan Phàn nói: “Không có chip nhỏ như vậy, tín hiệu định vị GPS chủ động phát ra cũng cần nguồn điện.

Nếu như nhỏ tới mức có thể gắn dưới da, chỉ có thể là tín hiệu quét hình bị động, nói cách khác, cần một cái máy quét đi theo chip mà cái chúng ta định vị lại là máy quét kia.”
Quan Phàn nói xong bỗng nhiên hiểu ra.
Lam Diệu Dương nói: “Tôi để Nghê Lam vào, bây giờ cô ấy tiện nói chuyện rồi.”
Mọi người chờ, một lúc sau mới nghe thấy giọng Nghê Lam: “Tôi có máy quét, xa nhất khoảng 50m, khoảng cách tốt nhất là

trong vòng 30m.

Vẫn có rủi ro mất dấu anh ta, nhưng vẫn còn hơn không có.

Tôi vừa mới nói chuyện điện thoại với Hàn Châu, anh ấy đồng ý gắn chip."
Trong phòng đều yên lặng.
Chờ chút, đang nói cái gì vậy?
Giọng Lam Diệu Dương lại vang lên trong điện thoại: "Viên cục, Âu Dương Duệ, luật sư đang đến chỗ các anh.

Nếu như các anh đồng ý, cần ký một văn bản pháp luật, chuyện này có thể bảo đảm cho các anh và Hàn Châu.

Chi tiết phương án có thể thảo luận lại, nhưng quy trình pháp luật cũng phải nói trước một chút."
Âu Dương Duệ nhìn thoáng qua Viên Bằng Hải, Viên Bằng Hải nghĩ ngợi, gọi điện thoại kêu người thảo luận với luật sư.
Từ Cương hỏi một câu quan trọng: "Ai cầm máy quét?"
Người này phải theo Hàn Châu không rời, tùy tình hình mà quét tìm vị trí Hàn Châu, cũng bảo đảm đường truyền tín hiệu định vị bình thường.

Không cẩn thận, không chỉ mất dấu Hàn Châu, chính bản thân mình cũng có khả năng mất mạng.
"Đương nhiên là tôi." Nghê Lam đáp, "Không có thời gian để thi thố xem ai làm, tuy tôi rất có lòng tin.

Nhưng máy quét này dùng thế nào, kỹ thuật xảy ra vấn đề ra sao, vẫn là để tôi làm thì hơn."
Mọi người lại yên tĩnh.
Viên Bằng Hải nghĩ ngợi hồi lâu, nói: "Nghê Lam, cô nói cho tôi kế hoạch cụ thể một chút."
Nghê Lam bắt đầu nói, cô còn gửi qua một tấm bản đồ địa hình cô xác nhận, phân tích vào vị trí cụ thể.

Phía bên Hàn Châu lái một vòng quanh bờ sông, sau đó vẽ cho Trâu Úy và Ngô Thuần xem: “Tôi cảm thấy có khả năng cao là những vị trí này.

Đến lúc đó các anh cho người tới tra đi, nói không chừng thật sẽ vứt bỏ thi thể ở đây.”
Ngô Thuần nhìn anh một chút: “Anh có hơi lo lắng?”
“Cũng ổn.” Hàn Châu nói: “Không biết Nghê Lam có thể thuyết phục lãnh đạo của các anh hay không.”
Trâu Úy nghĩ đến kế hoạch điên cuồng của Nghê Lam, thật sự là khâm phục dũng khí của cô, Hàn Châu lại cảm thấy rất tốt, còn bổ sung chi tiết với Nghê Lam.

Hai người này, đừng thấy không cùng một đường, thực ra là cùng một loại.
Mọi người ngồi trong xe không nói gì, một lát sau Hàn Châu nhịn không được nói: “Tôi hi vọng lãnh đạo các anh có thể đồng ý.

Tôi rất muốn làm chuyện này.

Đây hẳn là cơ hội cuối cùng để tôi rời khỏi địa ngục.”
Ngô Thuần không rõ hàm nghĩa trong lời nói này, nhưng điện thoại của Trâu Úy vang lên.
Hàn Châu lập tức ngồi thẳng dậy.
Trâu Úy tiếp điện thoại, mở loa ngoài.
“Tôi là cục trưởng cục cảnh sát thành phố Viên Bằng Hải.” Đối phương nói.
“Tôi là Nghê Lam.”
“Tôi là Tào Hoằng, luật sư đại diện cho Hàn Châu.”
Hàn Châu bỗng hiểu ra, đây là tình huống anh không có mặt tại chỗ, xác nhận bằng điện thoại.

Anh vội vàng nói: “Tôi ở đây, tôi là Hàn Châu.”
Âu Dương Duệ thông báo thời gian, cũng nói rõ ghi âm cuộc điện thoại lần này: “Hàn Châu, anh để luật sư Tào Hoằng ký một

văn bản ủy quyền, để ông ấy toàn quyền thay anh ký văn bản pháp luật, đúng không?"
Hàn Châu nói: "Đúng vậy."
Âu Dương Duệ nói qua một lần những điểm chính trong thỏa thuận của Tào Hoằng, bao gồm việc Hàn Châu tự nguyện gánh chịu nguy hiểm của nhiệm vụ vân vân.

Hàn Châu gật đầu, đây là bản thỏa thuận sau khi Lam Diệu Dương với anh nói chuyện xong, có thể giảm bớt áp lực trách nhiệm của cảnh sát, dùng để thúc đẩy kế hoạch, đồng thời văn bản này cũng để bảo vệ cho anh.
Hai bên nói rõ tình huống, cuối cùng Viên Bằng Hải nói: "Tôi đồng ý kế hoạch này, trao quyền cho cậu chấp hành.

Hi vọng cậu có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ, bình an trở về."
Hàn Châu vui vẻ cười, anh nhìn Trâu Úy và Ngô Thuần, khóe miệng muốn toác tới mang tai: "Cảm ơn, cảm ơn, tôi nhất định sẽ không làm thất vọng tín nhiệm của mọi người." Trong mắt anh là niềm vui sướng thuần túy, làm Ngô Thuần và Trâu Úy có hơi rung động.
Âu Dương Duệ nói: "Trâu Úy, Ngô Thuần."
"Có."
"Có."
"Lần hành động này biệt hiệu Bồ câu, cần sự phối hợp của hai người."
"Vâng."
"Vâng."

Chương 71

Tối nay trăng sáng nhạt, ẩn sau một tầng mây.
Bên cạnh cầu Sa Giang có một trạm gác, bên trong có nhân viên quản lý trực ban.

Nhân viên trực ban chủ yếu phụ trách tuần tra tình huống bất thường trên cầu và đường sông, nổ mìn bắt cá, câu trộm, bơi lội, tự sát các loại, còn phải đảm bảo an toàn trên cầu.
Hôm nay nhân viên trực đêm họ Trần, tuần tra một lần khu vực lân cận không có tình huống gì, ông trở lại trạm gác lấy di động xem phim, đang xem mê mẩn thì bỗng nhiên có một chiếc xe chạy tới.
Chiếc xe dừng lại, ông Trần lưu ý chiếc xe kia một chút.

Đã hơn nửa đêm, muốn qua cầu thì qua, muốn lên làn xe thì lên, quẹo xe vào cái chỗ này làm gì?
Một cô gái thân hình thon thả nhìn qua rất già dặn bước xuống, đi tới trạm gác, ông Trần dừng phim trong điện thoại, mở cửa sổ trạm gác ra.
“Chào chú.

Cháu là Trâu Úy.” Cô gái kia nói, móc thẻ từ trong túi ra, chiếu sáng cho ông Trần xem.

“Cháu là cảnh sát, đang điều tra, tính hỏi thăm chú một chút.”
Ông Trần cầm thẻ xem một chút, vội vàng trả lại, mở cửa đi ra

khỏi phòng, khách khí hỏi: “Cảnh sát à, xin hỏi có chuyện gì?”
“Tối nay có một vụ bắt cóc, chúng cháu hoài nghi kẻ tình nghi đưa người bị hại về hướng này, không biết chú có phát hiện gì không? Ví dụ xe cộ qua cầu có gì bất thường? Hay là có người có cử chỉ lén lút ở bờ sông hay không? Kẻ tình nghi lái xe là nam hơn 20 tuổi đi cùng một người phụ nữ hơn 30 tuổi.

Bọn họ bắt cóc một người phụ nữ hơn 50 tuổi.”
Ông Trần vội vàng lắc đầu: “Không có, tôi không thấy gì.

Cô liên lạc với công ty của chúng tôi chưa? Ở đầu cầu với lối đi bộ bên bờ sông có camera giám sát, nếu có tình huống gì, hẳn là bên công ty có thể thấy được.

Nhưng nếu có tình huống, bọn họ cũng sẽ thông báo cho chúng tôi đi thăm dò.

Tôi không nhận được thông báo.”
Trâu Úy nói: “Tụi cháu đi thẳng qua đây kiểm tra, vẫn chưa liên lạc với công ty các chú, chú có thể cho cháu phương thức liên lạc không? Nên tìm ai?”
Ông Trần gọi điện thoại báo trực ban, sau đó nói: “Tôi cho số các cô tự hỏi đi, cảnh sát tới tra hỏi, có bắt cóc gì, tôi vừa khéo cũng phải báo cáo công ty, để mấy người trực ban khác cũng lưu tâm một chút.”
“Được, cảm ơn chú.

Chú báo cáo đi.” Trâu Úy ở một bên chờ.
Ông Trần gọi điện thoại cho trực ban của công ty, lại gọi điện thoại cho chủ quản trạm gác.

Sau đó ông nói với Trâu Úy: “Cô chờ một chút, chủ quản của bọn tôi đang liên lạc với mấy nhân viên khác hỏi, chút nữa mới báo lại.”
“Được.” Trâu Úy lại lấy điện thoại ra, đưa ba tấm ảnh điều tra cho ông Trần xem: “Một nam một nữ cao thế này, người bị hại là

người này, chú có từng gặp bọn họ không?"
Ông Trần còn đang xem hình, có hai người đàn ông xuống xe, đi về phía bên này, một người trong đó hô: "Trâu Úy, thế nào rồi?"
"Chờ một chút." Trâu Úy đáp lại, quay sang nói với ông Trần: "Đó là đồng nghiệp của cháu, tên Ngô Thuần."
Ông Trần khẽ gật đầu, liếc nhìn hai người đàn ông kia.
Người đồng nghiệp của Trâu Úy nhìn vô cùng bình thường, nhưng người đàn ông tóc húi cua bên cạnh anh ta thì không giống lắm, nhìn có chút lạnh lùng tàn nhẫn.
Thanh niên tóc húi cua kia nói: "Đã nói với mấy người rồi, đã chạy từ lâu rồi, ai tới đây chờ mấy người bắt."
Nam cảnh sát đập mạnh lên đầu người nọ: "Bớt nói nhảm đi.

Anh nói cho rõ ràng sớm, đừng để chúng tôi tốn sức.

Nếu tra ra được anh đang nói láo thì anh biết tay."
Xem ra tên tóc húi cua là kiểu nghi phạm, lúc này ông Trần mới chú ý tới người này đeo còng tay.
"Hàn Châu." Trâu Úy nói với tên tóc húi cua: "Nếu anh biết bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì, trốn thế nào, tốt nhất bây giờ anh nói cho rõ ràng."
"Tôi không biết gì hết." Hàn Châu ra vẻ bất cần hỗn láo.

"Các người thích mò mẫm như vậy thì cứ mò đi."
Ông Trần xem xong ảnh, nói với Trâu Úy: "Chưa từng gặp.

Ngại quá, không giúp được gì."
Trâu Úy khẽ gật đầu, quay sang nói với Ngô Thuần, "Tôi gọi điện thoại cho đội trưởng."
Trâu Úy xoay người đứng ra xa một chút gọi điện thoại.
Ngô Thuần chỉ chỉ Hàn Châu, nói với ông Trần: "Người kia vóc dáng rất giống anh ta, cũng cao như vậy."
Ông Trần vẫn lắc đầu: "Không đặc biệt thấy người như vậy."
Ngô Thuần còn tính nói gì thì Hàn Châu bên cạnh đột nhiên vùng dậy, một tay ấn anh xuống, móc ra một khẩu súng từ thắt

lưng anh.

Ngay sau đó đá văng anh một cước, cũng nhanh chóng vọt tới chỗ ông Trần, vặn tay ông Trần một cái, chỉa súng lên đầu ông.
Ngô Thuần và ông Trần đều giật nảy mình.
“Hàn Châu!” Ngô Thuần hét lớn một tiếng.
Đợi lúc ông Trần phản ứng lại, hai chân mềm nhũn ra.
Trâu Úy nghe thế lao đến, cô móc súng ra chỉa vào Hàn Châu:
“Hàn Châu! Bỏ súng xuống!” Cô nói xong bất mãn nhìn Ngô Thuần: “Còng tay hắn đâu?”
Ngô Thuần sờ bên hông: “Anh ta trộm chìa khóa.”
Ông Trần đổ mồ hôi lạnh sau lưng, mấy người làm cảnh sát này có thể đáng tin một chút không chứ.
“Hàn Châu! Đừng làm chuyện ngu xuẩn!” Trâu Úy nghiêm nghị hét lớn, “Đừng ép tôi nổ súng.”
“Đừng, đừng nổ súng.” Ông Trần đáp thay cho Hàn Châu.
“Hàn Châu!” Ngô Thuần hét lớn.
Hàn Châu cũng hét lên: “Lui lại! Tránh hết ra! Tôi sẽ không quay về với mấy người.

Đừng ép tôi bắn chết ông ta! Lui ra phía sau!” Anh vừa hét vừa kéo ông Trần về phía xe.
Ông Trần sợ quá la lên: “Đừng đừng, mấy người đừng nổ súng.”
Ngô Thuần vây bên này xe, Trâu Úy ép hướng đầu xe.
Hàn Châu ấn súng vào huyệt thái dương ông Trần, “Lui lại!”
Ngô Thuần và Trâu Úy đều lùi lại mấy bước.
Hàn Châu áp ông Trần đi đến bên cạnh xe, “Mở cửa.” Anh nói với ông Trần.
Ông Trần nhanh chóng làm theo.
Cửa xe mở, Trâu Úy hét lớn một tiếng: “Anh trốn không thoát đâu! Buông ông ấy ra!”
Hàn Châu bỗng nhiên dùng sức đẩy ông Trần ra, ông Trần văng ra xa.
‘Pằng’, một tiếng súng vang.
Hàn Châu kêu thảm một tiếng.
Ông Trần nhìn lại, tên gọi là Hàn Châu này bị trúng đạn ở bụng

rồi.

Anh ta ôm bụng, có máu.
Trâu Úy phóng về hướng Hàn Châu, Hàn Châu đưa tay bắn một phát, Trâu Úy bỗng nhiên bổ nhào về phía trước.

Một tiếng pằng, súng bắn lệch.
Ngô Thuần ở một bên phóng về phía ông Trần, kéo ông tới phía sau cây ngồi xuống.
Hàn Châu nhân cơ hội này lên xe, trước đó xe vẫn cắm chìa khóa không tắt máy, Hàn Châu nhấn chân ga, vội vã đi.
Trâu Úy chạy đuổi theo.
Ngô Thuần chửi to: "Mẹ nó." Anh quay đầu hiền lành hỏi ông Trần: "Chú có bị sao không? Có bị thương không?"
Ông Trần lắc tay liên tục: "Không có, không có."
Ngô Thuần lấy điện thoại ra bấm số báo cáo: "Hàn Châu cướp súng lái xe chạy trốn rồi!" Anh báo thời gian, loại xe, bảng số, giọng điệu vội vàng.
Ông Trần vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn sau kinh hãi, ông nghe Ngô Thuần khẩn trương như vậy có chút thương cảm cho anh.

Súng cũng bị cướp rồi, chắc là họa lớn? Tiền lương tháng này không còn? Có giữ được việc không? Nhưng ông lại cảm thấy đáng đời, thật vô dụng, cắt tiền lương cũng không oan cho anh.
Ngô Thuần nhìn biểu cảm của ông Trần, đứng thẳng dậy đi ra xa nói chuyện điện thoại.
Ở xa xa, Trâu Úy cũng đang gọi điện thoại.
"Nhiệm vụ hoàn thành.

Bồ câu cất cánh rồi."
Một lát sau, Ngô Thuần gặp Trâu Úy.

Ông Trần đã lấy lại tinh thần, ở ngoài trạm gác kích động gọi điện thoại kể cho mọi người chuyện mình gặp phải.

Trâu Úy lo lắng: "Tôi không biết phát súng kia của tôi có ổn

không? Lỡ như anh ấy bị thương nặng…”
“Đã nói rõ là nếu bị thương nặng quá thì anh ta không lên xe.

Anh ta quyết định đi có nghĩa là không có vấn đề.”
Hàn Châu cắn rắng, lần theo bụng, vết thương rất đau, nhưng anh biết viên đạn không trúng sâu, hẳn là bị trầy da.

Thời cơ kia, Trâu Úy ra tín hiệu “Buông ông ấy ra”, anh đã thả ra, cũng đứng vững góc độ.

Nhưng vết súng này Trâu Úy bắn có tốt hay không, anh hoàn toàn không biết.

Bây giờ không có thời gian kiểm tra kỹ vết thương, anh cũng không muốn kiểm ra, anh nhất định phải đến đường Lưu Ly.

Nhưng trước khi đến đó, anh còn một khảo nghiệm.
Có xe cảnh sát từ nơi xa chạy qua, tiếng còi hụ của cảnh sát vang inh ỏi.

Nhưng xe Hàn Châu chạy dọc đường không có người cản trở.

Hàn Châu cúi đầu nhìn vết thương đang chảy máu, anh cảm thấy vẫn còn tốt, không có vấn đề.
Hai cảnh sát mặc thường phục lái xe theo sau Hàn Châu băng qua một chỗ đậu xe, hộ tống anh đi về đường Lưu Ly.
Còn cách đường Lưu Ly khoảng 3 km, Hàn Châu quẹo xe vào đầu hẻm nhỏ.

Cảnh sát hộ tống anh lái xe qua hẻm nhỏ, không quẹo theo cùng anh.
“Tàu ngầm số một báo cáo, Bồ câu thuận lợi tới trạm trung chuyển, ngừng theo dõi.”
“Trung tâm chỉ huy nghe rõ, đã nhận tin.”
Viên cục dẫn theo Quan Phàn đuổi tới trung tâm chỉ huy, trên màn hình lớn, thiết bị định vị GPS xe Hàn Châu đã dừng lại rồi.

Tất cả mọi người nín thở, Bồ câu có thể bay tiếp hay không liền phải đợi trạm trung chuyển xem xét đánh giá.
Hàn Châu dừng xe trong góc, nhân viên cảnh sát Lôi Tinh Hà từ trong chỗ tối vọt ra, ra dấu với Hàn Châu: "Đi!"
Hàn Châu đẩy cửa xe ra, bước nhanh theo Lôi Tinh Hà.

Một nhân viên cảnh sát khác nhanh chóng chạy lại xe kiểm tra tình huống, xem xét có sơ hở không.
"Tàu ngầm số hai đã đón được Bồ câu."
Lôi Tinh Hà đưa Hàn Châu lên chiếc xe chỉ huy đặc công, bên trong có rất nhiều màn hình, các loại thiết bị chỉ huy, Từ Cương, Âu Dương Duệ, Nghê Lam đều ở trên xe, còn có hai người Hàn Châu không quen biết.
Nghê Lam lấy hộp sơ cứu ra, đeo găng tay y tế lên, dùng ánh mắt ra hiệu chỗ kế bên mình: "Đến, để tôi kiểm tra xem tình huống của anh có thể đi hay không."
Hàn Châu ngồi xuống, kéo áo lên, lộ ra phần bụng bị thương: "Tôi cảm thấy còn có thể."
Từ Cương và Âu Dương Duệ bọn họ rất sốt sắng, vây lại đây quan sát vết thương của Hàn Châu.

Từ Cương cảm thấy tình huống so với dự kiến có chút hỏng bét, anh nhìn người đàn ông trung niên ngồi một bên, người đàn ông kia cúi đầu xem vết thương Hàn Châu, nhíu mày một hồi: "Có chút miễn cưỡng."
"Lại là một vị lãnh đạo?" Hàn Châu hỏi.
"Bác sỹ." Nghê Lam cướp lời, "Bọn họ sợ tôi giết chết anh."
Hàn Châu cười cười, nhưng đau đớn lại khiến mặt anh vặn vẹo một chút, "Vết thương vẫn tốt, đúng không?"
"Không xem là lý tưởng." Nghê Lam nói, "Nhưng cũng không đến nỗi hỏng bét không thể đi."
Hàn Châu thở ra một hơi, vậy là được.
Nghê Lam quay đầu nói với bọn Âu Dương Duệ, "Anh ấy không sao, chút vết thương này vẫn có thể chống chịu được."
Hàn Châu gật đầu.
"Bây giờ tôi sẽ gắn chip cho anh." Nghê Lam nói với Hàn Châu,

cô đưa Hàn Châu một miếng băng gạc dày.

Hàn Châu ngậm chặt, tiếp đó Nghê Lam lấy một cái kẹp nhọn gắp con chip cỡ nhỏ đã xử lý nhét vào dưới da vết thương của Hàn Châu.
Hàn Châu đau đến siết chặt tay, dùng sức cắn băng gạc.
Nghê Lam nhìn như không thấy, tiếp tục công việc trên tay.
"Được rồi, nhìn không ra." Nghê Lam chuẩn bị xong xuôi, cẩn thận xem vài lần, cảm thấy không có vấn đề.
Từ Cương và Âu Dương Duệ cũng chăm chú nhìn, cảm thấy nhìn không ra.
Cấy chip dưới da có vấn đề là sẽ có vết thương, vết thương mới có thể còn sưng đỏ, v.v.

Vết thương dù nhỏ đến đâu cũng không thể thoát khỏi khi bị khám xét nghiêm ngặt toàn thân lúc trần truồng.

Hàn Châu cần một cuộc đọ súng với cảnh sát, một cái cớ để trốn thoát, theo đó vết thương trên người là hợp lý.
Phần bụng người mỡ mềm nhiều, tương đối thích hợp để giấu chip.
Chú Tiền hẳn đã biết Hàn Châu bán rẻ ông, ít nhất anh cũng bị nghi ngờ nghiêm trọng.

Hàn Châu tin tưởng trong tình huống này, chú Tiền sẽ bán anh cho Tổ Ưng.

Bởi vì cảnh sát điều tra khiến chú Tiền tổn thất to lớn, dùng người phản bội ông đổi lấy chút lợi lộc là quá thích hợp.
Coi như mỗi người diễn phần kịch của riêng mình, chỉ cần mình hiểu đối phương đang diễn trò gì, đừng để lại nhược điểm, đừng khiến đối phương lập tức hạ sát là được.

Hàn Châu tùy cơ ứng biến có thể mang lại kết quả gì, kỳ thật mọi người đều không nắm chắc.
Nghê Lam sắp xếp lại đồ, dùng băng gạc cầm máu vết thương

cho Hàn Châu.

Sau đó cô lấy máy quét ra kiểm tra, còn nói chuyện phiếm với Hàn Châu: “Tôi nói anh nha, anh cũng có biệt hiệu.

Lấy cái tên đặc biệt gian nan, tên mấy con chim uy phong bị tụi phản diện dùng hết rồi, cái gì mà chim Ưng, Khổng Tước, Phượng Hoàng.”
“Cô có thể gọi chim cút.” Hàn Châu nói, “Nhân vật phản diện chúng tôi không cần cái này.”
“Xéo đi! Tôi là chim Đầu rìu.

Lam Diệu Dương chọn giúp tôi, tên may mắn, dáng dấp cũng đẹp.”
“Đại thánh?” Hàn Châu bĩu môi, “Sao cô không trực tiếp gọi đại sư huynh đi?”
Bác sỹ ở bên muốn giúp Hàn Châu giảm đau, Hàn Châu thấy anh đụng tới hộp sơ cấp cứu thì nói: “Vết thương hiện tại không thể xử lý.”
Bác sỹ dừng tay một chút, “Tôi biết.” Anh lấy ống tiêm ra, Hàn Châu thấy thế liền quay đi: “Kim tiêm không dễ dàng bị phát hiện.”
Bác sỹ giúp anh chích xong, nói: “Anh có thể sẽ phát sốt, vết thương sẽ nhiễm trùng…”
Hàn Châu gật đầu, kéo quần lên đánh gãy lời bác sỹ: “Tôi biết, tôi bị thương do đạn bắn.”
Hàn Châu nói với bác sỹ xong lại đi trêu chọc Nghê Lam: “Hay cô gọi con khỉ ngang ngược đi.”
Nghê Lam nói với Âu Dương Duệ và Từ Cương: “Hai anh xem, anh ta còn có tinh thần nói đùa, khẳng định không sao.

Hai anh đừng xụ mặt nữa, tinh thần không tốt thì vận khí cũng sẽ không tốt.”
Âu Dương Duệ không muốn tiếp lời con khỉ ngang ngược, người nước ngoài lại còn mê tín dị đoan.
Nghê Lam bỗng nhiên nói: “Ha ha, dụng cụ kết nối thành công,

có tín hiệu rồi."
Trong trung tâm chỉ huy, Quan Phàn đáp lời: "Thu được tín hiệu rồi, rất rõ ràng."
"Một hồi chờ Hàn Châu đi xa lại nhìn lại." Nghê Lam nói.
Hàn Châu hỏi cô: "Chíp nhét đủ sâu không? Bọn họ sẽ cố ý đánh vào vết thương của tôi, đạp, dùng gậy đánh, chip này chịu được sao? Có dễ bị hư không?"
Bác sỹ nghe được vẻ mặt không đành lòng.

Sắc mặt Nghê Lam như thường đáp: "Nó rất nhỏ, hẳn là không có vấn đề."
Dù có hai chữ 'hẳn là', nhưng Hàn Châu cũng không để ý, anh nói: "Vậy được."
Nghê Lam đưa Hàn Châu một trang giấy: "Học thuộc đi, đây là thuốc và đồ cấp cứu anh cần, còn có cách sử dụng."
Âu Dương Duệ nói: "Từ trong nay đi về hướng đông ba trăm mét có một tiệm thuốc 24 giờ, người của chúng tôi đã tới đó tìm hiểu qua, những món này đều có bán."
Hàn Châu nhìn hai lần, không cần học, anh căn bản biết mấy món này.

"Được, có thể rồi." Anh trả tờ giấy lại cho Nghê Lam, mặc lại áo thun nhuốm máu, đứng lên.
Nghê Lam đưa bình nước khoáng cho anh: "Anh uống thêm ít nước đi."
Hàn Châu ngửa cổ uống ừng ực mấy hớp lớn.
Âu Dương Duệ lại nói: "Sau khi anh rời khỏi đây, chúng tôi không cách nào truyền thêm tin tức cho anh.

Nhưng chúng tôi sẽ luôn giám sát động tĩnh của anh, anh phải tin tưởng chúng tôi sẽ cố gắng đảm bảo an toàn cho anh."
"Tôi tin tưởng." Hàn Châu lau vệt nước bên miệng, cười cười, nhìn mọi người trong xe một chút: "Hi vọng có cơ hội gặp lại."
Hàn Châu kiểm tra một lần nữa súng cướp được, khẩu súng cắm trên lưng quần sau, anh cầm áo khoác thật chặt, xoay người bước ra khỏi xe.

Hàn Châu đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lẻn vào bóng đêm.

“Đây là tàu ngầm số 2, Bồ câu đã bay khỏi trạm trung chuyển.”
Rất nhanh Hàn Châu đã thấy nhà thuốc 24 giờ, anh nhìn quanh một chút, sau đó cúi đầu đi vào.
Muộn như vậy rồi, trong tiệm thuốc chỉ có một nam nhân viên phục vụ trực ca.

Anh ta đang ngủ gà ngủ gật, nghe thấy có người vào thì nhanh chóng ngồi thẳng dậy, vừa định mở miệng hỏi muốn mua thuốc gì thì thấy cả người Hàn Châu toàn là máu.
“Anh, sao anh…” Nhân viên phục vụ còn chưa nói xong, Hàn Châu đã rút súng ra chỉ thẳng vào mặt nhân viên: “Giơ tay lên.”
Nhân viên bị dọa tới hai tay đều giơ lên.
Hàn Châu nói mấy loại thuốc cấp cứu anh muốn, quơ quơ súng về phía nhân viên, hung dữ quát: “Đi lấy cho tôi mấy thứ này.”
Nhân viên sợ tới run rẩy, nhanh chóng cầm túi đi lấy mấy loại thuốc Hàn Châu cần.

Hàn Châu kiểm đúng số thuốc, không cho phép sơ sót.

Cuối cùng Hàn Châu còn cướp cả đồ ăn khuya và nước của nhân viên.
Hàn Châu thét ra lệnh cho nhân viên ôm đầu ngồi xổm sau nhà kho cửa hàng, anh khóa cửa trên nhà kho lại, ra quầy thu ngân lấy kim băng biển báo, sau đó rời khỏi tiệm thuốc.
Hàn Châu khoanh tay phía trước, chọn chỗ tối để đi, đi được nửa tiếng thì đến đường Lưu Ly.
Ở chỗ này Tiền Ngọc Đức có một nhà kho để đá ngọc và đồ cổ, đương nhiên không có gì quý giá, chỉ để che giấu.

Trong kho có phòng, bên ngoài nói là ký túc xá cho công nhân lúc tăng ca dùng, nhưng thật ra là chỗ để nhân viên lẩn trốn, tiếp tế và trung chuyển.
Hàn Châu từng ở đây mấy ngày để tránh cảnh sát.
Hàn Châu quen đường men tường vào.

Anh không quan tâm camera có chụp được không, anh leo vào kho hàng, lấy kim băng ra bẻ thẳng, cạy mở khóa, lén vào nhà kho.

Mấy vật phẩm khả nghi trong kho hàng đều đã biến mất, đồ vật người ở trong mấy gian phòng cũng đã dọn dẹp, bỏ rất nhiều đồ linh tinh, hoàn toàn nhìn không ra là từng cho người ở.
Trong kho hàng có một bộ sofa, giống như chỗ để chào hỏi khách hàng.

Hàn Châu ngồi xuống đó.

Anh mở túi thuốc ra, tự xử lý vết thương cho mình, sau đó anh uống thuốc rồi ăn đồ ăn khuya cướp được.
Sắc mặt Hàn Châu tái nhợt, đau và mệt.

Anh mệt mỏi lê thân ngủ trên sofa.
Trên tầng cao nhất một dãy nhà ở xa, có cảnh sát mặc thường phục lấy ống nhòm giám sát ngoài nhà kho.
“Đây là tàu ngầm số một, Bồ câu thuận lợi bay vào địa ngục.”
Một lúc sau, nhân viên cảnh sát tiếp tục báo cáo: “Đây là tàu ngầm số một, chim Đầu rìu đáp trên nóc nhà địa ngục, an toàn.”
“Tàu ngầm số hai vào chỗ.”
“Tàu ngầm số ba vào chỗ.”
Nhóm cảnh sát dồn dập báo cáo.
Trong trung tâm chỉ huy, Quan Phàn nói vào tần số truyền tin:
“Tiếng kêu chim Đầu rìu nghe rất rõ ràng.”
Trên màn hình lớn, tín hiệu định vị của Hàn Châu vẫn sáng trên bản đồ.

Mà hình ảnh video theo dõi của hệ thống xâm nhập hiện trường của Nghê Lam quay lại cũng truyền lại.

Trong hình Hàn Châu quan sát nhà kho, xử lý vết thương ăn cơm đi ngủ.

Hình ảnh cứ vậy dừng ở lúc Hàn Châu đi ngủ, bên trong không có đồ gì động đậy.

Mọi người chờ tới bốn giờ, buổi tối sắp kết thúc.

Mọi người mệt mỏi nhưng không dám sơ sót.
Càng như vậy càng phải vững vàng.

Nếu như Tiền Ngọc Đức cũng nhìn chăm chú vào hình giống như bọn họ, vậy người ông ta quan sát chính là Hàn Châu, có lẽ đang suy đoán rốt cuộc anh muốn làm gì, có lẽ đang điều tra tình huống của anh.
Tình huống của Hàn Châu không khó tra.

Vì một loạt hành động của anh đều bị 'người chứng kiến' làm lộ ra rồi.

Ông chú trực đêm lương thiện, nhân viên tiệm thuốc sợ hãi, vân vân.

Những thứ này với tình huống liên quan trước đó rất nhanh đã bị công an mạng xóa rồi, nhưng trên mạng vẫn lưu lại dấu vết thảo luận lớn.
Cảnh sát cũng ra thông báo sự tình trên mạng, truy nã đào phạm Hàn Châu, cũng cảnh báo người dân người này có súng, cực kỳ nguy hiểm.

Có manh mối nào liên quan phải nhanh chóng báo cho cảnh sát.
Quan Phàn chớp chớp ánh mắt mệt mỏi, muốn cầm ly uống miếng nước, bỗng nhiên màn hình lớn theo dõi nhà kho tối sầm lại.
Trong trung tâm chỉ huy có cảnh sát khác phụ trách lập tức hô lên.
Trong tần số truyền tin, có giọng cảnh sát vang lên: "Đây là tàu ngầm số một, có bốn người vào nhà kho, không rõ bộ dạng."
Giọng Nghê Lam cũng vang lên trong kênh: "Bọn họ tới rồi, bọn

họ tắt camera.”
Quan Phàn nhanh chóng thông báo: “Các đơn vị chú ý, trong địa ngục có quạ đen.”
Trong kho hàng, Hàn Châu nằm đó, anh không biết xảy ra chuyện gì, anh giả vờ ngủ, cực kỳ gian nan cố gắng duy trì tỉnh táo.
Tinh thần đang bấn loạn, dường như anh nghe thấy một tiếng răng rắc nhỏ.

Chương 72

Hàn Châu mở mắt, vừa ngồi dậy vừa giơ súng.
Sau đó anh thấy rõ tình hình trước mặt, bình tĩnh lại.
Trước mặt Hàn Châu là 4 tên đàn ông tầm 20, 30 tuổi, hình thể không khác mấy, đều mặc áo thun đen, áo khoác đen cùng với quần jean xanh đậm và giày da đen.

Ba tên trẻ hơn một chút cầm súng chỉa vào Hàn Châu, một tên khác hơn 30 tuổi thì tay không, lạnh lùng nhìn anh.
Một tên cầm súng trong đó cách Hàn Châu rất gần, Hàn Châu đột nhiên ngồi dậy làm hắn giật mình lùi ra mấy bước.

Hàn Châu cảm thấy bọn họ tính đánh cho anh tỉnh.
Hàn Châu nhìn bốn người này.

Anh biết tên cầm đầu hơn 30 tuổi kia, là người trong tiệm chú Tiền, tên Mẫn Lương, là nhân vật quản lý có cấp bậc.

Một tên gầy khác chính là nhân viên quản lý kho hàng này.

Lúc Hàn Châu ở lại đây trước đây, là người này thu xếp.

Hàn Châu nhớ hắn tên Bàng Vũ.

Hai người còn lại là gương mặt lạ, Hàn Châu chưa từng gặp.
Mẫn Lương ra hiệu cho Bàng Vũ, Bàng Vũ tiến tới đoạt súng của

Hàn Châu.
Hàn Châu không phản kháng, đưa súng cho hắn.

Sau đó Hàn Châu nói với Mẫn Lương: “Mẫn ca, em gặp rắc rối rồi.

Chú Tiền từng nói, em có thể tới tìm chú ấy.”
Mẫn Lương nhận lấy súng Bàng Vũ đưa qua, mở súng ra cẩn thận kiểm tra một lượt.

Đúng là súng của cảnh sát, phía trên còn có số hiệu.
“Mẫn ca.” Hàn Châu lại gọi.
“Tạm thời đừng nói.” Mẫn Lương thản nhiên nói.
Hàn Châu ngậm miệng lại.
Mẫn Lương nói với hai đàn em khác: “Lục soát nó.”
Hai tên đàn em tiến đến đỡ Hàn Châu dậy.

Hàn Châu cố ý hít sâu một hơi, ra vẻ vết thương bị động tới gây đau đớn.

Hai tên đàn em lột quần áo Hàn Châu ra, Hàn Châu rất phối hợp nhấc tay nhấc chân lên, cử động không quá lớn, cẩn thận từng tí sợ bị rách vết thương.
Bàng Vũ ngồi ở một bên, kiểm tra thuốc, cơm hộp và bình nước Hàn Châu mang đến.

Hắn kiểm tra rất kỹ, mở cả hộp thuốc, bình thuốc ra, ngay cả giấy hướng dẫn cũng xem, xem thử bên trong hộp có tài liệu hay đồ gì khác không.
Hàn Châu bị lột sạch đồ, anh che lấy vết thương xoay một vòng cho Mẫn Lương xem.
Mẫn Lương xem xong, tiến đến kéo tay đang che vết thương của Hàn Châu, xé mở vết thương dưới bông băng.

Hàn Châu kêu thảm một tiếng.

Mẫn Lương chăm chú nhìn miệng vết thương của anh.

Vết đạn bắn, mới bị.
Mẫn Lương quay sang phía Bàng Vũ.
Bàng Vũ ném mấy thứ thuốc với đồ kia vào trong túi, nói:
“Không có gì, toàn là thuốc.”
Mẫn Lương khẽ gật đầu, kêu đàn em đưa cho Hàn Châu một cái túi.

Hàn Châu mở ra xem, là một bộ đồ sạch sẽ, đầy đủ từ trong ra ngoài, còn có mũ đội và một đôi giày mới, đều là số đo của anh.
Hàn Châu cảm ơn rồi móc quần áo ra mặc vào.

Anh làm bộ như không để ý tới bộ quần áo này giống như bộ bốn người này đang mặc.
Mẫn Lương ném bông băng giật xuống trên tay qua túi đàn em đưa qua, trong đó đang đựng quần áo giày cũ của Hàn Châu, hiển nhiên bọn họ không có ý định lưu lại dấu vết gì trong này.
“Tự mày xử lý lại vết thương đi.” Mẫn Lương xoa tay, nói với Hàn Châu.
Hàn Châu cũng không khách sáo, anh mặc quần rồi nặng nề ngồi xuống, cầm thuốc bên cạnh xử lý vết thương cho mình.

Mẫn Lương kéo ghế qua ngồi trước mặt anh.
“Đã xảy ra chuyện gì?” Mẫn Lương hỏi.
“Em bị cảnh sát bắt, bọn họ áp em đi tìm a Sinh… A Sinh là thằng em em đưa đến gặp chú Tiền.

Đó là cơ hội thoát đi duy nhất của em, nếu không phải vào lại cục cảnh sát nữa chỉ còn một con đường chết.

Ban đầu em nghĩ là bắt con tin đe dọa một chút, dọa xong cướp xe chạy trốn.

Kết quả cảnh sát nổ súng.” Hàn Châu dán lại bông băng một lần nữa, lại uống thuốc.

“Mấy đồ này lấy ở dâu?” Mẫn Lương chỉ chỉ đống thuốc kia.
Hàn Châu nhếch miệng: “Em cướp của một tiệm thuốc.”
“Gây chuyện lớn như vậy còn dám tới đây, muốn liên lụy chú Tiền sao?”
“Em rất cẩn thận.

Nhốt nhân viên bán hàng kia rồi, đợi sáng sớm có người đi làm phát hiện ra nó, em đã biến mất lâu rồi.” Hàn Châu vội nói: “Em đậu xe ở chỗ rất xa, em đi bộ tới.

Trên đường không có ai phát hiện ra em.”
Mẫn Lương không nói lời nào.
Hàn Châu nói: “Mẫn ca, chú Tiền nói lúc cần thì có thể tới tìm chú ấy, em chỉ sợ gây phiền phức cho chú ấy nên không tới tiệm.

Em rất cần chú ấy giúp em một lần.”
“Giúp mày? Mày bán rẻ chú ấy xong thì không thể nào rồi.” Mẫn Lương lạnh nhạt nói.
Hàn Châu lập tức nói: “Em không có bán rẻ chú Tiền.

Em còn báo tin cảnh báo cho chú ấy, lúc chú ấy nói với em, kêu em có việc có thể tìm tới chú ấy.

Nếu không sao em dám đến! Em với chú Tiền biết nhau nhiều năm như vậy, chú Tiền từng cứu em, sao em dám bán rẻ chú ấy.”
Mẫn Lương lại hỏi: “Sao mày biết cảnh sát có manh mối bên phía chú Tiền, sao biết cảnh sát sẽ đến tra?”
Hàn Châu ngẩn người: “Vậy là cảnh sát hành động thật rồi à? Chú Tiền có ổn không?”
Nhìn anh giống như không biết gì, Mẫn Lương nhìn chằm chằm quan sát biểu cảm của Hàn Châu.
Hàn Châu nói: “Lúc đó em chỉ suy đoán, em thấy có khả năng, nguy hiểm rất lớn.

Nên em nhanh chóng báo với chú Tiền.”
“Sao mày đoán được?”

“Nói ra rất dài dòng, muốn nói rõ cần thời gian.” Hàn Châu nghi ngờ ngược lại Mẫn Lương: “Nếu bị tra rồi, không phải mấy anh bị cảnh sát theo dõi sao? Vậy bốn người rầm rộ tới đây có phải dễ bị thấy rồi không? Hay chúng ta đổi sang chỗ khác an toàn hơn để nói chuyện?”
“Chỉ cần mày không giở trò, chỗ này là chỗ an toàn.” Mẫn Lương nói.
Hàn Châu nhíu mày: “Em không biết, sao mọi người đột nhiên lại nói em bán rẻ chú Tiền? Rõ ràng là em báo tin cho chú Tiền mà.”
Mẫn Lương nói: “Mày còn chưa nói sao mày biết cảnh sát sẽ đến tra.”
Hàn Châu không vui: “Trước đó em bị công ty lừa.

Chú Bồi giao cho em nhiệm vụ giết người diệt khẩu, giết một đứa tên Dương Hiểu Phương.

Nhưng chuyện này có gì đó quái quái, em không rõ đang xảy ra chuyện gì, em không muốn chết, muốn bỏ trốn, thế là dẫn theo thằng em A Sinh tới tiệm chú Tiền nhờ hỗ trợ.

Tụi em giao tiền, chốt hàng, việc này Mẫn ca biết không?”
Mẫn Lương khẽ gật đầu.
Hàn Châu lại tiếp tục nói: “Nhưng mấy giấy tờ kia phải đợi một tuần, mà Dương Hiểu Phương có khả năng được cảnh sát thả ra sớm, vậy tụi em không thể không ra tay.

Lúc đó em với thằng Sinh nghi ngờ lúc ra tay có khi nào có sẵn cảnh sát chờ bắt tại chỗ hay không, tụi em cũng lo nhiệm vụ này có phải chú Bồi gài tụi em hay không, không thể hoàn thành, sau đó công ty lấy cớ xử lý tụi em.

Tóm lại cả tuần đó nguy hiểm của tụi em rất lớn, trước khi lấy được giấy, em không muốn xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Thế là em tìm cách cùng với thằng Sinh, lợi dụng quan hệ của ả

minh tinh Nghê Lam với cảnh sát, uy hiếp không thả Dương Hiểu Phương ra.

Như vậy, tụi em không cần hành động, cũng tránh bị gài bẫy.”
Hàn Châu dừng dừng, không đợi Mẫn Lương hỏi tiếp tục nói:
“Tụi em chụp hình thật của Lam Diệu Dương, thừa lúc Nghê Lam tham gia hoạt động gửi cho cô ta, đề nghị yêu cầu với cô ta.

Cô ta phải tham gia hoạt động liền không có cách nào bức ra truy tụi em.

Kế hoạch này của tụi em thành công rồi.

Quả nhiên Nghê Lam báo cho cảnh sát, Dương Hiểu Phương mãi vẫn không bị thả ra.”
“Vậy liên quan gì với điều tra chú Tiền?”
“Em đã nói rồi muốn nói thì dài lắm, anh đừng vội, toàn bộ đều liên quan.

Vấn đề là lúc mới đầu em thấy rất thuận lợi, nhưng không ngờ Nghê Lam này rất lợi hại, tính cách lại gớm.

Tụi em lấy Lam Diệu Dương uy hiếp cô ta, cô ta nổi điên, nghĩ là tụi em muốn làm gì Lam Diệu Dương, thế là bắt đầu điều tra tụi em.

Cô ta tìm ra số của A Sinh, rồi gửi virus qua điện thoại, còn truy tới chỗ tòa nhà bên đường Vì Dân.
Hôm đó vừa đúng lúc tòa nhà cũ bị nội ứng gài bom nổ, trước khi nổ còn làm chú Bồi bị thương.

Em liều mạng cứu chú Bồi với A Sinh ra, nhưng chú Bồi vẫn tắt thở.

Hôm đó em bị kích động, khó chịu trong người lại sợ hãi.

Có thể là công ty muốn diệt trừ tụi em, cũng có thể là bang Hắc Hổ.

Em cảm thấy nếu không trừ hậu hoạn này, em với A Sinh có trốn cũng không an toàn.

Thế là em với A Sinh chôn chú Bồi, sau đó muốn điều tra thêm việc này."
Hàn Châu nói đến đây thì nhìn Mẫn Lương một chút, lúc này Mẫn Lương không có hối anh.
Hàn Châu uống một hớp nước, tiếp tục nói: "Nhưng sau khi tụi em trở về, em nghỉ ngơi một đêm, đầu óc tỉnh táo thì hối hận rồi.

Em căn bản không biết nội ứng là ai, A Sinh có rõ tình hình hay không, hay cũng tham gia vào việc này.

Em không dám hỏi nó, sợ là nếu có phần của nó thật, em sẽ rước phiền phức.

Không phải nó thì em nghi ngờ cũng ảnh hưởng tới đoàn kết.

Dù sao, qua ba ngày nữa cũng lấy được giấy tờ rồi, đến lúc đó mạnh ai nấy trốn, cũng phải tách ra.

Em suy nghĩ một chút thấy cũng ổn, mạo hiểm một chút, em với A Sinh cứ không đi cùng, ai làm việc nấy là được.

Thế là em để giấy lại cho A Sinh, lặng lẽ bỏ đi.

Nhưng hôm đó em bị Nghê Lam tóm lại."
Mẫn Lương cười lạnh lùng: "Trùng hợp như vậy?"
"Đúng, đây là sự thật.

Ngày 23 tháng 4, cũng chỉ mới qua có mấy ngày, em nhớ rất rõ."

Hàn Châu nghiêm mặt nói: “Hôm đó Nghê Lam với cảnh sát đều muốn bắt em, nhưng Nghê Lam đã vượt trước một bước.

Em tỏ rõ là em không phối hợp với cảnh sát, bị bắt em cũng không nói gì, dù sao nói ra cũng chết.

Nghê Lam liền thương lượng với cảnh sát, để cô ta quản lý em, để em giải thích.”
“Sao Nghê Lam phải làm như vậy?”
“Chắc là ham hư vinh.” Hàn Châu nói: “Anh lên mạng tra cô ta thử.

Một con nhỏ rất ngông cuồng.

Thích làm người khác chú ý, thích tạo chuyện.

Có lẽ cô ta muốn chứng minh chuyện này không có cô ta là không được.

Bất kể nguyên nhân là gì, với em đều là cơ hội, chỉ cần em không bị bắt vào cục cảnh sát là còn cơ hội.

Ngay từ đầu bọn họ đã muốn điện thoại của chú Bồi, muốn tìm ra sếp lớn thông qua tin tức phía trên.

Em liền lấy cái này ra trì hoãn, em nói em phải suy nghĩ một chút, hai ngày sau đó mới trả lời cho Nghê Lam.

Dù sao em cũng bị bọn họ giám sát, cô ta cảm thấy em chạy không thoát, muốn em tâm phục khẩu phục phối hợp, nên cô ta đồng ý.”
Hàn Châu thay đổi tư thế ngồi, khẽ động vết thương, anh hít hà kêu đau một tiếng, ôm ôm vết thương, lúc này mới nói tiếp: “Em nghĩ kéo dài thêm hai ngày nữa thì A Sinh có thể lấy được giấy tờ rồi.

Nếu như nó thật sự không liên quan gì với nội gián, vậy nó có thể cao chạy xa bay, em làm anh em cũng coi như đã tận lực.

Sau khi nó đi em cũng tìm cơ hội chạy trốn.

Lúc đó cảnh sát và Nghê Lam không biết vụ giấy tờ giả này, em không hề nói chút nào.

Không ngờ tới, A Sinh lại làm náo loạn ở chỗ Kim Khổng Tước, theo như nó nói là muốn tìm em thông qua một con bé em biết, nó nghĩ em với nhỏ đó yêu đương.

Em ở đây nghĩ hết cách để kéo dài thời gian, bảo vệ đường lui của nó, kết quả nó ầm ĩ, bị cảnh sát để mắt tới."
Hàn Châu dừng một chút, nhìn ánh mắt Mẫn Lương nói: "Là A Sinh tiết lộ chuyện chú Tiền, không phải em."
Mẫn Lương hơi cau mày không nói lời nào.
Hàn Châu nói: "Sau khi em nghe tin A Sinh gặp nguy hiểm liền cùng Nghê Lam tới đó cứu nó.

Lúc đó tình huống nguy cấp, một bên là cảnh sát, một bên là Kim Khổng Tước.

Kim Khổng Tước cũng là một công ty thế lực, em lo mục đích của Kim Khổng Tước là giết hai con cá lọt lưới là em và thằng Sinh.

Sau khi đưa A Sinh ra, A Sinh nói ra một đống lý do, nó nói lúc đó đến chỗ lấy giấy tờ giả thì bị người của Kim Khổng Tước bắt, bên chú Tiền có nội ứng, lúc đó Nghê Lam nghe thấy.

Sau khi Nghê Lam rời đi, em lấy tài khoản Taobao nhắn tin cho chú Tiền, lúc đó em không nghĩ nhiều, chỉ để ý chuyện nội ứng bên chú Tiền.

Mấy cái này anh có thể hỏi chú Tiền em nói chuyện gì với chú ấy,

nếu như em muốn bán rẻ chú ấy, cần gì nói những thứ đó.”
“Vậy ngày hôm sau sao mày biết cảnh sát muốn kiểm tra.”
“Vì hôm sau Nghê Lam lại tới.

Cô ta tóm em vào phòng thẩm tra một trận, cô ta nói thằng Sinh bỏ máy nghe lén vào người cô ta, cô ta hỏi thằng Sinh là người thế nào, đóng vai trò gì trong những chuyện này, rồi hỏi chuyện giấy tờ giả.

Bọn họ dường như bắt được rất nhiều điểm yếu của thằng Sinh.

Em với cô ta lần quần một hồi.

Sau đó cô ta cho em ra ngoài, rồi kêu thằng Sinh vào.

Em thấy tình huống có gì không ổn lắm, cho nên nhân lúc đó nhanh chóng báo tin cho chú Tiền, cảnh báo cho chú ấy.

Đó là lần cuối em liên lạc với chú Tiền.”
“Ý mày là thằng Sinh mật báo cho Nghê Lam với cảnh sát.”
“Nó tên thật là Khưu Tự.

Em không chính tai nghe nó mật báo.

Nhưng nếu không phải em bán rẻ chú Tiền thì chỉ có nó thôi.

Nó còn nói dối em suốt.

Hơn nữa mọi rắc rối đều từ nó mà ra.

Đang êm đẹp, sao nó lại đến chỗ lấy giấy tờ sớm? Nó nói bị Kim Khổng Tước khống chế, buộc nó phải đi tìm hiểu tin tức, vậy sao Kim Khổng Tước không hạn chế tự do của nó, trái lại lúc cảnh sát để mắt tới thì mới có hành động?
Sao nó lại bỏ máy nghe lén vào người Nghê Lam, là ai sai khiến

nó? Nghê Lam này không chịu nổi chút uy hiếp, nó dùng chiêu này, chắc chắn là chọc cô ta điên lên.

Nghê Lam sẽ ép hỏi nó, sẽ lấy cảnh sát ra uy hiếp.

A Sinh muốn dây dưa cho qua thì phải khai ra vài chuyện quan trọng.

Cũng giống như em, vì bị cảnh sát bắt đi nên phải nộp điện thoại của chú Bồi.

Còn A Sinh thì sao? Nó lấy lá bài nào ra chơi?"
Mẫn Lương nhìn Hàn Châu, một hồi lâu không nói chuyện, sau đó hắn nói: "A Sinh nói là mày bán rẻ chú Tiền, nói mày vẫn lừa nó suốt.

Mày vốn dĩ là nội ứng của cảnh sát.

Đại ca của mày A Quang bị chú Bồi phát hiện, một loạt chuyện sau đó đều là mày phối hợp với cảnh sát mới điều tra ra.

Mày bán rẻ chú Tiền cũng nằm trong kế hoạch."
Hàn Châu nghe xong sững sờ một hồi lâu, tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên.

Sau đó cơn giận dữ mới từ từ hiện lên trên mặt anh, anh đột ngột nhảy lên: "Mẹ nó! Đ* mẹ! Nó dám đối chất với em không! Ông đây đã từng nói trước mặt nó, ông đây không làm nội gián.

Lúc chú Bồi bắt được A Mãnh, em với nó còn ở cạnh nhìn đây. Em phục A Quang, hồi đầu em đi theo anh ta làm rất thoải mái, nhưng em không biết anh ta là cảnh sát! Thằng Sinh mới là phản đồ! Nếu em là nội ứng của cảnh sát, sao em còn báo tin cho chú Tiền, em bị điên à? Nếu không phải em gây phiền phức cho chú Tiền, em cũng không cần lấy giấy tờ rồi.
Trước đó còn muốn lấy để có đường lui, nói chú Tiền đổi địa chỉ

giao hàng giúp em, nhưng em không biết lúc nào an toàn nên không xác định thời gian nữa, anh có thể đi hỏi chú Tiền! Hôm sau em phát hiện tình hình không ổn, em sợ chú Tiền bị bại lộ nên không lấy giấy tờ nữa.

Nếu em thật sự là nội ứng, em không chỉ không báo tin cho chú Tiền mà còn sắp xếp để chú Tiền giao hàng, như thế bị bắt tại chỗ, không phải càng tốt sao!"
Hàn Châu càng nói càng tức, thở không được.

Anh che lấy vết thương, giống như chịu đau không được lại ngồi xuống.
Trong phòng không một ai nói chuyện, đều nhìn anh.
Hàn Châu hòa hoãn lại một hồi, hỏi Mẫn Lương: "Bây giờ chú Tiền sao rồi?"
Mẫn Lương không trả lời anh, lại hỏi: "Mày đã không tin thằng Sinh như vậy sao còn muốn diễn kịch với nó, mày làm bộ rất quan tâm đến nó, làm bộ nói mình đi gặp Tiểu Hồng để lôi kéo chú ý của cảnh sát, kêu nó đi đường Bình An Nam lấy giấy giờ.

Căn bản không có giấy tờ, mày lừa nó."
Hàn Châu nhìn chằm chằm Mẫn Lương: "Xem ra thằng Sinh nói không ít với các anh.

Các anh tin rồi? Chú Tiền tin rồi? Haha." Hàn Châu cười lạnh một tiếng: "Con mẹ nó em ngu thật! Em vừa nói rồi, em không thấy tận mắt thằng Sinh mật báo, em chỉ hoài nghi, cảm thấy nguy hiểm rất lớn.

Em báo cho chú Tiền là vì nghĩa khí, em bảo vệ thằng Sinh rời đi cũng vì nghĩa khí.

Con mẹ nó chứ, em nói nó đi đường Bình An Nam không phải lấy giấy tờ, là lấy tiền.
Em có giấu ở đó một khoản tiền mặt, có thể dùng chạy trốn, em cũng nói với nó lúc đi gặp Tiểu Hồng cũng sẽ tìm cơ hội chạy

trốn, tụ hợp với nó.

Các anh có thể đi kiểm tra xem, địa chỉ em cho thằng Sinh có phải có tiền hay không! Cuối cùng em vẫn cho nó một cơ hội.

Nếu như nó cầm tiền chờ em, thì chứng minh chuyện trước đây em nghi ngờ nó tham gia là em sai, nhưng nếu nó không cầm, vẫn còn tiếp tục giở trò, thì về sau em không quan tâm nó nữa."
Mẫn Lương lại không nói lời nào.
Hàn Châu nói: "Kết quả nó không đi lấy tiền, nó bỏ chạy.

Nó đi bắt con tin.

Mà bên chỗ Tiểu Hồng chờ em là một tay bắn tỉa, chuẩn bị cạo đầu em đây! Chuyện này thằng Sinh có nói với các anh không? Con mẹ nó chứ, lại còn nội ứng! Em còn chưa bị tay bắn tỉa giết chết thì quay qua đã bị cảnh sát hoài nghi em với thằng Sinh đồng mưu bắt cóc con tin, sau đó có âm mưu, còn áp tải em đi theo lần dấu.

Truy dấu cái rắm, con mẹ nó, có biết cái gì đâu!"
Hàn Châu kéo quần áo, chỉ vết thương của mình: "Bắn trật một cái là mất mạng rồi! Chú Tiền là hi vọng cuối cùng của em, em chống chọi tới lúc này, là muốn tìm chú ấy cứu mạng.

Kết quả các anh nói em bán rẻ chú ấy! Mẹ nó! Đ* mẹ, thằng Sinh úp sọt cho ông một cái, sau đó còn đâm dao.

Ông đây không bỏ qua cho nó!"
Trong gian phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của Hàn Châu, chiếc điện thoại Mẫn Lương để trên bàn bỗng phát ra âm thanh: "Hàn Châu."
Hàn Châu giật nảy mình: "Chú Tiền?"
Thì ra điện thoại úp ngược lại là trạng thái trò chuyện nãy giờ, lại còn là loa ngoài.
Mẫn Lương lấy điện thoại, gọi một tiếng: "Chú Tiền."

Chú Tiền ừ một tiếng, nói: “Tôi cũng đã nghe rồi.

Cậu với thằng Sinh nhất định có một đứa đang nói láo, cậu muốn đối chất với nó sao?”
“Tôi có thể! Nó dám sao!” Hàn Châu quả quyết.
“Tôi sắp xếp cho cậu.” Chú Tiền nói xong, cúp máy.

Chương 73

Trong khoảng thời gian Hàn Châu lẻn vào nhà kho, điều tra bên cảnh sát cũng không dừng lại.

Bất kỳ phát hiện nào mới đều giúp phán đoán tin tức của Kền kền, có thể thúc đẩy tiến độ, giảm bớt nguy hiểm tính mạng cho Hàn Châu.
Lê Phong điều tra rõ tình hình bất động sản của Hà Tân Khiết, đồng thời liên lạc với cha mẹ Hà Tân Khiết.
Hà Tân Khiết mua nhà năm 2015, 138m2, thanh toán một lần duy nhất, thêm phí trang trí nội thất gần 200 vạn.

Hiện tại cha mẹ Hà Tân Khiết đang ở.
Lê Phong dẫn theo một đồng nghiệp tới hỏi thăm vào buổi tối.
Cảnh sát tới nhà mà lại tới vì con gái, cha mẹ Hà Tân Khiết nhanh chóng gọi điện thoại cho con gái.

Nhưng điện thoại Hà Tân Khiết tắt máy, hai người già có chút lo lắng.

Bọn họ chỉ biết con gái đi công tác, nhưng không biết cụ thể là đi đâu.
Lê Phong liền hỏi tình hình công việc và kinh tế của Hà Tân Khiết.
Cha mẹ Hà Tân Khiết cũng không nắm rõ tình hình công việc của con gái, chỉ biết là làm phiên dịch ở một công ty mậu dịch,

nghe con gái nói một tháng có thể kiếm được hơn một vạn, ông chủ rất hào phóng nhưng con gái phải thường xuyên đi công tác.
Hai ông bà cũng không biết nhà là thanh toán một lần, bọn họ vẫn nghĩ là con gái vay mua nhà.

Nhìn con gái bình thường không biết tiết kiệm thế nào, lại còn mua hàng hiệu, bọn họ nghĩ có thể do công việc cần, lo lắng áp lực của con gái quá lớn.

Vì để giảm bớt áp lực kinh tế cho con gái, bình thường bọn họ sinh hoạt cũng rất tiết kiệm, tiết kiệm ít tiền, còn dự định để dành nhiều một chút sau đó nói cho con gái trả nợ, giảm chút lãi suất.

Cho nên khi bọn họ biết nhà mua không vay, bọn họ rất giật mình.
Sắc mặt ông cụ liền biến sắc tại chỗ, dường như có chút liên tưởng không tốt.
Lê Phong nhạy bén hỏi: “Lúc Hà Tân Khiết đi công tác thường đi với ai? Cô ấy có từng đề cập tới sếp của mình không?”
Ông cụ không nói lời nào.

Bà cụ nói: “Tôi cũng từng lo lắng an toàn của nó, dù sao cũng là con gái độc thân phải đi công tác, nhưng nó nói không sao, đồng nghiệp cũng là nữ, nó cũng không phải ra ngoài một mình, chăm sóc lẫn nhau.

Nó chưa từng nhắc tới sếp.

Ở nhà nó không nói chuyện công việc.

Trước đó chúng tôi có từng hỏi, nó nói chúng tôi cũng không hiểu, còn nói đi làm quá mệt mỏi rồi, về nhà còn phải nói chuyện công việc thì rất phiền.”
Lê Phong liền hỏi tần suất Hà Tân Khiết đi công tác, ông cụ vẫn

không nói lời nào, bà cụ thì do dự một hồi nói một tháng kiểu gì cũng có nửa tháng ra ngoài.
Lê Phong tiếp tục hỏi, nhưng cha mẹ Hà Tân Khiết thật sự không hiểu chuyện của con gái.

Bọn họ chuyển từ quê lên, con gái mua nhà, không muốn bọn họ ở dưới quê quá vất vả, nói bọn họ chuyển qua.

Bọn họ cũng không rõ quan hệ xã giao của con gái, cũng chưa từng thấy cô đưa bạn bè hay đồng nghiệp về nhà.
Lê Phong quay sang hỏi tình huống quá khứ của Hà Tân Khiết.

Chú của Hà Tân Khiết làm quản lý một công ty du lịch, chuyên tour đi Đông Nam Á, cho nên chú của cô kêu cô chọn học ngôn ngữ tự chọn ở trường là tiếng Thái gì đó.

Năm 23 tuổi cô tốt nghiệp đại học thì đi làm hướng dẫn viên du lịch cho công ty của chú, trong thời gian đó còn có bạn trai.
Làm được năm năm thì công ty đó đóng cửa.

Hà Tân Khiết và bạn trai cùng nhau lập nghiệp, nói là cùng nhau mở một tiệm ăn ở Đông Nam Á, đồng thời cũng chuẩn bị kết hôn.

Nhưng sau khi mở nhà hàng, vì làm ăn không hợp ý nhau dẫn tới chia tay.

Hà Tân Khiết liền một mình kinh doanh nhà hàng kia, với bạn trai thì cứ chia tay rồi hàn gắn, cuối cùng thì mới chia tay thật.

Việc kinh doanh của Hà Tân Khiết cũng lên lên xuống xuống, mới đầu thì kiếm được rất nhiều, nhưng sau đó nhà hàng giống vậy xuất hiện nhiều hơn, Hà Tân Khiết gặp phải khiếu nại về vấn đề vệ sinh thực phẩm, chủ nhà lại muốn tăng tiền thuê gì đó, cuối cùng nhà hàng cũng đóng cửa.

Sau đó nữa là năm 2014, Hà Tân Khiết nói cô tìm được công việc mới, làm phiên dịch cho một công ty mậu dịch.

Sau đó năm 2015 thì cô đón cha mẹ vào thành phố.

Trang trí lại nhà mới, một dáng vẻ sự nghiệp có thành tựu.
Lê Phong nhanh chóng báo cáo tình hình điều tra.
Âu Dương Duệ và Lưu Tống nhanh chóng thảo luận.

Trong chuyện này vẫn có vấn đề.
Năm 1990 Triệu Hưng rời thôn Đại Hà ra ngoài xây dựng việc kinh doanh phi pháp của mình, năm 1992 Kim Thụ Bồi rời đi, hai người chung một nhóm.

Mà Thương mại Kim Dương thành lập năm 2005.

Năm 2014 Hà Tân Khiết mới nhập bọn, nhưng trước khi Kim Dương đăng ký, bao gồm cả chuyện chín năm trước khi Hà Tân Khiết nhập bọn sau khi Kim Dương thành lập, đều là Tổ Ưng tích cực kiếm nguồn cung, sáng lập con đường phát triển, khi đó phiên dịch mới thật sự thân tín.
Mà phiên dịch này cũng dùng tên giả như Lưu Hồng Giang, Triệu Hưng, quỷ mị, hoàn toàn không có dấu vết.
Lúc Lưu Tống và Âu Dương Duệ đang suy đoán chi tiết vụ án, bên trấn Lâm Thủy có tình huống mới.

Em họ Bành Thuận của Triệu Hưng trốn đi trong đêm, cảnh sát theo dõi ở nhà anh ta bắt được tại trận.
Trước đó Bành Thuận phủ nhận toàn bộ, nhưng kỳ thật có chột dạ.

Anh ta lặng lẽ hỏi thăm bạn bè, nghe nói cảnh sát cũng tra tới nhà bạn mình, còn có người nói chuyện tiền nong của Bành Thuận ra, mọi người cũng đang bàn tán về Bành Thuận.

Bành Thuận lập tức lo lắng.

Anh ta nhanh chóng thương lượng với gia đình, cuối cùng quyết định trốn đi trong đêm, nhưng cảnh sát lại tới, nên liền nói là bị bệnh cấp tính phải vào thành phố khám bác sĩ, để qua lúc này rồi nói tiếp.
Bành Thuận không nghĩ tới cảnh sát chẳng những điều tra cẩn thận, còn vất vả ngồi xổm trước cửa nhà anh ta trông coi.

Bành Thuận bị dẫn về trong cục, anh ta chịu không được áp lực tâm lý, rất nhanh đã cung khai.
Trước đó Bành Thuận biện giải cho mình, nói anh ta đi ra ngoài nửa đêm thế này không phải là trốn đi, anh ta chỉ là tránh thị phi, vì thật sự anh ta không làm chuyện gì xấu, nhưng anh ta sợ cảnh sát hiểu lầm, nghĩ là anh ta làm chuyện xấu, bắt anh ta về tra tấn ngược đãi.

Nghe nói không ít người bị đánh chết như thế.

Cho nên anh ta không phải muốn bỏ nhà đi luôn, anh ta chỉ tránh đi một lúc, đợi cảnh sát điều tra được người khác, không có chuyện gì thì anh ta sẽ trở về.
Bành Thuận nói trước đây lúc còn rất nhỏ, mười mấy tuổi, quả thực có cùng nhóm Triệu Hưng ra ngoài lừa gạt người, anh ta phụ trách bắt chuyện với người ta.

Dáng người anh ta nhỏ, mắt to, nhìn qua là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên mấy chị gái kia đồng ý nói chuyện với anh ta, hoặc là anh ta tới gần ôm đứa trẻ, chơi với tụi nó, người lớn cũng không để ý.
Bành Thuận nói anh ta từng ra ngoài hai lần, lừa được người ta xong sau đó thế nào thì anh ta không biết.

Nhưng sau khi xong việc anh trai đều cho anh ta ít tiền, anh ta hoàn toàn không đưa cho gia đình, toàn mua đồ ăn đồ chơi hết.

Rồi sau đó Triệu Hưng mang theo mấy người rời khỏi thôn,

trong số những người này có A Ngọc.
Chuyện A Ngọc đi với Triệu Hưng Lưu Đông có biết.

Lưu Đông là chồng trên 'danh nghĩa' của A Ngọc bị mất mặt, nhưng tất cả mọi người không dám chọc Triệu Hưng, cũng không biết bọn họ có quay lại hay không.

Người biết cũng không nhắc tới việc này, Lưu Đông còn một người vợ nên cũng không truy cứu.
Hơn một năm sau, Kim Hậu cũng đi.

Hai người anh này là người anh ta sùng bái nhất trước đây, cảm thấy bọn họ cực kỳ lợi hại.

Cho nên lúc Triệu Hưng lén về thôn liên hệ với anh ta, hỏi anh ta tình hình trong thôn, anh ta thực sự rất vui.

Triệu Hưng muốn nghe ngóng gì anh ta đều cố gắng đi hỏi thăm.

Khi đó đang là thời kỳ chính phủ cải tạo tội phạm trong thôn Đại Hà, chủ yếu Triệu Hưng muốn biết vấn đề của ông ta có bị truy cứu hay không, những người nào đã bị bắt, bị phán tội thế nào.

Ông ta còn kêu Bành Thuận đồn là ông ta chết rồi với thôn, Bành Thuận đều làm theo lời ông ta nói.
Khi đó Triệu Hưng cho Bành Thuận không ít tiền, còn mua máy nhắn tin để thuận tiện liên lạc.

Bành Thuận rất vui, rất tích cực hỏi thăm tin tức cho Triệu Hưng, tin có tác dụng hay không đều nói hết.

Thời điểm năm 95 khi thôn Đại Hà dời đi, Lưu Đông đã chết.

Bành Thuận nhanh chóng báo tin cho Triệu Hưng, Triệu Hưng vẫn rất bất ngờ, hỏi rất nhiều câu, ông ta còn cho Bành Thuận một khoản tiền, kêu Bành Thuận nghe ngóng chuyện này thật kỹ.
Lưu Tống nghe đến đó thì thấy có chút bất ngờ, nghe như thể Triệu Hưng không hề biết chân tướng Lưu Đông 'tự sát' vậy.

Thế là Lưu Tống hỏi chuyện này nhiều hơn một chút.
Trước đây Bành Thuận muốn có tiền cũng từng nghĩ đến vào thành phố kiếm món lớn với anh họ, cho nên muốn biểu hiện tốt một chút, chuyện năm đó anh ta cũng nhớ rất rõ ràng.

Triệu Hưng hỏi kỹ càng kiểu chết của Lưu Đông, còn hỏi kết quả cảnh sát điều tra.

Ông ta còn hỏi Kim Hậu có tìm Bành Thuận không.

Bành Thuận cảm thấy trong lời nói kia tựa hồ như Kim Hậu đã quay về thôn.

Nhưng Kim Hậu không liên lạc với Bành Thuận, Bành Thuận có hơi thất vọng.
Về sau Triệu Hưng lại một lần nữa từ chối thỉnh cầu của Bành Thuận, ông ta nói Bành Thuận giúp đỡ ông ta tốt, ông ta cần Bành Thuận ở trong thôn.
"Về sau ông ta còn tìm cậu nghe ngóng gì không?" Lưu Tống hỏi.
"Cũng không có gì quá đặc biệt." Bành Thuận nói, "Về sau ít liên lạc lắm.

Sau khi có điện thoại di động, thỉnh thoảng gửi tin nhắn, chúng tôi đều liên lạc qua tin nhắn.

Mấy năm nay đã không còn nhắn nữa rồi."
"Ngay cả tin nhắn cũng không gửi? Hoàn toàn không có liên lạc gì sao? Đã được bao lâu rồi?"
"Chắc mấy năm, lâu quá nên cũng không nhớ rõ, dù sao cũng

nhiều năm rồi.” Bành Thuận đáp.
“Vậy sao ông ta lại trả tiền cho cậu?”
“Không biết luôn.” Bành Thuận hơi lo lắng, “Thật sự, tôi không biết, tôi cũng không làm gì.

Nhưng ổng cho thì tôi lấy thôi.

Các ông có thể đi điều tra, tôi thật sự không làm gì.

Tôi không biết ông ta làm gì ở bên ngoài.”
“Kim Hậu thì sao? Ông ta có liên lạc với cậu không?”
“Không có.”
“Khoảng thời gian Lưu Đông chết, ngoại trừ cậu nghe Triệu Hưng hỏi Kim Hậu có tìm cậu hay không, hoài nghi Kim Hậu có quay lại không, cậu có nghe những người khác từng tận mắt thấy Kim Hậu không?”
“Kim Hậu có một ông chú họ, lúc ấy tôi có hỏi ông ta, ông ta nói không thấy, Kim Hậu không quay lại.

Nhưng tôi cảm thấy ông ta nói láo, ấp úng.

Có điều người này được mấy năm thì qua đời rồi, bị ung thư.”
“Ung thư? Ông ta có khám bệnh trong thành phố sao?”
“Đúng thế.”
Lưu Tống hỏi rõ tên tuổi và tên bệnh.

Tiền điều trị bệnh này là một khoản lớn.

“Tình trạng kinh tế của ông ta thế nào?”
“Không nghe nói ông ta có tiền, nhà ông ta cũng gần như không có, lúc ấy dời đi cũng không chia được bao nhiêu.

Tôi cũng không có hỏi kỹ.”
Lưu Tống nhớ kỹ lại tình huống của người này, dặn dò Dương Đức vào thôn xác minh vào sáng hôm sau.

Sau đó Lưu Tống lại hỏi: “Triệu Hưng thích treo người lên hành hạ đe dọa hả?”
Bành Thuận có chút chần chờ: “Cũng bình thường, không nghe nói anh ta thích gì đặc biệt.”
“Kim Hậu thì sao? Lúc bọn họ bắt nạt người trong thôn, sử dụng thủ đoạn gì?”
Bành Thuận có phần không hiểu: “Thủ đoạn gì? Thì cầm dao cầm gậy cầm xẻng đánh thôi, nhặt được gì thì đánh cái đó.”
“Cậu biết A Ngọc không? Có thân không?”
“Cũng tạm.”
“Cậu có biết chị ta từng bị ai treo lên đánh không? Treo cổ chị ta, đe dọa chị ta không nghe lời thì sẽ bị treo cổ.”
Bành Thuận im lặng một hồi, nói quanh co: “Cái này tôi cũng không rõ.

Khi đó, ở trong thôn cũ, lúc đó tôi còn nhỏ, dù sao tôi nghe nhiều người nói, mấy người phụ nữ bị bắt lại mà không nghe lời thì treo lên, treo một hồi họ không còn sức lực, không tóm gì được, từ từ ngạt thở, thì họ sẽ sợ, lúc đó vừa mệt vừa hoảng, cái gì cũng đồng ý.

Dù sao nhà nào cũng có xà nhà, dây thừng thì sẵn có.”
“Vậy là cứ làm như vậy với mấy người bị gạt tới? Nhà nào cũng làm như vậy?”
“Tôi không biết nữa.” Bành Thuận hoảng, “Khi đó tôi còn nhỏ, tôi cũng không lừa chị ta.

Về sau tôi lấy vợ, đối xử với vợ tôi cũng tốt.

Tôi chưa từng làm như vậy.”
Lưu Tống thẩm tra Bành Thuận xong, trời cũng sáng rồi.
Lưu Tống nghi hoặc trong lòng, theo khẩu cung của Bành Thuận, Triệu Hưng cũng không dự mưu khiến Lưu Đông chết, trái lại hiềm nghi Kim Hậu càng lớn, mà dường như Triệu Hưng cũng không biết Kim Hậu muốn làm như thế.
Kiểu ‘treo cổ’ này dường như cũng không có ý nghĩa đặc thù gì

với Triệu Hưng hay Kim Hậu.
Lưu Tống ra ngoài hít thở không khí, lúc này nhiệt độ rất thấp, ông hơi rụt vai lại, nhưng trong lòng vẫn rất phấn chấn, có chút chân tướng cũng vô cùng sống động, cảm giác đã sắp tới gần.

Lưu Tống nhớ Quý Dũng Quân rất thích đứng ở sân thượng nhìn chân trời, cũng nhìn sang phía chân trời.
Bây giờ đường chân trời rất tối, nhưng trong bóng tối lại lộ ra ánh xanh, tựa hồ mặt trời phía sau núi đang giãy dụa, ánh bình mình sắp tới.
Đường Lưu Ly
Bốn người kia vào cũng được một lúc rồi.
Tất cả cảnh sát tham gia hành động đều căng thẳng.
“Bốn người kia đều có xe đi, có ai nhìn thấy xe của bọn họ không? Có cơ hội lắp thiết bị theo dõi không?”
“Đây là tàu ngầm số hai, trước đó trên đoạn Hưng Ninh đường Lưu Ly quan sát được hai chiếc xe khả nghi đi qua, sau đó quẹo vào đường Lưu Ly, không thấy được vị trí đậu xe cụ thể.

Thời gian xe đi qua phù hợp với thời gian bốn người kia tiến vào nhà kho.”
“Đây là tàu ngầm số một.

Trước khi bốn người kia đến, có người đứng quanh quẩn ở cuối đường, hiện tại người đó vẫn còn đứng đó, giống như đang canh chừng.

Không khuyến khích tới gần”
“Dự báo mặt trời mọc lúc 5 giờ 45 phút, nếu muốn đưa Hàn Châu đi, khả năng lớn sẽ thừa dịp trước khi trời sáng.

Vui lòng quan sát kỹ.”
Trong kho hàng.
Sau khi Tiền Ngọc Đức tắt điện thoại, gian phòng trở nên yên tĩnh.

Hàn Châu nhìn Mẫn Lương: “Kế tiếp thì sao?”
Mẫn Lương lấy lại điện thoại: “Tao đưa mày rời khỏi đây.

Sau đó chờ chú Tiền sắp xếp.”
Hàn Châu khẽ gật đầu: “Ok.”
Hàn Châu cầm thuốc lên, Mẫn Lương lại nói: “Không thể mang theo mấy thứ này.”
“Hết thuốc em sẽ chết.” Hàn Châu nói.

“Em thấy mình hơi sốt rồi.”
“Mua đồ mới cho mày, không thể mang theo mấy thứ này.”
Hàn Châu không nói lời nào, anh ném túi thuốc đi.

Mẫn Lương đi ra ngoài, Hàn Châu đi theo sau lưng hắn ta.
“Đây là tàu ngầm số một, có ba người đi ra rồi.

Bọn họ để lại một người trông chừng Bồ câu.

Người ở giao lộ kia đúng là đang canh chừng, hắn ta đang đi về phía nhà kho, đưa tay ra hiệu với ba người kia”
“Tôi là chim Đầu rìu, trong ba người kia có Bồ câu.

Lặp lại, trong ba người kia có Bồ câu.”
Thủ thuật che mắt?
Tim mọi người thót lên.

Ba người này lúc đi vào cùng một kiểu đồ, bọn họ cho Hàn Châu thay đồ rồi?
Trong trung tâm chỉ huy, có nhân viên cảnh sát chỉ vào màn hình: “Tín hiệu của Bồ câu đang di động.”
Quan Phàn nhanh chóng thông báo: “Đây là trung tâm chỉ huy, Bồ câu cất cánh rồi, xác nhận Bồ câu đã cất cánh, theo sát ba người này.”
Nghê Lam nhìn chằm chằm màn hình di động, cô nấp ở góc nóc nhà, Hàn Châu không nằm trong phạm vi tầm mắt của cô, cô chỉ có thể thông qua tín hiệu định vị xác nhận.

Bây giờ cô đã theo sau, đi xa hơn một chút, đã không còn tín hiệu.
“Tên canh chừng kia đang tuần tra quanh nhà kho, hắn ta ở giữa chim Đầu rìu và Bồ câu.

Hai người trong kho hàng có thể ra bất kỳ lúc nào.

Chim Đầu rìu không cách nào cất cánh, chim Đầu rìu không cách nào cất cánh.” Giọng tàu ngầm số một truyền đến, bọn họ nhìn xuyên qua ống nhòm, nhìn tình hình xung quanh nhà kho.
“Mẹ nó.” Nghê Lam lặng lẽ thò đầu ra nhìn, lần này cô nhìn thấy Hàn Châu.

Ba người kia đi về phía đầu phố, mà tên canh chừng kia đứng cách đó không xa.
Đường phố rộng lớn, vị trí đứng canh chừng trên đường kia quả thực là nhìn không sót thứ gì, Nghê Lam không thể đi theo.

Nhưng khoảng cách từ đây tới đầu đường có thể vượt xa hơn 50m.
Chỉ trong chốc lát, tín hiệu của Hàn Châu trên điện thoại Nghê Lam và trên màn hình trung tâm chỉ huy đã biến mất.

Chương 74

“Tàu ngầm số một, Bồ câu đã bay ra đường Lưu Ly, vượt khỏi phạm vi quan sát.” Nhân viên cảnh sát tàu ngầm số một báo cáo.

Bọn họ đứng ở trên sân thượng một tòa nhà đối diện với đường Lưu Ly, quan sát bằng ống nhòm.

Nhưng ba người kia đi tới đầu đường thì quẹo một cái.
Viên Bằng Hải nhìn chằm chằm màn hình, chú Tiền này còn gian xảo hơn so với bọn họ đoán trước, khó trách Hàn Châu lại cẩn thận như vậy.
Trong tần số truyền tin có khoảng tĩnh.
Không một ai nói chuyện, vì không ai nhìn thấy Bồ câu.
Thành phố này có quá nhiều tòa nhà cao tầng.

Cho dù có đứng ở góc độ tốt, vị trí cao cũng có lúc bị che mắt.
“Tàu ngầm số hai.” Đột nhiên, cảnh sát tổ tàu ngầm số hai kêu lên, “Quan sát được chiếc xe khả nghi, là một trong hai chiếc quẹo vào đường Lưu Ly.

Xe Buick đen, biển số XXXXXXX.

Đang chạy về phía đông đường Hưng Ninh.

Không thấy rõ người trên xe.”

Hướng đông đường Hưng Ninh, Buick màu đen.
Viên Bằng Hải hô lên: “Chuyển sang camera giao thông.”
Thao tác viên nhanh chóng gõ bàn phím điều tra hình ảnh.
Tìm thấy rồi, Buick màu đen biển số XXXXXXX, đi từ tây sang đông đường Hưng Ninh, bây giờ đang dừng đèn đỏ.

Chương trình camera giao thông dùng ô đỏ khóa chặt hình ảnh chiếc xe này, camera chụp được nửa gương mặt người ngồi trước, chỗ ngồi phía sau có hai người, không thấy rõ bộ dạng.
Đèn xanh đã chuyển, chiếc Buick nổ máy, nhanh chóng lái đi.

Tốc độ xe rất nhanh, khiến mọi người đều căng thẳng theo dõi.

Trong trung tâm chỉ huy, Viên Bằng Hải nhìn chằm chằm hình ảnh theo dõi trong xe.
Nhất định phải xác nhận được Hàn Châu có trên xe hay không.
“Đây là tàu ngầm số bốn, quan sát được xe khả nghi, đang đi tới hướng của nhóm chúng tôi.

Đường Kiến An, từ hướng tây sang đông.”
“Trung tâm chỉ huy xác nhận.” Quan Phàn và nhân viên trong trung tâm chỉ huy cũng thấy chiếc xe kia từ camera giao thông.

Nhưng tất cả vị trí canh gác đều ở trên cao, không nhìn thấy được người ngồi phía sau, nhất định phải đi trên đường.
“Phái một chiếc xe ra ngoài, xác nhận xem Hàn Châu có ở ghế sau không.” Viên Bằng Hải ra lệnh.
“Nhận lệnh.” Trên xe chỉ huy, Từ Cương đáp lời, “Tàu ngầm số sáu, xác nhận định vị, xuất phát.”
Trung tâm chỉ huy nhanh chóng gửi vị trí ra ngoài.
“Đã nhận được.

Tàu ngầm số sáu xác nhận định vị, xuất phát.” Một chiếc xe dừng ở ven đường nổ máy, tăng tốc tiến về hướng đường Kiến An.

Chiếc Buick màu đen lái quá nhanh, tốc độ của chiếc xe theo dõi như vậy cũng dễ gây hoài nghi.
“Mở đèn đỏ, ngăn nó lại.” Viên Bằng Hải nhìn hình ảnh.
Buick gặp đèn đỏ ở hai giao lộ liên tiếp, bọn họ đều dừng lại theo quy định.
Lúc đèn đỏ thứ hai sáng lên, một chiếc xe màu trắng dừng lại bên cạnh bọn họ.

Tài xế nhìn thoáng qua xe của bọn họ, hai người ngồi ở phía sau đều quay mặt qua hướng cửa sổ, chăm chú liếc mắt nhìn tài xế.
Tài xế làm như không có việc gì dừng hẳn xe, không hề để ý tới chiếc Buick.
Một lát sau đèn xanh sáng lên, chiếc xe kia chạy bình thường, chiếc Buick nhanh chóng tăng tốc, rất nhanh đã bỏ lại chiếc xe kia phía sau.
“Đã xác nhận.

Chỗ ngồi phía sau có Bồ câu, trạng thái tốt.

Không thấy bị cưỡng chế, không thấy vũ khí súng ống.” Tàu ngầm số sáu báo cáo, mọi người lập tức thở phào một hơi.
“Các đơn vị chú ý, kiểm tra và nhận kênh tài liệu, toàn lực theo sát chiếc xe này, Bồ câu đang ở trên đó.” Trung tâm chỉ huy hạ lệnh, “Tàu ngầm số sáu, ở giao lộ sau tách khỏi làn xe Buick.”
“Rõ.”
Từ Cương thở dài một hơi, anh gọi cho Âu Dương Duệ, “Bồ câu chưa mất, vẫn còn trên đường, tàu ngầm tiếp tục hộ tống.”
Lúc này Âu Dương Duệ đang trên đường đến bệnh viện.
Tiểu Hồng đã tỉnh.

Bác sĩ nói tình hình cơ bản đã ổn định, tiếp tục quan sát 12 tiếng nữa không có vấn đề gì thì có thể chuyển sang phòng bệnh thường.

Ông nói cô là một cô gái có sức sống rất ương ngạnh.
Tuy bác sĩ nói tình hình hiện tại của Tiểu Hồng không thích hợp

để tra hỏi, nhưng Âu Dương Duệ vẫn phải thử xem.
Vì chuyện Tiểu Hồng bị tấn công suýt mất mạng mà Âu Dương Duệ phái người đi tra hỏi bọn người Giang Tân một lần nữa, cũng đi Kim Khổng Tước tra hỏi.
Trước đó tú bà một mực không khai gì nghe nói Tiểu Hồng bị bắn, nguy hiểm đến tính mạng, rốt cuộc cũng bị cạy miệng.

Bà ta nói Tiểu Hồng là một cô gái ngu ngốc, ở chỗ này sống không được tốt.

Xét ra thì cô không phải đáng thương nhất, nhưng mà ngu ngốc nhất, ngốc đến nỗi khiến bà ta cảm thấy đau lòng, bình thường sẽ quan tâm cô nhiều một chút.
“Ngu ngốc thế nào?”
“Chính là kiểu còn ôm ấp hi vọng, rất ngây thơ.

Nó luôn nghĩ rằng sẽ gặp được một anh hùng, đưa nó thoát khỏi hoàn cảnh này.

Nhưng ngoại trừ bị người ta lừa gạt tiền tiết kiệm, sa vào cảnh khốn khổ một lần nữa ra thì chẳng được cái gì.

Nhưng nó vẫn cứ tình nguyện tin tưởng người khác.

Làm nghề này, ngu như vậy không thể được.” Bà Tang đánh giá.
“Bị người ta lừa tiền tiết kiệm là chuyện lúc nào?”
“Một năm trước.”
“Sau đó còn xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”
“Không có.

Vị khách kia chạy rồi, Tiểu Hồng không cách nào báo cảnh sát.

Tinh thần nó sa sút một thời gian, về sau đỡ hơn mà ngu thì vẫn ngu.”
“Bà nói có thể chiếu cố cô ta, chiếu cố thế nào?” Nhân viên cảnh sát hỏi.

“Nếu có thể không cho nó đi tiếp khách thì cố gắng không cho đi.

Đặc biệt là loại khách lợi hại kia, nó không xử lý được.”
“Vậy sao lúc chú Bồi bên kia tìm mấy cô gái chơi với đàn em của ông ta mấy ngày lại kêu Tiểu Hồng đi?”
“Là người ông chủ Giang chọn.

Lúc chú Bồi và Giang ca nói chuyện tôi có ở đó, chú Bồi nói muốn tìm bốn người nghe lời, ông ta cần mấy cô theo dõi mấy người kia mỗi ngày làm gì, phải báo cáo cho ông ta.

Giang ca liền chọn bốn người, trong đó có Tiểu Hồng, Giang ca cảm thấy nó nhát gan, dễ dùng.

Tôi cũng không còn cách nào, đành phải dặn dò những người khác để ý Tiểu Hồng một chút, ứng phó một chút.

Về sau các cô ấy quay lại nói Tiểu Hồng bị đánh ghê nhất, trong bốn người kia có một người tên A Mãnh, cực kỳ hung dữ như bị tâm thần.

Còn có một người tên A Dũng, không quá để ý đến ai, nhưng có giải vây giùm Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng giống như nhìn vừa mắt cậu ta.

Về sau quả nhiên A Dũng kia có tới, tôi lo lắng Tiểu Hồng bị lừa gạt, còn nhắc nó cẩn thận một chút.”
“Sáng hôm nay Tiểu Hồng từ cục cảnh sát trở về có biểu hiện gì đặc biệt không? Cô ấy nói cảm thấy cô ấy gặp nguy hiểm, có nói chuyện qua với bà không?”
“Là tôi cảm thấy nó gặp nguy hiểm.

Tiểu Hồng bị tên A Sinh kia đánh uy hiếp, nó có nói với tôi.

Sau khi bọn Giang ca bị cảnh sát đưa đi, tôi có hỏi bảo vệ.

Cậu ta nói A Sinh do Giang ca đưa vào, không phải leo trộm từ cửa sau, tôi đã cảm thấy Tiểu Hồng bị cuốn vào chuyện gì rồi.

Tôi vào phòng nó xem xét, phát hiện phòng nó bị đụng qua, còn gắn cả camera.

Tôi không muốn gây phiền phức, liền giả vờ không thấy, chỉ làm bộ dọn dẹp chút cho nó rồi đi ra ngoài."
"Sau đó thì sao?"
"Lúc Tiểu Hồng trở về tôi không biết, không thể ngăn nó lại trước.

Về sau tôi gọi nó vào phòng tôi, hỏi thăm tình hình, nói cái tôi phát hiện.

Nó cực kỳ sợ hãi.

Tôi liền để nó rời đi.

Nó vừa đi xong thì đồng bọn A Sinh tới đây, tôi nhận ra người kia, tên là A Quan.

Tôi chào hỏi hắn, nhưng hắn không thèm để ý tới tôi, chỉ nói tìm Tiểu Hồng.

Phát hiện Tiểu Hồng không có ở đây thì hắn đi luôn."
Cảnh sát chìa tấm ảnh ra cho bà Tang: "Là người này phải không?"
"Phải."
Nhân viên cảnh sát báo cáo với Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ không dám đánh cỏ động rắn, nói tạm thời đừng đụng vào chiếc camera kia.

Anh đã đoán được cách thức cơ bản rồi.

Dường như giống như lúc Hàn Châu muốn giết Dương Hiểu Phương, vì để xác nhận khi nào cô ta quay lại nên lén lắp đặt camera.

A Quan cũng thực hiện như thế, có lẽ vì đám người Giang Tân bị cảnh sát bắt không có ai báo hành tung của Tiểu Hồng chọ bọn chúng, có lẽ chuyện bọn chúng muốn giết Tiểu Hồng chưa được Giang Tân cho phép.
Bọn họ thấy Tiểu Hồng quay về Kim Khổng Tước thì tính đi qua thực hiện kế hoạch, nhưng Tiểu Hồng đã rời đi, bọn họ tìm không thấy Tiểu Hồng, mà Khưu Tự lại có được tin tức từ phía Hàn Châu, mật báo cho bọn họ.

Thế là mới có chuyện phía sau đó.
Hiện tại, Tiểu Hồng đã tỉnh.
Âu Dương Duệ lái xe đi bệnh viện, nhớ tới bà Tang nói Tiểu Hồng ngây thơ, lúc nào cũng ôm hi vọng ảo, nhưng bà vừa mắng suy nghĩ của Tiểu Hồng không đúng, ngu ngốc, lại vừa làm anh hùng của Tiểu Hồng.
Bà cứu Tiểu Hồng một mạng, bà lại còn mắng Tiểu Hồng ngu.
Điểm này rất giống với Hàn Châu.
Âu Dương Duệ vừa tới bệnh viện đã nhận được điện thoại của Lưu Tống.
Lưu Tống kể lại chi tiết kết quả thẩm vấn bên này cho Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ có phần bất ngờ: “Thì ra là vậy? Bành Thuận có nhận ra giọng của Triệu Hưng không?”
“Lúc đầu thì cậu ta nói rất giống, sau đó lại nói là nhiều năm rồi chưa nghe qua giọng ông ta.

Nhưng chuyện năm đó Lưu Đông chết cậu ta nhớ rất rõ, theo khẩu cung của cậu ta thì có vẻ không phải do Triệu Hưng giết.

Rất có thể là Kim Hậu, cũng là Kim Thụ Bồi."
"Nhưng Kim Thụ Bồi chết ngày 21 tháng 4, còn lão cảnh sát Quản Hoài bị sát hại ngày 23 tháng 4.

Tên sát thủ A Quan kia rất tích cực chấp hành nhiệm vụ sau khi Kim Thụ Bồi chết."
"Cho nên ông chủ sau lưng A Quan không phải Kim Thụ Bồi."
Lưu Tống nói: "Âu Dương, lúc đội trưởng Quý qua đời, cậu phán đoán nói đó là hành động trả thù, không mang tính mưu sát."
"Đúng."
"Ban đầu chúng ta đều phỏng đoán Lưu Đông và Quản Hoài chết do bị diệt khẩu, nhưng có lẽ không phải.

Bây giờ tôi cảm thấy, khả năng lớn cũng là trả thù."
Âu Dương Duệ trầm ngâm: "Kim Thụ Bồi cũng vậy."
"Đúng." Lưu Tống nói: "Toàn bộ những thứ này đều bắt đầu sau hành động Đá lửa."
Sau hành động Đá lửa, giao dịch chợ đen thất bại dẫn đến sự sụp đổ của Tổ Ưng.
Nếu như thương mại Kim Dương sụp đổ là khởi đầu, thì hành động Đá lửa dường như là cao trào hủy diệt Tổ Ưng.

Kền kền bắt đầu hành động điên cuồng, vò mẻ không sợ sứt.
Nhưng vì cái gì? Là bởi vì ngoài áp lực của cảnh sát, còn có nội bộ phản bội sao? Mà sự phản bội này không phải từ Hàn Châu, Kim Thụ Bồi hay Liễu Vân?
Liễu Vân là độc chiếm của Triệu Hưng, vì để khống chế bà nên kết hôn và sinh con cùng bà.

Nhưng Kim Hậu lại giết chết Lưu Đông giúp bà để lấy lòng bà, khiến Triệu Hưng rất tức giận sao? Triệu Hưng rất tức giận nhưng ông ta cần bọn họ, cho nên vẫn luôn không truy cứu chuyện này.

Nhưng lúc sự nghiệp đen tối gặp đả kích hủy diệt, ông ta quyết định trừ khử không chừa một ai.

Có phải như vậy không?
Vậy lão cảnh sát Quản Hoài chết vì lý do gì?
Là Triệu Hưng muốn chứng minh cho Liễu Vân thấy chuyện lúc đó Kim Hậu làm được cho bà ta cũng chỉ là một bữa ăn sáng đối với ông ta? Đây là sau khi giết chết Kim Thụ Bồi thì ra tay cho hả giận và mỉa mai cho Liễu Vân xem? Sỉ nhục Liễu Vân xong rồi giết chết bà ta.
Âu Dương Duệ luôn cảm thấy có gì không đúng, vẫn còn thiếu chút gì đó để vạch trần chân tướng.
“Bây giờ tôi đi tìm Tiểu Hồng tra hỏi.” Âu Dương Duệ nói với Lưu Tống: “Cô ta bị mưu sát không phải trả thù, chính là muốn diệt khẩu.

Cô ta biết chuyện quan trọng.”
Nghê Lam bị nhốt ở nóc nhà một hồi, quả thực muốn tức điên. May mà mọi người không bị mất dấu Hàn Châu.

Cô kiên nhẫn chờ, trong máy truyền tin lần lượt báo cáo động tĩnh của Hàn Châu.

Chiếc xe kia chở Hàn Châu đi vòng vèo, dường như bọn họ còn chưa quyết định đưa anh đến chỗ nào.

Hoặc là bọn họ còn đang thăm dò quan sát phải chăng có nguy hiểm gì.
Không cần Nghê Lam theo sát Hàn Châu, vậy cô rời khỏi đây cũng không thành vấn đề.
Nghê Lam trượt từ nóc nhà sang một chỗ khác, tránh đi tầm nhìn của tên canh chừng rồi vọt xuống đất, chọn con đường ngược lại rời đi.
Xe cảnh sát đón cô, từ từ đi theo chiếc Buick đang chở Hàn Châu.

Không trong phạm vi 50m, hoàn toàn không có tín hiệu, chỉ có thể dựa vào chỉ dẫn phương hướng của trung tâm chỉ huy.
Trong chiếc Buick, Mẫn Lương vẫn còn tra hỏi Hàn Châu: “Sau đó Nghê Lam thế nào?”

“Không biết.

Mấy người ở trên đường nổ súng giết người, sự tình mất khống chế.

Đã không phải cục diện Nghê Lam có thể nắm được, cô ta liền ném em cho cảnh sát.

Em bị thẩm vấn suốt, thẩm vấn chẳng ra đâu với đâu, đe dọa dụ dỗ, kiểu đó anh hiểu mà.

Khi đó em thấy tiêu rồi.

Mãi đến lúc A Sinh bắt cóc một người bị cảnh sát phát hiện.

Bọn họ còng em lại, mang ra hiện trường.”
“Dắt mày ra hiện trường có lợi ích gì?”
“Bọn họ nghĩ A Sinh giết bà ta, hỏi em nó sẽ làm thế nào.

Lúc đó em với A Sinh tiếp xúc với Nghê Lam, vì tụi em nhận nhiệm vụ của chú Bồi, phải giết chết Dương Hiểu Phương.

Cái này cảnh sát biết, nên bọn họ hoài nghi em với A Sinh hợp tác giết người nhiều lần, biết rõ cách thức hành động của nó.”
Mẫn Lương nói: “A Sinh nói Nghê Lam rất lợi hại, giỏi đánh nhau, lại là hacker.

Cô ta lúc nào cũng có thể tìm được tụi mày.”
Hàn Châu hơi trầm xuống, anh ta liếc nhìn Mẫn Lương, Mẫn Lương cũng nhìn lại.
Bỗng nhiên Hàn Châu nở nụ cười gằn: “Vậy em chúc nó sớm bị Nghê Lam tìm thấy.”
Mẫn Lương không nói gì, cúi đầu nghịch điện thoại, dường như đang nhắn tin đi.
Hàn Châu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, anh thấy bóng mình chiếu trên kính, anh nhìn chằm chằm, mặt không chút biểu

tình, nội tâm giằng xé diễn luyện nhiều kịch bản giải thích, cuối cùng anh quyết định không nói gì hết.
Nói ít sai ít.
Cũng không biết anh đã qua cửa ải chưa.

Chương 75

MC Điền Điền bị ông chủ Lý Mộc của mình gọi điện thoại đánh thức lúc nửa đêm.
Điền Điền cực kỳ ngạc nhiên: “Cái gì? Anh nói cái gì, kêu em bây giờ lên Weibo mắng Nghê Lam?”
Chiêu quỷ quái lúc nửa đêm sao?
“Không phải mắng, chỉ oán thán chút thôi.

Kiểu như bạn cũ vậy.

Hình tượng của em bây giờ là MC ngay thẳng đáng yêu sau khi hợp tác tiết mục một lần với Nghê Lam thì kết tình bạn bè thân ái?”
“Có sao?”
“Có.

Hình tượng vốn dĩ của em là MC ngay thẳng cái miệng chửi đáng yêu.”
“Không, em nói cái đoạn kết tình bạn bè thân ái.” Tiết mục lần đó cũng không có giao lưu nghiêm chỉnh gì, sau khi tiết mục kết thúc cũng không liên lạc với nhau.
“Cô ấy nói có chính là có.

Em làm đi.

Cô ấy đăng Weibo, em oán thán cô ấy một chút, sau đó hẹn cô ấy

phỏng vấn trực tiếp."
Điền Điền: "…"
Oán thán xong còn hẹn lên sóng trực tiếp?
Lý Mộc nói: "Bản thảo lên sóng trực tiếp anh sẽ gửi cho em, đến lúc đó em kẹp gần ống kính, cứ trò chuyện theo trình tự.

Nhất định phải nói theo trình tự."
Điền Điền: "…"
Quay phim sao? Lại còn theo trình tự, kịch bản nghiêm ngặt như vậy?
Điền Điền lướt Weibo trên điện thoại, đúng là Nghê Lam đã đăng Weibo rồi, cô viết: 'Mãi mới hết chuyện của tôi, nhưng chỉ ngủ một lúc đã tỉnh, ngủ tiếp không được, tâm sự trùng trùng, tinh thần tỉnh táo.'
Điền Điền không biết câu này nên tiếp lời thế nào, liền tìm Lý Mộc: "Anh Mộc, cái này thì oán thán kiểu gì?"
Lý Mộc chán nản: "Nghê Lam mà còn không dễ chửi sao? Lôi bừa một chủ đề ra là được.

Em cứ trả lời tinh thần như vậy thì đi nhảy thôi, chúng ta hẹn đi nhảy."
Điền Điền nhịn xuống, cái chủ đề này đã dùng nát luôn rồi? Còn hẹn nhảy, ai với ai hẹn nhảy?
Điền Điền nhắn lại theo lời Lý Mộc, rồi còn đăng lên Weibo của mình.
Một lúc sau Nghê Lam trả lời: 'Vẫn không muốn nhảy, tôi sợ cô nhảy không lại tôi.'
Điền Điền: "…"
Lý Mộc tiếp tục dạy: "Cướp lời thì không cướp lại cô, khiêu vũ mà còn không nhảy lại cô sao?"
Điền Điền tiếp tục đăng lên.

Lần này Nghê Lam trả lời rất nhanh: 'Cô làm MC mà còn cướp lời không được, còn mặt mũi nào chứ!'
Lý Mộc nói: "Hay rồi, hẹn lên sóng.

Thời gian để cô chọn.”
Điền Điền liền đáp lời Nghê Lam: ‘Ngại quá ngại quá, tôi còn phải học hỏi hiều.

Hẹn một cái đi, đến chỗ tôi nói chuyện xem lúc này cô nói được bao nhiêu.’
‘Không báo giá, tôi lên chương trình trực tiếp của cô sẽ bị quản lý mắng.’
Điền Điền trả lời lại bằng icon toát mồ hôi hột.

Sau đó tìm Lý Mộc: “Anh Mộc, bị từ chối rồi.”
Lý Mộc trả lời cô: “Không thể nào, em trò chuyện tiếp đi, cô ấy nhất định sẽ báo thời gian.”
Ai từ chối ai chứ, Lam Diệu Dương xin anh ta hồi lâu anh ta mới đồng ý.

Đây đều xứng đáng với bằng khen công dân tốt của anh.

Nhị Lam Thần này chắc chắn lại làm chuyện gì mờ ám rồi.
Lý Mộc gõ máy tính, điều tra hệ thống thủy quân, bắt đầu dùng ID khác nhau châm ngòi, đổ dầu vào cuộc trò chuyện của Nghê Lam với Điền Điền.
‘Lam Lam của cô không thiếu tiền!’
‘Muốn xem trực tiếp của Nghê Lam, cổ tấu hài được.’
‘Cổ tấu hài chỉ có nịnh Lam Diệu Dương thôi.’
‘Quản lý của cô có thể lên trực tiếp chửi cô, muốn xem.’
‘Điền Điền đừng mời Nghê Lam, mời quản lý của Nghê Lam đi.

Lần trước cũng là Nghê Lam nịnh Lam Diệu Dương thôi, làm một kỳ quản lý chửi Nghê Lam, cái này hơi bị hút.’
Lúc này Lam Diệu Dương đang ngồi trên xe, lấy di động vào tài khoản của Nghê Lam, anh viết: ‘Vậy quản lý của tôi không cần động não, cứ ngồi đọc bình luận của dân mạng là đủ rồi.’
Phía dưới một đám cười ‘hahaha’.
Điền Điền: ‘Tôi sẽ in trước giúp cô.’

‘Không phải chứ, tại sao các người đều không ngủ được?’ Lam Diệu Dương tiếp tục nhắn.
‘Lam Lam, tại sao cô không ngủ được.’ Có dân mạng hỏi.
‘Người ưu tú toàn bị thiếu ngủ.’ Nghê Lam đáp.
Dân mạng lại bắt đầu: ‘hahaha’, ‘Chúng tôi cũng vì lý do này.’
Sau đó Nghê Lam nói: ‘Được rồi, trời cũng sáng rồi.’
Điền Điền: ‘Vậy thì sao?’
‘Phản đồ muốn ngọ nguậy.’ Nghê Lam đột nhiên nói: ‘Nhân lúc quản lý của tôi còn đang ngủ, nhanh lên, chúng ta chơi vài phút.’
Mấy phút sau, trong chương trình ‘Điền Điền không ngọt ngào’, Điền Điền và Nghê Lam đã lên sóng.
Vào lúc sáng sớm thế này, người thức dậy không nhiều, nhưng cũng đủ.
Rất nhiều người chạy lên xem tực tiếp của Điền Điền.
Phía sau Nghê Lam là khung cảnh căn biệt thự, Nghê Lam trang điểm ăn mặc quần áo ở nhà.
Điền Điền đối diện ống kính, giống như đang nhìn bảng nhắc nội dung, nói với Nghê Lam: “Sớm biết cô đột nhiên nhây như vậy, tôi kêu nhà đài làm quảng cáo giúp.”
Nghê Lam cười cười, nhưng có vẻ không có tinh thần.
Điền Điền lại hỏi: “Đây là nhà cô hả?”
“Đúng vậy.” Nghê Lam cầm điện thoại chiếu cả căn phòng.
“Nhìn qua có vẻ giàu.” Điền Điền đùa.
“Không cho các cô nhìn nhiều, mắc công các cô ghét người giàu.” Nghê Lam quay ống kính lại.
“Lúc quản lý tỉnh dậy phát hiện cô lại lên hot search thì sẽ có phản ứng gì?”
“Chắc là chị ấy cũng quen với tính tôi rồi.” Nghê Lam đáp, cười cười, trở về dáng vẻ bình thường, nhìn qua quả thật không thực sự vui.
“Vậy cô đang gặp phải chuyện gì?” Điền Điền hỏi bằng giọng điệu bạn bè.
“Gặp phải chuyện gì là sao?”
“Nhìn cô giống như có tâm sự.”
“Phiền não của người nổi tiếng thường nhiều mà.” Nghê Lam

nói.
“Cô chém gió dễ làm người ta yên tâm hơn nhiều.”
Nghê Lam cười haha.
Điền Điền nhìn bản thảo kịch bản, nói: “Vậy cô muốn làm gì?”
“Không muốn làm gì, chuyện muốn làm cũng không thể làm.”
Nghê Lam lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên nói: “Aiz, tôi nghe tiếng Lam Diệu Dương rời giường rồi.

Cứ vậy trước đi nhé.”
Nghê Lam log out.
Điền Điền trừng mắt nhìn màn hình, đoạn thứ nhất kịch bản kết thúc ở đây, sau đó ghi Điền Điền tự mình phát huy, có thể nói vài câu tranh thủ thời gian chờ Nghê Lam trở lại.
Điền Điền lên tiếng: “So với quản lý, rõ ràng Nghê Lam sợ ông chủ hơn.”
Trong màn đạn không ít người theo Điền Điền cùng trêu chọc, còn nói Điền Điền gọi Nghê Lam quay lại.

Cũng có người hỏi Điền Điền có quan hệ tốt với Nghê Lam như vậy, có biết khoảng thời gian này rốt cuộc Nghê Lam xảy ra chuyện gì không.
Đến đây thì là thế mạnh của Điền Điền rồi, cô nói láo một trận, kéo vào rất nhiều chuyện tám nhảm của giới nghệ sĩ.
Tiền Ngọc Đức nhận được điện thoại của đàn em, bọn họ nói phát hiện Nghê Lam không tham gia hành động lần này của cảnh sát.

Hàn Châu quả thật bị cảnh sát tạm giam thẩm vấn, sau đó bị mang ra ngoài.
“Nghê Lam hẳn phải biết chuyện Hàn Châu thoát ra rồi.

Tối qua cô ta còn bị chụp, thấy đang vui vẻ về nhà, nhưng vừa rồi lại xuất hiện trên mạng, còn livestream với bạn bè một lúc, hình như tâm trạng không được tốt lắm, bây giờ cô ta đang ở trong nhà.”
Tiền Ngọc Đức cúp điện thoại, nhìn người trước mặt: “Không có

vấn đề gì rồi, tôi để bọn nó lại đây.”
Xe chở Hàn Châu lái về hướng nam thành phố.
Trời đã sáng hẳn, xe cộ trên đường nhiều hơn.

Việc này có lợi cho cảnh sát theo dõi, bọn họ lái xe trà trộn vào dòng xe, cách chiếc xe màu đen gần hơn nhiều.

Nhưng đám người chung quanh nhiều hơn, đồng nghĩa nguy hiểm của nhiệm vụ đã tăng lên.
Nghê Lam ngồi ở ghế sau một chiếc xe cảnh sát, ngăn cách 2 chiếc, theo sau xe Buick, máy quét truy vết của cô lại xuất hiện tín hiệu chip trên người Hàn Châu.
Nghê Lam ngồi trên xe không có rảnh rỗi, cô nhân thời gian này thành công cài đặt hai chiếc máy quét nối vào tần số kênh nói chuyện.

Sau khi kiểm tra thành công, lúc giao nhau với một chiếc xe cảnh sát, quăng máy quét qua bên đó.
Lúc này đã thêm hai cái bảo hiểm, mọi người rất vui.

Nhưng chưa kịp thở phào thì trung tâm chỉ huy đã nhìn thấy điểm đến xe của Hàn Châu.
Trung tâm nông sản phía nam thành phố.

Đây là trung tâm giao dịch nông sản lớn nhất thành phố, rau quả, thủy sản, thịt, tôm cá tươi, thành phẩm, bán sỉ bán lẻ đều có.

Là chợ cũ truyền thống phát triển cùng các con đường cổ, chiếm diện tích lớn, giao thông đông đúc, lượng người nhiều.
Thời điểm hiện tại chính là lúc thị trường bận rộn nhất.
“Bọn họ thật biết tìm chỗ.” Từ Cương lập tức bố trí nhân viên, trung tâm chỉ huy cũng lập tức liên hệ với đơn vị quản lý chợ nông sản.
Giao thông xung quanh chợ không thông suốt, cơ sở camera có hạn, thêm dòng người qua lại, âm thanh ồn ào.

Chiếc Buick đen lái về phía có nhiều người, rất nhanh đã bị chặn lại không đi được.
Đường hẹp nhiều người, xe không nhích nổi.
Một lúc sau, Nghê Lam nói: “Chim Đầu rìu báo cáo, Bồ câu đang di động.”
Xe vẫn còn chặn ở đó nhưng người ngồi phía sau đã rời đi rồi.
Âu Dương Duệ đến phòng bệnh thì Tiểu Hồng lại ngủ.

Y tá nói cô nghe nói cảnh sát sắp tới liền không muốn uống thuốc, sợ ngủ mất, kết quả vẫn ngủ.
“Cô ấy rất yếu, cần nghỉ ngơi.”
“Có thể gọi cô ấy dậy không? Tôi chỉ hỏi mấy câu, rất quan trọng.”
Y tá nghĩ ngợi, đồng ý thử.
Tiểu Hồng bị lay lay liền tỉnh, dường như cô đang vật lộn với giấc ngủ, nhìn thấy Âu Dương Duệ thì có chút kích động: “Anh ấy ổn không? Có bị thương không?”
Âu Dương Duệ nghĩ, nói: “Tạm thời anh ấy không thể đến thăm cô.”
“Thật xin lỗi.

Tôi không muốn hại anh ấy.

Tôi không ngờ lại vậy.

Tôi không có làm gì, tôi chỉ muốn rời khỏi thôi.”
“Tiểu Hồng, tôi phải hỏi cô vài vấn đề, những vấn đề này liên quan đến an toàn của Hàn Châu.

Cô phải thành thật trả lời tôi, được không?”
Tiểu Hồng gật đầu.
“Cô biết Dương Hiểu Phương không?”
Tiểu Hồng đáp rất nhanh: “Không biết.”
“Vậy cô biết một cô gái có dáng dấp rất giống với cô ta không?”
Tiểu Hồng cau mày, miệng cô há to nhưng không nói chuyện.
“Tiểu Hồng, chuyện này rất quan trọng.

Suýt chút nữa thì cô bị giết, Hàn Châu xém mất mạng, đều là vì chuyện này."
"Vì chuyện này sao?" Tiểu Hồng kinh ngạc trừng to mắt.

"Tôi chỉ gặp cô ấy có hai lần."
"Cô ta tên gì?"
Tiểu Hồng do dự một chút.

"Cô ấy nói nếu như tôi nói chúng tôi từng gặp, cô ấy sẽ gặp nguy hiểm, tôi cũng vậy."
"Cô ấy tên Trần Hân sao?"
Tiểu Hồng lại kinh ngạc: "Đúng thế."
"Cô ấy đã chết rồi." Âu Dương Duệ nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tiểu Hồng, nói: "Là tai nạn xe, cô ấy qua đời hai năm trước rồi."
Mãi một lúc sau Tiểu Hồng mới hồi thần: "Tôi không biết.

Thật sự tôi chỉ gặp cô ấy hai lần, không có liên hệ gì khác với cô ấy."
"Cô ấy xảy ra chuyện gì? Sao hai người lại biết nhau."
"Hai năm trước, lúc tôi mới tới Kim Khổng Tước không lâu, còn đang làm quen sinh hoạt ở đó.

Có một ngày, Trần Hân lén đi vào.

Tôi phát hiện cô ấy lén lén lút lút, tôi nghĩ cô ấy là người mới ở đây, lo bị bảo vệ phát hiện sẽ bị Giang ca đánh, tôi liền giấu cô ấy đi.

Sau đó chúng tôi trò chuyện."
"Trò chuyện gì?"
"Thì nói chuyện cô ấy không phải phục vụ ở đây, cô ấy tò mò hộp đêm là gì nên đến xem thử.

Tôi tính che giấu cho cô ấy rời đi, kết quả cô ấy hỏi tôi Kim Khổng Tước làm gì.

Lúc đó tôi nghĩ là hộp đêm, kết quả cô ấy nói không phải.

Cô ấy hỏi sao tôi lại làm ở đó, tôi nói tôi ngu quá, tôi vay nặng lãi.

Nhưng cô ấy vẫn rất đồng tình với tôi.

Chúng tôi trốn ở sau tòa nhà nói chuyện phiếm.

Cô ấy muốn nghe một số việc, ví dụ ông chủ là ai, nhưng khi đó tôi không biết gì cả, cô ấy cũng bỏ qua."
"Cô ấy biết Kim Khổng Tước không phải hộp đêm?"
"Ừm, nghe ý cô ấy là như vậy."
"Cô ấy còn nói gì nữa?"
Tiểu Hồng nói: "Lần đầu tiên thì chỉ có vậy.

Lần thứ hai sau đó thì tôi gặp cô ấy ở cửa bệnh viện, cách lần kia chắc gần một tháng.

Lúc đó tôi bị khách đánh, chị Lục đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra vết thương.

Lúc chị Lục đi lấy thuốc giúp tôi, tôi thấy Trần Hân ở bên cạnh khu vườn nhỏ.

Lúc đó tôi rất sợ, ngồi yên tại chỗ khóc, quay đầu sang thì thấy có một cô gái cũng đang khóc, chính là Trần Hân."
Tiểu Hồng nói rất chậm, có phần mất sức, Âu Dương Duệ kiên nhẫn chờ đợi.
"Hai chúng tôi nhìn thấy đối phương thì có chút kinh ngạc, sau đó lại trò chuyện.

Trên tay cô ấy cầm báo cáo xét nghiệm, cô ấy nói cô ấy hoài nghi mình là kết quả ngoại tình của mẹ, liền lén làm xét nghiệm DNA, vừa khéo bên cạnh bệnh viện có một trung tâm giám

định.

Kết quả cô không phải con của tình nhân của mẹ, mà loại máu của cô cũng không cùng với mẹ.

Cô nói cô cảm thấy mẹ rất đáng sợ, mẹ cô luôn nói dối cô."
Mẹ của Trần Hân? Đó chính là Liễu Vân.

Âu Dương Duệ nhanh chóng hỏi: "Cô ấy có nhắc tới mẹ cô ta nói dối cô ta cái gì không?"
"Cô ấy không nói chi tiết.

Nhưng cô ấy hỏi có phải tôi còn ở Kim Khổng Tước không.

Tôi nói phải.

Cô ấy liền dặn dò tôi tuyệt đối không nên nói với bất kỳ ai chuyện đã từng gặp cô ấy, đừng nói cô ấy từng tới Kim Khổng Tước.

Nếu không cô ấy với tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Cô ấy còn nói tôi có cơ hội thì rời đi, chỗ kia còn đáng sợ hơn so với tôi tưởng tượng."
"Cô ấy có đề cập tới ba mình không?"
Tiểu Hồng nghĩ ngợi: "Tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói mình không phải do mẹ sinh ra, tôi liền hỏi ba cô ấy.

Cô ấy nói ba mình mất sớm.

Trước đó cô ấy không biết, về sau phát hiện mẹ mình cơ bản không có khai tử cho ba.

Sau khi ba cô ấy chết hai người còn chuyển nhà, mẹ cô ấy còn xử lý hết đồ của ba.

Cô ấy còn tưởng là mẹ quá đau lòng, kết quả phát hiện không phải.

Cô ấy nói mẹ hận ba, cảm thấy mình hoàn toàn không nhận ra mẹ mình nữa."
Âu Dương Duệ bỗng dưng bừng tỉnh, anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Viên Bằng Hải và Lưu Tống: "Triệu Hưng đã chết rồi."
Cái gì mà giọng nói đàn ông trung niên, hàng năm không ngừng gửi tiền, bản thân xưa nay chưa từng xuất hiện.

Những băn khoăn kia đều có giải thích hợp lý.
Những thứ kia cố ý tiết lộ manh mối, có điều lại che giấu sự thật – Triệu Hưng đã chết rồi.
Lúc ông ta phát hiện Liễu Vân và Kim Thụ Bồi liên minh với nhau, lúc ông ta phát hiện hai người giấu diếm ông ta giết người.

Lúc đó đã dấy lên xung đột kịch liệt.
Tổ Ưng do Triệu Hưng gầy dựng lên, ông ta mới là lão đại chính thức.

Dưới tay ông ta ắt phải có anh em trung thành đi theo ông ta.

Kim Thụ Bồi và Liễu Vân không dám để cho những người khác biết Triệu Hưng đã chết.

Bọn họ ổn định lại anh em, tiếp tục làm ăn sau đó mới từ từ xử lý người cũ sạch sẽ, diệt trừ từng chút thế lực của Triệu Hưng, bồi dưỡng lực lượng của mình.
Bọn họ còn lên kế hoạch làm một tổ chức mới khiến đám Kim Dương hoàn toàn biến mất, chấm dứt hậu hoạn.

Bọn họ phải có một công ty mới, thế là có Kim Khổng Tước.
Nhưng trong quá trình luân chuyển thế lực này, Bồ câu đã xuất hiện.
Hóa ra là thế.

Kim Khổng Tước chính là bang Hắc Hổ.
Kim Thụ Bồi cho mình là lão đại nhưng kỳ thực không phải.

Ông ta vẫn luôn nằm trong danh sách giết trả thù.
Tiểu Hồng quả nhiên là nhân vật quan trọng đáng phải diệt khẩu.

Cô thật sự là quả bom nổ trong tay.

Không ai biết lại có lá bài này, nhưng bị Hàn Châu vô tình phá vỡ.

Hàn Châu hiểu lầm rồi, trong lúc lơ đãng lại nhắc nhở cho Kền kền.
“Phải nghĩ cách báo cho Hàn Châu, anh ta còn không biết người mình phải đối mặt là ai.”

Chương 76

Hàn Châu đi theo Mẫn Lương, rẽ trái rẽ phải trong đám người, xuyên qua khu bán lẻ rau củ thịt náo nhiệt nhất trong chợ.

Xung quanh ồn ào hỗn loạn, người người nhốn nháo.
Trên màn hình lớn ở trung tâm chỉ huy, tín hiệu của Hàn Châu lóe lên.

Nhưng nhân viên ở hiện trường đều thót tim, quá nhiều người, rất dễ bị mất dấu anh.
Hàn Châu vừa đi vừa cẩn thận quan sát.

Mẫn Lương cũng vậy.
Hàn Châu quan sát biểu cảm của Mẫn Lương, cảm thấy xung quanh còn có đàn em của bọn họ đang canh chừng.
Sau đó Hàn Châu nhìn thấy Trâu Úy.
Trâu Úy mặc đồ bình thường, tóc buộc lỏng đuôi ngựa, trên vai đeo ba lô lệch một bên vai, tay cầm túi nhựa đựng đồ ăn, hoàn toàn là dáng vẻ một cô gái mua đồ ăn bình thường.
Tim Hàn Châu đập nhanh, máu nóng lên.
Là cảnh sát!
Từ lúc anh rời khỏi xe chỉ huy, anh cũng không biết cảnh sát đang làm gì.

Có phải bọn họ đang đi theo anh, bọn họ có biết anh bị đổi quần áo, bị mang đi, bọn họ có theo kịp chiếc xe đang bị cảnh sát theo

sát xung quanh.
Bây giờ anh đã xác định được, bọn họ vẫn đang theo.
Đột nhiên Hàn Châu có cảm giác muốn cười, từ khi nào anh lại thấy vui vẻ khi nhìn thấy cảnh sát.
Trâu Úy quay đầu, chạm ánh mắt Hàn Châu, sau đó cô kéo chỉnh túi xách mình mấy lần, tay nắm chặt túi rồi lại buông ra.

Trong lòng bàn tay cô, có một thứ đồ chơi nhỏ tinh xảo bé hơn tiền xu một chút.

Máy định vị nghe lén.
Hàn Châu điềm nhiên như không có việc gì quay đầu đi, tiếp tục đi theo Mẫn Lương.
Trâu Úy lấy điện thoại di động ra vừa cúi xem vừa đi về phương hướng của bọn họ, lúc sượt qua Hàn Châu, máy nghe lén trong lòng bàn tay cô đưa vào tay Hàn Châu.
Mẫn Lương nhìn thoáng qua Trâu Úy, Trâu Úy bình tĩnh chuyển tới trước một gian hàng chọn trái cây.
“Tín hiệu bình thường, âm thanh bình thường.” Quan Phàn đang thông báo cùng mọi người trong trung tâm chỉ huy.
Âm thanh ồn ào trong chợ truyền ra từ máy nghe trộm, không ít tiếng người, nhưng nghe không rõ.
Viên Bằng Hải đứng một bên gọi điện thoại, Quan Phàn quay đầu nhìn một chút.

Cô nghe thấy Viên Bằng Hải nói: “Không, chúng tôi không cách nào truyền lại tin tức, quá phức tạp cho cậu ta, cậu ta đang bị người ta theo dõi sát.

Vừa rồi có thử truyền lại chiếc máy định vị…”
Viên Bằng Hải nói đến đây thì quay đầu nhìn Quan Phàn một chút, Quan Phàn khẽ gật đầu, nói: “Thành công rồi.”
“Cậu ta nhận được rồi, đưa được cho cậu ta rồi.

Nhưng tạm thời cũng chỉ làm được như thế.

Đối phương cực kỳ giảo hoạt, tính cảnh giác rất cao." Viên Bằng Hải nói: "Chỉ có thể để một nhóm chuẩn bị ở đó, tìm cơ hội."
Lúc này Quan Phàn báo cáo: "Bồ câu được đưa tới phòng trong chợ rồi.

Tàu ngầm số một và tàu ngầm số ba đều mất dấu."
Viên Bằng Hải nhăn mày.
Quan Phàn nói: "Sau khi bọn họ vào phòng thì có một chiếc xe kéo hàng bị đổ ngay cổng chợ, trái cây văng đầy đất, dẫn đến cảnh tụ tập hỗn loạn."
"Bọn họ phát hiện rồi?"
"Đoán chừng là sách lược dự phòng.

Bây giờ máy nghe trộm còn thu âm bình thường, ít tạp âm.

Nghe thấy anh ta được đưa tới chỗ ít người rồi.

Tín hiệu định vị vẫn còn." Quan Phàn nói: "Tín hiệu chip và máy nghe trộm đều giống nhau, hẳn là chưa bị phát hiện."
Viên Bằng Hải nói với đầu điện thoại bên kia: "Bồ câu cách mục tiêu càng lúc càng gần.

Chúng ta không kịp truyền tin tức gì, phải dựa vào chính cậu ta.

Tìm được chứng cứ, Âu Dương, chỉ dựa vào phỏng đoán là không được.

Phải tìm được chứng cứ."
Viên Bằng Hải cúp điện thoại, dặn dò Quan Phàn: "Thông báo với các đơn vị, Liễu Vân có hiềm nghi phạm tội lớn, rất có thể bà ta lên kế hoạch tất cả.

Nếu như phát hiện tung tích của bà ta cần cảnh giác cao độ."
Hàn Châu rất cảnh giác đi theo Mẫn Lương xuyên qua các căn sạp trong chợ, đi vào khu làm việc của chợ.

Vừa rồi anh nhìn thấy cảnh xe hàng bị lật, anh trấn định, không nói gì.
Mẫn Lương cũng không nói gì, nhìn qua có vẻ hài lòng với sự im lặng của anh.

Hai người đi vào thang máy chở hàng, đi xuống hầm.

Tầng hầm là nhà kho của chợ đầu mối, Hàn Châu chưa từng tới nơi này, anh nhìn thấy từng chiếc xe chở hàng lớn, thùng xe, và không ít nhân công chuyển hàng tới lui.
Nơi này thật lớn, còn rất ồn ào.
Hàn Châu đi hồi lâu, càng đi sâu vào trong người càng ít.

Một người ăn mặc như nhân viên quản lý nhìn thấy Mẫn Lương, gật đầu với bọn họ một cái, đưa bọn họ đi thêm một đoạn, sau đó thì dừng bước trước một nhà kho.
Nhân viên quản lý đẩy cửa nhà kho, bên trong không có một ai, nhân viên quản lý nói với Hàn Châu: “Vào đây.”
Hàn Châu thoáng nhìn Mẫn Lương, Mẫn Lương khẽ đẩy anh một cái, Hàn Châu đi vào.
Nhóm cảnh sát nghe lén đều nhíu mày, mọi người mơ hồ nghe thấy một giọng nam nói ‘vào đây’, nhưng vào chỗ nào?
Từ Cương xem màn hình trên xe chỉ huy, tín hiệu chip cài trong người Hàn Châu đã biến mất, việc này chứng tỏ khoảng cách giữa anh và Nghê Lam cùng hai nhân viên cảnh sát khác đã rất xa.

Nhưng tín hiệu máy nghe lén vẫn còn, ở hướng tây nam khu chợ.
Nhưng khu chợ này có ba tầng, thêm tầng hầm nữa là bốn, bọn họ không thể xác định được vị trí chính xác của Hàn Châu.
“Có biết cụ thể anh ta đi vào chỗ nào không?” Từ Cương hỏi.
Kỹ thuật viên điều tra bên cạnh lấy bản đồ khu chợ ra, vị trí tây nam, hoàn cảnh yên tĩnh, đại khái ở tầng ba hoặc tầng hầm.

Phía tây nam tầng ba là chỗ quản lý chợ, phía tây nam tầng hầm

là nhà kho, những khu vực này đều tương đối yên tĩnh.
“Vừa rồi còn nghe tiếng còi xe, hẳn là bọn họ ở tầng hầm.” Quan Phàn bên phía trung tâm chỉ huy nhanh chóng khoanh vùng khả nghi, đưa ra phỏng đoán.
Hàn Châu đi vào nhà kho, nhân viên ăn mặc như quản lý kia cho đóng cửa kho lại, sau đó bắt đầu lục soát người Hàn Châu.

Mẫn Lương đứng bên cạnh nhìn, không nói gì.
Nhân viên quản lý kia lục soát rất cẩn thận, nhưng không yêu cầu Hàn Châu cởi quần áo.

Hắn sờ Hàn Châu từ trên xuống dưới một lượt, kiểm tra kỹ túi, cổ áo, dây lưng, giày, xem miệng, lỗ tai của Hàn Châu, lại kêu Hàn Châu gỡ mũ ra, kiểm tra mũ.
Hàn Châu nhìn thoáng qua Mẫn Lương, Mẫn Lương hơi nhún vai.

Hàn Châu cười lạnh.
Kiểm tra xong xuôi toàn bộ, Hàn Châu nói: “Không biết còn tưởng em đi gặp lãnh đạo quốc gia nữa.”
Nhóm cảnh sát lập tức vểnh tai nghe, đây là câu nói đầu tiên sau khi Hàn Châu lấy được máy nghe lén.
Anh lại bị kiểm tra.

Trước đó im lặng là phòng ngừa hoài nghi? Bây giờ đồng ý nói chuyện nghĩa là qua ải rồi?
“Kế tiếp chúng ta phải chờ sao?” Hàn Châu hỏi Mẫn Lương.
Mẫn Lương khẽ gật đầu với nhân viên quản lý, rất nhanh nhân viên quản lý đã đi ra.
Trên màn hình trung tâm chỉ huy, tín hiệu định vị chip bỗng nhiên lại xuất hiện.

Giọng Nghê Lam truyền đến: “Chim Đầu rìu vào chỗ.”
Từ Cương sững sờ: “Chim Đầu rìu trên thuyền nào?”
“Chim Đầu rìu bay một mình.” Nhân viên cảnh sát phụ trách Nghê Lam trước đó đáp.

Xe của bọn họ bị ngăn bên ngoài không vào được, Nghê Lam sốt ruột xuống xe.

Nhân viên cảnh sát cũng không biết kiểu minh tinh này mang nón đeo khẩu trang thì có thể lẫn vào chợ không bị người ta nhận ra hay không.
Từ Cương: "..." Nghê Lam này, lại nữa rồi.

Sao ở chỗ thế này lại tự tiện hành động.

Mặt người khác bại lộ đều vô sự, mặt của cô bị nhận ra thì hành động coi như xong rồi.

"Camera đã lắp xong." Giọng Nghê Lam lại truyền tới: "Nhà kho số 32 khu Tây Nam B."
Trung tâm chỉ huy và xe chỉ huy đồng thời nhận được tín hiệu. Góc độ giống như từ xà nhà quay xuống.

Ở chỗ thế này mà có thể lắp được camera, Từ Cương cảm thấy Nghê Lam là con thạch sùng.
Camera chụp được cửa nhà kho nhưng không chụp được người bên trong.

Khu nhà kho này rất lớn, nhưng không có ai.
Nhân viên cảnh sát bên trung tâm chỉ huy liên hệ với bên quản lý chợ báo cáo: "Quản lý nói vị trí nhà kho đó vừa mới xây dựng thêm, cơ sở điện nước còn chưa kiểm tra đo lường hoàn tất, nên chưa sử dụng."
Lúc này mọi người thấy hình ảnh theo dõi có một chiếc xe chở hàng đi vào nhà kho, đầu xe ở bên ngoài, thân xe tiến một nửa vào trong nhà kho.
Không nhìn thấy bên trong kho hàng, nhưng có thể nghe thấy giọng.
Hàn Châu kinh ngạc nhìn một chiếc xe chở hàng lớn vào, cửa thùng hàng mở ra, Tiền Ngọc Đức ngồi bên trong, trên ghế bên cạnh còn có một người.

Người đó Hàn Châu biết.
Liễu Vân.
A Ngọc.
Liễu Vân nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu, dường như không có ý thức, cũng không biết sống hay chết.
Hàn Châu quá kinh ngạc, quan hệ giữa A Sinh và chú Tiền là thế nào? Tại sao người anh ta bắt cóc lại nằm trong tay chú Tiền?
Trong đầu Hàn Châu rối bời, anh cảm thấy trước đó A Sinh không quen biết chú Tiền, A Sinh cũng không đủ tư cách sai khiến chú Tiền.

Nhưng bây giờ Hàn Châu bỗng nhiên không thể xác định được, sự tình nằm ngoài dự liệu của anh.
“Xảy ra chuyện gì, A Sinh đâu? Không phải nói đối chất sao?”
Tiền Ngọc Đức nói: “Đổi phương thức đối chất.” Ông lấy ra một khẩu súng, đưa cho Hàn Châu.
Hàn Châu trừng mắt nhìn khẩu súng.
“A Sinh nói cậu là người của cảnh sát, bây giờ không dám giết người.

Nó nói đúng.

Cho nên, thay vì nghe hai người cãi nhau chỉ trích, không bằng đơn giản một chút.

Cậu giết bà ta, tôi sẽ tin cậu.” Tiền Ngọc Đức nói, “Chỉ cần cậu chứng minh cậu không bán rẻ tôi, tôi sẽ giúp cậu rời đi, hơn nữa tôi bảo đảm trên địa bàn của tôi, A Sinh và Kim Khổng Tước không thể làm hại cậu.”
Hàn Châu chuyển ánh mắt từ súng sang mặt Tiền Ngọc Đức.

Anh nhìn biểu cảm của Tiền Ngọc Đức.
Tiền Ngọc Đức lại nói: “Nếu như cậu chứng minh không được, cậu tự biết kết quả.”
Hàn Châu biết.
Với tình hình như thế, quy củ quả thực rất đơn giản.

Không phải bà ta chết thì anh chết.

Chương 77

Trấn Lâm Thủy.
Sau khi Lưu Tống thẩm vấn Bành Thuận xong liền có mạch suy nghĩ mới.

Có được tin tức của Âu Dương Duệ, mạch suy nghĩ này lại càng rõ ràng.
Điều tra trước kia là theo giả định của bọn họ về Triệu Hưng, cũng chính là Lưu Hồng Giang mà Tống Xương của thương mại Kim Dương nhắc tới, chính là Kền kền – tiền đề để tiến hành điều tra.

Cho nên bọn họ điều tra tay sai của Triệu Hưng.
A Quan không phải người của trấn Lâm Thủy, theo tin tức điều tra trước mắt, có thể trước đây hắn chưa từng tới, ít nhất trong hai năm này không có thông tin chuyến bay hắn tới đây.

Mà cảnh sát già Quản Hoài sống một mình đã lâu, đừng nói đến một người sống ở ngoài như A Quan, ngay cả người dân địa phương chưa quen biết Quản Hoài cũng chưa chắc biết được nếp sinh hoạt ngày thường của Quản Hoài.
Vì vậy có người chuẩn bị trước công việc cho A Quan, A Quan chỉ cần mua vé máy bay tới, chuyển xe, sau khi tới thì chờ cơ hội ra tay, sau đó lập tức rời đi.
Nếu như người giúp đỡ này không phải của Triệu Hưng, thì phương hướng của nhóm người điều tra đã khác.

Lưu Tống tìm đến Hạ Vũ: “Năm đó ở thôn mấy cô gái có tình huống như Hám Nhiễm Ngọc còn có ai? Bị lừa bán tới, từng trốn nhưng không chạy thoát được, theo nhóm đàn ông ra gây án kiếm tiền, bây giờ vẫn còn ở trên trấn? Hay là có quan hệ tốt với Hám Nhiễm Ngọc, nhưng sau khi anh điều tra, cùng với lúc chính phủ thực hiện đại thanh tra, lại không nhắc tới Hám Nhiễm Ngọc.”
Hạ Vũ không nhớ rõ, ông dẫn Dương Đức đi lục quyển sổ trong cái rương lớn.
Lưu Tống lại tìm Hoàng Hương Như tra hỏi một lần nữa: “Ngoài chị ra, A Ngọc còn thân thiết với người phụ nữ nào trong thôn? Trước đây có đặc biệt nhắc tới ai với chị không?”
Hoàng Hương Như suy nghĩ hồi lâu: “Chị ta gần như không qua lại thân thiết với ai, tiếng tăm trong thôn không được tốt.

Mọi người không dám thân thiết với chị ta.”
Lưu Tống đổi góc độ hỏi: “Còn có ai tiếng tăm không tốt như chị ta?”
Hoàng Hương Như lắc đầu: “Chắc không có.” Bà dừng một chút: “Có tôi cũng không biết, tôi ở nhà họ Lưu không được tự do, sau đó mới ổn được chút.

Đã có một A Ngọc rồi, sao nhà họ Lưu dám cho tôi đi lại thân thiết với người phụ nữ không tốt khác.”
Lưu Tống trầm mặc.

Ông nghĩ ngợi, lại đổi góc độ: “Trước khi Lưu Đông bị giết thì có đi lại thân thiết với người phụ nữ nào không? Mấy ngày ông ta mất tích, phải chăng chị từng nghĩ tới việc liên lạc với người phụ nữ nào có thể tìm ông ta?”
Sắc mặt Hoàng Hương Như thay đổi, im lặng.
Lưu Tống quan sát sắc mặt bà, tiếp tục truy vấn: “Lưu Đông có tình nhân không? Kiểu phụ nữ mà ông ta có thể hẹn tới phòng không người không trang trí ấy.”
Rốt cuộc Hoàng Hương Như đáp: “Không tính là tình nhân,

nhưng quả thật có cấu kết làm bậy."
"Là ai?"
"Chị ta tên Lâm Nguyệt.

Lúc trước cũng bị gạt tới, chồng chị ta chết sớm, thành quả phụ, sau đó thì đá mắt đưa tình với đàn ông."
Lưu Tống chú ý vào trọng điểm: "Chị ta là quả phụ? Chồng chị ta chết khi nào?"
"Chưa tới hai năm sau đại thanh tra thì phải, hình như vậy.

Sau khi chồng chị ta chết, nhà chị ta chỉ còn lại mình mẹ chồng.

Mẹ chồng cũng chẳng quản được chị ta, còn phải dựa vào chị ta nuôi sống.

Chị ta bắt đầu cấu kết làm bậy bên ngoài."
"Chồng chị ta chết thế nào?"
"Chắc bị bệnh, cũng không rõ lắm.

Hình như kiểu bệnh tim đột ngột."
"Chồng chị ta tên gì?"
"Trần Thái Thạch.

Thái trong thái sơn, Thạch trong thạch đá."
Lưu Tống ghi lại, lại hỏi: "Lúc đại thanh tra có người nhà Lâm Nguyệt tìm tới không?"
"Có.

Người nhà chị ta có tới, nhưng chị ta muốn mang hai đứa nhỏ đi, sinh một trai một gái.

Nhà chị ta không đồng ý lắm nhưng cũng hơi mềm lòng, nhưng mà Trần Thái Thạch rất hung dữ.

Trong thôn này ra sức cưới vợ như vậy chỉ là muốn có con, đưa con đi chính là lấy mạng của bọn họ.

Trần Thái Thạch cầm búa ngồi ở cửa, không cho mang đi đứa nào.

Lâm Nguyệt làm loạn hồi lâu, còn đòi tự sát.

Chị ta khóc con khóc, lúc đó người trong thôn đều thấy.

Việc này cứ giày vò gần nửa tháng, cuối cùng chị ta chọn không đi nữa.

Người nhà cũng rời đi."
"Sau đó không được hai năm thì chồng chị ta phát bệnh rồi chết?"
"Đúng vậy."
"Nhưng chị ta không rời khỏi thôn?" Lưu Tống hỏi, "Lần này còn có ai liều mạng cản chị ta mang con đi sao?"
Hoàng Hương Như ngẩn người, lắc đầu: "Không rõ lắm, chuyện nhà chị ta tôi cũng chỉ nghe người trong thôn bàn luận.

Không nghe nói sau đó chị ta làm ầm ĩ muốn đi."
Lưu Tống nhanh chóng tìm Hạ Vũ và Dương Đức, kêu bọn họ điều tra thêm trọng điểm về Lâm Nguyệt này.
Trong nhà kho dưới tầng hầm chợ đầu mối nông sản phía nam thành phố.
Hàn Châu hỏi Tiền Ngọc Đức: "Muốn ra tay ở đây sao?"
"Đúng."
"Bị phát hiện là chúng ta toi đời hết.

Sao phải ở chỗ này?"
Tiền Ngọc Đức nói: "Giả vờ cái gì, nhanh tay một chút, căn bản sẽ không có ai phát hiện."
Hàn Châu nhận súng, lại tiếp tục hỏi: "Tôi không rõ.

A Sinh đâu? Chú Tiền, chú bị nó lừa à? Nó bắt cóc bà này, cảnh

sát đang truy tra nó.

Tối qua bọn họ áp chế tôi chính là muốn tìm thi thể của bả.

Bọn họ cho rằng A Sinh đã giết chết bà ta.

Cuối cùng thi thể lại trong tay chú, chú là kẻ thế mạng đó."
Cảnh sát đang nghe lén lập tức đề cao cảnh giác.
"Các đơn vị chú ý, Liễu Vân xuất hiện ở tầng hầm chợ nông sản, tình hình không rõ.

Khưu Tự không xuất hiện."
"Bắt đầu thực hiện điều tiết giao thông từ bên ngoài khu C.

Thông báo bên quản lý chợ, kêu đội xe trung tâm hậu cần dưới hầm và công ty hậu cần dừng hết công việc, lý do là tiến hành kiểm tra phòng cháy chữa cháy.

Tàu ngầm số ba phụ trách sơ tán người ở tầng hầm.

Đội một tiến vào khu Tây Nam B chờ lệnh, đội 2 tiến vào từ khu A.

Đội 4, đội 5 chú ý tình hình chợ, Khưu Tự có khả năng lẫn trong đám người này." Viên Bằng Hải ra lệnh.
Đây là một trong những phương án hành động của bọn họ, một khi có tình huống quan trọng xuất hiện, bước đầu tiên là làm sạch đường phố, không kinh động hiện trường, giảm người ra vào hiện trường, cũng chặn đường lui của tội phạm.

Bước thứ hai sau khi xác nhận tình huống hiện trường, khai thông dòng người, bảo đảm an toàn của người dân.
Bây giờ chưa phải lúc tấn công.

Chỉ biết Liễu Vân xuất hiện, hơn nữa Tiền Ngọc Đức đang muốn

Hàn Châu giết bà ta, điều này thực sự có chút kỳ lạ.
Là tình báo và phỏng đoán của Âu Dương Duệ không đúng, hay còn có nội tình khác?
Bọn họ cần nhiều tin tức hiện trường hơn.
Nhưng tình huống ở hiện trường không cho phép Hàn Châu nói thêm, Tiền Ngọc Đức nói: "Hàn Châu, tôi cho cậu thêm ba giây."
Hàn Châu không nói hai lời, giơ súng về phía Liễu Vân bóp cò hai lần.
'Cạch', 'cạch.'
"Nếu tôi chột dạ, làm sao dám tới." Hàn Châu thẳng thắn hùng hồn.
Nhiều cảnh sát nghe lén sững sờ, có tiếng bóp cò súng, bọn họ nhất thời không đoán được là có nổ súng hay không.
Sau đó bọn họ nghe thấy tiếng cười của phụ nữ, tiếng cười của Liễu Vân.
"Rất thú vị." Liễu Vân nói
Tim tất cả mọi người thót lên.
Hàn Châu không quá kinh ngạc, anh lạnh lùng ném khẩu súng đi: "Vậy là vụ giết người này thực ra là lắp súng không nhả đạn, chú đang giở trò gì? A Sinh đâu, kêu nó ra đây."
Liễu Vân ngồi thẳng dậy, dây thừng cột trên người bà ta cũng là giả, bà giật dây thừng ra, vứt xuống đất: "Sao cậu biết súng hết đạn?"
"Tôi không biết.

Dù sao bắn chết bà tôi cũng không quan tâm." Hàn Châu nói.
"Đây là tàu ngầm số một, đã tiến vào khu Tây Nam B.

Chỗ này có mấy hàng xe xếp thành hàng, tạo trở ngại cho lối ra vào, chỉ có xe, không có người, đang loại bỏ nguy hiểm."
Nhóm cảnh sát ở trung tâm chỉ huy sững sờ.
Cảnh sát ở chỗ quản lý thị trường nhanh chóng cân đối, một lúc sau báo cáo: "Chỗ quản lý không liên lạc được nhân viên quản lý hiện trường."
"Đây là tàu ngầm số hai, khu A cũng có một hàng xe dài."
Từ Cương đột nhiên hét lớn: "Lập tức rút về, lui lại!"

‘Đùng, đùng, đùng’, mấy tiếng vang lên, xe hàng đột nhiên nổ lớn.

Các đội viên đặc công nhanh chóng lui về phía sau.
Trong nháy mắt, hàng xe biến thành biển lửa, phá hỏng lối đi.
Còi báo cháy vang lên.
Tiểu thương và dân chúng bên trong bên ngoài khu chợ hoảng sợ la lớn, hoảng loạn bỏ chạy.
Các đội cảnh sát nhanh chóng báo cáo tình hình.
Trong tần số truyền tin, đủ loại tin tức tập hợp tới.
Quan Phàn quay đầu nhìn về phía Viên Bằng Hải, Viên Bằng Hải cau mày trầm tư.
Xe chỉ huy của Từ Cương cách chợ nông sản không xa, bây giờ cũng không lo lắng bại lộ hay không, đang lái tới chợ nông sản với tốc độ nhanh nhất.
“Ai ở gần Bồ câu nhất?”
“Chim Đầu rìu.”

Chương 78

Nhà kho 32 khu Tây Nam B.
Tiền Ngọc Đức chờ Hàn Châu phát cáu xong thì nói với Liễu Vân: "Được rồi, Hàn Châu đã chứng minh bản thân rồi.

Việc này dừng ở đây.

Bây giờ, bà đi đường bà, Hàn Châu giao cho tôi xử lý."
Liễu Vân cười cười: "Hàn Châu quả thực chứng minh bản thân rồi, cậu ta là người của cảnh sát."
Bà vừa dứt lời, ở chỗ xa bỗng nhiên vang lên vài tiếng.
Toa xe chấn động, đèn treo trên trần nhà kho lắc lư mạnh.
Mặt Tiền Ngọc Đức trầm xuống, mắt nhìn về phía Hàn Châu và Mẫn Lương: "Xảy ra chuyện gì?"
Mẫn Lương cũng trừng mắt về phía Hàn Châu.
Hàn Châu kinh ngạc, nhưng anh nhìn Liễu Vân.
Liễu Vân nói: "Tôi nói rồi cậu ta là người của cảnh sát.

Trên người cậu ta có máy nghe lén."
"Không thể nào, tôi đã tìm rồi." Mẫn Lương nói.
"Vậy có khả năng trên người cậu, cậu sờ thử xem." Liễu Vân nói.
Mẫn Lương vô thức sờ lên túi, sau đó hắn ta thật sự tìm thấy một cái máy nghe lén nhỏ như tiền xu trong túi quần của mình.
"Bồ câu bại lộ rồi." Quan Phàn siết tay lại.

"Liễu Vân cũng thế." Viên Bằng Hải nói, "Bà ta cho nổ xe, coi như

không có cảnh sát theo dõi Hàn Châu thì cũng dẫn cảnh sát tới rồi.

Điều động toàn bộ cảnh lực, rút toàn bộ người ở hiện trường đi.

Âu Dương Duệ nói đúng, Kền kền là kẻ có tâm ăn miếng trả miếng cực mạnh, mỗi một vụ đều vì trả thù.

Liễu Vân chính là Kền kền, chỗ này là nơi trả thù cuối cùng của bà ta."
"Chim Đầu rìu báo cáo, tài xế xe lớn chạy trốn rồi." Giọng Nghê Lam truyền đến trong kênh.

"Khoang xe vẫn chắn ở cửa nhà kho, nhưng tài xế chạy rồi."
Nhóm cảnh sát cũng nhìn thấy hình ảnh trong camera Nghê Lam lắp được.
Nghê Lam nói: "Bọn họ không có ý định rút lui à? Tiền Ngọc Đức sao có thể đồng ý?"
"Đội trưởng Từ." Viên Bằng Hải nói với Từ Cương: "Nhanh chóng khai thông đường." Liễu Vân quả thực định dùng cách chết hết cùng nhau.
Từ Cương nói: "Rõ, hiện tại đang xử lý."
"Tài xế chạy về hướng khu C." Nghê Lam nói.
"Khu C đang sửa chữa, bịt lại sàn gác.

Trước mắt dùng chung cửa ra với khu A." Quan Phàn nhanh chóng trả lời.

"Nếu như hắn không phải chạy lung tung do chưa quen thuộc tình huống thì là do biết tuyến đường gì mới."
"Tôi đi bắt hắn hỏi một chú." Nghê Lam xoay người nhảy từ đường ống xuống, cô bám vào tường, ẩn thân hình mình đi, hạ giọng nói: "Tôi sẽ không kinh động nhà kho số 32."
"Được." Viên Bằng Hải phê chuẩn hành động.
Nghê Lam bám tường đi tới gần chỗ tên tài xế, cô phải đợi hắn đi xa tầm nhìn nhà kho số 32 mới ra tay, cô chờ, cảm thấy thời cơ

phù hợp, đang tính lao ra bỗng nghe một tiếng xé gió, tên tài xế bỗng nhiên dừng lại, ngã xuống đất.
Trong nháy mắt Nghê Lam lùi vào sát tường, ngẩng đầu quan sát.
“Tay bắn tỉa.”
Nhóm cảnh sát đang nghe lén còn chưa kịp hiểu ra, lại nghe Nghê Lam nói tiếp: “Tài xế bị bắn chết.

Lặp lại, tài xế bị bắn chết.”
Từ Cương: “!!!”
“Em bị phát hiện rồi sao?” Quan Phàn vội hỏi.
“Chắc chưa.” Nghê Lam lùi về phía chân tường.
Từ Cương: “Từ hướng nào?”
“Không rõ lắm.” Nghê Lam móc ống nhòm mini ra quan sát bốn phía, “Ở vị trí của tôi giờ nhìn không thấy ai.

Nhưng nếu có cảnh sát xông tới gần nhà kho số 32 sẽ nằm trong tầm bắn của hắn.”
Từ Cương nhíu chặt mày, thông báo vào tần số có tay bắn tỉa cho nhóm đặc công bên kia.
Nghê Lam nhìn tài xế một chút, mặt hắn đang hướng về phía cô.

Cô lấy điện thoại ra chụp mặt hắn, gửi cho trung tâm chỉ huy.

“Có thể điều tra thêm thân phận của hắn.”
“Nhận được.” Quan Phàn đáp lại, đưa ảnh cho nhân viên cảnh sát tương ứng.
Trong kho hàng.
Mẫn Lương giẫm nát máy nghe lén.
Một nhân viên phụ trách máy nghe lén báo cáo: “Tín hiệu máy nghe lén đã mất.”
Viên Bằng Hải im lặng, bọn họ không còn cách nào.
Tiền Ngọc Đức nhìn Hàn Châu, ánh mắt rất nguy hiểm.
Hàn Châu lắc đầu: “Tôi không có cách nào giải thích, cơ bản tôi không biết thứ này.

Bây giờ cũng không phải lúc giải thích, bất kể bọn họ cho nổ cái gì, khẳng định cảnh sát đang trên đường đến rồi."
"Trói nó lại." Không đợi Tiền Ngọc Đức nói, Liễu Vân đã mở miệng trước.
Tiền Ngọc Đức không phản đối hai đề nghị này, ông ném ra một sợi dây to nói: "Mang theo nó, chúng ta đi."
Mẫn Lương thô lỗ chụp Hàn Châu lại, bẻ hai tay anh ra phía sau lưng, lấy sợi dây vừa quấn vừa thắt, buộc chặt lại.
Hàn Châu không giãy dụa, nhưng anh nói lớn với Tiền Ngọc Đức: "Chú Tiền, chú đừng tin bà ta.

A Sinh bắt cóc bà ta chỉ để che mắt, lúc đó nó cũng lén thả máy nghe lén vào người Nghê Lam, đây là chiêu bọn họ quen dùng.

Không phải tôi."
Tiền Ngọc Đức nhìn chằm chằm Hàn Châu, nói với Mẫn Lương: "Dẫn nó ra…" Lời còn chưa nói xong, Liễu Vân bỗng nhiên móc ra một khẩu súng, bắn liền ba phát.
Phát đầu tiên ngay chính giữa đầu Tiền Ngọc Đức, hai phát khác bắn vào ngực Mẫn Lương.
Tiền Ngọc Đức bỗng ngã xuống.

Mẫn Lương không thể tin nổi, lắc lư, cũng ngã xuống, vừa khéo đè xuống người Hàn Châu.
Một con dao lò xo nhỏ rơi từ trong túi hắn ra.
Hàn Châu giãy dụa, đẩy thi thể Mẫn Lương ra ngồi dậy, anh giật mình trừng to mắt, hét với Liễu Vân: "Bà điên rồi sao!"
Họng súng Liễu Vân chĩa vào anh.
Hàn Châu ngậm miệng, anh trừng mắt nhìn khẩu súng, sau đó ánh mắt chuyển từ khẩu súng sang mặt Liễu Vân.
Liễu Vân nhìn nét mặt của anh, tựa hồ đang chờ anh phản ứng.
Hàn Châu không phản ứng, mặt không chút biểu tình.
Liễu Vân nhảy từ khoang xe xuống.
Hàn Châu giãy dụa đứng lên, suýt chút nữa đạp phải thi thể Mẫn Lương.

Anh lui về sau, Liễu Vân vẫn cầm súng chỉa vào anh.

Hai người giằng co trong mấy bước, cuối cùng Liễu Vân chỉ chỉ vào một cái ghế trong nhà kho: “Cậu ngồi xuống.”
Hàn Châu chần chờ một chút, rồi ngồi xuống.

Súng của Liễu Vân không có dụng cụ giảm thanh.

Ba tiếng súng vang lên kia làm Nghê Lam kinh ngạc.
“Trong kho hàng có ba tiếng súng vang lên.” Nghê Lam báo cáo cho trung tâm chỉ huy.

Cô chờ một hồi lại báo cáo: “Không có ai đi ra.

Không có tài xế, không có ai rời đi.”
Đã không còn máy nghe lén, không ai biết được bên trong xảy ra chuyện gì.
Nghê Lam cân nhắc một chút vị trí và tình huống hiện tại của mình, sau đó cô nói: “Tôi đi tìm tay súng bắn tỉa kia.”
“Chim Đầu rìu!” Từ Cương vội nói: “Trước mắt cô là hậu viện duy nhất gần Bồ câu, tốt nhất cô đừng đi.”
“Mẹ nó tôi đây còn không có hậu viện, tôi hỗ trợ không nổi cho anh ta.” Nghê Lam nói: “Trong nhà kho kia có súng.

Tôi muốn đi vào thì phải lái chiếc xe kia đi, hoặc chen vào từ trần xe, gầm xe, bên cạnh xe.

Làm sao cũng thành bia ngắm.

Hơn nữa còn một tên bắn tỉa đang canh chừng, tôi không cách nào tiếp cận được.

Hàn Châu biết tình cảnh của mình, anh ta ôm quyết tâm hi sinh mà đi.

Nhiệm vụ của anh ta là dụ Kền kền ra, mà nhiệm vụ của tôi là định vị vị trí của anh ta, để các người có thể bắt Kền kền.

Bây giờ nhiệm vụ của tôi với anh ta đều hoàn thành rồi.

Tôi tính đi giúp loại trừ chướng ngại trên đường cho mấy người, các người lăn vào đây nhanh đi, mẹ nó.

Nếu như Bồ câu chết rồi, đừng để anh ta chết vô ích."
Trong tần số truyền tin im lặng tĩnh mịch.
Cuối cùng Từ Cương phát ra tiếng nặng nề: "Hiểu."

Chương 79

Âu Dương Duệ ra khỏi bệnh viện lập tức sắp xếp người đi tới trung tâm kiểm tra đo lường bên cạnh bệnh viện để kiểm chứng chuyện DNA của Trần Hân trước đây, sau đó anh nhận được điện thoại của Viên Bằng Hải.
Viên Bằng Hải thuật lại tình huống hiện trường cho anh, hành vi khác thường của Liễu Vân.
Âu Dương Duệ cực kỳ ngạc nhiên: "Trước đó bà ta hao tốn tâm trí, để Khưu Tự cố ý tiết lộ tình hình bà ta bị bắt, hẳn là để rút lui.

Mọi người sẽ cho bà ta là người bị hại, bà ta mất tích, chết rồi, không truy cứu nữa.

Bây giờ bà ta biết rõ Hàn Châu là nội ứng, việc gì phải như thế."
"Nhìn qua thì tự tìm đường chết.

Nhưng chuyện sau đó tuyệt đối không thể đơn giản như vậy."
Âu Dương Duệ: "Đúng vậy, sao A Sinh không ở đó? Anh ta một mực chống đến cuối cùng, chấp hành tất cả kế hoạch quan trọng, anh ta chứng kiến toàn bộ quá trình Hàn Châu phản bội bọn họ, cùng nhau diễn kịch.

Đối phó với Hàn Châu, chuyện quan trọng như vậy, sao anh ta lại có thể vắng mặt?"
Âu Dương Duệ dừng một chút, nhớ tới lời Hàn Châu, thời gian

không còn nhiều, trong tối qua, hoặc là không quá một ngày, chắc chắn bọn họ sẽ chạy mất.
Viên Bằng Hải nói: “Đi bắt nhóm người kia của Tiền Ngọc Đức.

Mấy tên nửa đêm dẫn người tới nhà kho tìm Hàn Châu, hoặc là những người khác, nhất định có người biết kế hoạch của Tiền Ngọc Đức.

Bọn họ nhất định không ngờ tới Liễu Vân đột nhiên lại ra tay sát hại.

Bây giờ như rắn mất đầu, bọn chúng sẽ mở miệng, tìm ra chút manh mối từ phía bọn chúng.”
“Hiểu.” Âu Dương Duệ nói: “Liễu Vân gây động tĩnh lớn như vậy, có lẽ là để che chở cho người khác.

Tôi sẽ liên lạc với Lưu Tống thử, xem bên đó có tiến triển gì không.

Liễu Vân muốn kéo mọi người cùng nhau chết, hay là giúp người khác tìm đường lui, sự tình tới bước này, chắc chắn sẽ có sơ hở.”
“Đúng, ý tôi là vậy.

Nhất định phải bắt toàn bộ về, không thể bỏ sót bất kỳ ai.” Viên Bằng Hải nói.
Âu Dương Duệ đi bắt người.
Lưu Tống cũng đang đuổi bắt trên đường.

Lâm Nguyệt đã bỏ trốn.
Cảnh sát trấn Lâm Thủy tra ra tình hình gần đây và trước đây của Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt bị lừa tới thôn Đại Hà năm 1983, trước hai năm so với Hoàng Hương Như.

Năm 83 đó là lần thứ hai Hám Nhiễm Ngọc bỏ trốn gây huyên náo nhất.

Lần đó bà ta trốn xong thì xin cảnh sát giúp đỡ, lại bị Quản Hoài lấy lý do việc nhà đưa về nhà họ Lưu.

Hám Nhiễm Ngọc bị đánh đập ngược đãi.

Lâm Nguyệt và một cô dâu mới bị mua về bị 'nhà chồng' đưa tới nhà họ Lưu xem kết cục chạy trốn của Hám Nhiễm Ngọc, lấy đó làm cảnh cáo.
Trong ghi chép của Hạ Vũ, Lâm Nguyệt không nhắc đến lần 'cảnh cáo' kia cùng ấn tượng với A Ngọc, nhưng trong lời khai của những người khác có.

Có người nhớ lúc Lâm Nguyệt mới bị gạt đến là kiểu quật cường không phục, nhưng sau khi gặp tình cảnh A Ngọc ở nhà họ Lưu xong thì ngoan ngoãn rồi.
Về sau một thời gian rất dài, thỉnh thoảng Lâm Nguyệt còn băn khoăn về A Ngọc, bà ta hỏi A Ngọc còn sống không?
Về sau, A Ngọc đi theo Triệu Hưng, Kim Hậu ra ngoài lừa bán, mang về cô dâu khác.

Lâm Nguyệt nghe xong cực kỳ kinh ngạc.

Rồi sau đó chồng Lâm Nguyệt là Trần Thái Thạch đưa theo Lâm Nguyệt cùng nhóm Kim Hậu làm mấy vụ, lúc đó Lâm Nguyệt đang có thai, bọn họ cảm thấy phụ nữ mang thai rất dễ gạt người.
Còn chuyện Lâm Nguyệt mang bụng to ra ngoài phối hợp thế nào, có gặp A Ngọc hay không, quan hệ sâu bao nhiêu, người trong thôn cũng không rõ.

Vì sau đó Lâm Nguyệt ở thôn chờ sinh con, sinh con xong phải nuôi con, còn phải làm nông.

Kiểu không sinh được con theo đàn ông như A Ngọc bôn ba khắp nơi chỉ có một không hai.
Trong nhà Lâm Nguyệt có một chuyện, chính là sau khi chồng Lâm Nguyệt, Trần Thái Thạch chết, trong nhà bà ta không còn đàn ông.

Bà cùng mẹ chồng nuôi hai đứa trẻ, đất của nhà thì bị đồng tộc cướp đi.

Về sau lúc chính phủ bồi thường dời thôn, nhà Lâm Nguyệt không được chia quá nhiều tiền.

Năm 97 lúc ở trên trấn chia nhà, nhà Lâm Nguyệt cũng chỉ được phân một căn rất nhỏ.

Năm đó, chồng của A Ngọc, Lưu Đông 'tự sát'.
Về sau không lâu, mẹ chồng Lâm Nguyệt cũng qua đời.

Lâm Nguyệt mang hai đứa trẻ vào thành phố, bà làm thêm trong thành phố, bọn trẻ cũng học ở đó.

Sau đó Lâm Nguyệt kiếm được tiền, mở quán bar trong thành phố, nghe nói làm ăn khá khẩm, bà ta cũng thường xuyên quay về thôn một thời gian, trải qua cuộc sống hai nơi, ở thành phố và ở trấn.

Nhưng các con của bà ta thì không quay lại.

Bà ta nói bọn nhỏ là người thành phố rồi, bọn nó có cuộc sống của bọn nó, nhưng bà không quên được thôn Đại Hà, bà không thể rời đi.
Khéo ở chỗ, sau khi Lâm Nguyệt quay về trấn bán đi nhà cũ, nói là nhỏ ở không được.

Bà ta đổi nhà sang sát vách nhà Bành Thuận, em của Triệu Hưng, làm hàng xóm.

Hai nhà vẫn rất thân.
Ngay hôm qua lúc nhóm Dương Đức điều tra trong thôn còn gặp Lâm Nguyệt, còn hỏi thăm bà ta.

Cử chỉ Lâm Nguyệt bình thường, hỏi gì đáp nấy, cực kỳ phối hợp với cảnh sát, hoàn toàn không khiến người ta nghi ngờ gì.
Cảnh sát tìm Hoàng Hương Như tra hỏi, nửa đêm bắt giữ Bành Thuận, cũng không phát hiện Lâm Nguyệt có gì bất thường.
Nhưng sáng nay lúc hơn sáu giờ, Lâm Nguyệt bỗng dưng vội vàng lái xe ra khỏi nhà, hàng xóm tập khí công buổi sáng còn hỏi thăm bà ta vài câu.
Đây cũng không phải thời gian lý tưởng để trốn đi, thời gian này người trong thôn hoạt động rất nhiều, sẽ có rất nhiều người chứng kiến.

Mà thời gian này gần với thời gian Liễu Vân đi chợ đầu mối nông sản.
Hiềm nghi của Lâm Nguyệt càng lớn.

Giống như Liễu Vân quyết định gì, thông báo cho bà ta.
Dương Đức gọi điện thoại cho Lâm Nguyệt, điện thoại tắt máy.

Dương Đức gọi điện thoại cho quán bar trong thành phố của bà ta, không có người nhận.

Bọn họ không có thông tin liên hệ của con cái bà ta, đành phải vừa liên lạc với cảnh sát trong thành phố hỗ trợ điều tra, vừa xin Bộ Giao thông chuyển camera các con đường tương ứng, truy tung tích xe của Lâm Nguyệt.
Cuối cùng bên giao thông tra được Lâm Nguyệt trên đường cao tốc, nhưng không phải lái tới thành phố L, mà phương hướng là tới tỉnh lân cận.
Xem ra, có khả năng bà ta muốn đi tìm Liễu Vân.
Lưu Tống dẫn người lái xe đuổi bắt, để lại Thẩm Hoa tiếp tục

điều tra.
Trong nhà kho số 32, Liễu Vân giơ súng chỉa vào đầu Hàn Châu.
Hàn Châu không hề động đậy.

Anh nhìn chằm chằm họng súng.
Liễu Vân chậm rãi đi vòng quanh anh, đi ra phía sau.
Hàn Châu không thấy được vị trí và động tác của bà ta, anh vẫn bất động.

Lúc này không thể lấy mạng mình đi cược được.
Sau đó anh thấy tay bị siết chặt, Liễu Vân dùng dây thừng cột anh vào ghế dựa.
Lúc Liễu Vân quay lại trước mặt anh, vẻ mặt cười cười, súng bà ta vẫn còn cầm trên tay, nhưng không còn cảnh giác giống như lúc nãy.

Bà kéo qua một chiếc ghế khác, ngồi cách một khoảng trước mặt Hàn Châu.
Hàn Châu giả vờ giãy bàn tay một chút, không giãy ra được.
Liễu Vân cười cười, dường như rất vui khi nhìn thấy dáng vẻ giãy dụa của Hàn Châu, nhưng bà ta không nói lời nào.
Hàn Châu theo động tác giãy dụa, dời cổ tay sang bên cạnh lưng quần.

Anh lấy ngón tay khều khều, chạm tới con dao vừa rồi anh nhét vào trong dây lưng.
Liễu Vân nhìn chằm chằm anh không nháy mắt, Hàn Châu không dám có hành động gì lớn.
“Sao bà lại làm thế?” Hàn Châu nhìn thoáng qua thi thể Tiền Ngọc Đức và Mẫn Lương, “Coi như bà có trốn được cảnh sát, bọn họ cũng không bỏ qua cho bà.”
“Tôi không làm vậy, bây giờ sao cậu lại rơi vào tay tôi.” Liễu Vân lấy súng chỉ chỉ vào Hàn Châu: “Chỉ thiếu mỗi mình cậu.

Sao lại có thể không tìm ra cơ hội thích hợp xử lý cậu.

Tôi không muốn để lại nuối tiếc này.”
“Bà là sếp lớn sao?” Hàn Châu hỏi.
Liễu Vân gật đầu: “Sau khi Kim Thụ Bồi chết, quả là tôi rồi.

Vốn cho nổ một lần là giải quyết toàn bộ, không ngờ cậu lại có thể trốn ra.”
“A Sinh thì sao, A Sinh ở đâu?”
“Nó không quan trọng.” Liễu Vân nói.
Không quan trọng? Hàn Châu lại cảm thấy quan trọng.
“Bà không trốn sao?” Hàn Châu hỏi bà ta, “Cho tôi một phát, toàn bộ đều kết thúc.

Trước khi cảnh sát đến, bà còn cơ hội trốn.”
“Cậu thật biết diễn.” Liễu Vân chậc chậc mấy tiếng, “Là người biết diễn nhất tôi từng gặp.”
“Còn kém hơn A Sinh một chút.” Hàn Châu cười lạnh.
“A Sinh quả thực rất ưu tú, là một đứa trẻ ngoan.”
Hàn Châu không nhịn được lại cười cười, cảm thấy thật buồn nôn.
Liễu Vân chăm chú nhìn anh, nhìn một hồi lâu, nói: “Cậu cũng không tệ.

Trước đây tôi rất thích cậu, còn có A Quang.

Kim Thụ Bồi thích nhất là A Quang.

Thật không ngờ, thì ra các cậu lại là đồ chơi như thế.

Nếu như tôi muốn giết cậu, có thể phải mất cả mạng của mình.

Bởi vì cậu nhất định sẽ đưa cảnh sát đến.

Nhưng nếu tôi không giết cậu, cậu sẽ lừa được Tiền Ngọc Đức, yên ổn ở trong tù, nói không chừng còn được cảnh sát khen ngợi, xử lý nhẹ.

Mà tôi có thoát nạn được, coi như có thể làm lại từ đầu, sống thoải mái quãng đời còn lại, dựa vào tuổi của tôi, cũng sẽ chết trước mặt cậu."
Hàn Châu nhìn đôi mắt bà ta, sau đó rét run sống lưng.
Cảm giác như hồi bé, lúc nhỏ yếu nhìn thấy cơn nghiện thuốc của ba phát tác.
"Tôi suy đi nghĩ lại, cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội này." Liễu Vân nói, "Tôi vốn nên lặng lẽ rời đi.

Vì cậu vào cục cảnh sát, tôi nghĩ không còn cơ hội nữa.

Bọn họ khuyên tôi không sao hết, Tiền Ngọc Đức sẽ thu nhận cậu.

Tôi miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng không ngờ cậu vẫn lượn lờ, lại còn dọa được Tiền Ngọc Đức.

Cho nên tôi quay lại, tôi quay lại vì cậu."
Liễu Vân dừng một chút, nhìn chằm chằm Hàn Châu nói: "Tôi nhất định, nhất định phải giết cậu.

Cho dù tôi có chết theo."
Người đàn bà này điên rồi.

Hàn Châu nghĩ.
Khó trách Khưu Tự sẽ đi cùng chú Tiền vạch trần anh, cái gì cũng nói cho ông ấy biết, vì họ muốn mượn tay chú Tiền giết chết anh.

Nhưng nếu anh không qua ải của chú Tiền, bây giờ bọn Liễu Vân đã rời khỏi.
Chú Tiền đồng ý tin tưởng anh, sau đó chú Tiền chết.
Hàn Châu vô thức quay đầu nhìn thi thể Tiền Ngọc Đức.

Tâm tình anh cực kỳ phức tạp, vừa buồn vừa đau khổ.
“Nghe nói ông ta là ân nhân của cậu.

Lúc cậu nói với A Sinh giống như nói về cha ruột mình vậy.”
“Ừm.”
Liễu Vân cười lạnh: “Vậy cậu thật sự là lòng lang dạ sói.”
“Tôi đúng là như thế.” Hàn Châu quay đầu trở lại, nhìn về phía Liễu Vân: “Không lòng lang dạ sói làm sao lại làm nghề này.”
Liễu Vân nhìn anh chằm chằm, bỗng nhiên mặt mày dữ tợn, bà ta đứng lên đi đến trước mặt Hàn Châu, ‘bốp bốp’, dùng sức tát anh hai cái.
Liễu Vân dùng lực rất lớn, ra tay cực nặng, Hàn Châu bị tát đến nghiêng mặt sang một bên, đau rát, lỗ tai vang ong ong.
“Tôi sẽ không một phát bắn chết cậu.” Liễu Vân nói: “Tôi chịu nhục lâu như vậy, mắt thấy sắp gắng vượt qua rồi.

Tôi rất nhanh có thể triệt để thanh lý đám thế lực cầm thú kia của Triệu Hưng, sau đó giết chết Kim Thụ Bồi, nở mày nở mặt đứng ra, tôi có thể khiến cho tất cả mọi người biết, tôi mới là vua, tôi có thể giẫm bọn họ dưới lòng bàn chân, chôn sâu trong đất.

Nhưng hết thảy những việc này đều bị cậu và A Quang hủy rồi.”
Ánh mắt Liễu Vân dữ tợn: “A Quang chết như thế nào, cậu liền chết như thế nấy.

Cho cậu một súng gọn gàng sao? Cậu nghĩ hay lắm!”
Cũng không biết Liễu Vân mò ở đâu ra một con dao ngắn, bà ta đâm vào bụng Hàn Châu, ngay tại vết thương của anh.
Hàn Châu kêu thảm, đau đến rụt người lại.
Liễu Vân lạnh lùng nhìn anh, chợt rút dao ra.
Hàn Châu lại kêu thảm lần nữa.
Liễu Vân thỏa mãn nhìn máu chảy từ bụng anh, bà ta nhìn thử con dao, ngồi trở lại ghế: “Cũng không phải vị trí trí mạng gì, máu có thể chảy một lúc.

Tôi sẽ không để cậu chết quá nhanh, cậu trước chờ một chút, lát nữa tôi lại đâm một dao.

Tôi biết cảnh sát đang đuổi tới cứu cậu, chúng ta chờ bọn họ."
Hàn Châu chớp mắt mấy cái, dùng sức hít thở.
Liễu Vân nhìn dáng vẻ đau khổ của anh: "Cậu cũng nếm thử cảm giác lúc đầu của tôi đi, ôm ấp hy vọng rồi lại từng chút một tuyệt vọng." Bà ta lấy di động ra loay hoay, lại nói: "Nơi này có bom, chờ lúc cảnh sát đến, nếu như cậu vẫn chưa tắt thở, có thể xem bọn họ chết, còn nữa, đi chết theo đám bọn họ."

Chương 80

Âu Dương Duệ phái người chia thành hai đường, một đường đi đến cửa hàng của Tiền Ngọc Đức, một đường đi tới nhà kho của Tiền Ngọc Đức, bắt về được mấy người, trong đó có một người phụ trách quản lý nhà kho, Bàng Vũ.
Sau khi Mẫn Lương đưa Hàn Châu đi, Bàng Vũ vẫn ở lại kho canh giữ.

Rất rõ ràng hắn là kẻ biết chuyện.

Âu Dương Duệ phái người tiếp tục điều tra, chính anh thẩm vấn Bàng Vũ.
Âu Dương Duệ không nói lòng vòng, anh nói thẳng Tiền Ngọc Đức đã bị sát hại ở chợ đầu mối nông sản phía nam thành phố.

Anh đưa ra hình ảnh cùng tin tức trên mạng, hiện trường vụ nổ, nhóm người sơ tán, con đường phong tỏa.
Bàng Vũ nửa tin nửa ngờ, dưới sự đồng ý của Âu Dương Duệ, hắn gọi điện thoại cho Tiền Ngọc Đức và Mẫn Lương.

Hai người không nghe điện thoại.

Bàng Vũ lập tức thay đổi sắc mặt.
Âu Dương Duệ đưa hình ảnh chụp từ camera Hàn Châu trốn trên đường Lưu Ly, mấy người bọn Bàng Vũ tiến vào nhà kho, nói: “Chuyện trước đó các anh chứa chấp trọng phạm truy nã,

hỗ trợ hắn lẩn trốn để qua một bên.

Bây giờ chỉ sợ chú Tiền của các anh bị người ta sử dụng làm vũ khí rồi.

Có lẽ từ rất sớm đã bị đối phương để mắt tới.

Bây giờ anh có hai con đường: Một là phối hợp với cảnh sát, ngăn chuyện tệ hơn phát sinh, hai là để cho đối phương bỏ trốn mất dạng, quay lại tiếp tục giết các anh diệt khẩu.

Bây giờ anh được lựa chọn một chút."
Bàng Vũ đã hoảng.

Sự tình quả thực vượt qua dự liệu.

Hắn chỉ nghe lệnh trông chừng ở nhà kho, xem sau khi Hàn Châu đi rồi bên này có động tĩnh gì không.

Nếu không có gì dị thường, hắn ở bên này chờ chú Tiền thông báo, kế hoạch sẽ sắp xếp một nhóm đá ngọc ra bằng đường thủy, đến lúc đó mang Hàn Châu theo.
Âu Dương Duệ hơi kinh ngạc: "Trong kế hoạch của chú Tiền là muốn giúp Hàn Châu bỏ trốn?"
"Đúng.

Lúc Hàn Châu chạy tới nhà kho đường Lưu Ly tôi đã thấy trong camera rồi.

Tôi nhanh chóng báo cho chú Tiền.

Trước đó chú Tiền nhận được tin tức của tên gọi là A Sinh, nói Hàn Châu là người của cảnh sát, từ lúc đưa A Sinh tới tiệm đồ cổ rồi.

Khi đó Hàn Châu kỳ thực đang thăm dò, căn bản không phải thật sự cần chạy trốn, đều là Hàn Châu đang giúp cảnh sát điều tra tình hình của bọn họ, cũng thu thập chứng cứ phạm tội của chú Tiền."
"Bọn họ là ai?"
"Chính là nhóm người Kim Thụ Bồi." Bàng Vũ dừng một chút, "Kim Thụ Bồi cũng phản bội công ty cho nên lão đại của bọn họ đã xử lý."
"Vậy A Sinh giải thích vai trò của mình là gì?"
"Chính là người của công ty bọn họ."
"Số điện thoại A Sinh liên lạc với Tiền Ngọc Đức là số mấy?"
"Tôi không biết."
"Sau khi Tiền Ngọc Đức nghe A Sinh báo tin thì có phản ứng gì?"
"Chú Tiền nửa tin nửa ngờ, rồi cẩn thận hỏi A Sinh chuyện bị lộ địa điểm đi lấy hàng trước đó.

Hàn Châu lúc đó nói bên phía chú Tiền có nội ứng, chú Tiền cũng xác thực bắt được nội ứng rồi, còn thu mua số điện thoại người liên lạc cho Hàn Châu."
"Sao chú Tiền lại phải mua số người liên lạc cho Hàn Châu?"
"Bởi vì người kia mua nội ứng là muốn đối phó với Hàn Châu và A Sinh chứ sao.

Nguyên tắc của chú Tiền là không nhúng tay không tham dự, ân oán nội bộ bang phái hay cá nhân thì tự mình giải quyết.

Chú Tiền chỉ xử lý chuyện nhà mình.

Nhiều năm nay đều như vậy, mọi người đều biết."
"Nội ứng bây giờ đang ở đâu?"
Bàng Vũ do dự một hồi: "Tôi không biết.

Tôi chỉ quản nhà kho với đưa hàng, chuyện ở nhà máy tôi không hỏi đến."
Lúc này Âu Dương Duệ không truy cứu điểm này, anh tiếp tục hỏi tình hình A Sinh và chú Tiền trao đổi thông tin.

“A Sinh nói ra sự tình, gần như giống thông tin lúc đó Hàn Châu báo với chú Tiền.

Sau đó A Sinh nói hắn với ông chủ muốn rời khỏi nơi này, bọn họ bị Hàn Châu hại.

Bây giờ Hàn Châu bị cảnh sát bắt đi rồi.

Hàn Châu là người của cảnh sát.

A Sinh nói trước khi đi hắn muốn cảnh báo cho chú Tiền một tiếng, Hàn Châu này quá vong ơn phụ nghĩa, hắn không chấp nhận được, cho nên hắn báo cho chú Tiền, tuyệt đối không nên tin tưởng Hàn Châu nữa.

Cảnh sát tạm thời chưa tra ra được gì, nhưng Hàn Châu biết quá nhiều, kết cục của chú Tiền cũng giống như bọn họ.”
“Tiền Ngọc Đức không tin tưởng cậu ta sao?” Âu Dương Duệ hỏi.
“Chú Tiền có chút hoài nghi.

Hàn Châu có thể kịp thời báo tin, khẳng định là hiểu rõ tình hình.

Tình báo của nó khởi nguồn từ cảnh sát, cái này A Sinh có nói qua.

Nhưng chú Tiền cảm thấy A Sinh muốn mượn dao giết người.

Bởi vì lúc trước A Sinh và Hàn Châu đi cùng, nếu như Hàn Châu có vấn đề gì, chính A Sinh bọn họ có thể giải quyết.

Không giải quyết lại đi báo tin với ổng, vậy khẳng định có mục đích.”
Âu Dương Duệ nói: “Chú Tiền cảnh giác như thế, hẳn sẽ tra hỏi A Sinh nói thật hay giả, chú Tiền biết đường lui của bọn A Sinh là gì không?”

“Chú Tiền biết.” Bàng Vũ nói: “Nhưng tôi không biết.”
Âu Dương Duệ: “…”
Bàng Vũ nhìn sắc mặt Âu Dương Duệ, vội vàng nói: “Lúc chú Tiền gặp A Sinh đã nói rõ, A Sinh không đủ tư cách nói chuyện với ổng, bảo ông chủ nó tới mà nói.

Chú Tiền còn biết ông chủ của nó là Lưu Hồng Giang.

Nhưng A Sinh nói không cần thiết, nó nói chú Tiền là giang hồ lâu năm, hẳn phải biết sự tình nặng nhẹ, Hàn Châu sẽ hại chết chú Tiền, bảo chú Tiền cẩn thận.

Sau đó nó cúp máy.

Chú Tiền rất tức giận, liền đi tra một chút, ổng tra được gì thì tôi không rõ.

Về sau hơn nửa đêm Hàn Châu chạy tới, tôi nhanh chóng báo cho chú Tiền, chú Tiền liền bảo tôi giám sát xem Hàn Châu làm gì.

Tôi nghe ý Mẫn ca, A Sinh bên kia đã không có lão đại rồi, chú Tiền khiển trách A Sinh một hồi, còn uy hiếp muốn đoạn con đường của bọn họ.”
“Tiền Ngọc Đức căn bản không để bọn họ vào mắt?”
“Đúng thế.

Mẫn ca nói chú Tiền muốn cắt đứt con đường của bọn A Sinh, ông chủ A Sinh liền ra mặt.

Về sau tình huống thế nào tôi cũng chưa kịp hỏi.

Dù sao chú Tiền bảo Mẫn ca và tôi dẫn người đến nhà kho xử lý chuyện Hàn Châu, thứ nhất là nói rõ mọi chuyện, thứ hai là không lưu lại vết tích.

Sau đó Mẫn ca dẫn Hàn Châu đi, chú Tiền dặn dò tôi chuẩn bị hàng đá, chờ tin ổng, ổng nói không có thời gian chậm rãi chỉnh đốn, trước đem Hàn Châu đi, sau đó lại giải quyết vấn đề.

Tôi cảm thấy ý là Hàn Châu biến mất, không thể cùng cảnh sát nói gì.

Sau đó lại chậm rãi xử lý chuyện mật báo gì đó."
Âu Dương Duệ suy tư một hồi: "Tiền Ngọc Đức muốn chở Hàn Châu đi đâu?"
"Đi Sa Giang, đến hạ du thành phố X, lại chuyển sang máy bay chở hàng đi biên cảnh tỉnh L."
Trung tâm nông sản, nhà kho số 32 khu Tây Nam B.
Liễu Vân ngồi đối diện Hàn Châu, nhìn máu nhuộm đỏ quần áo anh, nhỏ xuống đất.

Bà ta hỏi Hàn Châu: "Cậu đoán xem cảnh sát lúc này đang làm gì?"
Hàn Châu đau đến mồ hôi lạnh thấm ướt áo, anh chậm rãi hít thở, không nói chuyện.
Liễu Vân cũng không để ý tới anh, bà ta nhìn điện thoại một chút: "Nghê Lam cũng không có tin tức rồi, cậu nói có phải cô ta cũng đã biết tình huống, đang chạy tới? Cậu có thể nghĩ đến việc nhờ Nghê Lam trợ giúp quả thật thông minh.

Tôi cũng cảm thấy cô ta có thể giúp một tay, cô ta có quan hệ đặc thù với cảnh sát, nếu như cô ta không tra được, vậy cơ bản là không có vấn đề gì lớn."
Hàn Châu ngước mắt nhìn bà ta một cái, anh biết bà ta đang nói lúc ủy thác Nghê Lam chuyện điều tra, Nghê Lam không tra ra vấn đề, thế là bà ta yên tâm hợp tác với Dương Hiểu Phương diễn xuất ở cục cảnh sát, bọn họ tra được cấp trên Bồ câu, tiến hành giết chóc.
Hàn Châu nhịn không được, giễu cợt nói: "Về sau xảy ra vấn đề gì?"

Liễu Vân nhắm mắt lại.
Về sau không ngờ tới Nghê Lam rõ ràng đang họp lại đột nhiên xuất hiện, không ngờ tới Nghê Lam và Dương Hiểu Phương lại bị chụp được, không ngờ tới Hàn Châu sẽ tìm tới Nghê Lam.
Liễu Vân rất không vui, bà ta lấy một cây gậy điện từ trong túi ra, mở chốt, dùng sức đâm vào người Hàn Châu.
Hàn Châu kêu thảm, đau đớn run rẩy.
Liễu Vân nở nụ cười: "Đây là cảnh cáo cậu, tỏ thái độ tốt với tôi một chút.

Hèn mọn một chút có thể sống lâu chút."
Gậy điện rời khỏi người Hàn Châu, Hàn Châu đau đến trước mắt như bị sương mù bao phủ, anh không thấy rõ mặt người đối diện, nhưng anh dường như nhìn thấy A Quang.
Cảnh sát Hứa Văn Bách.
Bọn họ mặt đối mặt.

Địa giới chia hai nửa.
Sau lưng Hứa Văn Bách có một đôi cánh, màu trắng, đẫm máu.

Anh đứng dưới ánh mặt trời, đôi cánh kia không thánh khiết, máu đỏ tươi đến lóa mắt.
Mà anh thì sao, nửa địa giới này của anh cũng có ánh sáng.
"Tôi là cảnh sát!"

Đáng tiếc, anh không có tư cách hét lên câu này.
Hàn Châu cất tiếng cười to: "Mẹ nó, hèn mọn, ông đây cảm ơn bà đã quay lại vì ông đây!"
Anh làm được nha! A Quang, anh thấy sao? Anh làm được rồi!
Đau đớn lần nữa ập tới.

Liễu Vân dùng gậy quất vào anh.
Hàn Châu nghe được Liễu Vân quát mắng.

Bà ta mắng chửi đàn ông, mắng chửi cảnh sát, mắng chửi bản thân khổ sở.

Hàn Châu không quan tâm bà ta mắng cái gì.
Hàn Châu tưởng tượng phía sau mình cũng mọc ra một đôi cánh, cánh to lớn, đau đớn khiến cánh của anh xòe ra, đau nhức từ trong dọc theo cánh chim tản ra ngoài.
Anh có thể chống đỡ, đợi đến khi cảnh sát tới.

Đợi đến khi Nghê Lam tới.
Liễu Vân sai rồi.
Hy vọng của anh chính là phát triển từ trong tuyệt vọng mà ra.

Anh lớn lên trong địa ngục, trưởng thành thành ma quỷ, nhưng anh may mắn gặp được chim bồ câu trắng dẫn đường, khiến anh nhìn thấy một chút ánh sáng.

Ánh nắng sẽ lấy mạng anh, nhưng hy vọng của anh vẫn rất lớn.
Hàn Châu kêu to!
Anh không phải bà ta!
Không tìm lý do cho cái ác, cũng không sợ hãi kết quả của cái thiện.
Anh không phải bà ta!
Liễu Vân đánh mệt rồi, trừng mắt nhìn Hàn Châu cả người đầy máu.
Bà ta lấy di động ra, hỏi anh: “Cậu biết số điện thoại nào của cảnh sát không? Tôi cần gửi ít đồ cho cảnh sát.”
Hàn Châu cúi thấp đầu không nói chuyện, nhìn qua thoi thóp.
Liễu Vân mở chức năng quay phim, chỉa ống kính về phía Hàn Châu, bà ta quay lại tình trạng thê thảm của Hàn Châu trước, sau đó dùng gậy điện chọc vào người Hàn Châu.

Hàn Châu đau đến kêu to, toàn thân rung lên, đầu ngước lên.
Liễu Vân quay xong, sau đó nói: “Cậu ta còn sống, nếu muốn để cậu ta sống tiếp, các người liền làm theo tôi nói.

Tôi cần một chiếc xe đổ đầy xăng, không có định vị GPS, không có xe tải giám sát.

Bỏ vào trong xe năm trăm ngàn tiền mặt, không phải tiền mới, không có số seri liền nhau.

Chuẩn bị kỹ theo lời tôi nói.

Tôi sẽ cho các người biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Nhanh chóng lên, tôi có thể đợi, nhưng máu cậu ta không biết còn có thể chảy bao lâu.

Cứ vậy đi."
Liễu Vân xem lại video mình quay một lần, rất hài lòng với hiệu quả hình ảnh, giọng nói của bà ta nghe cũng rất rõ ràng, điều kiện cũng rõ ràng.

Bà ta cảm thấy không có vấn đề gì, bà ta nghĩ nghĩ, gửi video cho Nghê Lam.
Sau đó bà ta cười với Hàn Châu: "Thật có ý tứ, lại có thể bắt một tên tội phạm để áp chế cảnh sát."

Chương 81

Nghê Lam rất bình tĩnh tìm một góc độ, lấy ống nhòm cỡ nhỏ xem xét tình huống vết đạn của tên tài xế bị bắn chết, suy tính vị trí của tên bắn tỉa.
Tai nghe của cô truyền đến giọng Lam Diệu Dương có chút lo lắng: “Nghê Lam, em có an toàn không?”
“An toàn, đang bận.” Nghê Lam chuyển tần số truyền tin sang bên văn phòng thám tử, mở camera cỡ nhỏ ra, để Lam Diệu Dương có thể nhìn thấy được tình huống của cô bên này.

“Anh đang ở văn phòng hả?”
“Ừ.” Lam Diệu Dương đáp.

“Chuẩn bị xong rồi.

Tin tức hot vừa bung ra là để em log out liền.

Anh còn dùng Weibo của em để cãi nhau với dân mạng nữa.”
“Đã không?” Nghê Lam đổi chỗ, tiếp tục quan sát.
“Ừ.” Lam Diệu Dương bình thường hay giữ hình tượng, chưa từng nói bậy trên mạng.

Nhưng Nghê Lam thì khác.

Muốn chửi ai thì chửi, cảm giác thật là đã.
“Lần sau áp lực anh nhiều quá mà không vui, cứ lên tài khoản

của em mà chửi.” Nghê Lam không phát hiện ra tay bắn tỉa, hắn núp rất tốt.

Mà cô không thể thay đổi vị trí nữa, dời ra ngoài cô sẽ bị phát hiện.
Nghê Lam khéo léo lấy ra dụng cụ định vị laser, chĩa về không trung xác định vị trí của tên bắn tỉa, cô đặt xuống hai cái.

Sau đó cô nói với Lam Diệu Dương: “Chút nữa có thể em sẽ rất bận, không nói chuyện được, anh nhìn kỹ một chút, có tình huống gì thay em báo cho bên trung tâm chỉ huy.”
“Ok.

Em nhớ tuyệt đối phải cẩn thận đó.”
Lam Diệu Dương vừa dứt lời, Nghê Lam liền mở dụng cụ định vị laser, đường laser đỏ nhỏ bắn thẳng ra ngoài.

Thật giống như ống nhắm của súng laser, chiếu vào nơi khuất Nghê Lam không cách nào nhìn thấy được.
Trong góc kia bỗng nhiên lao ra một người, trên tay cầm súng.

Hắn nhào vào một chỗ khác ẩn nấp.
“Tìm thấy rồi.”
Nghê Lam điều khiển dụng cụ định vị laser thứ hai, đường laser đỏ lại một lần nữa bắn về điểm kia ở góc độ khác.

Tay súng bắn tỉa lại trúng kế lần nữa, nhanh chóng chạy vội ra từ điểm kia.
Ép hắn ra ngoài rồi.
Nghê Lam nhảy vọt một cái, chụp lấy cột thép nhảy đến sau lưng tay súng.
Tay súng nhảy vọt vào giữa xà thép nóc nhà và đường ống, tìm kiếm vị trí.

Nghe thấy sau lưng có tiếng xé gió, cuống quít quay đầu xem

xét.

Nhưng sau lưng không có người, lúc quay đầu lại, một người nắm chặt cán súng của hắn, ngay trước mặt hắn là một đấm.
Tay súng kêu lên một tiếng, ngửa người ra sau, nhìn thấy phải té ra giữa khung thép, hắn nắm chặt cán súng không thả.
Nghê Lam cũng không thả.
Té xuống từ độ cao này chắc chắn là bị thương nặng cỡ nào, súng trong tay ai thì người đó là đại ca.
Tay súng ra sức kéo báng súng, Nghê Lam đặt chân gồng sức ổn định.

Bỗng nhiên tay súng thu lực, lao đầu đập vào cánh mũi Nghê Lam.

Nghê Lam nghiêng người, xoay tay, tay súng thuận theo lực bị túm trở lại.
Nghê Lam đột nhiên buông tay, tay súng theo quán tính bị kéo ngã về sau, dưới chân hắn chao đảo, suýt nữa té ngã.

Nghê Lam thuận thế tiến lên, hai tay nắm lại đấm vào ngực hắn một cái, co cùi chỏ đánh vào hai tay cầm súng của hắn, sau đó co tay lại ôm súng, một cước đá văng tay súng kia, đoạt khẩu súng lại trong nháy mắt.
Tay súng kia bị đánh ngã xuống đất, lăn về sau một vòng.
Nghê Lam lùi về sau mấy bước, nhắm khẩu súng vừa mới lấy được về phía tay súng, bỗng nhiên thấy gì đó lóe lên, cô theo tiềm thức né đi, một tên bắn lén bắn tới, sượt qua tay cô, sượt qua cán súng.
Nghê Lam khẽ buông tay, súng kia rơi xuống xà thép, trượt xuống một chút, tiếp tục rơi xuống nền nhà kho.
Nghê Lam dừng một chút, vừa quay đầu đã thấy A Quan trước đó nhìn thấy ở lối dành riêng cho người đi bộ vọt ra khỏi chỗ ẩn thân, tiếp tục bắn súng về phía cô.
Nghê Lam và tay súng kia đồng thời xoay người trèo qua xà thép.

Cây súng kia của A Quan bắn lên xà thép, 'binh' một tiếng, mảnh đạn văng ra khỗ khác.
Nghê Lam đã lật người xuống dưới xà thép, A Quan không nhìn thấy cô, lao tới.
Tay súng ỷ vào dáng người cao, leo tới một bên ống rồi nhanh chóng nhảy xuống.

Hắn lấy được súng nhanh hơn Nghê Lam.
Hai chọi một, Nghê Lam chết chắc rồi.
Mẹ nó, rõ ràng mọi thứ đang thuận lợi, cái cô minh tinh này sao đột nhiên lại xuất hiện.
Nghê Lam ở giữa xà thép, hai bên đều không thể trèo, cô thấy A Quan đang lao đến, mà tay súng ở phía dưới chẳng mấy chốc sẽ lấy được súng.
Nghê Lam nép mình vào xà thép, góc áo chỗ cánh tay bị nhuốm đỏ, cơn đau làm cô mím chặt môi.

Cô cố gắng rút ngắn khoảng cách với mặt đất, sau đó cô lắc người, cong lại thành nửa vòng tròn, quăng người ra ngoài.
Bật người về phía tay súng.
Tay súng đã xuống đất, chạy về phía súng, hắn ta vừa tính nhặt súng thì lại nghe tiếng hét lớn trên đỉnh đầu, tay súng ngẩng đầu lên nhìn, mắt trợn tròn ngay.

Tránh cũng không kịp tránh, Nghê Lam rơi xuống, xem hắn như tấm đệm thịt phía dưới.
Tay súng hét lên một tiếng đau đớn, bị va ngã xuống đất, thân thể bị lực cực lớn va chạm, suýt chút nữa là phun hết lục phủ ngũ tạng ra.
Nghê Lam rơi xuống đất liền lăn một vòng, quơ lấy thanh súng kia.

Tay súng còn đang chật vật chống người lên, Nghê Lam giơ cán súng lên, đánh hắn ngất xỉu xuống đất.

Ngay sau đó nửa ngồi, kéo chốt súng, nhắm chuẩn lên xà thép.

A Quan đang chạy đến bên cạnh xà thép nhìn xuống, tìm cơ hội bắn, lại thấy Nghê Lam giơ súng nhắm.

A Quan nhanh chóng lùi lại.
Nghê Lam cũng không ham chiến, địa hình này quá bất lợi cho cô, cô không chắc còn có ai trốn ở đây nữa.
Nghê Lam nhấc súng nhanh chóng tìm chỗ khuất để ẩn nấp.

Lúc này cô nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hàn Châu.
Lam Diệu Dương chuyển video đang quay Nghê Lam về cho trung tâm chỉ huy, anh còn chụp mấy bức rõ ngay mặt tay súng, anh cũng nghe tiếng kêu thảm thiết mơ hồ truyền tới tai nghe:
"Xảy ra chuyện gì?"
"Mẹ nó!" Nghê Lam cắn rắng: "Moá moá moá!"
Trong trung tâm chỉ huy, nhân viên cảnh sát nhanh chóng đối chiếu thân phận đối chiếu hình ảnh: "Tay súng kia chính là tên tài xế đi cùng A Quan bên lối đi bộ khu thương mại Hối Hưng, sau đó thì tập kích Tiểu Hồng từ sân thượng."
"A Quan cũng có ở đây." Nghê Lam nói.
"Nói không chừng Khưu Tự cũng ở đó." Quan Phàn chuyển sang camera ở chợ đầu mối nông sản để kiểm tra tình hình.
Nghê Lam quan sát chung quanh: "Tôi không nhìn thấy hắn."
Cô nghe thấy tiếng kêu thảm thiết kéo dài bên nhà kho số 32.

Nghê Lam mím chặt môi, mắt lộ sự hung dữ: "Mặc kệ hắn có ở đây hay không, đụng một đứa xử một đứa."
Bên ngoài chợ đầu mối nông sản, lực lượng cảnh sát đang tổ chức di dời quần chúng ở hiện trường, đội phòng cháy chữa cháy và cứu thương cũng đang chạy về phía này.
Tường ngoài tầng hầm khu C có lan can, Từ Cương cùng người phụ trách liên quan xác định rõ kiến trúc, khẩn cấp bố trí cho nổ tường đột kích.
"Tàu ngầm số bốn, số sáu sẽ từ khu C tiến vào.

Cần ba đến năm phút." Quan Phàn thông báo cho Nghê Lam.
Nghê Lam đáp lời.

Cô từ trong túi lấy ra một băng vải, buộc chặt vết thương trên cánh tay mình, sau đó cô cúi thấp người, nâng súng chạy về phía nhà kho số 32.
Còn chưa chạy đến, bỗng nhiên khóe mắt liếc thấy bóng dáng A Quan.
Nghê Lam nhanh chóng chạy về một căn phòng trống để trốn.
'Pằng, pằng', hai phát, Nghê Lam chạy vào căn phòng trống, trốn sau cửa, thành công tránh được.

A Quan thừa cơ truy kích, hắn ném một quả đạn khói vào, trốn ở sau cửa phòng đối diện, chờ Nghê Lam bị buộc chạy ra.

Một cái bóng đen xẹt qua, A Quan nhanh chóng nổ súng.
Lúc nổ súng liền phát hiện không đúng, đây là một cái ba lô.
A Quan nhanh chóng núp vào phía sau cửa.
Cũng trong nháy mắt Nghê Lam trượt người mà ra, cô bị khói hun không nhìn rõ, nổ hai phát súng về phía A Quan để tự yểm trợ mình.

Không bắn trúng nhưng cô tranh thủ được thời gian.
Nghê Lam chống hai chân, dừng lại, xoay cổ chân một cái liền đứng lên, nhanh chóng chạy vội tới sau một bức tường.
Cô cách A Quan xa rồi, nhưng cũng cách xa nhà kho số 32.
Lam Diệu Dương nhìn hình ảnh lắc lư dữ dội, một hồi là sương mù, một hồi là tường, còn nghe được tiếng súng, lòng anh treo lơ lửng.

Lúc này màn hình nhắc nhở anh nhận được tin, là tài khoản WeChat của Nghê Lam.
Lam Diệu Dương ấn mở.
Là Liễu Vân, bà ta gửi tới một đoạn video, còn kèm một câu: Chuyển lời tới cảnh sát.
Lam Diệu Dương ấn mở video, video không dài, anh cắn chặt răng xem xong, sau đó anh nhanh chóng chuyển cho Quan Phàn.

Nghê Lam thò đầu nhìn về phía A Quan, vừa hay nhìn thấy A Quan ném tới một quả lựu đạn.

Nghê Lam chửi một tiếng, giơ súng lên bắn, chuẩn xác bắn trúng, quả lựu đạn kia nổ trong không trung.
"Bọn họ đem cả kho quân dụng tới sao?" Nghê Lam tức giận kêu lên.
"Nghê Lam, Liễu Vân gửi cho em một đoạn video, anh xử lý rồi, chuyển cho cảnh sát." Lam Diệu Dương nói cho cô biết.
"Thứ gì?" Nghê Lam vừa hỏi vừa thò đầu ra xem thử, A Quan không ném đồ gì lại, giống như bị chấn động vì quả lựu đạn nổ trong không trung khi nãy.

Nhưng cô cũng không thể tiến lên trước.

Địa hình này cô mà ra ngoài thì chính là bia ngắm.

Hiện tại hai bên cứ cầm cự như vậy là được.
Lam Diệu Dương thở một ngụm khí: "Trong video là Hàn Châu, anh ta một thân đầy máu, bộ dáng sắp chết.

Liễu Vân cầm gậy điện chọc vào người anh ta.

Bà ta đưa yêu cầu, muốn xe muốn tiền mặt."
Nghê Lam tiếp tục quan sát A Quan phía bên kia, cô không cách nào phân tâm kiểm tra điện thoại, liền trực tiếp hỏi Quan Phàn: "Thái độ bên chị thế nào?"
Quan Phàn vừa mới nói chuyện xong với Viên Bằng Hải, đáp: "Viên cục không thể nào tiếp nhận yêu cầu được."
Lam Diệu Dương lập tức nổi giận: "Tại sao?"
"Đây rõ ràng là đang trì hoãn.

Đừng nói cho bà ta xe và tiền, có cho cánh bà ta cũng không bay ra được."
"Vậy cũng phải cho bà ta chứ." Lam Diệu Dương hô: "Cho bà ta trước, xem xem bà ta còn muốn gì nữa.

Cũng nên làm chút gì đó cho Hàn Châu, trơ mắt nhìn anh ta chết sao?"
"Không phải." Quan Phàn nói: "Xe thì dễ nhưng năm trăm ngàn tiền mặt, coi như chúng tôi đơn giản hóa hết thủ tục cũng cần rất nhiều thời gian.

Huống chi có chút thủ tục là tránh không khỏi.

Tình hình của Hàn Châu không thể nào kiên trì đến lúc đó."
"Tôi có.

Tôi không cần thủ tục." Lam Diệu Dương tức hổn hển: "Tôi cấp năm trăm ngàn tiền mặt cho." Anh trực tiếp nhắn vào trong WeChat, trả lời Liễu Vân: 'Có thể, yêu cầu của bà không có vấn đề.'
Quan Phàn nhìn màn hình Lam Diệu Dương trả lời, kiên nhẫn nói: "Lam Diệu Dương.

Đây không phải cách giải quyết."
"Trước khi nghĩ ra biện pháp mới, đây không phải biện pháp thì cũng phải dùng!" Lam Diệu Dương rất tức giận.
Quan Phàn cắt ngang lời anh: "Cho nên Viên cục tự mình đi rồi."
Lam Diệu Dương sững sờ, câu nói kế tiếp nghẹn lại trong họng.
"Ông ấy xuất phát rồi, tự mình đi gặp Liễu Vân." Quan Phàn nói: "Liễu Vân hận cảnh sát, bà ta cảm thấy lúc đó cảnh sát không cứu được bà ta, hủy hoại cuộc đời bà ta.

Cảnh sát còn phản bội bà ta, hủy công việc làm ăn của bà ta.

Bà ta hận cảnh sát.

Chức của Viên cục cũng đủ lớn rồi, đủ tư cách quần nhau với bà ta.

Chúng tôi sẽ nghĩ cách cứu Hàn Châu ra."

Lửa giận của Lam Diệu Dương lập tức tắt ngúm.

“Được, được.”
Quan Phàn tiếp tục nói: “Chúng tôi sẽ dùng Viên cục để kéo dài thời gian với bà ta.

Tôi cần anh chuyển quyền nói chuyện với bà ta cho tôi, tôi nói với bà ta.”
“Được.” Lam Diệu Dương click vào đường link Quan Phàn gửi tới, chuyển chủ đề, “Tiền cùng xe tôi vẫn sẽ chuẩn bị, đề phòng lỡ như.

Không thể cho bà ta có cớ ngược đãi Hàn Châu.”
Quan Phàn dừng một chút, muốn nói tội phạm như thế ngược đãi người khác không cần cớ.

Nhưng cô vẫn thuận theo Lam Diệu Dương: “Được.”
Nghê Lam xen vào nói: “Mời dùng ngữ khí của em nói.

Nói cho cái bà phù thủy kia, mẹ nó bả chết chắc rồi.”
Âu Dương Duệ rời khỏi phòng thẩm vấn, gọi điện thoại báo cáo cho Viên Bằng Hải.

Viên Bằng Hải nói cho anh biết tình huống trong chợ đầu mối nông sản, còn có yêu cầu Liễu Vân đưa ra, và việc mình đang trên đường đi gặp Liễu Vân.
“Trong video chỉ có giọng Hàn Châu và Liễu Vân thôi sao? Nói như vậy Tiền Ngọc Đức bị hạ sát rồi.”
“Hẳn là vậy.” Viên Bằng Hải nói.
“Không phát hiện Khưu Tự ở hiện trường sao?”
“Không có.”
“Liễu Vân giết chết Tiền Ngọc Đức không phải là suy nghĩ nhất thời, bà ta có kế hoạch.

Hàn Châu là trọng phạm truy nã, Khưu Tự cũng thế.

Bàng Vũ nói Tiền Ngọc Đức cắt đường lui của Khưu Tự.

Tiền Ngọc Đức làm nghề này, ông ta biết đi thế nào là an toàn nhất, ông ta muốn dùng con đường này đưa Hàn Châu đi, rất có thể trước đó đã xung đột với bọn Khưu Tự rồi." Âu Dương Duệ nói: "Lưu đội ở trấn Lâm Thủy tra được nghi phạm Lâm Nguyệt, đang lái xe chạy trốn theo đường cao tốc đi về thành phố X, cùng vị trí trạm trung chuyển đường thủy mà Tiền Ngọc Đức sắp xếp.

Tôi nghi ngờ chỗ đó chính là địa điểm tụ hợp theo kế hoạch của Liễu Vân bọn họ.

Viên cục, tôi xin dẫn đội đi điều tra bến tàu chuyển hàng ở Sa Giang, Khưu Tự cùng đồng bọn khác rất có thể đang ở đó.

Nếu như Liễu Vân không mún chết chùm, đường lui của bà ta hẳn cũng ở nơi đó."
Viên Bằng Hải cảm thấy có lý.

Ông phê chuẩn rồi.
Lam Diệu Dương nói chuyện điện thoại với phòng tài vụ, lại liên lạc bộ phận sản xuất, các đoàn làm phim, đã chuẩn bị đủ tiền mặt.

Lam Diệu Dương yêu cầu mọi người nhanh chóng tập hợp lại tiền mặt có thể chuẩn bị.
Từ Cương chỉ huy việc công phá hiện trường khu C, đội viên đặc công đã vào vị trí.
Hoàng Nhạc nhận được mệnh lệnh, anh dẫn đội chạy tới bến tàu chuyển hàng ở Sa Giang tụ hợp với Âu Dương Duệ.
Nghê Lam và A Quan giằng co.

Cô quan sát tình huống, đang nghĩ cách đột phá phòng thủ của A Quan.

Trong nhà kho số 32, Liễu Vân không động đến Hàn Châu, bà ta nhìn điện thoại, hài lòng với phản ứng của cảnh sát.

Bà ta nói với Hàn Châu: “Cậu xem cậu lại có thể quan trọng như thế.

Bọn họ đồng ý cho xe đưa tiền, còn có cục trưởng lại đây thương lượng.”
Hàn Châu không có phản ứng.

Anh rốt cuộc tìm được cơ hội thở dốc, mất máu, đau đớn cùng bị điện giật khiến anh vô cùng suy yếu, nhưng anh vẫn cố gắng móc con dao rọc giấy trong lưng quần ra.
Liễu Vân hỏi anh: “Cậu biết tại sao không?”
Hàn Châu ngẩng đầu nhìn Liễu Vân, không trả lời.
Nơi xa truyền đến tiếng phá tường, Hàn Châu nhân cơ hội cẩn thận mở dao ra.
Liễu Vân nghiêng tai lắng nghe, sau đó gửi tin nhắn cho Nghê Lam: ‘Trước khi xe và tiền của tôi tới, đừng để tôi nhìn thấy bất kỳ tên cảnh sát hay bóng dáng người nào khác, nếu không thì mấy người lo nhặt xác Hàn Châu đi.’
Quan Phàn nhìn màn hình, trả lời: ‘Được.

Phá tường chỉ là vì mở đường, nếu không xe không vào được.’
Liễu Vân nhìn Hàn Châu.
Hàn Châu bộ dáng suy yếu thản nhiên đón nhận ánh mắt bà ta, tay đang tiếp tục cố gắng điều chỉnh phương hướng mũi dao, muốn cắt đứt dây thừng.
Mũi dao cắt vào trong thịt anh, biểu cảm của anh cũng không chút thay đổi.
Liễu Vân không phát hiện điều gì bất thường, cúi đầu tiếp tục xem điện thoại.
Mũi dao của Hàn Châu rốt cuộc tìm được dây thừng, anh không dám dùng lực lớn, chậm rãi cứa từng chút một.

Chương 82

Âu Dương Duệ trên đường chạy tới bến tàu thì nhận được điện thoại của cảnh sát Lôi Tinh Hà: “Đội trưởng, tôi đến trung tâm xét nghiệm kia tìm được kết quả DNA của Trần Hân trước đây rồi.”
“Có phát hiện?”
“Tôi lấy kết quả đó đưa vào trong hệ thống của chúng ta kiểm tra, cô ấy nằm trong dữ liệu trẻ em bị mất tích.

Bị ẵm đi ở chợ năm 95, lúc mất tích chỉ mới hai tuổi.

Cha mẹ ruột cô ấy vẫn luôn tìm kiếm cô ấy.”
Tâm Âu Dương Duệ giống như bị búa tạ nện một cái.
Lôi Tinh Hà giống như biết tâm tư Âu Dương Duệ, nói: “Cha mẹ cô ấy còn khỏe mạnh, hàng tháng đều đến cục cảnh sát địa phương hỏi dò kết quả tìm kiếm, vẫn không đứt liên hệ.

Tôi đã liên lạc qua bên kia rồi.

Tên gốc của Trần Hân là Lưu Tư Đông, sinh vào mùa đông.

Cục cảnh sát bên kia sẽ thông báo cho mẹ cô ấy.”
Năm 95, đứa trẻ bị lừa bắt.
Bởi vì bản thân không có con, lại cần cùng Triệu Hưng đắp nặn một gia đình giả tưởng tốt đẹp nằm vùng trong thành phố không khiến người hoài nghi, cho nên lừa gạt bắt cóc một đứa

trẻ sao?
Âu Dương Duệ nhớ tới miêu tả của Tiểu Hồng với Trần Hân, đó hẳn là một cô gái dũng cảm chứ? Đối với nghi hoặc hay chuyện kiểm chứng đều dũng cảm, dù cho kết quả là đáng sợ.

Chỉ tiếc cô còn trẻ như vậy đã mất đi sinh mạng.
Cái chết của Trần Hân thật sự do tai nạn xe sao?
Âu Dương Duệ cập nhật tình huống với phía trung tâm chỉ huy.
Nhà kho số 32 chợ đầu mối nông sản.
Liễu Vân bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hàn Châu.
Hàn Châu không ngừng cắt dây, anh cẩn thận cứa từng chút một, đồng thời quan sát, nhìn lại ánh mắt Liễu Vân.
“Cậu vẫn chưa trả lời tôi tại sao.” Liễu Vân nói.
“Cái gì tại sao?” Hơi thở Hàn Châu yếu ớt.
“Tại sao bọn họ đồng ý cố gắng tới cứu cậu như vậy?”
Hàn Châu không trả lời.

Anh cũng không biết đáp án.
Giống như anh không biết tại sao A Quang có thể dùng thân phận như vậy, chống đỡ ở loại hoàn cảnh như vậy, không biết tại sao A Quang có thể đến chết cũng không tỏ ra sợ hãi, không biết bản thân vì sao lại đưa ra quyết định như vậy, không biết bản thân vì sao có thể ở chỗ này.
Hàn Châu muốn cười: “Quản mẹ nó tại sao, cái này có gì quan trọng sao?”
Liễu Vân không nói lời nào.
Dao sau lưng Hàn Châu đã cắt được sợi dây thứ nhất, sợi dây búng ra một chút, anh xê dịch ra sau đổi tư thế ngồi, đau đớn hít thở, dùng chút hành động này che giấu sợi dây bị đứt.
Liễu Vân vẫn nhìn anh, bỗng nhiên lại hỏi: “Cậu cảm thấy mình còn có thể kiên trì bao lâu?”
“Bà sốt ruột sao?” Sắc mặt Hàn Châu trắng bệch, cảm thấy thân thể có chút lạnh.
“Không vội.” Liễu Vân nặn ra hai chữ.
Hai người nhìn nhau.

Hàn Châu nhìn ánh mắt Liễu Vân, chợt nhớ tới lời nói của Lam Diệu Dương, anh nhịn không được hỏi Liễu Vân: “Bà làm thế nào chắc chắn rằng bọn họ tới cứu tôi, chẳng lẽ không phải cứu bà?”
Liễu Vân sững sờ.
Hàn Châu nói: “Đến lúc kết thúc, bà cũng có thể được cứu.” Anh hít thở một ngụm, tiếp tục nói: “Rất mệt mỏi, tôi biết.”
Liễu Vân mím chặt môi, bà có thể nghe hiểu ý Hàn Châu.
Rất mệt mỏi, đúng là rất mệt mỏi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân bà quay lại.
Giết chết Hàn Châu rất quan trọng, nhưng mạng của bà không quan trọng sao? A Sinh hỏi bà như vậy.
Cuối cùng bà vẫn quyết định quay lại, nếu như chỉ có phương thức này có thể giải quyết, như vậy thì dùng phương thức này đi.
Đời này của bà như trải qua mấy đời vậy.
Trước 15 tuổi là một cuộc đời.

Từ năm 15 đến 44 tuổi lại là một cuộc đời.

Năm 44 tuổi đó, giết chết Triệu Hưng, bà bắt đầu trải qua cuộc đời của một người khác.

Bà nhẫn nhịn bố cục lâu như vậy, nhìn thấy sắp thắng rồi.

Hội sở Kim Khổng Tước và trung tâm đào tạo trẻ em Dương Quang sáng lập dưới danh nghĩa Trần Hân sẽ thay thế Kim Dương, cắt đứt một số nghiệp vụ, dùng nhiều phương thức bảo hiểm bí mật hơn để phát triển.

Bà cho rằng sẽ dùng cuộc đời này tới già, không cần phải thay đổi nữa, nhưng thì ra không phải thế.
Hiện tại bà đã 55 tuổi, chính là thời kỳ vàng son.

Có lý lịch, có sự sỏi đời, có nhân mạch, có tài nguyên, tinh lực dồi dào.

Bà sẽ tính toán rõ ràng món nợ với mọi người, sau đó dẫn theo đoàn đội mới của mình làm ăn thật tốt.
Như thế thật tốt.

Bà không muốn lại sống một cuộc đời của kẻ đào vong.
Nhưng tình huống có biến.

Công việc trong công ty liên tiếp chịu đả kích do có phản đồ, khiến kế hoạch của bà bị hủy trong nhất thời.
Liễu Vân nhớ tới cái này lại tức giận, nhưng sự giận dữ trong mắt bà ta chỉ chốc lát lại biến mất: "Không sao, hôm nay sẽ là kết cục viên mãn.

Cậu cũng không cần có ý tưởng gì, người vong ân phụ nghĩa như cậu chỉ có thể chết."
Hàn Châu suy yếu cười cười: "A Sinh thì sao? Nó đâu?"
"Tại sao muốn biết?"
"Nó là người anh em cuối cùng của tôi rồi.

Lúc đầu tôi dây dưa kéo dài thời gian là cho nó đi, nó lại đối với tôi như vậy."
Liễu Vân nghe hiểu ý tứ trào phúng của anh, nhắm mắt lại.
Nghê Lam nghe được tiếng phá tường ở xa.

Cô nhắc nhở cảnh sát trong kênh truyền tin: "Bọn họ có lựu đạn, đạn khói, còn có bom, nhất định phải cẩn thận.

Nơi này bọn họ đã sớm sắp xếp rồi."
Quan Phàn đáp lời.
Hiện trường nhà kho khu C, đặc cảnh phá nổ một bức tường, bọn họ giơ tấm chắn cẩn thận tiến vào.
Nghê Lam lặng lẽ quan sát vị trí A Quan, hắn có chút động tác, lui về đằng sau một tổ container.

Nghê Lam cảm thấy hắn hẳn là muốn chạy trốn.

Bởi vì tiến phá tường rất rõ ràng sẽ dẫn đến nguy hiểm bị bắt.
Cảnh sát đã phá vây vào đây rồi, người này sẽ làm cái gì?
Nghê Lam hạ thấp người vọt tới sau một bức tường khác, cách A Quan gần một chút.

Nhưng ở góc độ của cô không nhìn thấy động tác của A Quan, nghe không rõ tình huống đầu kia như thế nào.

Nghê Lam đang suy tư là đi đến nhà kho số 32 xem thử trước hay là tiếp tục dây dưa với tên A Quan này.
Lúc này một vật thể hình cầu lăn tới phía Nghê Lam.

Nghê Lam rủa một tiếng, xoay người chạy, chạy mấy bước thì nhảy vọt một cái, lựu đạn ở sau lưng cô nổ mạnh.
Nghê Lam lăn khỏi chỗ, không ngừng chạy, phóng tới bên tường.

Cô trèo lên nóc nhà, từ xà thép ở nóc nhà đuổi theo hướng A Quan.
Trong nhà kho số 32 nghe được tiếng nổ mạnh, âm thanh này không xa.

Hàn Châu nhìn Liễu Vân một chút.
Liễu Vân không quan tâm: "Đại khái có người nào đi qua."
Hàn Châu cúi đầu không nói, anh dùng khóe mắt nhìn cổ tay Liễu Vân một chút, trên tay bà ta buộc một sợi dây lụa màu sắc rực rỡ, cột cái nơ con bướm xinh đẹp, nhìn qua rất hợp với trang phục màu vàng của bà ta.
Có khí chất, xinh đẹp, đồ trang sức giống chủ nhân, bề ngoài hoàn toàn che giấu vết sẹo, cừu hận, máu tanh bên trong.
Vừa rồi ngoại trừ tiếng phá tường từ xa của cảnh sát, còn có hai lần nổ mạnh, cộng thêm mấy tiếng súng lẻ tẻ trước đó, đây là giết bao nhiêu người?
Hàn Châu cảm thấy mình không có tư cách suy nghĩ gì nhiều,

trên tay anh cũng đầy tội ác.
Nghê Lam vừa leo lên tìm kiếm bóng dáng A Quan, vừa hỏi Quan Phàn: “Còn có manh mối gì sao? Nơi này đâu có mấy người bọn họ, tìm được Khưu Tự chưa?”
“Không tìm được Khưu Tự.” Quan Phàn nói, bên cạnh có nhân viên cảnh sát đưa tài liệu cho cô, Quan Phàn chăm chú xem, nói với Nghê Lam: “Tra được thân phận tài xế bị tên bắn tỉa bắn chết rồi, là tài xế ở đội hậu cần số 3 của chợ đầu mối nông sản.

Hít thuốc phiện, trong nhóm lái xe hậu cần có mấy người giống hắn, nhìn thấy hắn chết liền sợ rồi.

Bọn họ khai tối qua nửa đêm nhận được mệnh lệnh, đội trưởng đội xe bọn họ sắp xếp.

Đội trưởng là người đứng đầu độc địa, đã quản công việc của bọn họ còn cấp thuốc phiện, bọn họ rất nghe lời đội trưởng, hơn nữa cảm thấy chỉ bày xe, đưa người vào, không vấn đề gì.

Tụi chị đã bắt được đội trưởng này.

À, còn nữa, bọn họ nói A Quan rất quen thuộc địa hình bởi vì trước đây hắn ở chỗ này ba tháng.

Người tài xế kia nhận lệnh lái xe vào, sau đó chờ Liễu Vân ra chỉ thị lại đưa xe đến nhà kho số 12 khu B.”
“Kết quả Liễu Vân nổ súng giết người, tài xế này bị dọa chạy?”
“Có lẽ vậy.”
“Có thể xác định A Quan bọn hắn có mấy người không?” Nghê Lam nhìn bốn phía, không thấy A Quan.

Cô có chút vội vàng xao động nhưng lại khuyên bản thân cố chịu đựng.

Cô nhất định phải trấn định mới có thể đi cứu Hàn Châu.

Cô tìm kiếm nhà kho số 12.
“Không thể xác định.” Quan Phàn nói, “Bọn tài xế không nhìn thấy người.

Hiện tại biết được nhóm người Liễu Vân này hết sức quen thuộc chợ đầu mối nông sản này.

Bọn họ dùng thuốc phiện khống chế đội xe, hẳn là trước đó cũng lợi dụng đội xe làm chút hoạt động phi pháp.

Bên chị đã bắt được một nhóm người.”
“Trong kho số 12 có gì?” Nghê Lam hỏi.

Cô nhìn thấy A Quan rồi, hắn cầm súng, trên lưng đeo một cái ba lô nghiêng, chạy dọc theo bên tường.
Quan Phàn trả lời: “Chỗ quản lý chợ không có ghi chép.

Phương diện đội xe cũng không rõ ràng lắm.

Đội trưởng đội xe nói, bên cạnh kho hàng số 8 có cửa vào cống thoát nước, A Quan bọn họ đã từng thăm dò đường từ trong đó.

Đoán chừng đó là tuyến đường lẩn trốn của bọn họ, chị đã thông báo cho đội lưu ý.”
“Hiểu rồi.” Nghê Lam trèo lên đuổi tới hướng A Quan.
A Quan vừa chạy vừa nhìn phía sau, hắn không nhìn thấy có người đuổi theo.

Nhà kho số 12 không còn xa, hắn sắp đến mục đích.
Ngay lúc rẽ ngoặt, đột nhiên một cái bóng đen thuận theo tường từ trên đầu trượt xuống.
A Quan giật nảy mình, phản ứng đầu tiên chính là giơ súng liền bắn.
Nghê Lam một cước đá vào tay hắn, súng kia bắn chệch.
Nghê Lam đạp một cước vào vai hắn, hai chân kẹp lấy vai hắn mà xoay.

A Quan bị vặn ngã trên đất.
Nghê Lam theo thân hình của hắn mà rơi xuống đất, đá bay súng hắn ra ngoài, lấy cán súng trên tay đập vào đầu hắn, đánh hắn ngất xỉu.
Nghê Lam lật người A Quan úp sấp trên đất, rút dây ni lông trói tay chân A Quan lại.

Cô nhặt súng của hắn ta nhét vào bên hông, sau đó nhanh chóng chạy tới nhà kho số 12.
Cửa kho hàng số 12 treo khóa nhưng không khóa.

Nghê Lam kéo cửa ra rồi.
Bên trung tâm chỉ huy từ hình ảnh camera của Nghê Lam nhìn thấy tình hình bên trong kho hàng, xăng và các loại vật liệu nguy hiểm.
Nghê Lam trừng mắt nhìn kho thuốc súng ngẩn người: “Bọn họ tính cho nổ tung nơi này sao?”
Quan Phàn vội vàng nói: “Để chị thông báo cho Từ đội.”
Nghê Lam không để ý tới những vật liệu này, cô gắn camera ở cửa nhà kho để cho Quan Phàn hỗ trợ xem có đồng bọn khác của A Quan lại đây không, sau đó cô khóa cửa nhà kho lớn lại, lại buộc thêm hai sợi dây ni lông.
Tiếp đó cô đi thăm dò nhà kho số 8, bên cạnh quả thật có cửa vào cống thoát nước.

Nghê Lam không rảnh quan tâm tới cái này, cô cầm súng chạy như bay về phía nhà kho số 32.
Lưu Tống lái xe vun vút trên đường, đội giao thông và tuần cảnh cao tốc cùng trạm thu phí đã liên lạc xong xuôi.

Trước khi Lưu Tống đến, bọn họ đã bắt được Lâm Nguyệt.
Lâm Nguyệt lẻ loi một mình, trên xe không có vũ khí, không có hàng cấm.

Trong cốp xe có một valy hành lý, trong đó chứa đồ dùng và

quần áo du lịch thông thường.
Nếu như không ở trấn Lâm Thủy điều tra cùng tiến triển bên Âu Dương Duệ, Lâm Nguyệt là một người hoàn toàn sẽ không khiến cho người hoài nghi.
Sau khi Lâm Nguyệt bị bắt thì vẻ mặt khẩn trương, không có người có thể giải thích rõ ràng lý do bà ta bị bắt, chỉ bảo chờ.

Chờ đợi khiến Lâm Nguyệt càng thêm lo nghĩ.
Lưu Tống rốt cuộc đuổi tới, ông nói với Lâm Nguyệt: "Muốn đến thành phố X sao?"
Một đòn này phải trúng.

Nơi này cách thành phố X nhưng còn một khoảng rất xa.

Nửa đường lối rẽ nhiều như vậy, bốn phương thông suốt, có thể nói đúng ra nơi này, vậy khẳng định là biết tất cả mọi chuyện rồi.
Lâm Nguyệt biến sắc.
"Muốn tụ hợp cùng A Sinh sao?" Lưu Tống hỏi lại.

Ông nhìn sắc mặt Lâm Nguyệt, biết mình đoán trúng rồi.
"Không cần đi nữa, bến tàu vận chuyển hàng hóa ở Sa Giang hôm nay ngừng hoạt động."
Lời này Lưu Tống vừa nói ra, sắc mặt Lâm Nguyệt trắng bệch.
Lưu Tống nhanh chóng xoay người đi ra khỏi phòng, lấy điện thoại ra gọi cho Âu Dương Duệ: "Cậu đoán không sai, A Sinh đang ở tại bến tàu vận chuyển hàng hóa Sa Giang."
Nghê Lam vừa lưu tâm cảnh vật chung quanh vừa chạy nhanh.

Rất nhanh cô đã tới gần nhà kho số 32, xác nhận chung quanh không có ai khác, cô lặng lẽ cúi thấp người đi qua.
Cửa nhà kho số 32 bị một chiếc xe lớn chặn.

Lái xe chạy rồi, trong ghế lại không có người.
Cửa kho hàng mở một nửa, hai bên toa xe đều có khoảng cách

bằng một thân người, Nghê Lam nhẹ nhàng thả súng ở ngoài cửa, sau đó chính mình lặng yên không tiếng động chui xuống gầm xe.
Vốn dĩ Nghê Lam tính từ gầm xe tìm hiểu tình hình một chút để tìm đối sách nhưng chui được một nửa cô lại sửng sốt.
Một trái bom, có thiết bị khống chế, đèn sáng, kỹ thuật thô sơ nhưng cực kỳ nguy hiểm.

Đủ để nổ tung tầng hầm.
Hiện tại Nghê Lam đã biết vì sao trong kế hoạch của bọn họ lại lái xe tới nhà kho số 12 rồi.

Đây quả thật là muốn cho nổ tung chợ đầu mối nông sản.
Nghê Lam chụp hình quả bom kia, gửi cho Quan Phàn.

Cô nhắn cho Quan Phàn: 'Không cách nào nói chuyện, gõ chữ.'
Gửi xong Nghê Lam tiếp tục bò, lúc sắp bò ra khỏi gầm xe cô ngừng lại.

Cô nhìn thấy chân Liễu Vân và Hàn Châu.

Nghê Lam cố gắng thả máy nghe lén ở phía trước, sau đó cô quay lại cạnh quả bom kia.
Cô quan sát cẩn thận kết cấu và dây nhợ của quả bom, sau đó lấy di động ra.
Di động đã nhận được tin nhắn trả lời của Quan Phàn: 'Đừng động, đã gửi cho đội phá bom mìn.'
Tin nhắn kế tiếp của Quan Phàn là: 'Xác nhận tín hiệu nghe lén, không có vấn đề.'
Nghê Lam gửi tin nhắn cho Quan Phàn: 'Bom này có điều khiển từ xa.

Hẳn là ở trên tay Liễu Vân.

Muốn xe và tiền đều là giả, bà ta muốn chính là cảnh sát lại đây.'
'Viên cục đoán đúng rồi.' Quan Phàn trả lời.

Vậy xem ra Viên cục đã chuẩn bị tâm lý.

Nghê Lam tiếp tục gửi tin cho Quan Phàn: ‘Em có thể gỡ, nhưng em không có dụng cụ.’
Quan Phàn bình tĩnh nhắn lại: ‘Em đừng động.

Từ đội bọn họ đang chuẩn bị công phá bức tường thứ hai, rất nhanh đã có thể đi vào khu vực của em rồi.

Nhiệm vụ của em đã hoàn thành, em chuẩn bị rút lui đi.’
‘Em không lui.

Bà phù thủy đó ức hiếp thằng em của em, em muốn cho nổ tung đầu bà ta.’
Quan Phàn không nói, muốn gọi điện cho Lam Diệu Dương.
Nghê Lam nhắn xong lại nhắn tiếp: ‘Loại bom này Từ đội có vào cũng vô dụng.

Anh ta không phải Transformers.

Bọn họ vừa vào thì bả đã cảnh giác rồi, bọn họ lại càng không dễ dàng bò vào gầm xe.

Lúc anh ta tới đây thì bảo ném dụng cụ cho em, để em giải quyết.

Loại bom cỏn con này lúc 15 tuổi em đã biết gỡ rồi.’
Quan Phàn không muốn nhắc nhở Nghê Lam, lần trước lúc cô khoe việc phá bom với cô đã nói lúc đó cô 16 tuổi.
Nghê Lam tiếp tục gửi tin, cô đang nói cách gỡ thế nào, mà Quan Phàn nhận được điện thoại của chuyên gia phá bom, bên kia cũng đang nói cách tháo gỡ.
Bên ngoài chợ đầu mối nông sản có thêm nhiều nhân viên cảnh sát đuổi tới, nhân viên cảnh sát tiếp tục sơ tán các thương hộ và người dân.

Các nhân viên cảnh sát cầm súng lần lượt đi lên lầu, kiểm tra hết gian hàng này đến gian hàng khác đảm bảo không bỏ sót điểm đáng ngờ nào.
Lam Diệu Dương vội vàng đuổi tới, đi ngược hướng với đám người đang sơ tán.
Có nhân viên cảnh sát nhận được chỉ thị tiếp đón anh.
“Tôi là Lam Diệu Dương, tôi tới xử lý vụ bắt cóc con tin.

Xe chuẩn bị xong xuôi rồi, tiền đang trên đường, một chốc nữa có thể đến.” Lam Diệu Dương nói.
“Tôi biết.” Nhân viên cảnh sát nói: “Nhưng anh không thể đi vào.”
“Tại sao? Viên cục biết tôi, ông ấy phê chuẩn.”
“Bên trong có bom.” Nhân viên cảnh sát nói.
Lam Diệu Dương biến sắc: “Vậy tôi càng phải đi vào, bạn gái tôi ở trong đó.”
“Nghê Lam đúng không?” Nhân viên cảnh sát nói: “Nghê Lam chốc nữa sẽ ra tới.”
“Không thể nào.

Ngoại trừ tôi ra không ai có thể khuyên cô ấy ra ngoài.”
Nhân viên cảnh sát: “…”
“Không tin anh cứ hỏi thử xem.” Lam Diệu Dương đề cao giọng điệu.
Lúc này xe Viên Bằng Hải đã đến, Lam Diệu Dương nhanh chóng đi tới.
Viên Bằng Hải vừa xuống xe liền thấy Lam Diệu Dương, biết anh muốn nói gì liền nói: “Quá nguy hiểm, cậu không thể vào.”
“Tôi có thể thỏa mãn điều kiện của Liễu Vân, hơn nữa Nghê Lam còn trong đó.”
“Nhanh như vậy liền lấy đủ tiền mặt sao?” Viên Bằng Hải biết không thể nào.

Tốc độ này người có thể chạy tới cũng không tệ rồi.
“Tôi ở đây nghĩa là có thể.

Đừng nói năm trăm ngàn, năm trăm vạn còn được." Lam Diệu Dương nhìn biểu cảm của Viên Bằng Hải, sửa lời: "Được rồi, có chút khoác lác, năm trăm vạn tiền mặt hiện tại lấy được có chút khó khăn.

Nhưng tôi ở đây đồng nghĩa với việc đồng ý thỏa mãn điều kiện của bà ta, có thể kéo dài một chút, trước hết để bà ta đồng ý trị thương cho Hàn Châu…"
"Không dây dưa được.

Cảnh sát đến rồi, thời gian đã đến." Viên Bằng Hải nói.
Lam Diệu Dương ngẩn người, anh hiểu: "Viên cục…"
Viên Bằng Hải khẽ gật đầu: "Dù là như thế chúng tôi vẫn phải vào.

Đây là chức trách của chúng tôi.

Nhưng cậu thì không, cậu chờ ở bên ngoài.

Đứng phía sau đường cảnh giới."
Lam Diệu Dương không nói lời nào, anh không thể gây thêm phiền.
Viên Bằng Hải vỗ vỗ vai anh: "Cảm ơn cậu." Sau đó xoay người đi vào.
Lam Diệu Dương bị cảnh sát ở một bên mời ra sau đường cảnh giới, anh lấy lại tinh thần, nhanh chóng liên lạc với Nghê Lam, nhưng thông tin được trung tâm chỉ huy ghi nhận.
Quan Phàn nói cho anh biết: "Nghê Lam ở bên ngoài nhà kho kia, không thể gây tiếng động."
Lam Diệu Dương liền gửi tin: 'Anh ở bên ngoài chờ em nha, em yêu.'
Một lát sau, Nghê Lam nhắn lại một icon hôn nhẹ.
Hiện tại tin nhắn trò chuyện của Nghê Lam rất quan trọng, đang trong giai đoạn gỡ bom, cho nên phát lên màn hình của trung tâm chỉ huy, một phòng toàn người nhìn chữ viết phóng đại.

Cái gì mà em yêu cái gì mà hôn nhẹ, tâm tình khẩn trương của mọi người bị bóp méo nặng nề.
Nhưng Lam Diệu Dương nhắn xong câu này thì không nhắn gì khác, Nghê Lam sau đó cũng trở lại công tác gỡ bom, mọi người cũng không khỏi không phục với kẻ có tiền này, rất chuyên nghiệp nha.
Bên ngoài nhà kho số 32, Từ Cường dẫn theo hai người đuổi tới rồi.
Đặc công dùng tấm chắn và trang bị phòng vệ, cùng với tiếng bước chân vội vã gây ra tiếng động, ở trong kho hàng trống rỗng lại càng rõ ràng.
Liễu Vân đứng lên, la lớn: "Cách tôi xa một chút."
Từ Cương vung tay lên, đặc công dừng lại.

Mấy người phân tán ra, cố gắng im lặng tới gần cửa lớn nhà kho.

Một đặc công cầm ống nhòm lặng lẽ quan sát trong nhà kho.
"Liễu Vân." Từ Cương lớn tiếng báo thân phận, "Tôi là Từ Cương, đội trưởng đội đặc công."
"Đặc công?" Liễu Vân quay đầu hỏi Hàn Châu: "Đám hàng cuối cùng của chúng ta kia chính là bị đặc công cướp đi."
Hàn Châu không nói chuyện, người anh càng lúc càng lạnh, đầu ngón tay có chút tê dại.

Rất tốn sức nhưng anh vẫn còn cố gắng cắt dây thừng trói cổ tay.
"Liễu Vân." Từ Cương lớn tiếng gọi bà, "Hàn Châu bị thương rất nặng, để chúng tôi đưa anh ta đi cầm máu trước được không? Sau đó bà có yêu cầu gì, chúng tôi sẽ xử lý."
Liễu Vân giật cái nơ con bướm quấn cổ tay ra, bên dưới dây lụa là thiết bị điều khiển, bà ấn xuống.
Dưới gầm xe, Nghê Lam đột nhiên trừng mắt, quả bom trước mắt cô bỗng nhiên sáng lên.
Đếm ngược, năm phút đồng hồ.
Con mẹ nó!

Nghê Lam gửi ảnh chụp đồng hồ đếm ngược cho Quan Phàn.
Quan Phàn cau chặt lông mày, nhanh chóng thông báo cho Từ Cương.
Từ Cương nghe được báo cáo, vội vàng nói với Liễu Vân: “Liễu Vân, để chúng tôi cầm máu trước cho Hàn Châu được không?”
Liễu Vân chỉa súng vào đầu Hàn Châu, đạp vào vết thương trên người Hàn Châu.
Hàn Châu đau đến kêu thảm một tiếng, con dao trong tay rơi xuống đất.

Dây thừng trói cổ tay anh bị dao cứa sắp đứt, nhưng giờ phút này anh đau đến cong người, suýt chút nữa nôn ra.
Tiếng dao rớt bị tiếng kêu thảm thiết át đi, Liễu Vân quan tâm đến động tĩnh bên ngoài nhà kho, cũng không chú ý.

Bà ta lớn tiếng quát: “Tôi muốn xe, tiền đâu?”
“Đang trên đường rồi, cần thời gian.” Từ Cương nói.
Liễu Vân lại nói: “Điều kiện thứ hai là cảnh sát chịu trách nhiệm cho vụ án phải đến đây.

Các người có phải có tổ chuyên án gì không? Còn có cục trưởng của các người.”
Từ Cương nhíu mày, đây rõ ràng là đang trì hoãn thời gian, bà ta chỉ muốn nổ chết thật nhiều cảnh sát.
Từ Cương ra hiệu tay cho đội viên của anh, bốn đội viên phân hai tổ, một trái một phải đi về hai bên hông xe, tiếp cận nhà kho.
Liễu Vân nhanh chóng dùng súng chỉ vào trán Hàn Châu, lớn tiếng quát: “Cút ngay!”
Một đội viên nhanh chóng dùng chân đá túi dụng cụ vào gầm xe, Nghê Lam dùng tay đè chặt.

Tấm chắn ngăn cản tầm nhìn của Liễu Vân, sự khẩn trương cũng khiến bà xem nhẹ những động tác nhỏ kia, tiếp tục hét lớn: “Cút ngay! Nếu không tôi bắn chết nó!”
Từ Cương lớn tiếng hạ lệnh: “Rút lui.”

Hai tổ nhanh chóng lui lại.
Từ Cương thu được mệnh lệnh trong tai nghe, anh nói với Liễu Vân: “Cục trưởng chúng tôi đến rồi, ông ấy muốn nói chuyện với bà.”
“Người đâu?”
“Cửa ra vào khu C.”
“Bảo ông ta lại đây.”
“Ông ấy lại đây cũng không thấy bà, cũng giống như tình huống hiện tại.” Từ Cương đưa máy bộ đàm cho đội viên, đội viên dùng tấm chắn di chuyển tới gần cửa kho hàng, đặt máy bộ đàm dưới sàn ném vào trong.
Dưới gầm xe, Nghê Lam dùng vít tháo lớp vỏ quả bom.
Đồng hồ bấm giờ vẫn nhảy số.
“Liễu Vân, tôi là cục trưởng cục thành phố, Viên Bằng Hải.”
Trong máy bộ đàm truyền đến tiếng Viên Bằng Hải.
Liễu Vân nghe được tiếng người huyên náo, giống như có nhân viên đang rút lui.

Liễu Vân nở nụ cười, bà ta không để ý tới máy bộ đàm, chỉ dùng súng dùng sức chọc vào Hàn Châu: “Mạng của cậu thật quý giá a, lại có người quan tâm!” Sau đó bỗng nhiên rống to: “Trước đây sao không ai quan tâm tôi! Không ai quan tâm tôi! Tôi bị ngược đãi, bị treo cổ, bị đánh, bị cưỡng hiếp, tôi không khuất phục, tôi cố gắng trốn đi, là cảnh sát bắt tôi trở về! Mẹ nó, là cảnh sát mấy người!”
Tất cả mọi người đều nói không ra lời.

Nghê Lam đang cố gắng gỡ vỏ ngoài quả bom.
Trong không gian yên tĩnh, Hàn Châu bỗng nhiên suy yếu nặn ra một câu: “Cứu Dương Hiểu Phương không phải cũng là cảnh sát sao?”
Liễu Vân đưa tay dùng báng súng đánh vào đầu anh.
Hàn Châu nghiêng đầu, nhưng giây sau lại bị Liễu Vân dùng súng chỉa vào.

Liễu Vân cắn răng nói: “Đừng chọc giận tôi, mọi người cùng

nhau chết, tôi cũng không sợ.”
Trong máy bộ đàm, giọng Viên Bằng Hải truyền ra: “Liễu Vân.

Thế giới này không hoàn mỹ, con người cũng không hoàn mỹ, chúng ta đều có rất nhiều khuyết điểm, tất cả đều đã từng phạm sai lầm.

Lúc đó cảnh sát thôn Đại Hà làm không đúng, ông ta không làm tròn trách nhiệm, chúng tôi không có bất kỳ lý do gì để biện hộ hay trốn tránh.

Nhưng cũng có rất nhiều cảnh sát đáng kính.

Bọn họ chú tâm vào công tác, muốn tìm được phụ nữ và trẻ em bị bắt cóc, muốn đưa bọn họ về nhà.
Rất nhiều người gặp phải tình cảnh bi thương, nhưng bi thương đó cũng không thể trở thành cái cớ để phạm tội.

Có ít người bởi vì không may mà càng thêm cố gắng, cũng có chút người bởi vì bản thân không may mà muốn đi cứu người bất hạnh khác.

Cảnh sát nội ứng của chúng tôi hy sinh, cảnh sát phá án hy sinh, cũng rất không may.

Còn có rất nhiều người vô tội, người lương thiện bởi vì tội ác của bà mà bị tổn thương, mất đi sinh mệnh, cũng rất không may.

Cho nên bất hạnh của bà không phải là cái cớ.

Mỗi người đều có thể lựa chọn quyền được sống thế nào, dưới tình huống bình thường, chúng ta hẳn nên tôn trọng lựa chọn của người khác.

Nhưng phạm tội thì không được.

Tội ác phải bị đấu tranh và loại bỏ."
Liễu Vân lớn tiếng gầm thét: "Mẹ nó, ông nói láo!" Bà nhìn thiết bị điều khiển trên tay, thời gian ở trên đang nhảy từng con số một.
"Ông qua đây!" Liễu Vân lớn tiếng kêu: "Ông qua đây đứng ngay trước mặt tôi, nhìn vào mắt tôi, ông dám nói cảnh sát các người không sai, dám nói cảnh sát các người không tầm thường sao? Hy sinh? Nội ứng? Nội ứng mẹ nó chính là phản đồ! Đáng chết!"
Quan Phàn thông báo trong kênh truyền tin: "Nghê Lam vẫn chưa gỡ xong, sắp xong rồi."
Nhưng Liễu Vân đã đợi không kịp: "Ông qua đây, nếu không tôi bắn chết nó."
Trong gương giám sát được bí mật đưa vào hiện trường có thể nhìn thấy Liễu Vân vẫn luôn dí súng vào đầu Hàn Châu, tay bà ta run nhè nhẹ, cảm xúc có chút không khống chế được.
Viên Bằng Hải nhận được báo cáo, thế là ông nói: "Được rồi, tôi qua."
Nghê Lam vặn ra con vít cuối cùng, nhẹ nhàng tháo vỏ bom ra để dưới đất.
Viên Bằng Hải chậm rãi đi qua, vừa đi vừa đặt câu hỏi kéo dài thời gian: "Liễu Vân, bà có thể nói cho tôi biết, con gái của bà rốt cuộc chết thế nào không? Trần Hân thật sự gặp tai nạn xe sao?"
Liễu Vân sững sờ: "Tại sao lại hỏi?"
"Chúng tôi tìm được mẹ ruột cô ấy rồi.

Bọn họ cần biết sự thật."
Liễu Vân lập tức bị đâm đau, bà ta lớn tiếng kêu lên: "Tôi mới là mẹ ruột của nó! Tôi mới là.

Tôi đối tốt với nó như vậy, nó vừa về đến liền phát sốt, người mua căn bản không cần.

Triệu Hưng muốn ném nó đi, là tôi cứu nó về.

Tôi vất vả nuôi nó lớn, lúc Triệu Hưng đánh chửi nó là tôi bảo vệ nó, tôi coi nó như con gái ruột, yêu thương che chở.

Tôi cho nó học, cho nó đi du lịch, cho nó điều kiện sống tốt như vậy.

Cả đời này nó là người duy nhất tôi thành tâm đối đãi.

Kết quả thì sao! Nó đối với tôi thế nào!”
Liễu Vân thở phì phò, không nói lời nào.
Viên Bằng Hải hỏi bà: “Cô ấy đối với bà thế nào?”
Liễu Vân hít sâu một hơi, giọng nói chậm dần, từ từ bình tĩnh lại: “Nó muốn điều tra tôi, nói muốn báo cảnh sát.

Tôi chỉ có thể giết nó.

Ông nói cho cha mẹ nó biết đi, nó chết rồi.

Nó đáng đời.”
Nghê Lam cầm cây kềm, cẩn thận kẹp lấy một sợi dây trong đó.
Cô lại liếc mắt nhìn điện thoại, ý kiến của chuyên gia phá bom và của cô thống nhất, chính là dây này rồi.
“Nó chết rồi.” Liễu Vân nói lại lần nữa.
Nghê Lam bấm kềm.

Đồng hồ đếm giờ tắt rồi.
“Tôi đến rồi, Liễu Vân.” Viên Bằng Hải nói: “Tôi bảo bọn họ lái chiếc xe này đi, để bà có thể nhìn thấy tôi, được không?”
Liễu Vân nhìn đồng hồ: “Bảo đội trưởng kia của ông lái.”
“Được.” Từ Cương và Viên Bằng Hải cùng đáp lời.
Từ Cương leo lên ghế lái, khởi động xe.

Mặt khác nhân viên cảnh sát dùng tấm chắn che chở cho Viên Bằng Hải.
Xe chầm chậm lùi lại, Liễu Vân nhìn vào gầm xe.

Đã đến lúc rồi, đã đến lúc rồi!
Nổ tung đi!

Một bóng người từ gầm xe lăn ra.
Liễu Vân sửng sốt: “Nghê Lam?”
Vì sao cô lại ở chỗ này.
Hàn Châu đột nhiên đứng lên, anh hét lớn một tiếng, dùng hết toàn lực, bứt đứt dây thừng trói hai tay, anh nắm chặt tay cầm súng của Liễu Vân, vịn ngón tay, xoay cổ tay một cái, lại dùng lực dưới chân đạp một cái.
Đoạt súng.
Súng rơi vào trong tay Hàn Châu.

Hàn Châu liền lui lại ba bước, đứng không vững, cả người ngã xuống đất.
Mấy nhân viên đứng phía trước cầm tấm chắn nhanh chóng tiến lên, vây Hàn Châu lại, người phía sau nhanh chóng khiêng anh đi.
Cách một nhân viên cảnh sát, Viên Bằng Hải kêu: “Liễu Vân.”
Liễu Vân còn chưa lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc khi Hàn Châu đột ngột biến mất, bà ta chuyển hướng sang Viên Bằng Hải.
Viên Bằng Hải nhìn vào mắt bà, nói: “Cảnh sát chẳng có gì ghê gớm.

Cảnh sát là phần chức nghiệp, rất thần thánh.

Chức trách của cảnh sát là đấu tranh với tội ác, bắt tội phạm.”
Liễu Vân nhìn ông chằm chằm, sau đó cười ha ha, bà ta cười, bỗng nhiên đưa tay dùng con dao cứa một đường trên cổ mình.

Chương 83

Máu Liễu Vân phun ra ngoài, bà ta đổ gục xuống đất.
Mấy nhân viên cảnh sát gần bà nhất xông tới.

Một người nhanh chóng đá văng con dao trên tay bà, một người giữ chặt vết thương trên cổ bà muốn cầm máu.

Nhưng chẳng có ích gì.

Bà ta cắt chuẩn vào động mạch, căn bản không thể cầm máu.
Viên Bằng Hải bước nhanh qua.
Liễu Vân từ từ nhắm mắt lại.
Nhân viên cấp cứu vẫn đang chờ lệnh ở cách đó không xa nhận được mệnh lệnh, xách túi cứu thương nhanh chóng chạy tới.
Một nhân viên cảnh sát lắc đầu với Viên Bằng Hải, thể hiện Liễu Vân không được rồi.
Viên Bằng Hải nhìn Liễu Vân, tâm tình phức tạp.
Bến tàu vận chuyển hàng Sa Giang.
Lúc Âu Dương Duệ chạy đến cục cảnh sát lân cận thì cảnh sát đã đến hiện trường rồi, người phụ trách bến tàu đã kiểm tra tình huống thuyền chở hàng theo yêu cầu của cảnh sát, yêu cầu tạm dừng tất cả tàu xuất hành.
Ngay lúc Âu Dương Duệ nói chuyện với người phụ trách bến tàu thì đột nhiên nhận được báo cáo của nhân viên cảnh sát, lúc bọn họ điều tra phát hiện một chiếc tàu có tên ‘Khải Minh’ có biểu hiện bất thường.

Cửa khoang không mở, không tiếp nhận điều tra.
Âu Dương Duệ xác nhận vị trí tàu Khải Minh với người phụ trách bến tàu, mọi người lái xe chạy tới.
Còn chưa tới nơi, Âu Dương Duệ lại nhận được điện thoại.
Phát hiện ra Khưu Tự trên tàu Khải Minh.

Khưu Tự bắt cóc con tin, cũng nổ súng về phía cảnh sát.

Hai cảnh sát bị thương, đã triệt hạ tàu.

Nhân viên cảnh sát lân cận đang nhanh chóng chạy tới chi viện.
Âu Dương Duệ nhanh chóng liên lạc với đội trưởng đặc công Hoàng Nhạc, Hoàng Nhạc đưa đội viên tới.

Anh nhận được vị trí tàu Khải Minh và bản đồ bến tàu do Âu Dương Duệ gửi, nhận tin lập tức bố trí.
Âu Dương Duệ gọi điện thoại cho Lưu Tống, nói cho ông biết tình huống hiện tại của bến tàu.
Lưu Tống nói: “Vừa rồi tôi đưa thông tin giả, hỏi lại vấn đề, Lâm Nguyệt liền phát hiện ra không đúng.

Bây giờ bà ta không chịu nói gì hết.

Tôi sẽ tiếp tục hỏi.”
“Được.” Âu Dương Duệ cúp điện thoại.

Xe của anh rốt cuộc tới phía trước tàu Khải Minh.
Khưu Tự trên boong tàu, có thùng hàng làm vật che chắn, anh ta ghìm một cậu thiếu niên nhỏ gầy, chĩa súng vào đầu thiếu niên kia.

Trên người thiếu niên kia có máu, vẻ mặt hoảng sợ.

Trong đội đặc công của Hoàng Nhạc có hai người cầm tấm chắn ở dưới tàu muốn đi lên, Khưu Tự lớn tiếng uy hiếp, nắm chặt cổ

người kia.

Con tin không thở nổi, mặt gồng đến đỏ bừng.
Hai đặc công kia lùi về sau một chút, lúc này Khưu Tự mới nới lỏng cổ con tin.
“Con tin đó là ai?” Âu Dương Duệ hỏi cảnh sát hiện trường.
“Con của thuyền trưởng.” Cảnh sát nói, “Bây giờ thuyền trưởng còn trong khoang tàu.”
“Hoàng đội.” Âu Dương Duệ vội vàng chào hỏi Hoàng Nhạc.
“Đã biết rồi, tàu này có thể lái đi bất kỳ lúc nào.” Hoàng Nhạc trả lời, bọn họ đang chạy vội, kiếm chỗ bắn tỉa.
“Khưu Tự.” Âu Dương Duệ cầm chiếc loa khuếch đại kêu gọi Khưu Tự đầu hàng: “Mọi thứ đã kết thúc rồi.

Anh đừng làm chuyện điên rồ.

Chúng tôi đã bắt được Lâm Nguyệt, bắt được Liễu Vân, còn có A Quan.

Tất cả đều bị bắt.

Anh trốn không nổi đâu, muốn dựa vào chỗ hiểm yếu để chống lại, việc này không ích lợi gì với anh hết.”
“Cút ngay!” Khưu Tự rống lớn, sau đó hét lên với máy bộ đàm bên cạnh, “Lái tàu!”
Cậu con tin thiếu niên kia khóc lớn.
Tàu hàng ù ù khởi động.
Âu Dương Duệ tiếp tục thuyết phục: “Khưu Tự, đừng làm chuyện điên rồ.

Anh không đi được đâu.

Thả con tin đi, dừng tàu lại.” Anh quay đầu hỏi nhân viên cảnh sát: “Có thể liên lạc với thuyền trưởng không?”
Nhân viên cảnh sát lắc đầu: “Thuyền trưởng thấy con trai bị bắt cóc liền nghe Khưu Tự chạy lên phòng điều khiển trên buồng

nhỏ rồi, ông ấy không nghe chúng ta, đồng ý lái tàu cho Khưu Tự."
Âu Dương Duệ cau mày, tiếp tục kêu gọi đầu hàng: "Khưu Tự, chúng ta nói chuyện đi.

Anh không đi nổi đâu.

Chúng ta nói chuyện một chút."
Mục tiêu của Hoàng Nhạc là mái lầu ba chỗ quản lý bến tàu.

Hai đội viên khác của anh ở trên trục cần cẩu của một tòa nhà ở một hướng khác.
"Bắn tỉa số hai vào chỗ." Đội viên báo cáo trong tần số truyền tin, "Tàu đã khởi động.

Hàng hóa chắn rồi, không có tầm ngắm."
Trâu Úy chạy nhanh theo đội trưởng Hoàng Nhạc, nhanh chóng tìm vị trí phía sau hai người trên lầu.

Trâu Úy giơ súng, Hoàng Nhạc nhanh chóng quỳ xuống đất, anh cầm súng nhìn qua ống nhắm tìm mục tiêu, Trâu Úy quỳ một gối xuống lấy ống nhòm quan sát.
Trâu Úy báo tốc độ gió, vị trí tọa độ, chờ tin tức, Hoàng Nhạc bình ổn hơi thở, nói khẽ: "Tôi thấy rồi."
Chữ thập trong ống nhắm nhắm chuẩn vào người Khưu Tự.
Âu Dương Duệ kêu người phụ trách bến tàu sắp xếp tàu nhỏ để chuẩn bị truy đuổi, lại thông báo cảnh sát đường thủy.

Máy bay trực thăng cũng được điều tới.
Tàu chưa chạy xa, chỉ chạy tới giữa sông thì dừng lại.

Thuyền trưởng ra khỏi khoang điều khiển, tranh chấp kịch liệt với Khưu Tự gì đó.

Xem ra ông ta muốn Khưu Tự trước thả người ở chỗ này.
Khưu Tự quơ súng, ghìm thiếu niên trong tay.

Hoàng Nhạc bình tĩnh cầm súng, tay rất chắc.

Ở góc độ này của anh thấy rất rõ bóng dáng Khưu Tự.

Phía sau Khưu Tự là sông, bên bờ sông là tòa nhà mọc san sát.
Đô thị lớn bây giờ có quá nhiều tòa nhà, nhiều đến mức chắn cả đường chân trời.
Nhưng ở góc độ này lại nhìn thấy bầu trời xanh thẳm giữa hai tòa nhà, bầu trời đầy mây như lông vũ trắng.
Khưu Tự lớn tiếng chửi, đột nhiên, thiếu niên ra sức thoát ra, chạy về phía thuyền trưởng.

Khưu Tự không chút do dự, giơ súng về phía bọn họ…
Hoàng Nhạc bóp cò.
Viên đạn xuyên không bay đi.
Khưu Tự ngã xuống.
Thiếu niên lao vào lòng thuyền trưởng, thuyền trưởng bảo vệ con trai.

Hai người giật mình trừng mắt nhìn Khưu Tự.
Trâu Úy vẫn đang nhìn bằng ống nhòm: “Trúng rồi.”
“Trúng rồi.” Hoàng Nhạc nói với Âu Dương Duệ.

Anh đứng lên, thu súng lại.
Âu Dương Duệ dùng thuyền nhỏ dẫn người lên thuyền.
Trong trạm quản lý đường cao tốc, môi Lâm Nguyệt run rẩy, cuối cùng rơi nước mắt: “Được rồi, tôi nói.

Tôi nói.

Liễu Vân với tôi hùn vốn làm ăn, tôi giúp chị ấy thăm dò tin tức trong trấn.

A Sinh là con tôi, nó là con tôi.

Con gái tôi bị bệnh, nhà họ Trần mặc kệ, trong thôn không có ai

quan tâm, nhìn nó bệnh chết.

A Sinh và tôi đều hận, không có người chăm sóc chúng tôi.

Chúng tôi thiếu tiền, quá thiếu rồi.

Liễu Vân đối với chúng tôi rất tốt.

A Sinh theo chị ấy đi làm, chị ấy cho A Sinh mọi thứ.

Tuổi tác chúng tôi đều lớn rồi, cũng phải có người nối nghiệp.

Khưu Tự là thân phận giả, đã sửa tuổi.

Thật đó.

Nó là con tôi, anh để tôi liên lạc với nó, tôi khuyên nó tự thú.

Liễu Vân không muốn đi, chị ấy buông không được, chị ấy muốn giải quyết hết mọi thứ.

Chị ấy để tôi với A Sinh đi.

Để tôi liên lạc với A Sinh, tôi khuyên nó tự thú."
Lưu Tống gọi điện cho Âu Dương Duệ.
Âu Dương Duệ ngồi xổm bên cạnh Khưu Tự xem xét tình hình của anh ta, kỹ thuật bắn súng của Hoàng Nhạc rất chuẩn, một phát mất mạng.

Điện thoại di động vang, anh nghe máy, nghe Lưu Tống nói xong, anh thở dài: "Không kịp rồi."
Chợ đầu mối nông sản.
Vết thương của Hàn Châu được xử lý khẩn cấp, được truyền dịch, đặt lên xe đẩy.
"Bà ta sao rồi?" Hàn Châu không thể nhìn thấy tình huống của

Liễu Vân.
“Bà ta tự sát rồi.” Nghê Lam nói cho anh biết.
Hàn Châu im lặng một hồi: “Cũng tốt.

Bà ta vẫn luôn bị giam giữ, bất kể người khác là lão đại hay bà ta là lão đại của người khác, bà ta cũng đang bị nhốt.

Nếu tôi là bà ta, tôi cũng không muốn quãng đời còn lại bị nhốt nữa.”
“Còn nói sao, thật gan lì.” Nghê Lam khen Liễu Vân.
Từ Cương vừa lúc đi lại, nhìn hai người này.

Anh còn tính buông một câu đáng tiếc Liễu Vân không thể tiếp nhận trừng phạt của pháp luật, mà nhìn hai người này, chắc chắn không thể nói chuyện được.
Hàn Châu và Nghê Lam đều quay sang nhìn.
Từ Cương nghiêm túc nói: “Lam Diệu Dương đang ở bên ngoài.”
Nghê Lam xoay người chạy: “Tôi đi trước đây.”
Hàn Châu cũng được nhân viên cấp cứu đẩy đi, xe cứu thương đang chờ anh ở cửa.

Tầng hầm khu chợ vì vụ nổ mà cháy không ít đèn, vài cái chớp tắt lóe lên.

Có đoạn mờ mờ, trong không khí còn có mùi thuốc súng, Hàn Châu nằm trên giường đẩy nhìn lên trần nhà, cảm thấy bầu không khí ngột ngạt, anh nhắm mắt lại, mất máu khiến anh suy yếu, rất nhanh anh trở nên mơ hồ.
Cũng không biết trải qua bao lâu, Hàn Châu cảm giác chỉ vừa nhắm mắt mà thôi, anh nghe thấy cảnh sát hộ tống mình báo cáo: “Trung tâm chỉ huy, Bồ câu trở về địa điểm xuất phát.

Bồ câu trở về địa điểm xuất phát.

Lặp lại, Bồ câu trở về địa điểm xuất phát.”
Lòng Hàn Châu chấn động, lập tức tỉnh táo.

Anh mở mắt.

Ánh sáng tràn vào trong nháy mắt, ánh nắng vây quanh anh, thì ra anh đã ra tới.
Hàn Châu xoay đầu, nhìn thấy Nghê Lam cười lớn nhảy vào lòng Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương đưa tay ôm lấy cô.
Không có chút hình tượng nào hết.

Hàn Châu chẳng muốn nhìn.

Rốt cuộc bọn họ có biết mình là người của công chúng không.
Hàn Châu được đẩy lên xe cứu thương.

Nhân viên cấp cứu liên lạc với bệnh viện, giải thích tình trạng của anh, sắp xếp phòng giải phẫu.

Nhân viên cảnh sát bên cạnh cũng báo cáo hành trình.
Có hơi ồn ào.
Hàn Châu cười cười.
Anh, trở về xuất phát điểm rồi.
Bốn tháng sau.
Hàn Châu xem TV.

Trên TV đang chiếu 'Chúng ta khiêu vũ đi' mùa 1.
Trên màn hình chiếu tới cảnh Nghê Lam ăn vạ, cô đang nằm sấp trên sàn phòng tập hai mươi phút.

Màn hình có hiệu ứng cái đồng hồ, tua nhanh thời gian.
"Nghê Lam." Huấn luyện viên nhảy đang khích lệ cô: "Suy nghĩ một chút dự tính ban đầu cô tới tiết mục, trở lại lúc cô đưa ra quyết định, tự hỏi mình vì sao lại tới."
"Không cần hỏi." Nghê Lam đáp: "Tôi cứ cho bà ta thẳng một quyền."

Hàn Châu bật cười.
Một người bạn tù hỏi anh: “Anh thích Nghê Lam à?”
“Ừm.” Hàn Châu gật đầu: “Coi là antifan đi.”
Bên ngoài có giám ngục gọi dãy số của Hàn Châu: “Có người tới thăm.”
Hàn Châu ra tới, lười biếng nói: “Cô ấy không phải bạn gái tôi.”
Giám ngục kia cười cười: “Tôi biết.”
Tới thăm Hàn Châu chỉ có Tiểu Hồng, à, bây giờ cô đã dùng lại tên thật là Phương Ngữ.
Phương Ngữ bây giờ làm công bên văn phòng Nhị Lam Thần, làm trợ lý cho Nghê Lam.

Công việc của cô là ra ngoài cùng Nghê Lam, nghe người quản lý của Nghê Lam chửi Nghê Lam, còn có, đi học.
Phương Ngữ tới thăm lúc nào cũng nói cô là bạn gái Hàn Châu, Hàn Châu luôn phủ nhận, nhưng mỗi lần Phương Ngữ tới anh đều đi gặp rất nhanh, khóe miệng còn mỉm cười.
Lần này cũng vậy.
Nhưng lúc Hàn Châu ra tới phòng thăm thì nụ cười cứng lại.
Thật sự không phải Phương Ngữ.
Âu Dương Duệ.

Anh còn dẫn theo một người đàn ông mặc thường phục khác, vừa nhìn cũng là một cảnh sát.
Đã lâu không gặp
Sau vụ án Tổ Ưng, Hàn Châu chưa gặp lại Âu Dương Duệ.

Vụ án Tổ Ưng đối với anh và văn phòng Nhị Lam Thần đã kết thúc rồi, nhưng cảnh sát còn rất nhiều việc muốn điều tra.
Không nghĩ tới bây giờ lại gặp mặt ở đây.
“Có chuyện gì không?” Hàn Châu hỏi.
Âu Dương Duệ hắng giọng: “Có chuyện, muốn tìm anh hỗ trợ.”
“Anh nói đi.”
“Chúng tôi có vụ án, có đầu mối quan trọng trong nhà giam phía đông thành phố, nhưng có lẽ rất nhanh sẽ không còn nữa.

Chúng tôi cần một tội phạm chân chính trà trộn vào tìm giúp chúng tôi, thời gian rất gấp, không kịp sắp xếp người mới.

Anh có đồng ý giúp chúng tôi một lần?"
Hàn Châu cười: "Được thôi, tôi cũng sắp chán chết rồi."
Văn phòng thám tử Nhị Lam Thần, trong phòng âm thanh hình ảnh, Phương Ngữ đang nghiêm túc lướt xem tiết mục của Nghê Lam, vừa lướt vừa cùng Thiệu Gia Kỳ thảo luận làn mưa bình luận và phản ứng cộng đồng mạng trên Weibo.
Thiệu Gia Kỳ thấy tiết mục thì nổi giận: "Ểm thật sự muốn tấu hài hay sao chứ?"
"Không phải, sau đó Nghê Lam tiến bộ rất nhanh." Phương Ngữ thấy bất công cho Nghê Lam: "Cô ấy chỉ nói chuyện ương ngạnh, hài hước một chút."
Thiệu Gia Kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Em là fan nên không có nghiêm túc."
Phương Ngữ cười hì hì.
Thiệu Gia Kỳ hỏi: "Em ấy có tự xem không?"
"Cô ấy nói trước đó xấu hổ quá nên không xem.

Đợi lúc sau tất cả mọi người khen thì cô ấy mới coi."
Thiệu Gia Kỳ: "Vậy ểm còn có cơ hội xem sao?"
Phương Ngữ lại cười: "Có chứ."
"Bây giờ em ấy đang làm gì đó?"
"Đang ở trên phòng làm việc với tiểu Lam tổng, đang họp với Lam tổng."
Trong văn phòng, Lam Diệu Dương ngồi trên ghế sofa nói chuyện điện thoại với Lam Cao Nghĩa.
"Kế hoạch tiết mục cứ như vậy.

Con đã nói chuyện trước với đài truyền hình thành phố, kênh mạng rồi, chủ yếu vẫn là hướng bình thường, nhưng làm sinh động hơn một chút, để mọi người thích xem.

Loại vai này tương đối mới đối với thể loại sân khấu tương tác

và rất đáng để thử.

Dạ, đúng vậy, là như thế này.

Con gửi mail cho ba rồi.

Có một số người trong nhóm các bậc tiền bối, con không tự mời được, còn phải nhờ thể diện của ba."
Nghê Lam gối đầu lên đùi Lam Diệu Dương nằm trên ghế sofa, đang cày điện thoại.

Một hồi cô đưa điện thoại cho Lam Diệu Dương, trên màn hình là một em hotgirl sexy, Lam Diệu Dương nhìn lướt qua, tiếp tục nói chuyện tiết mục với Lam Cao Nghĩa.
Thờ ơ với hotgirl sexy như thế, Nghê Lam gật đầu hài lòng.

Cô tiếp tục lướt điện thoại chơi.
Một lúc sau cô lại đưa điện thoại ra, Lam Diệu Dương lại lướt một vòng, chỉ là chó con, anh lại tiếp tục nói chuyện với Lam Cao Nghĩa.

Nghê Lam kéo nhẹ áo anh, anh liền chăm chú nhìn thêm, nhỏ giọng nói: "Rất đáng yêu."
Nghê Lam cười, cô cũng cảm thấy chú chó này cực kỳ đáng yêu.
Lam Diệu Dương sờ sờ đầu cô, anh nói dự định tương lai với Lam Cao Nghĩa, "Con sẽ điều hành Nhị Lam Thần thật tốt, đây chỉ là bước đầu tư ban đầu.

Con sẽ để Nhị Lam Thần kiếm tiền, kiếm tiền là có thể làm thêm nhiều chuyện.

Con sẽ tận dụng thật tốt tài nguyên và sức ảnh hưởng trong ngành giải trí.

Ba, Nhị Lam Thần không phải thú vui của con với Nghê Lam, nó là niềm tin của tụi con."

Nghê Lam xoay người, ôm lấy eo Lam Diệu Dương.
Người đàn ông này thật đáng yêu nha.
Cửa lớn văn phòng Nhị Lam Thần, Tôn Triết Ngôn lau biển hiệu sáng loáng.
Bầu trời xanh như mặt kính bị mây trắng rửa qua, trơn bóng sáng ngời.

Một đám chim bồ câu trắng bay ngang trời, bóng chim vẽ thành phong cảnh.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 83**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh